

Giới thiệu Độc Quyền Chiếm Hữu

Bạn đang đọc truyện Độc Quyền Chiếm Hữu của tác giả Long Đại Nhân Lai Liễu trên website đọc truyện online. Độc giả của box Văn học chắc không còn xa lạ với cái tên Đinh Mặc, tác giả cuốn tiểu thuyết hắc bang được nhiều người yêu thích "Tù Bi Thành". "Độc Quyền Chiếm Hữu" là tác phẩm mới nhất của cô, đánh dấu sự trở lại với thể loại viễn tưởng, thể loại giúp Đinh Mặc trở thành tác giả được yêu thích hàng đầu trên trang Tấn Giang. Những ai từng đọc và thích hai tác phẩm "Dục vọng của kẻ chinh phục" và "Kiêu sủng" chắc chắn không thể bỏ qua "Độc Quyền Chiếm Hữu". Đây là lần đầu tiên tôi thử sức với tiểu thuyết viễn tưởng, nhất định sẽ có bỏ ngỡ và sai sót. Mong nhận được sự ủng hộ của các bạn. Còn bây giờ, chúng ta bắt đầu cuộc phiêu lưu kỳ thú trong vũ trụ bao la, cùng những nhân vật hết sức ấn tượng của "Độc Quyền Chiếm Hữu".

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Câu Chuyện Năm Đó

Đúng mười một giờ đêm, tôi tháo giày, đứng lên mép sân thượng.

Từ góc độ này nhìn xuống, bức tường kính ngoài tòa nhà vừa dốc đứng vừa tăm tối, y hệt vực sâu vạn trượng, chỉ cần tôi tiến thêm một bước là thịt nát xương tan.

Cảm nhận bắp chân đang run rẩy, tôi gờ tay nắm chặt giá đỡ bằng sắt của tấm biển quảng cáo ở bên cạnh. Dù sao, tôi không phải thật sự muốn tự tử.

Tôi chỉ ôm tâm lý gặp may, hy vọng có thể thoát khỏi bàn tay khổng lồ của người nào đó.

***

Lúc xảy ra biến cố, tôi mới mười tám tuổi.

Tôi còn nhớ rõ, buổi tối hôm đó trời rất đẹp dù không có ánh trăng. Sau khi kết thúc buổi phụ đạo cho một cậu bé lớp bảy, tôi đi bộ qua ngõ nhỏ vắng lặng không đèn đường để về nhà. Mới đi vài bước, tôi chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở sau lưng.

Tôi nghi ngờ là kẻ xấu, lấy hết dũng khí chuẩn bị quay người. Nhưng đột nhiên một luồng khí nóng kỳ dị từ đằng sau bao phủ toàn thân tôi, khiến tôi ngất lịm.

Khi tôi tỉnh lại, xung quanh tối om. Chỉ có một luồng sáng rất nhạt ẩn hiện trên cao. Tôi lơ mơ nhận ra, đây là một căn phòng rộng lớn. Tôi đang nằm trên chiếc giường duy nhất trong phòng. Bốn bức tường không có cửa sổ, giường vừa cứng vừa lạnh lẽo, như được làm từ một thứ kim loại mềm nào đó.

Đúng lúc này, bức tường ở phía trước được đột nhiên tách ra tạo thành một cái cửa. Hình dáng cửa rất kỳ lạ, có sáu cạnh, lúc đóng chẳng khác một bức tường. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào phòng, một người đàn ông cao lớn đứng ngoài cửa.

Bởi vì khoảng cách khá xa, tôi không nhìn rõ bộ dạng của người đàn ông, chỉ nghe thấy tiếng anh ta.

"Đội trưởng cảnh vệ." Anh ta nói: "Cô ấy ổn đấy chứ?" Giọng nói của anh ta đặc biệt ôn hòa dễ nghe.

Một người khác trả lời: "Ngài sĩ quan, cô ấy rất ổn, còn là gái trinh, chúc ngài có đêm đầu tiên vui vẻ."

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, đầu óc tôi trống rỗng. Tôi cảm thấy hoang mang và bất an vô cùng.

Người đàn ông cúi thấp đầu chui qua cửa đi vào phòng. Cánh cửa sau lưng anh ta từ từ khép lại. Tôi nhìn thấy ánh sáng màu bạc lấp lánh trên cầu vai anh ta, giống quân hàm của người lính. Anh ta còn đeo găng tay trắng toát, màu sắc đó đặc biệt nổi bật dưới ánh đèn.

Tôi muốn nhìn rõ hơn, nhưng căn phòng nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Anh ta đi về phía tôi. Bước chân của anh ta trong đêm tối trầm ổn mà rõ ràng. Sau đó, anh ta dừng lại ở mép giường, hình bóng cao lớn bất động.

Anh ta lặng lẽ quan sát tôi. Lòng bàn tay tôi rịn đầy mồ hôi, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt. Một người đàn ông cao lớn mặc đồ quân nhân ở cùng tôi trong không gian kín mít ảm đạm. Rơi vào hoàn cảnh này, điều tôi lo lắng không phải giữ trinh tiết mà liệu tôi có thể bảo toàn mạng sống thoát ra ngoài?

Phản ứng đầu tiên của tôi muốn hỏi anh ta là ai. Nhưng tôi nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ ngu ngốc đó.

"Xin anh hãy thả tôi ra, tôi sẽ nộp toàn bộ số tiết kiệm của tôi cho anh. Hơn nữa, tôi không nhìn thấy diện mạo của các anh, các anh hãy yên tâm..." Dù cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng thanh âm của tôi vẫn run run. Mấy từ cuối thậm chí còn hơi cao giọng, giống như đĩa nhạc bị xước nên bị lạch điệu.

"Tôi chỉ cần em." Anh ta cất giọng trầm ổn, đơn giản, đầy sức mạnh.

Trái tim tôi chìm xuống vực sâu.

Một bàn tay lạnh lẽo sờ mặt tôi. Chiếc găng tay làm bằng chất liệu mềm mại nhẹ nhàng lướt qua làn da tôi, khiến làn da trở nên nhạy cảm vô cùng. Toàn thân tôi cứng đờ, tôi không dám động đậy, để mặc anh ta sờ trán, lông mày, mắt, mũi, và cuối cùng là bờ môi của tôi. Ngón tay cái của anh ta vuốt nhẹ trên viền môi, gây ra cảm giác ngứa ngáy.

"Em rất bình tĩnh." Giọng nói trầm trầm dễ nghe lại vang lên. Anh ta có vẻ hiểu kỳ trước phản ứng của tôi.

Thật ra, tôi bị anh ta sờ摸 đến mức khiếp đảm, cả người như treo trên sợi dây thép, không ngừng run bần bật..

Thấy tâm trạng anh ta có vẻ không tệ, tôi lấy dũng khí mở miệng: "Chỉ cần anh tha cho tôi, anh bảo tôi làm gì cũng được."

Anh ta trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Tôi xin lỗi."

Tôi không hiểu tại sao anh ta nói câu xin lỗi, nhưng không có thời gian đào sâu suy nghĩ, bởi vì anh ta tháo găng tay trắng ném xuống giường, sau đó nắm chặt bờ vai tôi. Một sức mạnh dịu dàng và không dễ kháng cự ập vào người, làm tôi ngã xuống giường.

Làm thế nào bây giờ? Tôi nghĩ thầm, nên vùng vẫy chống cự hay khuất phục?

Anh ta trông có vẻ cao lớn khỏe mạnh, bên ngoài lại có trợ thủ, tôi vốn không có khả năng thoát khỏi anh ta, phản kháng cũng vô dụng.

Chỉ phối hợp mới có thể giảm nhẹ đau đớn. Nhận thức này như ngọn lửa thiêu đốt đầu óc tôi, một ngọn lửa chân thực và tàn khốc.

Thân thể anh ta đè lên người tôi trong nháy mắt. Người anh ta rất nặng, nhưng không nặng như tôi tưởng, ít nhất không khiến tôi nghẹt thở. Chất liệu vải trên người anh ta vừa mềm mại vừa lạnh lẽo, hơi thở của anh ta ngược lại nóng hổi. Hai xúc cảm xa lạ đan xen, khiến tôi không mấy dễ chịu.

Mỗi động tác của anh ta đều dứt khoát, có mục đích rõ ràng. Đầu tiên, anh ta túm hai tay tôi, cố định ở trên đầu. Sau đó anh ta bóp cầm tôi và phủ môi xuống.

Tôi hoàn toàn không biết làm thế nào để ứng phó nụ hôn của anh ta.

Năm mươi sáu tuổi, tôi từng có một nụ hôn với cậu lớp trưởng mà tôi yêu thầm từ lâu. Sau đó, cậu ấy chuyển trường, mối tình đầu của tôi kết thúc.

Nhưng nụ hôn của người đàn ông này khác hoàn toàn cậu bạn đó. Miệng anh ta có một mùi vị tươi mát trong lành, như một loại quả không mùi ngọt ngào. Anh hôn chậm rãi và dịu dàng. Đầu mũi lạnh lạnh của anh ta chạm vào má tôi. Anh ta không để râu, cũng không đói khát đến mức không thể khống chế bản thân. Anh ta liếm bờ môi của tôi, sau đó thò đầu lưỡi vào trong miệng tôi. Đầu lưỡi của tôi cứng đờ, đành để mặc anh ta liếm mát.

Một cảm giác tê ngứa xa lạ như dòng điện truyền từ đầu lưỡi đến toàn bộ cơ thể tôi, khiến tôi rất không thoải mái.

Vài chục giây sau, anh ta buông tha đầu lưỡi, nhưng lại liếm một lượt khoang miệng tôi. Hôn kiểu này hơi buồn nôn, nhưng dòng điện chạy trong cơ thể tôi ngày càng lớn mạnh.

Đúng lúc này, anh ta buông lỏng người tôi, tách hai chân tôi và ngồi quỳ ở giữa.

Ý thức chuyển sắp xảy ra, ngực tôi như bị một tảng đá nhọn đè nặng, khiến tôi tức thở và đau đớn vô ngần.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, tôi phảng phất nghe thấy vô số tiếng thét gào trong đầu óc, khiến đầu óc tôi sắp nổ tung.

Đến lúc này, lý trí của tôi trôi dạt tận phương nào. Tôi lập tức ngồi bật dậy, ra sức leo xuống giường dưới cái nhìn chăm chú của người đàn ông. Nhưng chỉ vừa chạm mặt đất, một bàn chân tôi bị siết chặt, như bị khóa bởi một cái vòng sắt rất cứng.

"Buông tôi ra!" Tôi rõ ràng thét lên, vậy mà thanh âm run run tắc nghẹn.

Đáp lại tôi là một động tác kéo mạnh, tôi lập tức bị lôi về giường. Anh ta nằm đè lên người tôi, khóa hai tay, kẹp chặt hai đùi của tôi, khiến tôi không thể động đậy.

Mặt anh ta kề sát trên mặt tôi, nhưng do xung quanh tối om nên tôi vẫn không nhìn rõ diện mạo của anh ta.

"Nghe lời". Anh ta cất giọng khàn khàn: "Cho tôi."

Thanh âm của anh ta hơi khác so với trước đó, thể hiện sự nôn nóng khó kiềm chế. Sống đến mười tám tuổi, tôi chưa bao giờ tuyệt vọng như khoảnh khắc đó.

Tôi không thể thoát khỏi.

Tôi đau khổ đến mức muốn khóc.

Đôi tôi đột nhiên mát lạnh. Anh ta đã cời vấy của tôi, toàn thân tôi càng cứng đờ.

Anh ta lật người tôi, đẩy đầu gối của tôi lên cao. Tôi biến thành tư thế nằm sấp nhục nhã.

Lần đầu tiên kết thúc qua loa chóng vánh. Tôi thu mình ở trên giường, không muốn động đậy. Người đàn ông ngồi bên mép giường một lúc rồi lại nằm lên người tôi.

Anh ta vùi mặt vào mái tóc dài của tôi. Cơ bắp trên ngực anh ta rắn chắc, bàn tay ôm eo tôi có những vết chai rất cứng. Lúc anh ta tiến vào cơ thể tôi, ban đầu tôi rất đau, sau đó không còn đau đớn, nhưng có một cảm giác khó chịu hơn cả đau đớn dội lên trong lòng tôi.

Sau khi trải qua lần đầu tiên, tôi tưởng mọi chuyện đã kết thúc. Nhưng người đàn ông dường như vẫn chưa thỏa mãn, anh ta lật đi lật lại người tôi, không ngừng chiếm hữu. Hết đợt sóng này đến đợt sóng mãnh liệt khác bao trùm toàn thân. Từ đầu đến cuối, tôi mơ mơ màng màng, để mặc thân thể chìm trong run rẩy như bị kích điện.

Nếu tôi biết đập vào mắt tôi là thứ gì sau khi tôi tỉnh lại, tôi thà nhắm mắt ngủ đi, cũng không muốn đối mặt với cơn ác mộng đáng sợ này.

Vừa mở mắt, tôi phát hiện đang nằm sấp trên một vật có lông cực kỳ to lớn. Vật này đen sì, chiếm đến nửa giường chiếc giường. Tôi giật mình, cố gắng định thần, xác nhận bản thân không phải đang nằm mơ.

Người đàn ông đó biến mất. Nằm dưới thân tôi lúc này là một con dã thú cực lớn. Hai chân có móng vuốt của nó đặt trên eo tôi. Tôi thậm chí còn cảm nhận được cơ thịt vừa cứng vừa dẻo dai trên chân nó. Móng của nó rất sắc, khiến da thịt tôi hơi đau. Tôi hình như ngồi trên bụng nó, dựa người vào hai chân sau to khỏe của nó.

Căn phòng vẫn tối om, nhưng đôi mắt của nó rất sáng. Đó là mắt của loài dã thú tròn xoe, con ngươi màu vàng. Nó nhìn tôi chăm chú.

Tôi sợ đến mức đờ người. Con dã thú trước mặt tôi rất lớn, lông rất dày, không phải hổ cũng chẳng phải sư tử. Tôi thậm chí còn chưa gặp loài động vật này bao giờ. Nó rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại ở đây?

Tôi muốn hét to, nhưng không thể phát ra bất cứ thanh âm nào. Đúng lúc này, con dã thú tru tréo một tiếng. Sau đó có một thứ gì đó rất cứng, thúc vào thân dưới tôi.

Hiểu ra nó muốn làm gì, tôi sợ hãi đến tột độ! Người đàn ông đó đúng là tên biến thái, hấn bắt tôi và một con thú..

Tôi ra sức đẩy người nó, nhưng móng vuốt của nó giữ chặt thắt lưng tôi, bám vào da thịt tôi.

"A...Đau quá!" Tôi hét lên. Tôi đang làm gì vậy? Nói chuyện với dã thú?

Nó đột ngột dừng động tác. Lẽ nào nó hiểu lời nói của tôi?

Tình huống tiếp theo nằm ngoài dự kiến của tôi. Rõ ràng tôi là người bị đau, thế mà nó tỏ ra đau đớn khó chịu. Nó phát ra tiếng rít khàn khàn, thân hình to lớn bắt đầu run rẩy, móng vuốt trên người tôi càng dùng sức mạnh. Đôi mắt dã thú sáng quắc đầy vẻ bi phẫn và điên cuồng, bất lực và tuyệt vọng, như thể ở giây kế tiếp, nó sẽ không chịu đựng nổi, đâm xuyên qua người tôi.

Không, nếu nó làm vậy, chắc chắn tôi sẽ chết.

Tôi không muốn chết.

Trong lúc ma xui quỷ khiến, tôi giờ bàn tay run run, sờ vào gương mặt hung dữ đáng sợ của nó. Tôi không biết tại sao tôi lại đi sờ mặt con dã thú. Có lẽ tôi muốn vỗ về nó khi thấy nó khó chịu, đồng thời để cứu bản thân.

Lòng bàn tay tôi truyền đến hơi ấm của nó, tôi liền dừng động tác. Dường như nó kinh ngạc trước phản ứng của tôi, nó nghiêng mặt, thè lưỡi liếm nhẹ lòng bàn tay tôi. Đầu lưỡi của nó nóng bỏng, trong khi bàn tay tôi rất lạnh. Nó thích sự tiếp xúc này?

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve mặt con dã thú. Nó nhanh chóng không còn run rẩy. Hai con ngươi vừa u tối lập tức sáng quắc trở lại. Nó nhìn tôi chăm chú, như một người đang quan sát tôi.

Không còn cảm giác sợ hãi, tôi lấy hết dũng khí cúi thấp người, từ từ nằm xuống bộ ngực của nó.

"Đừng như vậy có được không?" Tôi nói khẽ, đồng thời vỗ vào bộ ngực cứng như một lớp da sắt của nó: "Tôi thật sự rất đau." Không hiểu tại sao, tôi có cảm giác nó nghe hiểu lời tôi.

Con dã thú không có bất cứ động tĩnh nào. Tôi chậm rãi ngồi dậy, từ từ leo xuống.

Nó vẫn bất động. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Cám ơn". Tôi nói. Nhưng đột nhiên, cảm tôi bị móng vuốt của nó giữ chặt. Sau đó, tôi nhìn thấy đôi mắt màu vàng của nó lóe qua, miệng tôi bị một luồng khí nóng lấp đầy.

Tôi vô cùng hoảng hốt, chỉ sợ nó cắn chết tôi, hoàn toàn không dám nhúc nhích, để mặc đầu lưỡi của nó quét qua miệng tôi. Mùi vị của nó không khó ngửi, ngược lại thơm tho mát rượi. Tôi cảm thấy có điểm gì đó bất thường, nhưng do nụ hôn quá đáng sợ, khiến đầu óc tôi mù mịt, không thể lưu tâm đến chuyện đó.

Cuối cùng, con dã thú buông người tôi, đôi mắt sáng của nó vẫn không rời khỏi mặt tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng xương nứt vỡ răng rắc. Thân hình con dã thú trước mặt tôi từ từ thu nhỏ. Nó cuộn người và kêu ư ừ.

Tôi chờ đợi, không hề có phản ứng. Cảm giác phấn nộ, hoảng sợ và nhục nhã trước đó đều biến mất, thay thế bằng chân động và kinh ngạc.

Cuối cùng, nó khôi phục hình dạng con người. Thân hình cao lớn rắn chắc hoàn toàn trùng khớp người đàn ông trước đó. Anh ta vẫn giữ nguyên đôi mắt sáng quắc màu vàng, như ngọn đèn dịu dàng tỏa sáng trong đêm tối.

Toàn thân tôi cứng đờ. Người đàn ông giờ tay ôm tôi, để tôi gối lên cánh tay anh ta.

Sau đó anh ta đột ngột mở miệng.

"Tôi đến từ hành tinh Stan. Hoa Dao, vào ngày này bốn năm sau, tôi sẽ đến đón em." Khác với động tác mạnh mẽ lúc ở trên giường, giọng nói của anh ta trầm ấm dịu dàng, mang một cảm giác thoải mái yên lòng, giống dòng nước chảy lặng lẽ bên tai.

Hành tinh Stan? Đó là nơi nào? Anh ta là ai?

Tại sao anh ta biết tên tôi?

"Từ trường của Trái đất không thích hợp, nên mỗi lần phi thuyền chỉ có thể dừng lại ở nơi này một ngày. Ngày hôm đó, em không cần làm gì cả, đợi tôi đến đón em." Anh ta nói tiếp.

"Tại sao lại là tôi?" Tôi hỏi.

Tôi tin anh ta là người ngoài hành tinh, nhưng tại sao lại là tôi?

Anh ta không bận tâm đến câu hỏi của tôi, thong thả nhặt quần áo bên cạnh giường, mặc từng cái một. Cuối cùng, anh ta đeo găng tay trắng. Trong khi đó, tôi vẫn ngồi quỳ trên giường, thần thờ nhìn anh ta.

Sau khi mặc quần áo, anh ta đột nhiên giờ tay nâng mặt tôi, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi tôi. Tôi bất động đón nhận nụ hôn. Một lúc sau anh ta mới dừng lại, đôi mắt màu vàng lặng lẽ quan sát tôi.

"Tôi rất xin lỗi đã làm những chuyện này với em." Anh ta ghé sát tai tôi nói nhỏ: "Sau này...tôi sẽ cố gắng bù đắp cho em."

Tôi không biết nên ứng đối thế nào, tất cả quá hoang đường. Một người đàn ông có thể biến thành thú cường bức tôi, sau đó nói sẽ bù đắp cho tôi.

Anh ta buông người tôi rồi đi về phía cửa ra vào. Không hiểu anh ta làm gì, cánh cửa đột nhiên mở toang, ánh sáng từ bên ngoài lọt vào phòng. Bấy giờ tôi mới có dịp nhìn rõ hành lang bên ngoài. Đó không phải là hành lang bình thường, bởi vì từ tường, mặt đất đến trần nhà đều một màu bạc kim loại. Một người máy cao bằng người bình thường đứng ngoài cửa. Gương mặt nhỏ của anh ta làm bằng kim loại, hai mắt đỏ rực. Anh ta mặc bộ quân phục màu bạc, giờ tay chào kiểu quân đội với người đàn ông. Bàn tay người máy cũng là màu trắng bạc.

"Đội trưởng cảnh vệ, đưa cô ấy về nhà." Người đàn ông dặn dò người máy.

"Vâng ạ." Người máy trả lời nghiêm túc. Nhìn gương mặt góc cạnh của người máy, tôi cảm thấy hô hấp ngưng trệ.

Trước khi cúi xuống bước ra khỏi cửa, người đàn ông đột nhiên đứng im.

"Tôi sẽ cử binh sỹ ở lại bảo vệ em. Ngoài ra, tôi yêu cầu sự chung thủy của em, em có thể làm được không?". Anh ta không quay đầu nên tôi vẫn không thấy gương mặt của anh ta, tôi vẫn không biết anh ta trông như thế nào. Nhưng lần này tôi có thể nhìn rõ, anh ta mặc bộ quân phục màu xám nhạt, đeo găng tay màu trắng, anh ta có đôi vai rộng, eo thon, thân hình cao lớn, đôi chân thẳng dài.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này nên gật lấy gật để. Dù không quay đầu, nhưng người đàn ông dường như có thể nhìn thấy phản ứng của tôi. Anh ta trầm mặc sải bước dài rời khỏi căn phòng. Cánh cửa sau lưng anh ta khép lại, căn phòng lại rơi vào tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sĩ Quan Trở Lại

Khi tỉnh lại một lần nữa, tôi đã nằm trên giường ở nhà mình, điện thoại di động hiển thị trưa ngày hôm sau.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi lặng lẽ bay trong không gian. Nhìn một lượt căn phòng ấm áp, tôi chỉ cảm thấy tất cả như một giấc mơ ly kỳ.

Tôi tung chăn ngồi dậy. Cơ thể không còn cảm giác nhom nhóp ướt át giống buổi tối hôm qua, chỗ đó cũng không còn đau đớn. Ngực và đùi vẫn đầy vết tích tím đỏ. Nhìn những dấu hôn đầy đặc trên người, tôi đột nhiên có ảo giác đây là cơ thể của người khác chứ không phải của tôi, một thân hình đầy đặn, xa lạ, không một chút sinh lực.

Tôi ngồi chờ dần mất bốn tiếng đồng hồ, tám gọi mất hai tiếng đồng hồ. Sau đó tôi mặc quần áo, đến tiệm thuốc gần nhà nhất mua thuốc khăn cấp.

Mấy ngày sau đó, tôi không ra khỏi cửa cũng không đi học. Cả ngày ở nhà nhịn ăn nhịn uống, hoặc cùng lắm chén mỳ ăn liền. Phần lớn thời gian tôi ngơ ngẩn ngẩn, sau đó lại nằm bẹp giường. Bố mẹ qua đời lúc tôi lên năm tuổi. Ba tháng trước, tôi rời khỏi nhà bà ngoại đến nơi này học đại học. Tôi ở trong căn hộ bố mẹ để lại cho tôi. Tôi không thể gọi điện hỏi bà ngoại: một cô gái mười tám tuổi sau khi bị cưỡng bức nên làm gì? Hơn nữa kẻ cưỡng bức tôi là người ngoài hành tinh, có phi thuyền và người máy bảo vệ?

Tinh thần tôi trở nên suy nhược. Tôi luôn có cảm giác bị rình trộm. Lúc ăn cơm, lúc đi ngủ, lúc tắm rửa...nhưng mỗi khi tôi bất chợt quay đầu, sau lưng đều không một bóng người. Mặc dù vậy, tôi vẫn giặt mình thon thoát.

Tôi biết tình trạng của tôi không ổn một chút nào, tôi cũng biết vẫn phải tiếp tục cuộc sống. Tuy nhiên, tôi không muốn gặp bất cứ ai, không muốn đối diện cuộc sống.

Trạng thái tinh thần của tôi có chuyển biến vào ngày thứ năm sau khi diễn ra sự việc.

Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, hơn tám giờ tối hôm đó, ánh trăng từ ngoài ban công chiếu vào phòng, gió thổi lá cây xào xạc. Tôi cuộn mình ở góc phòng ngây ngốc, điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Là bà ngoại gọi điện tới.

"Dao Dao, cháu vẫn khỏe đấy chứ?" Giọng nói hiền từ của bà vang lên bên tai tôi: "Tuần này sao không thấy cháu gọi điện về cho bà..."

Tôi bỗng dưng nghẹn ngào: "Cháu xin lỗi, cháu quên mất." Tôi nói thật chậm, cố gắng giữ giọng bình tĩnh để bà không phát hiện ra điều bất thường. Tôi muốn cười tươi nhưng cổ họng tắc nghẽn, khiến tôi không cười nổi.

Thính lực của bà ngoài không tốt lắm, hoặc giả bà không nghe rõ tôi nói gì. Nhưng bà vẫn hỏi bằng giọng điệu vô cùng dịu dàng: "Con bé này, cháu gặp chuyện âm ức phải không?"

Tôi vốn cảm thấy bản thân tôi đã tê liệt. Nhưng câu nói của bà như một bàn tay dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve trái tim tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân. Tôi cắn răng không để bật ra tiếng khóc vì sợ bà lo lắng. Nhưng nước mắt tôi tích lũy suốt mấy ngày, không thể kiềm chế nổi cứ thế ào ào chảy ra, tôi bật khóc nức nở.

"Bà ngoại, cháu không có chuyện gì đâu." Tôi nghẹn ngào: "Chỉ là cháu rất nhớ bà, cháu muốn về nhà."

Tối hôm đó, hai bà cháu tôi cách nhau trăm sông nghìn núi, ôm điện thoại khóc hồi lâu. Ở đầu bên kia, bà ngoại tôi vừa khóc vừa nói, bà ở viện dưỡng lão sống rất tốt, ngày ngày đều vui vẻ. Bà động viên tôi hãy kiên cường, cố gắng sống thật tốt. Tôi nắm chặt điện thoại, trong lòng nhủ thầm, tôi không thể suy sụp tinh thần, không thể bị nhốt trong con ác mộng đó.

Tôi không thể khiến người thân duy nhất của tôi thất vọng. Tôi đã đến tuổi trưởng thành, tôi nên chăm sóc bà ngoại, chứ không phải để bà lo lắng cho tôi.

Trong đêm mùa thu lạnh lẽo đó, lòng tôi bình tĩnh một cách kỳ lạ. Giọng nói dịu dàng của bà ngoại phảng phất xua tan bóng đen đè nặng tinh thần của tôi. Tôi không còn cảm thấy đau buồn, dù chỉ một chút.

Ngày hôm sau tôi dậy sớm, đánh răng rửa mặt, ăn sáng đường hoàng rồi đi học. Bốn năm đại học sau đó, tôi sống rất thoải mái. Sau khi tốt nghiệp, tôi được công ty tôi mơ ước tuyển dụng. Sự cố kinh hoàng đó chỉ để lại hai ảnh hưởng đối với cuộc sống của tôi, thứ nhất là thần kinh hơi suy nhược, lúc nào cũng cảm thấy có người đang theo dõi tôi, thứ hai là tôi không có bạn trai.

Bình sỹ mà người đàn ông đó lưu lại bảo vệ tôi không một lần xuất hiện.

Cuối tuần trước tôi xin nghỉ phép về nhà, ở với bà ngoại tôi vài ngày. Tôi lén lút để lại toàn bộ số tiền tôi tiết kiệm được cho bà. Tôi còn đi thăm từng người họ hàng, xin họ hãy chăm sóc bà ngoại tôi.

Sau đó, tôi một mình quay về thành phố.

Ngày này cuối cùng cũng đến, tôi hơi căng thẳng nhưng không hề sợ hãi. Bởi vì tôi đã hạ quyết tâm, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cố gắng hết sức để bản thân sống tốt.

Hôm nay là ngày thứ bảy, tôi đi dạo ở khu vực sầm uất Trung Quan Thôn cả ngày. Tôi đoán người đàn ông đó sẽ không xuất hiện vào ban ngày. Bởi vì anh ta từng đáp xuống trái đất mà không kinh động đến chính quyền nhà nước, chứng tỏ anh ta không muốn bị phát hiện.

Khi màn đêm từ từ buông xuống, dòng người qua lại ngày một ít đi, tôi bắt đầu ý thức tình hình hình sẽ trở nên tồi tệ. Anh ta có thể trốn ở bất cứ góc tối nào, bất cóc tôi mà không một ai hay biết.

Vì vậy tôi quyết định đứng trên nóc tòa nhà, để bất cứ người nào cũng có thể nhìn thấy tôi. Trừ khi người đàn ông đó quyết định để lộ hành tung, bằng không anh ta không thể khiến tôi đột nhiên biến mất trước mắt mọi người.

Tất nhiên, nếu anh ta tấn công tôi. Việc tôi cách xa mặt đất có thể tránh tình trạng người vô tội bị ngộ thương.

Tôi lại cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là 23 giờ 40 phút.

20 phút cuối cùng quyết định vận mệnh của tôi. Cũng có thể anh ta có thói quen bắt người, bây giờ đang ở trên sao Hỏa cùng một nữ quái thú nào đó chơi trò vận động, mà quên bằng tôi từ lâu cũng không biết chừng. Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy nhẹ người.

Dưới mặt đất đã tụ tập không ít người qua đường. Sau lưng tôi mười mấy mét là hai người bảo vệ của tòa nhà. Bọn họ đã khuyến nhủ tôi suốt 20 phút. Tôi cảm thấy rất có lỗi, hứa đi hứa lại với bọn họ sẽ không nhảy lầu. Nhưng bọn họ vẫn hết sức lo lắng.

Đúng lúc này, một người bảo vệ nghe điện thoại, sau đó cất giọng vui mừng: "Cảnh sát sắp đến nơi rồi, cô gái, cô đừng manh động."

Tôi không bận tâm đến lời họ, tiếp tục chờ đợi thời gian trôi qua.

Một lúc sau, phía cầu thang vang lên tiếng bước chân dồn dập. Hai người cảnh sát cao lớn nhô lên sân thượng. Người cảnh sát thấp hơn một chút đưa mắt về phía tôi rồi quay sang nói với bảo vệ: "Hai anh xuống dưới trước đi, ở đây giao lại cho chúng tôi." Giọng nói của anh ta hơi quen quen, nhưng tôi không nhớ ra từng nghe ở đâu.

Hai người bảo vệ chỉ mong có vậy, lập tức đi xuống dưới.

Người cảnh sát này khóa trái cánh cửa thông sân thượng, sau đó đứng bất động ở cửa. Tôi nghĩ có lẽ anh ta sợ người ngoài cuộc lên sân thượng hóng hót.

Người cảnh sát cao hơn tiến lên hai bước, chỉ nhìn tôi chăm chú mà không lên tiếng.

"Tôi xin lỗi đã gây phiền phức cho các anh." Tôi nói: "Xin các anh đừng tiến lại gần."

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống sân thượng tối om. Khác với thái độ lo lắng sốt ruột của hai người bảo vệ trước đó, anh chàng cảnh sát này tỏ ra hết sức bình tĩnh. Anh ta đứng yên lặng ở đó, hai tay thọc vào túi quần. Tư thế thư thái tùy ý khiến hình bóng anh ta càng rắn rỏi thẳng tắp. Anh ta đội chiếc mũ cảnh sát khá lớn kéo xuống thấp. Tôi lại đứng ở trên cao nên không nhìn rõ mặt anh ta. Tôi cảm thấy anh ta còn trẻ tuổi, cấp bậc có vẻ cao hơn người còn lại.

Người cảnh sát đứng ở cửa đột nhiên mở miệng, phá vỡ không khí trầm mặc: "Cô gái, xin cô đừng nhảy xuống. Nếu cô nhảy xuống, tôi sẽ bị đuổi việc mất."

Tôi biết anh ta nói thật. Vì vậy tôi cất giọng dịu dàng an ủi anh ta: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ không tự sát đâu. Các anh nhìn tôi có giống người chuẩn bị tự tử không? Tôi còn mang cả đồ ăn đêm đây này..." Vừa nói tôi vừa chỉ xuống túi bánh mỳ ở dưới chân, để tăng sức thuyết phục.

"Tôi chỉ ở đây thêm một lúc. Khoảng hai mươi phút sau tôi sẽ xuống. Mong các anh hãy lập tức rời khỏi đây, bởi vì nhìn thấy các anh là tôi khản trương, chân mềm nhũn rồi rơi xuống dưới cũng không biết chừng." Sở dĩ tôi nói vậy vì nơi này không an toàn. Tôi không muốn liên lụy đến hai người cảnh sát vô tội.

Không ngờ tôi vừa dứt lời, người cảnh sát cao lớn đột nhiên đi nhanh về phía tôi.

Tôi lập tức ngăn lại: "Đừng lại gần, nếu không tôi sẽ nhảy xuống thật đấy!"

Anh ta không bận tâm đến sự uy hiếp của tôi, đi tới mép sân thượng, cách tôi rất gần.

Tôi giờ hai tay ôm chặt lan can sắt ở bên cạnh, không thêm để ý đến anh ta. Dù sao anh ta cũng không thể bắt ép tôi xuống. Tôi cảm thấy trong lòng hơi chua chát. Tôi phải dùng cách nguy hiểm này để chống lại người ngoài hành hành tinh. Trong khi không một ai hiểu tôi, cũng chẳng có ai tin lời tôi, nếu tôi nói ra.

"Ngài sĩ quan chỉ huy, thời gian không còn nhiều nữa." Người cảnh sát đứng ở cửa thông sân thượng đột nhiên mở miệng.

Ban đầu tôi không để ý.

Vài giây sau, tôi mới có phản ứng.

Sĩ quan chỉ huy? Thời gian không còn nhiều?

Sống lưng tôi lạnh toát, tôi quay cái cổ cứng đờ về phía người cảnh sát vừa cất tiếng nói, đúng lúc anh ta ngẩng đầu. Tôi không nhìn rõ mặt anh ta nhưng có thể thấy rõ hai tinh thể hình tròn, đỏ rực, phát ra ánh sáng đáng sợ trong đêm tối ở hốc mắt của anh ta. Nếu là bình thường, tôi sẽ cho rằng có người đeo kính chớp trên đầu tôi. Nhưng bây giờ...

Tôi đột nhiên nhớ ra, tôi từng nghe thấy giọng nói của anh ta ở đâu.

"Cô ấy rất ổn...Cô ấy còn là gái trinh...Đêm đầu tiên vui về..."

Đó không phải đôi mắt của con người, anh ta là đội trưởng người máy.

Anh ta cải trang thành con người.

Người cảnh sát ở bên cạnh tôi lẽ nào là...

Tôi cảm thấy toàn thân tôi nặng trĩu như bị đồ chì. Tôi nặng nhọc cúi đầu, quả nhiên một bàn tay đeo găng trắng muốt đang túm chặt chân tôi.

Chiếc mũ rộng che kín mặt anh ta, giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên: "Là tôi, vị hôn phu của em."

Nghe tiếng anh ta, toàn thân tôi nổi da gà. Tôi không ngờ anh ta tự xưng là vị hôn phu của tôi.

Cổ chân truyền đến cảm giác mềm mại ấm áp của lòng bàn tay anh ta, khiến tôi không thoái mái. Từ trong tiềm thức, tôi chỉ muốn thoát khỏi anh ta. Thế là theo phản xạ có điều kiện, tôi tung chân, đá anh ta một cái thật mạnh.

Có lẽ anh ta không ngờ tôi sẽ tấn công nên lãnh trọn cú đá của tôi. Anh ta nghiêng đầu sang một bên, gờ tay che mặt. Bàn tay còn lại vẫn nắm chặt cổ chân tôi.

Thấy anh ta ôm mặt không lên tiếng, tôi cảm thấy hơi sợ hãi. Đang định gờ chân đá thêm phát nữa, một luồng khí nóng từ lòng bàn tay anh ta truyền đến, chạy khắp cơ thể tôi. Tôi lại một lần nữa ngất lịm.

Đến khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Đầu giường có ngọn đèn vàng dịu dàng. Bốn bức tường và nền nhà đều là kim loại màu tối, trông có vẻ vừa cứng vừa mềm dẻo. Ngoài chiếc giường đôi, trong phòng còn có ghế sofa, bàn và tủ quần áo, thậm chí còn cả bồn tắm khá lớn. Tất cả đồ dùng trong phòng được chế tạo tinh xảo, xem ra không có gì bất thường.

Tôi ngồi dậy, đột nhiên có cảm giác bất ổn.

Tôi cúi đầu, phát hiện tôi đang mặc bộ váy lụa màu hồng nhạt. Hàng cúc trắng cài chặt lên đến cổ. Thân trên chặt chẽ, phần eo nâng lên rất cao. Trên váy thêu họa tiết phức tạp, mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Thân dưới váy là vải ren đến đầu gối. Phần thắt lưng có sợi dây buộc ra đằng sau. Tôi đưa tay sờ lên, sau lưng thắt một cái nơ khá lớn.

Bọn họ cho tôi mặc bộ váy thiếu nữ. Tôi có dự cảm chẳng lành, tôi được trang trí thành một món quà, đồng thời giống thú cưng.

Căn phòng rất yên tĩnh. Tâm trạng tôi rối bời, tôi đi đến bên cửa sổ để xem mình đang bị nhốt ở đâu. Qua tấm rèm cửa màu hồng nhạt, tôi có thể thấy bên ngoài tối om, có lẽ bây giờ là buổi tối.

Tôi kéo tấm rèm cửa, sau đó...há hốc miệng sững sờ.

Bầu trời đêm như nhung tơ mềm mại bao bọc thị giác. Những vì tinh tú óng ánh rải rác khắp nơi. Tôi nhìn thấy một quả cầu đỏ rực đang cháy gần khung cửa sổ, hai ngôi sao chói lọi đang xoay chuyển xung quanh nhau với tốc độ nhanh ở phía xa xa. Tôi còn nhìn thấy một dải thiên hà đủ loại sắc màu di chuyển mỗi lúc một xa.

Tầm mắt của tôi là vô bờ vô bến, vô cùng vô tận.

Tôi không phải ở trên trái đất, mà đang ở trong vũ trụ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Khúc Xương Đính Ước

Một điều khiến tôi bất ngờ là cánh cửa duy nhất của căn phòng có thể mở ra. Bên ngoài là một hành lang hẹp, phủ kim loại màu xám mờ. Xem ra, bọn họ không định nhốt tôi ở trong phòng.

Cũng có lẽ bọn họ cảm thấy không cần thiết giam giữ tôi, bởi vì nơi này là vũ trụ, tôi có thể trốn đi đâu?

Sau khi hít vài hơi thật sâu, chuẩn bị tâm lý đầy đủ, tôi mới rời khỏi căn phòng.

Hành lang vô cùng tĩnh mịch, hai bên thỉnh thoảng xuất hiện những cánh cửa đóng chặt, không một bóng người. Đi một đoạn, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy một gian phòng mở cửa. Tôi tiến lại gần, đảo mắt một lượt qua căn phòng, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Bên trong rất rộng rãi, trần nhà và bốn bức tường sơn màu đen. Một loạt ký tự và con số màu trắng không ngừng chuyển động trên bờ tường như thác nước ngày đêm không ngừng nghỉ.

Cảnh tượng rất thần kỳ. Tôi nghĩ nơi này nhất định là trung tâm điều khiển gì đó.

Nhìn kỹ lại căn phòng, tôi lập tức trở nên căng thẳng. Trong phòng có một người mặc bộ quân phục màu xám nhạt đang đứng quay lưng về phía tôi.

Có lẽ nghe thấy động tĩnh, anh ta liền quay người.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra, đó là người máy đội trưởng cảnh vệ.

Hai lần trước gặp anh ta, tôi đều cách khá xa. Hôm nay tôi mới có dịp nhìn kỹ. Anh ta có gương mặt bằng kim loại màu trắng bạc, đôi mắt tròn xoe, đỏ rực như hai cái đèn lồng nhỏ. Người máy không có mũi và tai. Miệng anh ta là một đường kẻ chỉ dài. Khi anh ta chớp mắt, sẽ có một lớp mí mắt rất mỏng che phủ nhãn cầu của anh ta.

Anh ta khiến tôi nhớ đến các tinh linh mắt to trong bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng. Không rõ nguyên nhân vì sao, tôi không hề cảm thấy sợ anh ta. Thậm chí tôi còn cho rằng, anh ta là một người máy ôn hòa.

"Hoa tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư đến 'Thiên Sứ Hiệu'. Tôi là Mạc Phổ, đội trưởng cảnh vệ của ngài sĩ quan chỉ huy." Anh ta tào nhả cúi người chào tôi, thân hình cao lớn gấp lại như cành cây: "Ngài sĩ quan có chuyện khẩn cấp, phải đi ra ngoài một hai ngày."

Người đàn ông đó không có mặt trên phi thuyền? Tôi đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Mạc Phổ đi sang bên cạnh vài bước. Nơi đó có một cái cột cao bằng nửa con người. Trên đỉnh hơi vát, phủ một lớp tinh thể lỏng màu xanh thẫm. Anh ta nói: "Tiểu thư hãy đặt tay lên trên này."

Đến đâu hay đến đó, dù sao tôi cũng đã rơi vào tình cảnh này.

Tôi liền đặt tay lên đỉnh cột, lòng bàn tay có cảm giác âm ấm, trơn láng. Vài giây sau, đột nhiên có một luồng khí nóng dội vào người tôi, đầu óc tôi trống rỗng. Nhưng chỉ một thoáng, tôi lập tức tỉnh táo trở lại.

"Dữ liệu chứa trong cây cột này là thông tin cơ bản về hành tinh Stan." Mạc Phổ nói: "Đã được nhập vào đại não của tiểu thư."

Anh ta nói một thứ ngôn ngữ khác, nhưng tôi hoàn toàn nghe hiểu, đó là ngôn ngữ Stan. Vô số thông tin bắt đầu tràn ngập trong đầu óc tôi. Cảm giác này rất mới mẻ, nhưng cũng khiến tôi bất an.

Đến bây giờ, tôi đã biết lai lịch của bọn họ.

Hành tinh Stan là một trong những hành tinh có nền văn minh cao nhất dải Ngân hà. Hành tinh này khởi đầu do nhân loại xây dựng. Sau hàng ngàn hàng vạn năm tồn tại tình trạng kết hôn lẫn lộn giữa các chủng tộc, Stan hiện không còn một con người thuần chủng.

Do ghen của con người được công nhận là loại ghen có tính ổn định và di truyền cao nhất (ghen của chủng tộc thú dễ phát sinh biến đổi bệnh lý, ghen của người máy có tỷ lệ tiến hóa thấp), giới cầm quyền đại diện cho tầng lớp quý tộc ở Stan thường chọn những cô gái thuần chủng có ghen nổi trội ở hành tinh bên ngoài, từ nhỏ đào tạo khắc khe, sau khi trưởng thành đưa về hành tinh Stan kết hôn, duy trì nói giống ưu việt.

Cũng có người tự tìm kiếm những cô gái địa cầu mà họ thích, rồi đem về Stan.

Một điều khiến tôi cảm thấy khó hiểu: theo pháp luật Stan, hôn nhân hoặc giao phối vượt qua hệ Thiên hà (hai hành tinh khác nhau), hai bên phải dựa trên nguyên tắc "tự nguyện". Vậy mà người đàn ông đó cưỡng ép tôi, thậm chí bắt cóc tôi về đây.

Điều này hoàn toàn bất hợp lý.

Là một trong mười sĩ quan chỉ huy xuất sắc nhất hành tinh Stan, anh ta không cần thiết phải vượt mấy nghìn năm ánh sáng, đi bắt một cô gái địa cầu bình thường.

Tôi hồi tưởng chuyện xảy ra bốn năm trước. Lúc đó, anh ta từng nói xin lỗi và sẽ bù đắp cho tôi. Nếu anh ta tìm tôi chỉ với mục đích đơn thuần là phát tiết, anh ta không cần thiết nói những lời này. Năm đó nhất định có ân tình khác, khiến anh ta buộc phải làm vậy.

Tuy nhiên những điều này không liên quan đến tôi.

Bởi vì tôi chỉ muốn về nhà.

Tôi thật sự không muốn gặp mặt anh ta. Anh ta là người đàn ông hoàn toàn xa lạ đối với tôi. Thế nhưng, mỗi khi nghĩ đến chuyện anh ta từng nhìn thấy thân thể trần truồng cũng như dáng vẻ run rẩy của tôi, nghĩ đến chuyện thân thể của hai chúng tôi đã từng thân mật và điên cuồng, người tôi liền nổi da gà.

"Sĩ quan chỉ huy đưa tôi về hành tinh Stan, là để bù đắp cho tôi phải không?" Tôi nói với Mạc Phổ: "Xin anh hãy chuyển lời đến anh ta, chuyện này không một ai hay biết, anh ta có thể đi tìm người phụ nữ tốt hơn. Các anh có thể yên tâm thả tôi về nhà."

Tôi nghĩ, người đàn ông đó đưa tôi về Stan, có lẽ vì anh ta sợ bị pháp luật trừng trị, nên mới muốn che đậy tội lỗi anh ta gây ra bốn năm về trước.

Mạc Phổ cung kính trả lời: "Tiểu thư hiểu nhầm rồi, chuyện này không có liên quan đến việc bù đắp cho tiểu thư. Chắc tiểu thư cũng biết, ngài sĩ quan có ghen của chủng tộc thú. Chủng tộc thú luôn đề cao sự chung thủy của bạn đời, hai người đã có quan hệ thân mật. Cả cuộc đời này, ngài sĩ quan sẽ chỉ có một người đàn bà là tiểu thư."

Tôi giật mình kinh ngạc, không ngờ sự việc lại đến nước này. Nếu những điều Mạc Phổ nói là sự thật, người đàn ông đó sẽ không bao giờ buông tha tôi?

Mạc Phổ dường như không nhìn ra tâm trạng của tôi. Anh ta tiếp tục cất giọng trầm trầm, nhẹ nhàng giống một phát thanh viên: "Tiếp theo, xin cho phép tôi đưa tiểu thư đi thăm quan "Thiên Sứ Hiệu". Chiếc phi thuyền này là món quà cưới ngài sĩ quan chuẩn bị cho tiểu thư.

"...Quà cưới?" Tôi há hốc mồm kinh ngạc.

***

Một tiếng đồng hồ sau đó, tôi đi theo Mạc Phổ thăm quan phi thuyền với tâm trạng thấp thỏm không yên.

Tất nhiên, tôi không hề muốn kết hôn. Nhưng liệu có cách nào thay đổi tình hình?

Mạc Phổ dẫn tôi đi đến khoang năng lượng. Ở đó có một lò phản ứng, bên trên có cái nắp sương khói phủ mờ trông rất bí hiểm. Bởi vì khu vực này tồn tại bức xạ nên chúng tôi chỉ có thể đứng ngoài cửa khoang ngắm nhìn.

Sau đó, chúng tôi đi nhà kho. Diện tích nhà kho rất lớn, bên trong có hai đường băng dài. Hiện tại, nhà kho vẫn trống không. Mạc Phổ nói, ngài sĩ quan chỉ huy sau này sẽ mua máy bay theo sở thích của tôi. Nghe anh ta nói vậy, trong lòng tôi hơi ngứa ngáy, bởi vì đây dường như là một chuyện thú vị.

Thấy tôi có hứng thú với máy bay, Mạc Phổ dẫn tôi đi phòng y tế. Hóa ra, cách phòng y tế một cánh cửa còn có kho chứa máy bay cỡ nhỏ. Bên trong có hai chiếc máy bay hàng thật.

Hai chiếc máy bay đại khái to bằng máy bay trực thăng, vỏ ngoài màu trắng bạc, thân hình bầu dục thon thả, trông giống một quả trứng khổng lồ đẹp mắt.

"Đó là máy bay chiến đấu dùng trong trường hợp chạy trốn khẩn cấp, là máy bay mini có tính năng tốt nhất hiện nay. Nó cũng là một trong những món quà ngài sĩ quan tặng tiểu thư." Mạc Phổ giải thích: "Nó có hệ thống lái hoàn toàn tự động đơn giản, dễ sử dụng, có thể chọn tiếng Trung là ngôn ngữ ra lệnh. Tiểu thư cũng có thể lái nó. Đợi khi nào đến hành tinh Stan, ngài sĩ quan có lẽ sẽ cùng tiểu thư lái chiếc máy bay chiến đấu này, đi ngắm dải thiên hà đẹp đẽ."

Tôi ngây người hồi lâu.

Hệ thống lái hoàn toàn tự động? Sử dụng tiếng Trung? Tôi cũng có thể lái?

"Tôi có thể lái thử không?" Tôi mỉm cười hỏi Mạc Phổ.

Mạc Phổ lắc đầu: "Không được, không có mệnh lệnh của ngài sĩ quan, tiểu thư không được phép rời khỏi phi thuyền."

Rời khỏi phi thuyền?

Đầu óc tôi vốn đang lơ mơ xuất hiện một ý niệm. Nghe Mạc Phổ nói vậy, ý niệm lập tức trở nên rõ ràng. Chiếc máy bay chiến đấu này có thể giúp tôi bỏ trốn.

"Thời gian không còn sớm nữa, để tôi đưa tiểu thư về khoang nghỉ ngơi. Sau khi cô ngủ một giấc, chắc ngài sĩ quan đã trở về."

Chúng tôi rời khỏi phòng y tế. Mạc Phở bấm mật mã khóa cửa. Bàn phím ở tấm bảng nhỏ bên phải cửa ra vào hiện một loạt con số La Mã. Tôi nghe thấy tám tiếng tí tách. Bởi vì anh ta đứng chặn tầm nhìn của tôi nên tôi chỉ thấy hai chữ số cuối cùng là 2 và 5. Sau đó cánh cửa kêu "cạch" một tiếng, khóa chặt.

***

Tôi quay về phòng, nằm xuống giường.

Bây giờ có hai con đường bày ra trước mặt tôi: một là ngoan ngoãn đợi tên sĩ quan chỉ huy trở về, tỏ thái độ lá mặt lá trái, sau này tìm cơ hội trốn thoát. Hai là...bỏ trốn ngay bây giờ.

Về khả năng tự nguyện gả cho anh ta, tôi chưa từng nghĩ đến.

Tôi tuyệt đối không bao giờ sống cả đời với người đàn ông từng cưỡng bức tôi.

Nghĩ đến đây, tôi gần như lập tức quyết định. Cứ nghĩ đến chuyện người đàn ông đó sẽ làm với tôi, tôi không muốn ở lại nơi này dù chỉ một giây một phút.

Bây giờ, cơ hội trốn thoát rất mong manh, nhưng nếu đặt chân xuống hành tinh Stan, cơ hội sẽ càng mong manh hơn. Tôi quyết định thử một lần, dù sao tôi cũng không bị tổn thất gì, còn hơn là khoanh tay chờ chết.

Về việc trốn đi đâu? Nếu tôi có thể thuận lợi lái chiếc máy bay của người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất, chắc người đàn ông đó sẽ không dễ dàng đến bắt tôi.

Tôi phải giải quyết Mạc Phở trước tiên, sau đó đến phòng y tế lái máy bay ra khỏi phi thuyền. Nhưng Mạc Phở là người máy khá cao lớn có sức mạnh. Lúc vừa vào phòng, tôi tùy tiện hỏi anh ta là loại hình nào? Anh ta nói anh ta là "Người máy vũ trang động lực hạt nhân trí năng con người". Không hiểu là loại gì nữa?

Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường có máu thịt, liệu tôi có khả năng chế ngự người máy vũ trang đầy mình?

Tôi chậm rãi đi đi lại lại quanh phòng vài vòng, đột nhiên bị một thứ treo trên tường thu hút. Trước đó, tôi không hề chú ý đến nó.

Đó là...một khúc xương? Khúc xương dài khoảng 30 xen ti mét, đường kính bằng khoảng cách từ ngón cái đến ngón trỏ, có màu trắng toát dưới ánh đèn. Tôi liền tháo nó khỏi cái móc, cầm vào tay có cảm giác lạnh lạnh, hơi nặng. Quả nhiên là một khúc xương, có lẽ của một loài động vật nào đó. Tôi gõ xuống bàn, âm thanh giòn tan, xem ra khúc xương rất cứng, có thể làm cây chày.

Nếu người đàn ông đó tặng tôi cả phi thuyền, vậy thì khúc xương này có ý nghĩa gì đặc biệt?

Tôi bấm nút liên lạc trên đầu giường. Mạc Phở nói nếu cần tìm anh ta, có thể bấm nút này bất cứ lúc nào.

"Hoa tiểu thư, tôi có thể giúp cô làm gì?" Giọng nói của anh ta truyền tới.

Tôi sờ sờ khúc xương: "Tôi phát hiện một khúc xương ở trong phòng, đó là gì vậy?"

"Tiểu thư, đó là đoạn xương đùi của ngài sĩ quan chỉ huy, hy vọng cô thích nó."

Khúc xương liền tuột khỏi tay tôi.

Mạc Phở tiếp tục giải thích: "Ba năm trước, ngài sĩ quan dẫn đầu hạm đội tiêu diệt đội quân đánh thuê của hành tinh Thiên Lang. Trong trận chiến đó, ngài sĩ quan bị thương ở đùi, phải thay bằng kim loại. Ngài sĩ quan lưu lại khúc xương này làm vật kỷ niệm chiến tranh."

Tôi không khỏi ngạc nhiên: "Tại sao lại đặt trong phòng tôi?"

"Tôi nghĩ, đó là ngài sĩ quan muốn tặng tiểu thư."

Tôi tắt nút liên lạc, nhặt "quà tặng". Anh ta tặng xương đùi của anh ta cho tôi? Đúng là hành vi vô cùng cổ quái.

Tôi ném khúc xương lên đầu giường, tiếp tục nghĩ cách thoát thân. Vài tiếng đồng hồ sau, tôi quyết định dùng biện pháp đơn giản nhất, đó là giả bệnh.

"Mạc Phở..." Tôi bấm nút liên lạc: "Tôi đột nhiên thấy chóng mặt buồn nôn, khó chịu quá..."

"Tôi sẽ đến ngay!"

***

Mạc Phở trầm ngâm một lát rồi buông tay tôi.

"Hoa tiểu thư, cô đang giả vờ bị bệnh." Anh ta chớp chớp mắt: "Cô muốn đến phòng y tế, sau đó lái máy bay chiến đấu trốn mất đúng không? Cô không

nên lừa dối tôi."

Tôi cho rằng biểu hiện trước đó của tôi rất bình thường, không ngờ bị anh ta nhìn thấu, hai má tôi bắt gặp nóng lên.

Tuy là người máy nhưng anh ta đối xử với tôi cung kính ôn hòa, về mặt nào đó đã giúp tôi giảm bớt lo âu và bất an kể từ lúc tôi phát hiện đang ở trên phi thuyền. Bây giờ đối mặt với sự chỉ trích của anh ta, tôi cảm thấy hơi áy náy. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, là bọn họ cưỡng ép tôi trước.

Thế là tôi bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Anh hiểu nhầm rồi, quả thật tôi rất khó chịu trong người."

Anh ta không nhúc nhích, đôi mắt đỏ rực chiếu thẳng vào tôi: "Hoa tiểu thư, trong người tôi có cài phần mềm chuẩn đoán bệnh tật. Tôi vừa quét qua toàn thân cô, cô không làm sao cả."

Anh ta quay người đi ra cửa: "Rất xin lỗi, để ngài sĩ quan có thể gặp cô ngay khi ngài ấy quay về đây, kể từ bây giờ trở đi, tôi không thể cho cô rời khỏi phòng, xin cô đừng làm những chuyện tổn công vô ích."

Mạc Phở đi mỗi lúc một xa, huyết thái dương của tôi giật giật. Tôi biết rất rõ, chỉ cần Mạc Phở rời khỏi căn phòng này, lúc cánh cửa phòng mở ra cũng là lúc người đàn ông đó xuất hiện. Anh ta... mạnh mẽ như vậy, anh ta có thể làm chuyện đó với tôi không ngừng nghỉ như buổi tối năm tôi 18 tuổi.

Tôi phải ngăn cản Mạc Phở, tôi phải rời khỏi nơi này. Tôi cần đến phòng y tế, lái máy bay bỏ trốn. Ý nghĩ này như ngọn lửa bùng cháy trong đầu tôi, không có cách nào không chế.

Tôi giờ tay, vô tình chạm phải khúc xương rắn chắc. Khúc xương này liệu có thể đánh gãy Mạc Phở? Liệu có thể đánh vỡ cái đầu bằng kim loại của anh ta?

Tôi cảm khúc xương nhảy xuống giường, chạy bỏ về phía Mạc Phở.

Nhưng tôi vừa chạy mấy bước, Mạc Phở đã nghe thấy tiếng động, anh ta lập tức quay người. Đúng lúc tôi chạy đến trước mặt anh ta, tay giờ khúc xương lên cao.

"Cô muốn làm gì vậy?" Mạc Phở lùi lại phía sau một bước, đưa bàn tay kim loại của anh ta lên trước mặt.

Tôi đập mạnh một cái...

Vào đầu của tôi.

Tôi nghe thấy từ nơi sâu thẳm trong bộ não phát ra tiếng động, màng nhĩ phảng phất rung lên. Thật ra tôi không dùng sức, vậy mà trán tôi vô cùng đau buốt, mắt nở đom đóm.

Tôi cố gắng mở to mắt, tầm nhìn đột nhiên tối lại, một dòng dung dịch nóng chảy vào mắt tôi. Thông qua tầm nhìn mơ hồ, tôi thấy Mạc Phở chỉ tay vào đầu tôi: "Cô bị chảy máu rồi."

Tôi cố nhịn đau nói với anh ta: "Mau đưa súng của anh cho tôi, nếu không tôi sẽ tự sát."

"Xin đừng chết!" Anh ta ngoan ngoãn nghe lời, rút khẩu súng từ thắt lưng đưa cho tôi.

Trong lòng tôi rất xúc động, xem ra suy đoán của tôi không sai, vốn duy nhất của tôi bây giờ chính là bản thân tôi. Mạc Phở nhận lệnh bảo vệ tôi, chắc chắn không dám để tôi xảy ra chuyện.

Tôi nhận khẩu súng. Khẩu súng rất lạ, có báng súng, nhưng không có chỗ bóp cò, dùng thế nào đây?

Mạc Phở gơ hai tay che chắn trước mặt: "Hoa tiểu thư, xin cô hãy bình tĩnh, cô không thể bỏ trốn..."

"Nếu không thể, anh sẽ không có ý định nhốt tôi lại đúng không?" Rõ ràng tôi đang chiếm thế thượng phong, vậy mà ngữ điệu vẫn run run: "Bây giờ anh đặt hai tay ra sau gáy, cùng tôi đi phòng y tế."

Mạc Phở đứng bất động, tôi chìa mũi súng vào gáy anh ta.

Đúng lúc này, hệ thống thông tin trong phòng truyền đến tạp âm rè rè.

Mạc Phở lập tức đứng thẳng người. Nhìn bộ dạng của anh ta, tôi đột nhiên có cảm giác chẳng lành.

Một giọng nói trầm thấp bình thường truyền qua hệ thống thông tin: "Mạc Phở, cô ấy vẫn ổn đấy chứ?"

Nghe giọng nói quen thuộc này, đầu tôi càng đau như búa bổ. Tôi nghiêng răng chịu đựng, ghé sát tai Mạc Phở thì thầm: "Hãy nói cho anh ta biết tất cả đều rất tốt, sau đó tắt hệ thống liên lạc. Bằng không, tôi sẽ nổ súng."

Mạc Phở chẳng thèm nhìn tôi, anh ta trả lời bằng ngữ khí vô cùng cung kính: "Ngài sĩ quan, cô ấy không ổn, cô ấy đang chảy máu."

Tôi suy nghĩ nửa ngượng ngùng. Nhưng nếu bảo tôi giết Mạc Phở, chắc chắn tôi sẽ không thể ra tay. Hơn nữa...tôi không biết cách điều khiển phi thuyền ngoài hành tinh này.

"Xảy ra chuyện gì?" Ngữ khí của người đàn ông đó lạnh đi mấy phần.

"Không được nói!" Tôi mấp má môi với Mạc Phở, thúc mạnh mũi súng vào đầu anh ta.

Nhưng thanh âm của Mạc Phở càng vang dội: "Cô ấy dùng xương đùi của ngài đập vỡ đầu mình, rồi cướp súng của tôi, muốn ép tôi đưa cô ấy đến kho chứa máy bay, để cô ấy ngồi máy bay bỏ trốn. Lúc này, cô ấy đang dùng súng chĩa vào đầu tôi. Tôi nghĩ cô ấy có thể hủy diệt tôi bất cứ lúc nào."

Đầu óc tôi quay cuồng choáng váng, máu chảy xuống làm mờ tầm nhìn của tôi. Tôi biết, trái tim phụ nữ mềm yếu của tôi đã gần như cắt đứt cơ hội bỏ trốn duy nhất. Tôi liền cầm khúc xương, không một chút do dự đập mạnh vào đầu Mạc Phở bằng tất cả sức lực của mình.

"Rắc, rắc". Tôi nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau. Sau đó, Mạc Phở nhắm mắt, ngã gục xuống sàn. Phần não sau vốn tròn vo của anh ta bị bẹp dúm, còn khúc xương trong tay tôi gãy làm đôi.

Xương của người đàn ông đó công nhận cứng vô cùng.

"Tôi xin lỗi." Tôi nói không ra tiếng với Mạc Phở. Sau đó tôi ôm trán, nín thở nhìn hệ thống thông tin. Tôi rất căng thẳng, nếu người đàn ông đó lại nói chuyện với Mạc Phở, tôi ứng phó kiểu gì?

Nhưng tôi thật sự không ngờ, sau vài giây trầm mặc, đầu kia truyền đến giọng nói mang ý cười của anh ta: "Làm rất tốt!"

Tôi ngẩng người nhìn mấy liên lạc hình vuông ở trước mặt.

Anh ta đang nói chuyện với tôi? Lẽ nào anh ta đoán ra tôi vừa làm gì?

Tôi hít một hơi sâu, ép bản thân bình tĩnh.

Tôi quyết định không mở miệng, bởi vì vừa rồi có khả năng anh ta lên tiếng thăm dò tôi.

Nhưng ngay lập tức tôi biết mình đã đoán sai, bởi vì anh ta không cần thiết thăm dò.

Bởi vì anh ta nói: "Em hãy ở nguyên một chỗ, năm phút nữa tôi sẽ đáp xuống phi thuyền."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sĩ Quan Lộ Diện

Tôi đứng ở cửa phòng y tế, thở hổn hển.

Tôi bỏ mặc Mạc Phở nằm gục trong phòng, cầm súng chạy như bay đến đây. Thời gian mất khoảng một phút đến hai phút. Trước khi người đàn ông đó đáp xuống phi thuyền, đây là cơ hội cuối cùng của tôi.

Bên tay phải cánh cửa đóng chặt có một bàn phím tính thể to bằng bàn tay nhấp nháy ánh đèn màu xanh. Tôi hít một hơi sâu để giữ bình tĩnh.

Lúc Mạc Phở khóa cửa, tôi nhìn thấy hai chữ số cuối cùng của dãy mật mã là 2 và 5. Liên tưởng đến chiếc phi thuyền này là món quà cưới người đàn ông đó tặng tôi, tôi nghĩ tôi đã đoán ra mật mã.

Tôi nhanh chóng nhập tám chữ số, ngày tháng năm sinh của tôi.

Cửa phát ra tiếng "ding" rất nhẹ. Tôi vui mừng vì đã đoán đúng.

Tôi cầm tay nắm cửa, định dùng sức xoay tròn, đột nhiên có một tiếng động như từ nơi xa truyền tới, cũng giống chấn rung dưới sàn nhà.

Sống lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì bốn bề đột nhiên tối om.

Tôi quay đầu, hành lang dài trở nên tối mù. Tôi căng mắt nhưng cũng chỉ thấy một màu đen sì. Nguồn sáng duy nhất là ánh sao mờ mờ từ ngoài cửa sổ

hất vào.

Phi thuyền đã bị ngắt điện.

Đến lúc này tôi mới có phản ứng, dùng hết sức xoay tay nắm cửa. Cánh cửa quả nhiên không nhúc nhích.

Tôi ngây người đứng ở đó, tâm trạng chỉ có thể hình dung bằng một từ bi thảm. Hy vọng trốn thoát cuối cùng của tôi đã bị dập tắt không thương tiếc.

Nhất định người đàn ông đó đã cắt nguồn điện cung ứng cho phi thuyền. Anh ta sớm đoán ra kế hoạch của tôi nên nhanh chóng ngăn cản, không cho tôi bất cứ cơ hội nào.

Tôi chỉ đứng ở đó mấy giây rồi quay người lần mò trong hành lang tăm tối. Vết thương trên đầu tôi ngày càng đau nhức, tôi có thể cảm nhận thấy máu đang chảy ròng ròng xuống mặt tôi, xuống cổ tôi, nhớp nháp khó chịu vô cùng.

Tôi vô tri vô giác tiến về phía trước mà không rõ mình đang đi đâu. Tôi biết chắc chắn người đàn ông đó sẽ tìm ra tôi, nhưng tôi không cam lòng, không muốn làm một con ngốc, không muốn giống một con "chó nhà có tang", đứng ở chỗ cũ chờ chủ nhân đến đó.

Sau đó, do đầu óc quay cuồng, tôi tùy tiện tìm một căn phòng mở cửa, đi vào bên trong.

Trong phòng tôi đến mức giờ tay không nhìn rõ năm ngón. Mới đi vài bước, tôi va phải thứ gì đó rất cứng. Tôi giờ tay sờ lên, nhận ra đây là một giá bằng kim loại khá lớn. Tôi bám vào cái giá chậm rãi tiến về phía trước rồi bám vào bờ tường lạnh lẽo từ từ ngồi xuống. Trong lòng tôi hết sức buồn bã.

Xung quanh vừa tối vừa yên tĩnh, đầu tôi vừa đau buốt vừa choáng váng. Trước đó, tôi không đi ngủ nên bây giờ mí mắt không tài nào mở nổi. Tôi tựa mặt vào bức tường lạnh lẽo, định chợp mắt vài phút. Ai ngờ vừa nhắm mắt, tôi liền lịm đi ngay tức thì.

Không biết bao lâu sau, lại một tiếng động nhẹ vang lên. Toàn thân tôi chấn động, tôi giật mình tỉnh lại.

Khi tôi mở mắt, xung quanh sáng trưng.

Nguồn điện đã khôi phục trở lại.

Điều đó có nghĩa là...người đàn ông đã lên phi thuyền.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, tôi nắm chặt khẩu súng trong tay, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Bây giờ tôi mới có dịp quan sát căn phòng. Trong phòng có mười mấy giá kim loại rất cao, trên mỗi giá để hòm kim loại màu bạc, xếp cao đến trần nhà. Nơi này có lẽ là phòng chứa đồ của phi thuyền.

Tôi đang ngồi giữa bức tường và giá kim loại bên phải cửa ra vào. Bên chân tôi xuất hiện vài giọt máu chưa khô, tức là tôi ngắt đi không bao lâu.

Tôi không biết tiếp theo nên làm gì. Khuất phục khiến tôi cảm thấy nhục nhã, nhưng kháng cự là hành vi ngu xuẩn. Tôi tự nhiên rơi vào thế cười hổ khó xuống.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ, trầm ổn, từng bước tiến lại gần.

Tôi nín thở, dịch người vào sau giá kim loại rồi lặng lẽ đứng dậy quan sát cửa ra vào.

Từ góc độ của tôi, đập vào mắt tôi đầu tiên là đôi bốt cao cổ màu đen bóng loáng, sau đó là đôi chân dài và bờ eo gọn gàng. Một người đàn ông cao lớn bỏ hai tay vào túi quần đứng bất động ở cửa phòng.

Tôi vô cùng căng thẳng, giờ tay lau vết máu trên mặt, để có thể nhìn rõ hơn.

Liệu có phải là người đàn ông đó?

Người đàn ông đội một chiếc mũ lính dẹt màu xám đậm, khoác bộ quân phục màu xám. Dưới ánh đèn, anh ta nổi bật với nước da trắng, đôi mắt sâu hút, sống mũi cao, môi hơi đỏ. Trông anh ta rất đẹp trai, sạch sẽ, đường nét tinh tế.

Trong ngũ quan của người đàn ông, xuất chúng nhất là đôi mắt của anh ta. Hai đồng tử đen nhánh như được phủ một lớp sương mù nên có vẻ lạnh lẽo.

Có đúng là người đàn ông đó?

Chắc không phải là anh ta. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy tôi chưa từng nhìn thấy diện mạo của người đàn ông cường bức tôi bốn năm trước, nhưng tôi nhớ anh ta có đôi mắt màu vàng, còn mắt của người đàn ông trước mặt là màu đen. Hơn nữa, bộ dạng của người này rất thanh tú, không giống người đàn ông tôi từng tiếp xúc. Anh ta rất mạnh mẽ và trầm ổn, vì vậy trong trí tưởng tượng của tôi, anh ta có làn da màu đồng, ngũ quan góc cạnh, khí chất lạnh lùng bức người, chứ không phải tuấn tú như người đàn ông trước mặt.

Tôi đoán anh ta là một tùy tùng của tên sĩ quan chỉ huy.

Anh ta vốn nhìn thẳng về phía trước, dường như phát hiện tôi đang nhìn trộm, anh ta đột nhiên quay đầu. Tôi lập tức thụt về đằng sau giá kim loại, ôm miệng nín thở.

Vài giây sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân đi về phía tôi.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi cố gắng nhẫn nhịn chờ đợi, cho đến khi bên cạnh giá kim loại lộ ra quần hàm màu bạc trên vai anh ta, tôi lao ra với tốc độ nhanh nhất, chĩa súng vào người anh ta.

Tôi không thích cảm giác này, dùng vũ khí giết người đe dọa một người khác. Nhưng tôi thật sự hết cách.

Người đàn ông đứng cách tôi khoảng bốn năm bước chân, hai tay anh ta vẫn trong túi quần. Anh ta lặng lẽ quan sát tôi, không hề kinh ngạc trước sự xuất hiện đột ngột của tôi. So với anh ta, tôi còn khảnh trơ hơn nhiều, hơi thở gấp gáp, bàn tay cầm súng run bần bật.

"Không được động đây, đừng lên tiếng." Tôi nói nhỏ.

Người đàn ông quả nhiên bất động, anh ta cũng không mở miệng, chỉ trầm mặc quan sát tôi.

Tôi thở hắt ra. Ở khoảng cách gần, tôi nhìn anh ta càng rõ hơn. Chiếc mũ kéo xuống thấp, tóc mai đen nhánh cắt ngắn ép hai bên tai. Gương mặt của anh ta không vuông vức cũng không dài, đường nét cân đối dịu dàng. Ngũ quan của anh ta đúng là rất thanh tú, nhưng không mang cảm giác nữ tính mà anh tuấn, sắc nét.

"Sĩ quan chỉ huy đã lên phi thuyền chưa?" Tôi hỏi.

Anh ta gật gật đầu. Tuy câu trả lời nằm trong dự đoán nhưng tim tôi vẫn chìm xuống.

"Tôi xin lỗi, tôi không muốn hại anh. Anh hãy làm theo lời tôi thì sẽ không việc gì." Tôi cố gắng khống chế giọng nói của mình, tỏ ra bình tĩnh: "Anh hãy đặt tay ra sau gáy, quay người rồi đưa tôi đến phòng y tế."

Nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích. Ánh mắt của anh ta dừng lại trên trán tôi. Sau đó, anh ta rút một chiếc khăn tay trắng muốt từ túi áo đưa cho tôi.

Lúc này, tôi mới ý thức đầu tôi đang bị cháy máu. Bộ dạng của tôi có lẽ rất thảm hại, thảo nào người đàn ông trước mặt đưa khăn tay cho tôi. Không ngờ anh ta lại có cử chỉ dịu dàng như vậy.

"Cám ơn...Không cần đâu." Tôi nói theo phản xạ có điều kiện. Nhưng ngay lập tức tôi có ý nghĩ, bây giờ là lúc nào rồi mà còn cảm ơn cảm huê.

Ai ngờ anh ta đột nhiên tiến lên phía trước một bước, cầm chiếc khăn tay ấn lên trán tôi.

Khăn vải mềm mại và lạnh toát chạm vào vết thương của tôi, khiến tôi hơi đau, nhưng xúc cảm khá dễ chịu. Tôi giờ tay nhận chiếc khăn tự mình ấn chặt, sau đó quay đầu tránh sự đụng chạm của anh ta: "Đề tôi tự làm là được rồi, anh đừng có động đây."

Người đàn ông đột nhiên mỉm cười.

Ánh mắt vốn lạnh lẽo vô cảm của anh trở nên thâm trầm, khóe miệng mỏng cong lên để lộ nụ cười nhàn nhạt. Gương mặt trắng trẻo thanh tú nhờ nụ cười, trở nên cuốn hút vô cùng.

Tôi ngáy người.

Bởi vì thuận theo đôi mắt của anh ta, tôi nhìn thấy trán bên trái của anh ta có vết bầm tím mờ mờ, bàn tay anh ta đeo găng trắng toát. Bây giờ, trên chiếc găng tay có dính máu đỏ của tôi. Hai màu trắng đỏ tương xứng, trông hơi nhức mắt.

Tôi cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn. Làm sao có thể? Chẳng phải mắt anh ta màu vàng hay sao? Nhưng đôi găng tay đó, còn vết bầm bị tôi đá trúng trên trán anh ta...

"Em còn muốn chạy nữa không?"

Ngữ khí lạnh lạnh, thanh âm trầm trầm, giống tiếng nước chảy lặng lẽ.

Thế nhưng, giọng nói quen thuộc này như sét đánh ngang tai tôi.

Quả nhiên là anh ta.

Nhìn gương mặt lạnh lẽo của anh ta, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh thân thể triền miên cuồng nhiệt của chúng tôi đêm đó. Bên tai tôi phảng phất nghe thấy tiếng rên khẽ phát ra từ cổ họng anh ta và hơi thở gấp gáp của tôi.

Tôi cảm thấy một cơn buồn nôn dội lên trong cổ họng, tôi vô ý thức chĩa súng vào đầu anh ta. Tôi không muốn giết anh ta, tôi cũng chẳng giết nổi anh ta. Nhưng vào thời khắc này, chỉ có động tác đó mới khiến tôi có cảm giác an toàn, mới bảo vệ tôi không bị anh ta xâm phạm.

Ở giây tiếp theo, tôi phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ.

Tôi không thể động đây.

Cánh tay đang cầm súng giờ lên cao của tôi cứng đờ trong không trung, không thể động đây.

Không phải tê liệt, cũng không phải mất hết sức lực, cánh tay tôi như bị một lực vô hình nào đó giữ chặt. Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng cánh tay chỉ có thể run run, không thể di chuyển đi chỗ khác.

Tôi sợ sệt trước sự thật quỷ dị này. Tôi hoảng hốt nhướn mắt nhìn người đàn ông, chạm phải ánh mắt ôn hòa không có gì bất thường của anh ta.

"Sao... lại như vậy?" Tôi lắp bắp.

Người đàn ông không trả lời, chỉ tiến lên một bước.

"A..." Tôi kinh hoàng thét lên, bởi một chuyện đáng sợ hơn đang xảy ra với tôi. Toàn thân tôi tự động lùi lại phía sau, đập vào bức tường, giống như tôi bị người khác đẩy mạnh về đằng sau. Thân thể và tứ chi của tôi rõ ràng vẫn còn cảm giác, nhưng bị một thứ gì đó dính chặt vào tường, không thể nhúc nhích.

Người đàn ông trước mặt không thể động thủ. Anh ta chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh.

Mặc dù vậy, trực giác báo cho tôi biết, anh ta chính là người gây ra chuyện này.

"Anh làm gì vậy?" Tôi hét lên chất vấn anh ta.

Anh ta mỉm cười, đứng trước mặt tôi.

Anh ta đoạt khẩu súng trong tay tôi, sau đó lấy chiếc khăn từ tay tôi và bắt đầu lau sạch vết máu trên trán tôi. Vì khoảng cách rất gần, hơi thở của anh ta phả lên mặt tôi, rất thơm tho, mềm mại, ngưa ngứa, khiến toàn thân tôi sởi gai ốc.

Anh ta sao có thể làm được điều đó? Đáng sợ quá, lẽ nào là một loại vũ khí vô hình?

Nghĩ đến đây, đầu óc tôi đột nhiên xuất hiện một danh từ: "Sức mạnh tinh thần."

(Sức mạnh tinh thần (tinh thần lực) theo cách giải thích trên baidu, là một ý niệm, một sức mạnh không nhìn thấy được giải phóng trong tổ chức não của sinh vật. Tổ chức não ra từ tiếng Việt thích hợp hơn)

Trong dữ liệu Mạc Phổ nhập vào đại não của tôi có từ "Sức mạnh tinh thần", nhưng không có tư liệu cụ thể. Hình như ở hành tinh Stan, một số ít người có thể điều khiển sức mạnh tinh thần. Sóng điện từ trong não bộ của họ và từ trường của hành tinh đạt tới mức cộng hưởng hy hữu, sau đó hình thành particle flow vô hình, không cần ra tay cũng có thể hoàn thành một động tác nào đó. (Particle Flow là một hiệu ứng sử dụng trong kỹ thuật 3D).

Lẽ nào anh ta là một trong những người có khả năng đó?

Đúng lúc này, bàn tay của người đàn ông đột nhiên dừng lại trên trán tôi. Tôi không biết anh ta muốn làm gì. Vừa ngẩng đầu, tôi liền chạm phải ánh mắt u tối và lạnh lẽo của anh ta, ánh mắt nhìn tôi chăm chú.

Tìm tôi đập thành thịch.

Sau đó, anh ta cúi xuống hôn tôi.

Một hơi thở xa lạ mà quen thuộc mát lạnh xộc vào khoang miệng của tôi. Đầu lưỡi mạnh mẽ của anh ta tách bờ môi tôi. Trái ngược với dung mạo nho nhã, động tác liếm mút của anh ta tương đối hung bạo. Đầu lưỡi của anh ta cuốn chặt lấy đầu lưỡi tôi không rời. Tôi ra sức lắc đầu né tránh nhưng anh ta ép đầu tôi vào bờ tường, khiến tôi không thể nhúc nhích. Tôi lại không dám cắn anh ta, sợ chọc giận anh ta.

Người đàn ông hôn mỗi lúc một sâu hơn, anh ta dùng sức khiến tôi nghẹt thở, thân thể bỗng dưng phát sốt. Sau đó, anh ta đè cả người vào người tôi. Tôi bị anh ta ôm chặt trong lòng, toàn thân dính vào người anh ta. Cảm thấy một vật vừa cứng vừa nóng thúc vào bụng dưới tôi, tôi liền cứng đờ người.

Thế nhưng anh ta chỉ hôn tôi mà không có động tác tiếp theo.

Một lúc lâu sau, anh ta mới buông lỏng người tôi. Gương mặt anh ta vẫn kề sát mặt tôi, ánh mắt vốn bình thản lúc này trầm lại. Dù không có kinh nghiệm về chuyện yêu đương, tôi cũng có thể nhìn ra dự vọng đang dâng trào trong đáy mắt anh ta.

"Hãy yên phận làm người phụ nữ của tôi, đừng gây thêm phiền phức nữa." Anh ta cất giọng trầm khàn, ngữ khí có phần ngạo mạn.

Tôi vẫn đang thờ hồn hèn, có lẽ bởi vì vừa rồi thiếu dưỡng khí nên đầu óc choáng váng. Cũng có lẽ vì cảm giác nhục nhã, sợ hãi, chán ghét, bất lực... cùng một lúc dội tới, khiến tôi không thở nổi.

Nghe anh ta nói vậy, trong lòng tôi rất khó chịu. Tôi không thể giữ thái độ im lặng, mặc dù tôi biết chắc chắn anh ta sẽ không nghe lời tôi.

Tôi nhìn vào mắt anh ta, chậm rãi nói từng từ một: "Tôi biết, trước đây anh làm chuyện đó với tôi là vì bất đắc dĩ, anh có nỗi khổ riêng. Còn bây giờ anh cười tôi, chỉ vì thói quen chung thủy của tộc thú mà thôi."

Đáy mắt anh ta lóe một tia kinh ngạc, nhưng anh ta vẫn không lên tiếng.

Tôi tiếp tục mở miệng: "Liệu anh có từng nghĩ, chung thủy phải dưới tiền đề tình yêu mới có ý nghĩa. Chắc anh không cần sự chung thủy về mặt xác thịt, anh hoàn toàn có thể đi tìm người phụ nữ thích hợp với anh hơn. Hai người thật lòng yêu nhau, mới là sự chung thủy đúng nghĩa. Chúng ta miễn cưỡng như vậy, cả anh và tôi đều không...á..."

Tôi hét lên một tiếng, bởi vì anh ta đột nhiên vác tôi lên vai, lạnh lùng đi ra ngoài.

Tôi đoán không ra ý đồ của anh ta, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Mặt dán vào áo quần phục lạnh lẽo của người đàn ông, tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của anh ta. Cảm giác này khiến tôi không thoải mái một chút nào.

Anh ta im lặng bước đi. Đến cửa phòng, anh ta mới liếc tôi một cái, đồng thời cất giọng lãnh đạm: "Tôi từ chối đối người khác."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trở Về Đại Bản Doanh

Ánh đèn dịu dàng ở hành lang sáng rực như tấm màn mỏng phát phơ trên đỉnh đầu.

Gương mặt người đàn ông nổi bật dưới ánh đèn, anh tuấn, trắng trẻo, lạnh lẽo. Bàn tay anh ta chắc chắn, có một sức mạnh không thể kháng cự, ngón tay dài khóa chặt đầu gối của tôi, khiến chân tôi ngửa ngửa.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

Người đàn ông đi thẳng đến nhà kho chứa máy bay. Tôi nhìn thấy trên đường băng trước đó trống không bây giờ xuất hiện một chiếc máy bay màu xám bạc. Chiếc máy bay đại khái lớn bằng máy bay trực thăng ở trái đất, thân máy bay khá rộng, hai cánh vừa ngắn vừa dày. Cửa khoang máy bay mở toang, người đàn ông bế tôi lên máy bay, anh ta đặt tôi xuống một chiếc ghế không có thành tựa, đặt sát vách tường máy bay. Sau đó, anh ta giúp tôi cài dây an toàn.

Tôi ngó bốn xung quanh, lập tức giật nảy người khi nhìn thấy Mạc Phổ nằm trên sàn phía sau máy bay, anh ta nhắm nghiền hai mắt.

"Mạc Phổ không sao đấy chứ?" Tôi hỏi nhỏ.

"Cần đem về sửa chữa." Người đàn ông cất giọng hết sức bình thường.

Tôi liền ngậm miệng.

"Ngài sĩ quan chỉ huy, bây giờ chúng ta có thể quay về mẫu hạm được chưa ạ?" Buồng lái phía trước vọng đến thanh âm vang dội, một người đàn ông mặc quân phục ngồi ở đó, gương mặt nghiêng của anh ta khá đẹp trai, trông giống con người.

"Được" Người đàn ông bên cạnh tôi trả lời: "Đi lối chuyên biệt."

"Vâng ạ."

Cửa máy bay từ từ hạ xuống, khép chặt sau một tiếng tách. Thân máy bay bắt đầu rung nhẹ. Tôi ngẩng đầu dõi mắt về phía trước, thông qua lớp kính dày, tôi có thể nhìn thấy đường băng tối đen vừa thẳng vừa hẹp thò ra rất xa. Tôi cũng có thể nhìn thấy tận cùng của nó, nó giống một tấm ván lơ lửng trong không trung, một đầu thò vào vũ trụ tăm tối.

Tôi nắm chặt thành ghế, lòng bàn tay toát mồ hôi.

"Sợ rồi à?" Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

"Đâu...có..."

Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng tự nhiên tôi hét lên một tiếng, như tiếng kêu tru tréo của động vật khi bị đánh đập. Bởi vì chiếc máy bay đột nhiên tăng tốc, lao vút đi như tên bắn. Tôi giống như đang ngồi trên tàu lượn, người đập mạnh vào vách tường phía sau theo quán tính. Cảnh vật trước mắt biến thành một tia sáng màu bạc vùn vụt trôi qua. Khi tôi mở to mắt nhìn kỹ, trước mặt tôi là vũ trụ tối đen vô cùng vô tận. Chiếc máy bay của chúng tôi đã

lao ra ngoài vũ trụ.

Tôi bắt giác hít một hơi sâu, tim đập thình thịch, mặt nóng bừng bừng. Tôi vô ý thức liếc người đàn ông bên cạnh một cái, mới chú ý đến bàn tay của anh ta không biết giờ lên từ lúc nào.

Anh ta đem tay sau lưng tôi.

Thảo nào vừa rồi đập người ra đằng sau, tôi có cảm giác vách tường mềm mềm, tôi không đau một chút nào.

Tôi không liên tưởng, tiếp tục dõi mắt về phía trước. Bàn tay của anh ta bắt động sau lưng tôi, khiến tôi bắt giác ngồi thẳng người, để tránh đụng chạm vào anh ta.

Chiếc máy bay cất cánh với tốc độ ổn định, trong khoang máy bay hết sức yên tĩnh. Vô số ngôi sao như những chấm sáng thấp thoáng hai bên thân máy bay. Tôi nín thở ngắm cảnh tượng đẹp đẽ, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc và ngỡ ngàng.

Tầm mắt đột nhiên xuất hiện một phi thuyền màu đen hình bầu dục. Chiếc phi thuyền này trông không khác "Thiên Sứ Hiệu" là bao. Chỉ có điều "Thiên Sứ Hiệu" sơn màu hồng, một màu sắc không mấy hài hòa trong vũ trụ và gây cảm giác muốn tránh xa.

Phi thuyền màu đen mỗi lúc một gần. Sau đó, tôi nhìn thấy một hai ba...ít nhất mười chiếc phi thuyền cùng loại, và vô số máy bay cỡ nhỏ như chiếc máy bay chúng tôi đang ngồi tụ tập xung quanh những chiếc phi thuyền, giống đàn kiến lúc nhúc dưới chân con voi.

Đây là một hạm đội?

Hạm đội của người đàn ông bên cạnh tôi?

Tôi lại nắm chặt thành ghế một lần nữa.

Chiếc máy bay của chúng tôi giống giọt nước hòa lẫn vào đại dương, gia nhập hạm đội trên vũ trụ. Khi tiến lại gần, tôi mới phát hiện, tất cả phi thuyền và máy bay đều bắt động, chỉ có chúng tôi đang bay. Bọn họ đang đợi sĩ quan chỉ huy của bọn họ.

Lần này, chúng tôi không tiến vào tầm ván của nhà kho máy bay, mà một bộ phận trên phi thuyền nhô ra một nắp kim loại màu đen hình bầu dục. Khi chúng tôi từ từ tiến lại gần, cửa máy bay vừa vặn nối vào nắp kim loại đó.

"Lối chuyên biệt" mà người đàn ông nhắc tới chắc là chỉ cái này. Nhưng tôi vẫn có chút nghi hoặc, anh ta có cả một đội quân hùng hậu, tại sao trước đó anh ta chỉ cử một mình Mạc Phổ trông chừng tôi?

Có lẽ anh ta không ngờ tôi dám có ý định bỏ trốn, cũng có thể anh ta cho rằng một cô gái yếu ớt như tôi không đáng để anh ta sử dụng binh lực canh giữ tôi. Bây giờ, tôi bị anh ta đem về tận hang ổ, càng không có khả năng trốn thoát.

Cửa khoang máy bay vừa mở ra, người đàn ông tháo dây an toàn của mình, sau đó cởi dây an toàn giúp tôi. Tôi nói lạnh lùng: "Tôi có thể tự mình đi..."

Chưa kịp nói hết câu, tôi đã bị anh ta bế lên tay.

Phía trước là một lối đi vừa hẹp vừa tối, không bật đèn cũng không một bóng người. Khi chúng tôi đi vào trong, cánh cửa khoang máy bay ở sau lưng lập tức khép lại.

Người đàn ông bế tôi tiến về phía trước trong bóng tối. Một lúc sau, qua một ngã rẽ, anh ta bỗng dừng bước, cánh tay đang ôm vai tôi đột nhiên buông lỏng. Cảm thấy người nhẹ bẫng, tôi giật mình, vội túm chặt cổ áo anh ta theo phản xạ có điều kiện.

Chỉ một hai giây sau, bàn tay anh ta lại ôm lấy vai tôi như cũ.

Một tiếng cạch nhẹ vang lên, ánh sáng dịu dịu xuất hiện trong tầm mắt. Tôi ngẩng đầu, phát hiện đây là một căn phòng rộng rãi. Đến lúc này tôi mới hiểu, vừa rồi người đàn ông giờ một tay để mở cửa.

Nhận thức này khiến tôi hơi ngượng ngùng.

Người đàn ông đi thẳng đến ghế sofa mới đặt tôi xuống. Sau đó anh ta đứng nguyên một chỗ, cúi xuống chỉnh lại cổ áo vừa bị tôi kéo xộc xệch.

Từ góc độ của tôi, gương mặt nghiêng của người đàn ông tuấn tú và sạch sẽ, đường nét gọn gàng, lông mi đen rủ xuống, đồng tử sáng ngời. Bộ dạng của anh ta không hề đáng sợ.

Tôi chỉ liếc anh ta một cái, rồi lại cúi đầu nhìn sàn nhà.

Không ngờ anh ta chẳng nói một lời nào, bỗng dưng quay người đi mất.

Tôi hồi hộp một lúc cũng không nghe thấy động tĩnh. Dường như người đàn ông đã đi xa. Đến lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, quan sát xung quanh. Căn phòng bố trí đơn giản, một chiếc giường lớn trắng tinh, ghế sofa da màu đen, bàn làm việc vuông vắn, tủ quần áo bằng kim loại màu bạc. Trong phòng còn có cả nhà vệ sinh. Nơi này giống nội thất chiếc phi thuyền tôi ở trước đó, chỗ nào cũng có đồ làm bằng kim loại mòng màu xám mờ mờ, sắc

điều lạnh lẽo, giản dị.

Tôi đang cuộn người chờ đợi trên ghế sofa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng và nhanh nhẹn từ bên ngoài hành lang. Tôi bất giác nghi hoặc, không biết ai đang đi tới.

Chắc chắn không phải người đàn ông đó, tiếng bước chân của anh ta trầm ổn rõ ràng, không phải là thanh âm này...Tôi đột nhiên bừng tỉnh, từ khi nào tôi có thể phân biệt rõ tiếng bước chân của anh ta?

Nhiều khả năng do tôi có ấn tượng quá sâu sắc về người đàn ông đó.

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa phòng. Đôi mắt tròn màu đỏ rực sáng.

"Mạc Phở? Anh khỏe rồi à?" Tôi không ngờ anh ta "sửa chữa" nhanh như vậy, trong lòng hơi áy náy.

"Không, tiểu thư!" Anh chàng người máy ngoác miệng cười: "Tôi là Mạc Lâm, anh em của Mạc Phở, là quản gia kiêm bác sỹ gia đình của ngài sĩ quan chỉ huy. Ngài ấy bảo tôi đến đây chữa trị vết thương cho cô."

Tôi ngây người. Anh ta đã sai bước dài đi vào phòng, trong tay cầm một cái hộp kim loại. Anh ta đứng yên trước mặt tôi, ngó ngó nghiêng nghiêng quan sát tôi, thể hiện rõ sự hiếu kỳ. Thật ra, ánh mắt và vẻ mặt của anh ta vẫn bình thường, chỉ là ngôn ngữ cơ thể khoa trương của anh ta đã biểu đạt rõ tâm trạng của anh ta.

"Nghe nói tiểu thư hạ gục Mạc Phở?" Anh chàng người máy bỏ hộp kim loại xuống đất, sau đó quỳ một chân xuống đất, giờ tay phải về phía tôi, đầu ngẩng lên rất cao: "Một người phụ nữ nhân loại thuần chủng, sức chiến đấu gần bằng không có thể hạ gục đội trưởng cảnh vệ người máy Mạc Phở? Còn đập gãy xương đùi của ngài sĩ quan chỉ huy? Trời ơi! Nữ thần may mắn đã ban cho ngài sĩ quan chỉ huy một vị hôn thê vô cùng dũng mãnh! Tiểu thư, liệu tôi có vinh hạnh bắt tay cô?"

Tuy bề ngoài giống hệt, nhưng so với vẻ thận trọng trầm ổn của Mạc Phở, người này tỏ ra nhiệt tình một cách khác thường.

Tôi ngập ngừng giờ tay về phía anh ta.

Ngón tay bằng kim loại của anh ta vừa chạm vào tay tôi, anh ta đột nhiên kêu "a" một tiếng, nhanh như tia chớp rút tay lại. Thân thể anh ta run nhẹ một cái, như thể rất sợ hãi.

"Suýt nữa quên mất, nếu tên có lòng chiếm hữu cực mạnh biết được, tôi đã nắm tay cô, tháng sau có lẽ tôi bị hắt đuổi ra tiền tuyến cũng không biết chừng." Anh ta thở hắt hên như con người, sau đó mở hộp thuốc ở bên cạnh: "Tôi sẽ chữa trị vết thương trước. Tiểu thư, mời cô nằm xuống, để tôi xem trán của cô."

Nhờ Mạc Phở, tôi có ấn tượng không tồi về người máy, hơn nữa người này còn chữa trị vết thương cho tôi.

Tôi ngoan ngoãn nằm xuống, nắm ngón tay dài của anh ta linh hoạt di chuyển trên trán tôi. Tôi không nhịn được hỏi: "Tên" có lòng chiếm hữu cực mạnh mà anh nhắc đến là ai?"

Anh ta đưa ngón tay lên miệng: "Suýt! Đừng bao giờ cho ngài sĩ quan chỉ huy biết, tôi nói xấu sau lưng hắn."

Mạc Lâm tiếp tục bận rộn, mồm miệng vẫn liên tục: "Tên đó vì không muốn người đàn ông khác đặt chân lên phi thuyền dành riêng cho cô, nên chỉ để lại một người máy vô cùng thật thà là Mạc Phở hộ tống cô. Kết quả suýt nữa cô bỏ trốn mất. Ngài sĩ quan chỉ huy anh minh ít ai sánh bằng cũng phạm phải sai lầm hạ đẳng như vậy."

Tôi không ngờ...lại có chuyện đó, vô ý thức tiếp lời: "Sao anh ta không cử nữ binh?". Vừa nói ra miệng, tôi lập tức hối hận. Tại sao tôi lại đi thảo luận vấn đề "cử ai canh chừng tôi?"

Mạc Lâm ngoái đầu nhìn tôi: "Ngài sĩ quan một lòng một dạ chung thủy với vị hôn thê, sao có thể để người phụ nữ khác ở bên cạnh? Trong hạm đội vốn không có nhiều nữ binh, bốn năm trước tất cả đã bị điều đi một cách vô tình."

Tôi không còn gì để nói.

Một lát sau, Mạc Lâm đóng nắp hộp kim loại, dặn dò tôi chú ý một số việc. Sau đó anh ta vào nhà tắm, trước khi rời khỏi phòng, anh ta nói với tôi: "Tôi đã chuẩn bị nước nóng cho cô, cô hãy thư giãn đi. Ngài sĩ quan bận xử lý quân vụ, chắc sẽ về muộn đấy."

Tôi cũng cảm thấy toàn thân dính nhom nhóp khó chịu, nhưng tôi không có quần áo để thay. Tôi đi đến bên tủ quần áo, mở một cánh cửa, bên trong chỉ treo vài bộ quần phục đơn điệu. Tôi lại mở cánh cửa tủ khác, lần này tôi không khỏi sửng sốt.

Bên trong nhét đầy váy phụ nữ. Nào là màu đỏ, màu xanh lục, màu vàng, màu xanh lam, màu trắng, nào là vải cotton, vải ren, vải lụa...Tất cả đều là kiểu bó sát, gấu váy ren, sau lưng thắt nơ, giống hệt bộ váy tôi đang mặc trên người.

Người đàn ông đó...thích kiểu váy này?

Không hiểu tại sao, nhìn cả tủ váy lặp đi lặp lại một kiểu, tôi đột nhiên có cảm giác dựng tóc gáy.

Chắc là tôi quá nhạy cảm. Anh ta là người lính, trong tù ngoài quân phục không còn đồ gì khác. Rất có khả năng anh ta chẳng để ý, mua một lúc mười mấy bộ váy cùng một kiểu cũng không bận tâm.

Tôi tìm thấy một bộ váy màu trắng vải cotton mềm mại, thay cho váy ngủ.

Tôi nhanh chóng đi tắm rửa. Đúng như Mạc Lâm nói, thân thể dễ chịu hơn nhiều. Tôi lại uống thuốc do Mạc Lâm để lại, cơn buồn ngủ ập đến rất nhanh.

Nhưng tôi sợ bị xâm phạm trong lúc đang ngủ say nên không dám nhắm mắt. Nửa tiếng sau, người đàn ông đó vẫn chưa trở về. Tôi không thể kiên trì, quyết định trèo lên giường đi ngủ. Dù sao bây giờ tôi cũng là thân "cá chậu chim lồng", ngủ ở chỗ nào cũng thế cả, tội gì ngược đãi bản thân.

Bởi vì từ đầu đến cuối lo nom nớp nên tôi ngủ không yên giấc. Cho đến khi tiếng bước chân trầm ổn phảng phất ngay bên tai.

Tôi lập tức tỉnh ngủ. Vừa mở mắt, tôi liền nhìn thấy người đàn ông đó đang đóng cửa và đi vào phòng.

Anh ta bỏ hai tay vào túi quần, dáng người thẳng tắp, bộ quân phục phẳng phiu như được nhuộm không khí lạnh lẽo của vũ trụ tắm tới. Bởi vì nước da của anh ta rất trắng nên đôi mắt đen đặc biệt nổi bật.

Anh ta liếc tôi một cái, đi đến bên ghế sofa, tháo đôi găng tay vắt lên thành ghế rồi đi vào nhà tắm, đóng cửa.

Tôi lập tức ngồi dậy. Anh ta biết tôi tỉnh lại, dù thế nào tôi cũng không thể tiếp tục nằm trên giường, đợi anh ta "lâm hạnh". (Lâm hạnh là từ chuyên dùng chỉ việc hoàng đế Trung Quốc thời cổ đại phát sinh quan hệ với phụ nữ)

Tiếng nước chảy văng vẳng vọng tới. Mười đầu ngón tay tôi túm chặt chiếc chăn mỏng. Tôi nghĩ, cuối cùng tôi cũng không thể tránh khỏi chuyện này. Tôi cảm thấy buồn bức nhưng hình như không đến nỗi đau khổ như trước đó. Tôi sợ hãi chuyện sắp xảy ra với bản thân, đồng thời lại cho rằng, xảy ra sớm kết thúc sớm cũng tốt.

Khi tôi đang chìm trong tâm trạng rối bời, tiếng nước chảy đột nhiên biến mất. Vài giây sau, cửa nhà tắm mở ra.

Tôi bất giác ngẩng đầu, đập vào mắt tôi đầu tiên là đôi chân dài thẳng tắp. Thân hình săn chắc của người đàn ông vẫn còn dính giọt nước lấp lánh, phảng phất như bức tượng điêu khắc dưới ánh đèn. Anh ta có bờ vai rộng, bụng phẳng eo thon, bên dưới là bộ phận đàn ông không che đậy rơi thẳng vào tầm nhìn của tôi.

Tôi không ngờ anh ta chẳng mặc đồ đã đi ra ngoài, tôi vội vàng rời ánh mắt đi chỗ khác. Lông ngực như bị miếng bông lấp kín khiến hô hấp không thông thuận.

"Em đang đợi tôi?" Giọng nói nam tính trầm thấp vọng tới, anh ta tiến lại gần tôi thêm hai bước.

Tôi làm sao có thể để anh ta hiểu nhầm, lập tức ngẩng đầu nhìn anh ta: "Không, tất nhiên không phải."

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, nhưng bộ phận nào đó trên người thân thể người đàn ông quá nổi bật. Không chỉ màu sắc hơi thâm, trái ngược nước da trắng của anh ta mà kích cỡ cũng khác thường.

Dù không để ý đến nó, tôi cũng không thể không nhận ra, nó đang nhanh chóng nở to và hướng về phía tôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tôi Sẽ Kiểm Chế

Người đàn ông chỉ đứng sừng sững ở cửa nhà tắm một lát, rồi đi về phía tôi.

Tôi vô cùng hối hận, biết thế vừa rồi giả vờ ngủ say cho xong, ít nhất không cần đối diện với thân thể trần truồng của anh ta. Tôi cúi thấp đầu, tầm mắt nhanh chóng xuất hiện đôi chân người đàn ông. Đôi chân thẳng tắp, sạch sẽ, bắp chân có vẻ rắn chắc, đầy lông đen. Bàn chân khá to, nhưng dài và cân đối.

Toàn thân tôi cứng đờ.

"Em nằm vào trong đi." Người đàn ông cất giọng nhẹ nhàng.

Tôi lập tức dịch người vào trong, nằm xuống. Tôi muốn quay vào trong tường, nhưng cảm thấy xoay lưng về phía anh ta cũng không ổn lắm. Thế là tôi nằm thẳng, mắt nhìn lên trần nhà.

Giường hơi lún xuống, người đàn ông kéo chân nằm vào trong. Vai và cánh tay của anh ta chạm vào da tôi, khiến tôi cảm thấy ngứa ngứa.

Anh ta không nói chuyện, còn tôi vẫn mờ to mắt nhìn trần nhà. Người đàn ông đột nhiên xoay người nằm nghiêng, mặt hướng về phía tôi. Tôi không quay đầu cũng có thể cảm thấy cái nhìn chăm chú và hơi thở nóng hổi của anh ta.

Sau đó...có một thứ gì vừa mềm mềm vừa căng cứng thúc vào đùi tôi. Mặt tôi nóng đến mức sắp bốc cháy. Nhớ đến buổi tối hôm đó, trong lòng tôi vô cùng hoảng hốt.

Vùng bụng nặng trĩu, anh vát một cánh tay qua bụng tôi.

"Tôi sẽ kiểm chế cho đến lúc kết hôn." Người đàn ông đột nhiên mở miệng, thanh âm khàn khàn.

Tôi ngó người một lúc mới hiểu ý của anh ta, trong lòng tôi nhẹ nhõm hẳn. Tôi như con cá đang nằm trên thớt đột nhiên được thả xuống nước, cảm giác chết đi sống lại không từ ngữ nào có thể miêu tả. Vừa rồi anh ta cởi hết quần áo, tôi còn tưởng khó thoát khỏi kiếp nạn, nào ngờ anh ta không định làm gì tôi.

Theo tôi được biết, người của hành tinh Stan không bận tâm đến vấn đề quan hệ tình dục trước khi kết hôn. Tại sao anh ta làm vậy?

Mặc kệ anh ta. Đối với tôi, không kết hôn là tốt nhất.

"Vậy anh định lúc nào mới kết hôn?" Tôi hỏi.

Cái gọi là "kết hôn" chẳng phải anh ta đơn phương quyết định hay sao? Tôi chỉ mong ngày đó vĩnh viễn không tới. Anh ta nhất định nghe ra sự mỉa mai và kháng cự trong ngữ khí của tôi.

"Mục Huyền." Anh ta trả lời.

"Gì cơ?" Tôi không hiểu.

"Mục Huyền, tên của tôi." Anh ta nói tiếng Trung, có lẽ đây là phiên âm.

Mục Huyền...

Tôi vô ý thức thăm nhắc lại trong đầu. Tôi cảm thấy cái tên này rất khó hình dung, giống con người anh ta.

Mục Huyền không lập tức nói cho tôi biết ngày cưới mà chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Có lẽ do khoảng cách quá gần, trông anh ta không lạnh lùng uy nghiêm như ban ngày. Mái tóc ngắn đen nhánh vẫn còn ướt dính vào trán và hai bên thái dương. Đôi mắt đen trong suốt của anh ta đặc biệt tĩnh lặng và ngời sáng.

Thế nhưng, câu nói tiếp theo của anh lập tức chứng minh cảm giác của tôi hoàn toàn sai lầm.

"Đối với tôi, giá trị của hôn nhân chỉ là thỏa mãn dục vọng và duy trì nòi giống. Chỉ cần đối tượng khỏe mạnh, trung thành, ai cũng không quan trọng." Ngữ khí của anh ta bình thản và lạnh nhạt: "Em đã là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không cho phép thay đổi. Sau khi kết hôn, tôi không quan tâm đến việc khác, chỉ yêu cầu thân thể và trái tim em chung thủy với tôi. Về ngày cưới cụ thể, cần sự xác nhận của cha tôi."

Cảm giác của tôi lúc này, như bị người khác cho một cái bạt tai rồi nhổ một bãi nước bọt vào mặt. Anh ta rõ ràng cưỡng ép tôi, vậy mà anh ta có thể nói thẳng thừng, tôi chỉ là một công cụ thỏa mãn dục vọng và duy trì nòi giống của anh ta.

"Nếu đối tượng là ai cũng không quan trọng, tại sao lúc đó anh lại chọn tôi? Tại sao anh không tìm một người phụ nữ cam tâm tình nguyện? Việc gì anh phải làm vậy?" Tôi chất vấn anh ta.

Một điều khiến tôi bất ngờ là Mục Huyền dường như bị hỏi khó. Anh ta trầm mặc trong giây lát, ánh mắt rời khỏi gương mặt tôi. Sau đó, anh trả lời cứng nhắc: "Em không cần biết."

Sau đó, chúng tôi không ai lên tiếng. Mục Huyền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hơi thở trầm ổn của anh ta vang lên bên tai tôi, khiến tôi không thoải mái. Tôi muốn trở mình nhưng thất lưng bị anh ta ôm chặt. Nằm một tư thế đến tận nửa đêm, tôi mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Tôi mơ một giấc mơ ly kỳ: tôi mơ thấy ngày hôm đó anh ta biến thành quái vật lao vào người tôi, tôi đá trúng mặt con quái vật, nó đột nhiên biến thành con chó nhỏ trắng tinh, nằm trên bụng tôi, thè lưỡi liếm đi liếm lại tay và cổ tôi, khiến tôi có cảm giác nhom nhóp rất khó chịu.

Sau đó, chó con biến mất, tôi lại nhìn thấy bà ngoại, tôi lao đến ôm bà khóc nức nở. Tôi nói với bà: thật ra, cháu bị ép vào đường cùng, cháu không biết làm thế nào để tiếp tục cuộc sống, nhưng cháu không dám nói cho bà biết.

Bà ngoại xoa đầu tôi, nói rất nhiều câu, nhưng tôi nghe không rõ. Bà lại nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, cảm giác này quả thực vô cùng ấm áp, giống như uống một ngụm rượu nóng trong đêm tối giá lạnh, làm tôi chỉ muốn đắm chìm không tỉnh lại.

Giấc ngủ đầu tiên của tôi trên phi thuyền của Mục Huyền, nửa đầu trần trọc, nửa sau say sưa. Khi tôi mở mắt, cảm giác đầu tiên là đôi mắt hơi đau nhức, tôi biết tôi đã khóc sưng mắt trong giấc mơ.

Tôi định thần nhìn kỹ, toàn thân tôi cứng đờ trong giây lát.

Đầu tôi không đặt trên gối, mà gối lên cánh tay của Mộc Huyền từ bao giờ. Ngay trước mặt tôi là bộ ngực trắng muốt, một trong hai núm đỏ trên ngực anh ta ở ngay trước đầu mũi tôi. Tôi thậm chí còn nhìn rõ hạt tròn nổi lên ở chính giữa, xung quanh là nếp nhăn mờ mờ. Làn da của anh ta trắng mịn nên bộ phận này trông có vẻ không hài hòa.

Tôi vô ý thức lùi lại phía sau, mới phát hiện tay tôi đang đặt trên eo Mộc Huyền, chân tôi kẹp vào chân anh ta. Tôi thậm chí còn cảm nhận được lớp lông mềm mại trên chân anh ta. Khi tôi định rút chân, một thứ gì đó cương cứng nóng bỏng đang dính vào đùi tôi hơi động đậy.

Tôi vội vàng rút chân tay khỏi người Mộc Huyền, lùi lại phía sau. Tôi lập tức đụng phải bờ tường. Lúc này tôi mới phát hiện, anh ta đã dồn tôi vào bờ tường, trong khi nửa giường bên kia trống không.

"Chào buổi sáng!" Đinh đầu đột nhiên vang lên thanh âm lười biếng mềm mại.

Tôi ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt sáng ngời của Mộc Huyền. Xem ra anh ta đã tỉnh dậy một lúc rồi.

Tôi không trả lời, cuộn người sát vào bờ tường.

Mộc Huyền vén chăn xuống giường. Thân hình rắn chắc và trắng nõn của anh ta lại đập vào mắt tôi. Tôi liền nhắm mắt, quay vào bên trong.

Đang sau vang lên tiếng động loạt soạt, cửa nhà tắm mở ra lại đóng vào. Tôi không hề quay đầu, cho đến khi tiếng bước chân của anh ta biến mất hoàn toàn, tôi mới ngồi dậy.

Tôi đi tắm rửa, thay một bộ váy sạch sẽ. Nhưng xúc giác của anh ta lưu lại trên làn da không thể nào xóa bỏ.

Trong căn phòng kín hơi khó chịu, tôi đi ra ngoài hành lang, đứng trước cửa sổ hẹp phóng tầm mắt ra ngoài. Bên ngoài vẫn là vũ trụ tối đen, các vì sao lấp lánh ở phía xa xa. Vũ trụ tĩnh lặng thuần khiết như mới vừa sinh ra. Đây là cảnh đẹp mà đa số người trái đất cả đời cũng không được chứng kiến.

Nếu không có sự tồn tại của Mộc Huyền, đây sẽ là cuộc hành trình ly kỳ đẹp để biết bao.

Tôi biết rõ, dù muốn hay không, tôi cũng không thể thay đổi tình hình hiện tại.

Tôi phải nghĩ xem nên đối diện với cuộc sống sau này như thế nào?

Cuộc sống bị người đàn ông đó trói buộc và chiếm hữu?

Không, một ý nghĩ mãnh liệt và rõ ràng dội lên trong đầu tôi, cuộc đời của tôi thuộc về tôi. Nếu người đàn ông đó coi tôi là công cụ với tên gọi "người vợ", tại sao tôi không thể coi anh ta là một khí tài, dưới danh nghĩa "người chồng"?

Hai mươi hai năm qua, tôi khiêm nhường lễ độ, thật lòng tôn trọng mỗi con người. Nhưng vào lúc này, một cảm giác muốn báo thù chưa từng có nổi lên trong lòng tôi, khiến tôi vô cùng sáng khoái.

Anh ta từng mặc nhận, việc cưỡng bức tôi năm đó là bất đắc dĩ, bây giờ muốn cưới tôi là xuất phát từ ghen chung thủy của tộc thú. Anh ta làm tất cả mọi chuyện, xuất phát điểm không phải gây tổn thương cho tôi. Anh ta chắc chắn không cố ý hại tôi. Bởi vì tôi ngoài chức năng "tình dục" và "sinh nở", không có một ý nghĩa nào khác. Anh ta làm sao có thể quan tâm đến cảm nhận và suy nghĩ của một "công cụ" như tôi?

Đúng, tôi cũng nên như vậy. Tôi chẳng cần phải "hận" người đàn ông đó. Việc gì tôi phải bận tâm đến anh ta, hao tâm tổn trí vì anh ta, việc gì cả ngày chỉ biết chán ghét chống đối anh ta, rồi chìm đắm trong tâm trạng tiêu cực?

Đối với tôi mà nói, anh ta cũng chẳng là cái thá gì cả.

Cho dù cả đời này làm người phụ nữ của anh ta, cho dù vĩnh viễn không thể rời khỏi hành tinh Stan, tôi cũng phải sống cuộc đời thoải mái theo ý mình. Tôi nên lo cho bản thân. Ở hành tinh xa lạ này, ai sẽ quan tâm đến Hoa Dao, ngoài bản thân Hoa Dao?

Tôi hít một hơi sâu để bình ổn tâm trạng. Sau đó tôi lại trầm mặc ngắm nhìn vũ trụ bao la.

Lúc nhỏ, tôi từng phác họa hình ảnh về người chồng trong tương lai. Anh ta nên là người dịu dàng nho nhã, bao dung, chính trực. Anh ta tôn trọng mọi ý nguyện của tôi, anh ta là chồng đồng thời cũng là người tình và người bạn. Tâm hồn của chúng tôi đồng điệu, tình cảm giữa chúng tôi nảy nở theo năm tháng.

...Haizz, thôi không nghĩ nữa.

Trong đời người có rất nhiều thứ tốt đẹp, tôi chỉ là mất đi một số mà thôi.

"Hoa tiểu thư." Một giọng nói oang oang từ tận cùng hành lang vọng tới, kéo tôi trở về với thực tại.

Tôi quay đầu, thấy hai người máy đang đứng ở đó. Bọn họ chính là Mạc Phổ và Mạc Lâm. Mạc Phổ sắc mặt vô cảm, còn Mạc Lâm ngoác miệng cười. Dù bọn họ giống nhau nhưng tôi có thể dễ dàng phân biệt.

Chúng tôi cùng vào phòng ngồi xuống. Tôi không nhận được liếc Mạc Phổ vài cái. Sau gáy anh ta tròn trịa nhẵn bóng, nhìn không ra hôm qua mới bị tôi đập bẹp một mảng.

Tôi nghĩ anh ta cũng chỉ là hành động theo mệnh lệnh, tôi đang định mở miệng xin lỗi anh ta, Mạc Lâm đột nhiên vỗ tay đánh đét, đồng thời cất giọng hưng phấn: "Tiểu thư! Hôm nay chúng tôi đến đây là để báo cáo với cô về tình hình tài sản của ngài sĩ quan chỉ huy."

"Tài sản?"

"Tất nhiên. Ngài sĩ quan chỉ mong giao toàn bộ cho tiểu thư ấy chứ. Bản báo cáo này được chuẩn bị từ trước khi đi trái đất đón tiểu thư." Mạc Lâm nói.

Anh ta rút từ túi áo một tấm bảng mỏng to bằng bàn tay màu đen, trông có vẻ giống con chip. Sau đó, anh ta bấm vào mặt trên tấm bảng, trước mặt tôi đột ngột xuất hiện hình ảnh lập thể lơ lửng trong không trung. Tôi giật bản mình, lùi về đằng sau ghế sofa. Mạc Lâm đứng dậy, dùng giọng nói dễ nghe như phát thanh viên bắt đầu thuyết trình.

"Kết cấu tài sản của ngài sĩ quan chỉ huy rất đơn giản, chỉ có một khoản tiền mặt, một hành tinh nhỏ và năm trăm bảy tư máy bay chiến đấu thuộc hàng đồ cổ mà ngài sưu tầm." Mạc Lâm chỉ vào hình ảnh.

Báo cáo được hình tượng hóa, bên trái là những đồng tiền lấp lánh, tất nhiên chỉ là hình ảnh hư cấu. Bên trên hiển thị con số của ngôn ngữ Stan. Tôi tính nhẩm trong đầu, và không khỏi giật mình. Tiền mặt của người đàn ông đó tương đương mười tỷ đô la Mỹ ở trái đất.

"Ngài sĩ quan không có hứng thú với việc quản lý tài sản. Khoản tiền này từ trước đến nay đều nằm ở ngân hàng Đế quốc." Mạc Lâm nhún vai: "Vì vậy, có người từng phê bình ngài sĩ quan là thiên tài trong chiến đấu, nhưng là kẻ ngốc trong quản lý tài sản."

Tôi bất giác nghĩ thầm, anh ta đương nhiên là tên ngốc. Thói quen nghề nghiệp khiến tôi bắt đầu tính toán, chỉ cần tùy tiện bỏ khoản tiền này vào vụ đầu tư rủi ro thấp nào đó, lợi nhuận thu được còn hơn lãi suất gửi ngân hàng. Mạc Lâm cười hi hi: "Ngài sĩ quan không phải tên ngốc, ngài ấy tìm một người vợ hiểu biết về lĩnh vực tài chính tiền tệ là được rồi."

Tôi giữ thái độ trầm mặc.

Không trung nổi lên hình ảnh một hành tinh ba chiều đang chuyển động. Phần lớn hành tinh này có màu xanh da trời, trông rất tròn trịa mát mắt. Ngực khi của Mạc Lâm đầy vẻ kiêu ngạo: "Đây là tiểu hành tinh Sfutan, cách hành tinh Stan hai trăm năm ánh sáng, là di sản mẹ ngài sĩ quan để lại."

Hóa ra mẹ của Mạc Huyền đã qua đời. Sở hữu cả một tinh cầu, chắc bà là một người phụ nữ tôn quý.

Mạc Lâm dùng đầu ngón tay chỉ vào hành tinh đó. Hình ảnh trước mắt tôi lập tức thay đổi. Nước biển xanh biếc lững lờ dưới ánh mặt trời, đồng bằng mênh mông giống một thảm nhung tơi màu xanh lục trải rộng khắp nơi.

Chúng tôi giống như đang ngồi trên máy bay trực thăng, bay tà tà khắp hành tinh Sfutan. Đột nhiên có một đám động vật nhỏ di chuyển chậm chạp trên hình ảnh. Đám động vật này trông hơi giống loài chó, từ đầu đến chân trắng muốt, tứ chi vừa ngắn vừa nhỏ, thịt nung núc. Nhưng chúng cũng không giống loài chó ở điểm, đầu mọc lông rất dài, đôi mắt màu xanh lam ngơ ngác, trông còn đáng yêu hơn mắt của Mạc Phổ.

"Đó là chó nhỏ lông nhung, một loài động vật hiếm quý của hành tinh Sfutan." Mạc Lâm giải thích: "Là một loài động vật rất dễ bảo."

Chúng tôi lại xem một số hình ảnh khác: khu rừng đầy sương mù màu xanh lam, dòng sông lấp lánh ngũ sắc, dải núi màu trắng nhũ, thực vật cao lớn màu vàng rực rỡ... Cho dù tôi không có hứng thú với Mạc Huyền, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng kỳ diệu này, tôi vẫn hoàn toàn bị thu hút.

Về đồng máy bay chiến đấu đồ cổ của Mạc Huyền, tôi chỉ liếc qua, không hề có hứng thú. Mạc Lâm tắt hình ảnh lập thể, giao con chip màu đen cho tôi và hướng dẫn cách sử dụng. Sau đó anh ta cho biết, trong tương lai, tài sản của Mạc Huyền vẫn do anh ta quản lý, nhưng tôi có toàn quyền sử dụng những thứ này. Tôi nhận con chip, định bụng lúc rảnh rồi sẽ xem như xem phim điện ảnh khoa học viễn tưởng.

Mạc Lâm và Mạc Phổ đứng dậy cáo từ. Tôi quay sang Mạc Phổ, anh ta giữ im lặng từ đầu đến cuối làm tôi thấy hơi áy náy. Tôi cất giọng đầy chân thành: "Mạc Phổ, về chuyện xảy ra ngày hôm qua, cho tôi xin lỗi."

Mạc Lâm lập tức ngoái đầu nhìn tôi. Tôi nghĩ, chắc anh ta vô cùng kinh ngạc. Phản ứng của Mạc Phổ bình tĩnh hơn nhiều, anh ta nhìn thẳng vào tôi: "Tôi chấp nhận lời xin lỗi của tiểu thư."

Ngực khi khách sáo của anh ta khiến tôi không tự nhiên, nhưng tôi không định nói thêm điều gì.

Mạc Phổ tiếp tục mở miệng: "Hoa tiểu thư, tôi thật sự không hiểu, tại sao cô lại muốn bỏ trốn? Tôi nghĩ mãi cũng không ra, lý do nào khiến cô từ chối một đối tượng kết hôn trẻ trung, đẹp trai, giàu có, chung thủy như ngài sĩ quan chỉ huy?"

Tôi không trả lời. Mạc Lâm liền gơ hai tay ôm đầu, lắc liên hồi: "Đúng vậy! Tôi cũng nghĩ không thông. Trên đời này tìm đâu ra người đàn ông tốt hơn ngài sĩ quan?"

"...Vậy sao?" Tôi cười nhạt.

Mạc Lâm điên cuồng gật đầu: "Tất nhiên! Trong mười sĩ quan chỉ huy hạm đội của hành tinh Stan, chỉ có ngài ấy coi mọi chủng tộc như bạn bè, không

bao giờ miệt thị và ngược đãi. Thậm chí ngay cả tộc người Tranh nổi tiếng xảo quyệt và đáng ghét, chỉ cần trung thành với ngài ấy, đều được ngài ấy trọng dụng. Ngài sĩ quan còn là một thiên tài quân sự, những lần đem quân tiêu diệt chủng tộc phản nghịch nhiều hơn bất cứ người nào. Hơn nữa ngài sĩ quan có thân thể khỏe mạnh, có một nửa gen của tộc thú, khả năng tình dục dũng mãnh khác thường, y hết sức chiến đấu của ngài ấy. Tiểu thư còn điều gì không hài lòng?"

Hai anh em Mạc Phổ kẻ tung người hứng, người thì nghi ngờ chất vấn, người thì ca ngợi hết lời. Bất gặp đôi mắt đỏ rực đầy vẻ chờ đợi của bọn họ, tôi quyết định không lên tiếng.

Người máy làm sao hiểu nổi. Lẽ nào anh ta trẻ trung, đẹp trai, giàu có, chung thủy, là tôi nên mang ơn rồi yêu anh ta? Tôi hoàn toàn có khả năng dựa vào bản thân, tạo một cuộc sống tự do tự tại ở trái đất. Tại sao tôi cứ phải lệ thuộc vào anh ta?

"Tôi đói bụng rồi, có đồ ăn không?" Tôi chuyển sang đề tài khác.

"Tôi sẽ mang đến ngay." Mạc Lâm lập tức quay người đi ra ngoài. Mạc Phổ liếc tôi một cái, cúi thấp người chào tôi rồi rời khỏi phòng.

Sau khi ăn cơm xong, tôi ngồi ở ghế sofa xem tài liệu Mạc Lâm để lại cho tôi. Tôi nhìn thấy một hang núi sâu thẳm, bên trong có hồ nước xanh thẳm, cá nhỏ bảy màu bơi lội tung tăng. Trên bờ là những viên đá tròn óng ánh, tỏa ánh sáng muôn màu muôn vẻ.

Tôi đang xem say sưa, đột nhiên cảm thấy đằng sau có gì đó khác lạ. Tôi lập tức quay đầu, Mục Huyền lặng lẽ đứng sau ghế sofa. Anh ta bỏ hai tay vào túi quần, bộ dạng vẫn lạnh lẽo như thường lệ. Không biết anh ta đứng đó bao lâu rồi.

"Em muốn đến đó?" Giọng nói anh ta không bộc lộ cảm xúc vui buồn.

"Có thể không?" Tôi lại quay đầu tiếp tục theo dõi hình ảnh, dùng ngữ khí châm biếm hỏi lại anh ta.

"Đó là việc của em."

Tôi cảm thấy hơi bất ngờ. Ý anh ta là, tôi có thể đi bất cứ nơi nào tôi muốn? Tôi chợt nhớ đến câu anh ta nói tới qua: anh ta không quan tâm đến chuyện khác, chỉ cần thân thể và trái tim tôi chung thủy với anh ta. Xem ra, anh ta không có ý định can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi.

Như vậy càng tốt, tôi đột nhiên cảm thấy nhẹ lòng.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Mục Huyền đi đến bên tủ quần áo, rút hai bộ quân phục. Tôi không nhìn nổi liếc anh ta một cái, thấy anh ta đi vào nhà vệ sinh, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng.

"Trước khi đáp xuống hành tinh Stan, tôi sẽ không qua đêm ở đây." Giọng nói nhàn nhạt vọng tới.

Trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng tôi không muốn biểu lộ ra bên ngoài. Tôi bình thản "Ờ" một tiếng. Anh ta liền đi khỏi phòng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tuy không biết nguyên nhân tại sao Mục Huyền lại làm vậy, nhưng tôi cầu còn chẳng được. Tôi cảm thấy bản thân dễ bị kích động, rõ ràng đã quyết định không để anh ta ảnh hưởng đến tâm trạng. Vậy mà mỗi lần anh ta xuất hiện, thần kinh tôi trở nên căng thẳng, tim đập loạn nhịp.

Mười ngày sau đó, Mục Huyền không một lần xuất hiện trước mặt tôi. Mỗi ngày chỉ có Mạc Lâm đưa cơm đến cho tôi, thỉnh thoảng anh ta còn tặng tôi "đĩa phim". Tất cả đều là hình ảnh lập thể ba chiều. Mấy ngày đầu tôi còn thấp thỏm không yên, sau đó cũng quen dần.

Hôm nay, Mạc Lâm nói cho tôi biết, hai ngày sau, phi thuyền sẽ nhảy siêu quang tốc một lần, là có thể đáp xuống hành tinh Stan. Thông tin này khiến tôi tiu ngui. (Siêu quang tốc gọi tắt FTL-Faster Than Light, tức là "nhanh hơn ánh sáng")

Mạc Lâm hôm nay không mang cơm đến. Anh ta nghiêm túc nói cho tôi biết, Mục Huyền mời tôi cùng ăn trưa. Tôi cảm thấy hơi bất ngờ, bởi vì tôi đã xem qua tài liệu giới thiệu hạm đội. Bây giờ, chiếc phi thuyền này ở trạng thái đầy người, có lẽ bên ngoài chỗ nào cũng xuất hiện đàn ông. Mục Huyền cho phép tôi ra ngoài, chứng tỏ anh ta không đến nỗi có lòng chiếm hữu khoa trương như Mạc Lâm nói.

"Hoa tiểu thư, cô có thể khuyên ngài sĩ quan quay về đây ngủ không?" Trước khi xuất phát, Mạc Lâm hỏi tôi.

Không ngờ anh ta đưa ra đề xuất này, tôi trả lời dứt khoát: "Không thể."

Mạc Lâm đột nhiên nhò nước bọt xuống đất, làm tôi hết sức kinh ngạc, tuy rằng nước bọt anh ta chỉ là chất lỏng màu xanh nhạt. Sau đó, anh ta chống hai tay lên thắt lưng, cất giọng oán trách: "Trời ơi, cô đừng tuyệt tình như vậy! Tôi hỏi ngài sĩ quan tại sao lại ngủ ở phòng chỉ huy tác chiến, ngài ấy nói ngài ấy đã đánh giá quá cao khả năng kiểm chế của bản thân. Hoa tiểu thư, cô khiến ngài sĩ quan mất kiểm soát hay sao?"

Đánh giá cao...khả năng kiểm chế của bản thân?

Dường như tôi đã hiểu ý câu này, nhưng tôi vẫn giả bộ ngốc nghếch: "Ngủ ở phòng khác cũng chẳng có gì to tát?"

Mạc Lâm lắc mạnh đầu: "Rất to nữa là đằng khác! Mấy ngày nay ngài ấy đều ngồi trên ghế ngủ gật. Ngài sĩ quan đáng thương quá đi!"

Tôi không tin: "Chẳng nhẽ phi thuyền không có giường thừa à?"

Mạc Lâm giờ hai tay che mặt, mắt chớp chớp: "Lẽ nào cô không biết, ngài sĩ quan mắc bệnh sạch sẽ, lại thích ngủ khỏa thân? Ngài ấy cảm thấy giường ở bên ngoài bẩn chết đi được. Hoa tiểu thư, cô là người phụ nữ nhân từ, không nên ngược đãi vị hôn phu của mình mới đúng."

"Lúc ăn trưa, cô nhớ hãy khuyên nhủ ngài sĩ quan." Mạc Lâm đi ra ngoài: "Một khi cô mở miệng, ngài ấy chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Tôi cứ lặng thinh. Thảo nào ngày hôm đó Mục Huyền tự nhiên cởi hết quần áo, thì ra anh ta thích ngủ khỏa thân.

Tôi càng không muốn anh ta quay về.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 7: Căn Bệnh Sạch Sẽ

"Đây là lối đi gần nhất. Trời ơi, mặt cô đỏ quá cơ!"

Mạc Lâm đứng ở phía trước cách tôi hai bước, mở to mắt nhìn tôi. Tôi đang rất bình thường, nhưng tự nhiên bị anh ta hét to, thành ra cũng hơi bối rối.

Đây là một thông đạo rộng rãi, ánh đèn vàng dịu dàng tỏa sáng khắp nơi, khiến hai vách khoang tàu vốn lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn một chút. Ngay sau khi rời khỏi phòng ngủ, tôi bắt đầu gặp không ít quân nhân trên đường đi.

Phần lớn đều là những người đàn ông trẻ tuổi. Có người mặc quân phục, có người chỉ mặc áo may ô, để lộ làn da ngăm đen và cơ bắp rắn chắc. Tôi dường như có thể ngửi thấy mùi mồ hôi tỏa ra từ người bọn họ. Còn có cả người máy cao lớn, bàn chân kim loại nện cồm cộp xuống sàn nhà mềm mại. Bọn họ chạy lướt qua người tôi.

Tôi thậm chí còn gặp một người thú. Anh ta cao hơn hai mét, đầu gần chạm trần nhà, thân hình to lớn như bức tường chắn ngang. Tay chân để lộ bên ngoài bộ quân phục đen sì, lông rậm rạp. Trên cổ anh ta là đầu thú, trông rất đáng sợ.

Những người đàn ông trái đất đi qua, bọn họ chỉ liếc tôi một cái. Còn người thú dừng hẳn lại, mở to mắt nhìn tôi chăm chăm, cho đến khi tôi khuất bóng. Tôi biết không phải do tôi đẹp khuynh nước khuynh thành, bọn họ chỉ là cảm thấy kỳ lạ khi trên phi thuyền xuất hiện phụ nữ nên mới để ý.

Chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước. Mạc Lâm đột nhiên quay đầu liếc tôi một cái: "Đáng chết thật, tại sao tiểu thư mặc váy ngắn như vậy?" Nói xong, anh ta đảo mắt qua cánh tay và bắp chân tôi. Anh ta không nói thì thôi, vừa lên tiếng, hai người đàn ông ở đằng trước lập tức nhìn xuống bắp chân tôi.

Mạc Lâm quả thực rất ôn ào, tôi cảm thấy nên ngăn anh ta mới được.

"Mạc Lâm." Tôi gọi tên anh ta.

"Vâng ạ." Anh ta lập tức đứng thẳng, mắt chớp chớp.

"Ngậm miệng lại."

Anh ta há hốc mồm, nhưng không nói thêm một lời nào.

Chúng tôi đi thêm một đoạn, đến một cánh cửa đóng chặt. Mạc Lâm nhập mật mã mở khóa cửa, sau đó anh ta đứng bất động bên ngoài cửa: "Chúc tiểu thư và ngài sĩ quan có một buổi trưa vui vẻ. Tiểu thư hãy nhớ khuyên ngài ấy!"

Tôi lặng lẽ đi vào trong. Mạc Lâm liền đóng cửa.

Nơi này giống một đại sảnh rộng rãi, tương tự trung tâm điều khiển của "Thiên sứ hiệu". Bốn bức tường đều là màn hình vi tính, những con số màu bạc trên tường như dòng thác chảy không ngừng nghỉ.

Căn phòng không một bóng người.

Tôi đứng yên tại chỗ một lúc, mới nhìn thấy một cánh cửa đang mở ở góc tường. Mặc dù đứng hơi xa nhưng tôi vẫn có thể thấy bóng lưng màu xám nhạt đang ngồi trên ghế sofa.

Là người đàn ông đó.

Tôi bất giác hít một hơi sâu, rón rén tiến lại gần. Tôi còn tưởng một người có sự cảnh giác cao độ như anh ta, anh ta sẽ nhanh chóng phát hiện ra tôi. Nào ngờ khi tôi đi đến bên cửa, anh ta vẫn bất động, dường như đang chăm chú xem thứ gì đó.

Không gian trước mặt anh ta nổi lên vầng sáng màu xanh nhạt. Tôi biết đó là thứ tương tự "đĩa phim" Mạc Lâm cho tôi xem. Vừa rồi ở khoảng cách khá xa, vị trí của tôi lại hơi chéo nên tôi không nhìn rõ hình ảnh anh ta đang theo dõi.

Bây giờ tiến lại gần, tôi ngừng đầu quan sát hình ảnh lập thể. Tôi lập tức dờ người.

Đó là...hình ảnh của tôi.

Tất cả đều là ảnh tĩnh. Trên thảm cỏ xanh mướt, một cô gái mặc bộ đồ và đội mũ cử nhân màu đen, nở nụ cười rạng rỡ.

Đó là ảnh tốt nghiệp đại học của tôi.

Tia sáng nháy một cái, không gian xuất hiện hình ảnh tôi mặc áo len màu gạo, tóc lòa xòa, đi chân đất, ngồi bó gối ở góc ban công, mắt tôi đỏ ngầu, mặt vẫn còn vương giọt lệ. Đó là cảnh sau khi bị Mạc Huyền cưỡng bức, tôi trốn biệt trong nhà, tinh thần suy sụp.

Sau đó là hình ảnh tôi cầm cú ghi chép bài ở giảng đường đại học. Hình ảnh tôi đi tuyển việc: mặc bộ đồ công sở màu đen, tóc xõa ngang vai, gương mặt đầy vẻ căng thẳng. Hình ảnh tôi đến viện dưỡng lão thăm bà ngoại, ôm eo bà, ngả đầu vào lòng bà...

Đúng lúc này, Mạc Huyền đột nhiên quay đầu. Nhìn thấy tôi, ánh mắt anh ta vụt qua một tia ngạc nhiên.

Tôi cũng kinh ngạc đối mặt anh ta.

Anh ta ném con chip trong tay xuống ghế, hình ảnh lập tức biến mất. Sau đó, Mạc Huyền từ ghế sofa đứng dậy, bỏ hai tay vào túi quần, thần sắc lạnh nhạt: "Có chuyện gì?"

"...Mạc Lâm nói anh muốn cùng tôi ăn trưa." Tôi thăm nguyên rủa Mạc Lâm ở trong lòng. Qua phản ứng của Mạc Huyền, có thể thấy anh ta không hề cho gọi tôi tới đây.

"Tôi ăn rồi." Mạc Huyền cất giọng lãnh đạm.

"Vậy tôi về phòng đây." Tôi quay người bỏ đi.

"Ngồi xuống." Thanh âm của anh ta lại một lần nữa vang lên.

Anh ta nói vậy, tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa.

Mạc Huyền đi đến bàn làm việc, ấn nút liên lạc: "Mang một suất cơm trưa đến đây." Sau đó anh ta không nói chuyện, chỉ lặng lẽ đứng đó nhìn tôi.

Thấy không khí có vẻ ngưng ngập, tôi liền hỏi: "Sao anh lại có ảnh của tôi?"

"Người máy Nanometre." Ngữ của anh rất bình thản. (Một nanometre (viết tắt là Nm) là một khoảng cách bằng một phần tỉ mét (10⁻⁹ m)

"Gì cơ?"

"Người máy tôi để lại ở Trái đất."

Tôi đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Trong đầu tôi hiện lên khái niệm cơ bản về người máy Nanometre, là một loại người máy siêu vi, người trần mắt thịt không thể nhìn thấy. Thì ra lúc đó Mạc Huyền nói cử binh sỹ ở lại bảo vệ tôi, chính là để lại bọn họ? Những tấm ảnh này do bọn họ chụp?

Thảo nào mấy năm qua tôi luôn có cảm giác bị theo dõi. Tôi còn tưởng thần kinh của tôi quá miễn cảm.

Tôi lập tức nghĩ đến một chuyện, lúc đi tắm tôi cũng có cảm giác bị rình rập. Tôi liền cứng đờ người, không tự chủ đưa mắt về gương mặt nghiêng của Mạc Huyền.

Tại sao...anh ta lại một mình ở đây xem ảnh của tôi? Chắc chắn trong đó thế nào cũng có cảnh tôi không mặc quần áo.

Nghĩ đến đây, hai má tôi bất giác nóng bừng. Tôi vội nhắc nhở bản thân cần phải bình tĩnh, coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mặt tôi vẫn cứ nóng ran.

"Đã rút về rồi." Mạc Huyền nói.

Hiểu ý anh ta, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thảo nào gần đây tôi không còn cảm giác bị theo dõi, có lẽ tôi đã ở bên cạnh anh ta, hành động này là không cần thiết.

Ngoài cửa vang lên một giọng nói xa lạ: "Ngài sĩ quan, tôi mang bữa trưa đến."

Mục Huyền đi ra ngoài. Một lát sau, hai cánh tay rắn chắc trong áo quân phục màu xám bạc đặt khay đồ ăn xuống bàn ngay trước mặt tôi.

Tôi liền cầm đĩa. Nhưng chưa kịp bỏ thức ăn vào miệng, Mục Huyền ngồi xuống cạnh tôi, quần quân phục của anh ta cọ vào bắp chân tôi, toàn thân tôi lại rơi vào tình trạng cảnh giác cao độ.

Bữa cơm tương đối vô vị. Ăn xong, tôi uống một hớp nước, chuẩn bị tinh thần rồi quay sang nhìn Mục Huyền. Anh ta cũng nhìn tôi, ánh mắt lạnh nhạt bình thường.

Bầu không khí lúc này hơi kỳ quái. Chúng tôi ngồi rất gần nhau, cả hai đều ngoái cổ đối mắt nhau. Tôi bất giác ho khan một tiếng, cúi xuống nhìn khay đồ ăn: "Tôi có thể đáp ứng yêu cầu của anh."

Mục Huyền không lên tiếng, nhưng tôi cảm nhận thấy ánh mắt chăm chú của anh ta.

Tôi nói tiếp: "Anh cố chấp muốn cưới tôi, vậy thì chúng ta kết hôn. Tôi biết ngoài nghĩa vụ vợ chồng, anh không quan tâm đến những chuyện khác, tôi cũng vậy. Hy vọng sau này chúng ta không can thiệp vào cuộc sống của nhau. Anh hài lòng, tôi vừa ý. Còn nữa, anh nói sẽ không động đến tôi cho tới lúc kết hôn. Về điểm này tôi cũng nhất trí, hy vọng anh giữ lời hứa."

Nói đến đây tôi dừng lại, đợi phản ứng của Mục Huyền. Tôi không xác định anh ta có tức giận hay không, nhưng tôi chẳng thêm bận tâm.

Tôi thật sự không ngờ, Mục Huyền đột nhiên mỉm cười, sau đó anh ta cầm tay tôi đưa lên miệng, mắt vẫn nhìn tôi chăm chú, đôi môi bắt đầu hôn tay tôi.

Cảm giác tê tê từ đầu ngón tay truyền tới, toàn thân tôi sớn gai ốc. Tôi nhìn kỹ lại, đây đâu phải là nụ hôn? Anh ta ngậm từng ngón tay tôi, rồi dùng đầu lưỡi liếm mạnh.

Giống loài động vật.

À...Mục Huyền vốn nửa người nửa thú mà.

Tôi cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu. Tôi nghĩ, phản ứng này chứng tỏ anh ta không những không tức giận mà còn vui mừng?

Bởi vì tôi đồng ý kết hôn? Anh ta cũng chẳng thêm bận tâm đến câu cuối của tôi.

Quả nhiên...Anh ta chỉ quan tâm đến thể xác và sinh sản mà thôi.

Một lát sau, nửa bàn tay tôi trở nên ướt át, khiến tôi thấy buồn nôn. Nhưng Mục Huyền không dừng lại, anh ta vẫn không rời mắt khỏi tôi, miệng bắt đầu mút ngón tay cái của tôi, làm tôi ngứa ngáy không chịu nổi.

"Khoan đã..." Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Tôi có một yêu cầu."

"Nói đi." Anh ta liếm mu bàn tay của tôi.

"Tôi rất nhớ bà ngoại."

"Cử người đón lên đây." Mục Huyền vẫn không ngừng đầu.

Tôi lắc đầu: "Không được, bà ngoại tôi lớn tuổi rồi, lả rụng về cội, tôi không muốn bà biết những chuyện hoang đường này. Tôi muốn hàng năm đi thăm bà."

Lúc này Mục Huyền mới nhướn mắt nhìn tôi, tròng mắt đen của anh ta sắc bén bức người. Tôi còn tưởng anh ta sẽ từ chối, ai ngờ anh ta cất giọng khàn khàn: "Được."

Sau đó, Mục Huyền lại chuyên tâm liếm tay tôi, trong khi tôi cố gắng nhẫn nhịn. Tôi đột nhiên nhớ tới đêm tôi ngủ cùng anh ta. Trong giấc mơ tôi cũng có cảm giác tương tự, tôi mơ thấy một con chó liếm tay và cổ tôi. Lẽ nào...là anh ta?

Cuối cùng tôi không kiềm chế nổi, hỏi anh ta: "Chẳng phải anh mắc bệnh sạch sẽ sao?"

"Ừ." Mục Huyền nói khẽ, đầu lưỡi vẫn không ngừng nghỉ.

Tôi hết nói nổi.

Sau khi liếm hết hai bàn tay của tôi, Mục Huyền đỡ gáy tôi, toàn thân anh ta áp sát vào người tôi, khóa tôi trong lòng anh ta, ép tôi ngẩng đầu nhìn anh ta.

Ánh mắt chăm chú của anh ta di chuyển từ gương mặt tôi xuống dưới. Tôi có thể khẳng định, anh ta đang phân vân xem nên thưởng thức chỗ nào trước.

Cảm giác trở thành khúc xương để anh ta liếm mút quả thực khiến tôi lạnh cả sống lưng. Tôi quyết định không để anh ta tiếp tục muốn làm gì thì làm.

Đang định mở miệng, máy liên lạc ở trên bàn đột nhiên vang lên một tiếng "reng".

"Ngài sĩ quan, điện thoại từ Đê đô, ngài sĩ quan chỉ huy Trương Lí Thành gọi, ở đường dây mã hóa, âm tần đã được xử lý ổn thỏa." Giọng nói Mạc Phổ vang lên trong hệ thống liên lạc.

Mục Huyền lập tức buông người tôi và đứng dậy.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta đi đến bên bàn, cất giọng trầm trầm: "Nói máy."

"Vâng ạ."

Nhân cơ hội đó, tôi cũng đứng dậy: "Tôi về phòng đây."

Mục Huyền nhướng mắt nhìn tôi. Có lẽ vừa rồi chúng tôi kề sát bên nhau nên mái tóc ngắn đen nhánh của anh trông có vẻ lộn xộn, cổ áo không được phẳng phiu, gương mặt trắng trẻo của anh ta...hình như hơi ửng đỏ.

"Ngồi xuống, lát nữa tôi đưa em về." Mục Huyền lên tiếng: "Trong lúc tôi nói chuyện, em hãy giữ yên lặng."

Tôi đành ngồi xuống ghế.

Mục Huyền bấm một phím trên hệ thống thông tin, đầu kia vang lên giọng nói đàn ông.

"Sĩ quan Tô Nhĩ Mạn, tôi rất vui khi nhận được tin anh sắp đến nơi." Người đó nói.

"Cám ơn anh, sĩ quan Trương Lí Thành." Mục Huyền trả lời.

Nghe đến tên "Sĩ quan Tô Nhĩ Mạn", tôi cảm thấy hơi kinh ngạc. Nhưng tôi chợt hiểu ra, tên của người hành tinh Stan rất dài. Mạc Lâm từng nói cho tôi biết toàn tên họ của anh ta, đúng là dài dằng dặc. Tô Nhĩ Mạn và Mục Huyền có lẽ là một phần trong tên của anh chàng sĩ quan chỉ huy.

Nhắc đến mới nói, tôi sắp kết hôn với người đàn ông này, vậy mà đến tên họ của anh ta, tôi cũng chẳng biết, nhưng điều đó với tôi không quan trọng.

Trương Lí Thành lại nói: "Điều kiện anh đưa ra lần trước, điện hạ đã suy nghĩ một cách nghiêm túc."

Tôi hơi hiếu kỳ, điện hạ là ai?

Mục Huyền ngẩng mặt, đôi mắt đen vô cùng trầm tĩnh: "Xin hãy nói rõ."

"Chỉ cần anh hành động theo cam kết. Sau khi trừ khử Nặc Nhĩ, điện hạ sẽ ủng hộ anh trở thành tổng sĩ quan chỉ huy của ba hạm đội lớn." Trương Lí Thành nói tiếp.

Tôi giật mình kinh ngạc.

Hành động theo cam kết? Tuy tôi không rõ nội tình nhưng nghe qua có vẻ Mục Huyền nương nhờ "điện hạ", trừ khử "Nặc Nhĩ" là có thể thắng quan tiền chức?

Giọng nói Mục Huyền ôn hòa như ý cười trên mặt anh ta: "Cám ơn điện hạ Khải Á đã tin nhiệm tôi. Tôi cũng xin cảm ơn anh, sĩ quan chỉ huy Trương Lí Thành."

Tôi nghe rõ ràng, điện hạ Khải Á là người Mục Huyền nương nhờ?

Trương Lí Thành cười nói: "Anh khách sáo quá. Nếu việc này thành công, anh sẽ trở thành thượng tướng trẻ tuổi nhất Đê quốc, cũng là thượng cấp của tôi, sau này có gì mong anh hãy chỉ giáo. Trước đây chúng ta đều bận rộn công việc, ít giao lưu qua lại. Nhắc đến mới nói, tôi cũng tốt nghiệp ở Học viện quân sự Đê đô."

Mục Huyền mỉm cười: "Đến bây giờ anh vẫn giữ kỷ lục bắn súng lục hai trăm mét của học viện."

Trương Lí Thành dường như rất vui, anh ta cười ha ha: "Anh quá khen. Nghe nói lần trước thắng nhiệm làm thiếu tướng, anh đã nhận quân hàm ở buổi kỷ niệm thành lập khoa chỉ huy. Chuyện này thành công, tôi sẽ kiến nghị riêng với điện hạ Khải Á, trao quân hàm cho anh tại buổi lễ kỷ niệm năm nay. Nhất định anh sẽ trở thành huyền thoại của học viện."

Nghe đến đây, tôi cũng có thể đoán ra Trương Lí Thành có ý nịnh bợ Mục Huyền, còn giờ chiều bài bạn cùng trường. Tôi nghe thấy Mục Huyền cười cười trả lời: "Thế thì cảm ơn anh."

Hai người lại hàn huyên một lúc mới tắt liên lạc.

Mục Huyền trầm mặc vài giây mới quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt anh ta hết sức bình thường.

Tâm trạng của tôi lúc này khó có thể hình dung.

Xem ra tôi đã đánh giá anh ta quá đơn giản. Tôi tưởng anh là một quân nhân quyền cao chức trọng, cường thế bá đạo. Không ngờ anh ta lại lảo lộn trong đôi nhân xử thế như vậy.

Mục Huyền lúc này đầy vẻ thâm sâu khó lường. Khác hoàn toàn người đàn ông vừa hôn tay tôi, thậm chí đỏ mặt sau khi có hành vi thân mật với tôi.

Anh ta rốt cuộc là người thế nào?"

"Tôi đưa em về phòng." Mục Huyền cất giọng nhàn nhạt. Anh ta tiến lại gần tôi, bỗng dưng cởi áo khoác quân phục đưa cho tôi. Trên người anh ta chỉ còn lại áo sơ mi màu xám nhạt.

"Không cần đâu." Tôi tự nhiên bực bội vô cớ.

Nhưng Mục Huyền đã khoác áo lên vai tôi.

Không muốn anh ta đụng chạm vào người, tôi đành phải thỏa hiệp, thò hai tay vào hai tay áo của anh ta. Áo khoác dài chạm vào đầu gối để trần của tôi, tạo cảm giác ngứa ngứa, giống như ngón tay của anh ta vuốt ve da tôi, khiến tôi không thoải mái.

Mục Huyền đứng yên bất động, ánh mắt anh ta dò xuống ngực tôi. Anh ta bình thản thốt ra hai từ: "Cái cúc."

Tôi lạng lẽ cái cúc ngực.

Mục Huyền hơi nhíu mày, đột nhiên giơ tay cài chặt cái cúc trên cùng của áo quân phục.

Cổ áo dựng lên cọ vào cổ tôi. Tôi không mấy dễ chịu, nhưng Mục Huyền hài lòng ra mặt. Cặp lông mày đen nhánh của anh ta giãn ra, khoe miệng nhếch lên để lộ ý cười nhàn nhạt. Sau đó anh ta rút hai tay vào túi quần, quay người đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nụ Hôn Chia Xa

Cùng một đoạn đường, nhưng có Mục Huyền ở bên cạnh, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Đám binh lính qua lại nhìn thấy anh ta, tất cả đều đứng nghiêm hành lễ: "Ngài sĩ quan!" Tất nhiên, không một ai dám nhìn ngó hay liếc tôi.

Một điều khiến tôi bất ngờ là, Mục Huyền đều gật đầu với mỗi binh sỹ, không bỏ sót một ai. Thậm chí, thỉnh thoảng anh ta còn mỉm cười, không hề giống bộ dạng lạnh lùng cao ngạo như trong ấn tượng của tôi.

Tôi phát giác, tôi ngày càng không hiểu anh ta.

Cuối cùng cũng đến cửa phòng, Mục Huyền dừng lại, tôi nói: "Tôi vào trong đây."

Anh ta không đáp lời, mà rút từ túi áo một con dao găm đưa đến trước mặt tôi.

Tôi do dự một hai giây rồi nhận lấy. Con dao găm rất ngắn, chỉ dài bằng ngón tay giữa của tôi, bao dao được làm bằng da thuộc màu đen. Vừa rút con dao ra khỏi bao, tôi lập tức ngây người.

Con dao sắc nhọn màu trắng, nhưng không phải làm bằng kim loại mà một nguyên liệu quen thuộc.

"Không được một lần nữa hủy hoại nó."

Tôi hiểu rồi. Đây là khúc xương đùi của Mục Huyền, hôm trước bị gãy làm đôi. Không ngờ anh ta lại biến nó thành con dao găm.

"Tại sao lại tặng xương của anh cho tôi?" Tôi muốn hỏi câu này từ lâu.

Mục Huyền im lặng một lát mới trả lời: "Đây là một phần cơ thể tôi."

Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc, không hiểu ý câu nói của anh ta.

"Điều thuộc về em."

Vừa vào cửa, tôi tiện tay ném con dao lên giá, cời áo khoác trả lại Mạc Huyền. Anh ta nhận áo khoác vắt lên tay, ánh mắt đảo qua con dao găm rồi dừng ở người tôi.

"Hãy mang theo bên người." Anh ta nói lãnh đạm.

Tôi trầm mặc trong giây lát, rồi đành phải cầm con dao. Trên váy của tôi có một cái túi hẹp, tôi đút con dao vào trong, may mà vừa vặn. Tuy có vũ khí phòng thân cũng rất tốt, nhưng nghĩ đến chuyện từ nay về sau cả ngày đem theo xương cốt của anh ta, tôi cảm thấy rất kỳ dị.

"Tôi có việc cần phải rời khỏi phi thuyền vài ngày." Mạc Huyền đột nhiên lên tiếng. "Mạc Phổ và Mạc Lâm sẽ ở lại đây bảo vệ em."

Tôi chợt nhớ tới cuộc điện thoại trong phòng chỉ huy, anh ta đi thực hiện cuộc binh biến giết người? Nhìn vào đôi mắt đen bình thản của Mạc Huyền, trong lòng tôi tự nhiên trở nên phức tạp.

"Cơ hội thành công có lớn không?" Tôi hỏi.

Mạc Huyền hơi ngó người, sau đó trên mặt anh ta ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt. Diện mạo của anh ta rất tuấn tú, chỉ là bình thường lạnh lùng vô cảm. Nụ cười của anh ta giống con gió xuân xua tan sương mù, đôi mắt anh ta sáng lấp lánh, thần sắc anh ta ôn hòa và cuốn hút vô cùng.

Mạc Huyền giờ tay nhắc cầm tôi, ngón tay của anh ta có sức mạnh, làm tôi nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh ta cúi xuống. Tôi còn tưởng anh ta sẽ hôn tôi, nào ngờ chỉ là một hơi thở ấm áp phả trên trán tôi.

Mặt tôi dán vào cổ anh ta. Anh ta đặt nụ hôn lên trán tôi, sau đó thè lưỡi liếm nhẹ. Tôi lập tức cứng đờ người, tôi không muốn mặt bị dính nước bọt một chút nào.

May mà lần này Mạc Huyền dừng lại ngay. Anh ta buông người tôi, lên tiếng: "Tôi hứa sẽ quay lại đón em trong vòng mười ngày."

Ngữ khí của anh ta hơi khác lạ, vô cùng dịu dàng. Tôi không biết nói gì nên lặng thinh. Mạc Huyền lặng lẽ nhìn tôi một lát mới quay người đi ra ngoài. Trên hành lang không bật đèn, ánh sao bên ngoài cửa kính lấp lánh, hắt vào hình bóng cao lớn của Mạc Huyền, cho đến khi anh ta biến mất ở lối rẽ.

Tôi đứng bất động một lúc mới giờ tay lau vết nước bọt trên trán. Tôi nghĩ Mạc Huyền đã hiểu nhầm. Tôi hỏi anh ta "cơ hội thành công có lớn không?", chỉ là muốn biết bản thân liệu có bị liên lụy? Vậy mà anh ta lý giải thành, tôi quan tâm tới anh ta. Vì vậy anh ta mới mỉm cười, mới hứa sẽ về đón tôi.

Tại sao anh ta cần sự quan tâm của tôi? Tôi cảm thấy hơi khó chịu, chẳng phải chúng tôi đã xác định, ngoài quan hệ vợ chồng, chúng tôi không bận tâm đến những việc khác hay sao?

Bởi vì quyết định chấp nhận cuộc sống này, tâm trạng của tôi thoải mái hơn nhiều. Tôi lại mở hình ảnh về hành tinh Sfutan ra xem, định bụng tháng sau sẽ đến đó du lịch. Mạc Huyền cũng đã nói, tùy tôi muốn làm gì thì làm.

Sau đó cảm thấy hơi buồn chán, tôi liền lấy con dao găm ra nghịch. Tôi muốn thử xem nó cứng đến mức nào, liền phóng vào vách tường.

Con dao nhẹ nhàng trượt qua, như cắt miếng đậu phụ.

Nhìn vết cắt dài và sâu trên bức tường kim loại, tôi có chút khóc dở mếu dở. Mạc Huyền tặng tôi con dao sắc như vậy, cũng không sợ tôi giở trò xấu với anh ta? Mà anh ta có khả năng điều khiển "sức mạnh tinh thần" đáng sợ, cho dù có tặng tôi cả khẩu đại bác, chắc cũng không lo bị tôi đánh lén.

Tôi nhảy xuống giường, bấm phím liên lạc, gọi Mạc Lâm đến phòng. Vài phút sau, Mạc Lâm xuất hiện. Thấy vết nứt trên tường, anh ta trở mắt nhìn: "Trời ơi! Sức phá hoại của tiểu thư kinh khủng quá!" Tôi lấy con dao găm giải thích với anh ta, anh ta càng tỏ ra phẫn nộ: "Cô lại muốn hủy hoại khúc xương của ngài chỉ huy?"

Tôi cười ngượng ngùng.

Mạc Lâm tìm dụng cụ, tôi giúp anh ta sửa chữa bức tường, nhưng vẫn để lại vết nứt. Mạc Lâm nói muốn sửa lại như cũ, phải đợi đến khi phi thuyền đáp xuống mặt đất, tìm nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp. Còn bây giờ, Mạc Huyền không cho phép bất cứ người đàn ông nào đặt chân vào căn phòng này.

"Hay là treo tạm bức tranh ở đây?" Tôi đề nghị.

"Ý kiến hay." Mạc Lâm vỗ tay: "Ngài sĩ quan có rất nhiều ảnh của tiểu thư. Lát nữa tôi sẽ in ra một tấm."

"Thôi khỏi, thật ra cứ để thế này cũng tốt, khiêm khuyết cũng có nét đẹp của nó."

Sau khi làm xong, Mạc Lâm nói với tôi: "Đúng rồi, ngày mai hạm đội sẽ đáp xuống Stan, ngài sĩ quan có nhiệm vụ nên cô cần ở lại cảng không gian. Tôi và Mạc Phổ sẽ bảo vệ cô."

Nhân dịp anh ta nhắc tới chuyện này, tôi liền hỏi dò: "Điện hạ Khải Á là ai?"

Mạc Lâm chỉ tay vào mặt tôi, ngón tay anh ta run run, thể hiện sự kinh ngạc cao độ: "Sao...sao cô lại hỏi thăm người đàn ông khác?"

"Mau nói đi!"

Anh ta cất giọng không mấy tình nguyện: "Điện hạ Khải Á là nhị hoàng tử. Anh ta thống lĩnh ba hạm đội, phụ trách công tác phòng vệ của hành tinh Stan. Tôi không thích con người đó."

Xem ra, thực lực của điện hạ Khải Á tương đối mạnh, Mục Huyền đã tìm được chỗ dựa lớn.

"Nặc Nhĩ là ai? Mối quan hệ giữa người này và Mục Huyền thế nào?"

Nặc Nhĩ là đối tượng mà Mục Huyền và Khải Á định liên kết trừ khử.

Rõ ràng Mạc Lâm cũng biết rõ nội tình, vì anh ta giờ hai tay bịt miệng, mở to mắt nhìn tôi đúng nửa phút. Sau đó anh ta lên tiếng: "Cô đều biết cả rồi? Còn nữa, ngài sĩ quan nói với cô tên ngài ấy là Mục Huyền."

"Đúng vậy."

Mạc Lâm chớp chớp mắt, thở dài một hơi: "Mục Huyền là tên do mẹ ngài sĩ quan đặt cho ngài ấy, ngài ấy rất thích cái tên này. Còn Nặc Nhĩ điện hạ là con riêng của hoàng đế, là tổng chỉ huy thống lĩnh ba hạm đội hai, năm và bảy. Mối quan hệ của bọn họ không nằm trong phạm vi quyền hạn thảo luận của tôi."

Chúng tôi thuộc hạm đội bảy, như vậy Mục Huyền định ám sát cấp trên của mình?

Tâm trạng của tôi hơi nặng nề.

***

Ba tiếng đồng hồ sau, Mục Huyền dẫn hạm đội của anh ta rời khỏi phi thuyền, không biết đi đâu. Tôi bị chuyển sang một chiếc phi thuyền nhỏ. Mạc Lâm và Mạc Phở đem theo hơn mười binh sĩ, lái hai chiếc phi thuyền cùng loại bảo vệ tôi.

"Cảng không gian của Đế đô quản lý rất nghiêm ngặt. Nếu chúng ta ở lại bên ngoài vũ trụ sẽ gặp đội tuần tra của Đế quốc." Mạc Phở giải thích: "Chúng ta lấy danh nghĩa phi thuyền cứu hộ dưới trướng của ngài sĩ quan để đăng ký vào cảng, sẽ không gây sự chú ý. Đây là nguyên tắc của chủ nghĩa nhân đạo, mà cũng không có người nào gây khó dễ cho tàu cứu hộ."

Tôi rất đồng ý. Mục Huyền đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, nếu để lại nhiều binh sĩ bảo vệ tôi, sẽ càng thu hút sự chú ý. Chúng tôi lặng lẽ thế này, càng ổn thỏa hơn.

Mười sáu tiếng đồng hồ sau, ba chiếc phi thuyền của chúng tôi tiến hành "cú nhảy vượt không gian" cuối cùng, đáp xuống tầng khí quyển của hành tinh Stan.

("Cú nhảy vượt không gian" hay còn gọi là "bước nhảy alpha" theo giải thích trên Yahoo: Bước nhảy alpha được hiểu nôm na là hiện tượng bề cong ánh sáng và không gian. Vẽ 2 dấu chấm trên tờ giấy, những kiến thức phổ thông mà bạn học là vẽ đường thẳng từ điểm này đến điểm kia, thì khi đó đường đi thẳng sẽ là đường ngắn nhất. Nhưng trong bước nhảy alpha thì hiện tượng đó giống như gấp cong tờ giấy lại, khi đó 2 điểm đó sẽ nằm sát nhau, độ bề cong càng lớn thì 2 điểm càng sát, bước nhảy sẽ càng xa trong không gian. Tóm lại, hiện tượng này thường tồn tại trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng, chỉ động thái tới một hành tinh xa xôi cách hàng trăm đến hàng vạn năm ánh sáng)

Tiến hành nhảy siêu quang tốc trong vũ trụ là một cảm giác rất huyền diệu. Bạn sẽ cảm thấy cơ thể mất trọng lượng, cảm thấy không gian xung quanh bị ép với tốc độ không thể tưởng tượng. Bạn sẽ cho rằng thân thể bạn bị ép thành tương tự. Nhưng sau khoảng thời gian đầu óc trống rỗng ngẩn ngui, sự ngột thở biến mất, tất cả trở lại bình thường. Duy nhất có một điều là lồng ngực của bạn vẫn hơi buồn nôn. (Siêu quang tốc: nhanh hơn vận tốc ánh sáng)

Giống như chết đi sống lại.

Tôi đứng ở hành lang, cố gắng chịu đựng cảm giác buồn nôn trong lồng ngực. Hai tay tôi nắm chặt tay nắm kim loại. Phi thuyền đang rơi xuống với tốc độ kinh hồn, giống như cưỡi gió chọc thủng tầng mây u ám.

Cơ thể tôi lắc lư dữ dội theo thân phi thuyền. Cảm giác này tuy choáng váng nhưng cũng rất kích thích, rất sáng khoái.

Cuối cùng, tầm nhìn bên ngoài cửa sổ trở nên rõ ràng hơn. Không khí phía trước bắt đầu trong lành. Tôi nhìn thấy đại dương xanh thẳm, đại lục màu vàng nhạt. Trong lòng tôi không khỏi xúc động.

Tốc độ của phi thuyền ngày càng chậm dần. Khi gần đáp xuống mặt đất, phi thuyền di chuyển với tốc độ bập bênh. Tôi nhìn thấy bờ biển quanh co khúc khuỷu, những tòa kiến trúc cao màu xám bạc cao chọc trời, gọn gàng đầu ra đầy cho đến hết tầm mắt. Giữa những tòa kiến trúc thấp thoáng rừng cây xanh, đồi núi nhấp nhô. Cả thành phố trông nghiêm cẩn và tràn ngập sinh khí.

Trên không trung cách mặt đất rất xa có một chiếc phi thuyền cực lớn bay lơ lửng, đó là đội quân bảo vệ hành tinh này.

Phi thuyền của chúng tôi từ từ hạ xuống một bến cảng không gian rộng lớn. Nơi này ngoài tháp đèn và nhà kho, còn lại đều là bãi đỗ bằng phẳng. Hiện

trong cảng có ba mươi chiếc máy bay đang đỗ.

Hai ngày sau đó trời yên biển lặng. Tôi không được phép rời khỏi phi thuyền, cùng lắm chỉ đứng ở ban công của phòng ngủ hít thở không khí. Cũng phải nói thêm là sau khi hạ cánh, nóc phi thuyền có thể mở ra. Cảng không gian xuất hiện không ít nữ binh, thỉnh thoảng cũng có những cô gái trẻ trung xinh đẹp đến đón người nhà. Vì vậy, sự hiện diện của tôi không gây sự chú ý.

Không khí tĩnh lặng chỉ duy trì đến đêm ngày thứ hai.

Chu kỳ tự quay của hành tinh Stan là ba mươi hai tiếng đồng hồ, buổi đêm tương đối dài. Tôi đang ở trong phòng xem "đĩa phim", Mạc Lâm đột nhiên gõ cửa đi vào. (Trái đất là hai mươi tư tiếng)

Anh ta thở dài: "Tiểu thư, có một tên tội phạm bị truy nã trốn vào cảng không gian. Đội phòng vệ của bến cảng nhận mệnh lệnh khám xét toàn bộ, bọn họ sắp lên phi thuyền của chúng ta. Nhưng tiểu thư đừng lo lắng, chúng tôi sẽ không để bất cứ *giống đực* nào đến gần căn phòng này."

Tôi không hề lo lắng, ngược lại hơi buồn cười: "Con chó nhỏ lông nhung lần trước tôi nhìn thấy có được coi là giống đực không? Tôi muốn nuôi một con."

Mạc Lâm tỏ ra khó xử, anh ta lắc đầu: "Nếu là chó đực, sẽ bị đem đi thiến. Còn nếu là chó cái, ngài sĩ quan sẽ bài xích..."

Pằng, một tiếng động khẽ vang lên, nhưng chúng tôi đều nghe thấy rõ ràng.

Thanh âm vui vẻ của Mạc Lâm dừng lại ngay tức thì, anh ta há miệng thành hình chữ O.

"Đó là tiếng gì vậy?" Tôi hỏi với giọng nghi hoặc.

"Tiếng súng." Mạc Lâm ngập ngừng.

"Các người định làm gì vậy? A..." Bên ngoài có tiếng kêu thất thanh.

Hệ thống liên lạc trong phòng vang lên thanh âm đầy lo lắng của Mạc Phô: "Mạc Lâm, là quân đội, mau đưa tiểu thư..." Giọng nói của anh ta biến mất trong tiếng điện lưu rề rề.

Mạc Lâm không che giấu vẻ hoảng hốt. Tôi cũng giật mình. Quân đội đến đây bắt tôi?

Chẳng phải tin tức chúng tôi ở cảng không gian được giấu kín hay sao?

"Mạc Phô! Mạc Phô!" Mạc Lâm ra sức bấm nút liên lạc, nhưng đầu kia không có tín hiệu. Anh ta ngây ngốc ngẩng lên nhìn tôi. Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến chúng tôi không phản ứng kịp.

Sau đó, chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập như tiếng trống từ ngoài cửa khoang tàu vọng tới.

Có người đột nhập vào phi thuyền!

Chúng tôi lại nghe thấy tiếng súng nổ, và tiếng rề rề phát ra từ súng kích quang. Tiếng ầm ầm và tiếng kêu gọi không ngừng vang lên. Một trận đối đầu kịch liệt đang xảy ra trên phi thuyền.

"Tôi ra ngoài xem thế nào!" Mạc Lâm xung phong xông ra cửa phòng. Anh ta mở hé cánh cửa, thận trọng thò đầu ra ngoài.

"Pằng!" Gần như cùng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng nổ nhẹ bên khung cửa.

"Mạc Lâm!" Tôi kêu lên và lao về phía anh ta. Mạc Lâm phản ứng nhanh đã rút đầu vào phòng, đồng thời đóng chặt cửa rồi thở hổn hển.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, chúng tôi dường như khó có cơ hội trốn thoát.

Tiếng súng dần dần tắt hẳn. Tôi và Mạc Lâm ở trong phòng đành chịu bó tay. Mạc Lâm đi đi lại lại, tâm trạng ngày càng sốt ruột: "Làm thế nào bây giờ? Hệ thống thông tin bị phá hủy rồi, bây giờ không thể liên lạc với ngài sĩ quan chỉ huy. Tôi chỉ là người máy gia đình, làm sao có thể bảo vệ tiểu thư! Tôi biết ăn nói thế nào với ngài sĩ quan đây? Tiểu thư...sao cô bình tĩnh thế? Cô không hoảng sợ sao?"

Tôi ngớ người.

Thật ra, tôi đang rất căng thẳng, bởi vì không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng hình như không đến nỗi quá sợ hãi, thế là tôi an ủi Mạc Lâm: "Nếu một ngày nào đó, anh bị người ngoài hành tinh bán thú cưỡng bức một đêm. Sau này gặp bất cứ tình huống nào, chắc chắn anh sẽ không còn cảm thấy sợ hãi."

Mạc Lâm gờ hai tay ôm đầu, trợn mắt trề môi, bày ra vẻ mặt đau khổ: "Đáng sợ quá! Tôi không muốn bị người bán thú cưỡng bức đâu! À...mà tôi bị cưỡng bức kiểu gì, tôi không có...Khoan đã! Người ngoài hành tinh bán thú mà cô nói đến không phải là ngài sĩ quan chỉ huy đấy chứ?"

Tôi không trả lời, bởi vì tôi nghĩ đến một khả năng.

Tôi ngập ngừng một hai giây mới mở miệng: "Người ở bên ngoài, liệu có phải do hoàng tử Nặc Nhĩ cử đến không?"

Càng nghĩ, tôi càng cảm thấy có khả năng này. Ngoài tình thất ra (hoàng thất của hành tinh Stan), ai có thể điều động đội quân chính quy của cảng không gian? Có khả năng kế hoạch của Mục Huyền đã bị bại lộ, Nặc Nhĩ nắm được thông tin từ một nguồn nào đó, nên muốn bắt tôi để uy hiếp Mục Huyền.

Nghĩ đến chuyện tôi có khả năng bị trở thành một cái bánh tét đưa đến trước Mục Huyền, lại nghĩ đến ánh mắt cao ngạo và u ám của anh ta, tôi quả thực khó hình dung nổi phiền muộn trong lòng.

Nghe câu suy đoán của tôi, Mạc Lâm trợn trừng hai mắt, miệng của anh ta cũng mở to hết cỡ, như không biết làm thế nào.

Lúc này, bên ngoài vọng đến tiếng bước chân nặng nề, mỗi lúc một gần hơn.

Tôi và Mạc Lâm tựa người vào nhau, nắm chặt tay nhau. Anh ta còn lẩm bẩm: "Ngài sĩ quan, xin thứ lỗi cho tôi, bây giờ tiểu thư cần tôi..."

Ầm, cánh cửa phòng mở tung, một đội lính vũ trang đứng nghiêm ngoài cửa, một người sĩ quan trẻ tuổi đi vào, ánh mắt hằn đầy vẻ cảnh giác.

Tìm tôi như bị một tảng đá đè nặng. Đám binh sỹ Mục Huyền để lại bảo vệ tôi toàn những người tinh nhuệ. Nhưng xem ra bọn họ không thể thắng số đông quân địch.

Mạc Lâm dừng cảm đứng chắn trước mặt tôi, cất giọng lạnh lùng: "Đây là phòng riêng, các người vô lễ quá!"

Tên sĩ quan không thèm để ý đến Mạc Lâm, hần nói với tôi: "Tiểu thư, mời đi theo chúng tôi."

Tôi hít một hơi sâu, quả nhiên bọn chúng đến bắt tôi. Xem ra, "tội phạm truy nã" chỉ là một cái cớ để bọn họ lên phi thuyền rồi triển khai cuộc tấn công bằng vũ trang.

Đến nước này rồi, tôi chỉ có thể tới đâu hay tới đó.

Đám binh sỹ ai nấy đều cao lớn, mặt mũi nghiêm nghị, tất cả nhìn tôi chăm chú. Tôi đang mặc bộ váy mỏng, định đi đến tủ quần áo lấy áo quân phục của Mục Huyền khoác vào người nhưng lại thấy không ổn nên thôi.

Tôi đi theo bọn họ ra ngoài cửa khoang. Bên ngoài hơi lạnh, tôi vô ý thức túm chặt váy áo. Tôi bất ngờ chạm phải con dao găm nhỏ trong túi áo. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo của Mục Huyền. Tôi bất giác nhớ đến nụ hôn trăm mật và nụ cười ấm áp của anh hôm anh ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tên Của Người Đó

Bãi đỗ máy bay rất tốt, vì không một ngọn đèn nào được thắp sáng. Đám binh lính súng ống đầy mình trông mờ mờ ảo ảo. Thấy Mạc Phổ và những người lính của Mục Huyền vẫn còn sống, chỉ bị vây quanh, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Lâm ở sau lưng tôi ra sức giãy giụa kêu cứu, nên bị một tên lính ấn xuống đất. Nghe thấy tiếng động, đám Mạc Phổ cũng bắt đầu hét to: "Tiểu thư, tiểu thư!" Viên mất tôi uрон ướt, hai chân không đi nổi. Một tên lính thấy vậy liền đẩy tôi lên chiếc xe ô tô đỗ bên cạnh.

Xe ô tô phóng như bay trên đường quốc lộ. Những tòa kiến trúc nối liền nhau vụt qua khung cửa. Cảng không gian nhanh chóng biến khỏi tầm mắt, tôi cố nén hai hàng lệ, hỏi người sĩ quan ngồi bên cạnh: "Bọn họ sẽ không sao đây chứ?"

Người sĩ quan liếc tôi một cái, trả lời cứng nhắc: "Không biết."

Tôi im lặng vài giây rồi mở miệng: "Nếu bọn họ xảy ra chuyện, tôi cũng không tiếp tục sống." Câu nói này tất nhiên khoa trương, nhưng tôi tỏ ra rất bình tĩnh lạnh lùng.

Người sĩ quan nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Trầm mặc một lát, anh ta nói nhỏ: "Tôi chỉ nhận được mệnh lệnh bắt giữ bọn họ."

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, chúng tôi tới Đế đô, một thành phố bằng kim loại màu bạc.

Bây giờ đã là nửa đêm nhưng ở nơi này vẫn đèn đóm sáng choang. Đường phố như một dải lụa màu xám mờ, mặt đất và không trung giao thoa kéo dài, các tòa kiến trúc đủ loại hình thù kỳ dị tỏa ra màu bạc lấp lánh. Cả thành phố chìm trong ánh sáng rực rỡ lung linh. Tôi nhất thời không thể phân biệt đâu là không trung, đâu là mặt đất, cũng không thể phân biệt là thực hay ảo giác. Cảnh đẹp đến mức tôi nín thở há hốc mồm.

Sau đó, tôi tâm trạng của tôi trở nên tồi tệ. Tôi không ngờ, lần đầu tiên đặt chân tới Đế đô là lúc nửa đêm gà gáy, với thân phận con tin.

Đều do lỗi của người đàn ông đó, chính anh ta đã hại tôi rơi vào tình cảnh khốn cùng này.

Phía đông thành phố là khu vực rừng núi xanh mướt. Những tòa nhà màu trắng giản dị thấp thoáng trên sườn đồi. Dọc đường lên núi đều xuất hiện những người lính gác súng trên vai. Nhìn tư thế của bọn họ, tôi càng khẳng định suy đoán trong lòng, chủ nhân của nơi này có thân phận tôn quý, chắc chắn là hoàng tử Nặc Nhĩ.

Sau khi xuống xe, tôi được đưa lên tầng hai một ngôi nhà xa hoa lộng lẫy. Tôi ngồi đợi rất lâu nhưng chẳng có ai xuất hiện. Bị hành hạ suốt nửa đêm (buổi tối ở hành tinh Stan kéo dài 16 tiếng đồng hồ), tôi đã gần một ngày một đêm chưa được chợp mắt. Tôi buồn ngủ không chịu nổi, mơ mơ màng màng trên ghế sofa một lúc, tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Không biết bao lâu sau, tôi đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là ánh đèn sáng trắng trên trần nhà, sau đó là mái tóc ngắn màu nâu sẫm.

Một gương mặt anh tuấn xa lạ kề sát mặt tôi, đôi mắt màu lam như hồ nước nhìn tôi chăm chú.

Tôi ngăn người.

Là một người đàn ông, hắn đang ngồi xổm bên cạnh ghế sofa.

Hắn nhìn tôi, không biết từ bao lâu rồi.

Tôi lập tức ngồi dậy, tựa người vào thành ghế phía sau, nói rộng khoảng cách với hắn. Người đàn ông mỉm cười, ngũ quan đẹp đẽ càng trở nên rõ ràng và sinh động dưới ánh đèn.

"Đừng sợ." Giọng nói trầm ấm của hắn như nước chảy róc rách: "Tôi chỉ muốn xem, người đàn bà của tên sĩ quan chỉ huy đó trông như thế nào?"

Người đàn ông đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện tôi. Hắn mặc bộ quân phục màu trắng, ngực trái treo đầy huân huy chương, dáng người hắn cao lớn vạm vỡ.

Bị một người đàn ông xa lạ nhìn chăm chăm ở cự ly gần, tôi hơi hoảng hốt. Liên tưởng tới việc người của hắn bắt ngờ ập lên phi thuyền dùng vũ lực tấn công chúng tôi, tôi càng cảm thấy nụ cười của hắn giấu dao, có vẻ đáng sợ.

Người đàn ông tựa về đằng sau, hai cánh tay đặt lên thành ghế, đôi chân dài vắt chéo, bộ dạng rất thoải mái. Hắn thông thả mở miệng: "Thú vị đấy, rơi vào hoàn cảnh này mà cô vẫn có thể ngủ say, cô không sợ bị giết sao?" Thanh âm lười biếng, mang một ý châm chọc.

"Anh bắt tôi đến đây, chắc không phải vì muốn giết tôi đấy chứ?" Tôi trả lời. Nếu hắn có ý định giết tôi, bây giờ thi thể của tôi không biết ở phương nào rồi.

Tôi trả lời rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nom nớp. Tôi nghĩ thôi xong rồi, người đàn ông này rõ ràng là hoàng tử Nặc Nhĩ, chắc chắn âm mưu của Mục Huyền đã bị bại lộ, nên tôi bị bắt làm con tin.

Người đàn ông hơi ngớ ra, sau đó hắn cười tủm tỉm, gương mặt anh tuấn của hắn giãn ra, khóe môi mỏng nhếch lên, để lộ hàm răng trắng lóa: "Cũng có thể."

Tôi hơi bất ngờ trước thái độ của hắn, nhưng trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Tôi thầm nghĩ, tốt nhất nên tiếp tục giữ bầu không khí này, hắn vui mừng, tình hình của tôi sẽ khá hơn một chút.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi lại le lói tia hy vọng. Tôi sẽ cố gắng thuận theo ý hắn, thậm chí lấy lòng hắn.

Dẫu sao cũng không thể nương tựa vào Mục Huyền, tôi phải tự cứu lấy bản thân.

"Tên cô là gì?" Người đàn ông vẫn không rời mắt khỏi tôi.

Tôi thật thà trả lời: "Hoa Dao."

"Hai mươi lăm năm không gần nữ sắc, cô là người duy nhất." Ánh mắt người đàn ông lóe lên một tia sắc bén: "Tên đó nhất định rất coi trọng cô. Không biết hắn có chịu trả giá vì cô hay không?"

Động đến vấn đề chính rồi. Người đàn ông này bắt tôi là để uy hiếp Mục Huyền. Bây giờ, hắn muốn thăm dò giá trị của tôi?

Nhưng chắc chắn hắn sẽ thất vọng, bởi vì Mục Huyền chỉ coi tôi là công cụ sinh sản. Trong đầu tôi bất giác tái hiện câu nói lạnh lùng của anh ta ngày hôm

đó: "Chỉ cần đối tượng trung thành khỏe mạnh, là ai cũng không quan trọng..."

Anh ta trăm phương nghìn kế phát động binh biến, lẽ nào vì tôi chịu giờ tay đầu hàng Nặc Nhĩ? Tuyệt đối không có khả năng đó.

Bây giờ đi chứng minh giá trị của tôi với vị diện hạ này, là một việc làm ngu xuẩn. Tôi không muốn bị đưa đến trước mặt Mục Huyền, sau đó bị bỏ rơi một cách vô tình. Đến lúc đó, người đàn ông này chắc chắn sẽ tức giận, tôi cũng không có khả năng sống sót. Chỉ bằng bây giờ tôi để hắn biết sự thật, hắn đã bắt nhầm người. Tôi chẳng phải là nhân vật có tầm quan trọng đến thế, tốt nhất hắn nên thả tôi ra.

"Trình tiết." Nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của hắn, tôi ngập ngừng trả lời.

Cặp lông mày của hắn nhướng lên cao, ngữ khí vô cùng kinh ngạc: "Cô nói gì?"

Tôi nhắc lại một lần: "Tôi đã đoạt trình tiết của anh ta. Xuất phát từ thói quen chung thủy của tộc thú, anh ta có lẽ sẽ thủ tiết với tôi. Sự thật chỉ như vậy mà thôi."

Tự nhiên tôi nảy ra ý nghĩ này, nhưng đây có khi là nguyên nhân khiến Mục Huyền chịu làm tất cả vì tôi cũng nên.

Người đàn ông trước mặt trầm mặc đúng một phút đồng hồ. Sau đó hắn đột nhiên bật cười thành tiếng, lồng ngực hắn rung lên, khóe mắt tràn ngập ý cười.

Thấy hắn một lần nữa bị chọc cười, tâm trạng tôi nhẹ nhõm một chút.

Cười chán, người đàn ông nhìn tôi bằng ánh mắt thích thú, ngón tay hắn gõ nhẹ lên thành ghế: "Cô thì sao? Một khi tên đó bị giết chết, cô có đau buồn không? Nếu tôi thả cô, cô có tìm tôi trả thù?"

Tôi giật mình, trong lòng rất nghi hoặc.

Tại sao hắn lại hỏi tôi câu này? Vấn đề này có ý nghĩa gì?

Tôi chỉ là một người phụ nữ yếu ớt, sức chiến đấu gần bằng không, chắc chắn hắn không sợ tôi đến trả thù.

"Nếu anh thả tôi, điều tôi càng lo lắng hơn... là lộ phí trở về Trái đất." Tôi nói thật lòng, tôi đã hỏi dò đám Mạc Phủ, chi phí ngồi phi thuyền vũ trụ bay tới Trái đất cao kinh khủng.

Người đàn ông lại ngó ra, khóe miệng hắn cong lên, hắn lại một lần nữa bật cười thành tiếng.

"Lúc ở cùng tên đó, cô cũng thú vị như vậy sao?" Giọng nói của hắn trở nên ôn hòa vui vẻ: "Có phải tên đó yêu sự dí dỏm và dễ thương của cô?"

Tôi lắc đầu: "Tôi và anh ta chẳng có tình cảm, càng không gọi là yêu đương." Tại sao người đàn ông này lại có hứng thú với chuyện tình cảm của chúng tôi như vậy?"

Hắn liếc tôi một cái, khóe miệng để lộ nụ cười châm biếm: "Hả? Cô không yêu tên đó? Hắn là sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi nhất Đế quốc. Đến... đến hoàng đế bề hạ cũng khen hắn là người xuất sắc không ai sánh bằng."

Ngữ khí của người đàn ông... dường như có chút lạnh lẽo, ghen tị và căm phẫn.

Đầu óc tôi vụt qua một ý nghĩ, hắn đó kị Mục Huyền?

Đúng, cách giải thích này khiến mọi việc trở nên thông suốt. Mục Huyền tài hoa xuất chúng, có thể danh tiếng của anh ta vượt qua hoàng tử Nặc Nhĩ, thượng cấp của anh ta. Vì vậy quan hệ giữa hai người rất tệ, Mục Huyền không chịu nổi sự áp bức, mới liên kết với người khác tiến hành cuộc lật đổ.

Người đàn ông trước mặt có vẻ tự phụ ngạo mạn, hắn chắc chắn sẽ rất đắc ý khi bắt được người phụ nữ của Mục Huyền. Có lẽ hắn cũng hiếu kỳ, muốn biết một đối thủ mạnh như Mục Huyền sẽ cười người phụ nữ ra sao? Vì vậy hắn mới hỏi tôi toàn những câu chẳng đâu vào đâu, ví dụ yêu hay không yêu, dí dỏm dễ thương gì đó.

Khi hắn nghe tôi tiết lộ, tôi và Mục Huyền không có tình cảm, hắn cho rằng Mục Huyền là người thất bại về mặt tình yêu. Vì vậy, hắn mới cảm thấy vui vẻ, mới liên tiếp cười. Nếu vừa rồi tôi có biểu hiện yêu thương Mục Huyền, bây giờ tôi đâu lìa khỏi cổ cũng không biết chừng.

Người đàn ông này trong lòng tràn ngập sự ghen ghét và thù hận sâu sắc với Mục Huyền?

Đó kị đến mức khiến hắn phát điên. Hiện tôi đang ở giữa ranh giới sống và chết, có lẽ tôi nên tiếp tục phui sạch quan hệ với Mục Huyền.

"Nặc Nhĩ diện hạ, quả thực tôi không hề yêu Mục Huyền... Tô Nhĩ Mạn..." Đúng rồi, người ngoài gọi anh ta là "Tô Nhĩ Mạn."

Người đàn ông trước mặt đột nhiên tròn trĩnh hai mắt, bộ dạng rất kinh ngạc. Hắn cắt ngang lời tôi: "Cô vừa gọi tôi là gì?"

"Nặc Nhĩ... diện hạ?" Tôi ngập ngừng.

Về mặt của người đàn ông rất kỳ lạ, giống như rất buồn cười, lại như khó tin vào tai mình: "Cô gọi tôi là Nặc Nhĩ? Vậy cô cho rằng đối tượng chúng ta đang thảo luận là ai?"

"Tô Nhĩ Mạn." Tôi trả lời.

Đôi mắt xanh thẳm của hắn nhìn tôi chăm chú, phảng phất không muốn bỏ qua bất cứ phản ứng nào của tôi. Tôi mờ mịt nhìn hắn, chẳng lẽ không đúng sao?

Tôi và người đàn ông mắt đối mắt đứng một phút, hắn đột nhiên ngoác miệng cười. Đó là một nụ cười vô cùng vui vẻ, khiến cả người hắn đầy phấn chấn. Tuy tôi muốn lấy lòng hắn, nhưng phản ứng của hắn quả thực khiến tôi thấp thỏm không yên.

Cuối cùng, người đàn ông lại nhìn tôi, thở dài một tiếng: "Tôi hơi ghen tị tên đó, kiếm được một người đàn bà ngốc nghếch đáng yêu như cô."

Người đàn ông đứng dậy, chậm rãi đi về phía tôi. Thân hình cao lớn của hắn đứng yên trước mặt tôi. Sau đó hắn cúi uống, miệng nở nụ cười thích thú: "Chúng ta nói chuyện lâu như vậy mà tôi quên không giới thiệu. Hoa tiểu thư, tôi là Khải Á, rất vui được trò chuyện cùng cô."

Tôi hoàn toàn sững sờ.

Khải Á?

Tại sao lại là hắn? Mục Huyền chẳng phải là người của hắn sao?

Nhưng tôi bừng tỉnh rất nhanh: "Anh và Tô Nhĩ Mạn đã trở mặt? Vì vậy anh mới bắt cóc tôi làm con tin?"

Khải Á lại cười: "Đúng, tôi và hắn trở mặt, cô có biết nguyên nhân tại sao không?"

Tôi lắc đầu.

Khải Á thu lại nụ cười, cất giọng lãnh đạm: "Mấy hôm trước, Trương Lí Thành gọi điện thoại cho hắn..."

Tôi liền nhớ đến nội dung cuộc điện thoại tôi nghe được trong trung tâm chỉ huy hôm đó. Hình như không có gì bất thường.

Đáy mắt Khải Á ẩn hiện tia phản nộ: "Trương Lí Thành niêm nở bàn chuyện với hắn xong, liền đến kiến nghị với tôi, trao quân hàm cho Tô Nhĩ Mạn tại buổi lễ kỷ niệm thành lập khoa chỉ huy. Nhưng một tháng trước, thượng tá Đức Phổ, thầy giáo của học viện qua đời. Tôi đã nói với Tô Nhĩ Mạn, năm nay sẽ không tổ chức lễ kỷ niệm thành lập khoa, đề tưởng nhớ thầy giáo. Chỉ có điều, trên hệ thống thông tin của trường vẫn chưa kịp update tin tức này."

Nói một cách khác, nếu là Tô Nhĩ Mạn, sao anh ta có thể đồng ý kiến nghị bất kính với thầy giáo đó?

Tôi giật mình kinh ngạc.

Ý của Khải Á là...Mục Huyền không phải là Tô Nhĩ Mạn thật sự?

Hồi tưởng lại cuộc điện thoại, tôi tự nhiên cho rằng Tô Nhĩ Mạn là một phần trong họ tên của Mục Huyền. Mục Huyền chưa từng nói anh ta tên Tô Nhĩ Mạn. Thậm chí Mạc Lâm cũng chỉ gọi anh ta là ngài sĩ quan chỉ huy, chưa bao giờ nhắc đến ba từ Tô Nhĩ Mạn.

Tôi cảm thấy lạnh buốt sống lưng. Khốn khiếp thật, tôi cố ý giữ thái độ lạnh nhạt và không quan tâm đến cuộc hôn nhân của tôi. Vì vậy, tôi chẳng thèm tìm hiểu kỹ tên họ của người chồng tương lai.

Nếu sĩ quan chỉ huy Tô Nhĩ Mạn của hạm đội bảy là người khác, vậy thì Mục Huyền rốt cuộc là ai? Tại sao anh ta đóng giả làm Tô Nhĩ Mạn?

Khải Á cười lạnh lùng: "Nhờ điểm đáng ngờ này, tôi lần theo đầu mối, còn không điều tra ra kẻ đó là ai hay sao?"

Máu trong cơ thể tôi phảng phất dồn hết lên não. Người đó lẽ nào là...

Khải Á nói rành rọt từng từ một: "Đó là Nặc Nhĩ, em trai ruột của tôi. Tất nhiên, hắn còn một cái tên thấp hèn của tộc thú là Mục Huyền. Đã rõ chưa, em dâu đáng yêu của tôi?"

Tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Lời của Khải Á không thể tưởng tượng nổi, nhưng đó lại là sự thật.

Hóa ra là vậy, tôi đã hoàn toàn nhầm lẫn.

Chứng kiến bộ dạng đờ đẫn của tôi, Khải Á cười nhạt: "Tôi và Tô Nhĩ Mạn đã hẹn sẽ không gặp mặt trước khi tiến hành cuộc binh biến, để tránh bị rò rỉ tin tức. Nếu không nhờ cuộc điện thoại đó, tôi sẽ không phát hiện ra kế hoạch của hắn. Chỉ e Tô Nhĩ Mạn thật sự đã bị giết chết. Về phần cô, là một món quà bất ngờ. Hắn đưa cả một trung đội rời khỏi phi thuyền, chỉ có ba phi thuyền cứu hộ nhỏ cập bến cảng không gian, trên tàu lại có đàn bà..."

Tôi đã hiểu mọi chuyện, Khải Á đã nắm rõ thân phận của Mục Huyền. Trong khi Mục Huyền không hề hay biết, còn giấu tôi trong phi thuyền cứu hộ của Tô Nhĩ Mạn. Anh ta tưởng đó là nơi an toàn nhất, nhưng không ngờ lại trở thành nơi nguy hiểm nhất.

Bây giờ tôi phải làm thế nào?

Tìm tôi đập thình thịch. Tôi ngẩng đầu, đón ánh mắt lạnh lẽo bức người của Khải Á.

Dường như nhìn thấu sự hoảng sợ của tôi, đôi mắt xanh thẫm của hắn u tối, nhưng ngữ khí vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức tôi nổi da gà.

"Yên tâm đi, em đáng yêu như vậy, tạm thời tôi sẽ không giết em. Nặc Nhĩ đã tương kế tựu kế, tôi cũng sẽ dùng chiêu này với hắn. Ngày kia là ngày tiến hành cuộc binh biến, để người phụ nữ hắn yêu thương tận mắt chứng kiến cái chết của hắn, nhất định sẽ rất thú vị, đúng không em?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sự Lựa Chọn

Thân hình cao lớn của Khải Á bất động dưới ánh đèn. Hắn giống người đàn ông từ trong phim ảnh bước ra, áo quần chỉnh tề, tuấn tú sinh động.

Nhưng tôi có thể nhìn thấy một tia chết chóc đáng sợ trong đôi mắt hắn.

Đối với tôi mà nói, giết người là chuyện viễn tưởng xa vời. Khi đọc tin ai đó bị giết trên báo, hoặc lúc Mạc Lâm kể Mục Huyền từng tiêu diệt bao nhiêu kẻ địch, tuy tôi lạnh toát sống lưng nhưng không có cảm giác rõ ràng chân thực.

Vào giây phút này, lần đầu tiên tôi bắt gặp sát khí trong mắt một người đàn ông. Ánh mắt đó vô cùng tăm tối, giống như hắn có thể giết bạn ngay tức thì, khiến bạn vô cùng sợ hãi.

Tôi đột nhiên nhớ tới Mục Huyền.

Không biết vào thời khắc thất bại, cùng đường và đối mặt với cái chết, tâm trạng của anh ta ra sao?

Tôi không thể tưởng tượng nổi.

Trước lúc ra đi, Mục Huyền nói: "Tôi hứa sẽ quay về đón em trong vòng mười ngày."

Lúc bấy giờ, tôi chẳng hề bận tâm. Nhưng bây giờ, câu nói lại trở thành lời trắng trối của anh ta, thành lời hứa vĩnh viễn không thể thực hiện. Tôi đột nhiên cảm thấy, Mục Huyền lúc đó thật hồ đồ nhưng cũng chân thành, có chút đáng thương.

Cầu mong anh ta có thể thoát khỏi kiếp nạn.

Lúc trước, tuy tôi chán ghét Mục Huyền, nhưng tôi chưa từng mong anh ta chết. Còn Mạc Lâm và Mạc Phổ, tôi rất thích bọn họ. Trong lòng tôi, bọn họ quan trọng hơn Mục Huyền. (Giai Huyền mà nghe thấy câu này. Chắc chắn, số phận hai anh em Lâm Phổ chắc sẽ rất thảm)

"Em đang nghĩ gì vậy? Lo lắng cho Nặc Nhĩ?" Giọng nói trầm thấp mang ý cười vang lên bên tai, kéo tôi trở về thực tại.

Khải Á đứng thẳng người ở phía trước, cách tôi chưa đầy nửa mét. Hai chân hắn cách nhau khoảng nửa thước, hai tay đặt sau lưng. Hắn cúi đầu nhìn tôi như một sĩ quan chỉ huy hiên ngang, trầm ổn và uy nghiêm.

"Đâu có." Tôi lắc đầu. "Thắng làm vua, thua làm giặc, đây là lẽ đương nhiên."

Khải Á hơi nghiêng đầu, ý cười càng sâu hơn.

Tôi được dịp nói luôn: "Điện hạ, trên phi thuyền của tôi có người máy và một số binh lính. Bọn họ không tham gia cuộc binh biến, anh có thể thả bọn họ không?"

Khải Á hơi ngớ ra, mỉm cười hỏi tôi: "Tại sao em lại quan tâm đến những người chẳng can hệ?"

"Bởi vì bọn họ đã dùng sinh mạng để bảo vệ tôi." Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Khải Á lặng lẽ quan sát tôi. Sau đó, hắn đột ngột giơ tay, nắm lấy tay trái tôi đang buông thõng bên người. Lòng bàn tay của hắn rất lớn, đồng thời có sức mạnh. Tôi không dám kháng cự, chỉ mở to mắt nhìn hắn cầm tay tôi đưa lên miệng, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay của tôi.

"Hoa Dao." Khải Á nhướng mày, đôi mắt sáng của hắn tràn ngập ý cười châm chọc: "Nếu tôi cũng bảo vệ em, liệu tôi có thể giành được sự quan tâm của em?"

Tôi cứng đờ người, lời nói của hắn tương đối mờ ám và nguy hiểm. Nhưng tôi biết rõ, Khải Á tất nhiên không phải có cảm tình với tôi, hắn chỉ đang chòng ghẹo người phụ nữ gần mác "Mục Huyền" mà thôi.

Khải Á buông tay tôi, cười khê: "Không ngờ làm em sợ đến mức mặt mũi tái mét, tôi đáng sợ như vậy sao?"

Nghe câu nói của Khải Á, theo phản xạ tôi muốn lên tiếng giải thích, nhưng hắn đã đi ra cửa. Giọng nói cười cợt của hắn truyền tới: "Lần này em có thể yên tâm ngủ một giấc, sẽ không ai quấy rầy em."

Cánh cửa lớn sau lưng Khải Á đóng chặt, căn phòng trở lại không khí tĩnh lặng. Tôi cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, do đó tôi tựa cả người vào thành ghế sofa.

Tôi làm sao có thể ngủ nổi?

Cảm giác của tôi bây giờ giống một nhân vật nhỏ bé không đáng kể bị đẩy lên đầu ngọn sóng chứng kiến bước ngoặt của lịch sử. Tôi sắp tận mắt chứng kiến cảnh tàn sát đẫm máu nhưng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, chờ đợi sự phán quyết của số phận và kẻ mạnh.

***

Khải Á vừa rời đi mấy phút, một người hầu đưa tôi lên phòng ngủ ở tầng trên. Cách cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời đã sáng hẳn, ánh nắng ban mai dịu dàng phủ một màu vàng lên cả vùng rừng núi. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Tôi bất giác nghĩ thầm, nếu Mục Huyền bị giết chết, liệu Khải Á có đồng ý thả tôi về Trái đất?

Tôi lại được Khải Á triệu kiến vào sáng ngày hôm sau nữa.

Sau một ngày một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của tôi hoàn toàn hồi phục. Một chút cảm giác thương hại Mục Huyền trước đó cũng trở nên nhạt nhòa. Lúc này tôi chỉ có một ý nghĩ, dốc hết tinh thần đối phó Khải Á, cố gắng giữ tính mạng của bản thân và anh em Mạc Lâm.

Lúc đi theo tên lính dẫn đường vào trung tâm chỉ huy tác chiến của Khải Á, tôi vẫn hồi hộp căng thẳng.

Đó là một căn phòng rất rộng, bốn bức tường và trần nhà được làm bằng kim loại màu trắng. Đứng trong phòng, con người sẽ bị bốn bức tường trắng xóa làm cho chóng mặt, tự nhiên có cảm giác cung kính nể phục chủ nhân ở đây.

Hơn hai mươi người đàn ông mặc quân phục ngồi quanh bàn làm việc. Trước mặt bọn họ là hình ảnh màu lam nhạt ẩn hiện trong không trung.

Khải Á chắc chắn trị quân rất nghiêm. Bởi vì một người khách không mời mà tới như tôi, nện gót giày cồm cộp trên nền nhà đi vào phòng, không một ai quay đầu nhìn tôi.

Tôi theo tên lính đi xuyên qua căn phòng lớn, tới một cánh cửa ở bên cạnh. Căn phòng sau cánh cửa không lớn lắm, hai người máy màu đen đứng gác ở ngoài. Khải Á đang ngồi sau chiếc bàn dài màu nâu nhạt. Nghe thấy tiếng động, hắn ngẩng đầu và mỉm cười với tôi.

"Lại đây."

Tôi đi đến chiếc bàn dài. Khải Á giờ tay về phía tôi, tôi buộc phải đưa tay cho hắn, hắn kéo tôi lại gần.

Bây giờ tôi mới phát hiện, bên cạnh chiếc ghế rộng rãi của hắn đặt một chiếc ghế nhỏ hơn. Hắn muốn tôi ngồi bên cạnh hắn?

"Có muốn chứng kiến toàn bộ quá trình thất bại của Nặc Nhĩ không?" Khải Á thông thả hỏi tôi.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Khải Á giờ tay trái, lướt nhẹ trên màn hình trước mặt. Màn hình hiển thị vũ trụ tối đen, và một dải Thiên hà lấp lánh ở phía xa xa. Lúc này, Khải Á đột nhiên vất cánh tay phải lên thành ghế sau lưng tôi rồi quay sang nhìn tôi.

"Có nghĩ đến chuyện làm người tình của tôi? Để tôi bảo vệ em, còn đáng tin cậy hơn Nặc Nhĩ."

Câu sau hắn gần như thì thầm vào tai tôi, khiến tôi nổi da gà.

"...Để tính sau!" Tôi ráng thốt vài từ.

Tuy tôi muốn lấy lòng Khải Á nhưng cũng không thể đáp ứng lời đề nghị của hắn. Một khi nhận lời, người đàn ông này sẽ lập tức coi tôi là vật sở hữu. Tôi bị điên mới tự nguyện làm người phụ nữ của hắn.

Khải Á lặng lẽ quan sát tôi vài giây. Sau đó hắn rút cánh tay về, nở nụ cười nhàn nhạt.

"Chưa tận mắt thấy Nặc Nhĩ toi đòi, em vẫn chưa hết hy vọng phải không?"

Tôi trầm nghĩ, không phải như vậy, tôi chỉ là muốn tránh xa anh mà thôi. Mặc dù vậy, tôi vẫn có cảm giác bị hấn nói trúng tâm tư, bởi vì tôi thật sự không hy vọng Mục Huyền chết. Điều này không liên quan đến tình yêu, vì dù sao cũng là một nhân mạng.

"Lại đây, cho em xem thứ khiến em tắt hy vọng." Tay Khải Á bắt đầu di chuyển đầu ngón tay trên màn hình.

Tìm tôi hơi chùng xuống. Màn hình xuất hiện một thiên thể màu nâu vàng đang tự quay. Phía xa xa là dải thiên hà lấp lánh, tạo thành phong nền tĩnh mịch.

"Đây là hành tinh Lân Thạch, một hành tinh mới có nguồn khoáng sản phong phú." Khải Á nói: "Theo kế hoạch, đúng chín giờ sáng hôm nay, Nặc Nhĩ sẽ đáp xuống hành tinh này để khảo sát trữ lượng khoáng sản dùng cho quân đội. Tôi vốn lên kế hoạch cùng hạm đội của Tô Nhĩ Mạn tấn công Nặc Nhĩ ngay tại nơi này. Nhưng bây giờ, hấn đã giành quyền chỉ huy hạm đội của Tô Nhĩ Mạn. Nếu tôi hành động theo kế hoạch cũ, chỉ e là tôi sẽ bị hấn bao vây trước sau."

Nghe Khải Á trần thuật, tôi không khỏi giật mình hoảng sợ. Tôi tưởng cuộc tranh giành quyền lực của bọn họ chỉ dừng lại ở mức lạng lẽ ám sát. Tôi thật sự không ngờ đã nâng cấp thành cuộc chiến tranh giữa các hạm đội.

"Những hạm đội này...chẳng phải đều là quân đội của Đế quốc hay sao?" Tôi lưỡng lự nhưng vẫn mở miệng hỏi.

Tôi khó có thể tán thành cách làm của Khải Á. Để lên ngôi hoàng đế, hấn bắt chấp thủ đoạn tiêu diệt cả một hạm đội? Đúng là quá ích kỷ, nếu là người dân hành tinh Stan, tôi nhất định không muốn bị một ông vua như hấn thống trị.

Nhưng tôi chợt nghĩ, lịch sử tranh quyền đoạt vị của Trung Quốc chẳng phải đều như vậy hay sao?

Trong lòng tôi hơi mâu thuẫn, một mặt không tán đồng thủ đoạn này, mặt khác không thể không thừa nhận, đây là hiện thực.

Khải Á đương nhiên hiểu ý tôi, sắc mặt hấn tối sầm.

"Tôi không thích phụ nữ nghi ngờ quyết định của tôi." Hấn mở miệng.

Lúc hấn nói câu này, gương mặt vô cùng lạnh lùng.

Tôi giật mình, tôi đã quá sợ ý. Câu nói vừa rồi của tôi đã chọc giận hấn. Tại sao tôi lại buột mồm chất vấn hấn? Có lẽ trước đó Khải Á đối xử dịu dàng với tôi nên tôi nhất thời quên mất, người đàn ông trước mặt căm ghét mọi thứ liên quan đến Mục Huyền. Hấn không vui là có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào.

"Tôi xin lỗi." Tôi đành phải mềm mỏng nhằm cứu vãn tình hình: "Là một hoàng tử, có lẽ anh không làm sai."

"Tôi không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói." Giọng nói của hấn rất trầm thấp, giống như đang mê hoặc tôi: "Đổi cách khác."

Tất nhiên tôi hiểu gợi ý mờ ám của hấn. Nhưng dù là một nụ hôn chủ động, tôi cũng không thể chấp nhận.

"Vậy...tôi sẽ viết thư xin lỗi." Tôi ngược nhìn Khải Á, cố duy trì ánh mắt chân thành.

Khải Á phì cười. Biết rõ tôi đang giả vờ ngớ ngẩn, nhưng hấn vẫn cười, tôi thờ phào nhẹ nhõm. Ai ngờ hấn đột nhiên giơ tay, chạm nhẹ ngón trỏ vào đầu mũi của tôi.

Cả gương mặt tôi cứng đờ. Theo phản xạ có điều kiện, tôi ngả người về phía sau.

Khải Á ngây người, dường như ngay cả bản thân hấn cũng không ngờ, hấn lại có cử chỉ thân mật với tôi. Nhưng hấn nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh: "Tôi sẽ cho em cơ hội bù đắp."

Nghe hấn nói vậy, tôi không dám nói thêm một lời nào.

Đúng lúc này, máy thông tin trên bàn reo vang. Khải Á bấm nút liên lạc, đầu kia vọng đến thanh âm hơi quen quen: "Điện hạ, chiến hạm đã vào vị trí." Tôi lập tức nhớ ra, đây là sĩ quan Tương Lí Thành, người từng gọi điện cho Mục Huyền.

Khải Á trả lời: "Rất tốt!"

Một giọng nói khác vang lên: "Điện hạ, đầu đạn hạt nhân đã vào vị trí."

Tìm tôi thót lại khi nghe đến từ "đầu đạn hạt nhân". Khải Á nhếch miệng: "Rất tốt!"

Hấn tắt hệ thống thông tin, tiếp tục điều khiển màn hình. Hình ảnh dừng lại ở vũ trụ tối đen, trên màn hình thấp thoáng những thiên thạch to nhỏ lơ lửng trong vũ trụ.

"Đây là dải hành tinh cách hành tinh Lân Thạch không xa." Khải Á nói: "Vị trí này rất thích hợp mai phục tấn công. Tôi đã đặt hai trăm đầu đạn hạt nhân ở đó."

"Anh định làm thế nào?" Ngữ khí của tôi không che giấu sự căng thẳng.

Khải Á cười cười: "Mười phút sau, hai hạm đội của Nặc Nhĩ sẽ tới nơi. Người của tôi sẽ thực hiện cú nhảy không gian rời khỏi nơi đó, Hấn sẽ không kịp phòng bị. Cần mất thời gian mới có thể khởi động lại động cơ."

"Sau đó, anh sẽ bắn đầu đạn được đặt sẵn ở hành tinh gần đó?" Tôi tiếp lời hấn.

Lông mày Khải Á giãn ra: "Em rất thông minh. Nhưng không phải là tôi, mà là em. Người phụ nữ của Nặc Nhĩ, tự tay bắn đạn hạt nhân giết chết hấn, nghĩ đến thời cũng đủ thấy thú vị. Em muốn xin lỗi tôi thì dùng cách này đi."

Tìm tôi như bị búa nện vào, tôi quay đầu đi chỗ khác.

"...Tôi không muốn làm chuyện này."

Khải Á liếc tôi một cái: "Cộng thêm mạng sống của Mạc Lâm và Mạc Phổ."

Tôi vội quay sang nhìn hấn. Ý cười trong mắt hấn vô cùng lạnh lẽo.

"Cứ quyết định như vậy đi." Tôi nói.

Khải Á có vẻ hơi bất ngờ: "Thái độ dứt khoát của em nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi."

Tôi hăm hăm trả lời: "Bị ép buộc." Khải Á không tỏ ra tức giận trước thái độ của tôi, hấn ngược lại mỉm cười.

Khải Á không tiếp tục nói chuyện với tôi mà bắt đầu kiểm tra số liệu trên màn hình. Sau đó, hấn hỏi đám quân nhân bên ngoài một số vấn đề cụ thể. Bọn họ trả lời ngắn gọn, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Mười phút trôi qua rất nhanh.

Khải Á lại một lần nữa đặt tay lên thành ghế sau lưng tôi. Tôi ngồi thẳng người, mắt không rời khỏi màn hình.

Vũ trụ vẫn yên tĩnh như thường lệ, hành tinh màu nâu vàng vẫn trầm mặc xoay chuyển. Màn hình đột nhiên xuất hiện vô số vết xám bạc. Từng chiếc phi thuyền chiến hạm to nhỏ phảng phất sinh ra từ đêm tối, chiếm góc bên phải màn hình.

"Đây là hạm đội của 'Tô Nhĩ Mạn'. Khải Á nói nhỏ.

Tôi thầm nghĩ: bây giờ người chỉ huy là Mục Huyền.

Lúc này, phía trên màn hình xuất hiện một đoàn chiến hạm khác, Khải Á giải thích: "Đây là hạm đội của tôi. Tất nhiên, đó chỉ là mồi nhử mà thôi. Nặc Nhĩ là người có tính cảnh giác cao, nếu hạm đội của tôi không xuất hiện, chủ lực của hấn sẽ không tiến hành cú nhảy không gian."

Hệ thống thông tin đột ngột reo vang.

"Điện hạ, Tô Nhĩ Mạn đề nghị nói chuyện với điện hạ, ở đường dây mã hóa." Thanh âm của Trương Lí Thành truyền tới, rất trầm ổn, mang một chút châm biếm.

Tìm tôi đập nhanh một nhịp, là Mục Huyền. Anh vẫn không biết đang bị Khải Á gài bẫy.

"Nói máy đi!"

Thần sắc Khải Á không thay đổi, trong khi tìm tôi đập loạn xạ.

Một suy nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu tôi: Nếu bây giờ tôi lên tiếng, Mục Huyền và hạm đội của anh sẽ thoát nạn? Nhưng Khải Á chắc chắn sẽ giết tôi ngay lập tức.

Tôi có cần thiết hy sinh bản thân vì những người xa lạ? Hơn nữa, lẽ nào Khải Á không nghĩ tới điều này? Vậy tại sao hấn vẫn để tôi ngồi đây nghe điện thoại? Có phải hấn biết chắc, tôi sợ chết nên không dám mở miệng?

Không, tôi không muốn chết, ý nghĩ này vô cùng mãnh liệt. Tôi không thể lên tiếng. Nhưng khoanh tay đứng nhìn hàng trăm người lao xuống địa ngục, trái tim tôi như bị một tảng đá đè nặng, khiến tôi không thở nổi.

Trong lúc nội tâm tôi mâu thuẫn kịch liệt, hệ thống thông tin vang lên giọng nói đàn ông trầm thấp.

"Rất vui được nói chuyện với ngài, Khải Á điện hạ."

Đây là giọng nói và ngữ khí hoàn toàn xa lạ. Nhưng trực giác cho tôi biết, đó chính là Mục Huyền. Giống như cuộc điện thoại trên phi thuyền lần trước, anh nhất định dùng thủ đoạn nào đó, thay đổi thanh âm của mình.

Cũng vào lúc này, một bàn tay ấm áp mạnh mẽ bịt chặt miệng tôi. Hấn dùng sức mạnh đến nỗi tôi bị đè về thành ghế phía sau, không thể động đậy. Hơi thở của tôi trở nên dồn dập. Tôi đưa mắt về phía Khải Á, sắc mặt hắn không hề thay đổi, trong khi cánh tay đang bịt miệng tôi càng tăng thêm lực đạo.

"Tô Nhĩ Mạn, đã bố trí xong chưa?" Khải Á hỏi.

Ở đầu bên kia, Mục Huyền trả lời: "Rồi ạ. Khi nào hạm đội của Nặc Nhĩ đến nơi, tôi sẽ lập tức tấn công. Chúng tôi sẽ phá hủy bộ phận khởi động nhảy không gian của bọn họ. Đến lúc đó, điện hạ có thể xuất binh."

Tôi giật mình. Kỳ thực Mục Huyền cũng muốn phá hủy bộ phận khởi động nhảy không gian của Khải Á?

"Được." Khóe miệng Khải Á ẩn hiện nụ cười giễu cợt: "Hãy làm cho tốt, Tô Nhĩ Mạn. Chúc anh thuận buồm xuôi gió, thượng tướng của tôi."

Sau khi tắt liên lạc, Khải Á trầm mặc trong giây lát mới buông tay. Tôi thở hổn hển, mặt hơi đau rát. Đúng lúc này, màn hình vụt qua một tia sáng bạc, một hạm đội dày đặc thành linh xuất hiện. Đó là hạm đội của Nặc Nhĩ.

Nhịp tim đập của tôi dường như tăng tốc theo sự xuất hiện của bọn họ. Lúc nhìn thấy chiếc phi thuyền cỡ lớn hình bầu dục màu hồng bay giữa hạm đội, đặc biệt nổi bật như một trái tim đỏ điểm tuyết cho cả hạm đội, tâm trạng tôi khó hình dung vô cùng.

Đó là chiếc "Thiên sứ hiệu" Mục Huyền tặng tôi!

"Điện hạ, đầu đạn hạt nhân đã vào bệ phóng. Bộ phận khởi động nhảy siêu quang tốc đã được làm nóng." Một viên sĩ quan chạy vào cửa báo cáo.

Khải Á gạt đầu. Hấn bấm một cái nút trên mặt bàn. Cả mặt bàn gỗ vốn bằng phẳng trượt về phía sau, một tấm bảng cực lớn từ từ nâng lên. Bên trên là vô số nút bấm, cần điều khiển, nhấp nháy ánh sáng màu xanh lam.

Khải Á quay đầu nhìn tôi, toàn thân tôi cứng đờ. Toàn bộ máu trong người như đang sôi sục, khiến tôi nóng đến mức sắp tan chảy.

Thấy tôi ngồi bất động, Khải Á kéo tôi đứng dậy, đặt tay tôi vào một cần gạt màu xanh nhô lên ở bên phải tấm bảng. Tôi chỉ cảm thấy năm ngón tay lạnh buốt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi bất giác rút tay về nhưng bị hắn nắm chặt, khiến tôi không thể động đậy.

Khải Á bắt đầu sử dụng lực ở lòng bàn tay, ép mạnh đến mức mu bàn tay của tôi đau rát. Tôi mở to mắt nhìn bàn tay của tôi và của hắn đè lên cần gạt. Cần gạt màu xanh lam phát ra ánh sáng bạc nhức mắt, từ từ hạ xuống.

Cuối cùng, cần gạt nằm hẳn xuống tấm bảng, không thể tiếp tục di chuyển. Khải Á cười nhạt, đồng thời buông tay tôi.

Tôi ngẩng đầu, cùng hắn hướng về màn hình. Lúc này, hạm đội của Khải Á đã biến thành tia sáng bạc, thực hiện cú nhảy không gian rời khỏi hành tinh đó.

Cùng thời điểm, ở dưới góc trái màn hình, vô số tia sáng trắng phóng vùn vụt như sao băng, tạo thành mạng lưới dày đặc, từ từ bao phủ cả màn hình. Đó là mưa đạn hạt nhân có sức công phá kinh hồn, có thể hủy diệt bất cứ vật thể bay nào. Làn mưa đạn hạt nhân lặng lẽ lao đến hạm đội của Nặc Nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Một Mình Đối Mặt

Xung quanh tĩnh lặng vô cùng, bên tai tôi chỉ có tiếng thở của bản thân, tiếng thở nặng nề, gấp gáp, chấn động.

Màn hình không phát một tiếng động. Đầu đạn hạt nhân như vô số xúc tu trắng dài, vurun về phía Mục Huyền. Những viên đạn đầu tiên đã bay tới vòng ngoài đội chiến hạm của Mục Huyền, một trận tàn sát có tính hủy diệt sắp diễn ra. (Xúc tu: cơ quan cảm giác của động vật bậc thấp như bạch tuộc, mực bên miệng, hình dạng sợi hoặc ống tay, có thể dùng để bắt mồi)

"Bùm..."

Toàn thân tôi run rẩy.

Nhưng hóa ra không phải là tiếng nổ, mà là tiếng gần như tiếng tán tưng của Khải Á ở bên cạnh. Hấn đang nhếch miệng cười, mắt nhìn chăm chú màn hình chờ đợi.

Đúng lúc này, vô số vệt sáng màu bạc đột nhiên lóe lên, chiếm lĩnh cả màn hình. Nhiều tia sáng kết thành một mảng, vũ trụ phẳng phát được nhuộm màu

xám bạc. Màn hình chỉ còn lại ánh sáng bạc, khiến tôi không nhìn rõ bất cứ thứ gì khác

Lẽ nào đầu đạn hạt nhân đã phát nổ?"

Sau đó, mọi vật sáng đột nhiên biến mất, như bị vũ trụ ở đằng sau nuốt chửng vào đêm đen, không lưu lại một chút dấu vết, phẳng phất cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác của tôi.

Sau khi ánh sáng bạc biến mất, tôi mở to mắt quan sát vị trí hạm đội của Mục Huyền. Chỗ đó trống không, không có bất cứ thứ gì, không thấy bóng dáng dù chỉ một chiến hạm. Thậm chí đến mảnh vỡ phi thuyền cũng không có.

Mưa đạn hạt nhân từ xa vẫn lặng lẽ ập tới và nổ tung, màn hình chỉ còn một màu trắng xóa.

Cảnh tượng vừa rồi chỉ có một lời giải thích: Mục Huyền đã kịp tiến hành cú nhảy không gian, trốn thoát trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc?

Bên cạnh truyền đến tiếng động nặng nề, là Khải Á đập mạnh tay xuống bàn. Tôi quay đầu, thấy hắn đứng dậy, thần sắc hân hân u ám, ánh mắt tối sầm, đôi môi mím chặt. Hắn giống một con sư tử nổi giận.

Tôi bắt giác thu người trên ghế ghế, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của bản thân.

May mà Khải Á không chú ý đến tôi, hắn sai bước dài đi ra ngoài, quên cả đóng cửa. Cánh cửa kim loại màu bạc nặng nề đung đưa, tiếng nói chuyện lao xao từ bên ngoài vọng vào.

"Điện hạ, hạm đội của Nặc Nhĩ đã nhảy không gian rồi khỏi khu vực đó. Tôi tin hắn đã trốn đi rất xa, chỉ e là khó tìm thấy hắn."

"Hắn sẽ không bỏ trốn. Nhất định hắn đang giấu mình ở một nơi nào đó, chuẩn bị phát động cuộc tấn công bất ngờ về phía chúng ta. Hãy ra lệnh cho các hạm đội đề cao cảnh giác, đồng thời tiếp tục truy tìm hạm đội lớn trong vòng mười năm ánh sáng."

Tiếng người nói không ngừng vang lên. Đám quân nhân liên tục báo cáo các loại tham số, tọa độ, kết quả tìm kiếm...Thình thoảng, tôi nghe thấy Khải Á ra mệnh lệnh ngắn gọn. Bọn họ đều sử dụng từ chuyên ngành, tôi nghe một lúc là lù lù búng lỗ tai. Đưa mắt nhìn vũ trụ bao la tối đen trên màn hình, tôi trầm nghĩ, Mục Huyền quả nhiên không phải nhân vật tầm thường. Nhất định anh ta đã nắm rõ kế hoạch của Khải Á.

Vậy anh ta có biết tôi ở đây không? Có đến cứu tôi hay không?

Tôi đột nhiên phát hiện, tôi đang mong ngóng anh ta tới cứu.

Tuy tôi không muốn quay về bên Mục Huyền, nhưng dẫu sao anh ta vẫn mạnh hơn Khải Á một chút. Hơn nữa, tôi cũng hy vọng anh em Mạc Lâm Mạc Phổ có thể thoát thân.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Khải Á mới quay về phòng. Hắn đã khôi phục thần sắc bình thường. Khải Á vừa ngồi xuống, có người gõ cửa. Là một viên sĩ quan trẻ tuổi, vẻ mặt anh ta rất nặng nề.

"Điện hạ, chúng tôi vừa mất liên lạc với đội phòng vệ mặt đất."

"Tại sao?" Khải Á roi vào trầm tư.

"Mới đầu, chúng tôi nghi ngờ đường dây thông tin xảy ra trục trặc". Tên sĩ quan ngập ngừng: "Nhưng khi chúng tôi thử liên lạc với đội hiện binh, đội cảnh vệ Đế đô...mới phát hiện đều không thể nối liên lạc với tất cả đơn vị mặt đất."

Khải Á lập tức quay người nhìn tên sĩ quan. Hắn giận dữ còn hơn cả lúc biết tin Mục Huyền trốn thoát.

"Người nói gì?"

"Toàn bộ binh lực trên mặt đất của chúng ta, có khả năng đã bị kẻ khác khống chế."

Khải Á trầm mặc một phút mới lên tiếng: "Người ra ngoài trước đi."

Tên sĩ quan vừa ra khỏi phòng, máy thông tin trên bàn đồ chuông.

"Điện hạ, phu nhân bộ trưởng tài chính, phu nhân đội trưởng cảnh vệ Đế đô, con gái Viện trưởng học viện chỉ huy quân sự và người nhà của ba đại thần nội vụ vừa gọi điện thoại tới. Bọn họ nói...những vị đại thần này, bị đám lính không rõ danh tính xông vào nhà hoặc văn phòng bắt cóc trong một tiếng đồng hồ trở lại đây. Tâm trạng của những người nhà rất kích động, họ không ngừng gọi điện thoại, thỉnh cầu ngài xuất binh ứng cứu."

Tôi giật mình. Bắt cóc sao?

Khải Á dường như cũng sững sờ, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh: "Tôi biết rồi."

Khải Á đi đến bên bàn làm việc, ngón tay không ngừng di chuyển trên màn hình. Bàn đồ Đế đô lập tức xuất hiện trên màn hình. Khải Á nhìn chăm chú một lát, sau đó hắn gõ tay bầm và điều chỉnh tấm bảng màu xám ở trên bàn.

Màn hình nhanh chóng hiện lên một số điểm đánh dấu màu đỏ, Khải Á nói vào máy thông tin: "Ra lệnh cho đội cảnh vệ, bố trí phòng thủ theo mệnh lệnh của tôi. Đồng thời hãy liên lạc với bộ đội lực quân cách Đế đô một ngàn năm ánh sáng, bảo bọn họ di chuyển hết tốc lực, nhất định phải quay về Đế đô trong vòng năm tiếng đồng hồ."

Sắp xếp xong mọi việc, Khải Á ngồi im lặng. Tôi không dám thở mạnh, sợ hấn để ý đến bản thân. Đúng lúc này, Khải Á đột nhiên quay đầu nhìn tôi, ánh mắt hân lạnh lẽo đến mức tôi bất giác rùng mình.

"Đây là kẻ điều hổ ly sơn, một kẻ sách có thể nói không chê vào đâu được, khiến hạm đội của tôi rời khỏi hành tinh Stan, không kịp quay trở về. Đại bộ phận binh lực của tên đó đã sớm mai phục ở Đế đô. Hấn không chế mặt đất, còn bắt cóc đại thần của tôi. Bước tiếp theo, chắc là hấn định tắm máu Đế đô?"

Tôi sửng sò, thì ra là như vậy.

Ngay từ đầu, Mục Huyền đã không có ý định tác chiến trên vũ trụ, vì vậy anh ta mới dễ dàng thoát khỏi sự tấn công của Khải Á? Không đánh vẫn có thể khiến người khác khuất phục? Lại còn bắt cóc những nhân vật ủng hộ Khải Á, hiệu quả không kém việc tiêu diệt một đội quân?

Lúc này, máy thông tin đỏ chuông, là giọng nói của Trương Lí Thành.

"Điện hạ, Nặc Nhĩ điện hạ đang ở tần số mã hóa. Ngài ấy dường như muốn đàm phán với điện hạ."

Tôi lập tức nín thở. Đàm phán? Mục Huyền hiện đang ở thế chủ động, không có lý do đề xuất đàm phán. Xem ra, anh ta vì tôi nên mới hạ mình?

Tôi thấy hơi cảm động. Quay sang Khải Á, hấn đang nhìn chăm chăm vào máy thông tin, đồng tử của hấn trầm lại. Khải Á nhất định sẽ đồng ý, vì dù sao các đại thần của hấn vẫn đang nằm trong tay Mục Huyền.

Không ngờ Khải Á ngắt đầu, mỉm cười: "Cho hấn biết, tôi từ chối đàm phán."

Tôi giật mình kinh ngạc. Đầu bên kia, Trương Lí Thành cũng kêu "a" một tiếng. Nhưng Khải Á đã tắt liên lạc.

"Mọi người ra ngoài, không có mệnh lệnh của tôi, không ai được phép vào trong này." Khải Á đột nhiên lên tiếng. Hai người máy bằng kim loại đen sì đứng ở cửa phòng gạt đầu, đi ra ngoài đồng thời khép cửa.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và Khải Á. Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành. Khải Á không nhìn tôi, hấn bấm vào một cái nút trên tấm bảng điều khiển, một máy quay camera nhỏ thò ra.

Hấn muốn làm gì?

"Xem ra, em rất quan trọng đối với Nặc Nhĩ. Hấn bắt cóc nhiều người như vậy chỉ để lấy một mình em." Khải Á đột nhiên đứng dậy, thân hình cao lớn của hấn từ từ cúi thấp về phía tôi: "Hấn nhất định cho rằng, tôi không dám động đến em."

Tôi cứng đờ người. Khải Á có ý gì?

Khải Á túm cánh tay tôi, kéo tôi đứng dậy. Theo bản năng, tôi lùi lại phía sau một bước.

"Tôi vừa nghĩ, dù hấn có thả các đại thần thì tôi vẫn cứ thua hấn. Cả Đế đô đều biết tôi đại bại dưới tay hấn." Khải Á tiến lên một bước. Bất gặp sắc mặt u ám của hấn, tôi tiếp tục lùi về phía sau, cho đến khi chạm vào bờ tường, không còn đường lùi, đằng sau lưng là bờ tường lạnh lẽo.

"Nhưng tôi chợt nhớ ra một chuyện, tôi vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng." Khải Á chống một tay lên bờ tường cạnh người tôi, nhót tôi ở trong lòng hấn.

"Chuyện gì?" Tôi ngày càng cảm thấy bất an.

"Hấn coi trọng em như vậy. Nếu nhìn thấy cô bị người đàn ông khác động đến, hấn sẽ khó chịu hơn là bị giết chết." Khải Á nói từ tốn: "Nếu vậy, hấn có khả năng nổi điên, đồng thời không thể không chế bản thân."

"Nổi điên." Tôi cất giọng run run: "Không, không đâu, anh đừng..."

Khải Á cất lời tôi: "Em còn chưa biết phải không? Bốn năm trước, hấn từng nổi điên một lần. Lúc đó, hấn giống một con chó điên, gặp ai cũng cắn bậy bạ. Nếu để hấn nhìn thấy..." Khải Á thì thầm vào tai tôi: "Em rên rỉ sung sướng dưới thân tôi. Không biết chừng hấn sẽ một lần nữa hủy hoại bản thân. Tôi có thể đánh bại hấn mà không cần tổn sức lực."

Lòng tôi rúng động. Mục Huyền từng nổi điên vào bốn năm trước?

Thời điểm anh ta đến trái đất cũng là bốn năm trước?

Không đợi tôi có phản ứng, Khải Á đã tốc váy của tôi. Toàn thân tôi tê liệt, tôi ra sức giãy giụa: "Bỏ tôi ra!"

Khải Á cúi xuống nhìn tôi: "Chẳng phải em muốn quay về Trái đất hay sao? Làm theo ý tôi lần này, tôi đưa em về trái đất."

Tôi cứng đờ người, không lên tiếng.

"Em là người thông minh, tôi biết em sẽ đồng ý." Khải Á đột nhiên cười khê.

Trước khi đầu óc có suy nghĩ rõ ràng, tôi đã giơ chân phải, đá mạnh vào đầu gối Khải Á.

Hắn không hề đề phòng nên bị tôi đá trúng. Theo phản xạ, hắn lùi lại phía sau. Nhân cơ hội đó, tôi lách sang một bên, quay người chạy ra cửa phòng.

Tôi biết hành động vừa rồi của tôi là rất ngu ngốc, bên ngoài đều là người của Khải Á. Hắn thậm chí chẳng cần đuổi theo tôi, tôi cũng không thể chạy thoát. Nhưng tôi chịu đựng đủ rồi. Lần đầu tiên bị Mục Huyền cưỡng bức rồi bị bắt tới nơi này. Lẽ nào để có thể trở về Trái đất, tôi lại bị một người đàn ông khác cưỡng bức nữa hay sao?

Khi chạy tới cửa phòng, tôi chợt nhớ đến con dao giấu trong túi. Đúng rồi, tôi có thể dùng hành động tự sát để uy hiếp Khải Á.

Nghĩ đến đây, tôi phần chần hơn một chút. Nhưng tay vừa thò vào túi áo, một sức mạnh vô hình cực lớn đột nhiên giữ chặt đầu vai tôi. Tôi trợn mắt há mồm khi thấy đôi chân tôi rời khỏi mặt đất, sau đó cả người tôi nhanh chóng bay về đằng sau.

"A..." Tôi kinh hãi thét lên một tiếng. Lưng tôi đập vào bờ tường. Tôi thấy Khải Á đứng trước mặt tôi, sắc mặt tối sầm, hai tay hắn đặt ra sau lưng.

Đây là..."Sức mạnh tinh thần"? Đúng rồi, Khải Á và Mục Huyền là anh em, hắn cũng có thể điều khiển "Sức mạnh tinh thần".

Cả người và chân tay tôi dính chặt vào bờ tường. Tôi cố gắng vùng vẫy, nhưng thân thể tôi như bị cốt thép cố định, không thể nhúc nhích.

Đôi mắt màu xanh lam nhìn tôi chăm chú, Khải Á thờ dài một tiếng, tiến lên một bước rồi cúi xuống hôn tôi.

Hơi thở nóng hổi xa lạ phủ xuống bờ môi tôi. Tôi cảm thấy buồn nôn nên nghiêng chặt răng, không cho đầu lưỡi của người đàn ông xâm nhập. Khải Á dường như không mấy bận tâm, hắn nhắm mắt, ra sức mút bờ môi tôi.

"Tôi xin lỗi, tôi thừa nhận hành vi của tôi rất ti tiện." Khải Á thờ dài: "Đây là lần đầu tiên tôi cưỡng ép phụ nữ. Em hãy thoải mái đi, tất cả giao cho tôi. Tôi đảm bảo em sẽ rất sung sướng, chắc chắn tuyệt hơn Nặc Nhĩ làm với em."

Tôi cảm thấy bàn tay của Khải Á lướt nhẹ trên thân thể tôi. Cảm giác đó giống bị một con rắn độc trườn trên người, khiến tôi rất đau khổ. Thân hình cao lớn của hắn ép sát vào người tôi. Tôi thậm chí còn cảm nhận được một thứ cương cứng, cách lớp quần của hắn cọ vào đùi tôi. Tôi biết hắn sẽ nhanh chóng giải phóng thứ đó.

Tôi ghét thứ đó, căm hận thứ đó. Đúng là khốn kiếp thật, tôi hận Mục Huyền, càng hận Khải Á. Bọn họ coi phụ nữ chúng tôi là gì chứ?

Tôi phần nộ nắm chặt con dao giấu trong túi áo, từ từ rút ra ngoài. Tôi phải ngăn cản Khải Á, tôi tuyệt đối không thể để chuyện khủng khiếp đó xảy ra một lần nữa.

Khoan đã!

Bàn tay tôi nắm chặt con dao giấu. Tại sao tôi có thể động đây? Lẽ nào Khải Á đã thu lại "Sức mạnh tinh thần"? Hắn đã lợi là cảnh giác?

Khải Á đang cúi xuống hôn cổ tôi, không hề phát hiện ra động thái bất thường của tôi.

"Thân thể em đẹp quá, khiến tôi không thể chờ đợi lâu hơn."

"Được thôi..." Tôi nói nhỏ: "Anh hãy dịu dàng một chút..."

Khải Á cười khê một tiếng, hai tay nâng mặt tôi và lại phủ môi xuống. Tôi cố gắng chịu đựng, hơi hé miệng tiếp nhận hắn. Khải Á hôn rất kịch liệt, hắn cuốn lấy đầu lưỡi của tôi rồi cắn nhẹ. Tôi cảm thấy một sự kích thích xa lạ từ đầu lưỡi lan tỏa, khiến toàn thân tôi run lên. Tôi mô phỏng động tác của hắn, cũng cắn đầu lưỡi hắn. Hơi thở của Khải Á ngày càng nặng nề, hắn cất giọng khàn khàn: "Chúng ta bắt đầu nhé."

Tôi càng dùng sức hôn hắn.

Một tay Khải Á đỡ gáy tôi, miệng hắn vẫn hôn tôi cuồng nhiệt. Một tay hắn trượt xuống dưới. Tôi nghe tiếng loạt xoạt, tôi biết hắn đang kéo khóa quần.

Chính là lúc này!

Bàn tay run lẩy bẩy của tôi lặng lẽ di chuyển lên cao, đến sau lưng Khải Á. Hắn vẫn không hề phát giác, bởi vì hắn đang chìm đắm trong nụ hôn với tôi.

Tôi phải đâm vào chỗ nào mới có thể hạ gục Khải Á? Vào tim? Không được, như vậy hắn sẽ chết. Tôi giết một hoàng tử, còn có thể sống sót sao? Tốt nhất nên đánh nát hắn. Đúng rồi, đâm vào cột sống của hắn, trung khu thần kinh (nơi tập hợp dây thần kinh trung ương). Làm vậy liệu hắn có biến thành thằng ngu? Trời ạ, bây giờ là lúc nào rồi mà tôi vẫn còn do dự.

Tôi nắm chặt con dao trong tay, dùng hết sức đâm mạnh vào lưng Khải Á.

Thân hình Khải Á đột nhiên cứng đờ.

Tôi buông tay khỏi con dao, tay phải không kiềm chế nổi run lẩy bẩy. Tôi dò dẫm nhìn hắn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Khải Á cũng mở to mắt, đôi môi rời khỏi môi tôi. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Sau đó, hắn từ từ cúi đầu, nhìn xuống ngực mình.

Tôi cũng cúi xuống, người tôi run bần bật, sợ đến mức hồn bay phách tán. Con dao găm làm bằng xương của Mục Huyền đã đâm xuyên qua ngực Khải Á, để lộ mũi dao màu trắng.

Tôi lập tức di chuyển sang một bên, đứng tránh xa Khải Á thở hổn hển.

Khải Á đứng bất động, hắn quay sang nhìn tôi: "Tại sao..." "Sức mạnh tinh thần" không có tác dụng đối với em?" Thanh âm của hắn khàn khàn.

"Tôi...tôi cũng không biết..." Tôi sợ chết đi được. Bị thương nặng như vậy nhưng Khải Á vẫn chưa gục ngã. Hắn sẽ lao tới giết tôi chăng? Tôi ngó xung quanh, cuối cùng cầm lấy thông tin trên bàn giấy vào mặt Khải Á. Nếu hắn tiến lại gần, tôi sẽ bồi thêm một cú đập vào đầu hắn.

Tuy nhiên Khải Á không nhúc nhích, sắc mặt hắn hơi tái nhợt. Ở vùng ngực, máu đã bắt đầu thấm ra áo quần phục màu trắng của hắn.

"Hóa ra tên đó đã truyền cho em một phần "Sức mạnh tinh thần" của hắn." Khải Á thì thào: "Bị hao tổn như vậy mà hắn cũng nở..." Chưa nói hết câu, Khải Á nhắm chặt hai mắt, đổ vật xuống sàn nhà.

Tôi thần thờ nhìn máu ở ngực hắn ngày càng lan rộng. Chuyện mới xảy ra trong phút chốc, mà tôi có cảm giác kéo dài hàng thế kỷ.

Mục Huyền đã truyền một phần "Sức mạnh tinh thần" của anh ta cho tôi? Thảo nào vừa rồi tôi có thể động đậy chân tay. Anh ta truyền từ lúc nào mà tôi không biết?

Tôi đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên gặp Mục Huyền trên phi thuyền. Lúc bấy giờ, anh ta dùng "Sức mạnh tinh thần" khống chế tôi rồi hôn tôi. Lẽ nào tôi được tiếp "Sức mạnh tinh thần" từ lúc đó.

Tôi ngây người mất mấy phút, cổ ép bản thân tỉnh táo. Tôi giơ ngón tay đến trước mũi Khải Á, nhưng tôi không thể nào nhận biết, hắn còn thở hay không? Tôi muốn kiểm tra mạch đập của hắn, nhưng lại không dám.

Tôi nghĩ chắc Khải Á chết rồi.

Tôi vội vàng quan sát cả căn phòng, trong lòng vô cùng hối hận. Tôi thậm chí bản thân quá hồ đồ, vừa rồi tôi nên phối hợp với Khải Á, làm vậy, tôi có thể quay về trái đất. Còn bây giờ, tôi đã giết một hoàng tử, bên ngoài toàn là người của hắn. Chỉ cần bọn họ vào đây báo cáo là có thể phát hiện, hắn đã xảy ra chuyện.

Làm thế nào bây giờ? Tôi chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hoa Dao Của Tôi

Tôi đứng ở một góc cách xa thi thể nhất, lưng tựa vào bờ tường giá lạnh, tâm trạng chìm trong nỗi kinh hoàng.

Xung quanh rất yên tĩnh, đầu óc tôi ngược lại kịch liệt như có hàng vạn con ngựa lao nhanh. Một nỗi hối hận có thể dời non lấp biển nhấn chìm tôi, bởi vì tôi vừa giết chết một người sống sờ sờ, tôi vừa hủy hoại một sinh mạng.

Sau đó, tôi cảm thấy không thể tin nổi, thậm chí phẫn nộ. Tại sao hắn có thể chết? Hắn là hoàng tử, lại biết điều khiển "Sức mạnh tinh thần", sao hắn có thể dễ dàng toi mạng đến thế? Sao hắn vô dụng như vậy? Tất cả đều do lỗi của Mục Huyền, tại anh ta đưa cho tôi thứ vũ khí giết người kinh khủng đó.

Nhưng tôi chợt cảm thấy, suy nghĩ vừa rồi của tôi hơi quá đáng. Trong lòng tôi lại nổi lên sự hối hận, tôi thậm chí nảy ra ý nghĩ, cứ để bọn họ vào đây bắt tôi. Nếu không, cả cuộc đời sau này, tôi sẽ không thể yên lòng.

Tuy nhiên, ý niệm dừng cảm đó vụt qua rất nhanh. Tôi không lương thiện như vậy, tôi không muốn kết thúc mạng sống. Tôi không vĩ đại đến mức tình nguyện giờ đầu chịu chết.

Tôi dần dần bình tĩnh lại.

Bàn tay trái của tôi dính máu của Khải Á, vô ý thức run lẩy bẩy. Tôi tát vào má mình hai cái thật mạnh, cảm giác đau rất khiến tôi lấy lại tỉnh táo. Tôi bắt đầu suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Bên ngoài toàn là người của Khải Á, tôi không thể đường đường chính chính rời khỏi nơi này.

Vậy chỉ còn một cách là người từ bên ngoài vào đây cứu tôi.

Mục Huyền chắc chắn không biết tung tích của tôi. Nếu biết, anh ta nhất định tấn công nơi này chứ chẳng cần đi bắt đại thần của Khải Á để đổi lấy tôi.

Nếu tôi có cách thông báo cho anh biết vị trí của tôi thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, tôi vô ý thức đưa mắt nhìn máy thông tin. Đó là một cái hộp bằng kim loại mỏng vuông vắn, một đầu lớn hơn máy điện thoại một chút, bên trên là vô số nút bấm. Bình thường, đến Khải Á cũng không thể liên lạc với Mục Huyền, tôi càng không có khả năng.

Bên cạnh máy thông tin có một cái bật lửa rất tinh xảo và một hộp thuốc lá. Tôi định phóng hỏa báo hiệu, nhưng lập tức cảm thấy cách làm này ngu xuẩn. Trong căn phòng kín bằng kim loại, tôi sẽ đốt cháy bản thân trước khi đánh động ra bên ngoài.

Trên bàn còn có cốc nước hình tròn bằng kim loại, nặng trĩu như một viên gạch. Cái này có vẻ hữu dụng, lát nữa nếu có người xông vào phòng, tôi sẽ dùng cái cốc đập vào đầu mình. Bọn họ không rõ tình hình, chắc sẽ không giết tôi ngay.

Sách vở, con chip, màn hình, tám bảng điều khiển...

Ánh mắt tôi dừng lại ở tám bảng điều khiển.

Đó là một tám bảng nửa trong suốt dày khoảng năm xen ti mét màu xanh nhạt, nằm bên trên cái bàn. Vừa rồi, Khải Á phát mệnh lệnh từ hệ thống này. Khung viền màu trắng chia tám bảng thành mấy khu vực, có chú thích: điều khiển khởi động, bố trí hạm đội, quét hình mặt đất... Mỗi khu vực có vô số nút bấm, trên các nút bấm đều xuất hiện ký hiệu và con số, nhưng tôi không hiểu ý nghĩa.

Tôi bỗng nhiên chú ý đến khu vực dưới góc phải tám bảng

Khu vực điều khiển tên lửa đạn đạo.

Trong khu vực đó có bốn nút xếp thẳng hàng, bên trên mỗi nút bấm đều xuất hiện hàng chữ, tôi có thể đọc hiểu dòng chữ ghi chú đó.

Trên nút thứ nhất viết: "Tên lửa kích quang đất trống series 5". Tôi ngần ngừ một hai giây rồi bấm vào nút đó, màn hình trước mặt lóe sáng, hiển thị một cửa sổ, bắt tôi xác nhận loại hình tên lửa.

Tôi lập tức xác nhận.

Lẽ nào dùng bảng điều khiển này là có thể bắn ra tên lửa? Tôi lơ mơ cảm thấy một tia hy vọng mơ hồ.

Bên phải màn hình nhảy ra một cửa sổ nhỏ, viết: "Xác nhận tọa độ địa điểm tấn công." Cũng vào lúc này, tám bản đồ Đế đô ở bên trái màn hình đột nhiên xuất hiện thước kẻ có vạch chữ thập. Tôi chạm tay lên màn hình, vào đúng tám bản đồ. Tôi lập tức hiểu ra, ngón tay tôi chạm vào chỗ nào, tọa độ tương ứng sẽ xuất hiện ở bên phải màn hình. Tôi không cần nhập số liệu của tọa độ mà chỉ cần xác nhận là được.

Tôi chọn một khu rừng núi ở phía Bắc Đế đô rồi ấn nút xác nhận. Lúc này, bên phải màn hình xuất hiện chỉ thị, bắt tôi cắm "chìa khóa khởi động" là có thể bắn tên lửa.

Tôi lấy đâu ra chìa khóa khởi động?

Tôi tìm quanh bàn làm việc, không thấy. Tôi bất giác quay sang Khải Á đang nằm trên mặt đất, liệu có ở người hắn?

Khải Á vẫn giữ nguyên tư thế trước đó, nằm ngửa bất động.

Tôi lấy hết dũng khí đi đến bên cạnh hắn.

Quan sát ở cự ly gần mới thấy, làn da màu lúa mạch của hắn trắng bệch đến mức đáng sợ. Hai mắt hắn nhắm nghiền, môi không còn một giọt máu, thậm chí hơi thâm đen. Máu tuôn ra từ ngực hắn có thể đông đầy chén con.

Tôi hít một hơi sâu, chấp hai tay trước ngực, vãi Khải Á mấy cái: "Tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý giết anh."

Sau đó, tôi run run thò tay về phía túi quần hắn. Không cẩn thận chạm vào mu bàn tay lạnh lẽo của Khải Á, tôi như bị điện giật rút tay lại. Phải chuẩn bị tinh thần một lúc, tôi đủ can đảm mới nhấc tay Khải Á sang một bên, rồi thò tay vào túi quần hắn.

Túi bên trái trống không, tôi đành phải chuyển sang bên phải. Lần này quả nhiên mò thấy một cái chìa khóa, tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Góc bên phải ở dưới tấm bản điều khiển có lỗ đứt chìa khóa. Tôi quay chìa khóa ba vòng mới dừng lại.

Lúc này, màn hình lại xuất hiện chỉ thị: "Xác nhận lần cuối, tên lửa sẽ tự động bắn ra sau mười "trinh". Bắt đầu đếm ngược 10, 9, 8...". "Trinh" là đơn vị tính thời gian của hành tinh Stan, đại khái tương đương một giây rưỡi.

Tôi vội vàng bấm nút hủy bỏ, sau đó rút chìa khóa, thở hổn hển.

Rất tốt, tôi có thể dùng bộ phận điều khiển này oanh tạc bất cứ nơi nào trên hành tinh Stan.

Tôi bỗng dưng như được tiếp thêm sức mạnh.

Sau đó, tôi nảy ra ý nghĩ bắn vào vị trí của tôi hiện tại. Nếu lát nữa có người xông vào, tôi có thể dùng việc này uy hiếp bọn họ thả tôi đi.

Nhưng tôi lập tức cảm thấy cách làm này không thông. Tôi không thể đứng trước tấm bảng điều khiển cả đời. Hơn nữa, bọn họ cũng có thể cử tay súng bắn tia trốn ở một góc nào đó bắn chết tôi. Tóm lại cách này không dùng được.

Không thể phá hủy tòa nhà này, tôi sẽ bắn tên lửa ra khu vực xung quanh. Làm vậy, Mục Huyền sẽ đoán ra tôi đang ở đây. Tôi càng nghĩ càng thấy cách này ổn thỏa, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Tôi bắt đầu nhập dữ liệu, đồng thời chọn loại bom phát sáng trông có vẻ không có sức sát thương. Thôi khắc cắm chìa khóa vào lỗ, tim tôi đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bom phát sáng được bắn ra! Một trái, hai trái, ba trái, bốn trái...Tôi căng thẳng theo dõi màn hình. Một lát sau, trên bản đồ vệ tinh quả nhiên xuất hiện những đốm sáng nhỏ ở bốn hướng đông tây nam bắc của quả núi tôi đang ở. Bốn trái bom tạo thành hai đường thẳng cắt nhau, điểm giao nhau chính là vị trí của tôi bây giờ.

Đây là cách tốt nhất tôi có thể làm được, hy vọng Mục Huyền chú ý đến hiện tượng bom nổ bất thường này.

Nhưng tôi lại cảm thấy không thỏa đáng, liệu có quá nổi bật không? Thế là tôi lại chọn vài địa điểm không có người sinh sống ở xung quanh Đế đô, tùy tiện bắn thêm vài quả bom phát sáng.

Lúc ném bom về phía đông Đế đô, tôi bất chợt phát hiện một đội quân cách khoảng một trăm dặm đang di chuyển với tốc độ rất nhanh tiến về Đế đô. Tôi đột nhiên nhớ ra, trước đó Khải Á hạ lệnh một tiểu đội gấp rút tiếp viện Đế đô. Xem ra đúng là bọn họ.

Khoan đã...

Đây là viện binh của Khải Á?

Đã làm thì phải làm cho trót, tôi bắt đầu thiết lập chương trình bắn tên lửa. Lần này, tôi chọn loại tên lửa có cái tên rất ngầu: "Hỏa diệm hạng nặng".

Tất nhiên, cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám bắn tên lửa vào đám binh lính.

Tôi xác lập tọa độ tên lửa ở tuyến đường sắt nhấp nhô phía trước đoàn quân.

Đoàn quân dừng lại rất nhanh, không thấy tiếp tục di chuyển.

Lúc này, tôi không còn cảm giác căng thẳng sợ hãi, mà ngược lại vô cùng kích thích. Tôi đã ngăn chặn một đội quân người ngoài hành tinh. Mạc Lâm suốt ngày nói, sức chiến đấu của tôi gần bằng 0. Nếu anh ta biết được những chuyện ngày hôm nay tôi làm, vẻ mặt của anh ta nhất định sẽ rất khoa trương. Anh ta sẽ gào lên: "Trời ơi! Tôi phải thẩm định lại sức phá hoại của tiểu thư mới được!"

Tôi đang dương dương tự đắc, máy thông tin trên bàn đột ngột reo vang. Tôi giật mình, sợ đến mức toàn thân run nhẹ. Giọng nói của Trương Lí Thành truyền tới: "Điện hạ, chúng tôi thấy ngài vừa khởi động hệ thống tên lửa. Phần lớn bắn vào khu vực không có người, trong đó có một trái đã phá hủy tuyến đường sắt của quân cứu viện. Xin hỏi, ngài làm vậy là có dụng ý gì ạ?"

Trời ơi!

Tôi hồi hận đến mức muốn cầm máy thông tin đập vào đầu mình. Tôi muốn giúp Mục Huyền, thành ra để lộ bản thân.

"Điện hạ, xin hãy trả lời. Xảy ra chuyện gì vậy, điện hạ?" Trương Lí Thành sốt ruột: "Nếu ngài không lên tiếng, chúng tôi sẽ xông vào phòng. Vệ binh, mau đi mở cửa."

Tôi hoàn toàn chẳng biết làm gì vào lúc này. Đầu kia vang lên một giọng nói khác: "Vừa rồi điện hạ dặn chúng tôi không được làm phiền. Cửa đã bị khóa trái ở bên trong."

"Lập tức đi lấy chìa khóa dự phòng."

"Vâng ạ."

Thôi xong rồi!

Tôi nhảy từ trên ghế xuống đất. Tôi muốn đẩy cái bàn đến chặn cánh cửa nhưng cái bàn không hề nhúc nhích. Tôi muốn dùng con dao găm để phòng thân nhưng rút hung khí từ xác chết là một việc làm cực kỳ khó khăn.

Cuối cùng, tôi đành cầm cái cốc nước kim loại, nhắm thẳng vào đầu mình.

Tôi khóc dở mếu dở, trong lòng rất sợ hãi. Tôi phải tự hại mình lần thứ hai sao? Vết thương lần trước vẫn chưa lành hẳn. Thôi thì mặc kệ, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, chết vinh không bằng sống nhục. Đợi bọn họ xông vào, tôi sẽ đập cốc vào đầu mình.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rầm rập. Tôi khẩn trương dán mắt về phía trước. Trong đầu tôi thầm nghĩ: ám hiệu rõ ràng như vậy, Mục Huyền còn không chú ý tới, anh ta chính là đồ óc lộn. Ngay sau đó, tôi lại cảm thấy hết sức bị quan, Đệ đô bây giờ chắc đang hỗn loạn, ai chú ý đến mấy trái bom phát sáng?

Trong lúc tôi nơm nớp lo sợ, mặt đất bỗng nhiên rung nhẹ.

Tôi nghi hoặc nhìn xuống nền nhà màu xám nhạt dưới chân.

Tôi đã từng trải qua chấn rung, cảm giác giống vừa rồi. Căn phòng như bị đàn dả thú húc vào, hơi lay động rồi lập tức khôi phục trạng thái bình thường.

Lẽ nào là động đất?

Không phải động đất, bởi hệ thống thông tin vang lên giọng nói trầm ổn, máy móc: "Toàn thể chú ý, toàn thể chú ý. Trung tâm chỉ huy bị tập kích từ không trung, trung tâm chỉ huy bị tập kích từ không trung. Cảnh giới cao nhất đã được khởi động, tòa nhà trên mặt đất dự kiến sẽ bị phá hủy trong vòng hai phút. Tất cả nhanh chóng sơ tán, tất cả nhanh chóng sơ tán."

Tập kích từ không trung?

Một niềm vui mãnh liệt dội vào lòng tôi, không ngờ Mục Huyền đến nhanh như vậy.

Tôi chưa bao giờ mong chờ Mục Huyền xuất hiện trước mặt tôi như lúc này. Tôi biết căn phòng chỉ huy tôi đang ở nằm dưới lòng đất. Vì vậy dù tòa kiến trúc trên mặt đất bị phá hủy, nơi này cũng không gặp nguy hiểm.

Một điều hết sức phiền muộn là, tôi đã nhìn thấy tay nắm cửa xoay tròn, bên ngoài có người đang mở cửa.

Không kịp rồi.

Một tiếng "tạch" vang lên, cánh cửa mở hé ra.

Tìm tôi nhảy khỏi lòng ngực.

"Àm..."

Đúng lúc này, một tiếng nổ cực lớn từ bốn phương tám hướng truyền tới. Đầu óc tôi "bùng" một tiếng, như bị người khác dùng búa gõ mạnh. Sau đó, tôi thấy trần nhà, bốn bức tường, cửa ra vào và chiếc cốc kim loại trong tay tôi lắc lư dữ dội. Cánh cửa vừa mở khóa bị một sức mạnh kinh hồn bạt tung. Tôi nhìn thấy bên ngoài cửa đầy áp quân lính, ai nấy đều cầm súng chĩa vào tôi. Nhưng tôi đồng thời bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ, không ít người ngẩng đầu nhìn lên trên.

Sau đó, trước mắt tôi tối sầm, tôi bị ngất lịm đi.

***

Không biết bao lâu sau, tôi nghe thấy có người gọi khẽ bên tai tôi: "Hoa Dao, Hoa Dao..."

Thanh âm trầm thấp, có vẻ quen quen, tôi thậm chí còn cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh ta thổi vào lỗ tai tôi. Đầu óc tôi nặng chình chịch rất khó chịu, tôi không muốn mở mắt một chút nào. Tôi cố nhớ xem tôi đang ở đâu? Tôi đang ở trên phi thuyền của Mục Huyền?

Không, không đúng, tôi bị Khải Á bắt cóc, sau đó tôi giết hắn...

Tôi đột nhiên trở nên tỉnh táo, toàn thân bắt đầu toát mồ hôi. Tôi liền mở mắt.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là một khẩu súng, mũi súng chĩa thẳng vào tim tôi. Một cánh tay trong bộ quân phục màu trắng đang cầm khẩu súng đó.

Chứng kiến cảnh tượng này, chút lơ mơ cuối cùng trong đầu óc tôi lập tức tan biến.

"Tỉnh rồi à?" Giọng nói yếu ớt và lạnh lùng vang lên bên tai tôi.

Tôi cứng đờ người. Là Khải Á? Quả nhiên hắn vẫn chưa chết.

Một cảm giác nhẹ nhõm và khiếp sợ đồng thời dội vào lòng tôi, khiến tôi không thể nói ra lời. Lúc này, tầm mắt tôi đã trở nên rõ ràng. Thì ra, tôi đang ngồi dưới đất. Nói một cách chính xác hơn, tôi đang ngồi trong lòng Khải Á. Bộ ngực rộng của hắn áp sát vào lưng tôi, tôi ngồi giữa hai chân hắn. Tay trái của hắn ôm chặt thắt lưng tôi, trọng lượng toàn thân hắn dựa vào người tôi. Tay phải của hắn cầm khẩu súng vòng ra đằng trước, nhắm thẳng vào ngực tôi.

Tôi không thể nhúc nhích.

"Em ra tay tàn nhẫn thật đấy..." Khải Á cất giọng khàn khàn.

"Tôi xin lỗi... Vừa rồi tôi chỉ muốn đánh ngất anh."

Hắn hừ một tiếng, hỏi tôi: "Người ở bên ngoài chết cả rồi?"

"Tôi không biết...mặt đất đột nhiên chấn động, sau đó tôi bị ngất đi." Tôi trả lời thật thà.

"Xem ra tên đó sợ em bị thương nên hắn sử dụng bom mạch xung điện tử. "Anh ta ngừng một hai giây, ngữ khí càng lạnh lẽo hơn: "Hắn đến rồi."

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng bên ngoài lặng lẽ như tờ, tôi chẳng nghe thấy gì cả. Lúc này, Khải Á đột ngột chống cằm vào vai tôi, khiến tôi đờ người. Hắn nói nhỏ: "Nếu em muốn sống, lát nữa phải phối hợp với tôi."

Tôi gật đầu. Khải Á không nói thêm một lời nào, hơi nặng nề của hắn thổi bên tai tôi, xem ra hắn bị thương không nhẹ. Trước đó, do Khải Á tưởng "Sức mạnh tinh thần" có thể không chế tôi, hắn hoàn toàn không đề phòng nên tôi mới tập kích thành công. Mặc dù bây giờ hắn bị thương nặng, nhưng mũi súng đang gí vào người tôi, làm tôi chẳng dám manh động.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Nhịp tim của tôi mỗi lúc một nhanh hơn.

Tiếng bước chân ngày càng dày đặc, ngày càng gấp gáp, tôi nghe mỗi lúc một rõ hơn. Sau đó, tôi nhìn thấy bóng quân phục màu xám lướt qua khe cửa.

Cánh cửa nhanh chóng mở toang. Hai đội binh sĩ tay cầm súng đi vào. Nhìn thấy tôi và Khải Á, bọn họ đều ngây ra, sau đó từ hai phương hướng bao vây chúng tôi. Một người lính giờ tay nói nhỏ: "Phát hiện mục tiêu, ở căn phòng bên cạnh trung tâm chỉ huy."

"Khục..." Bên tai vang lên tiếng cười mỉa mai của Khải Á, tôi càng cảm thấy bất an.

Một lát sau, tiếng bước chân gấp gang vang lên rõ ràng, một hình bóng cao lớn nhanh chóng xông vào phòng.

"Ngài chỉ huy!" Đám binh lính hô vang một tiếng. Khi nhìn thấy chúng tôi, người vừa đi vào lập tức dừng bước, trầm mặc đứng bất động.

Tôi ngẩng lên nhìn anh ta, đầu óc trống rỗng.

Bộ quân phục màu xám nhạt vẫn phẳng lì như ngày nào, dung nhan anh tuấn lạnh lẽo như vừa từ trong tranh bước ra. Xung quanh anh ta phảng phất được bao phủ bởi một ánh hào quang nhân nhạt vô hình, khiến hình dáng anh ta càng trở nên sinh động nổi bật.

Trên gương mặt trắng ngần của anh ta, đôi môi mỏng mím chặt. Lúc nhìn tôi, đôi mắt đen của anh ta xuất hiện tia sắc bén khiến tôi rùng mình.

Tôi chưa bao giờ bắt gặp ánh mắt đó ở anh ta. Trong đồng tử đen nhánh sâu thẳm như một con sóng mãnh liệt cuộn trào. Tôi cũng chưa bao giờ có thể đọc ra tâm trạng của anh ta như lúc này. Một loạt cảm xúc vui mừng, áy náy, phẫn nộ, đau đớn cùng lúc xuất hiện trong đôi mắt đẹp đẽ đó.

Mục Huyền từ từ đưa mắt xuống dưới, dừng lại ở khẩu súng chĩa vào ngực tôi. Ánh mắt của anh lập tức trở nên lạnh lẽo và tàn nhẫn. Tuy tôi không nhìn thấy vẻ mặt Khải Á, nhưng tôi biết, hắn nhất định nhìn Mục Huyền bằng ánh mắt lạnh lùng tương tự.

Sau vài giây trầm mặc, Mục Huyền mở miệng trước. Giọng nói của anh vẫn trầm thấp ôn hòa như ngày nào.

"Ra ngoài cả đi."

Đám binh sĩ ngập ngừng: "Nhưng thưa ngài chỉ huy..."

"Ra ngoài."

Đám binh sĩ đành phải rời khỏi phòng. Tôi nghe thấy tiếng cười khẽ của Khải Á.

Trong phòng chỉ còn lại ba chúng tôi.

Sắc mặt Mục Huyền đã khôi phục về bình tĩnh. Anh ta nhìn chúng tôi chăm chú, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

"Mau thả Hoa Dao của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chạy Trốn Trong Vũ Trụ

Mục Huyền đứng dưới ánh đèn, thân hình thẳng tắp như bóng cây cao lớn ngạo mạn. Ánh sáng phản chiếu lên gương mặt trắng nõn của anh, càng khiến dung mạo anh nổi bật đẹp đẽ. Nhưng ánh mắt của anh lạnh lẽo như phủ một lớp băng, khóe miệng mím chặt nghiêm túc. Khi anh nói: "Mau thả Hoa Dao của tôi", ánh mắt anh lạnh lùng, đồng thời cũng rất cố chấp.

Anh nhìn tôi chăm chú.

Tôi bị ánh mắt chòng chọc của anh làm cho không thoải mái, trong lòng tôi xuất hiện cảm giác kỳ kỳ.

Có lẽ tôi hơi ngượng ngùng. Bởi vì giây phút này, tôi vẫn bị người anh trai của anh ta ôm chặt trong lòng. Nhưng lời nói của Mục Huyền khiến tôi hơi bất ngờ. Đối với một viên sĩ quan chỉ huy nổi tiếng trầm ổn lạnh lùng, câu nói vừa rồi hình như hơi thẳng thắn và buồn nôn, ai là "của anh ta" chứ? Nghe không dễ chịu một chút nào.

"Ta cần một chiếc máy bay chiến đấu "Bắn tia series 3", không lắp đặt hệ thống theo dõi, động lực hạt nhân. Ba phút sau phải chuẩn bị xong. Đợi khi nào tụ hội với hạm đội của ta, ta sẽ thả cô ấy." Giọng nói Khải Á lại vang lên bên tai tôi: "Em trai yêu quý của ta, đừng có giờ bất cứ trò gì."

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát. Sau đó anh gơ tay ra trước mặt, nói vào máy thông tin, nhắc lại yêu cầu của Khải Á.

Tâm trạng của tôi tương đối bình tĩnh, bởi vì cuộc giao dịch này nằm trong dự liệu của tôi. Tôi thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn trước đó, tôi đoán Mục Huyền sẽ không để tôi xảy ra chuyện.

Mục Huyền thông báo thuộc hạ chuẩn bị máy bay, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi. Khải Á không nói thêm một lời nào, bởi hắn tương đối yếu ớt. Ba chúng tôi rơi vào không khí trầm mặc.

Trước ánh mắt sáng rực của Mục Huyền, trong lòng tôi hơi hoảng hốt. Tôi cúi xuống nhìn mặt đất. Một lúc sau, tôi không nhận được nên ngẩng đầu. Mục Huyền đang nhìn chăm chăm vào đuôi của tôi.

Tôi thuận theo ánh mắt anh ta liếc xuống dưới, hai má tôi bắt gặp đồ búng. Vừa rồi tôi không để ý, gấu vấy vón dài đến đầu gối không biết tốc lên cao từ lúc nào, để lộ cặp đùi ra ngoài. Trong khi đó, chân Khải Á dính sát vào đùi tôi, hắn vẫn đang ôm eo tôi, nằm gục xuống lưng tôi. Tôi giống như ở trong lòng hắn, thân thể đụng chạm thân mật.

Tìm tôi đập thành thịch. Xong rồi, Mục Huyền chắc chắn sẽ tức giận. Tôi không sợ anh ta giận dữ, chỉ là không muốn vì chuyện này mâu thuẫn với anh ta.

Nghĩ đến đây, tôi bắt giác quan sát vẻ mặt của Mục Huyền. Tôi hơi sợ anh ta rơi vào trạng thái mất kiểm soát như Khải Á nói. Tuy không rõ tình hình cụ thể, nhưng lời miêu tả của Khải Á để lại ấn tượng sâu sắc với tôi.

Mục Huyền giống một con chó điên, bạ đâu cắn đấy.

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung, Mục Huyền đột nhiên lên tiếng, phá vỡ không khí trầm lặng.

"Tên lửa do em bắn phải không?" Thanh âm của anh ta trầm ấm, không thể hiện tâm trạng vui buồn.

Tôi ngớ người, còn chưa kịp trả lời, Khải Á đột nhiên mở miệng: "Em bắn tên lửa? Bắn vào chỗ nào?"

Ngữ khí của hắn không mấy hòa nhã, tôi đương nhiên không nói thật, hàm hồ trả lời: "Tôi không cẩn thận bắn mấy trái bom phát sáng, chẳng trúng vào đâu cả."

Khải Á cười nhạt một tiếng, không tiếp tục truy vấn. Chắc hắn cảm thấy cục diện đã xác định, hỏi nữa cũng chỉ tốn công vô ích, chỉ bằng tiết kiệm hơi sức. Tôi thở phào nhẹ nhõm, lại đối mặt với Mục Huyền. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa, khóe miệng thậm chí để lộ nụ cười nhàn nhạt.

Nghĩ đến chuyện Mục Huyền nhận được tín hiệu nên mới đến đây, tôi còn giải quyết hộ anh ta một đoàn quân địch, tôi bắt giác cảm thấy rất đắc ý. Tôi định ngoác miệng cười nhưng lại mím môi ngay lập tức.

Cười vui vẻ với Mục Huyền? Không thể có chuyện đó.

Tôi vô cảm quay đi chỗ khác.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, một giọng nói truyền tới: "Ngài chỉ huy, máy bay chiến đấu đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Sắc mặt Mục Huyền trầm xuống: "Tất cả mọi người tránh xa trong phạm vi một dặm." Sau đó anh ta quay sang Khải Á: "Nếu cô ấy bị bất cứ tổn thương gì, tôi sẽ lập tức xử tử các bạn của anh."

Khải Á nhếch miệng: "Không cần lo đến chuyện đó. Ta luôn đối xử dịu dàng với cô ấy, đúng không Hoa Dao?"

Tôi chỉ có thể gật đầu. Mục Huyền trầm mặc trong giây lát rồi đột nhiên cởi áo khoác ngoài.

"Đừng giờ trò." Khải Á cất giọng lạnh lùng, tay thúc khẩu súng vào ngực tôi.

Mục Huyền ném áo khoác lên thành ghế: "Cô ấy lạnh, anh hãy để cô ấy mặc vào người."

Tôi xoa xoa cánh tay. Đám binh lính đều mặc áo khoác quân trang, trong khi đó tôi chỉ mặc bộ váy mỏng. Trước đó do luôn ở trạng thái căng thẳng nên tôi không để ý. Bây giờ nghe Mục Huyền nói vậy, tôi mới phát giác cánh tay tôi lạnh buốt, chân cũng lạnh đến mức tê cứng. Làm sao Mục Huyền nhận ra điều đó?

Khải Á cười nhạt: "Được. Nhưng ngươi phải trả lời ta một câu. Tại sao lúc ở hành tinh Lân Thạch, ngươi lại có sự chuẩn bị, nhảy không gian rồi đi trước khi ta tấn công? Tại sao ngươi biết được kế hoạch của ta?"

Tôi nhướng mắt nhìn Mục Huyền, đây cũng là vấn đề tôi rất hiếu kỳ.

Mục Huyền từ tốn trả lời: "Lúc đó, thật ra tôi không biết kế hoạch cụ thể của anh. Sau khi xảy ra sự việc, tôi mới phát giác anh đặt đầu đạn hạt nhân."

"Không biết? Lẽ nào ngươi thoát chết nhờ vận may?" Ngự khí của Khải Á có phần mỉa mai. Tôi cũng cảm thấy tò mò.

Thần sắc Mục Huyền vẫn bình tĩnh như thường lệ: "Ngay từ đầu, tôi đã không có ý định đụng độ với hạm đội của anh."

"Tại sao?"

"Bọn họ đều là quân nhân của Đế quốc." Mục Huyền cất giọng nhàn nhạt: "Tôi không có hứng thú với mạng sống của bọn họ."

Tôi gật mình. Tuy ngự khí của Mục Huyền rất lạnh lẽo nhưng ý tứ bộc lộ rõ ràng. Không ngờ, bề ngoài anh ta là người vô tình, nhưng lại có suy nghĩ giống tôi.

"Hừ, vì nguyên nhân này, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?" Giọng điệu của Khải Á đầy vẻ khinh thường xen lẫn sự tự giễu. Chắc hẳn nhớ đến câu nói tương tự của tôi.

"Đúng là còn một nguyên nhân khác, khiến tôi từ bỏ tác chiến trong vũ trụ." Mục Huyền nhìn tôi, ánh mắt kiên định.

Tôi đột nhiên có cảm giác trái tim như bị đụng nhẹ, đập loạn một nhịp. Cảm giác này rất kỳ cục, tôi liền quay đầu đi chỗ khác.

Mục Huyền quả nhiên nói ra đáp án: "Bởi vì Hoa Dao ở dưới mặt đất."

***

Bị Khải Á ôm, tôi gần như phải diu hấn, chân cao chân thấp đi về phía trước.

Hắn quàng tay lên vai tôi, thân thể nặng nề đè vào người tôi. Chúng tôi di chuyển rất chậm, rời khỏi căn phòng nhỏ, tới trung tâm chỉ huy. Nơi này bây giờ trống không, chắc mọi người đã bị bắt làm tù binh, chỉ có màn hình vẫn đang nhấp nháy hoạt động.

Vừa rồi sau khi trả lời xong câu hỏi, Mục Huyền liền rời khỏi phòng. Khải Á vẫn chĩa súng vào tôi, nhưng để tôi mặc áo khoác của Mục Huyền. Chất vải dày phẳng phiu lưu lại hơi ấm từ cơ thể người đàn ông, khiến tôi thấy vừa ấm áp vừa có cảm giác an toàn.

Đi qua đại sảnh trung tâm chỉ huy, chúng tôi đáp thang máy lên mặt đất. Bây giờ là buổi chiều, sắc trời xanh thẫm, gió thổi nhẹ nhẹ, rừng cây lớn rậm rạp bao bọc xung quanh. Chúng tôi đứng giữa một đồng cỏ mát, như ở cánh đồng hoang tĩnh mịch. Cả tòa kiến trúc đã bị nổ tung.

Bên cạnh đồng hoang tàn đạu một chiếc máy bay màu xám mờ, xung quanh không một bóng người. Nhưng tôi đoán Mục Huyền và thuộc hạ của anh ta nhất định ở một nơi nào đó có thể quan sát và theo dõi chiếc máy bay này.

Chúng tôi lên máy bay. Sau khi ngồi vào ghế lái chính, Khải Á thở hắt ra một hơi.

Tôi đóng cửa khoang theo mệnh lệnh của hắn rồi đứng bất động ở đằng sau.

"Lại đây." Khải Á lạnh lùng ra lệnh: "Em lái...máy bay." Giọng nói của hắn dứt quãng. Vết thương bị dao đâm trên ngực vừa rồi vốn đã khô, bây giờ trở nên ươn ướt, có lẽ vết thương lại bị toạc ra trong lúc hắn di chuyển.

"Tôi không biết lái." Tôi đi lên đầu máy bay.

"Ngồi xuống...Tôi dạy em." Khải Á cất giọng nhàn nhạt.

Tôi đành phải ngồi vào ghế lái phụ. Khải Á tựa người vào thành ghế rộng, mái tóc ngắn màu nâu sẫm của hắn ướt đầm mồ hôi. Sắc mặt hắn càng trắng bệch hơn lúc trước, đôi lông mày đen nhánh nhíu chặt vào nhau. Đôi mắt xanh lam lộ rõ vẻ mệt mỏi, u ám.

Tôi đột nhiên cảm thấy Khải Á khá đáng thương, hy vọng hắn có thể bình an thoát thân.

Khải Á bắt tôi mặc bộ đồ du hành vũ trụ cho hắn. Tôi đành phải đỡ hắn ngồi thẳng người, nhẹ nhàng lồng tay áo vào tay hắn. Cả quá trình khó tránh khỏi động đến vết thương, nhưng Khải Á không hề rên la. Cho đến khi tôi kéo khóa áo trước ngực, tay vô tình chạm phải mũi dao găm, hắn mới kêu một tiếng, cơ thể không còn chút sức lực, tựa vào vai tôi.

Gương mặt giá lạnh của hắn áp vào cổ tôi, hơi thở yếu ớt phả lên cằm tôi. Người đàn ông cao lớn hơn Mục Huyền này bây giờ yếu ớt như trẻ nhỏ. Tôi cẩn thận đỡ hắn tựa vào thành ghế, rồi mặc quần du hành vũ trụ cho hắn. Sau khi làm xong, tôi đã đỏ đầy mồ hôi.

"Tôi xin lỗi." Khải Á đột nhiên nói nhỏ, ngữ khí có vẻ tự giễu: "Suýt nữa tôi cưỡng bức em, bây giờ em lại chăm sóc tôi..."

Tôi lấy một bộ quần áo vũ trụ khác, vừa mặc vào người vừa nói: "Anh bị thương nặng như vậy, quả thực tôi rất áy náy. Nhưng tôi chăm sóc anh không phải muốn giúp anh, mà vì súng của anh vẫn còn nhắm vào tôi."

Khải Á cười cười nhưng không trả lời.

Sau đó, Khải Á dạy tôi khởi động động cơ, điều chỉnh phương hướng, tăng tốc đẩy máy bay lên cao. Khi tôi làm theo lời hắn, đạp vào cần tăng tốc, thân máy bay đột ngột rung mạnh, lắc lư rồi rời khỏi mặt đất. Trong tôi xuất hiện một cảm giác hưng phấn không nói thành lời.

Nhưng tôi nhanh chóng khóc dở mếu dở.

"Nghiêng rồi! Nghiêng rồi!" Tôi hét lên một tiếng. Rõ ràng tôi nắm chặt cần điều khiển tăng tốc, thế mà chiếc máy bay lại giống như uống rượu say, nghiêng bên này ngã bên kia rồi lao vào một cây cổ thụ ở phía trước. Thấy đầu máy bay sắp đâm phải tán cây rậm rạp, tôi khẩn trương đến mức tim muốn rơi ra ngoài. Chúng tôi dường như cũng là hoàng tử và vương phi tương lai, không chết trong mưa máu gió tanh, mà chết vì đâm phải một ngọn cây. Chắc đây sẽ là truyện cười lưu lại ngàn đời mất!

"Hãy thả lỏng van động lực dự phòng." Khải Á cất giọng khàn khàn. Tôi mới có phản ứng, lập tức thả lỏng bàn tay trái. Vừa rồi do quá căng thẳng, tôi đã nắm chặt thứ gì đó trong tay mà tôi không hề hay biết.

Chiếc máy bay đột nhiên cất đầu lên cao. Tôi bị một sức mạnh ập vào người nên bật ra thành ghế phía sau. Tôi mở to mắt chứng kiến đầu máy bay lướt qua tán lá, sau bay vút lên không trung với tốc độ khiến tôi nín thở.

"Ha ha...tôi thành công rồi! Điện hạ, chúng ta lên trời rồi!" Tôi vui mừng hét lên rồi quay sang nhìn Khải Á. Hắn có vẻ vô cùng yếu ớt, hai mí mắt hơi khép lại, khóe miệng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Tôi chợt bừng tỉnh, tôi đúng là điên mới chia sẻ niềm vui với hắn. Tôi lập tức thu lại nụ cười, chuyển tâm lái máy bay. Khi chứng kiến thân máy bay xuyên qua tầng khí quyển như vượt qua con sóng lớn, toàn thân tôi sôi sục bầu nhiệt huyết.

***

Chiếc máy bay bình ổn tiến vào vũ trụ.

Bởi vì ở quỹ đạo gần mặt đất nên tôi có thể nhìn thấy rõ đường nét của hành tinh Stan. Hóa ra nó đẹp đến thế này. Trong phòng nền vũ trụ mượt như lông tơ, hành tinh nhỏ xanh biếc, phát ánh sáng lấp lánh.

Trong lúc quan sát hành tinh Stan, tôi cũng bắt gặp vô số chấm đen nhỏ đang tiến lại gần chúng tôi, ngày càng rõ ràng.

"Đó là Nặc Nhĩ." Khải Á cất giọng khàn khàn: "Bây giờ hãy thiết lập chương trình nhảy siêu quang tốc. Máy bay chiến đấu cũng có thể tự động tiến hành cú nhảy, chỉ cần xác định tọa độ nhảy là được." Hắn nói ra một dãy số.

"Chúng ta đi đâu?" Tôi không nhịn được hỏi hắn.

"Đến trạm không gian của tôi." Khải Á nói nhỏ.

Tôi thiết lập chương trình theo lời Khải Á, sau đó quay sang hỏi hắn: "Chỉ cần bấm nút nhảy này là được?"

Khải Á không trả lời.

Hắn đội mũ bảo hiểm vũ trụ, gục mặt xuống ngực bất động. Đôi mắt đằng sau tấm mặt nạ bảo hộ nhắm nghiền.

Tôi sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Khải Á chết rồi?

Không, hắn chưa chết. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì tôi thấy hơi nóng thổi vào tấm mặt nạ bảo hộ trước mặt Khải Á, kết thành lớp sương mỏng, chứng tỏ hắn vẫn còn hơi thở.

Nhưng Khải Á đã bị ngắt. Bàn tay cầm súng của hắn vốn chĩa vào tôi, bây giờ buông thõng xuống thành ghế.

Tôi nín thở, nhẹ nhàng rút khẩu súng khỏi tay hắn. Hắn vẫn bất động.

Đến bây giờ tôi đã hoàn toàn yên tâm, bởi vì Khải Á thực sự không còn tri giác.

Tôi cúi đầu quan sát tấm bảng điều khiển phi hành. Hệ thống rada hiển thị, có vô số vật to lớn đang ở đằng sau chúng tôi, lặng lẽ bám theo chúng tôi với cự ly không xa. Tôi biết đó là Mục Huyền.

Bây giờ tôi có thể quay đầu, bay về phía anh ta, giao Khải Á cho anh ta, tôi sẽ được an toàn. Tất cả sẽ kết thúc.

Tôi có nên quay về?

Nhìn động cơ nhảy quang tốc đã được thiết lập, một ý táo bạo như ngọn lửa bùng cháy trong đầu óc tôi, khiến cả người tôi xúc động, phảng phất không thể đợi lâu hơn.

Tôi nhanh chóng xóa bỏ dãy số tọa độ mà Khải Á vừa nói với tôi. Sau đó tôi dùng tiếng Stan tìm kiếm hành tinh thứ ba trong hệ Mặt trời trên hệ thống phi hành. Đó là Trái đất.

Đại khái nửa phút sau, màn hình xuất hiện một loạt thông số.

Tôi gờ bàn tay run run bấm phím xác nhận. Màn hình nhanh chóng hiện ra chỉ thị, đại khái là, qua lập trình tính toán, chuyển bay tới Trái đất kéo dài ba mươi hai ngày, trải qua sáu lần nhảy không gian. Chương trình cũng đã tính toán cả thời gian và các trạm không gian máy bay cần dừng lại để tiếp thêm nhiên liệu.

Còn chần chờ gì nữa? Tôi không thể tưởng tượng, khi tôi lái chiếc máy bay chiến đấu ngoài hành tinh xuất hiện trong tầng khí quyển của trái đất, sẽ là một cảnh tượng gây chấn động như thế nào. Hơn nữa, trên máy bay của tôi còn có một vị hoàng tử ngoài hành tinh.

Người Trái đất sẽ phải làm quen với sự tồn tại của nền văn minh ngoài hành tinh. Giới khoa học và giới chính trị hỗn loạn. Tôi lại là nhân chứng duy nhất. Đến lúc đó, ai có thể ép tôi rời khỏi trái đất?

Hai tay tôi đặt vào nút nhảy không gian, dùng lực ấn mạnh.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, màn hình hiện lên chữ số của hành tinh Stan, đếm ngược: 10, 9, 8...3, 2, 1!

Một luồng sáng chói mắt không biết phát ra từ đâu, khiến tôi nhắm chặt hai mắt theo phản xạ. Cũng vào lúc này, một tiếng nổ cực lớn vang lên, thân máy bay chấn động dữ dội. Tôi cảm thấy một sức mạnh to lớn như xoáy nước, văng tôi và máy bay đi rất xa.

Tôi đoán đây là quá trình buộc phải diễn ra trong khi máy bay thực hiện cú nhảy không gian. Tôi nghiêng rằng cố gắng chịu đựng cơn buồn nôn ập đến. Nhưng xung quanh vẫn không ngừng vang lên tiếng rắc rắc. Tôi cảm thấy thân thể lộn đi lộn lại, giống bị một người cầm đầu tôi điên cuồng xoay tròn như chơi búp bê.

Một lát sau, cảm giác trông chừng biến mất, xung quanh khôi phục sự tĩnh lặng. Tôi lập tức mở mắt, để xem mình nhảy đến nơi nào.

Sau đó, tôi hoàn toàn chết lặng.

Tôi đang ngồi trong vũ trụ.

Đúng vậy, tôi vẫn đang ngồi trên ghế lái phụ của máy bay. Nhưng ngoài chiếc ghế dưới móng tôi, xung quanh tôi chẳng còn một thứ gì. Tôi nhìn thấy đầu chiếc máy bay tôi vừa lái đang trôi bồng bềnh cách tôi không xa, cánh máy bay màu đen xoay tròn ở dưới chân tôi mười mấy mét. Những mảnh kim loại bay lững lờ xung quanh tôi, tôi thậm chí còn nhìn thấy nút bấm nhảy không gian tôi vừa ấn vào. Tôi nhanh chóng nhìn thấy Khải Á, hắn đang bồng bềnh ở phía trước, nhưng chiếc ghế của hắn không biết bay đi phương nào.

Tôi trợn mắt há mồm, toàn thân mềm nhũn. Tuy tôi biết con người ở trạng thái không trọng lượng sẽ không bị rơi xuống. Nhưng bốn phương tám hướng đều là vũ trụ tối đen không nhìn thấy đáy, tôi có cảm giác như bị hố đen đó nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Lẽ nào tôi thao tác không đúng nên máy bay đã bị hủy hoại trong lúc thực hiện cú nhảy?

Không, không phải.

Bởi vì lúc này tôi vẫn có thể nhìn thấy hành tinh Stan tươi đẹp đang lặng lẽ chuyển động ở phía xa xa.

Chúng tôi vẫn ở nguyên chỗ cũ. Chấn động vừa rồi không phải do nhảy siêu quang tốc, mà là có người bắn tên lửa trúng máy bay của tôi.

Đúng lúc này, một luồng sáng chói mắt xuất hiện bên tay phải ở trên đầu tôi. Tôi ngây ngốc ngẩng đầu, liền nhìn thấy một chiếc máy bay màu bạc đang từ từ tiến về phía tôi. Cửa máy bay mở ra, một hình bóng màu đen đột nhiên từ máy bay nhảy xuống.

Tìm tôi đập mạnh.

Người đó hình như có thể khống chế phương hướng một cách khéo léo trong vũ trụ. Anh ta từ từ trôi về phía tôi. Ở khoảng cách gần, tôi có thể thấy anh ta mặc bộ đồ vũ trụ, đằng sau tấm mặt nạ bảo hộ là gương mặt anh tuấn lạnh lùng.

Tôi thần thờ dõi theo anh ta bay đến trước mặt tôi, lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt sâu hun hút.

Trầm mặc vài giây, người đàn ông giờ tay tháo sợi dây an toàn trên chiếc ghế của tôi. Tôi giật mình kinh sợ, theo phản xạ có điều kiện túm lấy tay anh ta. Nhưng anh ta nhanh hơn một bước siết chặt eo tôi với sức mạnh kinh hồn. Tôi bị anh ta ôm vào lòng, mặt tôi dán vào ngực anh ta, không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hồ Đới Về Mồi

Vai và thắt lưng tôi bị ghì chặt đến mức khó chịu, vậy mà anh ta còn gia tăng sức lực, khiến tôi không thở nổi. Tôi cố gắng đẩy ngực anh ta.

Lúc này, Mục Huyền mới thả lỏng cánh tay một chút. Tôi thở phào nhẹ nhõm, mặc dù thần hồn vẫn chưa trở lại.

Có điều, được anh ta ôm chặt, tôi không còn hoảng sợ như trước, chỉ là quả tim vẫn đập rất nhanh. Khi tôi vô tình ngẩng đầu nhìn anh ta, tôi hoàn toàn sững sờ.

Qua bờ vai anh ta, vũ trụ như một đầm nước sâu vô tận, tinh khiết vô cùng. Các vì sao óng ánh như hạt ngọc, chúng kết thành một bức tranh huy hoàng tĩnh lặng, dịu dàng bao bọc chúng tôi. Tôi có thể cảm nhận thấy, Mục Huyền ôm tôi từ từ trôi bồng bềnh. Trong tầm mắt tôi lúc này chỉ có các vì sao lấp lánh. Chúng như từ trên bầu trời rơi vào đáy mắt tôi, đẹp đến mức không thể miêu tả thành lời.

Trước đây tôi chưa từng tưởng tượng, sẽ có một ngày tôi được tắm trong dải Ngân hà. Đây mới là "một khoảnh khắc vĩnh hằng" thật sự.

Eo đột nhiên bị siết chặt, tôi liền thu hồi ánh mắt, Mục Huyền đang lặng lẽ nhìn tôi. Cách lớp kính mặt nạ bảo hộ, gương mặt anh ta phảng phất được nhuộm không khí đẹp đẽ và lạnh lẽo của vũ trụ, càng trở nên anh tuấn mê người.

Tôi chợt nhận ra, tôi lại một lần nữa đánh giá người đàn ông này đẹp như vũ trụ. Điều này khiến tôi không mấy thoải mái. Tất nhiên, từ trong thâm tâm tôi không muốn gặp anh ta một chút nào. Trước đó, chỉ vì bất đắc dĩ nên tôi ngã về anh ta, chứ không phải Khải Á.

Tôi cúi đầu, chạm mặt vào ngực Mục Huyền, cảm thấy anh ta giờ tay ấn vào mũi bảo hiểm của tôi. Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của anh ta, đại khái anh ta vừa mở tần số liên lạc.

"Em có sợ không?"

Anh ta không hỏi thì không sao, vừa hỏi, khóe mắt tôi liếc thấy vũ trụ đen ngòm, sâu không thấy đáy dưới hai chân anh ta. Tôi lạnh buốt sống lưng, nhưng vẫn cố tỏ ra thần nhiên: "Không."

Mục Huyền không lên tiếng.

Tôi lập tức nghĩ đến chuyện, anh ta vừa dùng tên lửa tấn công máy bay của tôi, trong lòng tôi rất bất bình.

Tuy tôi lơ mơ cảm thấy, với thủ đoạn của Mục Huyền, một khi động chân động tay, anh ta chắc chắn đảm bảo sự an toàn của chúng tôi trước khi máy bay tan rã. Nhưng cảm giác trước đó quá khiếp hãi, hơn nữa anh ta phá hoại kế hoạch trở về Trái đất của tôi. Vì vậy, tôi thật sự không có tâm trạng nói chuyện với anh ta.

Đúng lúc này, Mục Huyền đột ngột buông lỏng cánh tay khỏi thắt lưng tôi.

Tôi không ngờ, anh ta buông người tôi vào lúc này nên hoàn toàn sững sờ. Thân thể tôi đột nhiên nhẹ bẫng, tôi thậm chí còn nhìn thấy đôi chân Mục Huyền trước đó quấn chặt vào chân tôi, bây giờ đang trôi về một hướng khác.

Sau lưng tôi đồ mồ hôi lạnh, trước khi đại não có suy nghĩ rõ ràng, tôi vội vàng bám lấy vai Mục Huyền, hai chân cũng ra sức quặp vào người anh ta.

May mà Mục Huyền gần như ôm tôi ngay tức thì. Cánh tay có sức mạnh của anh ta lại ấn tôi vào lòng anh ta. Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉnh lại tư thế để chịu rồi ngẩng đầu trừng mắt với anh ta: "Anh định làm gì vậy?"

Mục Huyền rõ ràng cố ý, không ngờ anh ta có thể làm ra chuyện này.

Anh ta đang cười, khóe mắt hơi cong lên, đồng tử đen nhánh lấp lánh như ánh sao, bộ dạng hoàn toàn vô hại.

Tôi đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng, tại sao tầm nhìn của tôi được nâng cao, tôi có thể thấy rõ đỉnh đầu của Mục Huyền?

Thì ra tư thế của chúng tôi đã thay đổi!

Hai tay tôi ôm chặt cổ Mục Huyền, còn hai chân tôi...quặp vào thắt lưng của anh ta. Anh ta chỉ dùng một tay ôm eo tôi, bàn tay còn lại đang đỡ hông tôi. Cũng không biết có phải là ảo giác, dù cách lớp quần vũ trụ rất dày, tôi vẫn cảm thấy anh ta đang bóp chỗ đó, lực đạo vừa phải, giống như thử xúc cảm của bàn tay...

Một cảm giác tê tê ngứa ngứa từ chỗ Mục Huyền đặt tay nhanh chóng lan tỏa toàn thân tôi. Tôi lập tức đẩy anh ta, nhưng anh ta đang ôm chặt tôi trong lòng nên mọi hành động phản kháng của tôi đều là vô ích.

"Dao!" Mục Huyền đột nhiên gọi tên tôi, thanh âm trầm ấm dịu dàng: "Em thích hợp với tôi còn hơn tôi tưởng, điều này rất tốt."

Tôi hơi bất ngờ khi nghe lời khẳng định của anh ta. Nhưng tôi lập tức hiểu ra, bởi vì tôi dùng bom phát sáng thông báo vị trí cho anh ta biết, tôi còn ngăn chặn viện quân, đảm trọng thương Khai Á. Do đó, anh ta cảm thấy ngoài chức năng sinh sản, tôi còn có thể giúp đỡ anh ta, nên tôi rất thích hợp với anh ta?

Tôi cũng cười: "Vậy sao? Anh cũng khác với tưởng tượng của tôi. Anh từng nói tôi chỉ cần làm tròn trách nhiệm vợ chồng, không ngờ tôi còn có nhiệm vụ làm con tin nữa."

Mục Huyền vốn đang mỉm cười, nghe tôi nói vậy, anh ta ngậy người, ý cười hoàn toàn biến mất. Phản ứng của anh ta khiến tôi thấy rất há giận. Tôi muốn nói tiếp mấy câu chế giễu độc địa nhưng không tìm ra từ ngữ sắc bén.

Ai ngờ đúng lúc này, Mục Huyền lại mỉm cười, vẫn là nụ cười anh tuấn khiến tôi không thể không chú ý.

"Em tức giận à?" Giọng nói dịu dàng không nhanh không chậm, phảng phất tất cả đều nằm trong dự liệu và tầm khống chế của anh ta, bao gồm cả con người tôi, tâm trạng của tôi.

Tôi cảm thấy thái độ của Mục Huyền đối với tôi có phần thay đổi.

Trước đây, anh ta đối xử lạnh nhạt trầm mặc với tôi. Thỉnh thoảng, anh ta cũng mỉm cười nhưng tuyệt đối không thường xuyên. Hơn nữa, nụ cười của anh ta luôn khiến tôi thấy một nỗi bức dọc khó diễn tả. Thế nhưng, ngày hôm nay Mục Huyền dường như có tâm trạng rất tốt, anh ta không dưới một lần cười tủm tỉm, còn ngữ khí thoải mái dịu dàng.

Tôi thật sự không thích anh ta thân thiện với tôi như vậy, lòng ngực như bị tắc nghẽn. Thế là tôi lạnh lùng trả lời: "Tôi tức giận thì có thể thay đổi điều gì?" Dù tôi ngẩng cổ nhìn vũ trụ chứ không nhìn anh ta, dù tôi dời mắt về phương nào, tôi đều có thể cảm nhận thấy ánh mắt sắc bén của anh ta dừng lại ở gương mặt tôi.

Những mảnh vỡ máy bay xung quanh tôi không biết biến đâu sạch sẽ, chiếc máy bay Mục Huyền vừa nhảy xuống xuất hiện ở sau lưng anh ta, cách khoảng mười mấy mét. Cánh cửa khoang mở toang, máy bay từ từ tiến lại gần chúng tôi.

"Hãy bám chắc vào người tôi."

Tôi lập tức ôm chặt Mục Huyền. Anh ta chậm rãi di chuyển về cửa khoang. Sau đó, anh ta xoay người, nhanh như tia chớp lặn vào trong khoang. Cửa máy bay lập tức đóng lại. Hai chúng tôi nhanh chóng đâm vào vách khoang máy bay mới dừng lại. Mục Huyền nằm trên sàn máy bay, còn tôi nằm úp trong lòng anh. Cách hai lớp mặt nạ bảo hộ, tôi vẫn có thể thấy ánh mắt mang hàm ý sâu xa của anh.

Tôi lập tức buông tay khỏi cổ Mục Huyền, chống xuống sàn để thoát khỏi vòng tay ôm của anh ta. Cũng may Mục Huyền buông lỏng, để tôi bò đến vị trí cách xa anh ta nhất, ngồi xuống rồi quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng Mục Huyền lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh tôi.

Tôi ôm đầu gối nhìn xuống đất. Bờ vai nặng trĩu, Mục Huyền đặt tay lên vai tôi, ngực anh ta cũng áp vào lưng tôi. Anh ta lặng lẽ ôm tôi vào lòng.

Tâm trạng của tôi rất chán nản. Bởi vì sau lần trốn thoát bị thất bại này, tương lai tôi càng khó có cơ hội.

"Tạ ơn trời đất! Tiểu thư không sao cả! Tôi còn sợ tên lừa sẽ làm cô bị ngộ thương!" Một giọng nói vui mừng từ khoang trước vọng tới. Vừa nghe thanh âm này, tôi liền ngẩng đầu: "Mạc Lâm!"

Hai người ngồi ở hai vị trí lái máy bay đồng thời quay đầu, đó là Mạc Phổ và Mạc Lâm. Mạc Lâm ngoác miệng rất rộng, anh ta nghiêng đầu cười tươi. Mạc Phổ trầm tĩnh hơn nhiều, nhưng đường kẻ chỉ trên miệng anh ta cũng kéo dài.

"Tiểu thư! Cô đừng nghe tên ngốc về phương diện quân sự này ba hoa." Mạc Phổ dùng ngữ khí lễ phép nói với tôi: "Tất cả đều nằm trong sự tính toán chuẩn xác của ngài chỉ huy, cô không thể bị ngộ thương."

Tuy tôi đã đoán ra điều đó, nhưng nghe lời tuyên bố của Mạc Phổ, tôi vẫn không khỏi kinh ngạc. Rốt cuộc Mục Huyền đã làm gì?

"Ha ha..." Tiếng cười vui vẻ của Mạc Lâm vang lên: "Mạc Phổ nói rất đúng! Tiểu thư, tôi biết con gái trong tình yêu rất hay suy tính thiệt hơn và nghĩ ngợi lung tung, nhưng ngài chỉ huy chắc chắn không nỡ khiến cô bị thương. Ngài ấy đã sai người tháo hai con ốc trên máy bay, sau đó bắn tên lửa khiến máy bay vỡ tan tành..."

Mạc Phổ lập tức ngắt lời: "Không biết thì cảm miệng. Tiểu thư, ngài chỉ huy đoán Khai Ái nhất định sẽ khởi động bộ phận nhảy siêu quang tốc nên sai người tháo linh kiện nào đó trên máy bay từ trước. Nếu bay bình thường, chiếc máy bay sẽ không có vấn đề gì. Một khi tiến hành cú nhảy không gian đòi hỏi nhiều năng lượng, kết cấu của máy bay sẽ trở nên không ổn định. Sau đó, ngài chỉ huy bắn bom mạch xung trúng động cơ nhảy siêu quang tốc, máy bay sẽ tự nhiên tách rời. Cả quá trình đều nằm trong tầm kiểm soát của ngài chỉ huy, kết quả hoàn hảo như cô thấy."

"Đây chẳng phải là biểu hiện của tình yêu nồng cháy hay sao?" Mạc Lâm cảm thán rút ra kết luận.

Thì ra là vậy. Tôi chẳng thêm bận tâm đến những lời ca tụng Mục Huyền của bọn họ, cười nói: "Hai anh được cứu ra từ lúc nào? Có chịu khổ không?"

"Tôi rất ổn, tiểu thư, may mà có cô ném bom phát tín hiệu cho ngài chỉ huy, chúng tôi mới được cứu thoát." Mạc Phổ trả lời.

Mạc Lâm giờ hai tay ôm đầu kim loại của anh ta, lắc lia lịa: "Tiểu thư, tôi không ổn một chút nào, tôi sợ chết đi được. Hơn nữa, tôi rất lo cho tiểu thư."

Tôi bị anh ta chọc cười, đang định nói tiếp, Mạc Phổ bỗng lên tiếng: "Ngài chỉ huy, tiểu thư, đường khí trong máy bay đã khôi phục bình thường. Hai người có thể tháo mũ bảo hiểm ra hít thở rồi. Mạc Lâm, mau kiểm tra nguồn năng lượng."

"Ồ." Mạc Lâm trả lời, hai người lại quay đầu về phía trước, theo dõi tấm bảng điều khiển.

Đây là lần đầu tiên tôi mặc bộ đồ du hành vũ trụ nên không biết cởi ra thế nào. Tôi còn đang ngó nghiêng, đột nhiên nghe thấy tiếng cộp nhẹ, Mục Huyền đã cởi mũ bảo hiểm của anh ta ném xuống sàn máy bay. Sau đó, anh ta thò tay xuống dưới cổ của tôi. Một tiếng cắc vang lên, cổ tôi nhẹ bẫng, mũ bảo hiểm đã được tháo ra.

Tôi thở một hơi dài, cảm giác này vô cùng nhẹ nhõm. Tôi đang định tiếp tục nói chuyện với Mạc Lâm và Mạc Phổ, đột nhiên có một lực đẩy mạnh vai tôi. Tôi không kịp đề phòng, lập tức ngã xuống đất. Sau đó trước mắt tôi đen, hơi thở nóng hổi của người đàn ông phả lên mặt tôi, Mục Huyền đã cúi xuống hôn tôi.

Thân hình nặng nề của anh ta đè xuống người tôi, khiến tôi không thể động đậy. Bờ môi lạnh giá của anh ta chặn miệng tôi rồi mút mạnh. Hơi thở thơm tho tươi mát quen thuộc từng tý một chui vào miệng tôi. Tôi nghiêng chặt răng, trợn mắt nhìn anh ta. Sóng mũi thẳng của Mục Huyền ép xuống mũi tôi, làm tôi hơi đau. Đôi mắt sâu hun hút cách tôi rất gần, ý cười dịu dàng đã sớm biến mất, chỉ còn lại một con sóng ngầm thâm trầm khó nắm bắt.

Cử chỉ đột ngột và kịch liệt của Mục Huyền khiến tôi bối rối.

Trước đó, Mục Huyền biểu hiện rất bình tĩnh, kiên nhẫn, thậm chí anh ta còn không dưới một lần mỉm cười với tôi. Tôi đâu ngờ vừa cởi mũ bảo hiểm, anh ta liền lao đến hôn tôi cuồng dã như vậy. Hơi thở của anh ta bắt đầu gấp gáp nặng nề, chứng tỏ anh ta đã nhịn khổ sở một thời gian dài, nhưng không hề biểu hiện ra bên ngoài.

Trong đầu tôi vụt qua ý nghĩ, Mục Huyền là người biết cách khống chế bản thân. Một khi bộc phát, biểu hiện của anh ta sẽ càng mãnh liệt hơn người bình thường.

Tôi hơi cảm thấy sợ hãi, biết là tổn công vô ích, nhưng tôi vẫn ra sức đẩy anh ta. Có điều, hai tay tôi bị anh ta khóa chặt.

Mục Huyền bắt đầu liếm môi và răng của tôi, cố chấp muốn xâm nhập vào bên trong. Tôi nghĩ thôi mặc kệ đi, đau dài không bằng đau ngắn. Bây giờ không cho anh ta hôn chỉ e càng kích thích anh ta, thế là tôi hơi hé miệng.

Mục Huyền đương nhiên phát hiện ra sự thay đổi của tôi, anh ta xâm nhập ngay tức thì, đầu lưỡi bắt đầu kịch liệt khuấy đảo miệng tôi. Khi tôi còn chưa có phản ứng, đầu lưỡi của tôi đã bị anh ta mút mạnh. Cảm giác này quả thực rất khó chịu, tôi liền kêu một tiếng định đẩy anh ta ra ngoài, nhưng anh ta giống như muốn ăn đầu lưỡi của tôi, không hề buông lời. Trong khi cuốn lấy đầu lưỡi của tôi, mũi anh ta hất ra một tiếng thở dài khe khẽ, tự hồ vô cùng dễ chịu.

Tôi chỉ có thể chờ người đợi Mục Huyền ăn no uống say. Nhưng có lẽ do thân thể hai chúng tôi quá gần gũi, anh ta lại hôn rất động tình, chỉ một lát, tôi đột nhiên cảm thấy nơi ở giữa hai đùi ướt ướt. Tôi biết cơ thể tôi đã có phản ứng, điều này khiến tôi hết sức buồn bực.

Đầu lưỡi Mục Huyền đột nhiên dừng lại. Tôi nhìn thấy một tia kinh ngạc vụt qua đáy mắt anh ta, sắc mặt anh ta trở nên rất khó coi. Tôi cho rằng anh ta hôn không mấy dễ chịu nên mới ngừng lại. Nhưng tôi còn chưa kịp vui mừng, anh ta lại nhắm mắt cúi xuống hôn tiếp.

"Ngài chỉ huy, chúng ta sắp đến... A..." Giọng nói của Mạc Lâm như bị người nào đó chặn họng.

"Đừng quay đầu!" Mạc Phổ mắng nhỏ Mạc Lâm.

Nhất định là bọn họ đã nhìn thấy Mục Huyền đang nằm đè lên người tôi từ ban nãy nhưng bọn họ sợ đến mức không dám ho he. Nhận thức này khiến tôi vô cùng ngượng ngùng, tôi hàm hồ kháng nghị: "Dừng lại". Tôi chưa kịp nói hết câu đã bị "bịt miệng." Tôi chỉ còn cách chấp nhận số phận, trong lòng thầm nghĩ, cùng lắm để anh ta hôn mấy phút rồi cũng phải kết thúc.

Ai ngờ một lúc sau, Mục Huyền vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại. Anh ta thậm chí bắt đầu một trình tự cố định, lặp đi lặp lại nụ hôn kéo dài: đầu tiên anh ta liếm môi tôi một lượt, sau đó anh ta thò đầu lưỡi vào miệng tôi khuấy đảo một hồi rồi hút đầu lưỡi của tôi sang miệng anh ta, anh ta vừa ngậm vừa liếm đầu lưỡi tôi. Cuối cùng, anh ta lại liếm khoang miệng của tôi. Trình tự đó lặp đi lặp lại không biết bao lần.

Trong miệng tôi bây giờ toàn là mùi vị của Mục Huyền, cơ miệng do há lâu đã tê liệt đến mức hình như không phải của tôi. Dòng dung dịch ấm nóng lặng lẽ trào ra từ nơi bí ẩn giữa hai đùi tôi. Tôi có thể cảm thấy quần lót bị ướt một mảng. Điều này khiến tôi điên tiết, nhưng tôi không dám động đậy, ngộ nhờ bị Mục Huyền phát hiện, không biết anh ta sẽ làm gì nữa.

"Trời, vẫn chưa xong..." Mạc Lâm nói nhỏ, ngữ khí tương đối hưng phấn. Nhưng do khoang máy bay không lớn, tôi đều nghe thấy rõ ràng, khó coi chết đi được.

"Tất nhiên rồi...ngài chỉ huy là người đàn ông bình thường, ngài ấy phải nhịn khổ sở biết bao." Thanh âm của Mạc Phổ vẫn trầm ổn nghiêm túc như thường lệ.

"Bọn họ không phải "làm" ngay tại đây đấy chứ?" Mạc Lâm cất giọng bất an: "Tôi sẽ ngưng chết mất."

"Im miệng!" Mục Huyền đang nằm phủ phục trên người tôi cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi tôi, lên tiếng nạt nộ. Hai người ngồi trên lập tức im bặt. Tôi còn chưa kịp thở hắt ra, Mục Huyền nói dịu dàng: "Chúng ta tiếp tục." Sau đó, anh ta lại cúi xuống chuyên tâm hôn tôi.

Tôi thật sự không chịu nổi, liền há miệng ngậm đầu lưỡi của Mục Huyền. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi chủ động, anh ta liền dừng động tác, giờ tay nâng mặt tôi. Tôi lập tức cắn mạnh.

Miếng thịt mềm mại giữa hai hàm răng tôi hình như bị rách toạc. Máu tanh nhanh chóng lan tỏa trong khoang miệng tôi. Mục Huyền hơi ngậy người, ánh mắt anh ta vụt qua một tia lạnh lùng tàn khốc.

Tôi nghĩ chắc Mục Huyền tức giận, bởi anh ta buông người tôi. Ai ngờ anh ta chỉ ngừng một giây, rồi lại tiếp tục hôn tôi với sức mạnh lớn hơn.

Tôi hết nói nổi. Dù sao tôi cũng không thể cắn đứt đầu lưỡi anh ta. Thế là tôi nhắm mắt chịu đựng.

Có lẽ do thiếu dưỡng khí, đầu tóc tôi bắt đầu nặng chình chịch, cơ thể mềm nhũn, các giác quan trở nên mơ hồ, chỉ có đầu lưỡi đang bị Mục Huyền liếm mát là trở nên nhạy cảm vô cùng. Từng cơn run rẩy từ đầu lưỡi truyền đến khắp toàn thân, khiến tôi vô cùng dễ chịu. Cảm giác này lại làm tôi bực bội.

Mơ mơ màng màng không biết bao nhiêu lâu, tôi chợt nghe thấy tiếng "cạch" nhẹ, máy bay rõ ràng đã hạ cánh. Bên ngoài có tiếng bước chân thưa thớt.

Chúng tôi đã trở về mặt đất? Vậy mà tôi không một chút cảm giác?

Tôi lập tức tỉnh táo lại, đột nhiên thấy có gì đó không đúng.

Trời ơi, tôi đang làm gì vậy? Nhất định đầu óc tôi có vấn đề, nên bây giờ tôi mới chủ động ngậm mát đầu lưỡi của Mục Huyền, nhiệt tình hồi ứng nụ hôn của anh ta.

Tôi lập tức đẩy đầu lưỡi của anh ta ngoài.

Mục Huyền lặng lẽ quan sát tôi vài giây, anh ta cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi tôi. Ánh mắt anh ta vẫn nhìn tôi chăm chú, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Sau đó anh ta liếm môi như chưa đã cơn thèm.

"Đứng gác ở bên ngoài." Mục Huyền nói.

"Vâng ạ." Giọng nói cung kính của Mạc Lâm và Mạc Phổ vọng tới.

Tôi giãy giụa định ngồi dậy, nhưng vai lại bị Mục Huyền đè xuống đất.

Ngực anh ta phập phồng, mái tóc đen ngắn rủ xuống trán, gương mặt trắng ngần đỏ ửng như đánh phấn hồng lên hai má. Thế nhưng, đôi mắt đen của anh thâm lại, nơi đó viết rõ hai từ "dục vọng", vừa tĩnh lặng vừa kịch liệt, giống như có thể phá bỏ sự trói buộc, ăn tươi nuốt sống tôi bất cứ lúc nào.

"Dao!" Mục Huyền cất giọng trầm khàn, nói chậm rãi: "Tôi rất thích sự chủ động của em. Tôi muốn cùng em chia sẻ càng nhiều niềm vui sướng, chỉ với em mà thôi."

Nghe thấy tiếng thở gấp gấp của Mục Huyền, tôi hơi hoảng hốt.

"Anh nói anh sẽ không động vào tôi cho tới khi chúng ta kết hôn!" Tôi lên đưa mắt xuống thân dưới Mục Huyền. Chỗ đó quả nhiên đã nổi cục, quần du

hành vũ trụ dày bịch cũng không thể che giấu.

Mục Huyền đột nhiên cúi mặt xuống ngực tôi, từ tốn mở miệng: "Đúng là tôi nói vậy. Nhưng nếu em đồng ý thân mật trước thời hạn, tôi có thể bắt đầu ngay lập tức."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Không Thể Dừng Lại

"Nếu em đồng ý thân mật trước thời hạn, tôi có thể bắt đầu ngay lập tức."

Nói xong câu này, Mục Huyền bắt đầu hôn cổ tôi. Đầu lưỡi nóng hổi của anh ta giống cái bàn chải, mang theo tiếng nước khề khàng, chải từng tác da của tôi.

Tôi có cảm giác bị điện giật. Trong người tôi như xuất hiện một con rắn nước, bò từ lỗ tai lên não, sau đó lại quay đầu bò xuống dưới, đâm vào một nơi nào đó đã căng lên của tôi, khiến nơi đó không ngừng tiết ra chất dịch ướt át. Sau đó, nó lại xuyên qua sống lưng và hai chân tôi, làm toàn thân tôi tê liệt.

Tôi thở hổn hển, gần như thét lên: "Tôi không đồng ý thân mật trước, anh có thể kết thúc rồi."

Mục Huyền lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi. Đến lúc này tôi mới chú ý, có lẽ do vừa rồi hôn quá lâu và quá dùng sức nên môi anh ta sưng mọng, bờ môi trên còn bị sứt. Ánh mắt anh ta mờ mịt, đồng tử đen nhánh như bị phủ một lớp sương mỏng. Trong đầu tôi tự nhiên bật ra từ "ý loạn tình mê".

"Tôi muốn nói..." Tôi cân nhắc từ ngữ: "Bây giờ tôi vẫn chưa muốn."

Ánh mắt Mục Huyền cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, anh ta dán mắt vào tôi: "Được."

Giọng nói của anh ta vẫn khàn khàn, bộ phận nào đó ti trên bụng tôi vẫn cương cứng, nhưng tôi thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì tôi biết anh ta sẽ không nuốt lời.

***

Như tôi dự đoán, Mục Huyền quả nhiên chống tay xuống sàn, lật người ngồi sang một bên. Tôi cũng ngồi dậy, lúc này tôi mới phát hiện, quần áo vũ trụ, áo khoác quân phục và váy của tôi đã bị Mục Huyền tước lên ngực từ bao giờ, để lộ một mảng xuân quang.

Tôi vội vàng kéo váy và cài cúc áo khoác. Mục Huyền cời bộ đồ du hành vũ trụ, bên trong anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt và quần dài. Tôi tưởng đã đến lúc rời khỏi máy bay, nào ngờ anh ta giờ tay ôm vai tôi, đầu ngả về phía tôi. Sau đó, anh ta cúi mặt vào mái tóc dài của tôi.

"Khải Á hôn em phải không?" Thanh âm trầm thấp dịu dàng đột ngột vang lên, không một chút nộ khí.

Nhưng bây giờ tôi đã hơi hiểu Mục Huyền. Anh ta tỏ thái độ bình tĩnh không có nghĩa anh ta không tức giận. Tôi ghét kiểu chất vấn này nên thân nhiên thừa nhận: "Ừ, đúng là hắn đã hôn tôi. Sao anh biết?"

Bàn tay đặt trên vai tôi bỗng siết chặt.

"Tôi ngại thấy." Mục Huyền từ tốn trả lời.

Tôi bất chợt hiểu ra, thảo nào lúc mới bắt đầu hôn tôi, sắc mặt anh ta bỗng dưng thay đổi. Hóa ra anh ta ngại thấy mùi của Khải Á trong miệng tôi.

"Mấy lần?" Mục Huyền hỏi tiếp.

"Gi cơ?" Tôi nhất thời không hiểu ý.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát. Sau đó anh ta ôm eo tôi, xoay người tôi đối diện anh ta, ánh mắt sắc bén nhìn tôi chăm chăm: "Hắn hôn em mấy lần?" Ngực khí có phần đánh lại.

Anh ta không truy vấn thì không sao. Vừa nhắc tới, tôi liền nhớ đến chuyện suýt nữa bị Khải Á cưỡng bức. Tôi thật sự không muốn hỏi tường lại sự việc đó. Nếu không phải tôi nhanh trí, có lẽ bây giờ tôi như một bãi bùn nhão nằm dưới thân người đàn ông khác. Tất cả những chuyện này đều do Mục Huyền ban cho. Vậy mà bây giờ, anh ta còn chất vấn tôi bị Khải Á hôn mấy lần? Trong quan niệm của anh ta, dục vọng chiếm hữu quan trọng hơn cảm nhận của tôi, danh dự của tôi hay sao?

Trong lòng tôi bốc lên một ngọn lửa.

"Anh muốn hỏi ở chỗ nào?" Tôi trừng mắt với Mục Huyền.

Anh ta ngây người, thần sắc bỗng trở nên u ám.

"Anh hỏi mấy lần, là chỉ miệng, cổ hay tay?" Tôi từ tốn hỏi tiếp.

Cả người Mục Huyền hóa đá trong giây lát.

Từ gương mặt đến thân thể, từ ánh mắt đến hô hấp của anh ta phảng phất ngưng trệ.

"Tôi mệt rồi, tôi muốn về nghỉ ngơi." Tôi đẩy người Mục Huyền rồi đứng dậy. Anh ta vẫn ngồi bất động một chỗ. Tôi biết lời nói vừa rồi của tôi có sức sát thương rất lớn. Chứng kiến phản ứng của Mục Huyền, tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Tôi chỉnh lại gấu váy, đặt tay lên tay nắm cửa khoang.

Mục Huyền đột nhiên gọi lớn tiếng: "Mạc Phổ, lập tức đem tất cả tài liệu trong phòng chỉ huy của Khải Á đến đây." Ngừng một giây, anh ta nói tiếp: "Bao gồm cả camera theo dõi."

"Vâng ạ." Thanh âm Mạc Phổ cách rất xa.

Tôi giật mình. Nếu xem hình ảnh đó, Mục Huyền sẽ chứng kiến cảnh tôi suýt bị Khải Á cưỡng bức? Nhớ đến lời của Khải Á, tôi thật sự sợ anh ta nổi điên rồi gây thương tổn cho tôi. Mau rời khỏi không gian kín mít này mới là thượng sách. Nghĩ đến đây, tôi dùng sức vặn tay nắm cửa.

Cánh cửa không hề nhúc nhích.

Tôi vẫn chưa phát giác ra điều bất thường, chỉ nghĩ tay tôi không đủ lực. Đang định thử lại một lần, tôi đột nhiên cứng đờ người.

Bởi vì tôi không thể động đậy. Chân, tay và toàn thân tôi bị một sức mạnh vô hình trói chặt.

Mục Huyền lại dùng "Sức mạnh tinh thần" với tôi!

Một thân hình ấm áp lặng lẽ áp vào sau lưng tôi. Eo đột ngột bị siết chặt, Mục Huyền ôm tôi, tựa cằm vào tóc tôi, đôi bàn tay trắng nõn bắt đầu cởi cúc áo khoác quân phục trên người tôi.

"Anh muốn làm gì hả?" Lời nói vừa dứt, áo khoác quân phục đã rơi xuống sàn. Sau đó, Mục Huyền tiếp tục cởi cúc áo váy. Khi chất liệu vải mềm mại rời khỏi thân thể, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

"Anh không giữ chữ tín...A..."

Cả người đột nhiên nhẹ bẫng, tôi bị Mục Huyền bế lên rồi đặt nằm xuống sàn máy bay. Bên dưới thân là chất liệu vải mềm mại, anh ta đã trải áo khoác quân phục làm đệm lót cho tôi. Sau đó thân hình cao lớn của anh ta ập đến.

Không nói cũng có thể đoán chuyện sắp diễn ra với bản thân. Tôi lập tức nhớ đến buổi tối bốn năm trước, toàn thân tôi buốt giá, tôi đau khổ nhắm mắt. Mặc dù biết tình huống này trước sau gì cũng xảy ra nhưng tôi vẫn cảm thấy nhục nhã.

Đột nhiên, một luồng khí nóng thổi vào cổ tôi. Sau đó, một thứ gì đó, như có như không lướt qua làn da tôi. Không phải miệng Mục Huyền, cũng không phải đầu ngón tay của anh ta. Thứ này mát lạnh, khiến tôi buồn buồn, lực đạo rất nhẹ, không chú ý kỹ sẽ không cảm nhận thấy.

Chỉ trong chốc lát, thứ đó nhẹ nhàng lướt từ cổ tôi xuống dưới, tới bộ ngực, bụng, bên hông của tôi. Tôi nghe thấy Mục Huyền hít một hơi sâu. Đúng là rất kỳ quái, tôi liền mở mắt, sau đó hóa đá.

Mục Huyền đang... ngửi thân thể tôi?

Anh ta lột sạch đồ trên người tôi, chỉ để lại mỗi bộ quần áo lót. Sau đó, anh ta dùng mũi ngửi từng tấc da của tôi. Thứ vừa chạm nhẹ vào làn da tôi chính là đầu mũi mát lạnh của anh ta.

Tôi bỗng hiểu ra mọi chuyện.

"Anh muốn ngửi xem, Khải Á đã động đến chỗ nào?"

"Ừ."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải anh ta có ý làm trái lời cam kết.

"Vậy anh đừng dùng "Sức mạnh tinh thần" trói tôi nữa."

Mục Huyền chẳng lên tiếng cũng không hề có bất cứ cử động nào, nhưng khi tôi thử động đậy chân tay, tôi mới hiện thân thể đã trở lại bình thường.

Sau khi biết Mục Huyền chỉ muốn ngủ người tôi, tôi không kháng cự, cũng không dám nói một lời kích thích anh ta. Nhưng nhìn người đàn ông cao lớn nằm bò trên người tôi hít hít ngửi ngửi, tôi thật sự cảm thấy vừa kỳ quái vừa ngứa ngáy.

Mục Huyền bất chợt dừng động tác, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi ngây người.

Bởi vì ánh mắt anh ta hết sức u tối. Gương mặt vốn trắng nõn đỏ bừng bừng như ngọn lửa, đến vành tai anh ta cũng đỏ ửng.

Xong đời rồi. Mục Huyền trước đó đã có thể đè nén dục vọng, sau khi ngủ một lượt, anh ta từ vô tâm chuyển thành có tâm lúc nào không hay.

Tôi vội kéo vạt áo quân phục rồi cài cúc. Nhưng mới cài hai cúc, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng loạt xoạt. Khóe mắt liếc một cái, bắt gặp Mục Huyền đang giơ tay kéo khóa quần.

Toàn thân tôi run lên, động tác tay càng nhanh hơn. Tuy nhiên, cúc thứ ba vẫn chưa cài xong, tôi lại liếc thấy một thứ cực lớn nhảy ra khỏi quần dài. Một bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy nó. Mặt tôi nóng ran, lẽ nào anh ta định "lau súng" ngay trước mặt tôi? Ghê quá!

Nhưng tôi đã nhầm to!

Bởi vì ở giây tiếp theo, Mục Huyền giơ bàn tay bản thủ về phía tôi, túm lấy tay tôi với một sức mạnh kinh hồn.

Tôi trợn mắt há mồm, quên cả la hét, cũng không kịp có bất cứ hành động phản kháng nào, chỉ mở to mắt nhìn bàn tay của tôi bị ấn lên trên đó.

Xúc cảm dưới lòng bàn tay nóng bỏng, hơi giật giật. Toàn thân Mục Huyền cũng run lên, anh ta không thể kiềm chế phát ra tiếng rên khẽ.

Tôi ra sức rút tay về, nhưng bàn tay anh ta giống một gọng kìm sắt, ép tôi xòe năm ngón tay rồi nắm chặt thứ đó. Tôi tất nhiên hiểu anh ta muốn tôi làm gì, trong lòng vừa khó chịu vừa đau khổ. Làm theo yêu cầu của anh ta, quả thực vượt quá sức chịu đựng của tôi. Còn nếu không làm, nhờ anh ta không nhìn được, "bắn súng thật" thì tôi phải làm sao?

Trong lúc tôi đang lưỡng lự, Mục Huyền đột nhiên đẩy tôi nằm xuống đất, bàn tay đang nắm tay tôi đồng thời buông lỏng. Sau đó, anh ta nằm úp sấp lên người tôi, thử cương cứng của anh ta chọc vào bụng tôi.

Tôi khiếp đảm, bất chấp tất cả hét lên: "Tôi muốn dừng tay! Dừng tay!"

Trước mắt tối sầm, Mục Huyền áp mặt hôn tôi ngấu nghiến. Nụ hôn này hung hãn hơn bất cứ nụ hôn nào khác. Đầu lưỡi của tôi bị anh mút đến đau rát.

Trong lúc hôn nhau, tôi vẫn cảm thấy thứ ở trên bụng tôi co rút một cái. Sau đó một dòng dung dịch ướt ướt không ngừng phun lên bụng tôi.

Tôi hoàn toàn chết lặng.

Cùng lúc đó, Mục Huyền dừng nụ hôn. Anh ta vùi mặt vào mái tóc dài bên vai tôi, thở hổn hển.

Tôi ngây ngốc cúi xuống nhìn "đầu súng", thậm chí vẫn có thể cảm nhận thấy thứ đó đang động đậy trên bụng tôi. Vài giây sau, Mục Huyền chống tay ngồi dậy. Anh ta cúi đầu, tôi cũng thuận theo ánh mắt anh ta nhìn xuống.

"Quái thú" của Mục Huyền vẫn hết sức to lớn. Có điều, nó dường như mềm đi không ít. Trong khi đó, dưới chân anh ta, trên bụng tôi, đùi tôi, quần lót của tôi, chỗ nào cũng có chất dịch màu trắng, rồi tỉnh rồi ngủ.

Cho dù chúng tôi từng trải qua một đêm, nhưng lúc không có đèn sáng, Mục Huyền phóng đi đâu tôi không hề hay biết. Tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng này. Vào giây phút đó, toàn thân tôi cứng đờ, đầu óc tôi trống rỗng.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát rồi rút một chiếc khăn màu trắng từ túi quần, bắt đầu nhẹ nhàng lau chùi cho tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy rất bị ai, sống mũi cay cay, nước mắt trào ra khóe mi.

Bàn tay anh ta đang di chuyển trên người tôi lập tức dừng lại.

Sau đó, người tôi nhẹ bẫng, tôi bị Mục Huyền bế lên. Tôi không muốn để ý đến anh ta, trong đầu lặp đi lặp lại hình ảnh kinh khủng vừa rồi. Tôi cảm thấy rất tủi nhục, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống. Tôi thậm chí ứa khóc nức nở.

Mục Huyền siết chặt đôi cánh tay đang bế tôi, giọng nói dịu dàng của anh ta vang lên bên tai tôi: "Tôi xin lỗi, Dao, tôi xin lỗi."

Tôi ngây ra, anh ta đang xin lỗi tôi?

"Tôi sẽ giết chết Khải Á. Suýt nữa mất em... Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa."

Ngữ khí của anh ta dịu dàng đến mức không thể hình dung nổi. Tôi bỗng có một cảm giác bất lực chưa từng thấy. Tôi nằm im trong lòng anh ta, không

khóc, không động đậy, cũng không lên tiếng.

Mục Huyền ngồi xuống đất, đặt tôi ngồi lên đùi anh ta. Anh ta áp má vào mặt tôi, sau đó hôn đi nước mắt của tôi.

"Hết khóc rồi?"

Tư thế thân mật khiến tôi không tự nhiên. Tôi muốn quay đầu đi chỗ khác, nhưng bị Mục Huyền giữ cầm, không thể nhúc nhích.

"Dao, tôi đã nhìn thấy vết thương của Khải Á, tôi cũng biết em vì tôi mạo hiểm ném bom." Mục Huyền nhìn tôi chăm chú: "Em trung trinh như vậy, với tư cách một người chồng, tôi sẽ bù đắp cho em gấp bội."

Trung trinh?

Anh ta tưởng tôi chống lại Khải Á là vì anh ta?

Bởi vì tôi phóng tên lửa ngăn chặn viện binh của Khải Á nên anh ta hiểu nhầm?

Thảo nào trước đó tâm trạng của Mục Huyền có vẻ rất tốt. Chả trách anh ta đề xuất "thân mật trước thời hạn". Anh ta hôn tôi lâu như vậy, là bởi vì anh ta cho rằng tôi thích anh ta?

Nhưng anh ta không bận tâm đến vấn đề tình cảm cơ mà?

Dù anh ta nghĩ thế nào, sự hiểu nhầm này có vẻ rất nghiêm trọng. Nhưng nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh ta, nghĩ đến chuyện vừa rồi anh ta khổ sở đè nén...tôi không biết nên giải thích như thế nào.

"Ngoài ra." Mục Huyền nói tiếp: "Lần này là ngoài ý muốn. Dù sao...cũng bốn năm rồi."

Tôi hơi ngượng ngùng. Tất nhiên tôi hiểu ý anh ta. Anh ta muốn nói, sau lần đầu tiên vào bốn năm trước, anh ta phải kiềm chế quá lâu, nên lần này mới thành ra như vậy.

"Anh không cần giải thích với tôi chuyện này..."

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên giọng nói của Mạc Lâm, cắt ngang lời tôi.

"Khụ, khụ...điện hạ, rất xin lỗi đã quấy rầy ngài và tiểu thư. Hoàng đế bệ hạ triệu kiến điện hạ gấp." Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người gọi Mục Huyền là "điện hạ".

Thần sắc Mục Huyền trở nên nghiêm nghị, anh ta bế tôi đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không Yêu Giang Sơn

Đế đô được nhuộm ánh hoàng hôn âm u, bàng bạc. Đường đi như dải lụa màu đen kéo dài trong không trung. Tôi ngồi trên chuyến tàu quân dụng, lặng lẽ ngắm cảnh sắc hai bên đường.

Chuyến tàu thỉnh thoảng giảm tốc độ. Tôi nhìn xuống đường, không thấy một bóng dân thường, chỉ có binh sĩ súng ống vác trên vai. Cứ vài bước lại có một trạm gác nghiêm ngặt.

Khải Á nói không sai, Mục Huyền đã khống chế toàn bộ Đế đô. Ở một nơi tôi không được chứng kiến, có lẽ máu đã chảy thành sông.

Ban ngày, Mục Huyền tắm máu Đế đô, khiến cả hành tinh Stan đổi màu. Vừa rồi, anh ta không thể kiềm chế...kịch liệt phóng thích trên người tôi. Còn vào giây phút này, anh ta nghiêm chỉnh trong bộ quân phục màu xám, ngồi bên cạnh tôi chăm chú theo dõi tình hình quân sự, ký phát mệnh lệnh. Guồng mặt tuấn tú của anh ta trầm tĩnh dưới ánh đèn.

Nghĩ đến chuyện sống cả đời với người đàn ông có nhiều bộ mặt như vậy, tôi có cảm giác không chân thực.

Sau một hồi khóc lóc, tôi đã hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh. Bởi vì việc bỏ trốn thất bại, dù tôi không cam lòng đến mấy cũng chẳng thể thay đổi tình hình. Bây giờ việc duy nhất tôi có thể làm là đối mặt với hiện thực, thích ứng và chấp nhận "người chồng" ngồi bên cạnh tôi.

Cho đến khi xuất hiện cơ hội trốn thoát tiếp theo, nếu tôi vẫn còn có cơ hội.

Nửa tiếng sau, đoàn tàu dừng lại. Mục Huyền đứng dậy, Mạc Lâm lập tức đem găng tay trắng và mũ sĩ quan đưa cho anh ta. Mục Huyền không nhận mà liếc mắt về phía tôi.

Mạc Lâm ngoác miệng cười, nháy mắt với tôi. Tôi đành phải đứng dậy.

Đôi tay đàn ông trước mặt trắng ngần, ngón tay dài, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay một màu hồng nhạt, rất cân đối đẹp mắt. Sau khi tôi đeo găng tay trắng, đôi bàn tay đó biến thành lạnh lẽo và nghiêm túc.

Tôi lại đội mũ lên đầu Mục Huyền. Lúc này tôi mới phát hiện, kỳ thực đầu anh ta rất to, ít nhất to hơn đầu tôi nhiều.

"Tiểu thư, ở đây." Mạc Lâm chỉ ngón tay, hóa ra mấy sợi tóc đen rơi khỏi chiếc mũ. Vị trí đó gần sau gáy, tôi đành phải kiễng chân vén lên. Ai ngờ vừa chạm vào Mục Huyền, eo liền bị ôm chặt. Anh ta cúi đầu hôn tôi.

Bờ môi lại bị anh ta giầy vò một hồi. Một lúc sau, Mục Huyền mới buông người tôi. Trong khi tôi thở hổn hển, hô hấp của anh ta vẫn rất bình ổn. Khóe mắt đen thẫm của anh ta xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

"Khục, khục."

Không cần quay đầu, tôi cũng biết Mạc Lâm đang cười. Anh ta cố ý phát ra tiếng cười kiểu cố gắng nín nhịn nhưng không nhịn nổi. Tôi cảm thấy hơi thất vọng. Tuy biết rõ đây là cử chỉ rất bình thường của một cặp vợ chồng, chẳng có gì to tát, nhưng tôi vẫn có cảm giác khó chịu khi mối quan hệ giữa tôi và Mục Huyền thoát khỏi tầm kiểm soát.

Dưới sự hộ tống của đám binh sĩ, chúng tôi rời khỏi nhà ga, đi xuyên qua một quảng trường tới cánh cổng lớn bên ngoài hoàng cung. Tôi từng tưởng tượng ra dáng vẻ của hoàng cung. Nó nhất định hiện đại, nhiều màu sắc và tráng lệ. Nhưng khi bắt gặp tòa kiến trúc trước mặt, tôi mới biết mình chỉ đoán đúng một nửa.

Đằng sau cánh cổng sắt kim loại cao lớn là một quần thể kiến trúc nối liền. Quần thể kiến trúc này được xây từ những tảng đá màu trắng cực lớn. Ở đây không có kim loại, cũng không có cốt thép bê tông, chỉ có những tảng đá nguyên thủy, sạch sẽ.

Lúc này trời đã tối hẳn, bên trong đèn đuốc sáng trưng. Cung điện trắng toát đẹp đẽ như một mỹ nhân tao nhã, phong tình vạn chủng, nằm ngang trước mặt chúng tôi. Tôi nghĩ, nhất định cần vô số nhân công đeo gọt chạm trổ, mới tạo ra cung điện đẹp như trong cổ tích.

"Đây là kiến trúc có từ thời Thương cổ." Mạc Lâm đứng sau lưng tôi lên tiếng giải thích.

Tôi không khỏi khâm phục người Stan. Khoa học kỹ thuật của bọn họ phát triển như vậy, hoàng đế ngược lại sống ở tòa kiến trúc nguyên thủy. Có thể thấy, bọn họ rất tôn trọng văn minh tinh thần.

Lúc này, một người đàn ông trung niên ăn mặc tôn quý từ trong cổng đi ra, ông ta mỉm cười: "Nặc Nhĩ điện hạ, bệ hạ đợi ngài và Hoa tiểu thư lâu rồi."

Mục Huyền gật đầu, sải bước dài đi vào trong. Người đàn ông trung niên vội lên tiếng: "Khoan đã điện hạ! Binh sĩ của ngài, chỉ e không tiện vào hoàng cung..."

Ông ta không thể nói hết câu, bởi vì Mục Huyền đã ra hiệu hai người lính lùi ông ta sang một bên.

Tôi giật mình kinh ngạc. Đúng là bá đạo quá, anh ta muốn làm gì?

Chúng tôi đi qua một con đường nhỏ rợp bóng cây. Đám cảnh vệ hoàng cung chúng tôi gặp trên đường đi đều bị người của Mục Huyền kéo vào một góc, đứng với câu "đi đến đâu quét sạch đến đó."

Một lát sau, có binh sĩ báo cáo, đội quân tiên phong đã khống chế toàn bộ hoàng cung. Về mặt Mục Huyền lãnh đạm từ đầu đến cuối, phảng phất tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh ta.

Tôi thấp thỏm không yên, không nhịn được kéo Mạc Lâm hỏi nhỏ: "Anh ta muốn làm gì? Lẽ nào muốn bức vua thoái vị?"

Mạc Lâm nghi hoặc nhìn tôi, rồi lại quay người túm lấy Mạc Phô, lặp lại nguyên câu nói của tôi: "Anh ta muốn làm gì? Lẽ nào muốn bức vua thoái vị?" Tôi khóc cười không xong, thì ra Mạc Lâm chưa từng nạp vào đầu vấn đề này nên không hiểu.

Mạc Phô trả lời: "Chú đoán lung tung gì thế? Mặc dù hoàng đế triệu kiến điện hạ, nhưng bây giờ tình hình của Đế đô phức tạp, đề phòng người của Khái Á điện hạ phản công, tất nhiên chúng ta phải khống chế hoàng cung trước."

Mạc Lâm gật đầu, còn tôi cau mày, liệu có đơn giản là "phòng họa hơn chữa cháy" không?

Cuối cùng, chúng tôi dừng lại trước tòa kiến trúc ở nơi sâu nhất trong hoàng cung. Tòa nhà được bao bọc bởi hồ nước xanh biếc. Hàng cây xung quanh hồ được đưa, bóng tòa nhà dưới mặt nước lay động nhẹ. Cảnh sắc hết sức tĩnh mịch.

Xung quanh tòa nhà có ít nhất hơn một trăm người cảnh vệ cầm súng canh gác.

Lần này, Mục Huyền không hạ lệnh không chế bọn họ, mà để tất cả binh sĩ ở bên ngoài. Thậm chí anh em Mạc Lâm Mạc Phổ cũng bị đứng dưới chân cầu thang. Chỉ có anh ta và tôi đi lên cửa cung điện.

Tôi vừa hồi hộp vừa mong ngóng, tôi sắp được gặp hoàng đế rồi.

Cửa cung điện có hai người canh vệ đứng gác, trong đó một người dắt con chó săn cực kỳ to lớn hung dữ.

Người đó cất giọng nghiêm túc: "Xin lỗi điện hạ, chúng tôi phải làm theo trình tự."

Mục Huyền gạt đầu, buông tay tôi. Anh ta tháo dao găm và súng lục dắt ở thắt lưng rồi đi qua khung cửa. Một luồng sáng màu lam nhạt quét qua đầu anh ta. Sau đó, một người canh vệ dắt chó săn tiến lại gần.

Con chó săn vừa gi mũi vào giày boots của Mục Huyền liền kêu tru tréo một tiếng rồi hoảng sợ lùi về góc tường.

Trên mặt Mục Huyền thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt. Người canh vệ còn lại ngượng ngập: "Nó rất sợ điện hạ, tôi từng tiếp xúc nhiều lần như vậy, nó sẽ cải thiện...Được rồi, điện hạ, ngài đã có thể vào trong."

Tôi liếc Mục Huyền một cái, anh ta rốt cuộc là loại bán thú nào mà con chó to đùng như vậy gặp anh ta cũng sợ hết hồn. Trong đầu tôi bất chợt hiện ra hình ảnh con dã thú năm đó, đúng là rất kinh khủng.

Mục Huyền đứng trong cửa đợi tôi. Tôi đi đến khung cửa để luồng sáng xanh quét vào người. Người canh vệ dắt con chó săn tiến đến. Thần sắc của Mục Huyền vẫn thản nhiên như không khiến tôi cảm thấy hơi lạ lùng, anh ta chịu để giống đực lại gần tôi? Nhưng tôi lập tức ngộ ra, con chó này nhất định là chó cái.

Con chó săn hít giày của tôi, sau đó ngửi bấp chân tôi. Tôi thấy hơi buồn buồn nhưng cố nhẫn nhịn. Nào ngờ, con chó kêu ăng ẳng một tiếng, quay đầu lao về góc tường, co rúm người, phảng phất vô cùng sợ hãi.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, hai người canh vệ cũng mở to mắt nghi hoặc. Mục Huyền điềm nhiên giơ tay về phía tôi, cứ như anh ta đã sớm đoán ra chuyện này.

Tôi đi nhanh đến bên anh ta, hỏi nhỏ: "Tại sao con chó đó lại sợ tôi?"

Mục Huyền nhướn mắt liếc tôi một cái: "Trên người em có mùi của tôi." Anh ta ngừng một lát: "Mùi rất nặng."

"Ồ." Tôi không để ý, tiếp tục đi vài bước về phía trước. Tôi đột nhiên hiểu ý của anh ta. Đúng là không thể chịu nổi, tôi không kịp tắm rửa mà chỉ thay bộ váy rồi theo anh ta đến hoàng cung. Nghe anh ta nói vậy, tôi cảm thấy nơi đó dính nhơm nhớp, toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

Tuy nhiên, tại sao anh ta nhấn mạnh, mùi của anh ta "rất nặng"? Anh ta mắc bệnh sạch sẽ, lẽ nào chê tôi bẩn thỉu? Thật quá đáng, sao anh ta không đi chê bản thân anh ta?

Tôi bực bội đi theo Mục Huyền qua hành lang dài tới một cánh cửa.

Đây là một căn phòng trang trí đẹp đẽ, hoa lệ và vô cùng tĩnh mịch. Đám người hầu buồng thông tay đứng im lặng trong phòng. Phía trước đặt một chiếc giường lớn màu vàng, bên trên có một người đang nằm.

Tôi và Mục Huyền từng bước tiến lại gần. Tim tôi đập thình thịch, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi được gặp "hoàng đế" bằng xương bằng thịt. Nhưng tại sao ông ta nằm bẹp gí trên giường, lẽ nào sức khỏe của ông ta không tốt? Chẳng trách các con trai của ông ta đấu nhau một mất một còn.

Thấy chúng tôi đi vào, người hầu ở bên cạnh giường đều lui ra ngoài. Tuy ánh đèn tối mờ mờ, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ, đó là một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng cao quý, bộ dạng rất tiêu tụy. Mái tóc ngắn của ông ta màu nâu đậm, giống hệt Khải Á. Tròng mắt ông ta màu đen, trông có vẻ rất mệt mỏi. Gương mặt ông ta hốc hác nhưng vẫn để lộ đường nét gọn gàng, hoàn mỹ.

Ánh mắt ông ta đảo qua chúng tôi, dừng lại trên người tôi một hai giây rồi quay về Mục Huyền.

"Nặc Nhĩ, con hãy tha cho anh trai con và những vị đại thần đã bị con bắt." Ngược lại với diện mạo bệnh tật, giọng nói hoàng đế trầm ổn vang vang.

Mục Huyền im lặng một lát mới trả lời: "Con có thể thả những người khác, riêng Khải Á không được."

Hai cha con vừa gặp đã đi thẳng vào vấn đề, tôi cũng bị ảnh hưởng bởi không khí của bọn họ, tự nhiên thấy căng thẳng.

Hoàng đế lặng lẽ nhìn Mục Huyền: "Bởi vì anh trai con ra tay hãm hại con trước? Nhưng nó đã bị trọng thương, trừng phạt vẫn chưa đủ sao?"

Mục Huyền không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chú nền nhà. Một lát sau, anh ta mới ngẩng lên, thần sắc vô cùng lạnh lẽo.

"Không phải vì nguyên nhân đó."

Hoàng đế ngáy người, lập tức quay sang tôi: "Nó động vào người phụ nữ của con?"

Mục Huyền im lặng, vẻ mặt hết sức u ám.

Tôi cũng sùng sốt.

Hoàng đế trầm ngâm vài giây, đột nhiên nói với tôi: "Hoa tiểu thư, cô có thể tha thứ cho anh trai Nặc Nhĩ không?"

Vị hoàng đế này quả nhiên lợi hại, biết đường đá "trái bóng" sang cho tôi.

Tôi đắn đo trả lời: "Hắn không gây thương tổn không thể cứu vãn đối với tôi, tôi bằng lòng tha thứ cho hắn."

Hoàng đế để lộ nụ cười. Mục Huyền nhìn tôi chăm chú.

"Tuy nhiên..." Tôi tiếp tục mở miệng: "Tôi hy vọng đệ hạ có thể bảo đảm, sau này hắn không gây phiền phức cho tôi và Mục Huyền."

Nếu tôi bỏ qua cho Khải Á, ngộ nữa sau này hắn lại bắt cóc tôi thì sao?

Hai người đàn ông nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên. Hoàng đế có vẻ mặt trầm tư, còn Mục Huyền thấp thoáng ý cười nơi khóe mắt.

Tìm tôi lại đập nhanh một nhịp. Thôi xong rồi, Mục Huyền chắc chắn cho rằng, tôi đang bảo vệ anh ta. Nhưng tôi không thể nói với hoàng đế, đừng để Khải Á gây phiền phức cho một mình tôi. Vì vậy lúc lên tiếng, tôi mới lờ tên Mục Huyền vào.

Vụ này không tiện giải thích, thế là ba chúng tôi cùng trầm mặc.

Cuối cùng, hoàng đế thở dài: "Nặc Nhĩ, ta sẽ giam Khải Á trên một hành tinh nhỏ cách Stan ba ngàn năm ánh sáng, cả đời này không cho phép quay về Đế đô. Con thấy vậy có được không?"

Là một hoàng đế, nhưng ông ta dùng ngữ khí nhún nhường nói với con trai của ông ta. Tôi nghĩ, chắc là vì toàn bộ Đế đô và hoàng cung đều bị người con trai này khống chế nên ông ta chẳng còn cách nào khác.

Mục Huyền cuối cùng gật đầu: "Được ạ."

Hoàng đế cười khò: "Nói đi, con muốn gì? Con đã giành thắng lợi trong cuộc giao tranh với Khải Á, hơn nữa sức khỏe của ta cũng không còn thích hợp trị vì đất nước này. Chỉ cần con mở miệng, ta có thể đáp ứng con bất cứ điều gì."

Tôi gật mình, ý của hoàng đế là ông ta sẽ truyền ngôi vị cho Mục Huyền?

Nếu Mục Huyền làm hoàng đế, tôi sẽ trở thành hoàng hậu? Chuyện này...không thể tưởng tượng nổi. Tôi không hề cảm thấy vui mừng, mà chỉ có cảm giác như trong giấc mộng. Cuộc đời tôi chưa từng nghĩ đến tình cảnh này.

Mục Huyền làm nhiều việc như vậy chắc cũng vì ngôi vua. Bây giờ anh ta đã được toại nguyện.

Trong lòng tôi xuất hiện cảm khái về cuộc đời.

Nhưng tôi không ngờ, Mục Huyền trầm mặc một lúc lâu.

Gương mặt anh ta không có vẻ vui mừng, cũng không hề hưng phấn. Mắt anh ta nhìn chằm chằm phía trước, như dõi về một nơi rất xa. Trông anh ta hơi thất thần, cũng có phần thờ ơ. Tôi chưa bao giờ chứng kiến vẻ thờ ơ này trên gương mặt Mục Huyền.

Cuối cùng, anh ta cũng mở miệng: "Con muốn "Vùng đất hoang vu".

Tôi và hoàng đế đều sững sờ.

Trong bộ não của tôi có thông tin về "Vùng đất hoang vu". Đó là một dải hành tinh nhỏ cách Stan năm mươi năm ánh sáng, là cứ điểm không gian quan trọng nhất của Stan. Đó là miền đất căn cỗi, là nơi trú ngụ chủ yếu của tộc thú. Mục Huyền không cần ngôi vua mà đòi miền đất đó?

"Tại sao?" Hoàng đế nhìn anh ta chăm chú: "Con có thể ở lại Đế đô."

Mục Huyền cất giọng hơi mỉa mai: "Con và mẹ con đều không thích Đế đô."

Hoàng đế trầm mặc vài giây, nói chậm rãi: "Ồ Đế đô, con có thể làm nhiều việc cho đất nước này."

Mục Huyền trả lời lạnh nhạt: "Đệ hạ còn có con trai khác, không cần con kế thừa."

Tôi gật mình. Đúng rồi, Khải Á là nhị hoàng tử, Mục Huyền là con trai thứ ba, bọn họ còn một người anh trai.

Nghe Mạc Lâm nói, đại hoàng tử là một người rất nhân từ, từng là sinh viên xuất sắc của đại học Đế đô. Bây giờ anh ta cũng đang giúp hoàng đế xử lý chính sự. So với hai người em trai nắm quân đội ho phong hoán vũ, người anh cả này lặng lẽ hơn nhiều.

Tôi giật mình. Mục Huyền từ bỏ ngôi vua, Khải Á lại bị giam giữ. Như vậy, người thừa kế chỉ còn lại vị đại hoàng tử đó?

Thần sắc hoàng đế đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, lóe qua một tia kinh ngạc, nhưng cũng giống như sáng tỏ vấn đề.

Ông ta mở to mắt nhìn Mục Huyền: "Lẽ nào con làm tất cả những chuyện này, với mục đích giúp anh cả con trừ bỏ chướng ngại, lên ngôi hoàng đế?"

Mục Huyền trầm mặc không trả lời.

Tôi vô cùng kinh ngạc, không phải vậy chứ?

Thì ra đây mới là sự thật, ngay từ đầu anh ta đã không có ý định tranh giành ngôi vua?

Anh ta là người chí công vô tư như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sự Thật Năm Đó

"Lẽ nào con làm những chuyện này, là muốn giúp anh cả con trừ bỏ chướng ngại, để bước lên ngôi hoàng đế?"

Tôi kinh ngạc quay sang nhìn Mục Huyền. Khóe miệng anh cong lên, để lộ nụ cười nhàn nhạt, ngũ quan tuấn tú sáng bừng như ánh trăng đêm rằm.

"Nếu không còn việc gì khác, bọn con đi đây ạ." Mục Huyền không trả lời câu hỏi của hoàng đế, anh cầm tay tôi chuẩn bị kéo tôi đi ra ngoài. Đầu óc tôi vẫn lơ mơ, bàn tay lạnh lẽo đầy sức mạnh của anh khiến tôi bừng tỉnh ngay tức thì.

Hoàng đế nhìn Mục Huyền chăm chú. Sau đó, ông đột nhiên mỉm cười. Đôi mắt đen tràn ngập niềm vui, gương mặt tiêu tụy nhờ nụ cười trở nên sung mãn.

"Được thôi, nhưng ta có lời muốn nói với Hoa Dao, con ra ngoài trước đi."

Tôi ngậy người. Bàn tay Mục Huyền hơi siết chặt, anh cau mày hỏi: "Bệ hạ muốn nói gì?"

Hoàng đế bình thản đáp lời: "Hoa Dao đã là con dâu của hoàng thất, có những lời cần bậc trưởng bối nói rõ với cô bé. Đây là sự tôn trọng cô bé. Mẹ con đã qua đời, tất nhiên chỉ có thể do người cha này đảm trách."

Tôi hơi căng thẳng. Mục Huyền đã bị thuyết phục, anh quay sang nói nhỏ với tôi: "Tôi ở bên ngoài." Nói xong anh lập tức buông tay tôi.

Mục Huyền đi ra ngoài. Hoàng đế trầm mặc dò xét tôi rồi mỉm cười.

"Nó là một người đàn ông ngoài lạnh trong nóng đúng không?"

Đối với một vị trưởng bối bệnh tình trầm trọng, bất kể ông ta có thân phận gì, tôi đều không nhẫn tâm đối xử lạnh nhạt. Hơn nữa, ánh mắt mệt mỏi nhưng vẫn tinh anh của hoàng đế, khiến tôi nhớ đến bà ngoại. Bà cũng già nua và thông tuệ như ông ta.

"Tôi không hiểu Mục Huyền lắm, có lẽ là vậy." Tôi trả lời: "Tôi không ngờ anh ta không đòi lấy ngôi vua. Không phải tôi tiếc nuôi mà chỉ là bất ngờ."

Ánh mắt hoàng đế nhìn tôi tràn ngập ý cười: "Xem ra Nặc Nhĩ đã tìm được một cô gái lương thiện. Ta có thể nhìn ra sự thương hại ta từ trong đáy mắt của con."

Đối với một hoàng đế mà nói, từ "thương hại" hoàn toàn không thích hợp. Tôi hơi ngượng ngùng, định lên tiếng giải thích, nhưng ông ta đã chuyển sang đề tài khác: "Nó cường ép con, vậy mà con lại dùng ánh mắt này nhìn người cha của nó. Mục Huyền quả thật rất may mắn."

"Cám ơn lời khen của bệ hạ." Tôi đáp lời: "Tôi sẽ không vì người bên cạnh cư xử với tôi như thế nào, mà thay đổi thái độ và nguyên tắc làm người của tôi."

Hoàng đế nheo mắt nhìn tôi, đầy vẻ dí dỏm: "Xem ra con vẫn còn giận nó."

Tôi không lên tiếng, đây không phải là khái niệm giận hay không giận.

Hoàng đế thu lại nụ cười, vẫy tay: "Lại đây, con hãy ngồi xuống giường, ta có chuyện muốn nói với con."

Tôi biết đã đến chủ đề chính nên lặng lẽ ngồi xuống mép giường. Ở cự ly gần mới thấy, dung mạo của hoàng đế rất tiêu tụy. Tôi bất giác mềm lòng.

"Lúc Nặc Nhĩ lên mười tuổi, ta mới biết đến sự tồn tại của nó." Hoàng đế từ tốn mở miệng: "Mẹ Nặc Nhĩ là một quân nhân nghiêm khắc hiếu thắng. Bà ấy luôn cho rằng, đàn ông cần được huấn luyện từ nhỏ. Vì vậy, bà ấy đã ném Nặc Nhĩ vào quân đội từ lúc nó còn bé tẻ. Bà ấy rất bận rộn quân vụ. Nặc Nhĩ trưởng thành trong tình trạng không có ai chăm sóc, nên nó chẳng khác gì đứa trẻ hoang dã. Con cũng biết đấy, ở một nơi đề cao kẻ mạnh như quân đội, đứa trẻ nhỏ như Nặc Nhĩ phải chịu rất nhiều khổ cực."

Tôi cảm thấy hơi bất ngờ. Tuy tôi biết Mục Huyền là con riêng của hoàng đế, nhưng không ngờ anh có tuổi thơ thảm thương như vậy.

Hoàng đế nói tiếp: "Lúc ta tìm thấy Nặc Nhĩ, tính cách của con trai ta đã được hình thành, giống hệt mẹ nó, lạnh lùng, nghiêm chỉnh, cố chấp, kỷ luật cao. Nó thậm chí còn hướng nội hơn mẹ nó. Chính vì vậy, chúng ta đã coi nhẹ nhân tố nguy hiểm tồn tại trong con người nó. Con có biết tại sao bốn năm trước, Nặc Nhĩ lại đối xử với con như vậy không?"

Tôi lắc đầu.

"Mẹ Nặc Nhĩ là một người thú. Gien của tộc thú cao đến chín mươi phần trăm. Nói một cách khác, Nặc Nhĩ kế thừa 45% gen chủng tộc thú từ người mẹ." Giọng hoàng đế trầm xuống: "Ngoài ra, nó mang phần lớn gen con người và kế thừa một phần nhỏ gen người máy của ta."

Tôi rất ngạc nhiên. Gien người máy? Thảo nào xương cốt Mục Huyền cứng kinh khủng. Gien của con người, chủng tộc thú và người máy hỗn hợp? Tôi không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng đế nói tiếp: "Tuy gen của tộc thú và người máy sau khi hòa trộn sẽ tăng cường sức chiến đấu, nhưng bản chất của hai loại gen này vốn mâu thuẫn nhau, sẽ khiến gen của Nặc Nhĩ càng trở nên bất ổn định."

Nhiều năm qua, Nặc Nhĩ luôn là quân nhân xuất sắc nhất Đế quốc, cũng là niềm kiêu hãnh của ta và mẹ nó. Nó chưa bao giờ bộc phát thú tính và trạng thái thú vật. Cho đến thời điểm bốn năm trước, khi mẹ nó lâm bệnh nặng qua đời. Lúc đó, con trai ta vẫn không có biểu hiện khác thường, chỉ xin quân bộ nghỉ phép dài ngày, bắt đầu đi du hành vũ trụ. Ta tưởng Nặc Nhĩ cần thời gian lấy lại tinh thần."

Tìm tôi đập mạnh một nhịp, tôi đã gặp Mục Huyền vào thời điểm đó.

"Đại khái trước hôm gặp con vài ngày, một mình Nặc Nhĩ tấn công một đội liên hợp tuần tra vũ trụ gồm mười chiếc quân hạm. Nó đã phá hủy rất nhiều máy bay chiến đấu, cần nhiều người bị thương. Bản thân nó cũng rất yếu ớt." Hoàng đế nói chậm rãi: "Lúc đó, Nặc Nhĩ ở trạng thái biến thành thú, nó đã nổi điên, không thể khống chế bản thân."

Tôi lại một lần nữa nghe đến từ "nổi điên".

Lần đầu tiên là Khải Á nói, Mục Huyền giống con chó điên cắn bầy bọ. Lúc đó, tôi đã rất kinh ngạc và khó bề tưởng tượng. Lần này, nghe hoàng đế kể lại, tôi mới biết Khải Á không khoa trương.

Từ trước đến nay, Mục Huyền luôn xuất hiện trước mặt tôi với hình dáng con người. Lâu rồi cũng quen, tôi khó có thể hình dung anh và dã thú có mối liên hệ. Tôi thậm chí từng cho rằng, chỉ lúc ân ái quá kịch liệt, anh mới không thể khống chế và biến thành dã thú. Đây cũng là một nguyên nhân khiến tôi không muốn gần gũi anh.

Không ngờ bốn năm trước, Mục Huyền mất kiểm soát đến mức nghiêm trọng như vậy.

Đầu óc tôi bất giác hiện lên hình ảnh con dã thú buổi tối hôm đó. Tôi tưởng tượng ra cảnh nó xông lên phi thuyền, điên cuồng cắn xé người... Tôi bất giác rung mình ớn lạnh.

"Đừng sợ." Hoàng đế nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén: "Sau lần biến thành thú năm đó, Nặc Nhĩ đã có thể khống chế gen của chủng tộc thú. Nó chắc chắn sẽ không gây tổn thương cho con."

Mặc dù hoàng đế bảo đảm, nhưng tôi vẫn thấy bất an.

Ông ta nói tiếp: "Sau khi xảy ra sự kiện tấn công hạm đội tuần tra, phi thuyền của Nặc Nhĩ đáp xuống hành tinh thuộc quỹ đạo gần nhất là trái đất. Tình hình của nó lúc đó rất không ổn định, có khả năng tấn công trái đất. Vũ khí trên phi thuyền của nó, đủ phá hủy cả địa cầu của con, tạo thành hậu quả không thể cứu vãn."

Lúc bấy giờ chỉ có một mình Mạc Phô đi theo Nặc Nhĩ, không có bất cứ biện pháp nào. Mạc Phô đành đề nghị với ta, tìm kiếm một cô gái Trái đất. Đối với tộc thú, thực dục (ăn uống) và tình dục là hai cách thức an ủi nguyên thủy nhất nhưng cũng hữu hiệu nhất. Đặc biệt là người đàn ông trưởng thành nhưng vẫn còn trong trắng như Nặc Nhĩ sẽ càng có tác dụng hơn.

Xuất phát từ lòng ích kỷ, ta đã phê chuẩn, hơn nữa còn truyền đạt mệnh lệnh cho Nặc Nhĩ. Sau đó, Mạc Phô đã tìm thấy con. Đêm hai đứa ở bên nhau là thời điểm khó khăn nhất trong cuộc đời Nặc Nhĩ. Nó phải dùng ý chí để chống lại gen tộc thú đang trỗi dậy, nó có thể suy sụp bất cứ lúc nào. Thế nhưng, con đã thành công trong việc vỗ về nó. Hoa Dao, con đã cứu mạng Nặc Nhĩ, cũng gián tiếp cứu rất nhiều người, đồng thời bảo vệ hành tinh của con."

Tôi hoàn toàn sững sờ.

Tôi chưa từng nghĩ qua, nguyên nhân khiến Mục Huyền cường bức tôi năm đó lại nghiêm trọng như vậy. Điều này khiến tôi chấn động, cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu nói bốn năm trước, tôi rất căm hận Mục Huyền, vậy thì sau khi bị anh bắt cóc đến hành tinh Stan, tôi cố gắng chuyển nỗi căm hận thành coi khinh.

Vậy mà bây giờ, cha anh nói cho tôi biết, việc anh mất kiểm soát năm đó là một việc làm bất đắc dĩ, anh chỉ tuân theo mệnh lệnh của cha anh. Việc tôi mất đi trinh tiết, ngược lại cứu anh và bảo vệ quê hương của tôi?

Tôi đã đen đủi trở thành vật hy sinh?

Lời giải thích của hoàng đế không khiến tôi nhẹ nhõm hơn, mà tôi cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn.

Hoàng đế nói tiếp: "Ta biết điều này không công bằng với con, nhưng Nặc Nhĩ không chỉ là con trai của ta, cũng là người chỉ huy quân sự xuất sắc nhất Đế quốc. Ta và Đế quốc không thể thiếu nó. Mệnh lệnh là do ta phát ra, ta xin con hãy tha thứ cho ta."

Tôi không biết nên trả lời ông thế nào.

Tôi cảm thấy một nỗi bi ai và bất lực bao trùm toàn thân.

Hình như phát giác ra tâm trạng của tôi, hoàng đế lặng lẽ nhìn tôi trong giây lát, rồi lên tiếng: "Ta hy vọng con cho Nặc Nhĩ một ít thời gian."

"Thời gian?"

"Bốn năm trước, sau khi trở về từ trái đất, Nặc Nhĩ đã đến Bộ nghiên cứu gen thiết lập hồ sơ hôn nhân. Ngay từ lúc đó ta đã biết, nó sẽ cưới một cô gái địa cầu tên Hoa Dao. Nó muốn cưới con, một mặt xuất phát từ tập tục chung thủy của tộc thú, nhưng ta tin cũng có nguyên nhân khác. Ví dụ, nó muốn bù đắp cho con, vì dù sao nó cũng chưa từng có quan hệ với người đàn bà nào, chứ đừng nói làm tổn thương phụ nữ. Hoặc giả, trải qua đêm đó, nó đã đem lòng yêu con?"

Tôi lập tức lắc đầu: "Không thể!"

Hoàng đế hỏi lại: "Tại sao không thể?"

Tôi á khẩu. Lúc này, hoàng đế đột nhiên mỉm cười, dùng ngữ khí một mối nhưng rất ấm áp nói với tôi: "Đi đi, cô bé. Nặc Nhĩ là một người lương thiện giống con, chắc chắn con sẽ không hối hận khi gả cho nó. Những điều ta cần nói đã nói xong rồi, con hãy quay về bên Nặc Nhĩ đi."

***

Tôi đi theo lối vừa vào, qua hành lang dài tĩnh mịch. Từ xa đã có thể nhìn thấy hai cánh cửa màu trắng của cung điện, một hình bóng màu xám nhạt cao lớn đang đứng bên ngoài cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, anh lập tức quay người.

Bây giờ đã là nửa đêm. Anh đứng yên lặng ở đó, phảng phất trở thành một thể của bóng đêm cô tịch. Dưới chiếc mũ sĩ quan là gương mặt trắng ngần, đôi mắt đen sâu hun hút khóa chặt trên người tôi.

Bây giờ, tôi thật sự không muốn gặp Mục Huyền, chỉ muốn yên tĩnh một mình.

"Nói chuyện gì vậy?" Mục Huyền cất giọng lãnh đạm.

"Xin lỗi, đây là việc riêng tư của tôi." Tôi cũng không có tâm trạng đối đáp anh.

Mục Huyền nhìn tôi một lúc, rồi đột nhiên nắm tay tôi, ngữ khí lạnh lùng: "Em hoàn toàn thuộc về tôi, bao gồm cả việc riêng tư của em."

"Nếu đã thuộc về anh, vậy thì anh hãy tự tìm hiểu đi." Tôi không khách sáo.

Mục Huyền hơi ngẩng ra, im lặng nhìn tôi. Tôi quay đi chỗ khác tránh ánh mắt của anh. Vài giây sau, anh buông tay tôi, cất cao giọng: "Mạc Phô, mau dẫn đội trưởng đội cảnh vệ cung điện ra đây."

Mạc Phô và Mạc Lâm vốn đứng đợi ở dưới chân cầu thang. Nghe Mục Huyền nói vậy, Mạc Phô lập tức chạy vào trong cung điện của hoàng đế. Tôi chẳng thèm để ý đến Mục Huyền vẫn đang đứng ở chỗ cũ, tự mình đi xuống cầu thang, đến bên Mạc Lâm.

"Ồ." Mạc Lâm chớp chớp mắt: "Tâm trạng của tiểu thư hình như không tốt lắm. Sắp theo ngài chỉ huy về nhà rồi, tại sao tiểu thư không vui?"

"...Nhà?"

"Vùng đất hoang vu. Lẽ nào tiểu thư không biết, ngài chỉ huy sinh ra ở nơi đó."

Tôi ngó người. Thì ra là vậy, căn cứ địa của tộc thú chính là nhà của Mục Huyền.

Tôi đứng một lát, vô tình hình lên cửa cung điện. Mục Huyền vẫn trầm tĩnh đứng thẳng người, một người đàn ông mặc bộ đồ cảnh vệ cung điện đang ghé sát tai anh, thì thầm điều gì đó.

Người cảnh vệ trông hơi quen mắt. Tôi chợt nhớ ra, người này vừa rồi cũng ở trong phòng của hoàng đế. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta đang báo cáo với Mục Huyền nội dung cuộc trò chuyện giữa tôi và hoàng đế.

Báo cáo xong, đội trưởng cảnh vệ đứng sang một bên. Mục Huyền đưa mắt về phía tôi. Dù cách khá xa, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận thấy ánh mắt sắc bén của anh.

Tôi vô cảm quay đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhà Ăn Tình Yêu

Khi tôi thức giấc, đập vào mắt tôi đầu tiên là bộ ngực rộng trắng nõn, và gương mặt ôn hòa trong giấc ngủ say của người đàn ông.

Tôi bị anh ôm vào lòng, tứ chi đan xen, da tôi kề sát làn da trơn láng ấm nóng của Mục Huyền. Tư thế mờ ám thân mật khiến toàn thân tôi phát sốt. Tôi cẩn thận rời khỏi vòng tay anh, rút chân ra khỏi hai đùi anh. Mục Huyền ngủ rất say, không hề động đậy. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ngồi dậy xuống giường.

Đứng trước cửa sổ của phi thuyền "Thiên sứ hiệu", nhìn ra vũ trụ bao la, tôi có cảm giác như trải qua một đời.

Tối hôm qua sau khi rời khỏi hoàng cung, Mục Huyền vẫn còn công việc cần giải quyết, anh em Mạc Lâm và Mạc Phô đưa tôi về "Thiên sứ hiệu". Tôi trần trụi đến nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ. Mục Huyền trở về lúc nào tôi không hề hay biết.

Tối qua khi nằm trên giường, tôi hồi tưởng những lời hoàng đế nói. Tôi có cảm giác vết thương khó khăn lắm mới lành hẳn lại bị người khác vén ra, mở xé xem xét từng tầng từng lớp, khiến tôi rất khó chịu.

Nhưng sau khi ngủ một giấc, tâm trạng tôi đã khôi phục sự bình tĩnh.

Tôi đã sớm quyết định làm tròn vai diễn một người vợ, sự thật của năm đó như thế nào cũng chẳng thể thay đổi được điều gì. Tôi nên nghĩ theo chiều hướng tích cực. Lúc bấy giờ, trạng thái của Mục Huyền không ổn định, anh ta có khả năng tấn công Trái đất. Nếu Trái đất bị anh hủy diệt, tôi cũng chẳng còn tồn tại để bàn đến trình tiết với cuộc đời. Tôi cứu Mục Huyền, cứu nhiều người địa cầu và người Stan, cũng đồng thời cứu bản thân tôi.

Hơn nữa, tôi cũng biết rõ, không phải Mục Huyền bắt tôi đến để thỏa mãn dục vọng. Ít nhất, anh không có ý định gây tổn thương đến tôi.

Điều này tốt hơn dự kiến của tôi. Tiếp tục chìm đắm trong tâm trạng tiêu cực liệu có ích gì? Sống tốt cuộc đời của tôi mới là quyết định sáng suốt.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn cứ chán nản, tôi cũng không muốn ở trong phòng với Mục Huyền. Tôi thay bộ quần áo, đi ra ngoài.

Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ vô cùng đẹp đẽ. Trên phòng nền dài Ngân hà lấp lánh, vô số chiến hạm như những vệ sỹ sắt thép trầm lặng bay quay "Thiên sứ hiệu". Hạm đội to lớn lặng lẽ bay qua hệ hằng tinh, tiến đến nơi sâu thẳm của vũ trụ.

("Hệ Hằng tinh" là các sao tự phát sáng và phát nhiệt, ngược lại "hành tinh" không hề có khả năng này. Hệ mặt trời do đó bao gồm một hằng tinh là mặt trời và 9 hành tinh khác là sao Thủy, Trái đất, sao Kim, sao Hỏa, sao Mộc, sao Thổ, sao Thiên Vương, sao Hải Vương. Các hằng tinh trong vũ trụ có nhiệt độ bề mặt từ mấy nghìn tới mấy vạn độ, vì vậy chúng phát ra các loại bức xạ (kể cả ánh sáng nhìn thấy). Mặt trời là hằng tinh gần chúng ta nhất. Mỗi giây trên bề mặt mặt trời phát ra năng lượng tương đương với một máy phát điện có công suất 382 x 10 mũ 23 W. Nguồn 10 vạn câu hỏi vì sao)

Tôi ngần ngại nghĩ, nếu cuộc hành trình này vĩnh viễn không có điểm dừng thì tốt biết mấy. Nếu tôi có thể ngủ say trong cảnh đẹp hùng vĩ này, biến thành sự tồn tại như hằng tinh thì tốt biết mấy.

Mạch suy nghĩ của tôi nhanh chóng bị cắt ngang. Bởi vì tôi chợt ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, bụng tôi bắt giắc sôi ùng ục. Tôi lần theo mùi thơm đi dọc hành lang. Không bao lâu sau, tôi bắt gặp một gian phòng mở cửa, trên cánh cửa treo tấm biển viết tiếng Trung: "Nhà ăn tình yêu của Dao & Huyền". Bên dưới xuất hiện một dòng chữ rất nhỏ, tôi phải ghé sát mới nhìn rõ: "Gồm cả Phô và Lâm".

Tôi hơi buồn cười, đây là nét bút của Mạc Lâm. Tôi nhướn mắt nhìn vào bên trong, Mạc Lâm đang đội mũ đầu bếp màu trắng, quần tạp dề, quay lưng về phía tôi đứng ở một góc bàn nấu ăn bận rộn lắm gì đó. Mạc Phô đang ngồi trước bàn ăn, xem tài liệu từ tinh thể trôi nổi trong không gian.

Tôi đi vào phòng. Mạc Phổ đứng dậy chào tôi theo kiểu nhà binh tiêu chuẩn. Mạc Lâm khua khua cái xèng xào nấu trong tay, cất cao thanh âm: "Ồi giờ, vương phi tương lai của tôi, sao cô một mình tới đây? Ngài chỉ huy đâu rồi?"

"Anh ta đang ngủ."

Mạc Phổ gật đầu: "Mấy ngày qua ngài sĩ quan không hề chớp mắt."

"Không phải sao!" Mạc Lâm một tay cầm cái đĩa màu trắng tinh xảo đi tới, một tay ôm ngực: "Vừa phải khổng chế Đế đô, lại vừa tìm kiếm tiểu thư. Vì người con gái ngài chỉ huy yêu sâu sắc, ngài ấy cam tâm tình nguyện làm tất cả. May mà không gặp nguy hiểm, chúng ta đều trở về bình an."

Nghe ngữ khí nhấn mạnh đầy thâm tình của Mạc Lâm, tôi chợt nghĩ đến một điều, liền hỏi anh ta: "Anh xem phim Quỳnh Dao phải không?"

"Đó là thứ gì vậy?" Mạc Phổ nói xen ngang.

Mạc Lâm ngượng ngùng gãi tay ôm mặt: "Tiểu thư, người máy cũng có sở thích mà."

Tôi không nhịn được, phì cười. Sau đó tôi cúi đầu, hai đĩa thức ăn bày đẹp mắt, một chay một mặn, một bát cháo cá nóng hổi trông rất ngon lành đặt trước mặt tôi.

"Cám ơn." Tôi cảm ơn: "Các anh ăn món gì thế?"

"Chúng tôi vừa nạp điện." Mạc Phổ lễ phép gật đầu, Mạc Lâm nằm bò trên bàn, mở to mắt nhìn tôi: "Có ngon không? Tôi nấu theo sách hướng dẫn đây."

Tôi vừa định trả lời, hai anh em bọn họ đồng thời đứng dậy, nhìn ra sau lưng tôi: "Chào buổi sáng, ngài chỉ huy."

Sống lưng tôi cứng đờ. Tôi bỏ bát xuống bàn, quay đầu về phía sau.

Mục Huyền mặc bộ quân phục chỉnh tề, gương mặt trắng nõn lạnh lùng trầm tĩnh, không hề có chút mờ mịt của người vừa tỉnh ngủ.

"Chào buổi sáng." Ánh mắt anh dừng lại trên người tôi.

"...Chào buổi sáng."

Bàn ăn hình tròn, Mạc Phổ kéo chiếc ghế bên tay phải tôi. Mục Huyền đi tới ngồi xuống, đảo mắt qua cái đĩa trước mặt tôi rồi quay sang Mạc Lâm "Cô ấy ăn có một chút thế này thôi à?"

Mạc Lâm ầm ức trả lời: "Sáng nào tiểu thư cũng chỉ ăn từng đó."

"Đủ rồi." Tôi nói.

Mục Huyền nhìn tôi, anh đột nhiên cầm đĩa của tôi, gắp mỗi món một miếng bỏ vào miệng. Sau đó, anh lại cầm cái thìa của tôi, xúc một thìa cháo. Cuối cùng, anh gật đầu: "Mùi vị không tồi."

Mục Huyền làm tất cả những việc này như một lẽ đương nhiên. Tôi dờ dẩn nhìn đĩa và thìa đã bị anh dùng qua. Mạc Lâm và Mạc Phổ lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Ngài chỉ huy..." Mạc Lâm không nhịn được, dè dặt hỏi: "Bệnh sạch sẽ của ngài khỏi rồi à?"

Thần sắc Mục Huyền lãnh đạm, đôi mắt đầy ý cười: "Cô ấy rất sạch sẽ, bao gồm cả nước bọt."

Tôi không hiểu nhận định sạch sẽ của Mục Huyền từ đâu ra, nhưng nhìn đĩa thức ăn trước mặt, tôi thấy hơi khó xử. Đĩa bát đĩa mới? Chắc chắn Mạc Lâm sẽ không cho. Dùng tiếp bộ đồ ăn này? Trên đó dính nước bọt của Mục Huyền.

Nhưng tôi không băn khoăn lâu. Tôi đã bị anh ta hôn chết đi sống lại, trong miệng bây giờ vẫn còn mùi vị của anh ta, dùng đôi đĩa anh ta đã ăn qua thì sao chứ?

Tôi cúi đầu tiếp tục ăn sáng. Mạc Lâm để một cái đĩa mới đến trước mặt Mục Huyền. Tôi không quan tâm anh ta ăn gì, nhưng khi khóe mắt liếc thấy thứ ở trong đĩa, tôi vẫn giật mình kinh ngạc.

Ngoài thức ăn và bát cháo giống tôi còn có một miếng thịt bò sống vuông chẵn chẵn. Tuy bề mặt đã được rán thành màu sẫm nhưng phần lớn vẫn là màu đỏ tươi. Tôi lơ mơ có thể nhìn thấy máu uơn ướt.

Mục Huyền dùng con dao sáng bóng cắt một miếng thịt nhỏ, từ tốn bỏ vào miệng. Động tác của anh rất tao nhã, sắc mặt bình thản. Anh ăn đồ không hề phát ra tiếng động, khóe môi mỏng hơi nhếch lên, quai hàm hơi chuyển động lên xuống.

Đầu óc tôi không khổng chế nổi, ẩn hiện hình ảnh hàm răng trắng bóng đều đặn của Mục Huyền ở trong khoang miệng đang nhai miếng thịt đầy máu. Sau

đó, tôi lại nhớ đến cảnh, anh dùng hàm răng này cắn rất nhiều người. Cuối cùng, tôi nghĩ đến nụ hôn mãnh liệt đầy tính cướp đoạt của anh ta...

"Tại sao em lại nhìn tôi như vậy?" Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai tôi, khiến tôi chột bưng tỉnh. Lúc này, tôi mới phát hiện tôi đã nhìn chăm chú miệng Mục Huyền một lúc lâu.

Tôi nhát thò á khẩu. Mạc Lâm đứng bên cạnh tôi phì cười.

"Giời, ngài chỉ huy của tôi ơi! Ngài nên vui vẻ hưởng thụ ánh mắt chứa chan tình cảm của người yêu, chứ không phải là chất vấn."

Tôi và Mục Huyền đều không lên tiếng. Mạc Phổ kéo tay Mạc Lâm, hai người nói cần đi kiểm tra khoang năng lượng rồi rào bước nhanh ra ngoài.

Bọn họ rời đi, tôi không còn tâm trạng ngồi ở đó, mồm miệng cũng trở nên nhạt nhẽo. Tôi vừa buông đĩa chuẩn bị đứng dậy, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Mục Huyền: "Ngồi yên."

Tôi cúi xuống nhìn mặt bàn, toàn thân bất động.

"Tôi sẽ không gây tổn thương cho vợ của mình." Anh cất giọng trầm trầm ôn hòa.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu. Mục Huyền đang nhìn tôi chăm chú. Thần sắc anh hơi u ám, đôi mắt đen như đầm nước sâu, phủ một lớp băng lạnh lẽo, sắc bén đến mức có thể nhìn thấu trái tim tôi.

"Nghe câu chuyện tôi mất kiểm soát rồi biến thành thú, em rất sợ phải không?" Ngữ khí của anh hết sức dịu dàng, không có vẻ gì là tức giận. Nhưng tôi đã quen với phản ứng này của anh ta, trong lòng hơi hoảng hốt.

"...Cũng bình thường."

Cầm đột nhiên bị siết chặt. Lực đạo vừa dịu dàng vừa kiên định, ép tôi ngẩng đầu nhìn anh.

"Trải qua lần biến thành thú bốn năm trước, ghen của tôi đã hoàn toàn ổn định. Em là người phụ nữ của tôi, là mẹ của các con tôi trong tương lai, tôi sẽ bảo vệ em, thỏa mãn em. Tôi không bao giờ phản bội và gây tổn thương cho em." Mục Huyền nói từ tốn.

"Tôi không sợ anh." Tôi đáp lại: "Tôi chỉ hơi kinh ngạc."

"Vậy sao?" Mục Huyền đột ngột đứng dậy, cúi sát mặt tôi. Tôi không kịp né tránh, bị anh hôn lên miệng. Tôi ngây người bất động, anh liếm môi tôi, nói nhỏ: "Hãy hôn tôi."

Lúc nói câu này, Mục Huyền đã ôm eo nhấc người tôi lên. Tôi máy móc thè đầu lưỡi, liền bị anh ngậm chặt.

Đầu lưỡi bị anh cắn đến mức buồn buồn, nhưng tôi lại nếm được một vị chan chát, chát đến tận nơi sâu thẳm của trái tim. Một lúc sau, Mục Huyền vùi đầu vào vai tôi.

"Sau khi kết hôn, có thể cùng em giao hợp mỗi ngày." Mục Huyền thì thầm: "Ghen của tôi sẽ càng ổn định hơn."

Tôi dờ người, chưa kịp phản ứng, Mục Huyền đã buông tôi ra: "Theo tôi về phòng."

Tôi để mặc anh dắt tay tôi về phòng.

Thần sắc vừa rồi của Mục Huyền dường như chưa thỏa mãn. Tôi đoán, chờ đợi tôi sẽ là một màn hôn nhau kịch liệt, hoặc là cời hết quần áo ôm ấp thân mật. Dù tôi không muốn, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Khi chúng tôi vào phòng, Mục Huyền không bật đèn. Trong phòng tối om, giống tâm trạng u ám của tôi. Mục Huyền buông tay tôi ở trước ghế sofa rồi tự mình đi đến bàn làm việc. Tôi từ từ ngồi xuống, trong lòng mù mịt và lạnh lẽo.

Một luồng sáng màu lam nhạt đột nhiên xuất hiện trong không gian sau lưng Mục Huyền. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, dõi theo hình ảnh ngày càng trở nên rõ ràng. Đó là một căn phòng rộng rãi, sáng sủa, bài trí đơn giản. Trên tường treo bức tranh sơn dầu thanh nhã, nền nhà lát gỗ màu ấm áp. Trên bàn bày đầy hoa quả tươi.

Mục Huyền lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi, kéo tay tôi và đặt một tấm kim loại mỏng vào tay tôi. Tôi không rõ nó có tác dụng gì, cũng không hiểu ý định của anh ta. Giương mặt nghiêng của Mục Huyền trầm tĩnh nghiêm nghị, nhìn không ra bất cứ manh mối nào.

Không gian nhanh chóng xuất hiện một người phụ nữ trung niên mặc bộ đồ blouse màu trắng. Tôi kinh ngạc phát hiện, hình ảnh người phụ nữ đó là hình ảnh lập thể ba chiều. Tôi thậm chí có thể thấy rõ từng sợi lông mày mềm mại của bà ta. Nếu không phải có một luồng sáng bạc rọi chiếu xung quanh người bà ta, tôi còn tưởng rằng trong phòng có một người khác.

"Nặc Nhĩ điện hạ, vương phi." Người phụ nữ trung niên cất giọng cung kính: "Đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Mục Huyền bình thần gật đầu.

Hình ảnh di chuyển sang một bên, rời khỏi người phụ nữ đó. Tôi nhìn thấy một bà lão đang ngồi trên xe lăn bên cửa sổ, khỏe miệng bà mỉm cười dịu dàng.

Đầu óc tôi nổ tung một tiếng, máu trong toàn thân dường như ngưng đọng ở giây phút đó. Tôi thật sự không thể tin vào mắt mình. Đó chính là hình ảnh bà ngoại, như một người thật cách tôi chưa đến ba mét.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Gặp Lại Bà Ngoại

"Bà ơi, bà hãy nhìn xem, ai đến thăm bà đây này." Người phụ nữ trung niên đi đến bên bà ngoại, nhẹ nhàng vỗ vai bà.

"Bà ngoại." Tôi lập tức giằng khỏi tay Mục Huyền, lao về phía trước. Cách bà khoảng nửa mét, tôi bất thành linh dừng bước. Tôi không biết trong mắt bà, liệu tôi có phải là một ảo ảnh chân thực. Tôi không biết khi tôi chạm vào tay bà, tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của bà hay không?

Bà ngoại chậm rãi di chuyển ánh mắt từ cửa sổ về phía tôi. Bà sững sờ, gương mặt hiền từ đầy nếp nhăn dần hiện rõ niềm vui vô hạn. Bà giơ bàn tay run run về phía tôi, viền mắt ngấn nước: "Dao Dao! Dao Dao của bà!"

Tôi đứng nguyên một chỗ, toàn thân run bần bật, giọng nói nghẹn ngào: "Bà ngoại, cháu xin lỗi, gần đây cháu bận công việc quá, không có thời gian đi thăm bà. Bà có khỏe không ạ?" Tôi cố gắng nheo miêng cười, nhưng ngữ điệu vẫn cứ lạc đi.

"Con bé ngốc nghếch, bà ngoại đã nhận được thư của cháu. Bà biết, công việc quan trọng hơn." Bà ngoại lau nước mắt: "Con bé này, việc gì cháu phải tốn tiền đưa bà đến viện dưỡng lão cao cấp? Còn mời y tá chuyên nghiệp chăm sóc bà? Đúng là lãng phí tiền quá."

Tôi ngẩng người, lập tức hiểu ra điều do Mục Huyền sắp xếp. Tôi chưa từng nhắc đến bà ngoại với anh ta, tôi không ngờ anh ta đã làm nhiều điều như vậy.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lại đây để bà xem nào." Bà ngoại vội vàng dùng hai tay lăn bánh xe về phía tôi. Tôi đau khổ nhìn bà, chân lùi lại phía sau một bước, miệng nói nhỏ: Bà ngoại, cháu..."

"Qua bên đó đi." Một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng tôi.

Tôi cứng đờ người, quay đầu nhìn Mục Huyền. Anh ta đứng dậy từ lúc nào, hai tay bỏ vào túi quần. Do đứng chỗ khuất ánh sáng nên tôi không thấy rõ vẻ mặt của anh ta.

"Đừng sợ, qua bên đó đi." Mục Huyền nhắc lại.

Được sự động viên của anh ta, tôi mạnh dạn tiến về phía trước. Tôi đã đến trước mặt bà ngoại, tim tôi đập thình thịch. Tôi giơ tay, chạm nhẹ vào mu bàn tay đang đặt trên đầu gối của bà.

Một cảm giác thô ráp và ấm áp truyền tới, dòng máu nóng trong người tôi sôi sục. Tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của bà, tôi có thể sờ thấy bà, đúng là hết sức thần kỳ!

Lúc này, tôi không còn tâm trạng suy nghĩ nhiều. Tôi lập tức lao vào lòng bà ngoại, ôm chặt lấy bà.

"Dao Dao..." Trên đầu vang lên giọng nói đầy yêu thương của bà ngoại: "Cháu gầy đi nhiều quá." Tôi áp má vào bộ ngực ấm áp của bà, nước mắt không ngừng tuôn chảy, miệng ngược lại mỉm cười: "Cháu đang giảm cân mà."

Một lúc sau, bà ngoại buông lỏng người tôi, tôi cũng ngừng khóc. Hai bà cháu tôi im lặng nhìn nhau, sau đó cùng mỉm cười. Bà ngoại hỏi tình hình công việc của tôi. Đầu óc tôi hoạt động rất nhanh, tôi nói cho bà biết tôi vừa thăng chức, cấp trên hơi đáng ghét nhưng khá coi trọng tôi. Tôi bịa chuyện hợp tình hợp lý, làm bà ngoại gạt đầu lia lịa. Tôi hỏi bà sống ở đây có tốt không, bà khen ngợi hết lời, đồng thời trách tôi quá tốn kém, người khác đều tưởng tôi gả cho nhà giàu. Tôi ậm ừ nói gần đây nhận được nhiều tiền thưởng, bà không cần phải lo lắng chuyện tiền bạc.

Nữ y tá trung niên ở bên cạnh chuẩn bị bữa trưa cho bà. Tôi cầm thìa đút cho bà ăn. Bà ngoại rất phấn khởi. Nữ y tá trung niên nói, bà ăn nhiều hơn nửa bát so với bình thường.

"Công việc của cháu bận rộn như vậy, không cần thường xuyên đến thăm bà." Bà ngoại dặn dò. Tôi không biết lần tiếp theo là bao giờ mới có thể đến thăm bà nên gạt đầu.

Ăn xong, bà ngoại ngẩng đầu cười với tôi, hỏi nhỏ: "Dao Dao, cháu có bạn trai chưa?"

Tôi ngó người, không biết trả lời thế nào, đành đánh trống lảng: "Công việc của cháu bận rộn quá."

Bà ngoại cười tủm tỉm, đưa mắt ra đằng sau lưng tôi: "Cậu thanh niên đi cùng cháu là ai thế? Vừa rồi bà không để ý, cháu cũng chẳng thèm giới thiệu với bà, đúng là mất lịch sự quá."

Tôi dờ người, quay đầu nhìn Mục Huyền. Anh ta vẫn đứng bất động trong bóng tối.

"Anh ấy là bạn của cháu." Tôi nói.

"Tôi là vị hôn phu của cô ấy." Một giọng nói trầm ấm dịu dàng vang lên sau lưng tôi.

Tôi tưởng Mục Huyền sẽ không giao tiếp với bà ngoại, ai ngờ anh ta đột nhiên cho bà biết một tin tức động trời như vậy? Bà ngoại quả nhiên vô cùng kinh ngạc: "Vị hôn phu? Hai đứa...đính hôn rồi à?"

Tôi chỉ còn cách thừa nhận: "Vâng ạ."

Bà ngoại nheo mắt dò xét Mục Huyền: "Chàng trai trẻ, lại đây để bà nhìn cháu một cái nào."

Tôi cảm thấy không ổn, vội vàng đứng dậy. Nhưng chưa kịp quay người, tiếng bước chân của anh ta đã vang lên. Sau đó, anh ôm lấy vai tôi.

"Mục Huyền, tên của tôi." Anh ta cất giọng trầm tĩnh.

Bà ngoại cười híp mắt nhìn chúng tôi. Vài giây sau, bà lên tiếng: "Tốt, tốt, tốt." Tôi không biết tại sao bà lại nói "tốt". Sau đó, bà đột nhiên rơi lệ.

"Bà sao thế?" Tôi vội vàng ngồi xổm xuống, cầm tay bà. Bà lau nước mắt: "Cháu đã đính hôn rồi, bà rất vui mừng. Người do cháu chọn chắc chắn sẽ rất cừ. Bà cũng cảm thấy yên lòng."

Tôi không thể đáp lời bà. Bà cầm một tay tôi rồi đưa tay về phía Mục Huyền: "Hai đứa phải yêu thương lẫn nhau. Tiểu Huyền, sau này cháu hãy chăm sóc Dao Dao." Tôi đoán bà muốn cầm tay Mục Huyền đặt vào tay tôi. Tôi muốn ngăn lại, nhưng Mục Huyền đã xoay người né tránh.

"Tôi xin lỗi." Thanh âm của Mục Huyền không thay đổi, chỉ có lòng mảy mòi nhú lại: "Tôi không quen đụng chạm vào người phụ nữ khác, dù bà là bậc trưởng bối cũng không ngoại lệ."

Bà ngoại ngây người, không hiểu ý Mục Huyền. Tôi vội đánh trống lảng: "Bà ngoại, anh ấy nói đùa đấy. Bà yên tâm đi, anh ấy sẽ chăm sóc cháu."

Bà ngoại còn chưa lên tiếng, Mục Huyền bỗng tiếp lời: "Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, coi cô ấy như sinh mạng của mình."

Tôi giật mình, muốn cho bà biết đây cũng là một câu nói đùa. Nhưng bà ngoại hoàn toàn sững sốt, thần sắc đầy vẻ nghi hoặc.

"Tốt, tốt lắm." Ánh mắt bà ngoại trở nên dịu dàng và sáng rực: "Dao Dao từ nhỏ không cha không mẹ, tính cách quật cường hơn các cô gái khác. Nhưng nó cũng là một người dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc người khác. Chàng trai trẻ, hai đứa sống với nhau hạnh phúc là bà yên tâm rồi."

***

Một lát sau, bà ngoại cảm thấy mệt mỏi, nằm lên giường đi ngủ. Tôi ngồi ở đầu giường, quan sát gương mặt bình thản đầy ý cười của bà từ từ biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một luồng sáng mờ mờ trước mặt. Tôi giờ tay chạm vào người bà nhưng chỉ chạm vào hư không. Ánh sáng cuối cùng tắt hẳn, trước mặt tôi còn lại căn phòng yên tĩnh tối đen.

Sống mũi tôi cay cay, nước mắt vừa rồi vẫn chưa chảy hết cứ thế ào ra. Tôi quỳ trên mặt đất, hai tay ôm mặt, giọt nước mắt mặn chát từ kẽ tay tôi chảy xuống đất.

Đầu óc tôi trống rỗng, trong lòng cảm thấy một nỗi buồn không thể tả. Tôi không còn quan tâm điều gì, chỉ muốn khóc một trận thỏa thích. Thất lưng đột nhiên bị siết chặt, tôi bị Mục Huyền bế lên khỏi mặt đất.

Lại nằm trong vòng tay anh ta, tôi cảm thấy toàn thân mệt mỏi không còn chút sức lực. Mục Huyền cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt đen của anh ta thăm lại, hơi thở nóng hổi phả vào mặt tôi.

Mục Huyền đặt tôi lên giường. Anh quỳ giữa hai đùi tôi, giữ chặt tay tôi, khiến tôi không thể động đậy. Sau đó, anh ta cúi đầu, nhưng không hôn lên môi tôi mà thè lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt tôi. Rất nhanh, tôi không còn cảm giác ngứa ngứa của giọt nước mắt đọng trên mặt, mà cảm thấy nước bọt ấm ướt. Sau đó, Mục Huyền liếm lên mắt tôi.

Đôi mắt tôi vốn hơi sưng vì khóc quá nhiều. Bị anh ta liếm, tôi không thể mở mắt. Nước mắt nhanh chóng được liếm sạch.

"Đừng liếm nữa..." Tôi cất giọng khàn đặc.

Mục Huyền "ừ" một tiếng, rồi khỏi đôi mắt tôi rồi hôn lên miệng tôi. Tôi và anh ta mặt kề mặt, thân thể dính sát, hơi thở hòa quyện. Điều này khiến tôi không thờ nổi.

Mục Huyền dùng sức mút đầu lưỡi của tôi. Sau khi khóc một trận lại bị anh ta hôn cuồng nhiệt, bộ não của tôi thiếu đường khí trầm trọng. Tôi rút đầu lưỡi về, để anh ta xâm nhập rồi há miệng cắn mạnh, phảng phất chỉ làm như vậy, tôi mới có thể dốc hết nỗi phiền muộn ở trong lòng.

Ai ngờ Mục Huyền đã sớm có sự phòng bị, anh nhanh như tia chớp thu đầu lưỡi, khiến tôi cắn phải không khí, hai hàm răng thậm chí bập vào nhau đau buốt. Mục Huyền cười khẽ một tiếng: "Em còn tấn công tôi nữa, tôi sẽ không có nghĩa vụ tôn trọng lời hứa đâu đấy."

Tôi đương nhiên hiểu ý anh ta nên không dám manh động. Mục Huyền nhanh chóng tiếp tục nụ hôn. Thân hình anh ta vẫn bất động, chỉ có đầu lưỡi cùng tôi đuổi bắt dây dưa. Tôi bị anh ta hôn đến mức đầu óc quay cuồng, tâm trạng ngày càng đè nén, như sắp bùng nổ trong lồng ngực. Cuối cùng, tôi há miệng ngậm đầu lưỡi của anh ta, vừa mút vừa liếm, động tác cuồng dã giống một con mãnh thú y như Mục Huyền.

Một lúc lâu sau, chúng tôi mới kết thúc nụ hôn, cả hai đều thở hổn hển. Mục Huyền ôm tôi vào lòng, bàn tay anh ta nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi. Còn tôi nhìn trừng trừng bóng tối phía trước, trong lòng hoàn toàn mù mịt.

"Lúc nào tôi có thể gặp lại bà ngoại?" Tôi hỏi Mục Huyền. Không thể phủ nhận, vừa rồi tôi chủ động hôn anh ta, cũng một phần vì điều này.

Giọng nói dịu dàng của anh ta vang lên bên tai tôi: "Đó là việc của em."

Tôi ngây người, có nghĩa là...

"Lúc nào cũng được sao?"

"Tôi sẽ để lại thiết bị ở phòng." Anh ta nói: "Bảo Mặc Lâm dạy em cách sử dụng. Em hãy nhớ cầm chip IC "Truyền cảm xúc" như vừa rồi. Như vậy, em và bà ngoại em có thể cảm nhận sự tồn tại của đối phương." (chip IC: Vi mạch tích hợp)

Một niềm vui to lớn tràn ngập trong lòng, tôi cất giọng run run: "Cảm ơn anh."

Mục Huyền không trả lời, chỉ cắn nhẹ vành tai tôi, khiến toàn thân tôi tê tê, nhưng tôi vẫn cố nhịn không nhúc nhích. Một lúc sau, Mục Huyền mới thỏa mãn, anh ta nói nhỏ: "Đám cưới của chúng ta sẽ được tổ chức vào ba tháng sau, em có muốn mời bà ngoại tham dự không?"

Tôi giật mình, còn những ba tháng nữa? Không hiểu tại sao tôi không cảm thấy sợ hãi khi nghe tin này. Đám cưới thậm chí trẻ hơn tôi tưởng.

"Không cần, bà không được khỏe." Tôi trả lời.

"Năm nay tôi bận quá." Mục Huyền đột nhiên chuyển đề tài: "Sang năm, sau khi em sinh đứa con đầu tiên, tôi sẽ sắp xếp thời gian, chúng ta đi trái đất một chuyến."

Tôi dờ người nhìn Mục Huyền. Tuy biết chắc chắn sẽ phải sinh con cho anh ta, nhưng tôi không ngờ lại nhanh đến thế. Ngoài ra, ý của anh ta là, chỉ cần sinh con, anh ta sẽ cùng tôi quay về trái đất?

"Được." Tôi nói.

Mục Huyền trầm mặc một lát. Tôi không biết anh ta đang nghĩ gì, cũng không lên tiếng. Vài phút sau, anh ta đột ngột nói nhỏ vào tai tôi: "Thời gian mang thai của em là 10 tháng, chúng ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

Tôi lại ngây người, mãi mới hiểu ý anh ta.

Không nghi ngờ gì nữa, từ trong cốt tủy, Mục Huyền vẫn là người đàn ông gia trưởng, đồng thời là một quân nhân kiêu ngạo. Anh ta từng nói sẽ không động đến tôi cho tới lúc kết hôn, anh ta nhất định giữ lời hứa. Động tác ôm ấp hôn hít vừa rồi khiến anh ta kiểm chế đến mức khó chịu. Vì vậy anh ta mới nói bóng nói gió, muốn dùng việc sinh con để thuyết phục tôi chấp nhận anh ta.

Kể từ lúc biết có thể thường xuyên gặp bà ngoại, tâm trạng của tôi trở nên thoải mái hơn. Tôi cảm thấy hơi buồn cười. Không muốn bị Mục Huyền nhìn ra, tôi chỉ cất giọng lãnh đạm: "Tôi tạm thời chưa muốn sinh con."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nghịch Lửa Có Ngày Phỏng Tay

Lại một hồi môi lưỡi dây dưa, Mục Huyền mới chịu rời khỏi giường, một mình đi đến trước gương chỉnh lại quần áo. Tôi nằm trên giường bất động, chỉ mong anh ta đi nhanh nhanh.

Trước khi ra cửa, Mục Huyền quay đầu nhìn tôi: "Hôm nay tôi rất vui."

Ngữ khí của anh ta rất ôn hòa, có ý tứ rõ ràng, không che giấu niềm vui, làm hai má tôi nóng bừng.

Tất nhiên, tôi biết Mục Huyền ám chỉ điều gì? Bởi vì vừa rồi, tôi cũng chủ động hôn anh ta cuồng nhiệt.

Đến bây giờ tôi cũng không rõ, tại sao bản thân lại có phản ứng đó? Có lẽ, việc gặp gỡ bà ngoại khiến cảm xúc của tôi bùng nổ nên khó tránh khỏi dựa dẫm vào anh ta; hoặc do tâm trạng bị đè nén quá lâu nên tôi cần được phát tiết. Lúc hôn Mục Huyền, tôi chỉ cảm thấy đặc biệt hả giận, còn bây giờ hận đến mức muốn gọt đầu lưỡi cho xong.

Mục Huyền đóng cửa rồi đi, tôi lập tức bật đèn, ngồi đến trước bàn. Người phụ nữ trong gương tóc tai lòa xòa, ánh mắt mơ màng. Váy áo bị cời hai cúc, để lộ bờ vai trắng ngần, mắt và miệng còn hơi sưng, chẳng giống tôi một chút nào. Kinh khủng hơn, làn da trên cổ và mặt tôi dính nhem nhóp, không biết bị anh ta liếm bao nhiêu lần.

Tôi lập tức đi tắm rửa, thay bộ váy mới. Tôi gọi Mạc Phở đến dạy tôi cách sử dụng thiết bị liên lạc về trái đất. Tôi lại được gặp bà ngoại. Nhưng do tôi chỉ mở một chiều thiết bị nên bà không nhìn thấy tôi. Bên ngoài cửa sổ phòng bà trời đã tối đen, bà đang ngồi trên ghế sofa xem tivi. Hóa ra, ở đó đã rất muộn rồi.

Tôi và Mục Huyền ở trong phòng ngủ một lúc lâu, vậy mà tôi không hề có cảm giác.

Tôi nằm sấp trên ghế sofa, lặng lẽ ngắm nhìn bà ngoại.

Bà xem tivi một lát rồi quay sang nói chuyện với nữ y tá về tôi. Nữ y tá trung niên đó rất nhẫn nại, bà ta ngồi bên cạnh bà ngoại chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi một hai câu. Xem ra, người của Mục Huyền chăm sóc bà ngoại tôi rất tốt.

Một lúc sau, bà ngoại nói với nữ y tá: "Tôi thấy cậu thanh niên hôm nay đi cùng Dao Dao đến đây không tồi. Tuy người hơi ngờ ngợ, đầu óc có vẻ không linh hoạt bằng Dao Dao, nhưng dường như là một chàng trai chính trực đáng tin cậy. Hơn nữa, cậu ta còn mặc quân phục, quân nhân rất tốt."

Nữ y tá trả lời như đinh đóng cột: "Tất nhiên rất tốt ạ. Ngoài ra, bà hiểu nhầm rồi, điện...nghe nói cậu ấy có IQ rất cao."

Bà ngoại ngẫm nghĩ rồi đáp lại: "Vậy à? Thế thì tốt. Có lẽ cậu ấy đọc sách nhiều phản ứng hơi chậm chạp một tý. Đúng rồi, mắt tôi kém nhem nên không nhìn rõ, Tiểu Huyền là mấy vạch mấy sao? Thăng bé còn trẻ tuổi như vậy, chắc quân hàm không cao lắm?"

Nữ y tá không nhịn được cười: "Bà ơi, quân hàm của cậu ấy nhất định sẽ khiến bà hài lòng."

Ở bên này, tôi cũng mỉm cười.

Tôi biết từ trước đến nay tôi không có bạn trai khiến bà lo lắng. Bây giờ, bà đã có thể yên tâm về tôi nên rất vui mừng. Tôi tiếp tục nghe bà và nữ y tá trò chuyện, trong lòng vô cùng ấm áp. Đến cái tên "Mục Huyền" thoát ra từ miệng bà, cũng không còn đáng ghét như trước.

Sau đó bà ngoại lên giường đi ngủ, tôi hài lòng tắt thiết bị thông tin rồi đến nhà ăn ăn trưa. Mục Huyền không thấy xuất hiện, tôi lại về phòng ngủ một giấc.

Lúc tỉnh lại, tôi kinh ngạc khi phát hiện các ngôi sao và chiến hạm bên ngoài cửa sổ đều đứng im. Tôi đi đến bên cửa sổ, ngay người sùng sốt.

Tôi chưa bao giờ được chứng kiến một cảnh tượng đẹp như vậy.

Trước mắt tôi là một luồng sáng trắng trong đó tập trung nhiều ngôi sao đủ loại sắc màu. Chúng giống sóng nước trong suốt chói lọi dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong vũ trụ. Chúng được khắc họa vào một giây phút đẹp để nhất, và trở thành vĩnh hằng của dải ngân hà.

Tôi gần như nín thở ngắm nhìn.

Đúng lúc này, máy thông tin trên bàn đồ chuông.

"Tiểu thư, đây là tinh vân đẹp nhất thuộc khu vực U3 của dải ngân hà. Tiểu thư có thích không?" Mạc Lâm hỏi.

"Đẹp lắm!" Tôi trả lời.

Mạc Lâm cũng cười hi hi: "Tôi biết tiểu thư sẽ thích mà. Vì tiểu thư, ngài chỉ huy đặc biệt ra lệnh toàn thể hạm đội dừng lại ở đây nửa tiếng đồng hồ, còn bảo tôi nhớ đánh thức cô dậy. Thường thức xong rồi thì quay về nhà ăn đi, tôi đã chuẩn bị bữa tối cho cô."

Đặc biệt dừng lại vì tôi? Anh ta tinh tế và lãng mạn đến mức đó? Tôi chẳng tin, chắc lại là Mạc Lâm bày trò đây mà.

Khi gặp Mạc Lâm ở nhà ăn, tôi phát hiện anh ta nở nụ cười rất gian tà với tôi. Đến Mạc Phở ở bên cạnh cũng thể hiện tâm trạng vui vẻ, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, miệng ngâm nga hát câu gi đó.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tôi nghi hoặc hỏi.

Mạc Lâm đã sớm chờ câu hỏi của tôi, anh ta giờ hai bàn tay, lắc lắc mười đầu ngón tay bằng kim loại màu trắng trước mặt tôi: "Mười ngày tiểu thư à, mười ngày!"

"Mười ngày gì cơ?"

"Chắc tiểu thư cũng biết đám cưới được định vào ngày 15 ba tháng sau đúng không?" Anh ta híp mắt thành một đường chỉ thẳng: "Mấy tiếng trước ngài chỉ huy mới gọi điện thoại cho tôi, nói mười ngày sau hôn lễ không được bố trí bất cứ công việc và hoạt động gì cho ngài ấy, cũng không được sắp xếp công việc vào mỗi buổi tối ba tháng sau hôn lễ."

Tôi ngây người, vài giây mới có phản ứng: "Mười ngày liên?"

"Mười ngày liên." Mạc Lâm sung sướng đáp.

Tôi đương nhiên hiểu Mục Huyền muốn làm gì trong mười ngày đó, thật sự khóc không ra nước mắt. Tôi lặng lẽ tính toán theo lịch của Stan. Ngày 15 ba tháng sau chính là thời điểm chu kỳ kinh nguyệt của tôi vừa kết thúc bảy ngày.

"Sao lại quyết định vào ngày 15?" Tôi không cam lòng.

"Tiểu thư không biết sao?" Mạc Lâm ngạc nhiên nhìn tôi: "Người hành tinh Stan chúng tôi rất mê tin chuyện lành dữ. Hôn lễ của tiểu thư được tổ chức vào thời gian tiểu thư có tỷ lệ thụ thai cao nhất."

Thì ra là vậy.

Tôi trầm mặc trong giây lát, đột nhiên phát hiện bản thân không còn phẫn nộ như trước. Có lẽ, thần kinh của tôi thường xuyên tiếp xúc với những chuyện shock nặng nên đã bị tê liệt

Sau khi tôi ăn xong, Mạc Lâm thu dọn bát đĩa, Mạc Phổ lấy một tập con chip màu đen mở ra xem. Tôi vốn không để ý, bởi vì đó đều là hình ảnh hạm đội hay kho đạn được vô vị.

Cho đến khi anh ta mở một con chip, không gian xuất hiện hình ảnh khoang máy bay. Bên ngoài là vũ trụ với các vì sao lấp lánh, trong khoang có hai người ngồi ở vị trí lái máy bay. Tôi giật mình kinh ngạc, bởi vì đó chính là tôi và Khải Á.

"Đây là gì vậy?"

Mạc Phổ liếc tôi một cái: "Đây là hình ảnh ghi lại được từ khoang chiếc máy bay tiểu thư và Khải Á từng ngồi. Ngài chỉ huy dặn đem tất cả tài liệu ngày hôm đó cho ngài ấy xem"

Tôi tất nhiên hiểu ý Mục Huyền, anh ta có lòng chiếm hữu rất mạnh nên muốn biết mọi chuyện xảy ra với tôi.

Mục Huyền biết Khải Á từng hôn tôi, nhưng anh ta không biết tôi chính là người khởi động bộ phận nhảy siêu quang tốc chứ không phải Khải Á, hơn nữa đích đến là Trái đất. Anh ta thậm chí hiểu nhầm, tôi phản kháng Khải Á là xuất phát từ lòng chung thủy với anh ta. Tôi đoán, nguyên nhân khiến Mục Huyền tưởng nhầm, là do trước hôm xảy ra binh biến, tôi đã hứa với anh ta sẽ làm trọn trách nhiệm vợ chồng, sẽ trung thành cả về thân xác lẫn trái tim.

"Cho tôi xem một lúc có được không?" Tôi giờ tay về phía Mạc Phổ: "Tôi cũng muốn hỏi tường chuyện xảy ra ngày hôm đó."

Mạc Phổ ngập ngừng rồi đưa con chip cho tôi. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên tâm, giả vờ vô tình hỏi nhỏ: "Mục Huyền đã xem chưa?"

"Đây là bản photo giao cho tôi để lưu vào hồ sơ. Bản gốc đã được đưa đến văn phòng ngài chỉ huy ba tiếng trước. Tuy nhiên, ngài ấy phải xử lý không ít văn kiện nên có lẽ vẫn chưa xem." Mạc Phổ nói: "Có vấn đề gì sao?"

Lòng tôi trĩu nặng.

Đúng lúc này, Mạc Lâm đột nhiên giờ cổ tay: "Ngài chỉ huy, có chỉ thị gì không ạ? Được, tôi hiểu rồi."

Anh ta kết thúc cuộc hội thoại, vui vẻ cầm khay thức ăn đi tới: "Tiểu thư, ngài chỉ huy đang làm việc trong trung tâm chỉ huy. Ngài ấy nói mời tiểu thư đích thân đưa bữa tối đến cho ngài ấy."

"Là ý kiến của anh hay là mệnh lệnh của anh ta?" Tôi nửa tin nửa ngờ.

"Giời, nghe tiểu thư nói kìa! Có khác biệt gì đâu, tôi và ngài chỉ huy chủ tớ đồng tâm." Mạc Lâm ôm miệng cười hi hi: "Tiểu thư nhớ nói với ngài chỉ huy, tiểu thư rất thích chum tình vãn nguyệt."

Tôi do dự trong giây lát rồi nhận đĩa thức ăn từ tay Mạc Lâm.

Chuyện gì đến sẽ đến, muốn tránh cũng không được. Hơn nữa, nếu Mục Huyền chưa xem qua con chip đó, tôi có cơ hội lấy về cũng không biết chừng. Tôi không muốn nịnh nọt Mục Huyền, nhưng càng không muốn chọc giận anh ta. Bởi tôi biết người chịu thiệt chính là bản thân tôi.

Tôi đi dọc theo hành lang dài tới mờ mờ về phía trước. Chiếc phi thuyền này quả nhiên quán triệt mệnh lệnh của Mục Huyền, không một giống đực hay giống cái nào xuất hiện. Cả phi thuyền yên tĩnh như một tòa lâu đài cổ trong không trung, chỉ có tiếng bước chân đều đều của tôi.

Thông qua cửa sổ sáu cạnh, tôi có thể nhìn thấy đường nét hình tròn và màu hồng của phi thuyền. Tôi còn có thể nhìn thấy chòm sao màu trắng bạc nhấp nháy ở một nơi không xa. Tất cả như một giấc mơ thần tiên kỳ ảo.

Tâm trạng tôi cũng khôi phục sự bình tĩnh. Tôi đến trước cửa trung tâm chỉ huy, gõ nhẹ một tiếng.

"Vào đi!" Giọng nói đàn ông dịu dàng vang lên.

Tôi đẩy cửa đi vào trong. Mục Huyền đang đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía tôi. Bên ngoài cửa sổ một màu trắng mờ mờ, Mục Huyền phảng phất rất nhập tâm.

"Mạc Lâm nói, anh bảo tôi đưa bữa tối đến cho anh." Tôi đặt khay thức ăn lên bàn.

Mục Huyền quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt ôn hòa, đuôi mắt hơi cong lên, khóe miệng ẩn hiện nụ cười như có như không.

"Cám ơn." Anh ta rút tay khỏi túi quần, tháo đôi găng tay quăng lên bàn: "Lại đây."

Quan sát gương mặt bình thản và nho nhã của Mục Huyền, tôi không đoán nổi anh ta đã xem hình ảnh của tôi hay chưa? Tôi nghĩ, chắc Mục Huyền chưa động đến. Nếu không, bây giờ anh ta đã đề tôi xuống bàn và dùng nụ hôn ngẫu nhiên để trừng phạt tôi rồi.

Tôi hơi yên lòng, chậm rãi tiến về phía Mục Huyền. Tôi nhanh chóng liếc mắt qua bàn làm việc. Góc bên phải quả nhiên để một đồng con chip. Nhưng tôi phải lấy bằng cách nào đây?

Tôi đi đến bên Mục Huyền, anh ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đồng thời cất giọng dịu dàng: "Em có thích không?"

Thuận theo ánh mắt Mục Huyền, tôi cũng phóng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi cảm thấy hơi bất ngờ. Xem ra, Mục Huyền chính là người hạ lệnh dừng lại ở nơi này, chỉ vì muốn tôi thưởng thức cảnh đẹp của vũ trụ.

Trong lòng tôi có một cảm giác khó diễn tả thành lời.

Lúc hoàng đế kể cho tôi nghe chuyện xảy ra năm đó, tôi rất phẫn nộ. Tại sao người gặp xui xẻo lại là tôi? Nhưng sau đó, tôi lờ mờ nhận ra, kỳ thực Mục Huyền cũng không có sự lựa chọn nào khác. Nếu tôi rơi vào hoàn cảnh của anh ta, về công về tư, chắc tôi cũng đi theo con đường của anh ta.

Bộ dạng của Mục Huyền bây giờ khiến tôi cảm thấy hơi chua xót, không đành lòng. Bởi vì tôi biết rất rõ, anh ta là một người chồng đạt yêu cầu, thậm chí xuất sắc.

Quá khứ không thể thay đổi, có lẽ tôi nên đối xử tốt hơn với Mục Huyền, để cả hai sống thoải mái hơn.

Tôi trầm mặc một vài giây rồi gật đầu: "Tôi thích." Ngừng một lát, tôi bổ sung thêm một câu: "Cám ơn anh, Mục Huyền." Thanh âm của tôi hơi run run, bởi vì hình như tôi chưa từng nói lời cảm ơn anh ta.

Mục Huyền không lên tiếng. Tôi quay đầu, phát hiện anh ta đang nhìn tôi chăm chú.

"Sao thế?" Tôi mỉm cười với Mục Huyền, nụ cười có phần gượng gạo.

Mục Huyền ngẩng người, sau đó anh ta giơ tay, ngón tay lạnh lẽo từ từ lướt qua mặt tôi. Động tác của anh ta rất nhẹ, cảm giác như một con ốc sên chậm chậm bò trên da tôi.

"Giống em." Mục Huyền nói nhỏ.

"Cái gì giống tôi?"

"Chòm sao này." Thanh âm của anh ta trầm ấm, dịu dàng vô cùng, tựa hồ anh ta đang nhả nhai đồ dành tôi.

Tôi không mấy thích ứng với sự dịu dàng của anh. Hơn nữa, phép so sánh của Mục Huyền tương đối kỳ lạ.

"Con người sao có thể giống một chòm sao?"

Ngón tay cái của Mục Huyền dừng lại trên khóe miệng tôi. Đôi mắt anh đột nhiên trở nên mờ mịt như được phủ một lớp sương mù, không nhìn thấy đáy.

"Rất trắng trẻo, tinh khôi" Anh nói từ tốn: "...Rất đẹp đẽ."

Đây là một lời khen tặng? Nhưng tại sao tôi lại có cảm giác nổi da gà?

Trong lúc tôi phân tâm, Mục Huyền từ từ ghé sát mặt. Tôi niệm thầm, động viên bản thân nên thích ứng, đồng thời nhắm mắt chờ đợi. Ai ngờ đúng lúc này, máy thông tin trên bàn đồ chuông. Mục Huyền buông người tôi, đi đến bàn làm việc.

"Tôi về phòng trước đây." Thái độ của anh ta hơi lạ lùng, tôi cũng không muốn tiếp tục ở nơi này. Hơn nữa, việc tôi vừa chủ động đón nhận anh ta khiến tôi đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng. Vì vậy, tôi càng muốn nhanh chóng rời đi.

Mục Huyền không trả lời, tôi tưởng anh ta cho phép. Nhưng vừa đi đến cửa, tôi nghe thấy máy thông tin vang lên một giọng nói xa lạ.

"Ngài sĩ quan chỉ huy, tôi là Nhật Hải, sĩ quan an toàn của hạm đội." Người đó nói: "Đội người máy bảo vệ Hoa tiểu thư đã được thành lập. Sau khi đáp xuống 'Vùng đất hoang vu', họ có thể bắt đầu thực hiện nhiệm vụ ngay lập tức. Ngoài ra, tôi đã tạm dừng quyền hạn đi lại của tiểu thư ở trong hạm đội, tôi cũng đã xếp trái đất vào danh sách đen, điểm cấm bay đến trên tất cả các máy bay chiến đấu. Ngài còn dặn dò khác không ạ?"

Toàn thân tôi cứng đờ, sống lưng lạnh toát. Mục Huyền trả lời nhàn nhạt: "Tạm thời chỉ có vậy."

Cuộc trò chuyện kết thúc. Không cần quay đầu, tôi cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang chiếu thẳng vào người tôi. Mục Huyền chắc chắn đã xem con chip, bây giờ tâm trạng của anh ta rất tệ. Vì vậy anh ta mới dặn dò thuộc hạ cắt đứt mọi ngã đường của tôi. Vì vậy vừa rồi anh ta mới có biểu hiện ôn hòa thâm trầm như vậy.

Tôi nên sớm đoán ra mới đúng, bây giờ phải làm thế nào?

Tiếng bước chân ở đằng sau mỗi lúc một gần. Sau giây phút hoảng loạn ngắn ngủi, tôi lập tức lấy lại bình tĩnh. Tôi buông tay nắm cửa, quay người nhìn anh ta.

Dung mạo Mục Huyền vẫn thanh tú như tuyết trắng, chỉ có ánh mắt u ám. Khóe miệng anh ta ẩn hiện ý cười, nhưng nụ cười đó còn mơ hồ hơn tình tú bên ngoài cửa sổ.

"Không đi nữa à?"

Tuy quyết định thân nhiên đối diện với con giận dữ của Mục Huyền nhưng khi bắt gặp vẻ mặt uy nghiêm của anh ta, tôi vẫn cứ nom nớp lo sợ. Mặc dù vậy, tôi không muốn mở miệng cầu xin anh ta, càng không muốn có những lời giải thích vô vị. Tôi đối mặt anh ta: "Liệu anh có để tôi đi không?"

Mục Huyền nhẹ nhàng lắc đầu, cả người anh ta giống như bao bọc bởi lớp băng, ánh mắt phảng phất sương mù che phủ. Thanh âm của anh ta nhẹ nhàng như vọng từ một nơi rất xa: "Hoa Dao, chúng ta đã hứa thủy chung suốt đời. Đó là yêu cầu duy nhất của tôi. Lúc em đồng ý, người phụ nữ của tôi cam kết chỉ thuộc về tôi, tôi đã vui mừng biết bao."

Ngữ khí của Mục Huyền vô cùng nghiêm túc, khiến lòng tôi chấn động. Không ngờ anh ta coi trọng lời hứa của tôi như vậy. Nhưng bộ dạng của anh ta lúc này hơi đáng sợ. Tôi nhất thời hoảng hốt, trầm mặc không lên tiếng.

Mục Huyền đột nhiên ôm eo tôi, sau đó anh ta vui mặt vào vai tôi. Từ cổ họng của anh ta phát ra tiếng thở dài nhàn nhạt.

Toàn thân tôi cứng đờ. Tôi còn chưa kịp phản ứng, Mục Huyền đã bế tôi lên, đi đến bên giường.

Khi lưng tôi vừa đặt xuống giường, tiếng vải xé rách vang lên, lồng ngực lạnh buốt. Váy áo đã bị Mục Huyền xé thành hai mảnh, ném sang một bên.

Một nỗi hoảng sợ và phần nộ trào dâng trong lòng tôi, khiến hô hấp của tôi trở nên khó nhọc.

Mục Huyền khóa chặt hai tay tôi trên đỉnh đầu, đè hai chân không cho tôi gãy giữa, trầm mặc nhìn thân thể gần như trần truồng của tôi. Ánh mắt anh ta vụt qua một tia đau đớn, rồi nhanh chóng khôi phục sự u tối.

"Em là của tôi, trái tim em chỉ chứa một mình tôi, thân thể em cũng chỉ thuộc về tôi." Anh ta cất giọng khàn khàn: "Tôi phải tiến vào, nhất định tiến vào mới được."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bỏ Nhà Ra Đi

Mục Huyền quỳ giữa hai đùi tôi. Anh ta lạnh lùng cởi áo khoác quân phục rồi cởi từng cúc áo sơ mi, cho đến khi bộ ngực trắng nõn che khuất mọi tầm nhìn của tôi.

Sau đó, Mục Huyền nằm đè lên người tôi, làn da trơn láng của anh ta dính vào da tôi, miệng lưỡi anh ta điên cuồng đùa nghịch trên vai và ngực tôi. Dây áo con bị Mục Huyền kéo đứt, ném sang một bên, hai đỉnh đồi lồ lộ hiện ra. Mục Huyền gần như ngây người, anh ta cúi đầu ngắm nhìn, tâm trạng vốn kích động phảng phất được vỗ về trong giây lát. Sau đó, Mục Huyền há miệng ngâm nụ hoa nhạy cảm trên ngực tôi rồi mút nhẹ, một tay anh ta nắn bóp

đỉnh đồi còn lại.

Máu trong cơ thể tôi dường như đều tụ tập về hai điểm mẫn cảm. Cảm giác đê mê từ miệng lưỡi Mộc Huyền lan ra toàn thân. Anh ta sao có thể đối xử với tôi như vậy? Bốn năm trước tuy chúng tôi ân ái suốt một đêm nhưng chỉ đơn giản làm tình mà thôi, anh ta không hề động đến chỗ đó. Hơn nữa, buổi tối hôm đó cũng không bật đèn.

"Dừng lại!" Tôi hét lên, giờ tay đẩy đầu Mộc Huyền. Anh ta hừm một tiếng, tay và miệng đồng thời rời khỏi ngực tôi. Sau đó, anh ta quỳ thẳng người, lột sạch quần áo bằng hai ba động tác.

Bộ phận đàn ông đã cương cứng của Mộc Huyền thúc vào bụng dưới của tôi. Tôi phát hoảng, theo phản xạ khép chặt hai đùi. Mộc Huyền giờ tay, túm lấy đùi tôi. Động tác của anh ta rất mạnh, hai chân tôi bị ép gang rộng.

Toàn thân tôi run rẩy, bởi vì Mộc Huyền đã dễ dàng cởi quần lót của tôi. Anh cúi đầu quan sát chỗ đó, ánh mắt u tối đầy dục vọng. Tôi tưởng anh ta cứ thế xâm nhập như lời anh ta nói. Tôi nhắm mắt, chuẩn bị đón nỗi đau xé da xé thịt, trái tim phảng phất sắp ngừng đập. Nào ngờ chỉ vài giây sau, một thứ mềm mềm ấm nóng chạm vào nơi bí ẩn của tôi

Cảm giác này vô cùng kỳ quái. Tôi lập tức mở mắt, sợ đến mức hồn bay phách tán. Mộc Huyền đang vùi đầu ở giữa hai đùi tôi, dùng miệng hôn lên chỗ đó. Trần anh ta tì vào bụng dưới của tôi, mái tóc ngắn cọ vào hai bên đùi buồn buồn. Tôi thậm chí còn cảm nhận thấy luồng khí nóng thổi ra từ miệng anh ta.

Con khoái cảm không thể đè nén bắt đầu lan tỏa từ nơi được đầu lưỡi Mộc Huyền khám phá. Cả vùng bụng của tôi tê liệt. Tôi hét lên: "Cút đi!", đồng thời giờ tay đẩy đầu anh ta. Ai ngờ vừa túm tóc anh ta, cánh tay đột nhiên cứng đờ.

Lại là "Sức mạnh tinh thần"! Anh ta vô liêm sỉ đến mức dùng "Sức mạnh tinh thần" không chế đôi cánh tay của tôi.

Cảnh tượng trước mắt đúng là kinh khủng. Mộc Huyền nằm sấp giữa hai đùi tôi. Hai tay tôi ôm đầu anh ta, nhưng thân thể trần trụi vùng vẫy lắc lư, càng tăng thêm sự ma sát giữa nơi bí ẩn với môi lưỡi của anh ta.

Đột nhiên, một con cực khoái như thác lũ xuyên qua cơ thể tôi. Tôi nghe thấy tiếng rên rỉ bật ra từ cổ họng mình. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Đồng thời, tôi lơ mơ cảm thấy có một dòng dung dịch chảy từ trong thân thể tôi ra ngoài.

Tôi ngây ngô nhìn xuống dưới. Gương mặt Mộc Huyền đã rời khỏi nơi nhạy cảm, nhưng vẫn ở cự ly rất gần. Sóng mũi thẳng của anh ta chạm vào cánh hoa mềm mại. Anh ta dờ dẩn ngắm nhìn, một dòng dung dịch trong suốt phun ra, dính vào đầu mũi anh ta. Anh ta giờ ngón tay lau rồi bỏ vào miệng. Sắc mặt Mộc Huyền bỗng thay đổi, anh ta gầm lên một tiếng như loài dã thú rồi lại ghé liếm mút chỗ đó.

Bởi khoái cảm vẫn chưa tan biến, thân thể tôi vẫn đang co giật. Bị Mộc Huyền hôn vào nơi nhạy cảm, tôi chỉ thấy như có hàng ngàn hàng vạn bàn tay cù trên người tôi. Hình ảnh chất dung dịch trong người tôi phun vào mặt Mộc Huyền lặp đi lặp lại trong đầu óc, khiến tôi xấu hổ đến mức chỉ muốn trốn xuống đất. Tôi bắt đầu cảm thấy toàn thân lạnh toát và đau buốt. Linh hồn tôi dường như tách ra khỏi thân xác, lạnh lùng chứng kiến cảnh tượng này. Thế nhưng, tôi vẫn có cảm nhận chân thực về sự đụng chạm thân mật của Mộc Huyền.

"Cầm thú!" Tôi cất thanh âm khản đặc, hét lên: "Mộc Huyền! Tôi hận anh! Anh là đồ súc sinh!"

Sóng lưng Mộc Huyền cứng đờ, anh ta dừng động tác, ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt vẫn rất u ám.

"Em nói gì?"

Tôi bất chấp tất cả, cười nhạt: "Làm đi, làm đi, chẳng phải anh muốn giao phối sao? Nhanh lên. Anh cũng không cần phải cưới tôi, thật đấy. Sau này anh muốn làm gì, tôi cũng phối hợp. Nhưng đừng bắt tôi gả cho anh. Sao tôi có thể lấy anh? Lấy một kẻ cưỡng hiếp phụ nữ?"

Mộc Huyền hoàn toàn bưng tỉnh, thần sắc uy nghiêm đáng sợ: "Im miệng, em đang lăng nhục..."

"Vị hôn phu? Kẻ chiếm hữu, hay là chủ nhân?" Tôi lạnh lùng cắt ngang lời anh ta, thanh âm run run. Bởi vì đây là lần đầu tiên trong đời, tôi thốt ra những từ hằn học, độc ác và thô tục: "Đối với tôi mà nói, anh chỉ là...chỉ là cứt chó!" (Từ gốc 狗屎 dịch sang tiếng Việt là "Rối chó" có vẻ không thô tục lắm nên tớ mạn phép đổi thành "Cứt chó")

Sắc mặt Mộc Huyền ẩn hiện một tia phẫn nộ, ánh mắt anh ta lạnh hẳn. Anh ta nhắc lại: "Cứt...chó?"

"Đúng! Cứt chó!" Tôi hét lên: "Nói cho anh biết, tôi không hề hối hận khi quyết định bỏ trốn. Lần sau nếu có cơ hội, tôi sẽ còn trốn nữa! Tôi hứa chung thủy với anh ư? Lúc đó tôi có thể cự tuyệt sao? Anh còn cam kết sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của tôi. Tôi muốn về trái đất đấy, sao anh không đáp ứng đi? Anh cũng không giữ lời hứa còn gì?"

Mộc Huyền nhú chặt lông mày. Anh ta khóa tay tôi trên đỉnh đầu. Tôi tức giận trừng mắt với anh ta, anh ta đáp trả tôi bằng cái nhìn lạnh lẽo. Một lúc sau, Mộc Huyền thở dài một hơi, nói rành rọt từng từ một: "Tôi chỉ cần em. Ngoài điều đó ra, tôi có thể đáp ứng em bất cứ điều gì."

Tìm tôi lại một lần nữa nhói đau.

"Đúng rồi, anh muốn chung thủy, muốn kết hôn. Nhưng thứ tôi cần là sự tự do. Tại sao nhu cầu của tôi phải xếp sau của anh một cách hiển nhiên? Bởi vì anh là hoàng tử, còn tôi chỉ là bình dân đúng không? Nếu chúng ta thuộc cùng một tầng lớp, cùng thân phận địa vị, liệu anh có đối xử với tôi như vậy

không? Anh có cưỡng ép, bắt nạt, chiếm đoạt tôi bất cứ lúc nào anh thích?" Tôi không muốn rơi lệ, không muốn tỏ ra nhu nhược trước mặt anh ta, nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế nổi, từng giọt nước mắt chảy dài trên gò má tôi.

Thần sắc Mộc Huyền càng u tối hơn. Anh ta im lặng, giờ tay định chạm vào mặt tôi.

Tôi ngoái đầu né tránh, cất giọng nghẹn ngào: "Tiền đề của hôn nhân là quyền lợi và nghĩa vụ, là tôn trọng và bình đẳng. Anh có thể tiếp tục bắt ép tôi, còn tôi vĩnh viễn không chịu khuất phục, vĩnh viễn không trung thành với anh."

Mộc Huyền chấn động, nhìn tôi chằm chằm. Tôi không mở miệng, nước mắt vẫn cứ chảy xuống. Một lúc sau, Mộc Huyền đột nhiên buông người tôi, anh ta xoay người xuống giường. Tôi quay đầu đi chỗ khác, nhưng khóe mắt vẫn thấy anh ta đi chân đất vào nhà tắm.

Bên trong vọng ra tiếng nước chảy ào ào, càng khiến căn phòng trở nên im ắng đáng sợ. Tôi không thể động đậy, chỉ kéo chăn đắp vào người, nằm một chỗ chờ đợi sự trừng phạt của anh ta.

Một lát sau, Mộc Huyền đi ra ngoài, đến bên bàn làm việc ấn nút liên lạc.

"Mang một bộ quần áo của cô ấy đến đây." Giọng nói anh ta trầm thấp bình tĩnh, không thể hiện bất cứ tâm trạng vui buồn.

"Tuân lệnh." Thanh âm của Mạc Lâm rất vui vẻ.

Sau khi tắt máy liên lạc, Mộc Huyền mặc áo somi và quần quân phục rồi đứng yên lặng ở đó. Anh ta dường như đang nhìn tôi, nhưng tôi không lên tiếng cũng chẳng thêm ngó anh ta.

Chuông cửa phòng vang lên, Mộc Huyền sai bước đi ra ngoài.

"Ngài chỉ huy, quần áo đây ạ." Mạc Lâm cười hi hi: "Có cần thứ khác..."

"Cút!" Mộc Huyền cất giọng lạnh lùng.

Mạc Lâm im bật, tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Chất liệu vải mềm mại đặt lên mu bàn tay tôi. Tôi không nhìn Mộc Huyền, ngồi dậy nhanh chóng mặc váy áo. Anh ta vẫn tiếp tục im lặng. Tôi xuống giường, xỏ giày, đi xiêu vẹo ra cửa.

Khi tôi đi đến cửa phòng, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Tôi cứng đờ người. Mộc Huyền đã nhanh như tia chớp đến sau lưng tôi, ôm chặt thắt lưng của tôi.

Tôi đứng im không lên tiếng, anh ta cũng trầm mặc. Sau đó anh ta cúi đầu, ngậm lấy vai tôi qua lớp váy áo mỏng.

Một cảm giác đau buốt truyền tới khiến tôi nín thở. Tôi lập tức quay đầu, gương mặt của Mộc Huyền ở ngay bên cạnh, hàm răng trắng của anh ta đã cắm sâu vào da thịt tôi. Đầu óc tôi vụt qua một ý nghĩ đáng sợ, lẽ nào tôi chọc giận anh ta, nên anh ta định cắn chết tôi?

Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng cánh tay anh ta như gọng kìm khiến tôi không thể nhúc nhích. Sau đó một chuyện kỳ lạ xảy ra, tôi rõ ràng thấy anh ta cắn mỗi lúc một sâu hơn, đến chân răng cũng nằm trong da thịt tôi, máu đỏ thấm ra ngoài, nhưng cảm giác đau đớn đột nhiên biến mất, tôi không hề có bất cứ cảm nhận nào.

Tôi thôi phản kháng, thần thờ nhìn Mộc Huyền. Một lúc sau, anh ta buông người tôi. Tôi thấy mồm miệng anh ta đầy máu tươi. Trên vai tôi, máu cũng thấm ướt váy áo, thậm chí chảy ròng ròng xuống cánh tay tôi.

Nhưng tôi chẳng hề đau đớn. Hơn nữa, máu cũng lập tức ngừng chảy. Chỉ là máu thịt trên bờ vai bỗng chốc trở nên mơ hồ.

"Anh làm gì vậy?" Cuối cùng tôi cũng mở miệng.

Sắc mặt Mộc Huyền hơi trắng bệch, đôi mắt đen sẫm, càng tôn thêm màu máu đỏ trên miệng đến mức đáng sợ. Anh ta giờ tay lau vết máu, nói nhỏ: "Tôi xin lỗi."

Trong lòng tôi chưa xót vô cùng. Tôi chẳng thêm truy vấn, mở cửa đi nhanh ra ngoài.

Mới chạy một đoạn, tôi liền nhìn thấy Mạc Lâm thò đầu từ một căn phòng ngó nghiêng hai bên. Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, tôi quay đầu định đi lối khác, nhưng Mạc Lâm đã nhìn thấy tôi, nhanh chóng đi ra ngoài.

"Tiểu thư, hai người..." Mạc Lâm đột nhiên há hốc miệng, dán mắt vào bờ vai tôi: "Đây là..."

Tôi quay sang nhìn vết thương đầm máu trên vai, nói nhỏ: "Anh ta cắn, anh giúp tôi xử lý đi." Bị thương ở nơi đó, tôi khó có thể tự mình giải quyết.

Mạc Lâm nhanh chóng rút một chiếc khăn tay sạch sẽ, cất giọng đầy quan tâm: "Tiểu thư có đau không?"

Tôi lắc đầu. Vừa giờ chiếc khăn tay về phía tôi, Mạc Lâm đột nhiên rút lại, thở dài một hơi: "Hóa ra là vậy. Tiểu thư đừng lo, 'Sức mạnh tinh thần' của

ngài chỉ huy đều tụ tập xung quanh vết thương, nên vết thương sẽ kín miệng rất nhanh, chẳng cần xử lý cũng không để lại sẹo đâu ạ."

Tôi im lặng vài giây rồi cất giọng nghi hoặc: "Tại sao? Tại sao anh ta lại làm vậy?"

Mạc Lâm nói dè dặt: "Tiểu thư, tôi vừa nghe nói, trước đó cô định bỏ trốn? Vì vậy, ngài chỉ huy đã ra lệnh cả hạm đội tăng cường phòng ngự."

Tôi không lên tiếng, Mạc Lâm hạ giọng: "Thảo nào hôm nay ngài chỉ huy tức giận đến thế. Tiểu thư, hai người có mâu thuẫn thì hãy nói ra, cô mà ròi xa ngài chỉ huy, chắc chắn ngài ấy không chịu đựng nổi đâu. Nếu không, tại sao ngài ấy phải dùng đến hạ sách là cắn cô? Tất nhiên, ngài chỉ huy không nỡ làm cô bị thương, cắn cô chỉ vì mục đích muốn để lại mùi vị của ngài ấy trong máu của cô. Sau này bất kể cô đi đâu, ngài ấy cũng có thể tìm thấy cô. Cô đừng trách ngài chỉ huy..."

Tôi giật mình kinh hãi. Thì ra là vậy.

Tóm lại kể từ hôm nay, dù không có người máy giám sát, không ban bố lệnh hạn chế đi lại, tôi cũng không thể thoát khỏi anh ta?

Tôi quay về phòng ngủ với tâm trạng hoàn toàn tê liệt. Lúc tắm rửa, bất chợt nhìn thấy cơ thể sung mãn của tôi trong chiếc gương treo tường, tôi đột nhiên nhớ đến tình huống tôi đặt cục khoáng dưới đầu gối của Mộc Huyền, nhớ đến ánh mắt kinh ngạc thất thần của anh ta, nhớ đến bộ dạng như đã thú ngậm chặt tôi của anh ta, tôi chỉ cảm thấy hai má nóng bừng như lửa đốt. Tôi cảm hận bản thân, tại sao tôi không thể kiềm chế? Lẽ nào thân thể tôi vô cùng phóng túng?

Ý nghĩ này khiến tôi hết sức phiền muộn, tôi ra sức kỳ cọ cơ thể. Nhưng hình ảnh tôi phóng cả dung dịch vào mặt Mộc Huyền cứ thấp thoáng trong đầu óc, khiến tôi xấu hổ vô cùng. Tôi chỉ hận không thể đâm đầu vào tường chết quách đi cho xong.

Tắm xong, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Do đó, tôi bò lên giường, chìm trong giấc ngủ chập chờn. Trong cơn mơ, tôi nhìn thấy hàm răng, bàn tay và xương cốt của anh ta. Tôi ra sức đập mạnh xuống đất mà nó vẫn còn nguyên vẹn. Trong lúc hoảng hốt, tôi đột nhiên bị một người bế lên, anh ta cất giọng nói dịu dàng bên tai tôi: "Em làm ướt sống mũi tôi, em phải bù đắp bằng cách gì cho tôi." Tôi vội hét lớn tiếng: "Không, tôi không có."

Giật mình mở mắt, tôi phát hiện đó chỉ là một giấc mơ.

Tôi lập tức ngồi dậy, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Nhìn đồng hồ trên đầu giường, tôi mới phát hiện đã ngủ bảy tiếng đồng hồ. Nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, tôi thấy hoang đường vô cùng.

Căn phòng tĩnh lặng, Mộc Huyền hình như chưa một lần quay về, nhưng điều đó không làm tôi thoải mái hơn.

Lúc đó, tôi không thể kiềm chế nổi, bất chấp tất cả chửi mắng anh ta. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác giành được thắng lợi trước mặt Mộc Huyền.

Nhưng sau một đêm, tôi đã hoàn toàn bình tĩnh, thậm chí hơi thấp thỏm không yên. Tôi nói những lời tàn nhẫn như vậy, Mộc Huyền không thể không tức giận. Tại sao anh ta lại thả tôi về? Tối qua anh ta cũng không về phòng ngủ, anh định xử lý tôi thế nào?

Tôi hơi ảo não, có lẽ tôi không nên xử sự theo cảm tính. Một khi không thể thay đổi cục diện, tại sao tôi không tỏ ra biết điều một chút, để bản thân sống dễ chịu hơn?

Tôi ủ oải đi tới nhà ăn. Nghĩ đến chuyện có thể gặp Mộc Huyền ở đó, trong lòng tôi tương đối bất an. Đến trước cửa nhà ăn, tôi dừng lại, thầm nhắc nhở bản thân cần trấn tĩnh. Xét cho cùng, tôi đâu có làm sai điều gì?

Nghĩ đến đây, tôi hơi nhẹ nhõm một chút. Đi vào nhà ăn, tôi đảo mắt một vòng, chỉ thấy Mạc Lâm đang bận rộn nấu nướng.

"Chào buổi sáng." Tôi chào hỏi anh ta.

Nhìn thấy tôi, Mạc Lâm lập tức buông cái xẻng xào nấu, lạch bạch chạy tới, vẻ mặt khóc không ra nước mắt: "Tiểu thư, sao cô có thể làm vậy? Sao cô có thể nhẫn tâm như vậy?"

Thái độ của anh ta khiến tôi căng thẳng theo, tôi vội hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Sau khi cô rời khỏi trung tâm chỉ huy, ngài sĩ quan một mình ở trong phòng, không chịu ra ngoài. Hai tiếng đồng hồ trước, ngài ấy đột nhiên xách hành lý rời khỏi phi thuyền "Thiên sứ hiệu", đi sang phi thuyền khác." Anh ta ghen ngào: "Ngài ấy còn dặn chúng tôi chăm sóc tiểu thư tử tế. Chắc chắn ngài ấy không định quay lại "Thiên sứ hiệu"."

Tôi giật mình kinh ngạc. Trầm mặc vài giây, tôi mở miệng hỏi sang chuyện khác: "Tôi đói rồi, hôm nay ăn món gì?"

Mạc Lâm há hốc miệng, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Bất gặp thần sắc lạnh lùng vô cảm của tôi, anh ta lại lạch bạch chạy đi chuẩn bị đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Công Chúa Của Tôi

Mục Huyền không có trên phi thuyền, cảm giác bị đè nén lập tức tan biến.

Cuộc hành trình vẫn tiếp tục. Tôi không có việc gì làm, lấy một số "đĩa phim" ra xem nhưng không hề nhập tâm, đầu óc cứ miên man nghĩ đến chuyện ngày hôm qua.

Thời đại học thường nghe đám con gái trong ký túc tán gẫu, nên tôi đại khái cũng biết tại sao tôi lại có phản ứng đó. Con khoái cảm nhấn chìm toàn thân tôi phảng phất vẫn còn tàn dư, khiến tôi không thoải mái.

Tôi lại nghĩ đến vẻ mặt kinh ngạc của Mục Huyền lúc tôi mắng anh ta là "cầm thú" và "súc sinh". Khi đó tôi không để ý, bây giờ nghĩ lại mới thấy, anh ta có ghen bán thú, cũng vì điều này bị người anh trai chê cười...

Thôi không nghĩ nữa. Tôi nằm bò trên ghế sofa, chuyên tâm xem phim. Cố gắng thêm nửa tiếng đồng hồ, đầu óc tôi bắt đầu nặng trĩu. Tôi giờ mục lục, phát hiện đây là tài liệu "Bàn về xã hội trí năng, cơ hội và sự xung đột khi xuất hiện thêm nhiều chủng tộc mới", thảo nào tôi xem mãi cũng không hiểu.

Một ngày yên lành trôi qua. Đến tối, tôi muốn gặp bà ngoại, nhưng vừa mở thiết bị tôi lại đóng vào. Trước mặt bà ngoại cần giả bộ vui vẻ, tinh thần phấn chấn. Hôm nay, không hiểu tại sao, tôi chẳng có tâm trạng đó.

Bụng đau nhâm nhâm, tôi đi nhà vệ sinh kiểm tra mới biết đã "đến tháng". Tôi lên giường từ sớm, mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm. Đột nhiên nghe thấy tiếng động, tôi giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn, cửa phòng đang bị một ai đó đẩy ra.

Tôi căng thẳng đến mức sống lưng toát mồ hôi lạnh. Lần trước bị Khải Á bắt cóc nên trong lòng vẫn còn bóng đen đè nặng. Lẽ nào có người đột nhập vào phi thuyền định giờ trò với tôi?

Căn phòng tối om, một bóng dáng cao lớn đi đến bên giường. Tôi không khỏi sùng sốt khi nhận ra thân hình quen thuộc.

Tại sao Mục Huyền đột nhiên trở về vào lúc nửa đêm nửa hôm?

Tôi nhắm tịt mắt theo phản xạ, không muốn để anh ta biết tôi đã tỉnh lại.

Mục Huyền dường như đứng bên cạnh giường một lúc. Tôi chợt nghe thấy tiếng loạt xoạt nên hé mắt quan sát. Đập vào mắt tôi là cặp đùi dài để trần. Không còn nghĩ ngờ gì nữa, Mục Huyền đang cởi hết quần áo. Giường ở bên cạnh hơi lún xuống, anh ta đã nằm xuống giường.

Có lẽ do đêm tối quá tĩnh lặng, sự xuất hiện của Mục Huyền không khiến tôi căng thẳng. Tôi có thể nghe thấy rõ tiếng thở của anh ta và tiếng mạch đập dồn dập bên tai tôi.

Đúng lúc này, Mục Huyền xoay người. Tôi tưởng anh ta sẽ ôm tôi như thường lệ, nhưng anh ta bỗng kéo chăn ngồi dậy. Tôi lại hơi he hé mắt, gương mặt nghiêng của anh ta trong bóng tối rất mơ hồ. Anh ta dường như đang nhìn vào thân dưới của tôi.

Sau đó, Mục Huyền đột nhiên kéo tấm chăn đang đắp trên người tôi rồi cúi thấp đầu. Toàn thân tôi cứng đờ, lẽ nào anh ta lại muốn hôn chỗ đó?

Ai ngờ anh ta ghé sát bụng dưới tôi và bắt đầu hít hít ngửi ngửi.

Tôi đột nhiên hiểu ra, mặt nóng bừng. Mũi Mục Huyền thỉnh như vậy, anh ta nhất định ngửi thấy mùi máu.

Anh ta định làm gì? Đầu óc tôi tê liệt.

Cũng may, Mục Huyền không có bất cứ cử động nào khác, anh ta đắp chăn cho tôi và nằm xuống giường.

Tôi nhắm nghiền hai mắt. Một lúc sau, tôi bỗng cảm thấy một thứ âm ấm mềm mại chạm vào môi tôi. Mặc dù nụ hôn của Mục Huyền như chuồn chuồn đập nước nhưng cả người tôi vẫn căng cứng. Vài giây sau, anh ta lại chạm nhẹ một lần, rồi thêm một lần nữa.

Lặp đi lặp lại nụ hôn khoảng mười lần, Mục Huyền cuối cùng cũng nằm im. Hơi thở của anh ta chẳng mấy chốc vang lên đều đều, chứng tỏ anh ta đã ngủ say.

Tìm tôi bỗng dung mềm hẳn. Tôi không biết phải làm thế nào, trong lòng hơi chua xót. Mục Huyền muốn làm gì? Tại sao anh ta phải lên lút quay về, ngủ bên cạnh tôi, hôn tôi một cách đè nén và nhần nhịn như vậy?

Sau đó, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy, tinh thần tôi sáng khoái hơn nhiều. Giơ tay bật đèn ở đầu giường, tôi mới chợt bừng tỉnh. Nhưng bên cạnh giường đã trống không, Mục Huyền không biết đi từ lúc nào?

Tôi đi tới nhà ăn, từ cửa đã ngửi thấy mùi cá om chua ngọt và canh nấm hương thơm phức. Mạc Lâm đang đồ thức ăn ra đĩa. Tôi nhanh chóng đảo mắt một vòng, không thấy một ai khác.

"Tôi rất thích hai món này." Tôi mỉm cười ngồi xuống bàn. Mạc Lâm giúp tôi trải khăn ăn, thờ hất ra một hơi rõ dài: "Hôm nay tâm trạng của tiểu thư có vẻ đỡ hơn."

Tôi nghi hoặc hỏi: "Tâm trạng tôi không tốt lúc nào?"

Mạc Lâm "xi" một tiếng: "Cả ngày hôm qua mặt cô cứ như tảng băng ấy." Anh ta cúi đầu ủ rũ: "Cô ở đây với chúng tôi thì vui rồi. Chỉ tội nghiệp ngài chỉ huy, ngày nào cũng ở cùng đám đàn ông hôi chết đi được..."

Tôi ngây người, xem ra Mạc Lâm không biết Mục Huyền đêm qua quay về "Thiên sứ hiệu".

***

Một ngày lại nhanh chóng trôi qua. Đến buổi tối, tâm trạng tôi không còn bình thản như ban ngày mà hơi sốt ruột. Kính nguyệt ra nhiều hơn, bụng đau nhâm nhâm. Tôi cũng lên giường từ sớm, ngủ rất say.

Đến nửa đêm, tôi đột nhiên tỉnh giấc, trần trọc kiểu gì cũng không thể ngủ tiếp.

Hôm nay Mục Huyền có về không? Sẽ nói chuyện với tôi chứ?

Quả nhiên nửa tiếng sau, cửa phòng lại mở ra. Tôi nhắm mắt nghe Mục Huyền cởi quần áo, lên giường nằm xuống. Bụng tôi đột nhiên nóng lên, Mục Huyền đặt bàn tay lớn lên bụng tôi.

Tôi cứng đờ người, anh ta muốn làm gì?

Nhưng Mục Huyền chỉ giữ nguyên tư thế này. Một lúc lâu sau, hơi thở của anh ta trở nên bình ổn, anh ta đã ngủ say.

Bụng tôi không còn đau như trước, mà có cảm giác rất dễ chịu.

Tôi mở mắt, ngắm nhìn gương mặt nghiêng của người đàn ông bên cạnh trong bóng tối. Đôi mắt anh ta nhắm chặt, khóe miệng hơi nhếch lên. Bộ dạng của anh ta lúc ngủ say vừa anh tuấn vừa yên tĩnh.

Mục Huyền biết dùng bàn tay giúp tôi giảm bớt đau đớn. Nhưng hôm qua thì sao, lẽ nào anh ta về đây chỉ với mục đích giám sát tôi?

Tôi không ngờ, trên đời này có một người đàn ông làm ấm bụng tôi bằng bàn tay của anh ta. Tôi càng không thể ngờ, người đó lại là Mục Huyền. Tại sao sau khi bị tôi mắng nhiếc tàn nhẫn, anh ta vẫn quan tâm chăm sóc tôi như thường lệ?

Không phải anh ta cảm thấy áy náy đấy chứ? Trong lòng tôi rất khó chịu. Tôi đột nhiên nhớ tới lời hứa của anh ta.

Anh ta nói sẽ bảo vệ tôi.

Đây cũng là một kiểu bảo vệ hay sao?

***

Ba ngày sau, hạm đội đáp xuống "Vùng đất hoang vu".

Theo lời Mạc Phổ, từ hành tinh Stan chỉ cần nhảy siêu quang tốc một lần là có thể đến "Vùng đất hoang vu" ngay lập tức. Nhưng vì không vội vàng, nên hạm đội di chuyển với á quang tốc mất năm ngày, bao gồm cả thời gian nghỉ ngơi.

* "Á quang tốc" tức là gần tốc độ ánh sáng. Tốc độ ánh sáng (ký hiệu là $c = 299.792.458$ m/s, xấp xỉ 300 nghìn km/s) là tốc độ nhanh nhất trên đời này, con người không thể vượt qua. Còn "Á quang tốc" đạt 90% tốc độ ánh sáng, còn "Siêu quang tốc" là nhanh hơn tốc độ ánh sáng.

Mạc Lâm than vãn: Đáng lẽ ra đây là một khoảng thời gian ngọt ngào trong thế giới chỉ có bốn người.

Lúc anh ta nói câu này, tôi đang đứng ở hành lang hình tròn của "Thiên sứ hiệu" ngắm vũ trụ đầy sao. Lời của Mạc Lâm khiến tôi nhớ đến buổi tối hôm qua, Mục Huyền nửa đêm trở về. Nghĩ tới Mục Huyền, tôi thấy vùng bụng ngứa ngứa, rất không thoải mái, phảng phất lòng bàn tay anh ta vẫn còn lưu lại hơi ấm trên da thịt tôi.

"Tất cả hạm đội chú ý, năm phút nữa sẽ đáp xuống cảng không gian của hành tinh Côn Nặc. Xin hãy vào cảng theo số thứ tự." Loa phát thanh vang lên giọng nói đàn ông trầm bổng, đó là mệnh lệnh phát ra từ trung tâm chỉ huy.

Tôi tiếp tục phóng tầm mắt ra xa. Tận cùng của chòm sao này có một ngôi sao lớn nhất màu đỏ rực tỏa ra ánh sáng chói mắt. Một số hành tinh lớn nhỏ khác nhau trôi nổi trong luồng sáng của ngôi sao màu đỏ đó.

Đây chính là "Vùng đất hoang vu".

Trong số hành tinh đó có một ngôi sao màu lam thẫm, đó là hành tinh Côn Nặc, là hành tinh sầm uất nhất của "Vùng đất hoang vu", cũng là nơi chúng tôi sẽ đáp xuống.

Khi phi thuyền đi vào dải hành tinh nhỏ, tôi mới phát hiện có mấy vật thể không phải là hành tinh, mà là phi thuyền vũ trụ cực lớn. "Vùng đất hoang vu" là

cứ điểm quân sự quan trọng của Đế quốc. Những phi thuyền này chắc là nơi đóng quân của quân đội Đế quốc.

Cuối cùng, phi thuyền cũng tiến vào tầng khí quyển của hành tinh Côn Nặc, đường nét của đại lục dần dần hiện rõ. Nước biển xanh biếc như tấm lụa trải khắp mọi nơi, bao bọc xung quanh lục địa. Hành tinh Côn Nặc chỉ có một đại lục mà thôi.

Phi thuyền ngày càng hạ thấp xuống mặt đất. Thông qua kính viễn vọng, tôi có thể nhìn thấy những tòa kiến trúc màu đen, bãi đỗ máy bay màu trắng. Tiếp theo, tôi nhìn thấy thành phố ồn ào tấp nập, từng tốp người thú nhện ngang vác súng hút thuốc trên đường phố. Nơi này hoàn toàn khác Đế đô, mảnh đất văn minh, trật tự, đẹp đẽ.

Lúc vào cảng không gian, phi thuyền "Thiên sứ hiệu" màu hồng dưới sự hộ tống của mười chiếc máy bay bảo vệ, tách khỏi hạm đội khổng lồ, tiếp tục tiến về lục địa. Mạc Lâm nói sẽ đưa tôi về thẳng nhà.

Tôi hơi bất ngờ khi nghe đến từ "nhà".

Khi bắt gặp một ngôi nhà màu xám lơ lửng trên không trung tại một sườn núi xanh ngát, tôi càng há hốc miệng kinh ngạc.

Bầu trời xanh biếc, vầng mây trắng mịn, ánh nắng màu vàng nhạt. Ngôi nhà đó lơ lửng trong không gian đẹp như bức họa. Hình dạng của nó cũng rất đặc biệt, mái nhà là hình nhiều cạnh màu trắng, tầng tầng lớp lớp, có độ giãn nở, cửa sổ màu nâu và tường nhà trắng được khảm nam châm chặt, nhưng không hề có cảm giác tấp nập, ngược lại toát ra vẻ đẹp hài hòa. Cả ngôi nhà đầy màu sắc nghệ thuật phá cách, nhưng cũng rất mộc mạc thanh nhã.

"Đẹp quá!" Tôi không kìm chế nổi, cảm thán: "Tại sao ngôi nhà có thể treo lơ lửng trong không trung?"

"Từ trường" Mạc Phổ trả lời. Mạc Lâm tắc lưỡi: "Ngài chỉ huy đặc biệt mời kiến trúc sư từ Đế đô tới đây thiết kế ngôi nhà này cho tiểu thư đấy."

Phòng của tôi ở tầng hai. So với cách bài trí lạnh lẽo đơn giản trên phi thuyền, nơi này tương đối ấm áp dễ chịu. Chỉ có điều, giữa phòng đặt một chiếc giường màu trắng dài bốn mét rộng bốn mét, trông rất vương mất.

Chu kỳ của hành tinh Côn Nặc là tám tiếng đồng hồ, có nghĩa ban ngày chỉ kéo dài bốn tiếng, ban đêm bốn tiếng. Thói quen của người bản địa là nghỉ ngơi hai ngày, làm việc hai ngày liền. Vì vậy, sau khi tôi ba lần ngắm mặt trời lặn mới lên giường đi ngủ, khái niệm về thời gian của tôi đã hoàn toàn hỗn loạn.

Thông qua trần nhà làm bằng kính, tôi có thể nhìn rõ bầu trời đêm trong vắt. Mười hành tinh như những quả cầu phát sáng treo lơ lửng trên đầu tôi, như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nằm trên chiếc giường cực lớn, rõ ràng rất dễ chịu, nhưng tôi không tài nào ngủ nổi.

Mục Huyền liệu có đến không? Tôi đã nghĩ kỹ rồi, anh ta không chịu mở miệng trước, hôm nay tôi sẽ chủ động nói chuyện với anh ta. Hôm đó, cả hai chúng tôi đều tức giận nên đánh mất lý trí. Một khi quyết định sống bên nhau cả đời, chung sống hòa bình sẽ tốt cho cả hai người.

Tôi đợi suốt một ngày đêm.

Đến khi Mạc Lâm gõ cửa nhắc tôi ăn sáng, tôi cũng chẳng thấy bóng dáng Mục Huyền. Tôi mệt mỏi lê thân đi mở cửa. Nhìn thấy tôi, Mạc Lâm giật mình: "Tiểu thư! Đêm qua cô làm gì mà có hai quầng thâm đen sì?"

Tôi chẳng để ý nhiều, hỏi thẳng: "Tối qua Mục Huyền không về à?"

Mạc Lâm ngây người, cười toét miệng: "Ngài chỉ huy? Ngài ấy ở Quân bộ, có cần gọi ngài ấy về không ạ?"

Tôi lắc đầu. Mạc Lâm lộ vẻ thất vọng, anh ta lao người vào bờ tường, ra sức đập mạnh đầu vào tường. Tôi khóc dờ mếu dờ, lời anh ta xuống dưới.

Lúc tới cửa nhà ăn, cả hai chúng tôi đều sững sờ.

Bởi vì Mục Huyền đang ngồi cúi đầu ăn sáng bên chiếc bàn ăn được chiếu sáng bởi ánh mặt trời. Anh ta vẫn mặc bộ đồ quân phục chỉnh tề, gương mặt trắng trẻo anh tuấn như một chàng trai vừa bước ra từ bức tranh sơn thủy. Bộ dạng của anh ta thân nhiên như chưa từng có vụ "bỏ nhà ra đi".

Khi ngẩng lên nhìn chúng tôi, sắc mặt Mục Huyền vẫn không hề thay đổi, anh ta chỉ nói nhàn nhạt: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng..." Tôi đáp lời, trong lòng hơi hoảng hốt. Mạc Lâm hét lớn: "Chào, chào, chào ngài." Ai cũng có thể nghe ra sự mừng rỡ trong giọng nói của anh ta. Anh ta đẩy tôi đến bên bàn ăn, kéo ghế giúp tôi rồi đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi, miệng ngâm nga câu hát gì đó.

Tôi cúi xuống, một cánh tay Mục Huyền đặt trên mặt bàn. Anh ta mặc áo sơ mi màu xám nhạt và áo khoác quân phục màu xám đậm. Ngón tay dài trắng trẻo của anh ta cầm con dao nhỏ màu bạc. Đôi găng tay trắng để một bên.

"Em ngủ không ngon à?" Giọng nói trầm ấm dịu dàng vang lên, khiến tôi lập tức bùng tỉnh.

"Cũng không đến nỗi." Tôi trả lời.

Đúng lúc này, Mạc Lâm đưa đồ ăn đến. Tôi ngẩng đầu, bắt gặp ý cười nhàn nhạt trên khóe miệng Mục Huyền.

"Xi..." Mạc Lâm đã nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi, nói bằng một âm lượng mà anh ta cho là "ri tai": "Hai quàng thâm đen sì thế kia..."

Tôi nóng bừng hai má, thảo nào Mục Huyền cười tủm tỉm, chắc anh ta đã nhìn ra bộ dạng mặt mũi của tôi. Tôi ngậm miệng, tập trung vào bữa sáng.

Lúc này, Mục Huyền đã ăn xong, đẩy bát đĩa sang một bên. Tôi ngập ngừng, không biết nên mở miệng thế nào để biểu đạt ý nguyện chung sống hòa bình của tôi.

Không ngờ Mục Huyền lên tiếng trước: "Hoa Dao, có một việc tôi muốn nhờ em giúp đỡ."

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, anh ta cần tôi giúp?

Sắc mặt Mục Huyền vẫn hết sức bình thản, ánh mắt ôn hòa, thể hiện rõ thái độ nghiêm túc.

"Việc gì?"

Mục Huyền rút một con chip từ trong túi áo đặt lên bàn: "Toàn bộ tài sản của tôi gửi ở ngân hàng số ba Đê đô. Mười ngày trước, tôi nhận được tin ngân hàng này đã bị phá sản. Khoản tiền gửi của tôi bị tổn thất bốn mươi phần trăm..."

"Bốn mươi?" Tôi há hốc mồm kinh ngạc. Nên biết tổng giá trị tiền mặt của Mục Huyền tương đương mười tỷ đô la Mỹ ở Trái đất. Bốn mươi phần trăm có nghĩa bốn tỷ? Tôi lơ mơ đoán ra anh ta muốn tôi làm gì. Tôi mở hình ảnh trong con chip, quả nhiên đều là biểu mẫu báo cáo.

"Trong hạn đội của tôi không có nhân tài về ngành đầu tư tài chính." Mục Huyền nói: "Em có thể giúp tôi quản lý số tiền này hay không?"

Tôi nhanh chóng xem qua biểu mẫu. Con số thiệt hại quả là vô cùng thâm trọng. Xem ra, Mục Huyền thật sự gặp vấn đề nan giải. Tôi lưỡng lự: "Tại sao anh không đi Đê đô tìm một người chuyên nghiệp giúp anh quản lý?"

Mục Huyền mỉm cười: "Khải Á có ảnh hưởng rất lớn trong giới tài chính ở Đê đô."

Tôi hiểu ý anh ta, nhưng vẫn nói: "Tôi xin lỗi, tôi chỉ làm việc ở công ty tài chính có mấy tháng, hơn nữa đều là công việc vặt vãnh. Khoản tiền của anh quá lớn..."

"Tôi thật sự không tìm được người nào." Mục Huyền hơi cau mày, vẻ mặt rất khó xử.

Tôi nửa tin nửa ngờ: "Nhưng nếu tôi đầu tư thất bại, bị lỗ..."

"Lỗ hết cũng không sao." Mục Huyền nói nhỏ: "Số tiền đó vốn thuộc về em"

Tôi nhất thời không thể thốt ra lời. Mục Huyền cũng trầm mặc, nhẫn nại chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi thầm nghĩ, nếu chúng tôi thật sự kết hôn, để mất khoản tiền này thì đúng là rất đáng tiếc. Ngộ nhờ Mục Huyền phá sản, cuộc sống của tôi chắc chắn cũng bị ảnh hưởng. Tuy tôi chẳng phải loại tài giỏi, nhưng ít ra tôi cũng có kiến thức cơ bản về đầu tư tài chính. Đầu tư vào những nơi rủi ro thấp, lợi nhuận thấp, chắc sẽ không bị lỗ.

Hơn nữa, cả ngày ở nhà quả thật rất vô vị, tìm một công việc làm cũng tốt. Bây giờ Mục Huyền chủ động tìm tôi, tôi không muốn mối quan hệ tiếp tục căng thẳng.

"Vậy để tôi thử xem sao." Tôi trả lời.

"Cám ơn em" Mục Huyền đứng dậy: "Ngày mai tôi lại đến đây, em hãy nói cho tôi biết em định làm thế nào?"

"...Được".

Mục Huyền đi đến bên vòi nước rửa tay và khử trùng, rồi quay lại bàn ăn đeo găng tay. Tôi vẫn cầm cúi ăn đồ, nhưng mọi động tĩnh của anh ta đều lọt vào tai tôi.

Tôi tưởng Mục Huyền chuẩn bị rời đi. Tuy nhiên, anh ta đứng bên bàn bất động.

"Hoa Dao." Mục Huyền nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm, khiến tim tôi đột nhiên đập thình thịch.

"Có một chuyện em nói không đúng, tôi buộc phải đính chính."

Tôi lặng lẽ ngược nhìn Mục Huyền.

Thân hình cao lớn của anh ta thẳng tắp, gương mặt thanh tú nổi bật. Đôi mắt sáng vừa trầm tĩnh vừa nghiêm túc dừng lại ở mặt tôi.

Tim tôi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh ta đã có quyết định cuối cùng về chuyện xảy ra ngày hôm đó?

"Em không chỉ là người vợ." Mục Huyền nói chậm rãi từng từ một: "Bây giờ...em là công chúa của tôi."

Tôi ngây người. Công chúa? Đó là ý gì?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của tôi, Mục Huyền từ từ rời mắt đi chỗ khác, gương mặt của anh ta hơi đỏ ửng. Sau đó, anh ta cất giọng lãnh đạm: "Em quay về phòng ngủ một giấc đi!"

Tôi vô ý thức gạt đầu. Mục Huyền sai bước dài đi ra cửa.

Tôi ngồi thẫn thờ hồi lâu. Cho đến khi Mạc Lâm xông ra, hỏi tôi bằng ngữ khí đầy hưng phấn và kinh ngạc: "Tiểu thư, cô là công chúa thật sao? Thuộc chủng tộc nào vậy? Cô thuộc dòng họ Aisin Gioro à?" (Aisin Gioro là dòng họ hoàng thất Thanh triều-Mãn Thanh)

Tôi lắc đầu. Mục Huyền bảo, có một chuyện tôi nói không đúng, ý của anh ta là, những chuyện khác tôi đều nói đúng? Anh ta thừa nhận trước đây đối xử với tôi không công bằng?

Tôi đột nhiên cảm thấy vừa vui mừng vừa chua xót. Tôi thật sự không ngờ, anh ta lại nói vậy.

Nhưng "công chúa" có nghĩa là gì?

Mãi đến khi đi lên cầu thang, đầu óc tôi đột nhiên xuất hiện câu tôi nói với anh ta ngày hôm đó: "...Bởi vì anh là hoàng tử, tôi chỉ là bình dân đúng không? Nếu chúng ta cùng một tầng lớp, cùng thân phận địa vị, liệu anh có đối xử với tôi như vậy không..."

Mục Huyền vừa nói, tôi là công chúa của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tiến Từng Bước Một

"Dựa vào cách như tôi vừa trình bày, dự kiến mỗi năm chúng ta thu được từ 4 đến 7%." Tôi buông tài liệu, đưa mắt về phía Mục Huyền đang ngồi ở ghế sofa.

Anh rời mắt khỏi người tôi, theo dõi bảng biểu đầy con số bay lơ lửng trong không trung: "Được." Ngừng một hai giây, anh nhấn mạnh: "Rất tốt."

"Cám ơn anh."

Ánh mắt của Mục Huyền như sóng nước chuyển động, cuối cùng dừng lại ở mặt tôi. Tôi trầm mặc trong giây lát rồi cúi đầu thu dọn tài liệu trên bàn: "Vậy tôi về phòng đây."

"Hoa Dao." Mục Huyền đứng dậy, đi đến trước mặt tôi: "Hôm nay tôi phải đi tuần tra 'Vùng đất hoang vu'. Em có muốn đi cùng tôi? Chúng ta có thể đi thăm quan nhà xưởng người máy, căn cứ địa Hải Luân Nhĩ. Ở đó, em sẽ được nhìn thấy cột Niên hoa vũ trụ."

Nhà xưởng người máy, cột Niên hoa vũ trụ, nghe qua cũng thấy thú vị.

Nhưng Mục Huyền đang mời tôi?

Hôm đó, anh đề xuất tôi quản lý tài sản giúp anh. Ngay sáng sớm ngày hôm sau, anh đến tìm tôi như đã hẹn, nghe tôi thuyết trình về tình hình đầu tư. Thái độ của anh nghiêm nghị như đang giải quyết việc công, khiến tôi cũng trở nên nghiêm túc.

Tuy nhiên, biểu hiện của Mục Huyền không hề giống người mù tịt về lĩnh vực tài chính tiền tệ. Anh đột nhiên bật ra một câu hỏi sắc bén, khiến tôi á khẩu. Tôi nói đề lát nữa tôi đi tra tài liệu, Mục Huyền cho biết: "Tôi ở đây đợi câu trả lời của em."

Tôi đành phải tra cứu tài liệu ngay tại chỗ. Trong lúc chờ đợi, Mục Huyền mở hệ thống chỉ huy quân sự để xử lý công việc của anh. Kết quả, khi tôi giải đáp vấn đề thứ nhất, anh lại đưa ra vấn đề thứ hai.

Cuối cùng, chúng tôi mất nguyên một buổi sáng trong thư phòng, nhưng vẫn còn nhiều vấn đề chưa giải quyết, phải đề đến ngày hôm sau.

Cứ thế, hôm nay đã là ngày thứ tư. Mục Huyền không còn câu hỏi khác mà mời tôi đi thăm quan "Vùng đất hoang vu".

"...Được" Tôi ngẩng đầu mỉm cười.

Anh chỉ nhìn tôi không lên tiếng. Ý cười lan tỏa trên gương mặt trắng ngần của anh.

Trong lòng tôi cũng thấy vui vẻ.

Nếu Mục Huyền coi tôi là công chúa, là người vợ bình đẳng của anh, tôi cũng nguyện chung sống hòa bình với anh.

***

Ánh nắng chói chang chiếu xuống thảm cỏ xanh lục. Trước mặt tôi đậu một chiếc máy bay màu đen trông có vẻ dày bịch nặng nề. Nhìn từ xa, nó giống một con chim ưng sắt thép khổng lồ.

Tôi bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu về đằng sau. Quả nhiên, ô cửa sổ của một căn phòng nào đó trên tầng hai có hai cái đầu bằng kim loại đang thò ra. Thấy tôi ngoảnh đầu, bọn họ lập tức rút cổ vào bên trong.

"Mạc Lâm và Mạc Phổ không đi cùng à?" Tôi hỏi.

Mục Huyền nhướn mắt nhìn ngôi nhà, nói lãnh đạm: "Bọn họ còn có nhiệm vụ khác."

Nhiệm vụ của hai anh em bọn họ chẳng phải chăm sóc tôi hay sao? Không cho tôi thời gian nghỉ ngơi nhiều, Mục Huyền đã lên máy bay. Tôi đảo mắt một vòng quanh khoang máy bay trống không. Đường đường là một sĩ quan chỉ huy của ba hạm đội, Mục Huyền đi tuần tra mà không đem theo một thuộc hạ, chỉ có hai chúng tôi thôi sao?

Chiếc máy bay chiến đấu lao vút lên trời cao, vạn vật dưới mặt đất nhanh chóng thu nhỏ như đàn kiến. Mục Huyền một tay nắm cần điều khiển, bàn tay còn lại đặt lên bảng thao tác. Anh liên tục bấm nút điều chỉnh, động tác rất thành thạo. Máy bay bay rất ổn định, ngay cả lúc lên lao hay hạ xuống thấp cũng chỉ có chấn động nhỏ.

Tôi bất giác nhớ đến câu chuyện phiếm của các đồng nghiệp nhiều tuổi ở công ty. Họ nói, phong cách lái xe của một người đàn ông phản ánh tính cách anh ta. Có người thích liên tục đổi làn đường, tăng tốc giảm tốc bất ngờ, khiến người ngồi trong xe hoa mắt chóng mặt. Loại người này tính cách hấp tấp bộp chộp, không ổn định. Có người lái xe hết sức cẩn thận, bò rì rì trên đường, không bao giờ vượt mặt ai. Loại người này cẩn thận có thừa, tầm thường nhạt nhẽo.

Còn có một loại đàn ông, lái xe nhanh nhưng điều luyện và bình ổn. Loại người này tự tin, chững chạc, vững vàng.

Không biết đạo lý đó có áp dụng cho đàn ông lái máy bay?

Tôi không nhìn được liếc Mục Huyền một cái. Dưới chiếc mũ sĩ quan màu xám mờ, mái tóc ngắn của anh nhuộm ánh mặt trời, gương mặt nghiêng anh tuấn, lông mày đen nhánh như vừa dùng bút vẽ lên. Dung mạo Mục Huyền rất thanh tú, hoàn toàn trái ngược tính cách chiếm hữu của anh.

"Đến rồi." Mục Huyền lên tiếng. Tôi nhanh chóng quay đầu nhìn xuống dưới.

Bên dưới là những tòa kiến trúc kim loại vuông vắn dày đặc, dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng nhức mắt. Giữa khu kiến trúc có một quảng trường màu trắng rất rộng, bên trong ló nhô đầy người.

Khi máy bay hạ cánh xuống thấp, tôi mới phát hiện đó toàn là người máy. Phần lớn cao khoảng hai mét, một số người máy cao tới bốn năm mét. Đặc biệt có hai người máy cao bằng tòa nhà năm tầng, trông rất nổi bật.

Chúng tôi xuống máy bay. Vài sĩ quan người máy đi đến nghênh đón: "Ngài chỉ huy, hoan nghênh ngài!"

Mục Huyền gật đầu, liếc tôi một cái: "Đây là Hoa Dao, vị hôn thê của tôi."

Đám sĩ quan người máy nghiêm túc chào tôi theo kiểu nhà binh. Họ không hề có bộ dạng vui vẻ chọc cười như Mạc Lâm. Tôi bất giác nghĩ thầm, đây mới chính là người máy quân nhân máu lạnh thật sự.

Nhìn thấy chúng tôi, đám người máy ở xung quanh chỉ im lặng trong giây lát rồi quay ra làm việc của mình. Có người đứng nói chuyện, có kẻ đang sửa chữa cánh tay mình. Phần lớn tập trung ở một góc quảng trường, nơi đó có hai người máy khổng lồ đang tung nắm đấm, đánh nhau kịch liệt. Thân thể trông có vẻ nặng nề của chúng rất linh hoạt, mỗi cú đấm hay cú đá đều nhanh như tia chớp và có sức mạnh ngàn cân.

Mục Huyền trò chuyện với đám sĩ quan người máy vài câu rồi đột nhiên quay sang nhìn tôi: "Chúng ta tới đó xem đi."

"Đó là người máy biến hình phải không?" Tôi rất hưng phấn.

Anh cười nói: "Cơ giáp."

Tôi ngây người, trong lòng càng xúc động hơn. "Cơ giáp" chính là một loại robot được điều khiển bởi người ngồi ở bên trong.

Mục Huyền ôm eo tôi, đi về bên đó.

Người máy lần lượt tránh ra sang hai bên để nhường đường cho chúng tôi. Khi chúng tôi đi sâu vào trong đám đông, tất cả người máy trên quảng trường

đột nhiên bất động, cả hai "Cơ giáp" khổng lồ cũng đứng im.

"Điện hạ!" Bọn họ đồng thanh hét lớn. Thanh âm lớn đến mức có thể khiến bầu trời nổ tung. Tôi không kịp phòng bị, mông nhũ chấn động, toàn thân bất giác run rẩy. Mục Huyền lập tức phát hiện ra tình trạng của tôi, anh siết chặt vòng tay ôm tôi. Lúc này, anh mới giờ tay chào đám người máy.

"Cứ tiếp tục đi." Mục Huyền cất giọng nhàn nhạt. Đám người máy đang đứng bất động giống pho tượng điêu khắc, đột nhiên như được sống lại. Bọn họ tiếp tục nói chuyện, đánh nhau... Tôi cảm thấy hơi buồn cười, phản ứng của người máy quả nhiên rất máy móc, nhưng cũng rất đáng yêu.

Hai "Cơ giáp" cao lớn lại lao vào nhau. Không bao lâu sau, một cơ giáp đổ bịch xuống đất, cơ giáp còn lại ngẩng đầu kiêu ngạo, giờ tay thị uy. Đám người máy ở xung quanh lập tức hoan hô tán thưởng.

"Có muốn thử không?" Mục Huyền nhìn tôi chăm chú.

Tôi kinh ngạc đáp lại: "Tôi ư? Tôi không biết."

Mục Huyền cất giọng dịu dàng: "Tôi có thể dạy em."

Ánh mắt của anh có vẻ thâm trầm kỳ lạ, nhưng tôi không nhìn ra ý tứ ở trong đó. Tuy nhiên, tôi khó có thể từ chối cơ hội được ngồi vào cơ giáp oai phong lẫm liệt này. Tôi gật đầu: "Được."

Mục Huyền mỉm cười, quay sang dẫn dò người máy ở bên cạnh vài câu. Một lúc sau, cơ giáp nằm trên mặt đất đứng dậy, lồng ngực đột nhiên mở ra một cánh cửa, sau đó một bọc phẳng kim loại từ từ hạ xuống. Một người đàn ông xuất hiện trên bọc phẳng, nhảy xuống mặt đất, là con người. Anh ta chạy đến trước mặt Mục Huyền, giờ tay chào kiểu nhà binh. Mục Huyền cười nói: "Đánh không tôi." Người đó mặt mày hớn hớn, đứng tránh sang một bên.

Cơ giáp vừa giành thắng lợi vẫn đứng bất động một chỗ. Không biết người điều khiển là nhân vật lợi hại cỡ nào.

Đúng lúc này, Mục Huyền đột ngột bế tôi lên, tay túm chặt gấu váy của tôi. Sau hai giây kinh ngạc, tôi lập tức hiểu ý anh. Chúng tôi đứng trên bọc phẳng từ từ lên cao, nếu váy bị tốc lên thì không hay chút nào.

Nhiều lúc, Mục Huyền tinh tế đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Tất cả người máy đều nhìn chúng tôi, khiến tôi hơi ngượng ngùng. Mục Huyền bế tôi tiến lại gần cơ giáp, bước lên bọc phẳng kim loại ở trước mặt.

"Điện hạ định khiêu chiến với tôi sao? Còn đem theo phụ nữ?" Cơ giáp thắng lợi phát ra tiếng cười khùng khục. Tôi thấy hơi kỳ lạ, ngữ khí của người này rất ngạo mạn. Xem ra anh ta khá quen biết Mục Huyền.

"Đúng vậy." Mục Huyền bình tĩnh trả lời.

Đám người máy trên quảng trường hoan hô nhiệt liệt. Tôi không nhịn được phì cười, tim đập thình thịch. Giọng nói trầm ấm của Mục Huyền vang lên bên tai tôi: "Người đó không phải là đối thủ của tôi."

Bọc phẳng nâng đến cánh cửa ở trên ngực cơ giáp thì dừng lại, tôi nhìn thấy một không gian nhỏ hẹp tối mù mù ở trong đó. Mục Huyền đặt tôi vào trước rồi cúi người bước vào trong. Khi cánh cửa sau lưng anh khép lại, hai chúng tôi dính chặt người vào nhau, không còn kẽ hở.

"Quay người." Mục Huyền nói nhỏ.

Tôi miễn cưỡng quay người. Mục Huyền ngồi xuống vị trí điều khiển cơ giáp, nhưng anh vốn cao to, ghế ngồi không còn khoảng trống, tôi chỉ có thể đứng giữa hai chân anh.

"Ngồi xuống." Anh cất giọng dịu dàng.

Tôi dờ người, bất động. Ngồi ở đâu? Lẽ nào tôi...

Mục Huyền quả nhiên kéo mạnh tay tôi, làm tôi mất thăng bằng ngồi xuống đùi anh. Sau đó, anh kéo hai sợi dây an toàn ở bên cạnh khóa vào ngực và thắt lưng tôi. Sợi dây thắt chặt, làm tôi buộc phải ngã về đằng sau. Lưng tôi dán vào ngực anh, không thể nhúc nhích.

Cả người tôi lọt thỏm ở trong lòng Mục Huyền, mặt tôi bất giác nóng bừng. Tôi như ngồi trên lò lửa. Thảo nào lúc nói câu "Tôi có thể dạy em", vẻ mặt của Mục Huyền lập tức thay đổi. Chắc anh đã nghĩ tới cảnh này...

Mục Huyền cầm hai tay tôi, tựa đầu vào hõm vai của tôi. Thân thể tôi cứng đờ, tôi lắp bắp: "Anh...anh muốn làm gì vậy?"

Thanh âm của anh pha trộn ý cười: "Tôi muốn em nắm cần điều khiển."

Đèn đột nhiên bật sáng, vách kim loại trước mặt trở nên trong suốt, tôi có thể nhìn thấy cơ giáp cao to hung dữ ở phía đối diện. Trước mặt tôi còn có một tấm bảng điều khiển trong suốt màu xanh lam. Trên đó có vô số tay nắm. Mục Huyền cầm tay tôi đặt lên đó.

"Đây là nắm đấm tay trái, nắm đấm tay phải, đá chân, cúi người, quay người..." Giọng nói trầm thấp ôn hòa của Mục Huyền như nước chảy bên tai: "Những thứ này là súng ống. Hôm nay không cần dùng đến."

Đúng lúc này, một bên người tôi trượt khỏi đùi Mộc Huyền, tôi ngồi không vững nên dịch vào trong một chút. Mộc Huyền vốn đang giảng giải cho tôi cách điều khiển cơ giáp, anh đột nhiên cứng đờ người. Vài giây sau, anh mới tiếp tục mở miệng.

Tôi đột nhiên phát hiện một thứ mềm mại ở dưới thân tôi bắt đầu cứng lên. Tất nhiên tôi biết đó là thứ gì nhưng đành giả bộ làm ngơ.

"Hoa Dao." Mộc Huyền bỗng nói nhỏ bên tai tôi: "Em đê trúng rồi."

Tôi tưởng anh bảo tôi đê vào cần điều khiển gì đó, ngơ nghe hỏi: "Đê trúng đâu cơ?"

"Đê trúng tôi." Anh cất giọng khàn khàn: "Hơi đau."

Ngoảnh lại bắt gặp gương mặt ửng đỏ của Mộc Huyền, tôi đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng dịch hông sang một bên: "Tôi xin lỗi!"

Đúng lúc này, một tiếng bụp vang lên, đồng thời một sức mạnh cực lớn ập tới. Tôi kịp nhìn thấy nắm đấm bằng sắt của cơ giáp đối diện đánh trúng vách kim loại trong suốt trước mặt tôi.

Trời đất đảo lộn.

Chúng tôi giống như bị rơi từ trên cao xuống đất. Một tiếng ầm vang lên, cơ giáp đổ nghiêng sang một bên.

Chúng tôi bị đốn ngã.

Đầu tôi va vào đầu Mộc Huyền, như đập vào cục đá đầu đinh.

"Điện hạ, điện hạ đã chịu thua chưa?" Máy thông tin trên tấm bảng điều khiển vang lên tiếng cười ồm ồm: "Có thể đánh quán quân cơ giáp của hạm đội bảy, thật sự là một điều đáng tự hào!"

Tôi không khỏi ngạc nhiên, Mộc Huyền là quán quân cơ giáp? Cũng phải thôi, anh là người trưởng thành trong quân ngũ.

Thế nhưng, anh bị đối phương chỉ dùng một quyền đánh bại ngay trước mặt mọi người?

Chắc là do vừa rồi Mộc Huyền *suy nghĩ bằng nửa thân dưới* nên mới mất cảnh giác.

Mộc Huyền đột nhiên cất tiếng cười khê bên tai tôi. Hai tay anh lại nắm tay tôi đặt lên cần điều khiển. Tôi đột nhiên có cảm giác thân thể từ từ bốc lên cao, chúng tôi lại đứng dậy.

Cơ giáp đối thủ đang xoa tay. Tôi rất căng thẳng, nhưng cũng vô cùng kích thích.

Mộc Huyền lại tựa cằm vào vai tôi, áp mặt anh vào mặt tôi, ôm tôi cùng nhìn về phía trước.

"Hoa Dao." Giọng nói ôn hòa của anh toát ra một vẻ cao ngạo: "Đánh hấn đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24: Nguồn Gốc Của Kiểu Váy

"Hoa Dao." Giọng nói ôn hòa của Mộc Huyền bộc lộ vẻ ngạo mạn: "Đánh hấn đi!"

Tôi đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hỏi lại anh: "Đánh thế nào?" Vừa nói dứt lời, nắm đấm sắt của đối phương như thiên thạch rơi xuống.

Tôi hoảng sợ hét lên một tiếng "A!". Mộc Huyền gằn giọng: "Né tránh!", đồng thời nắm tay tôi kéo cần điều khiển về phía sau, nhưng chúng tôi vẫn chậm hơn đối phương một nhịp.

"Ầm". Toàn thân cơ giáp run lên bần bật dưới cú đấm của đối phương. Chúng tôi vội vàng lùi lại phía sau ba bước mới đứng vững. Nhưng lần này, chúng tôi không bị đốn ngã.

"Chậm quá." Giọng nói lạnh lẽo của Mộc Huyền vang lên. Anh lập tức bổ sung thêm một câu, ngữ điệu cũng thay đổi: "Ý tôi là...em có thể nhanh hơn một chút."

Tôi không nhịn được phì cười: "Được!" Hai bàn tay nắm tay tôi của Mộc Huyền bắt đầu dùng sức, tôi thuận theo anh. "Bịch" Chúng tôi tung một cú đấm vào vai đối phương, làm hắn lùi lại phía sau hai bước.

"Làm lại một lần nữa." Mục Huyền đánh giọng.

Ngồi trong lòng Mục Huyền, tôi dần dần quên cả ngưng ngừng, trong mắt chỉ còn lại cơ giáp đối thủ với bộ mặt hung dữ. Ban đầu, chúng tôi phối hợp không ăn ý, Mục Huyền muốn tung nắm đấm, tôi lại vô ý thức né tránh, làm hai động tác xung đột. Tuy Mục Huyền đã nhanh chóng điều chỉnh nhưng vẫn chậm một bước, bị đối phương đánh trúng mặt.

Dần dần, phản ứng của chúng tôi bắt đầu nhịp nhàng. Tôi thả lỏng toàn thân, để mặc Mục Huyền nắm hai tay tôi ra đòn, tung cước, xoay người, né tránh.

Chúng tôi và đối thủ giao đấu bất phân thắng bại. Có lúc, chúng tôi tung một quyền trúng mặt cơ giáp đối phương, khiến hắn quay mòng mòng. Nhìn bộ dạng đối thủ xiêu vẹo như người uống rượu say, tôi bật cười ha ha: "Tốt quá!". Còn Mục Huyền lăm bắm bên tai tôi: "Không tồi."

Cũng có lúc, chúng tôi bị đối thủ đập trúng bụng, ngã xuống đất. Không đợi Mục Huyền có phản ứng, tôi phản nộ nhanh chóng điều khiển cơ giáp đứng dậy, trả miếng đối thủ. Những lúc này Mục Huyền chỉ cười khê, tiếng cười của anh như đàn kiến bò trên vành tai tôi.

Sau đó, Mục Huyền hoàn toàn buông tay tôi, để tôi tự thao tác. Anh chỉ nhỏ nhẹ dạy bảo tôi cách tấn công và phòng thủ. Tôi rất khâm trọng nhưng cũng rất mong chờ, gật đầu lia lịa: "Ồ, ờ!"

Tuy nhiên, Mục Huyền cầm tay tôi điều khiển là một chuyện, tôi đích thân điều khiển là vấn đề khác. Chưa đầy ba phút sau, cơ giáp của chúng tôi lại bị đốn ngã. Tôi nằm ở tư thế úp sấp, Mục Huyền đè trên lưng tôi nặng trĩu. Mặt tôi sắp bị đè bẹp gí, tôi hét lớn: "Mau đứng lên đi!" Mục Huyền giờ tay tìm cần điều khiển, cơ giáp lại đứng dậy.

Được giải phóng, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cảm thấy cơ mặt cứng đờ, tôi định xoa bóp mặt, Mục Huyền nhanh hơn một bước nâng cằm tôi.

"Đề tôi." Giọng nói anh pha trộn ý cười.

Tôi hơi thẹn thùng: "Không cần đâu, mặt tôi không đau nữa."

Ý cười trên khóe mắt anh càng sâu hơn: "Tôi muốn nói cơ giáp". Sau đó anh rời tay khỏi mặt tôi.

"...Được." Tôi vui vẻ bỏ tay lên đùi. Trên thực tế, tôi đã cạn kiệt sức lực, hơi thở vẫn chưa trở lại bình thường. Điều khiển cơ giáp to vật này đúng là tốn không ít sức lực.

Mục Huyền nắm chắc cần điều khiển, ôm tôi nhìn thẳng về phía trước. Tôi bất giác cảm thấy kích động: tôi sắp được chứng kiến cuộc chiến của hai cao thủ.

"Vẫn tiếp tục à?" Máy thông tin vang lên giọng nói kinh ngạc của đối phương.

"Tất nhiên." Mục Huyền thân nhiên trả lời.

Tay anh bắt đầu di chuyển trên các cần điều khiển và bàn phím với tốc độ nhanh kinh khủng. Tôi thật sự nhìn không ra anh đang làm gì.

Sau đó, tôi thấy cơ giáp đối phương nhanh như tia chớp bị trúng đòn vào đầu, ngực và đùi. Cơ giáp đối phương lao đảo rồi đổ gục xuống, nằm bất động dưới đất.

Một giây. Mục Huyền chỉ mất một giây để giải quyết đối thủ.

Tôi nhìn cơ giáp vừa bị KO (KO: viết tắt của từ Knockout-hạ gục) bằng ánh mắt không thể tin nổi. Bên ngoài, tiếng hò reo vang dội. Tôi không nhận được lại quay sang Mục Huyền, chỉ thấy nụ cười lạnh lùng ẩn hiện trên gương mặt anh.

Đây mới là trình độ thật sự của anh?

Đúng lúc này, Mục Huyền quay đầu nhìn tôi. Chúng tôi vốn mặt kề mặt nên khi anh quay đầu, chóp mũi của chúng tôi gần chạm vào nhau.

Nụ cười trên gương mặt tôi cứng đờ.

Trước đó, do thi đấu hăng say, tôi quên mất mình đang ngồi trên đùi anh. Bây giờ cuộc đấu kết thúc, mọi sợi dây thần kinh trên người tôi dường như sống lại. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng cặp đùi rắn chắc ấm áp, bờ ngực rộng, đôi cánh tay dài đầy sức mạnh của Mục Huyền. Mũi anh thò ra hơi nóng vào mặt tôi, còn bộ phận giữa hai đùi anh đã thức tỉnh từ lâu...

Mục Huyền trầm mặc nhìn tôi chăm chú, ánh mắt thăm lại. Trên cần cổ dài trắng nõn của anh, yết hầu chuyển động.

Anh đang nuốt nước bọt. Anh muốn hôn tôi.

Yết hầu lại lên xuống.

Hai má tôi nóng bừng. Tôi chuẩn bị sẵn tinh thần bị anh cưỡng hôn. Nào ngờ anh cúi đầu cời dây an toàn: "Chúng ta xuống đi."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời không khỏi nghi hoặc, Mục Huyền đang cố gắng nhẫn nhịn? Tại sao chứ?

Vừa xuống đến mặt đất, chúng tôi liền bị đám người máy bao vây. Bọn họ hưng phấn bày tỏ sự sùng bái Mục Huyền. Có kẻ đề nghị Mục Huyền đấu với anh ta một hiệp.

Mục Huyền nở nụ cười nhàn nhạt, lịch sự từ chối: "Thật ngại quá, vị hôn thê của tôi mệt rồi."

"Tôi sẽ trông chừng vị hôn thê giúp cậu!" Một giọng nói vang lên từ đám người, đây chính là giọng nói tôi nghe thấy lúc tham gia cuộc giao đấu, người điều khiển cơ giáp đối thủ

Đám người máy đứng dạt sang hai bên. Một người phụ nữ nhân thú đi tới.

Mục Huyền để lộ nụ cười ôn hòa: "Thiếu tá Lộ Na."

Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến Mục Huyền cười với giống cái nên rất hiếu kỳ, tôi bắt giác quan sát kỹ nữ nhân thú. Bà ta cao hơn hai mét, đứng ở đó như một cây cột to khỏe. Đằng sau bộ quân phục màu xám là thân hình với cơ bắp rắn chắc, bộ ngực lớn phập phồng. Bà ta có ngũ quan cực mịn, tràn đầy sức mạnh. Gương mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn, mái tóc đen dài thấp thoáng bóng tuyết trắng. Đôi mắt màu vàng của bà ta sáng quắc và thân thiện.

Nhìn thấy tôi, người phụ nữ hơi ngẩng ra, mới quay sang Mục Huyền: "Điện hạ, hoan nghênh điện hạ đến "Vùng đất hoang vu".

Mục Huyền gật đầu: "Dì Lộ Na, đây là Hoa Dao, vị hôn thê của cháu."

Tôi giật mình kinh ngạc, Mục Huyền gọi bà ta là dì!

Lộ Na mỉm cười với tôi: "Một cô bé xinh đẹp, điện hạ biết chọn người thật đấy." Lúc này, người máy đứng bên cạnh lại kì kèo, đề nghị Mục Huyền đấu với anh ta. Mục Huyền cau mày. Lộ Na thấy vậy lên tiếng: "Điện hạ cứ yên tâm, tôi sẽ ở đây bảo vệ cô bé, không sao đâu. Đi đi, điện hạ cũng lâu rồi không thư giãn gân cốt."

Tôi không thích bị Mục Huyền coi là "vị hôn thê yếu ớt" và cử người trông coi 24/24. Tôi liền phụ họa: "Anh đi đi, tôi không sao đâu!"

Mục Huyền nhìn tôi, thanh âm dịu dàng vang lên: "Em muốn xem tôi giao đấu?" Tôi chưa kịp trả lời, anh đã nở nụ cười nhàn nhạt rồi quay người đi về phía cơ giáp ban nãy. Đám người máy ở xung quanh hò reo vang dội.

Cuộc giao đấu bắt đầu. Từng người máy lần lượt chui vào cơ giáp, nếm thử mùi vị bị Mục Huyền hạ gục trong giây lát. Tôi theo dõi một lúc, Lộ Na ở bên cạnh lên tiếng: "Cậu ấy là một chàng trai tốt. Tôi đã chứng kiến quá trình trưởng thành của cậu ấy."

Tôi lịch sự mỉm cười gật đầu.

Lộ Na tỏ thái độ thân thiết, hỏi quá trình tôi và Mục Huyền quen nhau, tôi kể sơ qua. Bà lại hỏi bao giờ chúng tôi tổ chức đám cưới. Xem ra bà thật lòng lo lắng cho Mục Huyền.

"Đúng rồi, tại sao cháu lại mặc kiểu váy này?" Lộ Na cười toét miệng: "Cháu thích à?"

Tôi lắc đầu: "Là Mục Huyền chuẩn bị cho cháu."

Lộ Na ngẩng người, ánh mắt lộ vẻ bi thương.

"Dì sao thế?" Tôi hỏi.

Thần sắc bà khôi phục về bình tĩnh: "Đây là kiểu váy mẹ cậu ấy từng mặc, không ngờ cậu ấy vẫn còn nhớ."

Tôi chợt hiểu ra vấn đề. Tôi luôn có thắc mắc về những bộ áo váy cùng một kiểu này, hóa ra để tưởng nhớ mẹ Mục Huyền.

"Mẹ cậu ấy, tức thượng tá Mục Trấn, cũng là cấp trên của tôi." Lộ Na nở nụ cười dịu dàng: "Bà ấy là sĩ quan chỉ huy xuất sắc nhất của tộc thú từ trước đến nay. Nếu còn sống, chắc bà ấy sẽ rất vui khi được gặp cháu."

Tôi gật đầu.

Lộ Na nhìn tôi, nói tiếp: "Về nguồn gốc của kiểu váy này...Hôm giao hợp với người đàn ông đó, thượng tá Mục Trấn đã mặc bộ váy tương tự."

Lời nói của Lộ Na quá thẳng thắn, làm tôi hơi ngượng ngùng.

Bà lại tiếp tục mở miệng: "Cháu đừng hiểu nhầm. Lúc bấy giờ, bà ấy không biết người đó đã kết hôn. Vì vậy, bà ấy mới từ chối lời đề nghị đi theo người đó về Đê đô. Tập tục chung thủy của tộc thú không cho phép bà ấy trở thành tình nhân, cho dù ông ta là hoàng đế đi chăng nữa.

Nửa sau cuộc đời, bà ấy không gặp lại bố Mục Huyền. Nhưng mỗi năm vào ngày kỷ niệm họ gặp nhau, bà ấy sẽ mặc bộ váy này. Lúc đó, trông bà ấy rất đẹp. Chắc Mục Huyền cũng có ấn tượng sâu sắc như tôi...Xem ra, cậu ấy rất yêu cháu."

Tôi nhát thời sừng sốt.

Tôi từng có cảm giác dựng tóc gáy khi chứng kiến tủ quần áo toàn một kiểu váy. Tôi tưởng Mục Huyền mắc chứng rối loạn cưỡng bức. Không ngờ đằng sau lại là câu chuyện tình thế lương và quật cường như vậy.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một nữ sĩ quan tộc thú cao lớn thô lỗ, mặc bộ váy thiếu nữ đứng trước cửa sổ, mắt dõi về hướng Đê đô.

Tôi đột nhiên cảm thấy mùi lòng. Thì ra mẹ của Mục Huyền là một người phụ nữ rất cứng cỏi và thâm tình. Trên đời này liệu mấy người có thể từ chối cơ hội trở thành người đàn bà của hoàng đế? Ai có thể vì một người thủ tiết, sống cô độc đến già?

Mục Huyền bắt tôi mặc kiểu váy này, với hy vọng tôi sẽ chung thủy giống mẹ anh?

Tôi bất giác đưa mắt về phía quảng trường. Cơ giáp do Mục Huyền điều khiển vừa ra một đòn hiểm, quật ngã cơ giáp đối phương.

Đến khi Mục Huyền kết thúc việc "vận động xương cốt", trời đã tối mịt. Chúng tôi tạm biệt Lộ Na, lên máy bay rời khỏi nhà xưởng người máy. Máy bay lạng lẽ lao vào đêm tối. Mục Huyền mở miệng: "Hôm nay muộn quá rồi. Ngày mai chúng ta đi thăm quan căn cứ địa Hải Luân Nhĩ và cột niên hoa vũ trụ."

Tôi gật đầu, do dự một lát mới quay sang nhìn anh: "Mục Huyền, tôi muốn mua một ít quần áo."

"Bảo người đưa đến nhà." Anh trả lời

Tôi lắc đầu: "Tôi muốn tự mình chọn lựa."

Mục Huyền trầm mặc trong một hai giây rồi đồng ý.

Máy bay quay đầu về một hướng khác, bay thẳng đến trung tâm thành phố. Chúng tôi không nói thêm một lời nào.

Tôi lén lút liếc nhìn anh. Cả người Mục Huyền đầy mồ hôi, mái tóc ướt bết vào trán, áo cũng ướt đẫm mồ hôi. Với căn bệnh sạch sẽ của anh, chắc anh sẽ rất khó chịu. Tôi không ngờ anh nhẫn nhịn, lập tức đưa tôi đi mua quần áo.

Thật ra, tôi cũng không rõ tâm trạng của tôi lúc này. Câu chuyện về mẹ Mục Huyền khiến tôi rất cảm động.

Sự cố chấp của Mục Huyền đối với kiểu váy tôi đang mặc trên người cũng khiến tôi xúc động. Nhưng tôi cho rằng, cách của anh ít nhiều thể hiện tính cách cô độc cứng nhắc.

Tôi đột nhiên muốn làm điều gì đó thể thay đổi không khí và quan niệm của Mục Huyền nên đề xuất đi mua quần áo mới. Sau khi nói ra, tôi mới biết anh không giả trưởng đến mức quyết định cả trang phục của tôi. Tất nhiên, tôi không muốn ngày nào cũng chỉ mặc một kiểu váy như nhau.

Chúng tôi hạ cánh trước một trung tâm thương mại rất lớn.

Lúc ở trên máy bay, Mục Huyền đã gọi điện thoại cho Mạc Lâm, vì vậy khi chúng tôi đi đến cửa, giám đốc tòa nhà nhiệt tình nghênh đón, đưa chúng tôi lên tầng trên cùng.

Trước mặt là một căn phòng trang trí vô cùng lộng lẫy. Một nhân viên nữ ở độ tuổi trung niên bước đến tiếp đón chúng tôi.

"Đây toàn là nhãn hiệu thời trang nữ nổi tiếng nhất Đê đô". Người giám đốc giới thiệu: "Các nữ nhân viên bán hàng đều đã tránh mặt. Điện hạ, xin cứ tự nhiên."

Mục Huyền gật đầu. Tôi không hề ngạc nhiên trước sự bố trí của giám đốc, lạng lẽ đi theo Mục Huyền vào bên trong.

Tôi dạo một vòng quanh căn phòng rộng treo đầy quần áo, chọn mấy bộ đồ. Ban đầu, Mục Huyền còn không xa tôi nửa bước. Sau đó anh ngồi ở ghế sofa đợi tôi. Những người đàn ông có lòng chiếm hữu mạnh mẽ đúng là không chịu nổi việc đi shopping cùng phụ nữ.

Phòng thay đồ không phải là một gian bốn bức tường chật hẹp như ở trung tâm thương mại bình thường, mà là một căn phòng rộng rãi. Trong phòng có ghế sofa bọc nhung màu đỏ, còn có bình phong bằng gỗ tinh xảo và chiếc gương treo tường cực lớn.

Kể từ khi bị Mục Huyền bắt đi, đây là lần đầu tiên tôi được đi mua sắm nên rất hưng phấn. Tôi thử hết quần áo, cuối cùng vẫn thích bộ áo len mỏng cổ chữ V màu lam nhạt và quần dài màu thâm. Bộ quần áo này tuy đơn giản nhưng mặc lên người rất dễ chịu. Tôi đứng trước gương lâm bâm: "Trông mình cũng được đây chứ".

Trong lúc tự hài lòng với bản thân, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng động khẽ, như tiếng bước chân ai đó đi trên sàn nhà.

Tôi chờ người, sống lưng lạnh toát. Có kẻ đột nhập vào đây? Tôi vội vàng quay lại.

Mục Huyền không biết xuất hiện từ lúc nào. Anh ngồi yên lặng trên ghế sofa với bộ dạng lãnh đạm

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Thấy anh nhìn tôi chăm chú, tôi hỏi theo phép lịch sự: "Anh xem có được không?"

"Rất đẹp."

Tôi đỏ mặt: "Cảm ơn anh."

Mục Huyền gật đầu, nhấn mạnh thêm: "Đáng yêu không gì sánh bằng."

Ánh mắt anh có vẻ mê đắm, khiến tôi hơi ngại ngùng. Tôi cúi đầu nói nhỏ: "Tôi đi thay quần áo." Đang định quay người đi ra đằng sau tấm bình phong, tôi đột nhiên phát hiện điều gì đó bất thường.

Tôi lập tức dừng bước, quay đầu nhìn Mục Huyền. Anh vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng tuấn tú như thường lệ, chỉ là đôi má anh hơi đỏ ửng.

Dưới sống mũi thẳng của anh xuất hiện vệt máu đỏ.

Tôi tròn mắt: "Anh...anh chảy máu mũi rồi kìa?"

Mục Huyền ngậy người. Đến lúc này anh mới có phản ứng, rút khăn tay bịt mũi.

Tôi không ngờ Mục Huyền lại mắc bệnh vặt vãnh như người bình thường, vội vàng đi đến bên anh: "Anh không sao đấy chứ?"

Mục Huyền ngẩng đầu đối mặt với tôi, sau đó ánh mắt anh di chuyển xuống dưới, giống như bị khóa chặt trên người tôi. Tôi không hiểu anh đang nhìn cái gì?

Tôi đột nhiên nghe thấy hai tiếng lộp độp, hai giọt máu đỏ rơi xuống đất.

Mục Huyền càng chảy máu mũi dữ dội.

Chúng tôi đồng thời cúi xuống đất rồi lại đối mặt nhau. Ánh mắt đen sâu thẳm của anh vụt qua một tia quẩn bách, anh cất giọng lãnh đạm: "Em đi thay quần áo đi!"

Tôi đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, lập tức chạy về đằng sau tấm bình phong.

Nhưng tôi chợt nghĩ, không đúng, tôi rõ ràng mặc bộ quần dài áo dài bảo thủ, không hề hở ngực hở vai, sao có thể khiến Mục Huyền chảy máu mũi? Nhưng biểu hiện của anh, dường như xuất phát từ tôi.

Trong đầu hiện lên hình ảnh gương mặt lạnh lùng của Mục Huyền và hai hàng máu mũi không hề tương xứng..

Càng nghĩ càng buồn cười. Tôi thật sự không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nếu Người Đó Là Em

Sắc đêm dịu dàng trong suốt, bầu trời xanh thẫm như tấm màn mỏng bao phủ xuống không gian.

Chúng tôi đi bộ dọc theo sườn núi lên nhà. Mục Huyền đưa túi quần áo mới của tôi cho người máy tuần tra, nói rất nhẹ nhàng: "Sáng mai tôi đến đón em."

Tôi hơi bất ngờ, liền quay sang nhìn anh. Tôi còn tưởng anh sẽ lên nhà cùng tôi.

Trời đêm mông lung, gương mặt Mục Huyền mờ mờ, nhưng ánh mắt anh sáng ngời, đường nét nho nhã thanh tú, hoàn toàn khác vẻ lạnh lùng u ám như trong ấn tượng của tôi.

"Hôm nay cảm ơn anh." Tôi nói: "Vậy...tôi vào nhà đây."

Mục Huyền gật đầu, dứt hai tay vào túi quần, đứng một chỗ bất động. Tôi tiếp tục đi lên dốc núi. Đến trước cầu thang leo lên nhà, tôi vô ý thức quay đầu nhìn Mục Huyền.

Anh vẫn đứng nguyên một chỗ như một pho tượng điêu khắc yên tĩnh đẹp đẽ. Thấy tôi quay đầu, anh đột nhiên sải bước dài đi đến bên tôi, nhìn tôi chăm chú: "Có chuyện gì sao?"

Tôi ngẩng người, vội trả lời: "Không có gì."

Tôi chỉ là muốn xem anh đã đi chưa...

Mục Huyền đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt. Khóe miệng cong cong của anh như được nhuộm không khí ôn hòa và mông lung của sắc đêm.

"Ồ." Anh cất giọng trầm trầm dịu dàng.

Mặt tôi bất chợt đỏ bừng. Tôi nói câu "chúc ngủ ngon" rồi đi nhanh lên nhà. Trong lòng tôi lơ mơ hiểu ra, vừa rồi Mục Huyền chờ đợi tôi hôn anh? Hoặc chờ tôi mời anh về nhà ngủ?

Vì vậy thấy tôi quay đầu, anh mới chạy vội lên.

Anh mới để lộ nụ cười bất lực, "ờ" một tiếng mang hàm ý sâu xa.

Tôi cửa nhà, tôi lại nhìn xuống dưới. Mục Huyền vẫn đứng yên tại chỗ, ngược lên nhìn tôi. Chỉ là trời hơi tối, tôi không thấy rõ sắc mặt của anh.

Tôi hơi thất thần đóng cửa nhà.

Mục Huyền thật sự thay đổi, như lời cam kết của anh.

Còn tôi thì sao? Tôi nên làm thế nào?

Tôi chìm trong suy tư một lúc. Vừa ngẩng đầu, tôi lập tức hóa đá.

Đây là tình huống gì vậy?

Trong nhà không bật đèn, nhưng vẫn được thắp sáng bởi vô số ngọn nến lung linh. Tiếng nhạc du dương vang lên, trên bàn bày đầy hoa tươi thơm ngát. Giữa bàn còn đặt một chai rượu màu lam thẫm và hai cái ly bằng pha lê óng ánh.

Bầu không khí rất ấm áp và mờ ám.

Tôi hơi kinh ngạc. Lễ nào những thứ này là do Mục Huyền sắp đặt, anh sẽ lên nhà?

Nhưng một giọng nói vang vang nhanh chóng phủ định suy đoán của tôi.

"Tiểu thư! Sao cô chỉ về có một mình? Ngài chỉ huy đâu rồi?"

Đèn điện bật sáng, Mạc Lâm không biết từ một góc nào đó chui ra, gương mặt đầy oán trách. Sau lưng anh ta là Mạc Phổ.

Tôi đi đến ghế sofa ngồi xuống. Thành ghế bày một cây nến hình trái tim màu hồng. Tất cả những thứ này rõ ràng là phẩm vị của Mạc Lâm, chứ không phải Mục Huyền.

"Anh ta về Quân bộ rồi." Tôi trả lời.

Mạc Phổ điềm nhiên như không, bắt đầu thổi tắt hết nến, tắt âm nhạc, thu dọn hiện trường. Trong khi đó, Mạc Lâm thả người xuống ghế sofa, vui mặt vào lớp vải nhung, tức tối hét lớn: "Hai người tiền triển chậm như rùa...mất công chúng tôi chuẩn bị suốt một ngày!"

Tôi vỗ vỗ đầu bằng kim loại của anh ta, cười an ủi: "Đừng ủ rũ nữa, lần sau tôi sẽ cố gắng."

Mạc Lâm ngẩng đầu, chớp chớp mắt: "Thật không?"

Tôi im lặng một hai giây rồi gật đầu.

Mạc Lâm lập tức ngồi thẳng người, ôm miệng cười. Đúng lúc này chuông cửa vang lên, người máy tuần tra đưa quần áo mới đến cho tôi.

Tôi lại nhớ tới cảnh Mục Huyền chảy máu mũi, không nhịn được cười. Mạc Lâm tỉnh mắt, cất giọng tò mò: "Có chuyện gì mà tiểu thư vui thế?" Tôi cười nói: "Tôi muốn hỏi các anh một chuyện, Mục Huyền có bị bệnh đổ máu cam không?"

Mạc Lâm lắc đầu: "Không. Ngài chỉ huy còn mạnh khỏe hơn cả người máy ấy chứ."

"Tôi từng gặp mấy lần." Mạc Phổ đột nhiên xen ngang.

Tôi và Mạc Lâm hướng ánh mắt hiếu kỳ về phía anh ta, anh ta mỉm cười: "Trong bốn năm ngài chỉ huy và tiểu thư xa nhau, ngài ấy thường ngắm ảnh của tiểu thư ở phòng chỉ huy. Tôi từng thấy ngài ấy chảy máu mũi hai lần trong lúc xem ảnh." (Tiểu Huyền xem ảnh gì mà xị máu mũi thế? ^^)

Mạc Lâm ngẩng ra mắt hai giây, sau đó cười ngoác miệng đứng bật dậy, giơ một bàn tay về phía Mạc Phổ. Mạc Phổ tao nhã phối hợp, vỗ vào tay anh ta

đánh hết một tiếng giòn giã. Hai người lại cười híp mắt với tôi.

Tôi cũng mỉm cười, nhưng trong lòng tôi hơi xót xa nên nụ cười gượng gạo. Không biết là vì bản thân, hay là vì Mục Huyền.

Nhìn ra vẻ không tự nhiên của tôi, anh em Mạc Lâm Mạc Phổ đều lặng thinh. Sau đó, Mạc Lâm cất giọng dè dặt: "Tiểu thư, cô vẫn vì chuyện xảy ra bốn năm trước trách ngài chỉ huy phải không? Xin hãy tin tôi, ngài chỉ huy tuyệt đối không muốn gây tổn thương cho cô."

Tôi phát giác tôi không thể trả lời câu hỏi này. Tôi vẫn trách Mục Huyền sao?

"Tôi cũng biết anh ta không phải có ý gây tổn thương cho tôi, là nguyên nhân ghen của tộc thú. Hoàng đế đã kể hết mọi chuyện với tôi." Tôi hàm hồ trả lời.

Mạc Lâm và Mạc Phổ đều rất kinh ngạc. Mạc Phổ nói: "Hóa ra tiểu thư đã biết cả rồi." Mạc Lâm tỏ ra vui mừng: "Tiểu thư biết sự thật thì tốt quá. Quyền hạn của chúng tôi không cho phép chúng tôi đề cập đến bí mật của hoàng gia. Những ngày qua tôi phải nhịn khổ nhịn sở. Tiểu thư hãy mạnh dạn yêu ngài chỉ huy đi!"

Tôi không để ý đến Mạc Lâm, quay sang Mạc Phổ hỏi bằng một giọng tự giễu: "Hôm đó có phải tôi vừa vịn đi ngang qua phi thuyền của các anh? Nên anh mới bắt tôi cho Mục Huyền?" Thật ra tôi muốn hỏi vấn đề này từ lâu rồi.

Mạc Lâm cũng tò mò nhìn Mạc Phổ, lúc đó anh ta không có mặt trên phi thuyền.

Tôi không ngờ, Mạc Phổ lắc đầu.

"Không, tất nhiên không phải." Mạc Phổ giải thích: "Tiểu thư đã biết chuyện ngài chỉ huy biến thành thú, thì tôi có quyền đề cập với cô sự việc này. Lựa chọn tiểu thư là quyết định của ngài chỉ huy."

Tôi không tin vào tai mình: "Anh nói gì cơ?"

Mạc Phổ bình tĩnh đáp: "Tôi nhớ rất rõ, lúc ngài chỉ huy tỉnh lại từ con hôn mê sau khi biến thành thú, tôi nói với ngài ấy, hoàng đế bệ hạ ra lệnh ngài ấy 'lập tức giao phối'. Ngài ấy chỉ nói một câu..."

Tìm tôi đáp thỉnh thịch. Mạc Phổ nhìn tôi chăm chú: "Ngài chỉ huy nói: Nếu có thể, tôi muốn Hoa Dao."

***

Đường chân trời đã xuất hiện vệt trắng bạc, tôi nằm trên giường, lăn đi lộn lại mà không tài nào ngủ nổi.

Mạc Phổ nói, Mục Huyền trước đó từng đến Trái đất vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta nghe Mục Huyền nhắc đến tên tôi. Khi nghe yêu cầu của Mục Huyền, anh ta cũng không nuôi hy vọng lớn, nhưng vẫn lái phi thuyền đến thành phố nơi tôi sinh sống. Kết quả, số anh ta gặp may, qua vài con đường là tìm thấy tôi.

Tôi nghĩ, lẽ nào tôi và Mục Huyền đã sớm gặp nhau? Nhưng diện mạo của anh xuất chúng như vậy, nếu từng gặp, tôi không thể không có ấn tượng.

Mà trong trí nhớ của tôi, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng cứu một con chó đen to xù bị rơi xuống nước, bị thương hay con chó hoang nào. Vì vậy, tôi có thể khẳng định tôi cũng chưa từng gặp Mục Huyền trong trạng thái hóa thú.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Ở một thời điểm nào đó, Mục Huyền tình cờ quen tôi mà tôi không hề hay biết.

Hơn nữa, cũng có khả năng anh thầm yêu tôi. Nếu không, trong lúc nguy cấp đó, tại sao anh kiên quyết đòi tìm tôi?

Nhưng đây là một suy đoán không thể tưởng tượng nổi. Mục Huyền yêu thầm tôi, thích tôi ư?

Từ trước đến nay tôi luôn cho rằng, Mục Huyền muốn cùng một "người vợ" chung thủy cả về thể xác lẫn tâm hồn, chứ không phải là "Hoa Dao". Năm đó nếu anh không chọn tôi, mà chọn người con gái khác, anh cũng sẽ cư xử với cô ta như vậy.

Anh từng nói, ngoài yêu cầu chung thủy, anh không quan tâm đến bất cứ vấn đề khác. Chỉ cần đối tượng kết hôn khỏe mạnh, là ai cũng không quan trọng. Nếu thích tôi, tại sao anh có thể nói những lời này?

Không thể nào, Mục Huyền không thể thích tôi.

Tôi thầm nhắc nhở bản thân: đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, anh có thích mình hay không cũng chẳng quan trọng. Nếu anh muốn tôn trọng và bảo vệ mình, mình cố gắng làm một người vợ đạt yêu cầu là được.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng lòng tôi vẫn rối bời, khiến tôi suốt đêm khó ngủ.

***

Sáng ngày hôm sau khi Mạc Lâm đến gõ cửa, tôi mới chợp mắt chưa được bao lâu. Ngồi trước gương, tôi phát hiện hai quầng mắt rất nổi bật. Tôi hơi chán nản, cũng cảm thấy buồn cười. Tôi thay bộ đồ mới mua hôm qua rồi xuống tầng một.

Ánh nắng mặt trời chiếu sáng cả phòng khách, Mục Huyền đang ngồi ở ghế sofa. Nghe tiếng động, anh ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trệ trên người tôi vài giây mới rời lên mặt tôi.

Tôi nhìn ra tia khác thường trong đáy mắt anh, còn anh cũng chú ý đến quầng thâm dưới mắt tôi. Điều này khiến tôi có cảm giác quẫn bách như bị người khác nhìn thấu tâm sự.

"Em ngủ không ngon à?" Mục Huyền đứng dậy, đi đến trước mặt tôi.

"Không sao. Tôi trả lời: "Có lẽ do ngày hôm trước tôi ngủ quá nhiều." Việc cái cơ này còn hơn thừa nhận tôi bị mất ngủ.

Mục Huyền nhìn tôi chăm chú, gương mặt ẩn hiện nụ cười động lòng người: "Thế thì tốt."

Hai má tôi nóng bừng. Cái gì gọi là "thế thì tốt"? Anh đang ám chỉ điều gì? Lẽ nào Mạc Lâm đã báo cáo nội dung cuộc trò chuyện của chúng tôi ngày hôm qua cho anh biết? Hay anh tưởng không có anh nên tôi ngủ không ngon?

Tôi vội nói "Tôi đi ăn sáng đây" rồi quay người đi về phía nhà ăn. Tiếng bước chân chậm rãi và trầm ổn của anh vang lên bên tai, như đập vào trái tim tôi, khiến nó run rẩy.

Ăn sáng xong, chúng tôi lên máy bay. Bởi vì chúng tôi bay vào vũ trụ nên Mục Huyền mặc bộ đồ vũ trụ, anh cũng lấy một bộ khác đưa cho tôi. Tôi mặc vừa như in.

Tôi còn tưởng anh tìm quần áo của một nữ binh đưa cho tôi. Ai ngờ anh cất giọng dịu dàng: "Đây là quần áo của tôi từ thời niên thiếu." Tôi liền ngộ ra, Mục Huyền sao có thể chịu người mới của cô gái khác trên người tôi?

Chúng tôi nhanh chóng rời khỏi tầng khí quyển, vũ trụ tối tăm với những vì sao lấp lánh hiện ra trước mắt. Mục Huyền tiến hành một lần nhảy siêu quang tốc. Sau đó anh nói với tôi: "Chúng ta bay khoảng hai tiếng đồng hồ nữa là đến khu vực có thể quan sát cột Niên hoa."

Tôi gật đầu.

Tôi đã xem một ít tài liệu, cũng từng nghe Mạc Phổ và Mạc Lâm nói qua. Khu vực có thể quan sát cột Niên hoa nằm ở đằng sau căn cứ Hải Luân Nhĩ. Căn cứ địa Hải Luân Nhĩ sở dĩ rất quan trọng đối với Đế quốc, là bởi vì nơi này thường xuất hiện binh đoàn đánh thuê lưu vong Chiêu Trứ, đám người nổi tiếng xấu xa nhất dải Ngân hà. Bọn chúng chuyên đi cướp đoạt tài nguyên trên các ngôi sao, là kẻ thù chung của các hành tinh văn minh. Chúng từng nhiều lần đột nhập vào căn cứ địa Hải Luân Nhĩ. "Vùng đất hoang vu" cũng từng bị chúng chiếm lĩnh, sau đó mới được hạm đội của Đế quốc đoạt về.

Sĩ quan chỉ huy đứng đầu căn cứ địa Hải Luân Nhĩ là thiếu tướng Bạch Lăng, chồng của Lộ Na, cũng là bạn thân Mục Huyền. Nghe Mạc Phổ nói, ông là vị tướng lĩnh xuất sắc và trung thành. Lần này, Mục Huyền chỉ đem theo một hạm đội đến "Vùng đất hoang vu", hai hạm đội khác để lại ở hành tinh Stan. Tuy anh là cấp trên trực tiếp của Bạch Lăng nhưng anh không định can thiệp vào hoạt động của quân đội "Vùng đất hoang vu", mà chỉ tận dụng binh lực của mình để tăng cường phòng ngự ở khu vực này.

Mặc dù chỉ có hai chúng tôi đi thăm quan cột Niên hoa nhưng tôi biết sẽ không gặp nguy hiểm. Nơi chúng tôi đến cách căn cứ địa Hải Luân Nhĩ không xa. Nếu binh đoàn đánh thuê xâm nhập, chắc chắn sẽ kinh động quân đồn trú ở căn cứ địa. Nói một cách khác, trừ khi căn cứ địa thất thủ, còn không khu vực xung quanh cột Niên hoa sẽ không thể xuất hiện binh đoàn đánh thuê.

Tôi vốn lơ đãng từ lúc lên máy bay do không ngủ đủ giấc, sau khi nhảy siêu quang tốc càng chóng mặt. Tôi biết không thể ngủ vào lúc này, cố gắng mở to mắt ngắm cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ. Nhưng tôi bỗng dừng thiếp đi từ lúc nào không hay.

Không biết bao lâu sau, tôi mơ mơ màng màng cảm thấy bờ môi ngứa ngứa, hơi thở ấm nóng quen thuộc phả vào mặt tôi. Tôi không để ý, thè lưỡi liếm môi mình.

Một lúc sau, tôi lại cảm thấy miệng buồn buồn. Lần này, cảm giác của tôi đã trở nên rõ ràng hơn, một thứ gì đó mềm mềm uơn uớt đang liếm môi tôi.

Tôi lập tức tỉnh táo. Cảm giác này rất quen thuộc, là đầu lưỡi của Mục Huyền.

Nhưng tôi bất động.

Bởi vì trước đó Mục Huyền từng hôn trộm tôi, mỗi lần cũng chỉ lút phớt, nên tôi định đợi anh dừng lại mới giả vờ vừa mới tỉnh dậy.

Nào ngờ anh liếm không ngừng nghỉ. Tôi còn có thể cảm nhận thấy anh gí mũi sát vào miệng và mặt tôi hít một hơi sâu.

Tôi cố nhẫn nhịn. Cho đến khi cả gương mặt bị hơi thở nóng hổi của Mục Huyền phả vào ngửa không chịu được, bờ môi cũng gần tê liệt, tôi không kiềm chế nổi, gờ tay bịt miệng, giả vờ ngáp một cái rồi mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Ôm Tôi Đi!

Vừa mở mắt, tôi liền nhìn thấy gương mặt trắng ngần tuấn tú gần kề. Đôi mắt đen nhìn tôi chăm chú, khóe miệng ươn ướt. Tôi bắt giác lùi về đằng sau. Đến lúc này, tôi mới phát hiện Mục Huyền đã điều chỉnh hai chiếc ghế ngồi của chúng tôi thành một ghế tựa từ lúc nào. Giữa chúng tôi không còn một chút khoảng cách.

Thấy tôi tỉnh lại, Mục Huyền không nhúc nhích, thậm chí còn đưa mặt về phía trước.

“Tôi đánh thức em à?” Anh cất giọng trầm ấm dịu dàng.

“Không phải, là tôi tự tỉnh dậy.” Tôi trả lời.

Mục Huyền nhìn tôi, khóe mắt ẩn hiện ý cười.

Tôi chợt hiểu ra, câu hỏi của anh rõ ràng muốn thăm dò tôi, còn câu trả lời của tôi để lộ sự thật tôi giả vờ ngủ say. Câu “Tôi tự tỉnh dậy” cũng có nghĩa là “Tôi không phải bị anh liếm nên mới tỉnh dậy.”

Tôi hơi ngượng ngùng, còn Mục Huyền lặng thinh.

Hai chúng tôi mặt kề mặt, đầu mũi chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện, tôi có cảm giác mềm mại ngưa ngứa.

Tôi giữ nguyên một tư thế bất động. Tôi đoán thế nào Mục Huyền cũng hôn tôi, bởi vì anh đã nhìn bao nhiêu ngày. Tôi bình tĩnh chờ đợi.

Ai ngờ Mục Huyền trầm mặc trong giây lát rồi ngồi thẳng người, quay đầu về phía trước. Trên mặt không còn hơi thở của anh, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Thần sắc của Mục Huyền lãnh đạm, phẳng phất không có chuyện gì xảy ra, chỉ là gò má anh hơi ửng đỏ.

Một lúc sau, tôi bắt chợt hiểu ra.

Mục Huyền đang cố nhẫn nhịn, kiềm chế không hôn tôi.

Tôi quay đầu phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Hồ hấp của tôi ngưng trệ ngay tức thì. Đây là...

“Hoa Dao, đây chính là cột niên hoa, khởi nguồn của vũ trụ.” Giọng nói dịu dàng của Mục Huyền vang lên.

Tôi ngây người.

Tôi đã từng bắt gặp chòm sao lúc ẩn lúc hiện, từng chứng kiến các vì sao sáng lấp lánh, cũng từng nhìn thấy dải Ngân hà tinh tú dày đặc như trong giấc mộng. Nhưng tôi không ngờ, vũ trụ còn có cảnh sắc cổ xưa và hùng vĩ như vậy.

Từng cây cột màu xám, lơ lửng giữa màn trời mịn như nhung. Nhìn từ phía xa xa, chúng giống vô số cột sống lưng thẳng đứng quật cường, phẳng phất được phủ bởi một lớp sương mù, và tỏa ra ánh sáng màu đỏ thừa thốt, như con đom đóm lập lòe trong đêm tối.

Tôi không rõ những cây cột đó được cấu tạo bởi cái gì. Tiến lại gần mới thấy, chúng có vô số hình thái khác nhau. Có cây cột giống người khổng lồ đứng thẳng, có cây cột giống con ngựa hoang đang phi. Chúng không có quy luật nhất định, nhưng chúng đều có góc cạnh sắc nhọn đầy khí thế, như một bức họa được tạo thành bởi mực đen một cách tùy ý.

Tôi lặng lẽ ngắm nhìn, tâm trạng vô cùng bình thản. Trước cảnh đẹp bao la bát ngát như vậy, tất cả mọi thứ đều trở nên nhỏ bé như hạt bụi.

Trong lúc chăm chú theo dõi cảnh vật ở bên ngoài cửa sổ, tôi đột nhiên có một cảm giác lạ thường.

Khóe mắt phát hiện Mục Huyền không hề ngắm cảnh, một tay anh vắt lên thành ghế sau lưng tôi, bàn tay còn lại chống cằm. Anh đang nghiêng mặt nhìn tôi chăm chăm, không biết từ bao lâu rồi.

Tôi cứng đờ người ngay tức khắc.

Đôi mắt anh như ngọn lửa rực cháy khiến hai má tôi nóng bừng. Cảnh sắc tráng lệ bên ngoài cửa sổ cũng không thể khiến tôi tập trung.

“Những ngôi sao đó là sao gì vậy?” Tôi chỉ tay về một ngôi sao đang trôi nổi trên cột niên hoa. Lúc này, Mục Huyền mới quay đầu ra đằng trước: “Siêu tân tinh.”(*) Tôi chẳng biết “Siêu tân tinh” là gì nhưng vẫn gật đầu. Thoát khỏi ánh mắt của Mục Huyền, tôi thấy thoải mái hẳn.

Một lát sau, Mục Huyền đột nhiên nói với tôi bằng một giọng vô cùng dịu dàng: “Bên này càng có nhiều "Siêu tân tinh".

“Hà? Ở đâu?” Tôi quay đầu về hướng Mục Huyền, nhưng ngoài cửa sổ mờ mịt, tôi chẳng nhìn thấy thứ gì.

“Ngồi lại gần đây mới có thể quan sát.” Anh cất giọng dịu dàng.

Lại gần?

Thân hình cao lớn của Mục Huyền chiếm trọn cái ghế ngồi, anh lại không hề có ý định đứng dậy nhường chỗ cho tôi. Trong khi đó, trên gương mặt thanh tú của anh, đôi mắt đen sâu hun hút chờ đợi.

Không phải anh bảo tôi ngồi vào lòng anh đấy chứ? Dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên?

Dưới cái nhìn chăm chú của Mục Huyền, hai má tôi nóng ran. Nhưng tôi không nhúc nhích, mà trầm mặc dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Tuy không đối diện Mục Huyền, tôi vẫn có thể cảm nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của anh chiếu thẳng vào người tôi.

Khoang máy bay không một tiếng động, bầu không khí có vẻ ngột ngạt đè nén. Một lúc sau, Mục Huyền cất giọng nhàn nhạt: “Quay về thôi.”

“Được.” Tôi gật đầu, khước mắt liếc anh một cái. Gương mặt thanh tú của anh vẫn thản nhiên như không.

“Tút TUT TUT.”

Tiếng còi báo động đột nhiên vang lên. Tôi cúi đầu nhìn bản đồ rada trên bàn điều khiển. Hệ thống rada xuất hiện vật thể bay không rõ lai lịch. Đó là gì vậy?

“Đội mũ tử tế, thắt dây an toàn.” Mục Huyền bỗng mở miệng.

Tôi quay sang nhìn anh, trong khi anh vẫn dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Ở phía trước, bên tay trái cách chúng tôi không xa có mấy chiếc máy bay chiến đấu màu xám mờ giống máy bay của chúng tôi. Mấy chiếc máy bay vòng từ đằng sau đám thiên thạch vụn. Tôi lơ mơ thấy ký hiệu không quân Đế quốc trên thân máy bay, là người bên mình?

Tôi làm theo lời Mục Huyền.

Đúc lúc này, trên bàn điều khiển có mấy đèn nhấp nháy, Mục Huyền cầm máy liên lạc.

“Chúng tôi là tiểu đội tuần tra thứ mười bốn của căn cứ địa Hải Luân Nhĩ, mã số nhận biết là...” Đối phương báo một dãy số: “Thân phận của các anh?”

Mục Huyền không hề do dự, bình tĩnh nói: “Chúng tôi là đội cảnh vệ người máy thuộc hạm đội ba của Nặc Nhĩ điện hạ.” Sau đó anh cũng báo mã số nhận biết.

Tôi thấy hơi kỳ lạ. Tại sao Mục Huyền lại che giấu thân phận? Chắc anh không muốn kinh động đến đối phương?

Tiếp theo, đối phương lịch sự nhắc nhở chúng tôi tuân thủ nguyên tắc an toàn, mời chúng tôi nhanh chóng rời khỏi khu vực này. Mục Huyền nhận lời, quay đầu máy bay và tăng tốc độ.

Thấy thần sắc anh trở nên lạnh lẽo, tôi liền mở miệng hỏi: “Không sao đấy chứ?”

Mục Huyền nhíu mày, nghiêm giọng: “Yên lặng.”

Ngữ khí bất chợt lạnh lùng của anh khiến lòng tôi chùng xuống. Lẽ nào vừa rồi tôi không chịu ngồi vào lòng anh, làm anh không vui?

Tôi ngậm miệng, dứt khoát không nói chuyện.

Mục Huyền lại cầm máy liên lạc, nhập dãy số mật mã, sau đó nói nhỏ: “Tôi là sĩ quan chỉ huy. Mệnh lệnh toàn quân đề cao cảnh giác, chuẩn bị phòng ngự. Tôi đang ở gần khu vực cột niên hoa, gặp năm chiếc máy bay chiến đấu khả nghi. Thời điểm này, tiểu đội tuần tra thứ mười bốn không phải ở khu vực này. Lập tức liên lạc với Bạch Lăng...”

Nghe Mục Huyền nói vậy, tôi không khỏi giật mình kinh ngạc. Máy bay chiến đấu khả nghi? Lẽ nào đám người đó không phải là không quân Đế quốc? Vậy thì bọn chúng là ai? Hay là lính đánh thuê?

Mục Huyền nói tiểu đội mười bốn “không phải ở khu vực này”, chứng tỏ anh nắm rõ tiểu đội tuần tra đó nên xuất hiện ở khu vực nào. Công nhận trí nhớ anh tốt thật.

Đúng lúc này, mũ bảo hiểm của tôi truyền đến thanh âm tự động trong hệ thống của máy bay: “Chú ý, pháo kích quang, tên lửa đã vào vị trí, hủy bỏ cài đặt an toàn, chuẩn bị bắn ra, chuẩn bị bắn ra.”

Tôi giật mình. Mục Huyền đã chuẩn bị sẵn vũ khí, lẽ nào sắp có đụng độ?

Không đợi tôi mở miệng hỏi, Mục Huyền cất giọng trầm trầm “Ngồi vững vào.” Anh vừa dứt lời, một sức mạnh cực lớn đẩy người tôi về bên phải, nhưng được dây an toàn kéo về vị trí.

Đầu óc tôi choáng váng, một cơn buồn nôn dội vào lồng ngực. Một luồng sáng trắng, như tia chớp điện bay lướt qua thân phải máy bay của chúng tôi. Vài giây sau, vũ trụ xuất hiện một quả cầu lửa khá lớn.

Đó là tên lửa, có kẻ đang tấn công chúng tôi.

Đầu máy bay của chúng tôi đang ở phía trước năm chiếc máy bay chiến đấu khả nghi. Bọn chúng tiếp tục nã tên lửa về phía chúng tôi. Vừa rồi chúng tôi suýt bị bắn trúng, may mà Mục Huyền đã có phòng bị nên chúng tôi mới kịp né tránh.

Đúng lúc này, vô số tia sáng được bắn ra từ bụng máy bay của chúng tôi. Luồng sáng đi theo một đường cong trong vũ trụ, rơi xuống một chiếc máy bay chiến đấu ở phía trước. Chiếc máy bay đó nổ tung thành ngọn lửa màu đen đỏ, rồi biến thành vô số mảnh vỡ trong nháy mắt.

Tôi ngây người chứng kiến cảnh tượng ngay trước mặt. Mục Huyền vừa phá hủy một chiếc máy bay quân địch? Thế nhưng không đợi tôi lấy lại tinh thần, đối phương liên tục bắn tên lửa về phía chúng tôi.

Một khoảng thời gian khá dài sau đó, tôi không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Bởi vì máy bay của chúng tôi bắt đầu lộn vòng với tốc độ cực nhanh trong không trung. Tôi chỉ thấy vô số vệt sáng trắng bay lướt qua cửa sổ máy bay.

Tôi cảm thấy bản thân như bị ném vào máy giặt rồi quay tròn với tốc độ cao. Cảm giác này đáng sợ gấp nghìn lần so với trò ngồi tàu lượn ở khu giải trí. Đầu óc tôi quay cuồng, hai tai đau buốt, lồng ngực lộn mửa.

Tôi không nhìn được quay sang Mục Huyền, chỉ thấy gương mặt nghiêng lạnh lùng của anh. Thần sắc anh hết sức tập trung, ánh mắt dõi thẳng về phía trước, phảng phất trong mắt anh bây giờ không tồn tại bất cứ thứ gì khác. Tôi biết rõ, anh đang một chỗ một chân, không thể phân tâm, đành phải nghiêng răng tiếp tục gắng gượng.

Đúng lúc này, máy bay lại lộn một vòng. Tôi sợ đến mức kêu thất thanh, lưng toát mồ hôi lạnh. Bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm nôn nóng của Mục Huyền: “Hoa Dao, Hoa Dao!”

Tôi nắm chặt thành ghế, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Mục Huyền. Anh liếc tôi một cái, ngữ khí có vẻ không tin nổi: “Em rất sợ hãi à?”

Tôi cũng phát giác bản thân hơi thất thố nên cắn môi không trả lời.

“Còn hai chiếc nữa là kết thúc rồi.” Mục Huyền vẫn nhìn về phía trước, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo: “Nếu cảm thấy sợ hãi thì lại đây ôm chặt lấy tôi. ‘Sức mạnh tinh thần’ của tôi có thể giúp em cân bằng tâm lý.”

“Không... không cần đâu... tôi không sao.” Tôi gằn như hực hơi.

Mục Huyền không lên tiếng, chắc anh không có cách nào phân tâm.

Cuối cùng, khi máy bay lại một lần nữa bắt chọt lao đầu từ trên cao xuống dưới trong vũ trụ tăm tối, tôi thật sự không chịu nổi, bắt đầu la hét ầm ĩ. Tôi nhắm chặt hai mắt ra sức hét to, phảng phất chỉ làm vậy mới có thể bộc lộ nỗi kinh hoàng của tôi. Tôi cảm thấy không thể gắng gượng lâu hơn, dù chỉ một giây một phút.

“Lại đây!” Bên tai vang lên giọng nói trầm trầm, tôi mới bừng tỉnh, đưa mắt nhìn Mục Huyền. Anh vẫn dõi mắt về đằng trước, gương mặt tuấn tú toát ra vẻ cương nghị xa lạ.

Tìm tôi đập nhanh một nhịp.

Chỗ anh ngồi vốn ngay bên cạnh tôi. Tôi chỉ cần quay người, giờ tay là có thể ôm chặt thắt lưng anh. Do động tác của tôi quá mạnh, Mục Huyền bị tôi xô về thành ghế phía sau. Nhưng anh nhanh chóng ngồi thẳng người. Tôi dùng hết sức ôm chặt anh, vùi đầu vào lồng ngực, chỉ hận không thể cùng anh hòa nhập thành một thể.

Máy bay vẫn đang chao đảo dữ dội, nhưng có lẽ “sức mạnh tinh thần” của Mục Huyền thật sự hữu dụng, chỉ một lát sau, tôi thấy dễ chịu hơn nhiều. Vì thế tôi càng ôm anh chặt hơn.

“Còn chiếc cuối cùng.” Giọng nói nhàn nhạt vang lên trên đầu tôi: “Em đừng sợ.”

Tôi ngẩng lên, nhìn anh không chớp mắt.

Gương mặt Mục Huyền lúc này như được phủ một lớp băng lạnh lẽo. Ánh mắt anh trầm tĩnh, làn môi mím chặt. Trông anh có vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, khác hoàn toàn lúc đối diện tôi. Tôi quan sát vài giây lại cúi đầu vùi vào lồng ngực.

Không biết bao lâu sau, máy bay bắt đầu bình ổn trở lại. Mục Huyền cất giọng vô cùng dịu dàng bên tai tôi: “Kết thúc rồi.”

Cách lớp mặt nạ bảo vệ của mũ bảo hiểm, Mục Huyền trầm tĩnh nhìn tôi, ánh mắt anh tỏa ra một tia thương xót vô hạn.

“Kết thúc rồi à?” Tôi lẩm bẩm nhắc lại.

“Chúng ta đang quay về. Nửa tiếng sau là đến khu vực có thể tiến hành nhảy siêu quang tốc.” Mục Huyền trả lời.

Tôi thở phào một hơi, nói nhỏ: “Cám ơn anh”. Tôi vừa định ngồi dậy, liền bị anh giữ chặt người.

“Nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ.” Mục Huyền nói.

Tôi không dám động đây, ôm chặt thắt lưng anh không buông tay.

Khóe mắt Mục Huyền vụt qua ý cười: “Em không to gan như tôi tưởng.”

Nghĩ đến cảnh lao vào lòng anh ban nãy, tôi thấy hơi ngượng ngùng. Mục Huyền nói tiếp: “Có điều, em chưa từng trải qua khóa huấn luyện du hành vũ trụ, biểu hiện coi như không tôi.”

Tôi đang định mở miệng hỏi đám người vừa rồi là ai, gương mặt vốn tươi cười của Mục Huyền đột nhiên tối sầm.

Cùng lúc đó, chuông cảnh báo lại vang lên, mỗi lúc một dồn dập.

Toàn thân tôi cứng đờ. Tôi ngẩng đầu dõi theo ánh mắt của Mục Huyền, chỉ thấy “Tình vân” ** ở phía xa xa xuất hiện vô số chiếc máy bay chiến đấu, đang từ từ tiến lại gần chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Gương Mặt Nghiêm Ngặt Và Ánh Mắt Đầy Quan Tâm

Cột Niên hoa vẫn u ám trắng lè, vũ trụ vẫn tối tăm tĩnh mịch. Bởi vì khoảng cách khá xa, những máy bay chiến đấu đó như vô số chấm nhỏ dày đặc.

Mục Huyền buông tay khỏi eo tôi. Anh đảo mắt một lượt bên ngoài vũ trụ rồi lập tức quay đầu, tăng tốc máy bay. Tôi không rõ anh muốn làm gì, lại sợ bất thành linh xảy ra đụng độ, nên càng ôm chặt anh.

“Tôi sẽ không để em lại rơi vào tình huống nguy hiểm.” Một giọng nói rất dè dặt vang lên trên đầu tôi.

Tôi ngậy người, ngẩng đầu. Sắc mặt Mục Huyền rất lạnh lùng.

“Đây là lần cuối cùng.” Anh nói.

Thấy tôi sợ hãi, anh mới đột nhiên bày tỏ thái độ?

Anh... đau lòng sao?

Trong lòng tôi hơi chua xót, tôi nói nhỏ: “Cám ơn anh. Kỳ thực, tôi vẫn ổn. Anh cứ chuyên tâm giải quyết công việc của anh đi.” Tôi không hỏi Mục Huyền định làm gì, bởi vì chắc chắn anh đã có chủ ý. Hơn nữa, tôi cũng chẳng thể giúp anh, tốt nhất nên yên lặng nghe theo sự sắp xếp của anh.

Mục Huyền không lên tiếng. Một lúc sau, chúng tôi bay đến một thiên thạch cực lớn lơ lửng trong vũ trụ. Đằng sau nó có xác một chiếc máy bay chiến đấu đang lặng lẽ bông bênh. Đó là một trong những chiếc máy bay vừa bị Mục Huyền bắn hạ. Mục Huyền lái máy bay từ từ tiến lại gần, cho đến khi cửa khoang của chúng tôi chạm vào cánh chiếc máy bay đó, Mục Huyền liền tắt động cơ.

“Em hãy buông ra một lúc.” Anh cất giọng dịu dàng.

Tôi buông tay khỏi thắt lưng anh, ngồi thẳng người.

Mục Huyền tháo dây an toàn đứng lên. Anh rút một sợi dây kim loại rất dài ở trên tường, buộc một đầu vào thắt lưng mình. Tôi nhìn thấy đầu dây còn lại được cố định ở thành ghế phía sau.

Lúc này tôi mới có phản ứng, trong lòng hơi bất an: “Anh định ra ngoài à?”

Mục Huyền gật đầu: “Em ở đây đừng nhúc nhích, tôi sẽ quay về ngay.” Anh lấy một cái thùng lớn ở khoang sau, rồi mở cửa máy bay nhảy xuống. Nhìn thấy anh rơi xuống vũ trụ như rơi vào vực sâu vạn trượng, hai bắp chân tôi lạnh toát. Chỉ một loáng, Mục Huyền đã không thấy bóng dáng.

Do cửa máy bay mở toang, người tôi bắt đầu ở trạng thái không trọng lượng, bay lơ lửng nhưng được sợi dây an toàn cố định trên ghế ngồi. Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong chiếc mũ bảo hiểm chỉ có duy nhất tiếng thở của tôi. Tôi đột nhiên nhớ ra, mũ bảo hiểm vũ trụ có hệ thống liên lạc có thể nói chuyện với Mục Huyền, tôi hạ thấp giọng hỏi nhỏ: “Mục Huyền, anh không sao đấy chứ? Còn bao lâu nữa?” Thanh âm của tôi có vẻ run run.

Đầu kia im lặng một lát rồi truyền tới giọng nói trầm trầm của Mục Huyền: “Tôi sẽ về ngay.”

Tôi vội trả lời: “Tôi không phải giục anh, anh giải quyết xong rồi về, tôi chỉ là...”

Chỉ là xem anh có ở đó hay không?

Lời nói vừa dứt, một hình bóng từ từ bay lên cửa khoang máy bay, chui vào bên trong và đóng sập cánh cửa. Tôi quay đầu nhìn Mục Huyền, trong lòng như trút bỏ một tảng đá nặng nề. Thân thể anh từ từ hạ xuống đất, anh đặt cái thùng trong tay xuống sàn máy bay rồi đi nhanh đến trước mặt tôi.

Bắt gặp gương mặt nghiêm nghị và ánh mắt đầy quan tâm của Mục Huyền, tôi hối hận vừa rồi đã quấy rầy anh. Tôi lên tiếng: “Tôi không sao cả...” Nhưng chưa nói hết câu, anh đã cúi người, gỡ tay về phía tôi.

Tôi tưởng Mục Huyền muốn ôm tôi. Bây giờ đang lâm vào tình cảnh nguy khốn, tôi đương nhiên thuận thế ôm chặt thắt lưng anh. Ai ngờ Mục Huyền nhanh chóng ôm tôi rồi lại buông tay, giọng nói anh ẩn hiện ý cười: “Đợi một lát nữa hãy ôm, bây giờ em cởi dây an toàn trước đã.”

Tôi ngớ người, cởi dây an toàn?

Dây an toàn nhanh chóng được tháo bỏ. Mục Huyền đỡ tôi đứng dậy, cầm tay tôi đi đến bên cái hòm. Bắt gặp ý cười mãi vẫn chưa tắt trên khóe miệng Mục Huyền, tôi hơi ngượng ngùng. Khi anh mở cái thùng, tôi lập tức tập trung mọi sự chú ý vào bên trong đó.

Bên trong có hai bộ quân phục màu đen và một số linh kiện kim loại hình thù kỳ dị. Tôi nhận ra quân phục chính là trang phục của lính đánh thuê tôi đã từng nhìn thấy trên “đĩa phim”. Điều này khiến tâm trạng tôi hơi nặng nề. Về đồng linh kiện, tôi không nhận ra là thứ gì.

Mục Huyền liếc tôi một cái, cất giọng trầm thấp: “Mau cởi đồ ra đi.”

Tôi ngây người, nhưng hiểu ý anh ngay lập tức. Bộ quân phục nhàu nát, vừa rồi tôi còn thấy một vệt như vệt máu khô trên cổ áo, chứng tỏ anh đột nhập vào máy bay quân địch để lột đồ người chết. Anh muốn chúng tôi đóng giả làm lính đánh thuê nhằm qua mặt bọn chúng? Cũng phải, bên ngoài nhiều máy bay chiến đấu như vậy, chúng tôi khó có khả năng trốn thoát. Nếu giao chiến, Mục Huyền cũng không có khả năng đánh thắng.

Nhưng giả dạng cũng là hành vi mạo hiểm.

Tôi gật đầu, cởi mũ bảo hiểm và bắt đầu kéo khóa bộ đồ du hành vũ trụ: “Cởi... đến mức nào?”

Mục Huyền đã cởi bỏ bộ đồ vũ trụ, để lộ quân phục màu xám ở bên trong. Anh nhìn tôi chăm chăm: “Chỉ để lại đồ lót.”

Mặt tôi nóng ran. Nhưng tôi biết, vô số máy bay quân địch sắp đến gần, tôi không có thời gian do dự, nhanh chóng cởi áo, chỉ mặc chiếc áo con.

Mục Huyền vốn vừa cởi đồ vừa trầm ngâm suy tư điều gì đó. Lúc này, ánh mắt anh đột nhiên lóe sáng rồi dừng lại trên người tôi, bất động.

Tôi cứng đờ người, nhưng vẫn tiếp tục cởi quần dài. Mục Huyền đảo mắt qua thân dưới của tôi, đưa một bộ quân phục cho tôi. Tôi lưỡng lự: “Liệu có to không?” Anh trả lời: “Người lái máy thuộc bộ tộc Tranh Huyết. Dáng người rất nhỏ, chắc là em mặc vừa.”

Tôi thầm nghĩ, dáng người tôi cũng đâu có nhỏ lắm. Khi tôi cầm bộ quân phục chuẩn bị mặc vào người, Mục Huyền đột nhiên nói tiếp: “Em mặc cái này trước.”

Anh cởi áo may ô quân đội đưa cho tôi, trên người anh chỉ còn lại một chiếc quần đùi. Tôi tưởng có lý do nào đấy, buột mồm hỏi: “Anh không cần sao?”

Mục Huyền liếc tôi một cái mà không trả lời. Sau đó anh cầm bộ quân phục ở bên cạnh, nhíu chặt đôi lông mày, phảng phất phải nhăn nhó lắm mới có thể mặc vào người. Ánh mắt anh lại quay về bộ ngực tôi.

Khi làn da chạm vào lớp vải mềm mại ướt mồ hôi của áo may ô, tôi mới chợt hiểu ra, Mục Huyền bắt tôi mặc áo may ô của anh, với mục đích để da thịt tôi hạn chế tiếp xúc với quân phục của lính đánh thuê. Tuy điều này có vẻ “bị tai chộm chuồng”(*) nhưng thật sự làm khó cho anh, bởi anh mắc căn bệnh sạch sẽ.

Chúng tôi nhanh chóng mặc quần áo vào người. Mục Huyền lại liếc tôi một cái, nói nhỏ: “Đẹp ngoài sức tưởng tượng.” Nói xong anh liền xắn tay áo, cầm số linh kiện kim loại đi ra khoang sau.

Tôi cúi đầu nhìn bộ quân phục trên người, ngực hơi chật, eo hơi lớn, quần rộng thùng thình, chẳng vừa người một chút nào. Vậy mà Mục Huyền khen tôi xinh đẹp?

Tôi bất giác ngẩng lên nhìn anh. Anh vẫn cao lớn thẳng tắp như vậy, bộ quân phục màu đen càng tôn nước da trắng của anh, khiến anh càng toát ra vẻ lạnh lùng.

Mười mấy phút sau, Mục Huyền quay lại buông lái. Anh vẫn giữ bộ dạng điềm nhiên như không.

Điều này khiến tôi yên lòng một cách kỳ lạ.

Lúc này, đám máy bay chiến đấu trước đó còn xa lắc xa lơ đã bay đến cột Niên hoa. Nhìn qua hệ thống rada, chúng như những con chim bằng sắt thép cỡ lớn, phủ kín không chỉ một vùng vũ trụ, mà cả tầm nhìn của tôi.

Mục Huyền khởi động máy bay, cảm máy thông tin. Gương mặt anh tuấn của anh nghiêm nghị bình tĩnh, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Báo cáo, tôi là thượng úy Tùng Ân thuộc tiểu đội ba mươi bảy quân đoàn năm. Chúng tôi vừa đụng độ một chiếc máy bay chiến đấu của Đế quốc. Mã số nhận biết của tôi là...” Anh báo một loạt con số: “Máy bay kẻ địch đã bị tiêu diệt. Xin hãy lập tức gửi máy bay cứu viện đến đây. Giấy phép hành động? Anh là sĩ quan thông tin của đơn vị nào? Quân đoàn ba? Thiếu úy, điều này không nằm trong phạm vi quyền hạn của anh, hãy báo với cấp trên của anh là thượng úy An Thụy. Nếu còn thắc mắc hãy trực tiếp hỏi bộ chỉ huy quân đoàn năm. Còn vấn đề gì nữa không? Mau cử người qua đây, hành động nhanh lên.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Mục Huyền quay sang nhìn tôi: “Em là thiếu úy Nặc Y. Mọi chuyện khác giao cho tôi xử lý.”

Tôi ngơ ngẩn ngẩn ngẩn lắng nghe, gật đầu rồi mở miệng hỏi: “Liệu bọn họ có đối chiếu thân phận của chúng ta bằng hình ảnh không?”

Mục Huyền chợt nhặt: “Lính đánh thuê do rất nhiều tổ phi thuộc các chủng tộc khác nhau trên nhiều tinh hệ khác nhau tạo thành. Bọn chúng cá rồng hỗn tạp, hệ thống thông tin không thể update kịp thời. Cách đối chiếu hữu hiệu nhất của chúng là dùng mã số nhận biết và khẩu lệnh quyền hạn.” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Hai thứ này tôi đều có đủ.”

Tôi đột nhiên nhớ tới lời Mạc Phổ, đoạn xương đùi của Mục Huyền là anh bị thương trong cuộc chiến với binh đoàn lính đánh thuê ba năm trước. Anh nhất định hiểu rõ về đối thủ này, vì vậy bây giờ anh mới không hề tỏ ra lo sợ.

Tôi cũng thấy yên lòng, cùng Mục Huyền lặng lẽ theo dõi đám máy bay chiến đấu trước mặt. Có hai chiếc rời khỏi đội hình, bay về phía chúng tôi.

Mọi việc sau đó diễn ra rất thuận lợi. Máy bay của đối phương gồm hai người thú và hai người máy. Chúng kiểm tra giấy tờ điện tử của chúng tôi. Không biết Mục Huyền chuẩn bị từ lúc nào, trên đó thậm chí còn có ảnh của hai chúng tôi. Bọn chúng lại hỏi Mục Huyền một số vấn đề, kiểm tra xác chết trên chiếc máy bay bị phá hủy. Trước khi rời đi, một tên nói: “Nếu đã là người của quân đoàn năm thì đi theo chúng tôi.”

Mục Huyền trả lời: “Được.” Sau đó anh quay đầu máy bay, từ từ trà trộn vào đám máy bay chiến đấu của lính đánh thuê.

Xung quanh dày đặc máy bay chiến đấu. Chúng tôi giống một con ong bình thường nhất trong đàn ong, chỉ có thể chen chúc tiến về phía trước theo bầy đàn. Mục Huyền vẫn giữ bộ mặt trầm ngâm. Một lúc sau, anh lại cảm máy thông tin.

Lần này, anh nói thứ ngôn ngữ tôi hoàn toàn mù tịt. Tôi đoán anh đang phát mệnh lệnh cho hạm đội của anh trên một tần số mã hóa nào. Sau khi tắt hệ thống liên lạc, anh trầm tư trong giây lát rồi quay sang nhìn tôi.

“Như vậy rất tốt.” Mục Huyền đột ngột mở miệng.

“Gì cơ?”

“Em rất bình tĩnh và ngoan ngoãn.” Anh dừng lại, thanh âm dịu đi mấy phần: “Em cứ tiếp tục làm vậy, giao mọi việc cho tôi xử lý.” Tôi bỗng hiểu ra, anh đang khen tôi không nhiều chuyện, yên lặng nghe theo sự sắp xếp của anh. Trên thực tế, ngoài việc nghe lời anh tôi chẳng thể làm gì khác.

Nhưng ngữ khí của Mục Huyền bộc lộ niềm vui rõ rệt, khiến tôi đỏ mặt.

Mười mấy phút sau, phía trước xuất hiện một chiếc phi thuyền màu đen khổng lồ, thể tích to bằng phi thuyền chính trong hạm đội của Mục Huyền.

“Tất cả máy bay chiến đấu, mau trở về *Lô cốt vũ trụ*, nghỉ ngơi 10 tiếng đồng hồ.” Hệ thống thông tin vang lên giọng nói đàn ông trầm ổn.

Mục Huyền đảo mắt qua Lô cốt vũ trụ. Tôi giật mình kinh hãi, ở trong đại bản doanh của kẻ địch 10 tiếng đồng hồ không phải là chuyện dễ dàng. Ai biết trước sẽ xảy ra điều gì?”

Khoang bụng của Lô cốt vũ trụ khổng lồ thò ra một đường ống. Từng chiếc máy bay chiến đấu như con chim về tổ, rơi vào đường ống sâu hun hút đó.

Chúng tôi cũng lái máy bay vào bên trong.

Máy bay tránh tránh nghiêng ngả rồi cũng đỗ vào vị trí. Chúng tôi vừa xuống máy bay liền có hai tên lính hậu cần mặt đất đi tới. Nhìn thấy bọn họ, tôi tương đối căng thẳng, nhưng Mục Huyền đã nắm chặt tay tôi.

“Đồ ngu xuẩn, đừng có chạm bàn tay bẩn thỉu của chúng mày vào máy bay của tao.” Mục Huyền cất giọng lạnh lùng: “Đồ đầy nhiên liệu rồi cuốn xéo.”

Hai tên lính hậu cần căng ra, chúng để lộ ánh mắt căm hận nhưng vẫn đứng nghiêm người hành lễ: “Vâng, ngài sĩ quan, tôi đảm bảo không ai đụng chạm vào máy bay của ngài.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe Mục Huyền mắng chửi người khác, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Đi một đoạn, tôi quay đầu, thấy một tên lính hậu cần quả nhiên vấy tay bảo một người lính kéo chiếc máy bay vào góc khuất.

Đến lúc này tôi hiểu ý Mục Huyền, tuy Mục Huyền đã cải tạo bề ngoài chiếc máy bay chiến đấu của chúng tôi giống hệt bọn chúng, nhưng ngộ nhờ đám lính hậu cần phát hiện ra sự khác biệt thì chúng tôi sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm. Mục Huyền đúng là vừa cẩn thận vừa to gan. Tôi không nhìn được liếc anh một cái, gương mặt trắng ngần của anh không có bất cứ biểu hiện nào khác.

Bãi đỗ máy bay rất hỗn loạn. Máy bay đáp xuống mỗi lúc một nhiều, người đi lại ồn ào huyền ảo. Không ngừng có binh sĩ đi ngang qua, thậm chí đâm cả vào chúng tôi.

Mục Huyền vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, ôm eo tôi tiến về phía trước. Đến cửa ra kho máy bay, đột nhiên có một người thú đi tới: “Thượng úy, tôi đã bảo hậu cần chuẩn bị chỗ ăn ngủ cho các ngài. Các ngài có thể đi nhà ăn dùng cơm, ở bên kia kia.” Vừa nói hần vừa chỉ tay về thông đạo sau lưng chúng tôi.

Tôi nhận ra người này, chính là viên phi công kiểm tra giấy tờ tùy thân của chúng tôi. Mục Huyền gật đầu, ôm tôi đi theo dòng người tới nhà ăn.

Nhà ăn rất rộng rãi, ánh đèn dịu dịu, bàn ghế ngay ngắn sạch sẽ. So với kho máy bay, nơi này dễ chịu hơn nhiều. Ở đây không đông người lắm, vài trăm chỗ ngồi, có tới một phần ba vẫn để trống.

Người thấy mùi thức ăn thơm phức, tôi mới cảm thấy đói bụng vô cùng. Nhưng sắc mặt Mục Huyền rất khó coi, như phủ một lớp băng. Lúc gặp nguy hiểm, thần sắc của anh cũng không đến nổi như vậy.

Tôi bất giác lo lắng trong lòng, lẽ nào chúng tôi phải đối mặt với vấn đề mới?

Chúng tôi chọn một góc xung quanh không có người ngồi. Mục Huyền bê hai khay thức ăn và cầm hai bộ dao đĩa đi tới. Anh nói nhỏ: “Dao đĩa có thể sử dụng, bọn chúng đã khử trùng.”

Tôi không bận tâm đến lời anh nói. Khay thức ăn hình chữ nhật, bên trên đặt bốn cái hộp. Hộp lớn nhất đựng cơm nén chặt như miếng bánh, mỗi hạt gạo ở đây to gấp ba lần hạt gạo ở trái đất. Ba cái hộp còn lại lần lượt là thịt bò nấu chín, rau củ hỗn hợp và một miếng bánh mì.

Tôi vừa chuẩn bị ăn, đột nhiên nghe Mục Huyền nói: “Khoan đã”. Ngữ khí của anh có phần chán ghét.

Hộp cơm ở trước mặt bị Mục Huyền lấy mất. Tôi nghi hoặc nhìn anh, chỉ thấy anh nhíu mày cầm con dao cắt theo đường viền hộp cơm hết lớp này đến lớp khác. Cơm trong hộp đại khái có lượng bằng một bát cơm bình thường, bị anh cắt gọt vài đường nên chỉ còn lại một phần hai. Nhưng Mục Huyền vẫn chưa dừng tay, anh lại dùng đĩa nhắc miếng cơm lên, cắt bỏ lớp dưới cùng.

Lúc này, đôi lông mày của anh mới giãn ra, anh cầm cái đĩa đang cầm miếng cơm đưa cho tôi: “Có thể ăn rồi.”

Tôi nghi hoặc nhận miếng cơm gọt đầu gọi đuôi chỉ còn lại một phần ba. Mục Huyền đảo mắt qua mấy hộp thức ăn trong khay của tôi, cất giọng nhàn nhạt: “Những thứ đó chẳng có cách nào xử lý, em hãy ăn cơm không. Trên máy bay còn ít lương khô, ngày mai em có thể ăn bù.”

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ.

Mục Huyền mặc bệnh sạch sẽ, anh chê đồ ăn ở đây không vệ sinh.

Vì vậy, sắc mặt anh mới khó coi?

Tôi đương nhiên có thể hiểu điều này. Vừa rồi khi đi ngang qua ô cửa nhà bếp, tôi thấy một người đàn ông to lớn cời trần mình đầy mồ hôi đang sắp đồ ăn vào hộp cơm.

Tôi biết trên máy bay có đồ ăn dự trữ, do Mạc Lâm đích thân chuẩn bị. Nhưng vì chúng tôi dự định quay về trong ngày nên lượng rất ít, cùng lắm đủ một người ăn.

Không đợi tôi trả lời, Mục Huyền lại bắt đầu gọt cơm của anh. Tôi ngậy người nhìn anh. Mục Huyền rất nhanh rút miếng cơm nằm ở giữa. Tuy nhìn mặt nhíu mày nhưng do quá đói bụng, anh lập tức bỏ vào miệng.

Lúc này, tôi mới ăn một miếng nhỏ. Ngẫm nghĩ thế nào, tôi đưa miếng cơm của tôi cho anh.

“Tôi không có bệnh sạch sẽ. Anh còn phải chịu trách nhiệm đưa chúng ta ra khỏi đây, anh hãy ăn nhiều một chút đi.” Tôi lấy hộp cơm của Mục Huyền, đem chỗ cơm vừa bị anh gọt ra trút vào hộp cơm của tôi.

Anh nheo mắt, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Em...nhường cho tôi?”

Tôi còn chưa trả lời, thần sắc Mục Huyền đã khôi phục sự lạnh lẽo, ánh mắt anh cuộn trào một tia gì đó lạ thường: “Tôi rất vui mừng, nhưng tôi không chấp nhận. Tôi không thể để người phụ nữ của tôi...”

Mục Huyền chưa nói hết câu, tôi đã bỏ một miếng thịt bò vào miệng.

Ánh mắt anh hơi chần động, anh nhìn tôi chăm chú mà không lên tiếng.

Tôi bị anh chiếu tướng đến mức không thoải mái, nên hạ giọng nói nhỏ: “Anh ăn hết đi, ngày mai anh cũng ăn nốt đồ ở trên máy bay. Tôi chén đồ này, không có vấn đề gì đâu. Do bà ngoại tôi lớn tuổi nên tôi bắt đầu ở ký túc từ thời học cấp hai. Tôi ăn ở căng tin suốt ấy mà. Đồ ăn này sạch sẽ gấp mấy lần căng tin trường học tôi.”

Một lát sau, tôi ngẩng đầu: “Tôi no rồi, anh không ăn là lãng phí đấy.”

Mục Huyền trầm mặc vài giây rồi chậm rãi đưa miếng com vào miệng, nhẹ nhàng cắn từng miếng một.

“Được.” Anh thì thầm.

Tôi tủm tỉm cười.

Nhưng tôi nhanh chóng khóc dở mếu dở. Bởi vì Mục Huyền vừa ăn vừa nhìn tôi chăm chăm. Dáng vẻ của anh vẫn tao nhã như thường lệ, gương mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ, ánh mắt lộ một tia ẩn nhẫn khóa chặt vào người tôi.

Những người xung quanh phát hiện ra biểu hiện kỳ lạ của chúng tôi, nhưng Mục Huyền không hề bận tâm đến bọn họ. Anh cứ nhìn tôi chăm chú, khiến hai má tôi nóng ran. Tôi có ảo giác, hình như anh coi tôi là miếng com, từ từ nuốt vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lúc chúng tôi ăn com xong, nhà ăn đã chật ních người. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, đâu đâu cũng có bóng đen chuyển động. Đám người ở đây thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, thậm chí có cả nữ binh, nhưng đa số vẫn là đàn ông trẻ tuổi trắng kiện. Khi chúng tôi đi ra ngoài, tôi có thể cảm nhận thấy ánh mắt chăm chăm của nhiều người.

Liếc qua Mục Huyền, anh hơi cụp mi mắt, vẻ mặt lãnh đạm. Cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh cũng liếc tôi một cái. Đáy mắt anh đầy vẻ buồn bực và có phần tức giận. Tất cả được che giấu dưới thần sắc lạnh nhạt và hàng lông mi dài của anh.

Theo sự hiểu biết của tôi về Mục Huyền, việc tôi cùng cả trăm người đàn ông ở cùng một gian phòng chắc chắn đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh. Tôi vẫn không quên chuyện anh không cho phép một người đàn ông nào đặt chân lên phi thuyền của tôi. Nhưng bây giờ anh vẫn tỏ ra bình thường, chứng tỏ khả năng kiềm chế của anh cực kỳ tốt. Tất nhiên, lòng chiếm hữu của anh vẫn rất mạnh mẽ.

Đi đến cửa nhà ăn, người thủ ban này bước tới đón chúng tôi, báo cho chúng tôi biết vị trí nơi nghỉ ngơi của chúng tôi. Dõi theo bóng lưng hắn mỗi lúc xa dần, tôi không nhịn được nói nhỏ: “Người này nhiệt tình quá đi mất.”

Mục Huyền đột nhiên hơi thất thần. Anh từ từ quay đầu nhìn tôi, trầm mặc một lát, anh mới chậm rãi mở miệng: “Không phải hắn nhiệt tình, mà hắn đang giám sát chúng ta.”

Tôi giật mình kinh ngạc. Mục Huyền ôm người tôi đi về phía trước. Tôi một góc không bóng người, anh mới thì thầm bên tai tôi: “Đại khái trong vòng hai mươi tư giờ đồng hồ, bọn chúng sẽ lấy tư liệu từ tổng bộ, hoàn thành việc kiểm tra thân phận của chúng ta lần thứ hai.”

Tôi ngây người. Như vậy cũng có nghĩa đến lúc đó chúng tôi sẽ bị tiết lộ thân phận? Tên người thủ cũng sẽ giám sát chúng tôi cho đến lúc đó?

Vậy mà Mục Huyền vẫn thản nhiên như không?

Mục Huyền nhìn tôi chăm chú, ánh mắt anh hơi thất thần. Anh quan sát tôi một lượt từ đầu đến chân rồi lại quay về gương mặt tôi. Khi bốn mắt chạm nhau, anh chỉ cất giọng nhàn nhạt: “Đi thôi!”

Tôi vô cùng nghi hoặc, không biết Mục Huyền đang nghĩ gì. Chỉ biết, bàn tay anh đang đặt trên eo tôi càng siết chặt hơn.

Hành lang dài đèn điện tối mờ mờ, ánh sao bên ngoài cửa sổ nhấp nhua nhấp nháy, càng tôn thêm vẻ đẹp thuần khiết của vũ trụ. Chúng tôi đi qua cánh cửa này tới cánh cửa khác, cuối cùng dừng lại ở một căn phòng có cánh cửa hé mở. Ánh đèn màu vàng từ trong hắt ra ngoài, tôi lơ mơ có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện. Mục Huyền một tay ôm tôi, một tay đặt lên tay nắm cửa. Anh đứng bên ngoài trầm mặc vài phút mới đẩy cửa phòng.

Ánh đèn điện dịu dàng chiếu vào mặt, tôi thấy Mục Huyền đã khôi phục về bình tĩnh, thậm chí khóe miệng anh ẩn hiện nụ cười như có như không. Tiếng trò chuyện ồn ào đột nhiên chấm dứt. Tôi thuận theo ánh mắt Mục Huyền đảo một lượt quanh căn phòng, toàn thân tôi cứng đờ trong giây lát.

Căn phòng vừa hẹp vừa sâu. Hai bên là hai dãy giường hai tầng rất dài. Trong phòng toàn là đàn ông trẻ tuổi, kẻ ngồi ở đầu giường, người đứng bên cạnh giường. Có kẻ chỉ mặc áo may ô, có người cời trần trụi, để lộ thân hình màu đồng với cơ bắp rắn chắc. Thậm chí tôi còn nhìn thấy không ít đôi chân trần đầy lông lá. Mũi tôi có thể ngửi thấy mùi thuốc lá, mùi mồ hôi, cả mùi hôi chân hỗn hợp lan tỏa trong không khí.

Sau giây phút ngượng ngùng ngẩn ngui, tôi chợt nhớ ra một chuyện.

Trước đây, tôi từng nghe Mạc Phô kể qua, trên Lô cốt vũ trụ, nam nữ phi công đều sống chung trong một ký túc xá. Nơi người thú sắp xếp cho chúng tôi, nhất định là ký túc xá phi công.

Vừa rồi thần sắc Mục Huyền lộ vẻ khác thường, chính là nghĩ tới điều này?

Tôi đột nhiên thấy hơi đau lòng. Cảm giác đó vụt qua rất nhanh, nhưng vô cùng rõ ràng.

Trước đây, Mục Huyền thể hiện lòng chiếm hữu mạnh mẽ, tôi cảm thấy bất lực nhưng chẳng hề bận tâm. Vậy mà bây giờ tôi rơi vào tình cảnh phải ngủ chung phòng với mười mấy người đàn ông hormone dồi dào. Nếu là trước kia, chắc chắn Mục Huyền sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng hôm nay, anh chẳng nói một câu, cũng chẳng có bất cứ hành động nào. Anh chỉ thất thần nhìn tôi chăm chú, đứng yên lặng trước cửa phòng, sau đó bình thân đối mặt với tất cả.

Tôi tất nhiên biết Mục Huyền lấy đại cuộc làm trọng. Nhưng sự lạnh lùng và kiềm chế của anh vào lúc này, ngược lại khiến tôi cảm nhận một cách chân thực lòng chiếm hữu mãnh liệt của anh đối với tôi và sự ăm nham thâm trầm của anh hơn bất cứ lúc nào khác.

Tôi đột nhiên cảm thấy đau lòng. Đồng thời, một tia ngọt ngào cũng len lỏi vào trái tim tôi. Tôi đưa mắt quan sát Mục Huyền. Gương mặt anh tuấn tú và yên tĩnh, như một viên ngọc đẹp để dưới ánh đèn. Màu sắc dịu dàng của viên ngọc đó khiến lòng tôi trở nên ấm áp. Trầm mặc trong giây lát, tôi thu hồi ánh mắt, cùng anh lặng lẽ nhìn về phía trước.

Bắt gặp hai chúng tôi, đám đàn ông cũng ngây ra, rồi đưa mắt nhìn nhau. Có người cười nói: “Hai người thuộc nhánh nào mà chúng tôi chưa gặp bao giờ?”

Mục Huyền kéo tay tôi đi sâu vào bên trong, tìm một chiếc giường trống. Anh đảo mắt một lượt nhưng không bảo tôi ngồi xuống, mà mỉm cười với người vừa hỏi: “Tôi là thượng úy Tùng Ân. Đây là thiếu úy Nặc Y, cộng sự của tôi. Chúng tôi là người của thượng tá Kha Đột.”

Người đó “ờ” một tiếng. Một người đàn ông nước da ngăm đen cao lớn tiếp lời: “Nghe nói hôm nay có người đụng độ với không quân Đế đô, tiêu diệt cả máy bay của chúng, là các anh phải không?”

Mục Huyền trả lời: “Rất không may, là chúng tôi.”

Đám đàn ông ngó ra rồi cười ồ. Người trước đó lại hỏi: “Thượng tá Kha Đột là đồng hương của tôi.” Mục Huyền liếc hần một cái: “Anh cũng là người của hành tinh Duy Mạn? Rượu Mạt Nhĩ của các anh khó uống như nước tiểu ấy.”

Đám đàn ông lại bật cười ha hả. Người đàn ông Duy Mạn gật đầu mỉm cười: “Đúng là rất khó uống, tôi chưa từng nếm thử bao giờ.” Một người khác đi qua vỗ vai Mục Huyền: “Hi, tôi thích anh bạn này.” Tôi nhìn thấy bàn tay của người đó thô ráp, móng tay đen sì. Nhưng Mục Huyền vẫn không có phản ứng, trên mặt anh vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Lúc này, rất nhiều ánh mắt dồn vào người tôi. Tên phi công thuộc hành tinh Duy Mạn hỏi: “Thiếu úy Nặc Y xinh thật đấy, hai người là một đôi à?”

Tôi hơi khấn trương, nhưng tôi nghĩ bản thân không nên quá thận trọng, thế là tôi ngẩng đầu mỉm cười với bọn họ. Ý cười trong khóe mắt đám đàn ông càng sâu hơn. Eo tôi đột nhiên bị siết chặt, hơi thở nóng hổi của Mục Huyền phả trên mặt tôi. Anh ôm tôi vào lòng, dụi mặt vào cổ tôi và cất giọng lãnh đạm: “Cô ấy là của tôi.” Ngừng một lát, anh bổ sung thêm một câu: “Tôi thuộc chủng tộc thú.”

Đám đàn ông ngây ra, một người nói: “Thế thì đáng tiếc thật.” Câu nói có vẻ thách thức, nhưng Mục Huyền chỉ liếc hần một cái mà không lên tiếng.

Đám đàn ông không còn bận tâm đến chúng tôi mà quay ra trò chuyện với nhau. Có người nằm xuống giường, đeo cái chụp mắt đi ngủ. Mục Huyền đưa mắt về chiếc giường đơn, nói khẽ: “Lên đi.” Tôi cời giầy treo lên giường. Mục Huyền cau mày ngồi xuống.

Quanh giường có rèm che và đèn ngủ, coi như một không gian kín mít. Mục Huyền trầm mặc trong giây lát rồi nằm thẳng xuống giường. Thân hình anh vốn cao lớn, tôi liền bị dón về một góc. Người tôi bông nhẹ bẫng, tôi đã bị anh bế lên, đặt nằm trên người anh.

Chúng tôi mặt đối mặt, hai thân thể dính vào nhau. Sắc mặt Mục Huyền vẫn lạnh lạnh như thường lệ.

“Nằm úp sắp ngủ... không dễ chịu.” Tôi rất không thoải mái.

Ai ngờ Mục Huyền trả lời: “Tôi không thể để em nằm xuống chiếc giường này.”

Tôi lập tức hiểu ý Mục Huyền. Không biết bao nhiêu người từng nằm trên chiếc giường này, vì vậy anh mới để tôi nằm trên người anh, cách ly với chiếc

giường.

Tôi đột nhiên nhớ đến bộ dạng trầm ngâm của Mục Huyền lúc đứng ở cửa ra vào. Tôi bỗng dưng mềm lòng, thế là tôi gật đầu, nằm sấp trên người anh bất động. Nghe tiếng tim đập của anh, thân thể căng thẳng suốt một ngày bất giác thả lỏng. Mục Huyền không nói một lời nào, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của tôi. Tôi cảm thấy hơi kỳ quái, hơi ngượng ngùng, nhưng... cũng rất dễ chịu.

“Thượng úy này, còn mấy chiếc giường trống không nằm. Anh định “chiến đấu” ngay bây giờ đây à? Không nhin nổi sao? Anh cũng nên suy nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi nữa chứ?” Bên ngoài tấm rèm có người mở miệng hỏi, sau đó là tiếng cười rần rần.

“Xin lỗi.” Giọng nói trầm ổn của Mục Huyền vang lên: “Tôi quen rồi.”

“Động tác nhẹ nhàng một chút, đừng làm tôi thức giấc.” Người ở giường trên cất cao giọng.

“Không đâu.” Mục Huyền lãnh đạm trả lời. Ý tứ của bọn họ rất rõ ràng làm hai má tôi nóng ran. Tôi đưa mắt về phía Mục Huyền, nào ngờ anh cũng đang nhìn tôi, lông mày nhíu chặt, ánh mắt u tối.

Tim tôi đập nhanh một nhịp. Tôi không cho rằng Mục Huyền sẽ làm gì tôi, ở một nơi “bẩn” như thế này. Nhưng mỗi lần chúng tôi ôm nhau, anh đều có phản ứng. Bây giờ tôi lại nằm trên người anh, chắc chắn anh sẽ khó chịu suốt đêm.

Nơi ở giữa hai đùi tôi đột nhiên ngứa ngứa, làn da ở chỗ đó phảng phất hồi tưởng lại cảm giác bị vật cương cứng của Mục Huyền chọc vào. Thân thể tôi cứng nhắc, tôi chuẩn bị sẵn tinh thần đón nhận sự xuất hiện của một vật nỏ to và hơi động đậy. Tuy nhiên một lúc sau, dưới bụng vẫn không có động tĩnh. Tôi hơi bất ngờ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, tôi cảm thấy một dòng khí nóng, thẩm thấu vào da thịt trên toàn thân tôi.

Cảm giác này khá quen thuộc. Hôm bị Mục Huyền cắn vào vai, tôi cũng có cảm giác tương tự. Đó là “Sức mạnh tinh thần” của anh. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mục Huyền, lẽ nào anh sợ có người hãm hại chúng tôi?

Mục Huyền cũng không rời mắt khỏi tôi, lông mày của anh hơi nhíu lại, bờ môi hơi mím chặt. Gương mặt trắng ngần vừa nghiêm nghị vừa lạnh lùng. Một lúc sau, toàn thân chúng tôi được bao trùm bởi luồng khí nóng. Đến lúc này lông mày của Mục Huyền mới giãn ra, nhưng ánh mắt vẫn thâm trầm như cũ.

“Sao thế?” Tôi hỏi nhỏ, ngữ điệu đầy cảnh giác.

“Ngăn cách với bên ngoài.” Mục Huyền trả lời: “Trong phạm vi “Sức mạnh tinh thần”, chỉ có em và tôi.” Anh càng ôm tôi chặt hơn: “Chỉ có hơi thở của tôi, mùi vị của tôi, hơi ấm của tôi... Em có thể ngủ được rồi.”

Tim tôi đập nhanh một nhịp. Tôi khóc cười không xong, đồng thời hơi xót xa và cảm động. Tôi nằm sấp trên người anh, không nói một lời nào. Một lúc sau, tôi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nằm ngủ trên thân thể một người đàn ông có bộ xương rất cứng thật không dễ chịu một chút nào. Giấc ngủ của tôi không liên mạch. Tôi tỉnh lại mấy lần, lần nào cũng bắt gặp gương mặt lạnh lùng của Mục Huyền, anh vẫn mở mắt, thần sắc u ám. Tôi thậm chí có thể cảm nhận được cơ bắp trên toàn thân anh căng cứng.

Phát hiện tôi thức giấc, Mục Huyền không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn tôi chăm chú, tôi cũng mơ mơ màng màng nhìn anh. Có lúc anh hôn tôi, tôi không phân biệt mình đang tỉnh hay đang ngủ say, chỉ cảm thấy có một thứ gì đó ấm nóng mềm mại cuộn chặt miệng lưỡi tôi.

Lại một lần nữa tỉnh giấc, tôi phát hiện mình vẫn nằm sấp trên ngực Mục Huyền. Vừa ngẩng đầu, tôi liền thấy anh đang cụp mi mắt quan sát tôi. Thần sắc anh vô cùng dịu dàng và mệt mỏi.

Chắc là cả đêm anh không ngủ, để duy trì từ trường của “Sức mạnh tinh thần” bao bọc quanh chúng tôi.

Mục Huyền ôm tôi ngồi dậy: “Đến lúc xuất phát rồi.”

Tôi gật đầu. Mục Huyền kéo rèm. Đám đàn ông bên ngoài ồn ào náo nhiệt. Mục Huyền lên tiếng chào hỏi bọn họ.

“Hi, chúng tôi chẳng nghe thấy động tĩnh, vậy mà hai người mệt đến mức này sao?” Có kẻ cười cợt trên choker.

Mục Huyền không trả lời, cầm tay tôi đi ra cửa. Bên ngoài cửa sổ đã có mấy chục chiếc máy bay chiến đấu bay xung quanh Lô cốt vũ trụ. Mục Huyền im lặng quan sát một lúc, ánh mắt anh khôi phục vẻ sắc bén và trầm tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Máy bay của chúng tôi giống một ngọn sóng bình thường trên mặt biển trong đêm tối. Chúng tôi bay lẫn vào hạm đội lính đánh thuê khổng lồ lao vút đi trong vũ trụ.

Mục Huyền trầm ngâm cúi đầu quan sát bản đồ rada ngân hà. Bộ dạng của anh rất điềm tĩnh, chắc anh đang nghĩ cách thoát thân. Chỉ là thời hạn của chúng tôi mỗi lúc một gần.

Tôi nhướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở một nơi không xa, ngay bên dưới Lô cốt vũ trụ có một chiếc chiến hạm màu đen cỡ vừa đang lặng lẽ chuyển động. Trông nó rất lặng lẽ, nhưng cũng rất đẹp mắt. Tôi bắt giác quan sát nó hồi lâu.

“Chiến hạm kia là gì vậy?” Tôi không nhận được hỏi Mục Huyền.

Anh chỉ liếc qua, trả lời lãnh đạm: “Đó là chiến hạm chỉ huy của Dịch Phố Thành.” Sau đó, anh tiếp tục cắm cúi vào hệ thống rada.

Tôi không ngờ sĩ quan chỉ huy của binh đoàn đánh thuê lại có cái tên phóng khoáng như vậy, vô ý thức lắm bả: “Dịch Phố Thành?”

Mục Huyền lập tức ngừng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh: “Đừng để ý đến hắn.”

“...Ồ.”

Trên thực tế, tôi cũng chẳng có cảm tình với tên sĩ quan chỉ huy của Chiêu Trứ tiếng xấu vang dội. Có điều tôi không ngờ, nhắc đến Dịch Phố Thành, Mục Huyền không tỏ thái độ đối địch hay tức giận. Anh chỉ nhắc nhở tôi, đừng để ý đến người đó, như đối xử với những người đàn ông khác ở bên cạnh tôi.

Điều này chứng tỏ, Dịch Phố Thành tuy là địch thủ của Mục Huyền, nhưng Mục Huyền vẫn duy trì tư thế cao ngạo thường lệ, không thèm để mắt đến người này.

Tôi đột nhiên có dự cảm, tên Dịch Phố Thành này điều động binh lực xâm lược, cuối cùng hắn có khả năng thua không còn một manh giáp. Người đời chẳng có câu “Vì không tranh với ai, nên không ai tranh với mình” hay sao?

Không biết trái tim mạnh mẽ và băng giá của Mục Huyền được luyện thành như thế nào? Anh hình như luôn giữ thái độ không thèm để ý đến tất cả sự vật và con người ở xung quanh, ngoại trừ....

Ngoại trừ tôi ra. Đối với tôi, anh cố chấp một cách ngang bướng và vô cùng cuồng nhiệt.

Gien của tộc thú, quả thật là một sự tồn tại thần kỳ.

Chúng tôi lại bay thêm một lúc, hệ thống thông tin của binh đoàn đánh thuê đột nhiên truyền đến giọng nói đàn ông: “Chú ý, chú ý, phát hiện một hạm đội không rõ thân phận ở phía trước. Toàn thể phân tán ẩn nấp, phân tán ẩn nấp.”

Lời nói vừa dứt, rất nhiều máy bay xung quanh chúng tôi, chia thành nhóm nhỏ bay theo các hướng khác nhau, tạo thành vệt sáng bạc trong không trung.

Mục Huyền hơi mỉm cười, điều chỉnh bàn lái. Máy bay của chúng tôi cũng nghiêng cánh chao lượn, bình ổn bay theo nhóm ở bên phải. Tôi chợt hiểu ra ý đồ của anh, anh đang đợi cơ hội này.

“Hạm đội thân phận không rõ ràng” nhất định là do Mục Huyền bố trí từ ngày hôm qua. Một khi đội hình tách ra, chúng tôi có thể mượn gió bẻ măng trốn thoát. Kể chi trách nhiệm giám sát chúng tôi trong lúc vội vàng cũng không có cách nào lẫn theo dấu vết chúng tôi.

Quả nhiên, chúng tôi bay theo tiểu đội bên tay phải một lát, Lô cốt vũ trụ ở đằng sau mỗi lúc một xa. Máy bay của chúng tôi đột ngột bay chậm lại rồi lặng lẽ quay đầu, tách khỏi đội bay phía trước. Mục Huyền cất giọng trầm trầm: “Lại đây, chúng ta chuẩn bị tăng tốc.”

Tôi tự giác ôm chặt thắt lưng anh, nhắm tịt hai mắt. Mục Huyền cất tiếng cười khẽ, dịu dàng hỏi tôi: “Ngồi trên máy bay của tôi đáng sợ như vậy sao?”

Tôi đang định trả lời, một sức mạnh cực lớn ập đến, chúng tôi đồng thời đập người vào thành ghế phía sau. Chiếc máy bay tăng tốc lao đi với tốc độ không thể tưởng tượng nổi. Ngôi sao bên ngoài cửa sổ biến thành một vệt trắng dài.

Tôi hoa mắt chóng mặt, vội vàng vùi đầu vào lòng Mục Huyền. Tôi không nhìn thấy gương mặt anh, nhưng trực giác cho tôi biết, nhất định anh đang mỉm cười.

Nhưng tôi hoàn toàn không ngờ, tôi có thể thiếp đi trong hoàn cảnh như vậy, có lẽ do cảm giác choáng váng quá lợi hại. Lúc tỉnh dậy, tôi phát hiện tôi vẫn ở trong lòng Mục Huyền với tư thế không thay đổi. Mục Huyền giơ một cánh tay ôm eo tôi từ lúc nào. Tôi liền ngời thẳng người, anh vẫn điềm tĩnh quan sát phía trước như cũ.

Tôi ngừng đầu nhìn qua ngoài cửa sổ, lập tức sững sờ. Bởi vì bên ngoài có ba chiếc máy bay chiến đấu màu xám, bay cùng một phương hướng với chúng tôi.

“Đó là người của tôi.” Mục Huyền cất giọng nhẹ nhàng.

Tôi ngây người, thờ phào nhẹ nhõm. Tốt quá, lẽ nào chúng tôi đã an toàn thoát khỏi địa bàn của đám lính đánh thuê?

Tuy nhiên, suy đoán tươi đẹp của tôi nhanh chóng bị phá vỡ. Bởi vì hệ thống liên lạc trong mũ bảo hiểm vang lên một giọng nói xa lạ: “Ngài chỉ huy, tiểu đội ba vừa báo cáo, có hai mươi chiếc máy bay địch đang bay ngược hướng về phía chúng ta. Dự kiến mười phút nữa chúng ta sẽ đụng độ với chúng. Phía trước có một trạm không gian tạm thời của lính đánh thuê. Tôi kiến nghị chúng ta đến đó lánh mặt.”

“Đồng ý.”

Tôi dõi mắt về phía trước, chỉ thấy một khối kiến trúc màu đen hình tròn ẩn hiện đằng sau một tinh vân bao la mờ mịt, lơ lửng trong không trung.

Sau đó, Mục Huyền lại trao đổi ngắn gọn với bọn họ. Tôi đại khái nghe ra đầu đuôi câu chuyện. Hôm qua, ngay sau khi chúng tôi gặp nguy hiểm, Mục Huyền lập tức liên hệ với hạm đội. Hạm đội bí mật cử mười tiểu đội đi tìm kiếm chúng tôi. Hôm nay, sau khi Mục Huyền đưa tôi chạy thoát, chúng tôi bay đến khu vực này và tình cờ gặp tiểu đội thứ tư. Chúng tôi chỉ cần bay thêm một tiếng đồng hồ nữa là có thể rời khỏi phạm vi bức xạ từ trường của cột Niên hoa. Đến lúc đó, chúng tôi có thể tiến hành nhảy siêu quang tốc, trở về “Vùng đất hoang vu” trong tích tắc. Như vậy, chúng tôi mới an toàn một cách triệt để.

Nhưng đám lính đánh thuê cũng không phải hạng tầm thường. Chúng tôi chạy thoát không bao lâu đã có máy bay địch đuổi theo. Lúc đó, tôi đang nằm ngủ trong lòng Mục Huyền nên không hề hay biết.

Mục Huyền không muốn trực tiếp giao chiến trong hoàn cảnh địch đông ta ít, dễ rơi vào vũng bùn của đại quân đối phương. Vì vậy, anh dẫn tiểu đội bay vòng vèo trốn tránh. Chúng tôi bây giờ đã bay tới một nơi xa xôi. Lần này gặp phải khá đông máy bay địch, vì vậy Mục Huyền quyết định trốn ở trong trạm không gian.

Ở cự ly gần, trạm không gian cỡ nhỏ đó giống một cái thùng hình tròn màu đen, từ từ chuyển động. Bên ngoài trạm không gian đậu hai chiếc máy bay chiến đấu màu đen.

Quá trình đánh chiếm trạm không gian diễn ra vô cùng thuận lợi. Tiểu đội trưởng, thượng úy A Đạo Phổ là một người đàn ông cao lớn, trông có vẻ tinh anh trầm ổn. Anh ta nói dối chúng tôi là lính đánh thuê, áp sát máy bay của đối phương. Sau đó nhân lúc đối phương kiểm tra giấy tờ, tiểu đội của anh ta bất ngờ chế ngự tất cả quân địch.

Ngồi trong máy bay của Mục Huyền, tôi chỉ nhìn thấy A Đạo Phổ bắt người của đối phương lên máy bay của anh ta. Một lúc sau, anh ta báo cáo với Mục Huyền qua hệ thống liên lạc: “Có thể vào trạm không gian rồi.”

Chúng tôi đỗ máy bay ở bên ngoài trạm không gian. Tiểu đội của A Đạo Phổ gồm tất cả sáu người. Anh ta và ba người lính lưu lại ở bên ngoài, đóng giả làm lính đánh thuê, để đối phó đám máy bay địch sắp đến gần.

“Chuyện này đơn giản thôi.” A Đạo Phổ nói với Mục Huyền: “Những tiểu đội tìm kiếm khác đã rút lui mà không kinh động đến binh đoàn đánh thuê. Bọn chúng tưởng ngài chỉ có một chiếc máy bay, nên sẽ không nghi ngờ chúng tôi.”

Hai người còn lại trong tiểu đội hộ tống tôi và Mục Huyền vào trạm không gian tạm thời lánh nạn. Nhưng đúng lúc này, xảy ra một sự cố bất ngờ.

Trạm không gian tạm thời gồm năm tầng. Hai tầng dưới cùng dùng để ở, ba tầng trên là kho vũ khí và súng ống. Binh sỹ của Mục Huyền lục soát hai tầng dưới cùng, phát hiện không một bóng người. Khi chúng tôi tiến vào kho vũ khí ở tầng thứ tư để tìm nhiên liệu, chúng tôi bất ngờ đụng phải sáu tên lính đánh thuê đang vắt súng tựa vào bờ tường ngủ gật.

Lúc đó, đèn trong kho vũ khí tối mù mù, nhưng đám lính đánh thuê có phản ứng rất nhanh. Chúng cầm súng chĩa thẳng vào chúng tôi, ai nấy thần sắc đầy cảnh giác. Phía chúng tôi gồm bốn người, tôi lại không có sức chiến đấu nên chỉ còn lại ba địch sáu.

Tôi căng thẳng vô cùng, kẻ địch đông gấp đôi chúng tôi. Ở khoảng cách gần như vậy, Mục Huyền tài giỏi đến mấy cũng chẳng có ba đầu sáu tay, nếu nổ súng chưa chắc đã chiếm thế thượng phong. Sắc mặt hai binh sỹ bảo vệ chúng tôi hết sức nặng nề. Bọn họ cũng giờ thẳng khẩu súng vào đám lính đánh thuê, lòng ngực phập phồng dữ dội.

Mục Huyền lạnh lùng quan sát đối phương. Anh không hề tỏ ra hoảng hốt, gương mặt anh tỏa ra hàn khí bức người.

Hai bên im lặng trong giây lát. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi gặp cảnh chĩa súng vào nhau, toàn thân tôi cứng đờ.

Nhưng tôi thật sự không ngờ, dám chắc tất cả những người có mặt cũng không thể ngờ, Mục Huyền đột nhiên mở miệng, ngữ khí vô cùng lạnh lẽo: “Thiếu úy, hãy tịch thu súng của bọn họ. Trung úy, kiểm tra các tầng khác, thông báo A Đạo Phổ, đóng tua bin ở tầng cuối cùng, cài bom xung quanh trạm không gian.” Sau đó, anh lạnh lùng liếc đám lính đánh thuê: “Tôi không giết tù binh, đừng gây phiền phức cho tôi.” Nói xong, Mục Huyền không để ý đến ánh mắt ngỡ ngàng của đám lính đánh thuê, quay sang tôi: “Đi thôi!”

Tôi hoàn toàn ngây ngốc. Cho tới khi đi ra ngoài hành lang, tôi mới cảm thấy sợ hãi, ngập ngừng hỏi: “Anh...”

Mục Huyền liếc tôi một cái: “Sao nào?”

Tôi còn chưa mở miệng, một phi công trẻ tuổi mang quân hàm thiếu úy chạy tới, cất giọng vô cùng kính nể: “Ngài chỉ huy, chúng tôi đã tước vũ khí của bọn họ, không một ai phản kháng. Các tầng khác không có người.”

Mục Huyền lãnh đạm gật đầu: “Khi nào A Đạo Phổ bố trí xong xuôi, chúng ta sẽ lập tức xuất phát.” Viên thiếu úy gật đầu rồi chạy đi chỗ khác.

Mục Huyền dẫn tôi xuống tầng cuối cùng. Ở đó có mấy cái giường, còn có cả ghế sofa, trông cũng có vẻ sạch sẽ. Mục Huyền nhủ mày, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục, cùng tôi ngồi xuống ghế sofa. Đến lúc này, anh mới quay sang hỏi tôi: “Vừa rồi em định nói gì?”

“Anh nói như vậy, không sợ bọn chúng nổ súng sao?”

Mục Huyền mỉm cười: “Tiểu đội của A Đạo Phổ là đội quân tinh nhuệ trong hạm đội của tôi. Mấy tên lính đánh thuê này không phải là đối thủ của bọn họ.”

Tôi “ờ” một tiếng. Nhưng nghĩ lại, tôi cảm thấy không đúng. Tiểu đội của A Đạo Phổ cứ cho là tinh nhuệ đi, nhưng lúc đó phần lớn bọn họ đều ở bên ngoài trạm không gian. Mục Huyền chỉ đem theo hai người lính. Tại sao anh không hề hoảng sợ, còn ngang nhiên sai thuộc hạ tước vũ khí đối phương rồi quay người bỏ đi mất?

Tôi đột nhiên nhớ tới một điển tích quân sự tôi từng đọc được trên một cuốn sách nào đó. Đại ý nói, chủ tịch Mao trong một trận chiến với quân địch cũng từng gặp phải tình huống nguy hiểm. Nhưng ông không biết lấy đâu ra khí phách hiên ngang, chấp hai tay sau lưng đi một vòng quanh chiến hào quân địch. Quân địch mở to mắt nhìn ông từ từ tiến lại gần, bị khí thế của ông áp đảo nên chẳng ai dám nổ súng. (Chủ tịch Mao: chủ tịch Mao Trạch Đông)

Tôi bất giác liếc nhìn gương mặt nghiêng lạnh lùng của Mục Huyền. Anh dường như hơi mệt mỏi, đầu tựa vào thành ghế sofa, trầm tư điều gì đó.

Rốt cuộc là anh nhanh trí thắng đối phương trong trò chơi tâm lý, hay anh thật sự không coi đám lính đánh thuê đó ra gì?

Tuy giả thuyết sau hơi vớ vẩn nhưng tôi cảm thấy với tính cách của Mục Huyền, nhiều khả năng là nguyên nhân thứ hai.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, ánh đèn tối mờ mờ. Đồ đạc của lính đánh thuê rất đơn giản, màu sắc lạnh lẽo. Mục Huyền đột nhiên đặt tay lên cầm tôi, nâng mặt tôi, đồng tử đen nhánh của anh nhìn tôi chăm chú.

Trong hơn hai mươi tiếng đồng hồ vừa qua, chúng tôi luôn ở trong trạng thái chiến đấu, nằm vùng, trốn chạy. Phần lớn thời gian, chúng tôi vì tình thế bất buộc phải nương tựa vào nhau. Tất cả đều suông sẽ thuận lợi nên tâm trạng của tôi không còn hồi hộp bất an. Nhưng vào thời khắc này, sự đụng chạm của Mục Huyền khiến tôi cảm thấy một nỗi căng thẳng mơ hồ.

Anh không hôn tôi mà chỉ cúi đầu nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt anh không hẳn là dịu dàng mà sâu thẳm và chăm chú. Trong không gian kín mít chỉ có hai chúng tôi, đầu óc tôi đột nhiên trở nên trống rỗng.

Tôi cúi đầu tránh ánh mắt của Mục Huyền. Nào ngờ anh cũng cúi đầu, tiếp tục quan sát tôi. Có lẽ cử chỉ của anh rất đối tự nhiên và có chút trẻ con, khiến tôi hơi buồn cười.

Mục Huyền vẫn tiếp tục nhìn tôi, nhưng ánh mắt anh dần dần thay đổi. Tôi cảm thấy một độ ấm tỏa ra từ đồng tử đen nhánh u ám đó.

“Lát nữa em ngồi máy bay của A Đạo Phổ, Mạc Phổ sẽ đi đón em. Tôi sẽ trực tiếp nhảy siêu quang tốc đến nơi hạm đội đóng quân.” Thanh âm của anh rất nhẹ: “Có thể phải rời xa em một thời gian.”

Tôi hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ý anh. Mục Huyền chủ động đề nghị tôi ngồi máy bay của người đàn ông khác, chứng tỏ tình hình tương đối khẩn cấp, anh buộc phải thỏa hiệp. Tôi gật đầu: “Được thôi.”

Mục Huyền chỉ nhìn tôi mà không tiếp tục nói chuyện. Đèn điện chiếu ánh sáng dịu dàng lên gương mặt anh tuấn như tượng điêu khắc của anh, hàng lông mi dài đen nhánh hơi động đậy. Đôi mắt anh trong như hồ nước, sâu thẳm và chuyên chú. Gương mặt Mục Huyền từ từ áp sát, đôi môi mỏng của anh từ từ hé mở, tôi vô ý thức nhắm mắt.

Trong lòng tôi xuất hiện một cảm giác không giống trước đây.

Sau đó, tim tôi đập thành thịch, thịch thịch, rõ ràng và dồn dập. Giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim tôi rồi thả ra, lại bóp nghẹt rồi thả ra. Trong tôi xuất hiện một nỗi căng thẳng chưa từng có. Người tôi hơi run rẩy, lồng ngực của tôi phảng phất bị nhét đầy cỏ dại, hơi ngura ngura, hơi khó chịu. Tất cả những điều này khiến tôi hành động theo bản năng, thè đầu lưỡi vốn cứng nhắc hồi ứng nụ hôn của Mục Huyền.

Tôi không mở mắt, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng vòng tay siết chặt của anh. Mục Huyền hôn tôi ngẫu nhiên. Tôi ngoan ngoãn thuận theo anh, để mặc môi lưỡi dây dưa hòa quyện.

Một lúc sau, Mục Huyền buông lỏng người tôi, vùi đầu trên vai tôi mà không nói một câu. Lúc này tôi mới phát hiện, hai chúng tôi không biết nằm xuống ghế sofa từ lúc nào, cả người anh nằm đè lên người tôi.

Nụ hôn vừa kết thúc giống một giấc mơ, tôi cũng không hiểu tại sao đột nhiên chấp nhận nụ hôn của Mục Huyền. Mặt tôi vẫn còn đỏ ửng, việc anh không lên tiếng rất hợp ý tôi.

Tôi hồi phục sự bình tĩnh một lúc, Mục Huyền vẫn giữ nguyên tư thế bất động. Tôi cup mắt nhìn, phát hiện gương mặt đẹp đẽ như bức họa của anh rất yên tĩnh, mí mắt khép lại, hơi thở đều đều. Anh đã ngủ say.

Tôi nhớ đến đêm qua Mục Huyền đã thức trắng để giữ “Sức mạnh tinh thần”. Biết anh rất mệt mỏi nhưng tôi không ngờ anh nằm ngủ gục trên người tôi.

Hồi tưởng lại cảnh tôi nằm úp sấp trên người anh, anh đúng là dễ ngủ hơn tôi nhiều.

Trong giấc ngủ, gương mặt Mục Huyền không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo như bình thường. Dung mạo thanh tú sinh động của anh đặc biệt ngoan ngoãn và yên bình. Tôi ngắm anh một lúc rồi ngẩng đầu nhìn trần nhà, nằm một tư thế bất động.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Máy bay bay rất bình ổn, không một chút tròng trành lắc lư. Tôi tựa vào vách khoang thần thờ.

Trên vị trí điều khiển ở phía trước là bóng lưng thẳng tắp của A Đạo Phổ và một viên thiếu úy.

Chiếc máy bay do Mục Huyền lái ở đằng trước chúng tôi. Máy bay chiến đấu màu xám mờ di chuyển với tốc độ đều đều, giữ khoảng cách cố định, dẫn đường cho chúng tôi.

Vừa rồi, A Đạo Phổ thành công trong việc ứng phó đám lính đánh thuê tìm kiếm chúng tôi. Chúng tôi an toàn thoát khỏi trạm không gian. Hiện tại, chúng tôi đã bay khoảng một tiếng đồng hồ, nhưng nghe nói vẫn có khả năng gặp phải máy bay chiến đấu của kẻ địch.

Hệ thống liên lạc trong mũ bảo hiểm không ngừng vang lên thanh âm đối thoại của Mục Huyền và thuộc hạ.

“Ngài chỉ huy, tọa độ nhảy không gian đã thiết lập xong rồi.”

“Tốt.”

“Ngài chỉ huy, đường bay bên trái cần điều chỉnh 15 độ.”

“Tiến hành điều chỉnh.”

“Phát hiện tín hiệu máy bay địch ở phía trước. Xin nhắc lại, phát hiện tín hiệu máy bay địch ở phía trước, toàn đội ẩn náu, ẩn náu.” Thanh âm sắc lạnh của A Đạo Phổ đột nhiên vang lên. Tim tôi đập thình thịch, lại gặp máy bay địch. Tôi đang định ngẩng đầu ngó nghiêng, thân máy bay đột ngột lộn ngược. Tôi chỉ cảm thấy trời đất điên đảo, lưng đập vào vách khoang đau điếng. Tôi hét một tiếng, máy bay đã như con chim ưng lao vút xuống bên dưới.

Một lúc sau, máy bay mới bình ổn trở lại, tôi thở dài một hơi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Các phi công cũng bắt đầu nói chuyện qua hệ thống thông tin.

“Bọn chúng đã đi chưa? Nguy hiểm thật đấy.”

“Chắc không gặp kẻ địch nữa đâu. Vài phút sau là đến khu vực an toàn rồi, tôi chỉ muốn nhảy ngay bây giờ.” (Tại sao đội của Mục Huyền không nhảy không gian trốn đi chỗ khác? Chương trước có giải thích: bọn họ vẫn ở trong khu vực bức xạ của cột Niên hoa nên chưa thể khởi động động cơ siêu quang tốc)

Bọn họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, còn thần hồn của tôi vẫn lơ lửng ở phương nào.

“Hoa Dao!” Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai tôi.

Tôi giật mình, là Mục Huyền.

“Tôi đây.” Tôi trả lời.

Mục Huyền ngừng một hai giây mới mở miệng: “Vừa rồi em có sợ không?”

Lòng tôi chùng xuống, tình huống ban nãy xảy ra bất thành linh, vậy mà anh vẫn nhớ đến tôi.

Tôi đoán Mục Huyền đang nói chuyện với tôi trên *tần số được mã hóa*. Tần số này bây giờ chỉ có thanh âm của hai chúng tôi.

“Tôi không sao.” Tôi bổ sung thêm: “Anh đừng lo.”

“Ồ.” Giọng nói Mục Huyền pha trộn ý cười: “Cạnh tủ đựng đồ ở bên tay trái em có một cái cột kim loại.”

Chỗ ngồi của tôi đối diện cửa khoang phía sau. Tôi quay ra nhìn, quả nhiên thấy một cây cột đen sì sì.

“Cần tôi làm gì?” Tôi tưởng Mục Huyền có ý đồ gì đó.

“Em có thể ôm chặt nó.”

Tôi ngó người, mặt đỏ bừng: “...Được.”

“Coi nó như tôi.” Anh hạ thấp giọng khi nói câu này, giống như đang thì thầm bên tai tôi.

Mặt tôi càng nóng ran. Tôi đưa mắt về phía trước, A Đạo Phổ và viên thiếu úy vẫn ngồi thẳng người, không có động tĩnh nào khác. Tôi đột nhiên có cảm giác lén lút lút lút. Tôi giơ tay ôm cây cột, nói nhỏ: “Tôi đã ôm rồi.”

“Ồ.” Mục Huyền im lặng, hệ thống liên lạc rơi vào trạng thái yên tĩnh. Tôi đoán chắc anh đã tắt tần số bí mật.

Đúng lúc này, có người phì cười một tiếng, đó là tiếng cười cố gắng nín nhịn mà không nhịn nổi.

Tôi tròn mắt há mồm.

Tiếp theo có mấy người cùng bật cười. Thanh âm của bọn họ rất khẽ, nhưng phảng phất như tiếng còi cảnh báo bên tai tôi. Tôi nghĩ không thể nào, nhất định là bọn họ đang trò chuyện ở tần số công cộng, vừa vặn gặp chuyện buồn cười.

“Mục Huyền.” Tôi hét lên.

Tiếng cười ở bên tai đột nhiên biến mất. Vài giây sau, giọng nói dịu dàng của Mục Huyền vang lên: “Tôi đây.” Hình như nghe thấy tiếng tôi gọi, anh lại chuyển sang tần số mã hóa.

Tôi dè dặt hỏi: “Vừa rồi chúng ta nói chuyện ở tần số mã hóa phải không?”

Mục Huyền không lên tiếng, nhưng tôi lờ mờ nghe thấy tiếng cười của người khác. Sau đó, Mục Huyền điềm nhiên trả lời: “Không phải, trong mũ bảo hiểm của em chỉ có tần số công cộng.”

Chỉ một giây sau, đám đàn ông phát ra tiếng cười ha hả, chẳng cần giữ phép lịch sự hay nín nhịn và kiêng dè như trước đó. Tôi ngượng đến mức chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống. Mục Huyền đứng là chẳng coi ai ra gì.

Một lúc sau, tiếng cười mới dừng lại, có người vừa cười vừa nói: “Xin ngài chỉ huy thứ lỗi, chúng tôi rất cảm động. Thượng đế sẽ phù hộ hai người trọn đời hạnh phúc!”

Mục Huyền “ờ” một tiếng đầy ý cười. Tôi buồn bực ôm chặt cây cột, mặt nóng như bị lửa đốt.

Đúng lúc này, tôi chợt nghe thấy giọng nói của A Đạo Phổ: “Ngài chỉ huy, trước đây tôi cũng bị say máy bay rất lợi hại. Tôi có thể chỉ dẫn cho tiểu thư Hoa Dao phương pháp cải thiện đơn giản dễ thực hiện không?”

“Được, cảm ơn đội trưởng.” Mục Huyền trả lời.

A Đạo Phổ liền đứng dậy, đi đến chiếc ghế đối diện tôi ngồi xuống. Anh ta tháo mũ bảo hiểm. Tôi cũng cởi mũ bảo hiểm theo anh ta.

A Đạo Phổ nhìn tôi, gương mặt ngăm đen tươi roi rói: “Hoa tiểu thư, trên đời này hiếm có người giống ngài chỉ huy, không cần trải qua bất cứ khóa huấn luyện nào cũng có thể thông qua trắc nghiệm phi hành. Phần đông là người bình thường giống chúng ta. Nhưng chính khả năng thiên phú của ngài chỉ huy, khiến ngài ấy không thể chỉ dẫn tiểu thư cách giảm bớt đau đớn.”

Tôi nghĩ cũng đúng, Mục Huyền là quái thai mà.

“Tiểu thư thử điều chỉnh tần suất hô hấp chậm lại, đầu gối gấp lên...” A Đạo Phổ chậm rãi chỉ dẫn mấy điểm cơ bản, tôi liền làm theo lời anh ta. Anh ta cất giọng ôn hòa khen ngợi tôi: “Rất tốt, nếu máy bay còn tiếp tục lắc lư, tiểu thư hãy thử xem có khá hơn không?”

Tôi có ấn tượng tốt với A Đạo Phổ, cười tươi với anh ta: “Cảm ơn anh, A Đạo Phổ.” Anh ta mỉm cười: “Có thể hộ tống tiểu thư về căn cứ địa là vinh hạnh của tôi. Tôi tin ngài chỉ huy sẽ lãnh đạo hạm đội giành thắng lợi trong cuộc chiến tranh này.”

Tôi giật mình khi nghe đến hai từ “chiến tranh”.

“Tình hình thế nào rồi? Tôi có thể biết không?”

A Đạo Phổ hơi ngậy người, mỉm cười đáp: “Tất nhiên. Tiểu thư có cấp bậc quyền hạn y như ngài chỉ huy.”

Hả? Lần trước tôi bỏ trốn không thành công, chẳng phải Mục Huyền đã thu hồi mọi quyền hạn của tôi? Anh đã trả lại cho tôi? Tôi bất giác mừng rỡ.

A Đạo Phổ nói tiếp: “Căn cứ vào kết quả trinh sát, lần này, binh đoàn đánh thuê điều động ba lô cốt vũ trụ, hơn ba mươi chiếc chiến hạm và vô số máy bay chiến đấu. Hiện tại, chúng chủ yếu hoạt động trong phạm vi mười năm ánh sáng quanh khu vực cột Niên hoa.”

Tuy tôi không hiểu khái niệm về những con số này, nhưng qua thần sắc nặng nề của A Đạo Phở, tôi đoán sự việc tương đối nghiêm trọng.

“Một điều nguy hiểm hơn, chúng ta đã mất liên lạc với căn cứ địa Hải Luân Nhĩ và ngài sĩ quan chỉ huy Bạch Lăng suốt ba mươi tiếng đồng hồ.” gương mặt uy nghiêm của anh ta hiện lên vẻ lo lắng: “Có thể phán đoán, căn cứ địa đã xảy ra vấn đề. Nếu không, binh đoàn đánh thuê cũng không dám ngang nhiên vượt qua căn cứ địa, lờn vòng quanh khu vực cột Niên hoa.”

Tôi gật đầu, điều này không khó suy đoán.

A Đạo Phở nói tiếp: “Máy bay trinh sát được cử về căn cứ địa đều không thấy quay lại, chắc đã bị lính đánh thuê cản đường. Nếu nắm được tin tức nội bộ ở căn cứ địa, chúng ta sẽ không mù mờ như bây giờ.” Anh ta thả lỏng ngữ khí: “Nhưng tiểu thư không cần lo lắng, có ngài chỉ huy ở đây, đám lính đánh thuê sẽ không thể đạt mục đích.”

Tôi gật đầu, đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Máy bay của Mục Huyền vẫn bình ổn, bay cùng phương hướng chúng tôi.

Tiếp tục bay một tiếng đồng hồ, chúng tôi tới một không gian rộng lớn, cột Niên hoa không còn thấy bóng dáng. Vũ trụ tối đen, các vì sao trắng toát sạch sẽ và dịu dàng. Tôi lơ mơ có thể nhìn thấy một dải thiên thạch màu đen cực lớn, lơ lửng ở nơi tận cùng của vũ trụ.

Động cơ cần hai mươi phút làm nóng, mọi người đều im lặng chờ đợi. Hệ thống liên lạc vô cùng yên tĩnh, tôi đột nhiên có một cảm giác buồn bã khi phải cách xa.

Tôi nghĩ, tôi có nên chào tạm biệt Mục Huyền ngay trước mặt mọi người? Tôi nên nói gì? Chúc anh giành thắng lợi hay nhắc anh bảo trọng?

“Khoan đã.” Thanh âm của A Đạo Phở đột nhiên vang lên: “Ngài chỉ huy, tôi vừa nhận được một tín hiệu cấp cứu, cách chúng tôi rất gần, tín hiệu tương đối mơ hồ... rõ ràng rồi! Đang giải mã mã nhận biết...”

Giọng nói của anh ta bỗng trở nên xúc động: “Là thiếu tá Lộ Na! Là bà ấy! Tín hiệu của bà ấy ở quanh đâu đây, ở sau dải Thiên thạch.”

Mọi người đều yên lặng, tôi cũng giật mình. Tôi biết Lộ Na là vợ của Bạch Lăng. Hai người trấn thủ ở căn cứ địa Hải Luân Nhĩ mới đúng, tại sao bà lại xuất hiện ở nơi này?

Giọng nói lạnh lùng của Mục Huyền vang lên: “A Đạo Phở, anh tiếp tục tiến hành nhảy không gian, những người khác tắt bộ phận khởi động.”

Tôi giật mình, Mục Huyền muốn A Đạo Phở đưa tôi quay về trước, còn anh đi cứu Lộ Na? Nhờ đây là cái bẫy thì sao?

Không thể nào. A Đạo Phở từng nói, anh ta dùng hệ thống trên máy bay lập ra lộ trình quay về của chúng tôi, khả năng bị theo dõi là rất thấp. Không thể có người đặt bẫy ở đây chờ chúng tôi.

“Tút tut tut” Hệ thống rada vang lên tiếng cảnh báo phát hiện vật thể bay không rõ nguồn gốc. Tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm của Mục Huyền vang lên: “Lộ Na! Lộ Na!”

Sau tiếng tạp âm rè rè ngắn ngủi, một thanh âm quen thuộc truyền tới: “Ngài sĩ quan chỉ huy, là tôi! Ngài cũng ở khu vực này à? Căn cứ địa bị khống chế rồi. Tôi xin lặp lại, căn cứ địa bị khống chế rồi! Phó tướng Trác Ngộ phản biến. Hắn đã giết Bạch Lăng, Trác Ngộ đầu hàng lính đánh thuê, khống chế cả Bộ chỉ huy.”

Giọng nói của Lộ Na vừa sốt ruột vừa đau khổ, nhưng thanh âm của Mục Huyền vẫn rất bình tĩnh: “Sao thiếu tá có thể trốn thoát?”

“Bạch Lăng đã bí mật chuẩn bị mấy chiếc máy bay khẩn cấp, dùng trong trường hợp xảy ra tình hình đột xuất. Chúng tôi có ba máy bay trốn thoát. Hiện giờ có tám chiếc máy bay chiến đấu của lính đánh thuê đang truy kích chúng tôi.” Lộ Na trả lời.

Nếu Lộ Na đúng là trốn thoát từ căn cứ địa Hải Luân Nhĩ, tin tình báo bà nắm được có tác dụng quan trọng đối với cục diện chiến tranh.

“Mật mã an toàn cao nhất của thiếu tá.” Mục Huyền đột nhiên lên tiếng. Lộ Na nhanh chóng báo một dãy số.

Tôi nghĩ, đây nhất định là phương thức xác nhận thông tin của bọn họ.

Mục Huyền lại nói: “Chúng tôi sẽ đi cứu thiếu tá.”

Lời nói vừa dứt, tôi liền nhìn thấy ba chiếc máy bay chiến đấu vốn bay cùng chiều với chúng tôi bên ngoài cửa sổ đồng thời lật lại, tạo thành một vệt màu bạc mờ mờ trong không trung rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Tôi ngáy người.

“Chúng tôi sẽ đi cứu thiếu tá.” Một câu nói rất bình thường, ngữ khí của Mục Huyền thậm chí có phần lạnh lẽo.

Nhưng tôi lại cảm thấy câu nói này tràn đầy sức mạnh.

Thể hiện sự bình tĩnh, đầy nhiệt huyết và mang chút kiêu ngạo.

Đầu óc tôi đột nhiên hiện ra gương mặt nghiêng của Mục Huyền, trắng trẻo tuấn tú, thân nhiên và lạnh nhạt.

Trong lúc đợi làm nóng động cơ nhảy siêu quang tốc, máy bay của chúng tôi tiếp tục tiến về phía trước, cách nơi Mục Huyền vừa quay đầu mỗi lúc một xa.

Lúc này, A Đạo Phổ đột nhiên giơ tay, kéo một màn hình từ trên trần máy bay xuống. Ánh sáng màu lam nhấp nháy, hình ảnh từ mờ mờ đến rõ ràng. Tôi biết trên mỗi chiếc máy bay chiến đấu đều lắp đặt camera có độ phóng đại lớn. Xem ra, anh ta định theo dõi tình hình giải cứu ở phía sau.

Trên bàn điều khiển, đồng hồ đếm ngược nhảy siêu quang tốc vẫn đang tiếp tục.

Vũ trụ vẫn tối đen như thường lệ. Có lẽ tâm tình thay đổi nên tôi thấy những thiên thạch lớn màu đen đang trôi nổi giống con quái vật hung dữ nằm sấp.

Ba chiếc máy bay chiến đấu màu xám mờ và vô số máy bay màu đen của lính đánh thuê lao ra từ đằng sau những tầng thiên thạch lớn, ánh lửa chớp lòa, tình hình hỗn loạn. Ba máy bay do Mục Huyền cầm đầu gần như lao thẳng vào nơi đó, tới gần mới tách ra, chiếm ba vị trí ở trên cao, bắt đầu bắn xuống bên dưới.

Tôi không hiểu việc đánh trận, nhưng cảm thấy rất phấn khích khi nhìn bọn họ biến đổi đội hình đẹp mắt. Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay ở giữa. Vì chúng rất giống nhau nên tôi chỉ sợ một phút phân tâm là nhận không ra máy bay của Mục Huyền.

Nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, sự lo lắng của tôi chỉ là vô ích. Bởi vì máy bay của Mục Huyền rất dễ nhận biết. Đường bay của anh đơn giản rõ ràng nhất, tốc độ phi hành của anh là nhanh nhất. Anh đã giải quyết mấy chiếc máy bay chiến đấu của quân địch trong thời gian ngắn.

Cuộc chiến kết thúc rất nhanh, có lẽ chỉ mất bảy tám phút. Khu vực xung quanh dải thiên thạch đầy mảnh vỡ máy bay trôi nổi dập dềnh. Ba chiếc máy bay của Mục Huyền và ba chiếc máy bay bị trúng đạn của Lộ Na bay thành hình đỉnh nhọn, nhanh chóng quay về phía chúng tôi.

“Ngài chỉ huy, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này. Tôi sợ bọn chúng sẽ đuổi đến nơi.” Thanh âm của Lộ Na đã hoàn toàn bình tĩnh.

“Khởi động động cơ siêu quang tốc.” Tôi nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Mục Huyền.

“Vâng ạ.” Tất cả mọi người đồng thanh đáp. Tôi có thể nghe ra sự kính trọng và xúc động từ ngữ khí của bọn họ.

“Còn hai phút nữa là tiến hành nhảy siêu quang tốc.” A Đạo Phổ thông báo.

Đoàn máy bay của Mục Huyền còn cách chúng tôi khá xa, chỉ e khi bọn họ bay tới đây, chúng tôi đã nhảy siêu quang tốc rồi đi. Tôi do dự một lát rồi nói nhỏ: “Mục Huyền!”

Toàn bộ hệ thống thông tin yên lặng trong giây lát.

Mục Huyền cất giọng dịu dàng: “Ừ, tôi đây!”

Tôi ngập ngừng: “Tôi...”

Tôi không thể nói hết câu.

Bởi vì tiếng còi cảnh báo từ hệ thống rada đột nhiên vang lên dồn dập trong mũ bảo hiểm, át cả thanh âm của tôi. Cùng lúc này, tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước. Trên đường bay Mục Huyền đang tiến về chỗ chúng tôi đột ngột xuất hiện từng vệt sáng như tia chớp.

Hồ hấp của tôi ngưng trệ. Đó là hiện tượng nhảy siêu quang tốc, ai đang tiến hành cú nhảy không gian?

“Lính đánh thuê!” A Đạo Phổ hét lên.

Kẻ địch đã đuổi tới nơi!

Chuyện xảy ra sau đó nhanh như tia chớp.

Năm chiếc chiến hạm màu đen xuất hiện xung quanh đoàn máy bay của Mục Huyền. Thể tích của mỗi chiến hạm lớn hơn cả đồng máy bay gộp lại. Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, đạn pháo bắn ra từ các chiến hạm như một tấm lưới lửa, bao vây sáu chiếc máy bay của màu xám.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá xa.

Tôi nhìn thấy một chiếc máy bay chiến đấu màu xám mờ xoay tròn, rơi xuống dưới và nổ tung. Tôi nhìn thấy có chiếc máy bay bốc lửa như một ngọn đuốc... Cuối cùng, tôi nhìn thấy một chiếc máy bay một bên thân cháy rừng rực, như con phượng hoàng phá vòng vây lao vút lên cao tới ngàn mét, sau đó quay đầu nã đạn vào một chiếc chiến hạm màu đen.

Nếu so sánh hai thể tích thì chẳng khác nào thả đầu lại voi. Nhưng dưới sự bắn phá liên tục của chiếc máy bay màu xám, thân giữa chiến hạm bốc lên ngọn lửa, sau đó chiến hạm nổ tan xác trong phút chốc.

"Là ngài chỉ huy!" A Đạo Phổ cất giọng run run: "Ngài ấy đã bắn trúng khoang năng lượng của chiến hạm."

Mặc dù vậy, chúng tôi không thể vui mừng, bởi Mộc Huyền nhanh chóng bị bốn chiến hạm còn lại bao vây. Một cánh máy bay của anh vẫn tiếp tục bèn lửa.

Sau đó, tôi nhìn thấy một quả đạn pháo bắn trúng phần bụng máy bay của Mộc Huyền, khói đen cuộn cuộc bốc ra. Máy bay của anh như con chim nhạn gãy cánh, chúc đầu xuống dưới đâm thẳng vào một chiếc chiến hạm.

Chiếc chiến hạm bị Mộc Huyền đâm trúng, phảng phất như bị xâu xé từ bên trong, nhanh chóng nổ tung.

Chiếc máy bay của anh biến thành ngọn lửa hùng hục. Sau đó xác máy bay tan thành trăm mảnh văng tung tóe khắp nơi.

"Ngài chỉ huy!" A Đạo Phổ và viên phi công đồng thời hét lên thất thanh.

"Hoa Dao, tôi không..." Thanh âm yếu ớt đến mức phảng phất không tồn tại vụt qua tai tôi.

Tôi ngậy người nhìn màn hình, đầu óc hoàn toàn tê liệt.

Vừa xảy ra chuyện gì? Mộc Huyền đã bị...bị...

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Khi vụ nổ xảy ra, tôi chỉ thất thần trong giây lát.

Bởi vì gần như cùng lúc đó, một sức mạnh vô hình cực kỳ to lớn từ mọi phương hướng ập vào người tôi. Cảm giác đau đớn như thịt nát xương tan bao trùm toàn thân tôi. Ngực tôi nóng ran, cổ họng có vị tanh tanh giòn ngọt. Sau đó, tôi phun ra một ngụm máu tươi. Cả tấm mặt nạ bảo hộ ướt máu đỏ, mặt tôi cũng toàn máu là máu.

"Tiểu thư!" Tôi nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của A Đạo Phổ. Tầm nhìn vốn đã mơ hồ của tôi lúc này chỉ còn lại ánh sáng bạc. Cảm giác nghẹt thở khi tiến hành cú nhảy không gian lại xuất hiện. Trước mắt tôi tối đen, tôi liền ngất lịm đi.

Tôi không biết bản thân rốt cuộc bị ngất đi hay chỉ ngủ một giấc say sưa. Đầu tôi đau buốt như búa bổ. Toàn thân nóng rực như bị sốt cao. Một điểm nào đó trên vai tôi đau không chịu nổi.

Độ nóng này vô cùng quen thuộc, đó là "Sức mạnh tinh thần" của Mộc Huyền. Chúng đột nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng, bao trùm toàn thân tôi, nhốt tôi trong một ngọn lửa hùng hục.

"Giết hắn!"

Trong lúc tôi đau đớn đến chết đi sống lại, bên tai tôi xuất hiện một thanh âm xa lạ.

Ai đang nói chuyện với tôi? Ai giết ai? Tôi cố gắng lắng nghe, nhưng đầu càng đau ác liệt hơn. Tôi giống bị rơi vào giấc mộng quỷ dị và đau đớn, vậy mà còn xuất hiện ảo giác?

"A..." Tôi không nhận được thét lên một tiếng.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Giọng nói lo lắng quen thuộc vang lên bên tai tôi. Tôi mở mắt, liền nhìn thấy một cái đầu kim loại tròn xoe ở bên cạnh giường tôi.

"Mạc Lâm?"

Anh ta gạt đầu. Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Nỗi đau đớn trên thân thể dường như tan biến hoàn toàn.

Tôi liếc nhìn xung quanh. Đây là một khoang máy bay xa lạ, trong khoang chỉ có hai chúng tôi.

"Đây là đâu vậy?" Tôi hỏi: "Mộc Huyền đang ở đâu?"

Tên anh vừa buột ra khỏi miệng, trong đầu tôi liền hiện ra hình ảnh máy bay anh đâm xuống và nổ tung. Một nỗi đau đớn dội vào trái tim tôi, khiến tôi đỏ đẫm ngay tức thì.

Mạc Lâm nói nhỏ: "Đây là Lô cốt vũ trụ nằm trên 'Vùng đất hoang vu'. Tiểu thư đã được an toàn rồi. Lúc thượng úy A Đạo Phổ tiến hành nhảy siêu

quang tóc, tiểu thư đột nhiên nôn ra máu rồi bất tỉnh. Tôi đã kiểm tra qua, tiểu thư ngất đi là do "Sức mạnh tinh thần" bị chấn động.

Lúc máy bay của ngài chỉ huy nổ tung, "Sức mạnh tinh thần" của ngài ấy bị chấn động mạnh. Trên người tiểu thư cũng có một ít "Sức mạnh tinh thần" của ngài ấy nên mới bị ảnh hưởng. Bây giờ không sao rồi."

"Sức mạnh tinh thần" bị chấn động mạnh?

Lồng ngực tôi nhói đau.

Lúc đó, rốt cuộc Mục Huyền phải chịu nỗi đau đến mức nào, thậm chí "Sức mạnh tinh thần" của anh cũng bị chấn động?

"Bây giờ anh ấy đang ở đâu?"

Đôi mắt đỏ của Mạc Lâm dờ dẫm: "Bọn họ nói...sẽ tìm xác máy bay của ngài ấy bằng bất cứ giá nào."

Xác máy bay?

Ý của Mạc Lâm là, khả năng Mục Huyền còn sống sót là rất thấp?

Đầu óc tôi trống rỗng. Cảm giác duy nhất trên cơ thể tôi lúc này là "Sức mạnh tinh thần" của anh bao bọc cả người tôi, nơi bị Mục Huyền cắn ở trên vai tiếp tục tỏa nhiệt lượng.

Cảm giác mềm mại và ấm áp đó, là "Sức mạnh tinh thần" còn sót lại của Mục Huyền vương vấn quanh tôi?

"Tôi đưa tiểu thư đi Trung tâm chỉ huy." Mạc Lâm nói nhỏ: "Mạc Phở và phó chỉ huy hạm đội dặn dò, khi nào tiểu thư tỉnh lại, chúng tôi sẽ đưa tiểu thư quay về Đế đô."

***

Hành lang dài đèn đỏm sáng trưng, người đi qua lại như mắc cửi, ai nấy đều vội vàng, sắc mặt u ám. Thậm chí có người còn sưng mắt như vừa khóc một trận.

Mạc Lâm im lặng đi đằng trước, tâm trạng của tôi ngày càng nặng nề.

Vừa đẩy cánh cửa Trung tâm chỉ huy, tôi liền nhìn thấy rất nhiều quân nhân ngồi trước màn hình ở bốn phía, một nhóm sĩ quan đứng ở giữa, theo dõi hình ảnh ba chiều trong không gian.

Đó là hình ảnh máy bay của Mục Huyền trúng đạn, lao xuống, nổ tung...

Viên mất tôi bỗng ươn ướt, tôi liền cúi thấp đầu.

"Tiểu thư!" Có người gọi tôi, tôi ngẩng lên, hóa ra là Mạc Phở.

Mạc Phở đang đứng cùng một đám sĩ quan. Nhìn thấy tôi, anh ta lập tức cùng một người đàn ông trung niên đi tới.

"Tiểu thư, tôi là Vu An, phó chỉ huy hạm đội." Người đàn ông trung niên mặt mũi sáng sủa, phong thái trầm ổn. Giọng nói của ông ta vừa ôn hòa vừa cung kính.

Mạc Phở lên tiếng: "Tiểu thư, bây giờ sĩ quan Vu An tạm thời chỉ huy hạm đội."

Tôi gật đầu: "Mục...Sĩ quan chỉ huy..." Tôi hít một hơi sâu: "Anh ấy liệu còn sống không?"

Tôi vừa dứt lời, tất cả mọi người ở xung quanh lập tức dừng công việc, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn tôi. Lúc này tôi mới nhận ra, viên mất nhiều người đỏ ửng.

Phó chỉ huy Vu An trầm mặc trong giây lát, khóe mắt ông ta ngân ngấn nước, nhưng ông ta nhanh chóng khôi phục thần sắc bình tĩnh.

"Xin hãy yên tâm, chúng tôi sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm ngài ấy."

Trái tim tôi như chìm xuống biển sâu.

***

Mười mấy phút sau, Mạc Phở và Mạc Lâm đưa tôi tới sân tàu. Năm chiếc máy bay chiến đấu đang chờ sẵn. A Đạo Phở đứng bên cạnh chiếc máy bay đầu tiên, giờ tay chào kiểu nhà binh với tôi.

Mạc Phở nói: "Tiểu thư, "Vùng đất hoang vu" đã ở trong tình trạng chiến tranh. Tôi cử người đưa tiểu thư về Đế đô trước."

Tôi gật đầu: "Các anh cũng bảo trọng."

Mạc Lâm đột nhiên nghẹn ngào: "Tiểu thư, nếu tiểu thư muốn khóc thì cứ khóc ra đi, đừng cố nhịn."

Tôi ngây người. Anh ta hiểu nhầm rồi, tôi đâu muốn khóc.

Tôi chỉ là...trong lòng rất khó chịu.

"Tôi không sao, các anh hãy tập trung tinh thần đi cứu anh ấy." Tôi nói nhỏ.

"Nhưng..." Mạc Lâm cúi thấp đầu: "Máy bay đã nổ tung rồi..."

"Mạc Lâm, chú cảm ơn cho tôi." Mạc Phổ cất giọng lạnh lùng: "Xác máy bay vẫn chưa tìm thấy, ngậm ngay cái miệng thôi của chú." Gương mặt bằng kim loại của Mạc Phổ không có bất cứ biểu hiện nào, thanh âm trầm ổn và kiên định của anh ta khiến người nghe cảm động: "Dù ngài chỉ huy chết trong vụ nổ thì đã sao? Chúng tôi sẽ không bỏ cuộc, Đế quốc cũng không bỏ cuộc. Chúng tôi sẽ thỉnh cầu hoàng đế bệ hạ, cho phép tìm kiếm bộ tộc thời gian."

Tôi giật mình, bộ tộc thời gian là gì?

Mạc Lâm nghẹn ngào: "Bộ tộc thời gian ư? Đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, không phải thật đâu. Bộ tộc có thể điều khiển và xuyên qua thời gian vốn không tồn tại. Mấy trăm năm qua, đã có người nào gặp bọn họ đâu?"

Mạc Phổ nói lạnh lùng: "Dù mất cả cuộc đời này, tôi cũng phải tìm bằng được bọn họ, xin bọn họ đưa tôi quay ngược về thời điểm trước khi xảy ra vụ nổ và cứu ngài chỉ huy. Ngài ấy không thể chết."

Mạc Lâm thần thờ nhìn Mạc Phổ: "Được, tôi sẽ cùng anh đi tìm. Chúng ta nhất định cứu sống ngài chỉ huy."

Tôi lặng lẽ nhìn hai anh em bọn họ, cảm thấy không đành lòng.

Bộ tộc thời gian là một truyền thuyết?

Bọn họ không thể chấp nhận sự thật Mục Huyền đã hy sinh nên gửi gắm hy vọng vào một truyền thuyết?

Nếu trên cõi đời này tồn tại chủng tộc đó thì tốt biết mấy.

***

Máy bay bình ổn di chuyển trong vũ trụ. Lô cốt vũ trụ và "Vùng đất hoang vu" ở lại phía sau mỗi lúc một xa.

Một mình tôi ngồi ở khoang sau máy bay, ngây người ngắm lưỡi dao trong tay.

Mạc Lâm vừa đưa cho tôi lưỡi dao này. Nghe nói lần trước tôi dùng nó đâm Khải Á, Mục Huyền không quên lấy về. Nhưng vì nó đã nằm trong thân thể của người đàn ông khác, nên anh không tặng lại tôi.

Bây giờ, nó có khả năng trở thành di cốt của Mục Huyền.

Tuy tôi không kêu gào khóc lóc như những người khác, nhưng cứ nghĩ đến cảnh máy bay của anh nổ tung, nhớ đến nụ hôn ngọt ngào của chúng tôi trước đó, tim tôi phảng phất bị bóp nghẹt, đau không chịu nổi.

Có một số chuyện đã thay đổi, bắt đầu từ lúc nào mà tôi không hề hay biết.

Về lý mà nói, Mục Huyền chết là tôi có thể quay về trái đất, nhưng tại sao tôi không vui nổi, ngược lại còn cảm thấy rất buồn?

Lúc rơi máy bay, anh muốn nói với tôi điều gì?

Hoa Dao, tôi không...

Anh định nói với tôi điều gì? Không quên tôi? Không thể quay về?

Tôi vẫn cảm thấy "Sức mạnh tinh thần" của anh trong thân thể tôi.

Không biết sau khi chủ nhân chết đi, tàn dư của "Sức mạnh tinh thần" có thể lưu lại bao lâu? Hơi ấm của anh còn ở trên người tôi bao nhiêu lâu?

***

"Đếm ngược lần nhảy thứ nhất: 10, 9, 8..." Giọng nói của A Đạo Phổ truyền tới. Tôi liền nhắm mắt, không muốn nghĩ ngợi điều gì.

Bởi vì "Sức mạnh tinh thần" trên người tôi bị chấn động, Mạc Lâm kiến nghị A Đạo Phổ chia thành ba lần nhảy siêu quang tốc trên quãng đường đưa tôi về Đế đô. Nếu nhảy một lần tới khoảng cách quá xa, sẽ cần một năng lượng rất mạnh, chỉ e là tôi không thể chịu nổi.

Vài giây sau, chúng tôi đã nhảy tới một khu vực khác. A Đạo Phổ nói: "Tiểu thư nghỉ ngơi một lát, rồi chúng ta tiến hành lần nhảy thứ hai."

Tôi không đáp lời.

Tôi đột nhiên có cảm giác bất ổn.

Luồng khí nóng của "Sức mạnh tinh thần" bao bọc thân thể tôi dường như yếu đi, đầu vai đau nhức phảng phất đi không ít.

Lẽ nào tàn dư "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền đã bắt đầu tiêu tan?

"Giết hắn!" Thanh âm đó lại vang lên trong đầu óc tôi, nhưng càng trở nên mơ hồ.

Tôi giật mình, sống lưng lạnh toát. Rốt cuộc ai đang nói chuyện? Tại sao tôi có thể nghe thấy rõ ràng?

Lần nhảy siêu quang tốc thứ hai nhanh chóng được tiến hành. Chúng tôi đến một tinh vân trắng xóa.

"Còn một lần nhảy nữa là tới Đế đô." A Đạo Phổ thông báo.

"Khoan đã." Tôi vội vàng ngắt đầu: "Một lát nữa hãy nhảy."

"...Vâng ạ." A Đạo Phổ cất giọng nghi hoặc.

Tôi cảm thấy có gì đó bất thường, rõ ràng một điểm nào đó không đúng.

Sau lần nhảy siêu quang tốc vừa rồi, "Sức mạnh tinh thần" của tôi lại yếu đi nhiều. Điều này khiến tôi cảm thấy bất an.

Trong đầu tôi vụt qua một ý nghĩ mơ hồ, dường như là một điều vô cùng quan trọng. Nhưng tôi không thể nắm bắt, rốt cuộc đó là gì vậy?

A Đạo Phổ và tay lái phụ lặng lẽ chờ đợi. Các máy bay bảo vệ khác cũng tắt động cơ lơ lửng xung quanh chúng tôi. Tôi hít một hơi sâu để bản thân bình tĩnh. Tôi ngẫm đi nghĩ lại, rốt cuộc không đứng ở điểm nào. "Sức mạnh tinh thần" đột nhiên yếu đi hai lần, chúng tôi nhảy siêu quang tốc hai lần...

Đầu óc tôi lóe lên một tia sáng, tôi đã tìm ra điều bất thường.

Nếu tàn dư của "Sức mạnh tinh thần" ở trên người tôi có thể thay đổi bất cứ lúc nào, vậy thì nó nên nhanh chóng suy yếu, chứ không phải như bây giờ, đột nhiên giảm đi sau khi tôi nhảy không gian.

Điều đó chứng tỏ, "Sức mạnh tinh thần" yếu đi là do khoảng cách tạo thành.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao tôi càng rời xa "Vùng đất hoang vu", "Sức mạnh tinh thần" càng suy yếu?

Lẽ nào bởi vì...tôi càng cách xa Mục Huyền?

Trên thực tế, tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh?

Vậy liệu có khả năng, tôi dựa vào cảm giác này, có thể tìm thấy anh?

Hơn nữa từ trước đến nay tôi chưa từng xuất hiện ảo giác. Tại sao trong đầu tôi lại vang lên thanh âm "Giết hắn". Lẽ nào thanh âm đó có liên quan đến "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền, là thanh âm anh nghe được?

Do đó...Mục Huyền vẫn còn sống? Có kẻ muốn giết anh? Anh đang ở trong tình cảnh nguy hiểm?

Suy đoán này rất khó tin, nhưng lại khiến tôi xúc động.

"A Đạo Phổ, anh có thể nhảy về vị trí vừa rồi không?" Tôi cất giọng run run.

"Hả? Tại sao?" A Đạo Phổ vô cùng kinh ngạc.

"Xin hãy nhảy một lần về vị trí cũ." Tôi nói từ tốn.

Suy đoán của tôi nhanh chóng được chứng thực. Bởi vì khi chúng tôi nhảy siêu quang tốc hai lần về đến "Vùng đất hoang vu", tôi lại cảm nhận được "Sức mạnh tinh thần" vô cùng mạnh mẽ.

A Đạo Phổ trầm mặc và nghi hoặc chờ đợi mệnh lệnh của tôi.

"Mau dẫn tôi đi gặp phó chỉ huy và Mạc Phổ." Tôi cất giọng kiên định.

***

Lúc tôi lại đặt chân vào Trung tâm chỉ huy, tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Mạc Lâm là người đầu tiên lên tiếng: "Tiểu thư..."

Tìm tôi đập thình thịch, tôi kể với bọn họ phát hiện và suy đoán của tôi bằng một giọng run run. Cuối cùng tôi kết luận: "Tôi nghĩ Mục Huyền có khả năng vẫn chưa chết. Tôi cảm nhận được "Sức mạnh tinh thần" của anh ấy. Có lẽ....có lẽ tôi sẽ tìm được anh ấy. Nhưng phải hành động thật nhanh, bởi vì hình như anh ấy đang gặp nguy hiểm."

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn tôi, Mạc Lâm xúc động ôm mặt, Mạc Phổ và Vu An trầm tư. Tôi sợ bọn họ không tin lời tôi nói, định tiếp tục mở miệng thuyết phục, nhưng Vu An đột nhiên ngắt đầu, giờ tay điều khiển hình ảnh trong không trung.

Chúng tôi đều quay sang ông ta. Ông ta nhàu mày, tựa hồ rất nghi hoặc, thần sắc ẩn hiện một tia xúc động. Một lúc sau, ông ta bỗng dừng hình ảnh rồi phóng to.

Hình ảnh dừng lại ở thời khắc máy bay của Mục Huyền đâm vào chiến hạm quân địch, đầu máy bay của anh chạm vào vỏ ngoài máy bay đối phương.

"Tiểu thư nói rất đúng." Ông ta cất giọng run run: "Ngài chỉ huy đúng là có khả năng vẫn chưa chết."

Nghe ông ta nói vậy, mọi người càng kinh ngạc, trên mặt không ít người xuất hiện tia xúc động. Tìm tôi đập nhanh hơn.

"Tiểu thư mau lại đây, mọi người hãy nhìn vào chỗ này." Ông ta chỉ tay vào hình ảnh nổi.

"Trước đó tôi có cảm giác chỗ nào đó không đúng nên mới xem đi xem lại hình ảnh đường bay của ngài chỉ huy. Trước khi đâm xuống, đường bay của ngài chỉ huy hơi bất bình thường. Mọi người hãy để ý, sự chuyển hướng này không hợp lý, không hề giống phong cách của ngài chỉ huy. Ban đầu, tôi tưởng rằng lúc đó máy bay bị hỏng hóc nên ngài chỉ huy không thể không chế hướng đi của máy bay."

Lời nói của tiểu thư đã nhắc nhở tôi. Tôi nghi ngờ cú đâm của ngài chỉ huy là một hành động đã được ngài ấy tính toán chuẩn xác. Mọi người hãy nhìn vào đây. Tôi đã xem qua sơ đồ kết cấu của loại chiến hạm này. Vị trí mà ngài chỉ huy đâm vào, chính là bộ phận bom của chiến hạm. Đó là một đường ống hẹp nhưng rất chắc chắn và được phun sơn chống cháy nổ."

Vu An lại chạm tay vào màn hình, đổi sang cảnh chiến hạm bị vỡ thành mấy mảnh. Ông ta chỉ vào một mảnh: "Do nguyên nhân cấu tạo, lúc xảy ra vụ nổ, cả đường ống bom sẽ bao bọc quanh mảnh vỡ này. Nếu góc độ đâm của ngài chỉ huy chuẩn xác, hơn nữa ngài ấy có thể bật ra khỏi máy bay ngay trước khi xảy ra vụ nổ, cả người và ghế ngồi của ngài ấy sẽ rơi vào đúng chỗ ống bom bao bọc. Như vậy, ngài ấy có khả năng sống sót."

Mọi người há hốc mồm, tôi cảm thấy lồng ngực cuộn sóng: "Do đó...ý của ông là, Mục Huyền nhiều khả năng vẫn chưa chết?"

Vu An hít một hơi sâu, để bình ổn tâm trạng xúc động: "Đối với một phi công bình thường, đây là thao tác không thể hoàn thành. Nhưng nếu người đó là ngài chỉ huy, thì hoàn toàn có khả năng! Nếu tiểu thư cảm nhận được vị trí của ngài chỉ huy, chúng ta có thể lập tức lên đường."

"Tốt quá, tốt quá!" Đám binh sĩ ở xung quanh vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Vu An, Mạc Phổ, Mạc Lâm và rất nhiều người đều hướng ánh mắt về phía tôi.

Tôi gật đầu, trong lòng vừa xúc động vừa căng thẳng. Bên tai lại vang lên câu thì thầm của Mục Huyền trước khi máy bay của anh nổ tung.

Lúc đó, có phải anh muốn nói: Hoa Dao, tôi sẽ không chết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Hôm tôi rời khỏi "Vùng đất hoang vu", Dịch Phổ Thành chính thức đề xuất đàm phán với quân đội Đế quốc. Lá bài trong tay hắn là căn cứ địa Hải Luân Nhĩ.

Nghe nói toàn thể sĩ quan ở bộ chỉ huy đều khinh thường hành vi của Dịch Phổ Thành.

Theo sự phân tích của bọn họ, Dịch Phổ Thành vốn định lặng lẽ chiếm lĩnh căn cứ địa mà thần không biết quỷ không hay. Tiếp theo, hắn sẽ phát động cuộc đột kích bất ngờ vào "Vùng đất hoang vu", bòn rút hết tài nguyên ở khu vực này rồi rút quân. Điều đó mới phù hợp với tác phong lưu manh nhất quán xưa nay của lính đánh thuê.

Nào ngờ, chúng bị tôi và Mục Huyền tình cờ phá tan âm mưu. Ngày hôm đó, Mục Huyền quyết đoán phát lệnh phòng thủ nghiêm ngặt. Kế hoạch đánh nhanh thắng nhanh bất thành, Dịch Phổ Thành tất nhiên không muốn đánh chính diện nên mới định sách nhiễu.

"May mà hân không biết, ngài chỉ huy đang ở trên địa bàn của hân." Vu An nói: "Nếu không, tên hồ ly đó ít nhất đòi một nửa tài nguyên của Đế quốc."

Vu An xin chỉ thị hoàng đế, quyết định kéo dài thời gian đàm phán với Dịch Phổ Thành. Hy vọng trong thời gian đó, chúng tôi có thể cứu Mục Huyền trở về.

Nhiệm vụ này tương đối nguy hiểm, hơn nữa không thể huy động đông người tham gia. Chúng tôi gồm mười người ngồi trên năm chiếc máy bay chiến đấu. A Đạo Phổ là đội trưởng, Mạc Phổ là đội phó, anh chàng người máy tinh thông y học Mạc Lâm cũng đi cùng. Những người còn lại đều là tinh nhuệ của không quân Đế quốc.

Mạc Phổ và một phi công lái máy bay. Tôi và Mạc Lâm ngồi ở khoang sau. Máy bay xuất phát một lúc, bốn người chúng tôi chẳng một ai lên tiếng, không khí tương đối căng thẳng.

Cuối cùng, vẫn là Mạc Lâm không nhịn nổi. Có lẽ do xuất hiện tia hy vọng, anh ta đã khôi phục sức sống, mặt đầy cảm khái nói với tôi: "Tiểu thư, hoạn nạn mới biết chân tình, tiểu thư tự nguyện lao đầu vào nguy hiểm vì ngài chỉ huy. Ngài ấy nhất định sẽ cảm động chết đi được."

Vì đã có tiền lệ, tôi biết anh ta nói chuyện trên tào sớ công cộng nên không đáp lời.

Ai dè Mạc Lâm tiếp tục thao thao bất tuyệt. Để ngăn anh ta lại, tôi buông một câu: "Nếu người đó là anh, tôi cũng sẽ đi cứu."

Mạc Lâm vui mừng há hốc mồm. Sau đó anh ta hỏi Mạc Phổ: "Tiểu thư nói như vậy, tôi nên mừng cho bản thân hay là buồn thay ngài chỉ huy?"

Mạc Phổ trả lời: "Tốt nhất chú nên lo lắng cho bản thân. Nếu ngài chỉ huy biết được, chú thử đoán xem liệu ngài ấy có tìm chú quyết đấu không, người em trai có sức chiến đấu một chữ số của tôi?"

Trên hệ thống liên lạc không ít người phì cười.

Một người lên tiếng: "Mạc Lâm, khi nào gặp ngài chỉ huy, tôi sẽ đi mách lẻo với ngài ấy."

Người khác nói: "Mạc Lâm, nếu anh muốn chúng tôi ngậm miệng, anh mau đem đồng rượu anh cất giấu ra đây. Anh là người máy, thu thập nhiều rượu thể làm gì? Định làm đầu bôi trơn à?"

Mạc Lâm đang ôm mặt buồn bực. Nghe câu này, anh ta lập tức hét lên: "Phì! Số rượu đó dùng cho hôn lễ của ngài chỉ huy đấy! Các anh đúng là kẻ cướp giữa ban ngày!"

Mọi người đều cười ha hả. Tôi cũng không nhịn được cười. Sau trận cười, hệ thống liên lạc đột nhiên yên tĩnh một cách kỳ lạ, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề trong giây lát.

"Nhất định phải cứu bằng được ngài chỉ huy." A Đạo Phổ nói.

"Vâng ạ." Mọi người đồng thanh đáp.

Tuy nhiên, việc tìm kiếm không thuận lợi như chúng tôi dự tính.

Lúc mới bắt đầu, chúng tôi di chuyển vô cùng chậm. Tôi chỉ có thể cảm giác phương hướng đại khái. Nhưng vũ trụ bao la như vậy, sai một ly là có thể cách rất nhiều năm ánh sáng. Có lúc, chúng tôi càng tiến về phía trước, cảm giác của tôi ngược lại càng suy yếu. Chúng tôi đành phải quay lại lần mò từ đầu.

Thậm chí một lần, chúng tôi vô tình nhảy quang siêu tốc đến khu vực có hơn năm mươi chiến hạm của lính đánh thuê. Chúng tôi hoảng hồn, lập tức quay đầu tháo chạy. May mà bọn chúng đang trong tình trạng nghỉ ngơi nên khi báo động đuổi theo chúng tôi, chúng tôi đã tiến hành bước nhảy không gian trốn mất.

Đối với tôi, sự cố đó là một kỷ niệm khó quên. Máy bay tránh tránh nghiêng ngã khiến tôi chóng mặt buồn nôn đến mức chỉ muốn đâm đầu vào tường chết đi cho xong.

Nhưng tôi không ngờ, trên hệ thống liên lạc, mấy người đồng thời nói với tôi.

"Tiểu thư, cây cột!"

"Mau ôm cột."

"Cây cột của ngài chỉ huy."

Tôi ngây người, mất vài giây mới hiểu ý bọn họ. Có lẽ "cuộc đối thoại kinh điển" của tôi và Mục Huyền hôm đó đã lan truyền cả hạm đội.

Mạc Lâm ngó nghiêng: "Cột gì cơ? Tôi cũng muốn ôm cột."

Sự quan tâm của những người lính khiến tôi rất cảm động. Tôi chẳng thèm để ý đến Mạc Lâm, lập tức ôm chặt cây cột ở bên cạnh.

Đầu óc tôi đột nhiên hiện ra gương mặt tuần tú của Mục Huyền, anh nở nụ cười nhàn nhạt, cất giọng trầm ấm hỏi tôi: "Ngồi máy bay của tôi đáng sợ như vậy sao?"

***

Cũng may là trong quá trình tìm kiếm, cảm giác của tôi ngày một rõ ràng. Bắt đầu từ ngày thứ hai, chúng tôi về cơ bản không còn đi vòng vèo.

Nhưng sau đó xảy ra một sự cố nhỏ.

Cách Mục Huyền mỗi lúc một gần, tôi đột nhiên vô cùng mệt mỏi, không thể tập trung tinh thần, cảm giác về phương hướng cũng trở nên mơ hồ. Tôi thậm chí lại nghe thấy tiếng nói "Giết hắn", kỳ quái đến mức khiến tôi sồn gai ốc.

Mạc Lâm kiểm tra toàn thân tôi nhưng không tìm ra nguyên nhân. Cuối cùng anh ta kết luận, có lẽ đây là di chứng của việc "Sức mạnh tinh thần" bị chấn động lần trước.

"Tôi chưa từng gặp tình huống này bao giờ." Mạc Lâm nói: "Nhưng kỳ thực cũng không có giải đáp khác. Không thể nhận định có người đang gây nhiễu sóng điện não của tiểu thư. Chúng ta đang ở trong vũ trụ, không người nào có thể làm được điều đó."

Sau đó, Mạc Lâm tiêm một mũi thuốc hưng phấn cho tôi. Thuốc có hiệu quả rất tốt, tôi lại hoàn toàn tỉnh táo. Ba tiếng sau, chúng tôi tới một không gian tĩnh mịch. Tôi có thể khẳng định Mục Huyền đang ở đây, bởi vì cảm giác của tôi về các phương hướng đều mạnh như nhau.

Nhưng khu vực này không nhỏ, tôi lại không có cách nào tìm ra vị trí chính xác của anh.

Sợ bị rada quân địch phát hiện, A Đạo Phổ ra lệnh điều chỉnh động cơ ở trạng thái tiêu hao năng lượng thấp nhất. Mọi người chia nhau đi tìm. Cuối cùng hai mươi phút sau, bọn họ phát hiện một trạm không gian loại hình nhỏ của lính đánh thuê cách đó không xa. Bên ngoài trạm không gian có vài mảnh vỡ máy bay và tám chiếc máy bay chiến đấu của lính đánh thuê đậu ở đó.

Chúng tôi vừa vui mừng vừa lo âu.

Vui mừng ở chỗ, những mảnh vụn máy bay có lẽ là tàn dư của cuộc chiến lần trước, Mục Huyền rất có khả năng theo xác máy bay đến nơi này. Lo lắng ở chỗ, chắc anh bị thương không nhẹ, liệu có bị đối phương bắt làm tù binh?

Thượng úy A Đạo Phổ thể hiện năng lực chỉ huy xuất sắc. Đầu tiên, anh ta báo cáo vị trí của chúng tôi với Vụ Ân. Nhờ chúng tôi thất thủ, hạm đội sẽ cử viện binh đến cứu chúng tôi, bất chấp kinh động đến Dịch Phố Thành.

Sau đó, A Đạo Phổ chia chúng tôi thành hai đội. Anh ta cùng sáu người đi trên ba chiếc máy bay, dụ những chiếc máy bay địch ở bên ngoài trạm không gian đuổi theo. Những người khác nhân cơ hội đó đội nhập vào trạm không gian tìm kiếm Mục Huyền.

"Tôi sẽ bằng mọi giá tiêu diệt, cầm chân máy bay địch, tranh thủ thời gian cho mọi người." Trước khi xuất phát, A Đạo Phổ nói: "Xin hãy chuyển lời hỏi thăm của tôi đến ngài chỉ huy." Ngờ kìa của anh ta rất nhẹ nhõm, nhưng tâm trạng của tôi khá nặng nề.

Trước đây, bởi vì Mục Huyền đối xử bá đạo với tôi nên tôi luôn cho rằng, đám binh lính của anh chắc chắn sẽ rất kiêu ngạo khó ưa, tôi thật sự không có ấn tượng tốt với bọn họ. Nhưng sau mấy ngày tiếp xúc, tôi phát hiện bọn họ đều là những quân nhân đầy nhiệt huyết, đáng yêu và đáng kính trọng. Tôi rất thích bọn họ. Bấy giờ đội của A Đạo Phổ lấy ba chọi tám, phải đối mặt với nguy hiểm nên tôi không khỏi lo lắng cho bọn họ.

"Bảo trọng." Tôi nói: "Sau khi cứu Mục Huyền, chúng ta sẽ tập hợp."

A Đạo Phổ mỉm cười nhìn tôi: "Tiểu thư, cô cũng bảo trọng. Nhớ gặp phải bất trắc, Mạc Phổ sẽ bảo vệ cô rút lui trước. Để một người phụ nữ ra chiến trường đi cứu ngài chỉ huy, là nỗi hổ thẹn của cả hạm đội chúng tôi."

Vài phút sau, bọn họ đóng giả làm máy bay trinh sát, "vô tình" bay qua trạm không gian rồi nhanh chóng "bỏ trốn". A Đạo Phổ thậm chí còn giả vờ khởi động động cơ siêu quang tốc. Anh ta làm y như thật, máy bay địch quả nhiên trúng kế, huy động toàn bộ lực lượng đuổi theo ba chiếc máy bay của A Đạo Phổ.

Sau khi bọn chúng khuất dạng, chúng tôi lặng lẽ đáp xuống trạm không gian.

Cả trạm không gian hình ống im lặng như tờ, dường như không một bóng người. Đầu tiên, chúng tôi kiểm tra hai tầng dưới cùng nhưng không có thu hoạch. Mọi người hơi ừ ừ. Nếu Mục Huyền không ở trong trạm không gian, vậy thì anh đang ở đâu?

Bởi vì trải qua kinh nghiệm lần trước với Mục Huyền, chúng tôi hết sức thận trọng. Đến tầng ba, theo thông lệ, Mạc Phổ và hai viên thiếu úy đi trước kiểm tra. Tôi và Mạc Lâm đợi xác định không có người mới vào sau.

Mạc Phổ đứng bên cửa vẫy tay ra hiệu, biểu thị không có người, chúng tôi lập tức đi theo vào bên trong.

Bên trong là một dãy giá sắt màu đen khá cao, trên giá xếp đầy hộp kim loại nhỏ. Ánh đèn mờ mờ như sương mù dày đặc, khiến ai nấy đều trở nên mờ mịt.

Tuy tầng này có vẻ không một bóng người, nhưng đề phòng Mục Huyền bị thương trốn sau giá sắt, chúng tôi rón rén kiểm tra từng hàng.

Chúng tôi kiểm tra gần đến hàng cuối cùng. Hàng giả sắt cuối cùng cách vách khoang một khoảng trống. Bên đó ánh đèn càng tối hơn, tĩnh mịch không một tiếng động. Mạc Phổ và hai thiếu úy cầm súng đi qua bên đó. Bọn họ quay người, dừng bước.

Tôi và Mạc Lâm cũng đi theo. Sau đó chúng tôi hoàn toàn chết sững khi bắt gặp hơn mười người đàn ông, kẻ nằm người ngồi trên mặt đất. Nghe thấy tiếng động, bọn họ đều quay đầu nhìn chúng tôi.

Sau này hồi tưởng lại, Mạc Phổ kiên quyết cho rằng, tôi và Mạc Lâm quá sợ hãi và không chuyên nghiệp. Anh ta nói rõ ràng anh ta giờ tay, báo hiệu có nguy hiểm đừng tiến lại gần. Lúc đó, tôi mãi quan sát chỗ khác nên không chú ý đến động tác tay của Mạc Phổ. Còn Mạc Lâm trả lời vô tư: "Tôi có nhìn thấy! Nhưng ai biết đâu được, tôi tưởng anh bảo chúng tôi qua bên đó."

Thế là tôi và Mạc Lâm vừa thò đầu ra, sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngơ, đám lính đánh thuê lập tức bùng tỉnh, cầm súng đề bên cạnh chĩa thẳng vào người chúng tôi. Chỉ có hai tên vẫn nằm trên mặt đất bất động.

Đối diện những họng súng đen ngòm, toàn thân tôi cứng đờ. Thử hỏi có ai trong cuộc đời hai lần gặp tình cảnh tương tự như tôi? Mà lần này bên cạnh tôi không có Mục Huyền, bên ngoài cũng không có cứu viện, trong khi kẻ địch còn nhiều hơn đợt trước.

Mạc Phổ và hai viên thiếu úy cũng ngây người rồi lập tức rút súng. Trong khoang im lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng thở phì phò của đám đàn ông. Nhưng tôi biết, chỉ cần hai bên có bất cứ động tác nhỏ nào, lập tức xảy ra cuộc đọ súng quyết liệt, mọi người sẽ cùng chết.

Đầu óc tôi gần như tê liệt, nhưng đôi mắt của tôi vẫn rất nhanh nhạy. Tôi nhìn thấy trên người bọn họ đều đắp một tấm thảm, chứng tỏ trước đó bọn họ ngủ say, vì vậy bọn họ mới không phát giác động tĩnh của chúng tôi. Tôi còn bắt gặp vết máu và vết thương đã được băng bó trên người bọn họ. Chắc bọn họ là thương binh.

Về lý mà nói, thương binh sẽ không có ý chí chiến đấu?

Lòng bàn tay tôi đầy mồ hôi, tim đập ngày càng nhanh hơn. Điện tích của vĩ nhân và bộ dạng lạnh lùng Mục Huyền vụt qua đầu óc tôi. Tôi cảm thấy một sự hăng hái và dũng khí chưa từng có, thúc giục tôi phá vỡ cục diện bế tắc này, đồng thời bảo vệ những người đi cùng tôi.

Tôi mở miệng, mô phỏng giọng nói ngạo mạn, không có bất cứ độ ảm nào của ai đó: "Thiếu úy, tước súng của bọn họ. Mạc Phổ, đi kiểm tra các tầng khác; thông báo A Đạo Phổ..."

Đám lính đánh thuê nhìn tôi chằm chằm, sắc mặt chúng không hề thay đổi. Tôi hơi chột dạ, nhưng lập tức lấy lại tinh thần, dù sao tôi cũng đã buông lời, cần phải làm đến cùng. Thế là tôi tiếp tục lên tiếng, ngữ khí cứng nhắc: "Đóng...tàng hầm..."

Đúng lúc này, tôi chợt nhìn thấy một người đang nằm ở đằng sau đám thương binh cách xa tôi nhất đột nhiên ngồi dậy. Ánh đèn rất tối, tôi lại vô cùng căng thẳng, nhưng vừa nhìn thấy thân hình mơ hồ của người đó, lồng ngực tôi như bị tắc nghẽn. Khi anh ngẩng đầu đưa mắt về phía tôi, hô hấp của tôi ngưng trệ.

Là Mục Huyền! Mặc dù không nhìn rõ, nhưng tôi dám chắc người đó là anh.

Tại sao anh lại nằm cùng đám thương binh? Ngực anh cũng bị băng bó, chứng tỏ anh bị thương nặng nên mới đóng giả làm lính đánh thuê và trốn tránh ở đây. Tôi biết từ trước đến nay anh luôn là người túc trí đa mưu.

Một niềm vui to lớn dội lên trong lòng tôi. Tôi và Mục Huyền mặt đối mặt từ một khoảng cách khá xa, tim tôi đập thình thịch thình thịch. Thị lực của người máy gấp mấy lần con người, tôi đoán anh em Mạc Phổ chắc chắn đã nhìn thấy Mục Huyền.

"Đóng...đóng...tàng hầm...tàng hầm..." Tôi đột nhiên ngớ người, ý thức bản thân còn đang lên tiếng.

Đóng cái quái gì ở tầng hầm ấy nhỉ? Trời ơi, sao tôi có thể phân tâm vào lúc này? Tôi hoàn toàn quên bồng một từ quan trọng.

Toàn bộ khí thế trong người tôi phảng phất tan biến ngay tức khắc. Tôi ngây ra mấy giây, di chuyển ánh mắt từ Mục Huyền về đám thương binh.

Bọn chúng nhìn tôi chằm chằm, gương mặt lộ vẻ kỳ quái.

Sau đó có năm sáu người cầm súng đứng dậy.

"Các người là ai?" Một tên hét lớn: "Mau bỏ vũ khí xuống. Các người chỉ có ba khẩu súng, đừng tự chuốc vạ vào thân."

"Người đàn bà này đầu óc có vấn đề à?" Một tên khác mở miệng: "Được cái cũng khá xinh đẹp."

Thôi xong rồi. Tôi đã làm hỏng việc, tôi chỉ cảm thấy vừa quẫn bách vừa ngượng ngùng, đúng là muốn độn thổ cho xong. Bây giờ Mục Huyền đang bị thương nặng, lẽ nào tất cả chúng tôi sẽ rơi vào tay lính đánh thuê?

"Tiểu thư hãy giờ tay lên cao, đứng ra đằng sau lưng tôi." Mạc Phổ đột nhiên nói nhỏ.

Tôi không hiểu ý anh ta, nhưng lập tức làm theo. Đến khi đứng sau lưng Mạc Phổ, tôi mới hiểu rõ ý đồ của anh ta. Mạc Phổ muốn bảo vệ tôi, nhưng lo ngại tôi di chuyển đột ngột sẽ khiến hai bên nổ súng. Vì vậy anh ta mới bảo tôi giờ tay lên cao, biểu thị tôi không có vũ khí.

Có lẽ thấy tôi là phụ nữ, cũng có khả năng đám lính đánh thuê sợ giao chiến trực diện nên không ai nỡ súng bắn tôi trong lúc tôi di chuyển. Mặc dù đứng sau lưng Mạc Phổ nhưng tôi không hề cảm thấy nhẹ nhõm.

"Mau bỏ vũ khí xuống!" Một tên lính đánh thuê quát lớn tiếng.

Đám Mạc Phổ không động đậy, cũng không mở miệng. Tôi đoán bọn họ đang chờ đợi chỉ thị của Mục Huyền. Nhưng nếu Mục Huyền mở miệng, anh sẽ dễ lộ thân phận của mình.

Làm thế nào bây giờ? Mục Huyền sẽ hành động ra sao?

Vào lúc không khí căng thẳng nhất, một giọng nói ôn hòa đột ngột vang lên: "Đóng Tua bin ở tầng hầm."

Tôi giật mình kinh ngạc.

Tôi không ngờ Mục Huyền mạo hiểm mở miệng, càng không ngờ câu đầu tiên của anh là câu tôi vừa nghĩ mãi không ra từ cuối cùng.

Câu nói chỉ một mình tôi mới có thể nghe hiểu.

Khỏe mắt tôi bỗng ướt ướt. Mục Huyền biết tôi nghĩ gì. Anh hiểu tôi cần dùng khí lớn đến mức nào mới có thể lên tiếng.

Tôi bỗng thấy câu nói này khiến tôi cảm động hơn bất cứ câu "thâm tình" anh từng nói với tôi. Sự quẫn bách và căng thẳng trong lòng tôi tan biến ngay tức thì. Tôi nhìn đám lính đánh thuê, trong người lại được tiếp thêm sức mạnh mới. Chính Mục Huyền đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi thông qua câu nói của anh.

Mục Huyền mở miệng, anh em Mạc Phổ cũng ngó người. Đám lính đánh thuê lập tức phát giác ra điều bất thường. Hai tên ở đằng sau chìa súng vào Mục Huyền: "Thượng úy, anh vừa nói gì?". Mục Huyền quả nhiên đóng giả làm lính đánh thuê, trà trộn vào bọn chúng.

Mục Huyền không né tránh. Anh thậm chí chẳng thèm để ý đến bọn chúng, cất giọng nhàn nhạt: "Mạc Phổ tránh ra!"

Lúc này, không chỉ đám lính đánh thuê tỏ ra mờ hồ, chúng tôi cũng nghi hoặc. Mạc Phổ chẳng phải đang bảo vệ tôi? Tại sao lại kêu anh ta tránh ra?

Mạc Phổ lập tức né tránh sang một bên. Tôi và Mục Huyền đứng nhìn nhau qua hơn chục tên lính đánh thuê.

"A...A..." Một tiếng hét đau đớn vang lên.

Đây chắc chắn là cảnh quỷ dị nhất mà tôi từng được chứng kiến.

Trong không gian u ám và bầu không khí căng thẳng, đám lính đánh thuê đột nhiên bị một sức mạnh vô hình cực lớn, khiến người chúng va đập vào vách khoang và giá sắt. Không gian phẳng phất có vô số bàn tay vô hình túm lấy chúng và quăng quật, khiến chúng rách nát da đầu, mặt mũi sưng húp bầm tím. Cuối cùng, từng tên đổ gục xuống sàn nhà, vũ khí tung tóe khắp nơi. Chúng cố gắng gượng nhưng cũng không còn sức lực bỏ dậy.

"Ngài chỉ huy." Anh em Mạc Phổ xúc động hét lên.

Đúng lúc này, tôi cảm thấy có một lực thúc vào lưng tôi. Hai chân tôi liền rời khỏi mặt đất, mắt hoa lên, đám Mạc Phổ như con gió ở lại đằng sau.

Cả người tôi lại rơi xuống đất trong nháy mắt. Gương mặt tuần tú của Mục Huyền ở ngay trước mắt tôi. Lần này tôi có thể nhìn rõ, gương mặt trắng ngần của anh bần thiêu đầy vết máu khô, mái tóc ngắn rối bù. Chỉ có đôi mắt vẫn đen nhánh và sâu hun hút như ngày nào.

Tôi bỗng dưng có cảm giác không đúng. Chuyện vừa xảy ra là do Mục Huyền điều khiển "Sức mạnh tinh thần". Chẳng phải "Sức mạnh tinh thần" của anh đã bị chấn động? Tại sao vẫn còn mạnh như vậy?

Anh bảo Mạc Phổ tránh ra là để loại bỏ chướng ngại. Sau đó...

Sau đó ôm tôi.

Eo của tôi bị Mục Huyền ôm chặt. Mặt tôi dán vào ngực anh. Anh cúi đầu xuống hôn vai tôi, hai cánh tay siết chặt, chặt đến mức tôi không thở nổi.

Mặt tôi nóng ran, tim đập loạn xạ. Nhưng khi tôi nghe thấy nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của Mục Huyền, tôi bỗng có một cảm giác yên lành.

Ở trong lòng Mục Huyền, tôi vẫn ý thức được, hiện tại chúng tôi còn ở trong địa bàn của địch. Tôi vừa định ngừng đầu nói chuyện, thân hình nặng nề của Mục Huyền đột nhiên đổ ập vào người tôi. Tôi không kịp đề phòng, mắt đã ngã xuống đất. Gương mặt anh úp xuống cổ tôi, đôi lông mày nhíu lại, hai mắt nhắm chặt. Hơi thở của anh yếu ớt, anh đã bị ngất đi.

Chương 33

Trong khoảng nghỉ ngơi, đèn điện chiếu ánh sáng nhàn nhạt, không khí phảng phất mùi thuốc. Mục Huyền nằm trên giường, sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy.

Ngắm gương mặt Mục Huyền, lòng tôi vừa mềm nhũn, vừa nóng ấm, vừa thỏa mãn, vừa hoảng hốt.

Tôi buộc phải nhìn thẳng vào sự thật, rằng tôi đã thích anh.

Việc thích một người đàn ông cưỡng ép bản thân khiến tôi không mấy dễ chịu. Thế nhưng, ý nghĩ muốn cùng anh "lưỡng tình tương duyệt" đã xuất hiện trong đầu óc tôi. (Lưỡng tình tương duyệt: Tình cảm đến từ hai phía hay hai người yêu nhau)

"Tiểu thư!" Một cái đầu kim loại đột ngột nhô ra trước mắt tôi, làm tôi giật mình bừng tỉnh trong giây lát.

"Tiểu thư nhìn chăm chăm ngài chỉ huy, cứ như sắp nuốt ngài ấy vào bụng ấy." Mạc Lâm cất giọng vang vang.

Tôi hơi ngượng ngùng, lập tức đánh trống lảng: "Lát nữa anh ấy tỉnh lại, có gì ăn không?"

Mạc Lâm đương nhiên mắc lừa, vỗ ngực trả lời: "Tôi đã chuẩn bị đầu vào đây rồi. Tôi là quân gia xuất sắc nhất mà. Lát nữa, tôi sẽ cho ngài ấy ăn chút đồ trước khi họp. Khoan đã..." Mạc Lâm chớp chớp mắt: "Trước đây tiểu thư không bao giờ quan tâm đến chuyện ăn uống của ngài chỉ huy, sao bây giờ tiểu thư đột nhiên chu đáo thế?"

Tôi ngớ người, nhưng phản kích ngay: "Mạc Lâm, nếu người nằm trên giường là anh, tôi cũng sẽ..."

"Ồi, tôi sai rồi! Tiểu thư tha cho tôi đi!" Mạc Lâm lập tức gật đầu: "Tôi đi đây. Tôi đã xử lý vết thương của ngài chỉ huy, khoảng mười mấy phút nữa ngài ấy sẽ tỉnh lại. Khi nào ngài chỉ huy tỉnh lại, tiểu thư hãy thông báo cho tôi biết. Đám Vu Ân vẫn đang chờ ở bên ngoài."

Tôi gật đầu. Đi đến cửa, Mạc Lâm quay đầu dặn dò: "Đừng để ngài chỉ huy vận động kịch liệt, vết thương của ngài ấy khá nghiêm trọng..."

"Anh mau biến đi!"

Căn phòng lại khôi phục không khí tĩnh mịch. Tôi ngồi lâu đến mức lưng nhức mỏi, nên nằm bò bên cạnh giường ngắm Mục Huyền. Gương mặt anh vừa tuần tú vừa sáng sủa, đường nét rõ ràng như dùng bút vẽ phác họa.

Nghĩ đến chuyện người đàn ông như vậy thuộc về tôi, tim tôi đập loạn nhịp.

Đúng lúc này, Mục Huyền tỉnh lại.

Lúc mới mở mắt, anh nằm thẳng nhìn lên trần nhà, ánh mắt anh lạnh lẽo, sắc mặt hơi khó coi. Nhưng ở giây tiếp theo, phát hiện ra sự có mặt của tôi, anh lập tức quay đầu, nhìn tôi chăm chú.

Tôi nằm bò bên cạnh gối của anh. Thấy Mục Huyền tỉnh lại, tôi lập tức ngồi thẳng người: "Mạc Lâm nói, khi nào anh tỉnh hãy gọi ngay cho Vu Ân..."

Không đợi tôi nói hết câu, Mục Huyền liền giơ tay kéo tôi đến trước ngực anh. Anh không nói một lời nào mà chỉ lặng lẽ ngắm tôi. Gương mặt anh lúc này càng trắng bệch thanh tú hơn thường lệ, trông giống một người đàn ông nho nhã. Chỉ có ánh mắt anh là âm u vô ngần.

Mặt tôi nóng ran. Tôi thầm nghĩ, chắc anh đã nhận ra tôi thích anh? Với tính cách của anh, nhất định anh sẽ đề tôi xuống hôn ngẫu nhiên. Sau đó chúng tôi sẽ thân mật dây dưa ở trên giường một chặp...

Lần này, tôi quyết định chiều theo ý anh.

Nhưng tôi đợi một lúc, Mục Huyền vẫn không có động tĩnh.

Vừa nhường mảy, tôi liền bắt gặp đốm lửa trong ánh mắt anh, gương mặt trắng ngần hơi ửng hồng. Tim tôi càng đập nhanh hơn. Tôi thầm nghĩ, nếu anh không thể kiềm chế mà làm chuyện đó ngay bây giờ, tôi sẽ cự tuyệt.

Ai ngờ Mục Huyền ngoảnh đầu sang một bên và thở một hơi dài, phảng phất bình ổn tâm trạng. Một lúc sau, anh mới quay lại nhìn tôi, ánh mắt đã khôi phục sự tỉnh táo.

"Gọi bọn họ vào đây." Mục Huyền buông người tôi.

Tôi hơi ngáy ra. Vài giây sau mới đứng dậy, đi về phía máy liên lạc. Tôi đương nhiên nhìn ra, Mục Huyền muốn hôn tôi, anh cũng có lời muốn nói chuyện

với tôi. Nhưng bây giờ chiến sự khẩn cấp, anh buộc phải không chế bản thân.

Mặc dù hiểu nguyên do, nhưng trong lòng tôi vẫn có...chút thất vọng.

Tôi không ngờ tôi lại cảm thấy thất vọng?

"Tôi sẽ nhanh chóng kết thúc chiến tranh." Giọng nói Mộc Huyền đột nhiên vang lên sau lưng tôi: "Bây giờ, tôi không thể phân tâm."

Mặt tôi đỏ bừng, không đáp lời anh, lặng lẽ gọi điện thoại. Đám Vu Ân nói sẽ đến ngay.

Lúc tôi quay người, Mộc Huyền đã ngồi dậy. Tôi giật mình, vội chạy đến bên anh: "Mạc Lâm nói vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn."

"Tôi không sao." Ánh mắt Mộc Huyền dừng lại trên mặt tôi vài giây, nhanh chóng rời đi chỗ khác. Bất giác vẻ nhẩn nhện của anh, nỗi thất vọng trong tôi hoàn toàn tan biến.

Mộc Huyền trầm mặc một lúc, rồi cất giọng nhàn nhạt: "Ai đưa ra ý kiến bắt em ra chiến trường?"

Thấy anh có vẻ tức giận, tôi liền giải thích chuyện liên quan đến "Sức mạnh tinh thần". Nhưng tôi không kể tôi trở về Đê đô, giữa đường quay lại "Vùng đất hoang vu". Cuối cùng, tôi kết luận: "Chỉ một mình tôi có khả năng cảm nhận thấy anh, nên tôi phải tham gia cuộc tìm kiếm."

Mộc Huyền vốn đang cúi đầu trầm tư. Nghe đến đây, anh đột nhiên ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt nóng bỏng.

Tôi hơi lúng túng, rót ly nước ấm đưa cho anh. Mộc Huyền quay sang một bên uống cạn.

"Quần áo tôi mặc lúc bị thương đâu rồi?" Anh vừa đặt cốc nước vừa hỏi.

"Đều ở đây." Tôi chỉ tay vào một cái thùng bên cạnh bàn. Mạc Lâm nói những thứ này không thể tùy tiện vứt đi.

"Trong túi áo có một thứ, em lấy ra đi."

Tôi tìm đến áo của anh. Quả nhiên trong túi áo có một thứ cứng cứng lạnh lạnh. Vừa lấy ra xem, tôi lập tức ngây người.

Là...một cái vòng đeo tay?

Đây là một cái vòng kim loại màu trắng mỏng, tròn nhẵn tinh xảo. Chất liệu của nó có vẻ giống bạc, nhưng lại mờ mờ tỏa ra ánh sáng màu xanh lam. Cái vòng không có bất cứ họa tiết phức tạp nào, trông vừa đơn giản vừa trang nhã. Mặt ngoài chiếc vòng dính đầy bụi, có lẽ do Mộc Huyền làm bẩn trên đường trốn chạy.

Tôi không thể ngờ, Mộc Huyền lại tặng quà cho tôi vào lúc này. Mặc dù anh từng tặng tôi không ít đồ có giá trị.

Anh nhất định chuẩn bị sẵn món quà trước khi chúng tôi đi thăm cột Niên hoa. Lúc đó, chúng tôi xảy ra sự cố nên chiếc vòng vẫn ở trong túi áo của anh, bây giờ mới có thể đưa cho tôi?

Tôi lặng lẽ đi đến bên cạnh giường ngồi xuống. Cảm nhận thấy ánh mắt chăm chú của anh, tôi cúi đầu, đeo chiếc vòng vào cổ tay trái. Vòng hơi rộng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận.

Hai má tôi nóng ran, tôi lấy hết dũng khí ngẩng đầu đối diện anh: "Cám ơn anh. Tôi...rất thích."

Về mặt anh vốn bình tĩnh thâm trầm. Sau khi nghe câu nói của tôi, anh bỗng ngây người, hai má hơi ửng hồng.

Tôi không ngờ Mộc Huyền lại có phản ứng dữ dội như vậy, càng cảm thấy ngượng ngùng. Ở giây phút tiếp theo, anh đột nhiên giơ tay kéo tôi vào lòng. Eo tôi bị siết chặt, tôi nhanh chóng bị anh lôi lên giường. Sau đó, anh lật người, đè tôi xuống dưới thân và phủ môi hôn tôi ngấu ngiến.

"Vết thương của anh..." Tôi chỉ lắp bắp vài từ đã bị Mộc Huyền chặn miệng. Đầu lưỡi anh cuốn lấy đầu lưỡi tôi, triền miên không dứt. Anh thậm chí thò tay vào bên trong áo tôi. Tôi thở hổn hển, thầm nghĩ, anh mới vừa nói không thể phân tâm, chớp mắt đã lôi tôi lên giường giãy vò, định lực của anh kém như vậy sao?

"Ngài chỉ huy!" Một giọng nói vui vẻ từ cửa phòng truyền tới, sau đó là tiếng bước chân rầm rập.

Thôi xong! Bọn họ đã tới rồi!

Thân thể Mộc Huyền đang đè trên người tôi cứng đờ. Anh nhanh chóng rời khỏi bờ môi tôi, sắc mặt hơi thay đổi, phảng phất đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi thở hổn hển nghiêng đầu nhìn. Một đám đàn ông dẫn đầu là Vu Ân và Mạc Phổ đang đứng ở cửa. Bọn họ ngượng ngùng nhìn chúng tôi, tất cả lần lượt quay đầu về phía sau. Mạc Lâm thì giơ tay che mặt.

"Mau...Mau ra ngoài!" Mạc Lâm hét lên. Nhưng những người ở bên ngoài không rõ nội tình, tiếp tục ùn về phòng của chúng tôi mỗi lúc một nhiều hơn. Trước đó, Mạc Phổ đã nói cho tôi biết, đây là cuộc họp đầu tiên của toàn thể sĩ quan trong bộ chỉ huy sau khi Mộc Huyền trở về. Tất cả có hơn hai

mười người.

Tôi ngượng ngùng, lập tức đẩy mạnh Mục Huyền rồi nhảy xuống giường. Mục Huyền đại khái không phản ứng kịp nên không đề phòng, bị tôi đẩy ngã xuống giường. Đôi lông mày của anh hơi nhíu lại. Tôi biết đã chạm vào vết thương của anh, cảm thấy hơi áy náy, đứng im không lên tiếng. Những ánh mắt ở sau lưng như ngọn lửa chiếu vào, làm mặt tôi càng đỏ bừng.

Mục Huyền ngược lại rất bình tĩnh. Anh chống tay ngồi dậy, lạnh nhạt đảo mắt qua đám người ở ngoài cửa, sau đó lại nhìn tôi: "Em vào trong đi."

Tôi gật đầu. Bên trong còn một phòng ngủ, nối với gian này. Vừa đi hai bước, tôi nghe Mục Huyền nói: "Đưa cái vòng lực từ cho tôi."

Tôi ngó người, quay đầu nhìn anh. Mục Huyền đột nhiên cười tủm tỉm, khóe mắt anh tràn ngập ý cười.

Tôi bừng tỉnh, nhìn xuống "chiếc vòng" trên cổ tay. Đây là...vòng lực từ? Không hiểu là thứ gì?

"Đây là một linh kiện của máy bay, cuộc họp này cần dừng đến. Nếu em thích, tôi sẽ bảo công binh xưởng làm cho em một cái." Mục Huyền cất giọng dịu dàng.

Toàn thân tôi hóa đá. Đây là linh kiện của máy bay? Cuộc họp cần dừng đến? Công binh xưởng? Không phải là quà tặng?

Thảo lúc lúc tôi đeo cái vòng này, vẻ mặt Mục Huyền có chút lạ thường. Tôi còn ngượng ngùng nói tôi rất thích. Sau đó...anh mới không thể kiềm chế, đột nhiên bùng nổ, đề tôi xuống giường...

Tôi chỉ cảm thấy cảm tôi sắp rớt xuống đất. Tôi vội vàng tháo "vòng lực từ" nhét vào tay Mục Huyền, cúi đầu đi thẳng vào gian trong mà chẳng dám nhìn gương mặt đầy ý cười của anh. Đằng sau vọng tới giọng nói nghi hoặc của Mạc Phô: "Tiểu thư thích vòng lực từ?"

Tiếp theo là thanh âm của A Đạo Phô: "Không hổ danh là vị hôn thê của ngài chỉ huy, đến sở thích cũng khác người quá."

"Đúng thế." Mọi người phụ họa theo.

Tôi nhặt cái gối trên giường, vùi gương mặt đỏ bừng vào trong đó.

Đầu óc tôi hiện ra cảnh Mục Huyền hôn tôi vừa rồi. Gương mặt anh ửng hồng, ánh mắt u tối, giống như muốn nuốt tôi vào bụng. Anh đột nhiên động tình là vì biểu hiện ngốc nghếch của tôi?

Tôi thả người xuống giường, bất động.

Bên ngoài vang lên thanh âm lãnh đạm của Mục Huyền: "Tôi tìm thấy vòng lực từ này trên xác máy bay của Lộ Na."

Nghe câu nói của Mục Huyền, không khí bỗng dưng trầm lắng. Tôi cũng sững sờ, Lộ Na?

Nữ người thú cao lớn thân thiện đó đã hy sinh trong cuộc chiến đấu.

Mục Huyền nói tiếp: "Trước khi xảy ra chuyện, Lộ Na từng nói, bà ấy ngồi máy bay trốn khỏi sự truy đuổi của lính đánh thuê. Tôi tìm thấy vòng lực từ trên xác máy bay ở trạm không gian. Tôi phát hiện vòng lực từ này có mật độ và từ tính khác hẳn vòng lực từ thường có trên máy bay. Tôi đoán, cái này có thể tránh được hệ thống rada, nên máy bay của Lộ Na mới từ căn cứ địa trốn thoát ra bên ngoài. Mạc Phô, mau đưa vòng lực từ này cho bộ phận kỹ thuật, phân tích thành phần rồi sản xuất hàng loạt."

Vưu Ân tiếp lời: "Ngài chỉ huy, ý của ngài là, ngay từ đầu, Bạch Lăng tính sẵn một nước trên hệ thống rada của căn cứ địa, phòng họa từ lúc chưa xảy ra. Chỉ cần sử dụng vòng lực từ này, hệ thống rada sẽ không bắt được tín hiệu?"

"Đúng vậy." Mục Huyền nói: "Dịch Phô Thành đề xuất đàm phán chưa?"

Tôi hơi kinh ngạc, ngay cả điều này Mục Huyền cũng đoán ra?

Vưu Ân lập tức báo cáo điều kiện đàm phán của Dịch Phô Thành. Tiếp theo, một người lính kỹ thuật báo cáo phân bố lực lượng của lính đánh thuê. Nghe xong, Mục Huyền cất giọng lãnh đạm: "Tôi không có hứng thú đàm phán. Vưu Ân, ông hãy kéo dài thời gian. Nếu vòng lực từ chứng thực có thể dùng được, hãy trang bị cho toàn quân trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Sau đó chúng ta lập tức tấn công căn cứ địa, cứu thoát binh lính còn mắc kẹt ở trong đó."

Tôi thầm nghĩ, chủ ý này quả là tuyệt diệu. Sở dĩ Dịch Phô Thành có thể hống hách đề ra yêu sách, là do hắn bí mật khỏi sự, khống chế căn cứ địa. Hiện tại không chỉ vật tư quân sự mà số đông binh lính của căn cứ địa đang nằm trong tay hắn. Nếu Mục Huyền dẫn đại quân thoát khỏi hệ thống rada tiến về căn cứ địa, đánh Dịch Phô Thành trở tay không kịp. Đây đúng là chiêu "gậy ông đập lưng ông".

Có điều, Mục Huyền trốn ở trạm không gian của lính đánh thuê để nghiên cứu xác máy bay, còn tìm thấy vòng từ lực quan trọng như vậy. Anh có tình lực làm điều này, chứng tỏ anh hoàn toàn có khả năng thoát thân.

Thật ra anh cố tình ở lại trạm không gian để tìm kiếm xác máy bay của Lộ Na? Anh vốn không cần chúng tôi ứng cứu?

Người đàn ông này thật...lợi hại.

Bọn họ tiếp tục bàn về hướng tiến quân, chia nhiệm vụ. Tôi nghe một lúc là đầu óc lơ mơ. Kể từ lúc đi cứu Mục Huyền, tôi chưa được nghỉ ngơi tử tế. Do đó, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Khi tỉnh lại, tôi phát hiện xung quanh tối mờ mờ. Đập vào mắt tôi đầu tiên là làn da trắng hơi gồ lên, và phần bụng hõm vào. Tôi đang ở trong lòng Mục Huyền, không biết anh ôm tôi từ lúc nào?

Mặt tôi dính chặt vào bờ ngực trần của Mục Huyền, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Bàn tay anh đặt trên eo tôi, vuốt ve lên xuống.

Tôi hơi dờ người. Vừa định ngồi dậy, tôi liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: "Trên đường trở về Đế đô, đi đến nửa đường cô ấy quay lại đây sao?"

"Đúng ạ." Là thanh âm của Mạc Phở.

"Quay về ngay trong ngày hôm đó." Mạc Lâm nói nhỏ.

Tôi hơi hé mắt, hóa ra anh em Mạc Phở Mạc Lâm đang đứng bên cạnh giường. Tôi lập tức nhắm mắt, giả vờ ngủ say.

Mục Huyền tiếp tục hỏi: "Mấy ngày tôi không ở đây, cô ấy vẫn ổn đấy chứ?"

Nghe câu nói của anh, tôi đột nhiên mềm lòng, trong lòng vừa ngọt ngào vừa xót xa.

Mạc Lâm trả lời: "Ăn uống ngủ nghỉ vẫn bình thường. Chỉ là hôm nay xảy ra chuyện, "Sức mạnh tinh thần" chấn động ảnh hưởng đến tiểu thư, nên tiểu thư nôn ra máu và bị ngất xỉu."

Bàn tay đang chuyển động trên eo tôi đột nhiên dừng lại.

Mạc Lâm nói tiếp: "Xin ngài đừng lo, bây giờ tiểu thư khỏe nhiều rồi. Tôi sẽ tiếp tục điều dưỡng thân thể tiểu thư, tiểu thư sẽ không có chuyện gì đâu."

"Nếu tôi lấy lại "Sức mạnh tinh thần" trên người cô ấy, liệu có khá hơn không?"

Mạc Lâm lắc đầu: "Không cần đâu ạ. Nhiệt lượng của "Sức mạnh tinh thần" thậm chí có thể giúp tiểu thư hồi phục nhanh hơn."

Mục Huyền im lặng. Một lúc sau anh đột nhiên hỏi: "Đám cưới tổ chức vào hai tháng sau. Cơ thể cô ấy liệu có thể chịu nổi tôi? Có cần hoãn đám cưới?"

Mặt tôi nóng ran. Đầu óc Mục Huyền quả nhiên suốt ngày nghĩ tới chuyện đó, hoãn lại là tốt nhất.

Trái với mong ước của tôi, Mạc Lâm cất giọng vui vẻ: "Ngài chỉ huy yên tâm đi. Đại não của tiểu thư bị chấn động nhẹ, còn cơ thể tiểu thư vẫn khỏe mạnh như trước."

"Rất tốt!" Mục Huyền trả lời.

Tôi muốn bóp chết Mạc Lâm.

Đúng lúc này, Mạc Lâm lên tiếng: "Đã có kết quả kiểm tra "Sức mạnh tinh thần" của ngài rồi. Có một tin rất tốt và một tin không đến nỗi quá xấu."

Mạc Phở nói xen vào: "Đừng nhiều lời nữa."

Mạc Lâm bĩu môi: "Tôi dùng từ cực kỳ chuẩn xác. Ngài chỉ huy, lần này ngài gặp nguy hiểm, "Sức mạnh tinh thần" bị một tác động cực lớn từ bên ngoài nên bị tổn thương, nhưng nó ngược lại tự sản sinh một cường độ chưa từng có để bảo vệ ngài. Chỉ số "Sức mạnh tinh thần" tôi vừa đo được vượt qua tất cả con số lưu giữ trong hồ sơ ở Đế quốc. Nói một cách khác, ngài chỉ huy trong họa có phúc, ngài trở thành người có "Sức mạnh tinh thần" mạnh nhất Đế quốc."

Tôi hơi mỉm cười, Mạc Phở nói nhỏ: "Tốt quá." Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, mở miệng hỏi: "Tin xấu thì sao?"

"Tin xấu là lần này bị tổn thương quá lớn, sự tăng trưởng lại quá mạnh nên "Sức mạnh tinh thần" của ngài vẫn còn ở trạng thái không ổn định. Vì vậy trong nửa năm tới, ngài tuyệt đối không thể sử dụng "Sức mạnh tinh thần" ở quy mô lớn. Nếu không rất có khả năng dẫn đến tình trạng không thể khống chế "Sức mạnh tinh thần", hậu quả sẽ rất nghiêm trọng." Thanh âm của Mạc Lâm hết sức nghiêm túc.

Tôi giật mình, lại nghe Mục Huyền hỏi tiếp: "Ý chú là, tôi sẽ biến thành kẻ điên?"

Mạc Lâm trả lời: "Có thể nói như vậy. Ngài sử dụng ở mức độ vừa phải thì không có vấn đề gì. Bây giờ, ngài cần nhất là giấc ngủ. Giấc ngủ có thể điều tiết "Sức mạnh tinh thần".

"Được." Mục Huyền trả lời: "Các chú vất vả rồi."

"Chúng tôi ra ngoài trước đây ạ." Mạc Phở nói: "Mạc Lâm, còn chưa đi sao?"

Mạc Lâm lẩm bẩm: "Ngài chỉ huy, chúng tôi hiểu tâm trạng của ngài. Nhưng ngài có thể đặt tiểu thư xuống không ạ? Ngài đã ôm một tiếng đồng hồ rồi, động đến vết thương của ngài thì không tốt chút nào."

"Cô ấy không nặng." Giọng nói nhàn nhạt của Mạc Huyền vang lên.

Mặt tôi nóng ran. Trong lòng vừa ngọt ngào vừa ấm áp. Tôi thầm nghĩ, lát nữa không cho anh ôm ấp mới được, để tránh động chạm đến vết thương.

Đúng lúc này, Mạc Phổ phụ họa: "Mạc Lâm nói đúng. Ngài chỉ huy mau đặt tiểu thư xuống đi. Nếu vết thương hồi phục kém, đám cưới phải hoãn lại thì sao?"

Tôi hơi buồn cười, Mạc Phổ rất thông minh.

"Tôi biết rồi, hai người ra ngoài trước đi." Vòng tay ôm tôi vẫn không nhúc nhích.

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa, trong phòng khôi phục không khí yên tĩnh. Tôi vừa định "tinh giấc", Mạc Huyền đột nhiên buông lỏng người tôi, đặt tôi xuống giường, để tôi nằm nghiêng đối diện anh.

Xem ra lời khuyên của Mạc Phổ có tác dụng. Vậy thì tôi cũng chẳng cần tinh giấc, tiếp tục ngủ cho xong. Mạc Huyền vẫn đang cời trần, bây giờ tỉnh lại sẽ rất ngượng.

Một lúc sau Mạc Huyền cũng không có động tĩnh, tôi đoán anh đã chìm vào giấc ngủ.

Con buồn ngủ lại ập tới, tôi đang chuẩn bị thả lỏng toàn thân, áo trên người tôi đột nhiên bị động đến. Sau đó vùng da ở ngực hơi mát lạnh.

Tôi cứng đờ người. Mạc Huyền đang cời áo tôi, anh định làm gì?

Tôi nhanh chóng có cảm giác anh đã cời hết hàng cúc trước ngực, bởi vì cả vùng ngực tôi mát lạnh. Bàn tay anh lại thò ra sau lưng tôi, cời móc khóa áo con.

Mặt tôi như bị lửa đốt, trong lòng rối bời, tôi có nên mở mắt hay không?

Nhưng không đợi tôi suy nghĩ xong, một bàn tay ấm nóng phủ lên đỉnh đầu mềm mại của tôi và nắn bóp nhẹ nhàng. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, đầu còn bận tâm đến vấn đề mở mắt hay không? Toàn bộ dây thần kinh của tôi đều tập trung vào bàn tay anh.

Động tác của Mạc Huyền rất nhẹ nhàng. Lúc thì anh nắm cả bầu ngực trong lòng bàn tay, lúc thì anh buông ra, dùng hai đầu ngón tay vờ vẽ nụ hoa miễn cưỡng. Sau đó, anh chuyển sang bên kia, lặp lại động tác vừa rồi.

Một lúc sau, bàn tay Mạc Huyền di chuyển xuống phía dưới, sờ bụng tôi và dừng lại ở eo tôi, bất động.

Tôi vô cùng căng thẳng, thầm nghĩ, nếu anh tiếp tục sờ xuống bên dưới, tôi sẽ mở mắt và nhảy khỏi giường.

Nào ngờ một lúc sau cũng không có động tĩnh. Ngực tôi hơi ngứa ngứa như bị một thứ gì đè lên. Tôi còn có thể cảm nhận được hơi thở của Mạc Huyền trên da thịt tôi.

Tôi hé mắt nhìn, lập tức sững sờ.

Mạc Huyền nằm úp mặt trên ngực tôi. Anh đã ngủ say.

Mái tóc đen che khuất lông mày của anh. Gương mặt tuấn tú bất động, hàng lông mi rậm rạp sụp xuống, sống mũi thẳng của anh nằm giữa hai đỉnh đồi của tôi. Gương mặt anh dán chặt vào làn da ở nơi đó, giống như hai đỉnh đồi của tôi kẹp chặt mặt anh.

Chứng kiến cảnh này, đầu óc tôi như bị luộc chín, vừa sôi sục vừa mơ hồ. Tôi nghĩ, đợi lát nữa Mạc Huyền ngủ say hoàn toàn, tôi sẽ đẩy anh ra.

Tôi lặng lẽ ngắm Mạc Huyền. Ngắm mãi, ngắm đến mức tôi hơi thất thần. Gương mặt anh trong giấc ngủ vừa yên tĩnh vừa hiền lành, phảng phất không mang một tia dục vọng mà chỉ đụng chạm tôi theo bản năng.

Sau đó, tôi nhẹ nhàng đặt tay lên gáy anh, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lúc tôi tỉnh dậy, Mục Huyền vẫn đang ngủ say. Tôi nhòm đầu xem đồng hồ, đã chín tiếng trôi qua, mà hai chúng tôi vẫn giữ nguyên một tư thế không thay đổi.

Ngực phải bị gương mặt nghiêng của anh đè xuống, ngực trái sát mũi anh. Tôi không muốn duy trì tư thế này cho đến lúc Mục Huyền thức giấc, nhưng cũng không muốn đánh thức anh. Phân vân một hồi, tôi chỉ còn cách đặt tay lên ngực trái, từ từ dịch người ra bên ngoài.

Nào ngờ tôi vừa động dậy, Mục Huyền lập tức mở mắt. Tay tôi vẫn đặt trên ngực trái, nụ hoa nhạy cảm ở ngay dưới mắt trái anh...

Mục Huyền không ngẩng đầu nhìn tôi, đồng tử đen nhánh của anh vẫn mơ màng. Sau đó, anh đột nhiên nắm lấy đỉnh đầu bên phải, há miệng ngậm nụ hoa ở trên đó rồi lại nhắm mắt, bất động.

Một loạt động tác được anh tiến hành hết sức trôi chảy.

Anh lại ngủ say.

Tôi khóc dở mếu dở. Ngắm nhìn anh một lúc, tôi lại đỡ ngực trái kéo ra ngoài. May mà Mục Huyền chỉ ngậm nhẹ, tôi thuận lợi rút bầu ngực ra khỏi miệng anh. Tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa định ngồi dậy, bỗng thấy lông mày anh cau lại, sau đó anh giơ tay định túm lấy đỉnh đầu của tôi bỏ vào miệng. Trong khi đó, hai mắt anh vẫn nhắm nghiền.

Tôi sao có thể để Mục Huyền đạt được ý đồ. Tôi nhanh tay nhanh mắt vơ một miếng vải ở bên cạnh nhét vào miệng anh. Không ngờ chiều này có tác dụng, Mục Huyền ngậm lấy thứ tôi vừa nhét vào, môi anh hơi động dậy, mũi hít hít. Sau đó, lông mày anh giãn ra, anh nằm yên không nhúc nhích.

Tôi thở dài một hơi rồi ngồi dậy. Dưới ánh đèn dịu dàng, tôi thấy thứ trong miệng anh quen mắt vô cùng. Tôi sáp lại gần quan sát, không ngờ đó là áo lót của tôi. Tôi qua trước khi ngủ, Mục Huyền cởi áo lót của tôi ném sang bên cạnh.

Lúc anh tỉnh giấc phát hiện đang ngậm áo lót của tôi, có lẽ còn đáng sợ hơn ngậm bầu ngực thật.

Tôi ngần ngại một lát, chỉ còn cách cầm dây áo lót, kéo từ từ ra ngoài. Nhưng lần này tôi không gặp may, đai khải do lớp áo lót mỏng nên Mục Huyền nghiêng chặt. Tôi chỉ hơi dùng sức, Mục Huyền liền nhúu mày và mở mắt.

Tôi không dám nhúc nhích, chờ Mục Huyền ngủ tiếp. Nhưng anh đảo mắt một vòng, giơ tay rút áo lót ra khỏi miệng, quan sát vài giây rồi ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi hận đến mức không thể đào một cái hố chui xuống.

Ai ngờ ánh mắt anh không tới mặt tôi mà dừng ở giữa chừng, con ngươi trở nên tối sẫm. Tôi thuận theo ánh mắt anh, cúi đầu nhìn xuống. Áo sơ mi của tôi đang mở rộng để lộ cả bộ ngực. Sau khi tỉnh dậy, tôi hoàn toàn quên mất chuyện cài cúc.

Tôi vội vàng quay lưng về phía Mục Huyền, nhanh chóng cài cúc áo. Đến khi quay lại, gương mặt tôi đã khôi phục về bình tĩnh: "Lúc anh ngủ say, anh tự lấy áo con của tôi...bỏ vào miệng."

Mục Huyền nhìn tôi, gương mặt anh bất chợt xuất hiện ý cười, ánh mắt sáng lấp lánh. Anh cất giọng trầm khàn: "Tôi xin lỗi."

Tôi bị anh chiếu tướng đến nóng cả mặt, đành giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, xuống giường đi giày rồi ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh. Sau khi lấy lại thần trí, tôi định mở miệng hỏi xem Mục Huyền có đói bụng không, nhưng chợt nghe anh nói: "Hoa Dao, cảm ơn em." Thanh âm của anh vừa trầm ấm vừa dịu dàng, mang hàm ý sâu xa nào đó.

Mặt tôi càng nóng hơn, anh cảm ơn tôi để anh vui đầu vào ngực tôi ngủ cả đêm? Nghĩ đến là thấy ngượng, tôi quay đi chỗ khác nói nhỏ: "Tôi ngủ say nên chẳng biết gì cả. Sau này anh đừng làm vậy."

Mục Huyền không lên tiếng, nhưng tôi có thể cảm nhận anh đang nhìn tôi chằm chằm. Một lúc sau, anh mới nói nhẹ nhàng: "Hoa Dao, ý tôi là vụ ở trạm không gian."

Tôi liền quay về phía Mục Huyền. Anh mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười khiến khóe mắt vốn lạnh lùng của anh trở nên vô cùng dịu dàng, làm tim tôi đập thình thịch. Tôi nói: "Không có gì."

"Mặc dù vậy." Mục Huyền từ tốn mở miệng: "Sau này nếu tôi gặp bất cứ chuyện gì, em cũng không cần cứu tôi."

Tôi ngây người: "Tại sao?"

Mục Huyền không rời mắt khỏi tôi, trong khi anh cuộn tròn áo lót của tôi, ném từ tay trái sang tay phải, rồi lại từ tay phải sang tay trái. Anh cất giọng bình thản: "Em là người phụ nữ của tôi, chứ không phải thuộc hạ. Em không nên lao đầu vào hiểm nguy."

Tôi hoàn toàn bị cái áo lót thu hút, vô ý thốt "ờ" một tiếng. Phát giác ra ánh mắt của tôi, Mục Huyền cúi đầu nhìn đồ trong tay. Sau đó anh đưa chiếc áo lót tôi: "Em mặc vào đi!"

Tôi thầm nghĩ, anh đã ngậm nó, tôi mặc kiểu gì? Tôi lắc đầu: "Không cần đâu."

Mục Huyền đảo mắt qua ngực tôi: "Lát nữa Mạc Phổ và Mạc Lâm đến đây."

Tôi đột nhiên cảm thấy không đúng, liền thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống. Quả nhiên hai đỉnh đồi của tôi ẩn hiện sau lớp áo sơ mi trắng mỏng dính.

Vừa rồi tôi thân nhiên ngồi trước mặt Mục Huyền với bộ dạng này, thảo nào ánh mắt anh chưa từng rời khỏi thân thể tôi.

Mặt tôi đỏ bừng bừng. Tôi cúi đầu đi đến bên giường, giật áo lót từ tay Mục Huyền, chạy thẳng vào bên trong nhanh chóng mặc lên người.

Áo lót bị dính nước bọt của Mục Huyền ướt một mảng, cảm giác lạnh lạnh không dễ chịu một chút nào. Nhưng quần áo của tôi vẫn chưa được gửi lên Lô cốt vũ trụ, tôi chỉ còn cách nhẫn nhịn.

Nhớ đến câu nói vừa rồi của anh, tôi là người phụ nữ của anh, không nên lao đầu vào nguy hiểm, trong lòng tôi ám áp vô cùng. Nhưng tôi lại cảm thấy Mục Huyền rất già trưởng. Thôi thì mặc kệ anh, dù sao tương lai không thể xảy ra chuyện tôi đi ứng cứu anh một lần nữa. Giờ tôi mới biết Mục Huyền rất lợi hại, dù lần này tôi không đi, có lẽ một vài ngày sau, anh cũng tự động mò về.

Đến khi tôi đi ra ngoài, Mục Huyền đã bật đèn trên trần nhà. Anh mặc áo sơ mi màu xám ngồi tựa vào đầu giường. Dung mạo anh vừa thanh tú vừa ôn hòa, thần sắc bình thản.

Mục Huyền bảo tôi gọi điện cho Mạc Phổ. Mạc Phổ nói có mặt sau ba phút. Sau khi tôi cúp điện thoại, căn phòng lại rơi vào không khí tĩnh lặng.

Tôi phát giác bản thân không biết cách sống chung với Mục Huyền. Hình như chúng tôi chẳng có đề tài chung. Trước đây, thời gian chúng tôi ở bên nhau, phần lớn là ở trên giường.

"Bây giờ em biết thế nào là *tua bin tàng hằm* rồi chứ?" Mục Huyền đột nhiên mở miệng hỏi.

Tôi có ấn tượng quá sâu sắc về từ này, mặt lại nóng ran: "Tôi không biết."

"Sau khi chiến sự kết thúc, tôi sẽ dẫn em đi xem." Mục Huyền nói nhỏ, khóe miệng ẩn hiện ý cười.

"Hả? Không cần đâu." Thật ra, tôi hoàn toàn chẳng có hứng thú về tua bin tua biển.

Nhưng nhắc đến chuyện ngày hôm đó, tôi cũng mỉm cười: "Nếu không phải đột nhiên nhìn thấy anh, tôi cũng không giật mình và không đến mức quên lời thoại."

Về điểm này tôi thật sự khá tự tin. Lúc nghe anh nói mấy câu đó bằng thái độ cao ngạo, tôi đã có ấn tượng rất mạnh. Tôi lặp đi lặp lại trong đầu lời nói của anh, đã thuộc lòng từ lâu. Vì vậy tôi mới dám bắt chước anh.

"Ồ." Mục Huyền nhìn tôi chăm chú.

Ánh mắt của anh khiến tôi không tự nhiên. Tôi cúi đầu nói nhỏ: "Nếu ngày hôm đó tôi ăn nói trôi chảy, liệu bọn chúng có nghe theo không? Tôi có khả năng thành công không?"

Mục Huyền không trả lời ngay mà chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi đoán, lúc đó chắc anh cũng hơi cảm động, nhưng đồng thời anh cho rằng tôi làm chuyện đại dốt. Nhưng tôi tin, nếu tôi ăn nói trôi chảy, không biết chừng tôi sẽ thành công, bởi vì lần đầu tiên trong đời tôi có khí thế như vậy...

"Nhất định thành công." Mục Huyền đột nhiên mở miệng. Ngữ khí của anh không dịu dàng mà có vẻ hờ hững cao ngạo thường thấy ở anh.

Tuy nhiên, ngữ điệu lạnh nhạt đó lại khiến trái tim tôi như bị thứ gì chạm vào, một dòng khí nóng len lỏi trong từng tế bào trên cơ thể tôi, khiến tôi vô cùng dễ chịu. Dòng khí nóng bỏng, làm trái tim tôi phảng phất run rẩy trong lồng ngực.

Tôi hình như...ngày càng thích anh.

Mục Huyền không lên tiếng. Cả hai chúng tôi đều trầm mặc, không khí xung quanh dường như tăng thêm mấy độ, khiến tôi hơi chần chừ choáng.

Tôi bỗng dưng...rất muốn hôn anh.

Tôi lén lút liếc Mục Huyền một cái, thấy anh cầm tập báo cáo quân sự Mạc Phổ để ở đầu giường lên xem. Anh từng nhăn mặt, trước khi chiến sự kết thúc, anh không thể phân tâm.

Trong lòng tôi hơi hoảng loạn, tim đập thình thịch. Có nên hôn hay không? Nếu tôi đi đến bên anh, cúi đầu, hôn chụt một cái, sau đó quay lại ngồi xuống, chắc sẽ rất nhanh, chắc cũng không đến nỗi làm anh phân tâm.

Tuy nhiên, khi ngắm gương mặt trắng như ngọc của Mục Huyền, nhìn mờ môi mỏng hơi mím lại của anh, toàn thân tôi như bị đeo chì, sống chết cũng không thể tiến lên một bước. Mặt tôi ngày càng nóng như lửa đốt, cả người hơi quay cuồng. Tôi không chịu nổi, nghiêng răng đứng dậy. Đúng lúc này, Mục Huyền ngẩng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt trầm tĩnh. Tôi liền hóa đá ngay tức khắc.

Chúng tôi chưa kịp có phản ứng, cửa phòng bị đẩy ra, Mạc Phổ và Mạc Lâm đi vào. Tôi lập tức ngồi xuống ghế, thờ phào nhẹ nhõm, lại thấy hơi hối hận.

"Ngài chỉ huy, còn một tiếng nữa, hạm đội sẽ xuất phát." Mạc Phổ nói: "Ngài có đi ngay bây giờ không?"

"Đi." Mục Huyền cất giọng lãnh đạm.

"Vâng ạ."

Nghe bọn họ nói chuyện, tôi liền mở miệng hỏi: "Các anh đi đâu?"

Mạc Phổ trả lời: "Đi động viên binh sĩ trước khi bắt đầu cuộc chiến."

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhường mắt nhìn Mục Huyền, bất giác ý cười trên khóe miệng anh, mặt tôi lại nóng ran. Tôi ngoảnh đầu sang một bên.

"Mạc Lâm." Mục Huyền lên tiếng: "Đỡ tôi đi tắm trước." Vấn đề ăn ở của anh xưa nay đều do Mạc Lâm phụ trách.

Mạc Lâm chạy đến gần: "Ngài chỉ huy, tôi biết ngài ghét bẩn thỉu. Nhưng bây giờ vết thương của ngài không được chạm vào nước. Chúng ta chỉ có thể dùng khăn ướt lau người, sau đó khử trùng toàn thân."

Mục Huyền gật đầu. Mạc Lâm đỡ anh đứng dậy, miệng lầm bầm: "Tôi cầm khăn tắm phụ trách lau người, cần thêm một người giúp tôi đỡ ngài..." Anh ta nhìn tôi cười toét miệng: "Tiểu thư, mau giúp ngài chỉ huy."

Anh ta vừa dứt lời, Mục Huyền lập tức quay đầu nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh.

Giúp Mục Huyền lau người?

Đầu óc tôi đột nhiên hiện ra thân hình trần truồng cao lớn của anh, hai má chợt nóng ran. Tôi né tránh ánh mắt của anh: "Để Mạc Phổ làm đi!"

Bọn họ đều im lặng. Vài giây sau, Mục Huyền lên tiếng: "Mạc Phổ." Mạc Phổ lập tức đi tới, đỡ một tay Mục Huyền. Ba người trầm mặc đi vào nhà tắm.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, tôi thấy hơi phiền muộn. Vừa rồi tại sao bọn họ có phản ứng đó? Bọn họ cho rằng, tôi lòng dạ sắt đá, để Mục Huyền chịu thiệt thòi. Nhưng bất tôi đối diện thân thể trần truồng của anh, tôi thật sự không thoải mái, tôi không thích như vậy.

Một lúc sau, Mạc Phổ và Mạc Lâm đỡ Mục Huyền đi ra ngoài. Mục Huyền đã thay áo sơ mi và quần dài sạch sẽ. Bọn họ lại giúp anh mặc quân phục, đeo huân chương, đội mũ và đi găng tay trắng.

Bộ quân phục màu xám càng tôn thêm nước da trắng của Mục Huyền. Khí chất của anh vốn lạnh lùng, cộng thêm gương mặt trắng bệch của người bị bệnh, khiến thần sắc anh tỏa ra luồng khí lạnh lẽo. Trông anh giống người tuyết vừa được nặn ra, chỉ khác ở chỗ, người tuyết không có ánh mắt sắc bén như anh.

Mục Huyền vừa mặc đồ chỉnh tề, lập tức có tiếng gõ cửa. Vu An đi vào, bên cạnh là mấy người sĩ quan trong hạm đội.

"Ngài chỉ huy, các phi công đang đợi ngài."

"Được." Mục Huyền liếc tôi một cái: "Em hãy ở lại đây đợi tôi trở về." Tôi gật đầu. Đúng lúc này, Mạc Phổ và Mạc Lâm đột nhiên buông người Mục Huyền, đứng tránh sang một bên. Tôi hơi nghi hoặc, bọn họ định làm gì?

Mục Huyền hít một hơi sâu, chậm rãi đứng dậy. Sau khi đứng vững, anh tiến lên một bước rồi lại bất động, dường như anh đang hết sức gắng gượng.

Lúc này, Mạc Lâm quay đầu nhìn tôi. Anh ta trề môi, bộ dạng có vẻ rất đau khổ, nhưng anh ta không nói một lời cũng không có cử chỉ nào khác.

Tôi chợt hiểu ra. Mục Huyền sẽ tự mình đi tới trung tâm chỉ huy? Trong khi ngay cả việc xuống giường còn khó khăn.

Sống lưng anh thẳng tắp, anh lại tiến lên một bước, thêm một bước nữa. Bước chân của anh rất chậm nhưng đã liên tục.

Tôi biết đây là quy định của bọn họ, nhưng tôi vẫn không chịu nổi. Tôi liền chạy đến túm cánh tay Mục Huyền: "Để tôi đưa anh đi." Mạc Phổ và Mạc Lâm đồng thời hét lên: "Tiểu thư..."

Mục Huyền dừng bước, quay sang nhìn tôi. Ánh mắt anh có phần ôn hòa, nhưng lập tức khôi phục về lạnh lùng.

"Buông tay!"

Ngữ khí của Mục Huyền có phần lạnh lẽo và uy nghiêm. Tôi ngậy người, bất giác buông cánh tay anh. Lúc này, Mạc Lâm đã kéo tôi về phía sau. Mục Huyền không nhìn tôi mà chậm rãi đi ra ngoài. Vu An, Mạc Phổ và những người khác đi theo anh.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và Mạc Lâm. Nhớ đến câu nói vừa rồi của anh, tuy tôi biết anh chí công vô tư nhưng vẫn hơi khó chịu và hơi xót xa. Tôi ngồi xuống ghế sofa lặng thinh.

Mạc Lâm chớp chớp đôi mắt đỏ: "Tiểu thư, tiểu thư đừng hiểu nhầm! Không phải ngài chỉ huy hung dữ với tiểu thư! Đây là thói quen của ngài ấy, cũng là

truyền thống của hạm đội. Là một sĩ quan chỉ huy, ngài ấy phải đứng trước mặt mọi người, khích lệ động viên để tạo niềm tin cho mọi người. Không thể để người khác đi theo ngài ấy đi chỉ huy chiến đấu! Làm vậy sẽ khiến binh sĩ nhụt chí!"

Tôi kinh ngạc, mở miệng hỏi: "Lẽ nào hôm nay anh ấy phải đứng từ đầu đến cuối cuộc chiến đấu?"

Mạc Lâm thờ dài, gật đầu: "Rồi tiểu thư sẽ thấy, khi nào trở về, chắc chắn ngài ấy sẽ bị chảy nhiều máu. Nhưng chẳng còn cách khác, Mạc Phổ nói, cả hạm đội đi theo ngài chỉ huy nhiều năm. Chỉ cần ngài ấy đứng ở đó, nói mấy câu lạnh lùng, mọi người đều cảm thấy tràn trề sức mạnh."

Tôi cảm thấy rất đau lòng, ý chí của binh sĩ gì đó tôi cũng có thể hiểu, nhưng...

"Nếu anh ấy bị gãy chân đứng không nổi thì phải làm thế nào?"

Mạc Lâm lắc đầu: "Tiểu thư đừng lo lắng quá. Trong cuộc chiến ở hành tinh Thiên Lang đợt trước, chẳng phải ngài ấy bị gãy xương đùi hay sao? Vừa thay xương kim loại xong, ngài ấy lập tức đi chỉ huy chiến đấu. Tiểu thư cũng biết đấy, thay xương đau đớn vô cùng, giống như cầm một cái gậy cứ chọc ngoáy mãi vào vết thương. Lần đó ngài ấy đứng hai ngày liền. A...máy bay xuất phát rồi!"

Mạc Lâm chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Dưới màn trời đen tối, từng chiếc máy bay chiến đấu như con chim lớn màu xám sải cánh chao lượn, để lại dấu vết mờ mờ trong không trung, rồi lập tức biến mất giữa hào quang lấp lánh.

Cả đoàn máy bay lần lượt nhảy siêu quang tốc rồi đi. Tư thế của bọn họ vừa tĩnh lặng, vừa hào hùng, vừa đẹp đẽ. Tôi có thể cảm nhận thấy không khí trang nghiêm và đầy sát khí, y hệt gương mặt của Mục Huyền ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ngồi cùng Mạc Lâm một lúc, tôi thấy hơi buồn chán nên đi ra ngoài phòng ngủ nghiêng. Thình thoảng có binh sĩ vội vàng vàng đi qua, ai nấy thần sắc khẩn trương. Tôi đoán cả hạm đội đang căng lên như dây đàn, chỉ duy nhất tôi và Mạc Lâm là rảnh rỗi chẳng có việc gì để làm.

"À, tôi nghĩ tới một chuyện rất thú vị." Mạc Lâm đi đến bên bàn, mở màn hình ba chiều rồi tìm kiếm tài liệu. Một lúc sau, không gian trước mặt hiện hình ảnh Mục Huyền mặc quần phục to bằng người thật. Mạc Lâm cười hi hi: "Tiểu thư có muốn xem ảnh nude của ngài chỉ huy không? Có cả ảnh của ngài ấy từ thời chưa mọc răng nữa đấy."

Tôi không nhịn được cười, đi qua bên đó. Một điều bất ngờ là trong thư mục chỉ có hơn ba mươi tám ảnh. Đối với một người đàn ông hai mươi lăm tuổi, số lượng ảnh chụp quá ít.

Khi mở ra xem, suy đoán của tôi càng được nghiệm chứng. Hơn hai mươi tám là ảnh lưu niệm, ảnh tốt nghiệp trường quân sự ở "Vùng đất hoang vu", ảnh chụp cùng các bạn học khi thông qua cuộc sát hạch lái máy bay. Mục Huyền trên ảnh đều có gương mặt anh tuấn lãnh đạm. Do đã nhìn quen bộ dạng này của anh nên tôi không cảm thấy đặc biệt.

Mấy tám ảnh cuối cùng mới thú vị. Đó là ảnh chụp một trẻ sơ sinh trắng nõn non nớt. Mạc Lâm còn phóng to bộ phận mới chỉ bằng trái ổi nhỏ của Mục Huyền cho tôi xem, khiến tôi bất chợt có ý nghĩ sáng khoái: "hóa ra anh cũng có lúc như thế này?"

Trong lúc xem tài liệu cá nhân của Mục Huyền, tôi vô tình nhìn thấy một thư mục đề tên "Hoa Dao". Nhớ lại chuyện tôi từng bắt gặp Mục Huyền xem ảnh của tôi, tôi hơi hiếu kỳ nên bảo Mạc Lâm đi ra ngoài.

Sau khi khóa trái cửa, tôi mở thư mục đó. Đập vào mắt tôi đầu tiên là số lượng, hơn một nghìn năm trăm tám ảnh...

Tôi xem lướt qua, đa phần là ảnh lúc tôi học đại học và đi làm. Tôi nhanh chóng phát hiện ra một số tấm ảnh khóa thân của tôi, còn là Full HD. Vừa mở ra xem, tôi liền toát mồ hôi hột, không nghĩ ngợi xóa ngay tức thì. (Full HD-High Definition: Là một định dạng hiển thị đặc biệt vượt trội về chất lượng phim và độ sắc nét của chất lượng hình ảnh gốc ở định dạng cao nhất của định dạng độ nét cao nhất là 1920 x 1080 pixels)

Nhiệm vụ tiếp theo là tìm kiếm và xóa bỏ những tấm ảnh lố lờ của tôi...Nghĩ đến chuyện Mục Huyền đang chiến đấu nơi tiền tuyến, còn tôi trốn trong phòng làm việc này, cảm giác...thật khó diễn tả thành lời.

Tôi hơi khựng lại khi nhìn thấy một tấm ảnh. Bởi vì trên tấm ảnh đó, tôi mặc quần short có dây đai, giờ tay hình chữ V ngẩng mặt lên trời cười tươi roi rói, trông rất tự đắc. Cô bé trên ảnh đứng bên một dòng suối trong vắt. Tôi nhớ đó là đỉnh núi năm đẳng sau nhà của tôi ở quê. Năm đó tôi học lớp chín, trong kỳ thi cuối năm, thành tích của tôi lọt vào top 3 toàn khối, tôi mới dương dương tự đắc như vậy.

Khoan đã! Năm lớp chín? Mười lăm tuổi?

Tôi đột nhiên cảm thấy hồi hộp, nhanh chóng gỡ những tấm ảnh tiếp theo. Tôi quả nhiên bắt gặp không ít hình ảnh tương tự. Thậm chí còn có ảnh, tôi mặc đồng phục cấp ba thư thái ngồi bên bờ suối câu cá. Tim tôi đập mỗi lúc một nhanh hơn. Cuối cùng, tôi tìm được tổng cộng hơn một trăm tấm ảnh, bắt đầu từ năm tôi 15 tuổi, năm nào cũng có vài chục tấm, địa điểm đều là ngọn núi sau nhà tôi.

Xem xong đồng ảnh, tôi thả người xuống ghế sofa, trong lòng bối rối vô cùng.

Tại sao Mục Huyền lại xuất hiện trên ngọn núi đó? Nếu anh đã thích tôi từ lâu, tại sao anh không sớm nói rõ cho tôi biết, để tôi đau lòng lâu như vậy?

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, sau đó mở hệ thống thông tin, gọi điện về trái đất cho bà ngoại. Chỗ bà ngoại vừa vặn là buổi sáng, tôi và bà trò chuyện vài câu. Tôi không nhận được hồi bà: "Bà ngoại, hồi xưa mỗi năm vào dịp nghỉ hè hoặc tết trung thu, bà đều đưa cháu về ngôi nhà cũ. Cháu nhớ ở đó hình như không có người lạ hoặc đã thú xuất hiện phải không ạ?"

Bà ngoại nói không có. Ngôi làng đó rất ít người, ngọn núi chỗ chúng ta ở chỉ có hai hộ, tại sao cháu lại hỏi chuyện này?

Bà ngoại còn cho biết, quê nhà chúng tôi đất rộng người thưa, trung bình gần một đầu người một quả núi. Ở thành phố lớn, đây là điều khó có thể tưởng tượng, nhưng ở vùng sâu vùng xa như quê tôi, người ta đúng là phân như vậy.

Tôi hơi thất vọng, không nói gì thêm. Tôi cho bà biết, tôi không nhớ rõ chuyện hồi nhỏ nên mới hỏi bà.

Bà ngoại đột nhiên lẩm bẩm: "Có lần bà nghe người khác nói, gặp lợn rừng ở trên núi. Nó vừa đen trùi trùi vừa to lớn vừa hung dữ. Nhưng bà chẳng tin, lợn rừng ở khu vực đó đã bị bắt hết từ lâu rồi."

"...Bọn họ nhìn thấy lợn rừng ở đâu vậy?" Tôi hỏi.

Bà ngoại ngẫm nghĩ rồi đáp: "Bà không nhớ rõ, hình như ở gần con suối, chính con suối bà không cho cháu đi chơi ấy. Cháu chưa từng đến đó nên không biết đâu."

Tôi hơi ngây người. Tôi không chỉ đến con suối đó một lần, mà còn rất nhiều lần.

Tôi đã có suy đoán đại khái. Chắc là phi thuyền của Mục Huyền vừa vặn đáp xuống đỉnh núi đúng lúc tôi ở đó, anh đã vô tình nhìn thấy tôi?

Vì vậy, không phải tôi cứu con chó đen to xù rơi xuống nước, mà bị con chó đen nhìn trộm.

Đây có được coi là duyên phận không?

Tôi quyết định đợi đến lúc vết thương của Mục Huyền lành hẳn, tôi sẽ tìm cơ hội hỏi anh.

***

Buổi trưa, Mạc Lâm đưa cơm đến cho tôi. Đợi tôi ăn xong, anh ta bắt đầu điều chỉnh hệ thống thông tin. Tôi tò mò hỏi: "Anh đang làm gì thế?"

Mạc Lâm nói: "À, vừa rồi tôi mang cơm cho ngài chỉ huy, ngài ấy hỏi tôi tiểu thư đang làm gì. Tôi nói, từ sáng đến giờ tiểu thư ở trong phòng cầu nguyện để ngài ấy có thể toàn thắng. Ngài chỉ huy vui mừng cười tít mắt, lập tức cho tôi quyền hạn có thể theo dõi tình hình chiến trường nơi tiền tuyến. Ngài chỉ huy chắc chắn muốn tiểu thư tận mắt chứng kiến ngài ấy chỉ huy cuộc chiến đấu."

Tôi nghĩ thầm, Mục Huyền cười là vì anh không tin lời Mạc Lâm nói, sao tôi có thể làm mấy chuyện vô vị như cầu nguyện gì đó. Tuy nhiên, theo dõi tình hình chiến sự cũng không tồi, coi như tôi đang xem phim chiến tranh.

"Đây giống đạo lý 'chim công xòe đuôi' ở trái đất." Mạc Lâm mở hình ảnh lập thể lơ lửng trong không trung. (Chim công xòe đuôi là hiện tượng do tuyến sinh dục của nó tiết ra hoóc môn sinh dục, để tìm bạn đời)

"Giờ cơ?" Tôi không phản ứng kịp.

"Ngài chỉ huy muốn thể hiện uy lực và tư thế chiến thắng trước mặt tiểu thư." Mạc Lâm nháy mắt: "Chắc tiểu thư không biết, ở Đế đô có bao nhiêu thiếu nữ muốn được chứng kiến dáng vẻ oai hùng của ngài chỉ huy. Ba năm trước, một nữ phóng viên xinh đẹp của Đế đô Nhật báo đặc biệt chạy tới tiền tuyến, muốn phỏng vấn và ghi lại hình ảnh cuộc sống của ngài chỉ huy. Người ta còn có mật hàm do đích thân hoàng đế phê chuẩn."

"Sau đó thì sao?" Tôi hỏi bằng một giọng đầy hứng thú.

"Sau đó, ngài chỉ huy nói..." Mạc Lâm đột nhiên đứng nghiêm, mô phỏng ngữ khí lạnh lùng của Mục Huyền: "Xin lỗi, xin hãy đổi phóng viên nam. Mạc Phổ, mau đưa cô ta về Đế đô."

Tôi bật cười thành tiếng. Lúc này, hình ảnh ba chiều đã trở nên rõ ràng. Trong vũ trụ sâu thẳm, năm lô cốt vũ trụ xếp thành hình tròn. Vô số chiếc máy bay chiến đấu đang lạng lẹ tiến về phía lô cốt. Một loạt đầu đạn hạt nhân như mưa sao băng rơi xuống bề mặt lô cốt, tạo thành từng đóm lửa nhỏ.

"Chúng ta đã phát động tổng tấn công rồi." Mạc Lâm hưng phấn reo lên.

Tôi cũng hơi căng thẳng: "Ai đang chiếm thế thượng phong?"

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Tiến hành bắn phá từ hai cánh, phá hủy bộ khởi động siêu quang tốc của chúng."

"Vâng ạ." Có người đáp.

Là Mục Huyền! Thanh âm của anh vẫn rất bình tĩnh và lãnh đạm như thường lệ. Chả trách cả đám sĩ quan đều phục anh. Tôi nghĩ, bất cứ một người nào ra chiến trường mà nghe thấy giọng nói lạnh nhạt, phảng phất trời sụp cũng không liên quan đến anh, đều cảm thấy trấn tĩnh."

Mục Huyền lại tiếp tục truyền đạt một số mệnh lệnh khác. Đội quân lính thủy đánh bộ nhanh chóng đáp xuống lô cốt vũ trụ, cứu thoát hàng trăm binh lính của căn cứ địa bị bắt làm tù binh. Giọng nói đầy xúc động của A Đạo Phổ truyền tới: "Ngài chỉ huy, chúng tôi vừa phát hiện ra chiến hạm chỉ huy của Dịch Phổ Thành."

Tôi lại nhìn thấy một chiến hạm màu đen rất đẹp trên màn hình. Đó là chiến hạm của người đàn ông bị Mục Huyền coi là đối thủ.

Xung quanh chiếc chiến hạm chỉ huy đó lại xảy ra cuộc bắn phá ác liệt. Sau khi hy sinh mười chiếc máy bay chiến đấu, không quân Đế quốc cuối cùng cũng bắn hạ chiến hạm của Dịch Phổ Thành. Lính đánh bộ lần lượt đột nhập vào chiến hạm.

"Nếu bắt được Dịch Phổ Thành thì tốt quá." Tôi nghe thấy giọng Vu An qua hệ thống liên lạc.

"Tiểu thư! Bắt được tên hồ ly này, ngài chỉ huy có thể được phong làm nguyên soái Đế quốc." Mạc Lâm cất giọng hưng phấn.

"Đừng vui mừng quá sớm!"

"Anh đừng có vui mừng quá sớm!"

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một là của Mục Huyền trong hệ thống liên lạc và...của tôi. Mạc Lâm ngáy người, sau đó anh ôm mặt đổ xuống ghế sofa: "Xứng đôi quá đi." Tôi phì cười, nhưng trực giác nói cho tôi biết, Dịch Phổ Thành không dễ bị bắt như vậy. Tuy nhiên, chiến hạm cỡ vừa của Dịch Phổ Thành bị hơn năm mươi chiếc máy bay chiến đấu bao vây, hẳn muốn trốn thoát cũng khó.

Khoảng hai mươi phút sau, giọng nói nặng nề của A Đạo Phổ truyền qua hệ thống thông tin: "Ngài chỉ huy! Dịch Phổ Thành đã bị bắt. Nhưng chúng ta cũng hy sinh mất hai mươi người lính thủy đánh bộ."

Vào giây phút đó, toàn bộ hệ thống liên lạc đều trầm lặng. Một lúc sau, tôi nghe thấy thanh âm của Mục Huyền: "Kết thúc cuộc chiến đấu!"

Sau đó, tôi nhìn thấy chiến hạm và máy bay chiến đấu chậm rãi di chuyển quanh khu vực căn cứ địa. Còn hai mươi chiếc máy bay chiến đấu, bay thành hình cây quạt rời khỏi lô cốt. Đó là đội ngũ áp giải Dịch Phổ Thành.

Màn hình đột nhiên nháy một cái, biến thành hình ảnh trong khoang một chiếc máy bay chiến đấu. Gương mặt A Đạo Phổ xuất hiện: "Ngài chỉ huy, Dịch Phổ Thành đang ở đây."

"Tốt." Giọng nói nhàn nhạt của Mục Huyền vang lên.

Lúc này, A Đạo Phổ rời khỏi camera, cùng năm binh sĩ cầm súng đứng tránh sang một bên. Tôi nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở khoang sau, từ từ quay đầu lại.

Tôi sửng sốt.

Đó là một người đàn ông...rất đẹp.

Tuy hắn có thân hình cao lớn của một quân nhân, nhưng ngũ quan của hắn rất hoàn hảo, Ngoài ra, hắn còn có làn da rất trắng, đôi mắt đen nhánh, bờ môi đỏ tươi, cổ dài thon thả, khiến hắn có vẻ yêu khí ngợp trời.

Thảo nào hắn bị gọi là hồ ly.

"Đúng là hắn." Mục Huyền nói lãnh đạm: "Giết chết."

Tôi giật mình, đồng thời nghe thấy giọng nói gấp gáp của Vu An: "Ngài chỉ huy, dựa theo pháp luật Đế quốc, chúng ta phải tiến hành xét xử Dịch Phổ Thành công khai."

"Đợi đến ngày phán xét, chắc chắn hắn sẽ tìm cách bỏ trốn." Mục Huyền nói: "Giết hắn, tôi sẽ chịu mọi hậu quả. Thượng úy A Đạo Phổ, anh mau chấp hành mệnh lệnh."

"Vâng ạ." Giọng nói trầm tĩnh của A Đạo Phổ truyền tới.

Tôi bất giác nghĩ thầm, Mục Huyền ra tay tương đối tàn nhẫn. Nhưng Dịch Phổ Thành đã gây ra tội ác lớn ở "Vùng đất hoang vu", hại chết vợ chồng Lộ Na. Người này quả thật đáng chết.

Đúng lúc này, Dịch Phổ Thành đột nhiên nhếch miệng cười.

Khóe môi mỏng của hắn nhẹ nhàng cong lên, gương mặt lộ nụm đồng tiền mờ mờ. Đôi mắt đẹp đẽ như có một luồng sáng, khiến người đối diện cảm thấy, đôi mắt đó phảng phất xuyên thấu con người, vào tận đáy lòng.

Tôi thấy người đàn ông này hơi đáng sợ. Dù hắn đang cười, nhưng hắn còn đáng sợ hơn bộ dạng nghiêm nghị của Mục Huyền.

Rì rì...một tiếng động nhẹ vang lên, hình ảnh đột nhiên biến mất. Mạc Lâm cất giọng không hài lòng: "Sao lại hết rồi?" Nào ngờ, hệ thống thông tin truyền đến thanh âm của Vuư Ân: "A Đạo Phổ, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao không có tín hiệu."

"Tiểu đội hai, ba, bốn, lập tức chỉ viện A Đạo Phổ. Đừng để Dịch Phổ Thành trốn thoát." Mục Huyền nói bằng một giọng vô cùng lạnh lẽo.

Màn hình đột nhiên chuyển ra bên ngoài vũ trụ. Cảnh tượng trên màn hình khiến tôi kinh hãi. Một chiếc máy bay chiến đấu như mũi tên lao vút trên trời cao, đằng sau nó là hơn hai mươi chiếc máy bay đuổi theo. Ngay bên dưới chiếc máy bay vừa lao lên xuất hiện những chấm đen. Tôi còn chưa nhìn rõ là thứ gì, đã nghe thấy có tiếng người hét lớn: "Đội của A Đạo Phổ đã bị ném ra khỏi máy bay! Phi thuyền cứu viện! Phi thuyền cứu viện! Nhanh lên!"

Những chấm đen đó...là đám A Đạo Phổ? Vậy bây giờ ai đang lái máy bay? Lẽ nào là Dịch Phổ Thành?

Tôi không biết rõ tình hình diễn ra sau đó, bởi vì bọn họ đã bay khỏi phạm vi camera. Xung quanh căn cứ địa khôi phục bầu không khí tĩnh mịch.

Tôi và Mạc Lâm đưa mắt nhìn nhau, đều thở một hơi dài. "Tôi đi lấy ít hoa quả cho tiểu thư." Mạc Lâm vừa nói vừa đi về phía tủ lạnh. Tôi bất giác hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, Dịch Phổ Thành làm thế nào để trốn thoát? Đúng là quá lợi hại. Không biết người của Mục Huyền có thể bắt được hắn?

Hệ thống thông tin bỗng vang lên một tiếng động nhẹ, tôi tưởng là tiếng điện lưu nên không để ý. Tôi nhận hoa quả từ Mạc Lâm, cắn một miếng.

Hệ thống thông tin phảng phất có tiếng cười khê.

"Anh có nghe thấy tiếng cười không?" Tôi hỏi Mạc Lâm. Anh ta gật đầu: "Chắc là phi công nào đó."

"Khục khục..." Nghe tiếng cười phát ra từ máy liên lạc, Mạc Lâm ngây người, còn tôi lạnh toát sống lưng. Hai chúng tôi cùng đưa mắt về máy thông tin ở trên bàn.

Một giọng nói trầm thấp đầy từ tính truyền tới, ngữ khí chậm rãi như đang lẩm bẩm: "Hoàng tử điện hạ Nặc Nhĩ, tên tộc thú là Mục Huyền, vị hôn thê là tiểu thư Hoa Dao, nhân loại thuần chủng."

Tôi giật mình, lập tức nói nhỏ với Mạc Lâm vẫn đang ngây ra: "Mau đi gọi người tới đây."

Mạc Lâm gật đầu. Nhưng anh mới đi một bước, người đàn ông lại cất giọng nói vô cùng dịu dàng: "Tôi thích tên Hoa Dao, cũng thích con gái nhân loại thuần chủng mắt đen tóc đen. Cô gái nhỏ của Nặc Nhĩ, tạm biệt."

Liên lạc cắt đứt, tôi và Mạc Lâm đều sững sờ.

"Hắn là ai? Hắn có ý gì?" Mạc Lâm vội hỏi.

Tôi vẫn chưa hết hốt hoảng bởi câu nói âm hiểm của người đàn ông đó: "Hắn...hắn không phải là Dịch Phổ Thành đấy chứ?"

Đúng lúc này, cánh cửa mở toang, Mục Huyền sải bước dài đi vào. Anh thuận tay khép cửa, về mặt lãnh đạm. Mạc Lâm như bị đâm trúng, bật ngay dậy lao đến: "Ngài chỉ huy!". Chưa kịp nói hết câu, Mục Huyền đã đồ gục xuống người anh ta.

Tôi cũng giật mình, vội chạy đến, cùng Mạc Lâm đỡ Mục Huyền về giường. Sắc mặt anh nhợt nhạt hơn trước đó, trên người cũng phảng phất có mùi máu tanh.

Mạc Lâm lấy hộp thuốc xử lý vết thương lại bị bực ra của Mục Huyền, tôi ngồi bên cạnh giường theo dõi, không nhịn được hỏi: "Đã bắt được Dịch Phổ Thành chưa?"

"Để hắn chạy thoát rồi." Gương mặt Mục Huyền tỏa ra khí lạnh.

Tôi và Mạc Lâm đều không lên tiếng.

Mục Huyền quay đầu nhìn tôi: "Tuy rất đáng tiếc, nhưng lần này đội quân của Dịch Phổ Thành thương vong tương đối nhiều. Hắn sẽ không dám lộ diện trong thời gian ngắn."

Tôi gật đầu: "Thế thì tốt."

Tôi đang định nói với Mục Huyền về cuộc điện thoại đáng sợ vừa rồi, anh đột nhiên nghiêng đầu hôn tôi. Tôi muốn né tránh nhưng bị anh giữ chặt gáy, kéo cả người tôi lại gần, khóa tôi trước ngực anh, khiến tôi không thể nhúc nhích. Tôi biết Mục Huyền không thể kiềm chế, nếu không, chắc anh cũng chẳng đến nỗi hôn tôi ngay trước mặt Mạc Lâm. Nhưng cuộc điện thoại đó...

"Ngài chỉ huy, vết thương đã xử lý xong rồi." Mạc Lâm nói nhỏ.

Mục Huyền vẫn không rời miệng khỏi môi tôi, anh ngược lại càng ôm tôi chặt hơn. Tôi giãy giụa muốn mở miệng nhưng vô ích. Trong khi đó, Mục Huyền phất tay ra hiệu Mạc Lâm đi ra ngoài.

Mạc Lâm không nhúc nhích, do dự một hai giây mới lên tiếng: "Ngài chỉ huy, vừa rồi có người nói chuyện với tiểu thư trên tần số thông tin, nhiều khả năng là Dịch Phổ Thành."

Mục Huyền lập tức dừng động tác, buông người tôi, ánh mắt trở nên u ám.

***

"Tôi thích con gái nhân loại thần chủng tóc đen mắt đen. Cô gái nhỏ của Nặc Nhĩ, tạm biệt". Mục Huyền mở lại đoạn băng ghi âm cuộc nói chuyện vừa rồi. Giọng nói của người đó khiến tôi lo lắng không yên.

Sắc mặt Mục Huyền lạnh như không thể lạnh hơn.

"Đưa đoạn ghi âm này tới bộ phận kỹ thuật." Mục Huyền nói: "Gia tăng đội người máy bảo vệ Hoa Dao lên gấp đôi." Mạc Lâm nhận lệnh đi khỏi phòng.

Tôi ngồi ở đầu giường, Mục Huyền nằm trên giường, anh không nói chuyện cũng không hôn tôi. Tôi biết Dịch Phổ Thành đã phạm phải đại kỵ của anh. Người đàn ông khác nhìn tôi, anh còn nổi cơn ghen, huống hồ Dịch Phổ Thành nói thẳng "thích con gái tóc đen mắt đen".

Tên Dịch Phổ Thành này liệu có quay trở lại hãm hại tôi?

"Đừng sợ, hắn sẽ không thể gây tổn thương đến em." Mục Huyền đột nhiên mở miệng. Tôi quay đầu, đối diện với đôi mắt đen hun hút của anh.

Sau đó anh cầm tay tôi, đưa lên miệng đặt một nụ hôn nhẹ nhàng. Anh nhướng mắt nhìn tôi, đáy mắt vụt qua một ý cười không rõ là lạnh lẽo hay ấm áp: "Kể từ bây giờ trở đi, tôi sẽ ở bên công chúa của tôi cả hai mươi tư tiếng đồng hồ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

"Tiểu thư, làm vậy thật sự không sao đấy chứ?" Mạc Lâm rụt rè hỏi tôi, vừa hỏi anh ta vừa quay đầu về cửa phòng Mục Huyền.

Tôi liếc anh ta một cái: "Anh sợ thì về đi."

Mạc Lâm im bật, lặng lẽ đi theo tôi.

Hôm đó, Mục Huyền tuyên bố "hai mươi tư tiếng đồng hồ không rời xa" khiến tôi rất cảm động, đồng thời cũng hơi bất an. Tôi vừa định mở miệng, Mục Huyền đã ngắt lịm. Theo sự chuẩn đoán của bác sĩ gia đình Mạc Lâm, anh chỉ bị mệt mỏi quá độ, sức khỏe không đáng lo ngại.

Để đề phòng Mục Huyền sau khi tỉnh lại "ôm tiểu thư quá kịch liệt" ảnh hưởng đến vết thương, Mạc Lâm sử dụng liệu pháp đóng kín, tiêm một mũi thuốc an thần cho Mục Huyền, để anh ngủ liên tục 50 tiếng đồng hồ. Việc Mục Huyền ngủ một giấc dài giúp hồi phục "Sức mạnh tinh thần". Đồng thời dưới tác dụng của "Sức mạnh tinh thần", vết thương của anh cũng tự động lành lại. Tuy nhiên, sau đó anh vẫn không được hoạt động quá sức, cần nghỉ ngơi ít nhất nửa tháng mới bình phục hoàn toàn.

Sau khi Mục Huyền ngủ say, Mạc Phổ đến thăm một lần. Anh ta có nhắc đến A Đạo Phổ đang bị thương. Tôi hỏi tường lại cảnh đội của A Đạo Phổ bị Dịch Phổ Thành quăng ra ngoài máy bay như quăng cọng rơm, trong lòng hơi lo lắng. Tôi quyết định đi thăm anh ta. Lúc tỉnh lại, Mục Huyền có lẽ tức giận vì tôi tiếp xúc với người đàn ông khác, nhưng tôi vẫn muốn đi thăm hỏi. Hơn nữa, một mình tôi ở phòng cũng rất buồn chán.

Mạc Lâm tất nhiên không bằng lòng, nhưng anh ta càng không muốn để tôi đi một mình, đành phải đi theo tôi.

Khoang điều trị rất rộng rãi, xếp đầy giường bệnh nhân. Mỗi giường đều có tấm rèm màu trắng tạo thành không gian riêng biệt. Chúng tôi hỏi thăm giường của A Đạo Phổ rồi đi tới một góc khuất, xung quanh không một bóng người. Tấm rèm che kín chiếc giường của A Đạo Phổ, Mạc Lâm nói: "Hay là anh ta ngủ rồi?"

Chúng tôi tiến lại gần, Mạc Lâm giơ tay kéo tấm rèm. Đập vào mắt chúng tôi là cặp mông trắng nõn nằm sấp trên giường bệnh. Một thứ đen sì to lớn dựng đứng đang đâm mạnh vào trong đó.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, Mạc Lâm hít một hơi lạnh, lập tức buông tấm rèm. Nhưng dù chỉ một giây phút, tôi cũng kịp nhìn thấy thân thể lỏa lồ đầy đặn của một người phụ nữ. Còn A Đạo Phở quần tụt đến đầu gối, gương mặt tràn ngập dục vọng.

"A..." Người phụ nữ ở bên trong kêu lên một tiếng. Sau đó là tiếng quần áo sột soạt. Thanh âm ngưng đọng của A Đạo Phở vọng ra ngoài: "Tiểu thư, Mạc Lâm, đợi một lát..."

Mạc Lâm dờ dẫm, như thể anh ta đang ở ranh giới sụp đổ. Tôi cũng lo nom nớp, nếu Mục Huyền biết tôi chứng kiến cảnh tượng này...

"Chuyện này không được nói với bất cứ ai!" Tôi thì thầm bên tai Mạc Lâm. Mạc Lâm mồm méo xệch gât đầu. Lòng tôi vẫn chưa hết hỗn loạn, trong đầu chợt hiện ra vật đó của Mục Huyền, vừa to lớn vừa thô kệch.

Đúng lúc này, tấm rèm kéo sang một bên, một nữ y tá mặc áo trắng quay lưng về phía chúng tôi chạy ra ngoài. A Đạo Phở ngồi tựa vào đầu giường, chân đạp đến bụng. Gương mặt ngăm đen của anh ta vẫn chưa hết ngại ngùng. Anh ta hỏi: "Tiểu thư, tìm tôi có việc à?"

Tôi biết hạm đội của Mục Huyền không có phụ nữ, nhưng căn cứ địa thì có. Nữ y tá vừa rồi chắc là từ căn cứ địa đến đây giúp chăm sóc thương binh. Chỉ có điều, tôi không ngờ A Đạo Phở cuồng dã như vậy.

Mặt tôi vẫn còn đỏ bừng, tôi mỉm cười: "Không có gì, chỉ là đến thăm anh."

A Đạo Phở rất cảm động, liên tục nói cảm ơn. Bất gặp ánh mắt chân thành của anh ta, nỗi ngưng đọng của tôi hoàn toàn tan biến. Trò chuyện một lúc, anh ta hỏi thăm tình hình sức khỏe của Mục Huyền.

Lúc chào tạm biệt A Đạo Phở, anh ta ngập ngừng vài giây rồi mở miệng: "Tiểu thư, ngày mai cô có thể đến đây không?"

Tôi hơi bất ngờ, Mạc Lâm tỏ ra cảnh giác.

A Đạo Phở mỉm cười: "Tiểu đội bay của tôi và đám lính thủy đánh bộ bị thương vong mất một nửa trong trận chiến vừa rồi. Một phần ba đang nằm ở khoang điều trị giống tôi. Nếu nhận được sự động viên của tiểu thư, bọn họ sẽ rất vinh hạnh."

Tôi lập tức nhận lời, Mạc Lâm cũng không phản đối.

***

Hai ngày sau, Mục Huyền tỉnh lại. Lúc đó, Mạc Phở đang xem báo cáo quân vụ sau cuộc chiến, tôi và Mạc Lâm chìm đắm trong bộ phim truyền hình có tỷ suất bạn xem đài cao nhất của bản xứ mà cô bạn gái y tá của A Đạo Phở giới thiệu cho chúng tôi.

Tôi đang theo dõi say mê, eo đột nhiên bị siết chặt, sau đó tôi bị bế lên. Tôi giật mình, lập tức quay đầu, bất gặp Mục Huyền đứng thẳng người, đôi mắt trong suốt của anh nhìn tôi chăm chú.

"Anh khỏe rồi à?" Tôi cất giọng mừng rỡ.

Mục Huyền gât đầu, khóe mắt ẩn hiện ý cười nhân nhật. Sau đó anh quay người, bế tôi đi về chiếc giường.

"Hai người ra ngoài trước đi!" Mục Huyền nói với Mạc Phở Mạc Lâm mà không quay đầu.

"Khoan đã!"

"Khoan đã!"

Hai thanh âm đồng thời vang lên, là của tôi và Mạc Phở.

Mục Huyền dừng bước, cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt suy tư điều gì đó, khiến tôi mất tự nhiên. Nhưng ngay sau đó, anh quay đầu về phía Mạc Phở.

Mạc Phở ho khan hai tiếng: "Ngài chỉ huy, đây là báo cáo thương vong và sơ đồ bố trí phòng vệ của hạm đội. Trước khi đi ngủ, ngài nói khi nào ngài tỉnh dậy hãy đưa cho ngài xem ngay."

Mục Huyền hơi ngớ ra. Cánh tay ôm tôi đột nhiên siết chặt, nhưng anh nhanh chóng thả tôi xuống đất, gương mặt tuấn tú khôi phục về trầm tĩnh.

Không phải ở trên giường cùng Mục Huyền, lòng tôi nhẹ nhõm hẳn. Tôi đang định lùi lại, Mục Huyền bỗng nghiêng đầu, đặt bờ môi ấm nóng lên trán tôi. Nụ hôn này thể hiện rõ sự nhân nhện kiểm chế của anh, cũng giống như đang an ủi tôi, khiến tim tôi đập mạnh. Sau đó, Mục Huyền sai bước dài đi về phòng làm việc.

Một khi bước vào trạng thái làm việc, Mục Huyền vô cùng chuyên tâm, gương mặt hơi cúi xuống của anh ôn hòa như ngọc. Đợi anh giải quyết xong mọi công việc, ăn cơm, tắm rửa, đã mười tiếng đồng hồ trôi qua. Mục Huyền có vẻ rất mệt mỏi, anh ôm tôi ngồi trên ghế sofa, toàn thân phảng phất đến giờ mới được thả lỏng. Anh không có bất cứ động tác thân mật nào khác. Tôi cảm thấy hơi buồn cười, có lẽ lòng anh cũng muốn nhưng lực bất tòng tâm.

"Ngài chỉ huy..." Mạc Lâm lấy hết dũng khí, đưa một tập tài liệu cho Mục Huyền: "Theo kế hoạch, hôm nay chúng ta sẽ lên đường về nhà. Nhưng... ở nhà có hơn hai mươi người đang đợi ngài, gồm đặc sứ của hoàng đế bề hạ, quan chức bộ quốc phòng và quý tộc ở "Vùng đất hoang vu"...Người nào có thể

từ chối tôi đều từ chối cả rồi, đây là danh sách những người buộc phải gặp mặt. Ngoài ra, tiệc chúc mừng Đế quốc chiến thắng binh đoàn đánh thuê, tôi đã đẩy sang tháng sau."

Mục Huyền liền cau mày, tôi cũng cảm thấy chán ngán. Đúng lúc này, Mạc Phổ đột nhiên xen ngang: "Nếu ngài chỉ huy không muốn bận tâm đến chuyện này thì đừng quay về."

"Không về thì đi đâu? Ở lại Lô cốt? Ngột ngạt chết đi được." Mạc Lâm nói.

Mạc Phổ ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Có thể đi tiểu hành tinh Sfutan."

Tôi lập tức có tinh thần, ngồi thẳng người nhìn Mạc Phổ. Mục Huyền nghiêng đầu nói nhỏ bên tai tôi: "Em muốn đi?" Khí nóng trong miệng anh thổi vào tai tôi buồn buồn.

Tôi gật đầu. Tiểu hành tinh Sfutan là di sản của mẹ Mục Huyền. Hình ảnh hành tinh xinh đẹp mà Mạc Lâm cho tôi xem lần trước đã để ấn tượng sâu sắc với tôi.

Mạc Phổ lại nói: "Bây giờ bên đó vừa vặn là mùa hè, rất thích hợp để ngài chỉ huy điều dưỡng cơ thể. Hơn nữa, hạm đội năm đang đóng quân ở khu vực gần đó, sẽ không cần lo lắng vấn đề an toàn. Nếu tiểu thư đồng ý, tôi sẽ ra lệnh đội người máy bảo vệ đi chuẩn bị trước."

Trước đây, tôi luôn cho rằng trong hai anh em người máy, Mạc Lâm thể hiện tốt vai trò "bà mối" hơn, còn Mạc Phổ phần lớn thời gian đều giữ đúng bản phận. Cho tới khi chúng tôi rời khỏi hành tinh Sfutan vài ngày sau đó, tôi ngủ đi ngủ lại, phát hiện Mạc Phổ làm "bà mối" mới thật lợi hại, một phát trúng đích ngay. Nếu không phải anh ta sắp xếp chuyến đi tới hành tinh Sfutan, tôi tuyệt đối không nhanh chóng bị Mục Huyền lại một lần "ăn" sạch sẽ tới mức đó. Hơn nữa, kể từ lúc bị anh mối tôi "ăn" một cách hợp tình hợp lý, cuối cùng trở thành thói quen lúc nào không hay...

***

Vào lúc chạng vạng tối, trước khi máy bay chiến đấu của chúng tôi nhảy siêu quang tốc, A Đạo Phổ và mấy phi công trẻ tuổi nghe nói chúng tôi sắp đi, liền đến tiễn. A Đạo Phổ tặng tôi một mô hình máy bay chiến đấu tinh xảo.

Mục Huyền hỏi A Đạo Phổ: "Máy bay mới à?"

A Đạo Phổ lắc đầu nói không phải. Anh ta đưa chiếc máy bay cho tôi: "Tiểu thư, đây là món quà nhỏ tặng tiểu thư do toàn thể đội bay chúng tôi tự tay làm ra. Hy vọng tiểu thư thích món quà này."

Tôi nhận chiếc máy bay mô hình, theo phản xạ có điều kiện liếc Mục Huyền một cái. Ánh mắt anh dừng trên mặt tôi, thâm trầm khó đoán biết.

Cho tới khi chúng tôi ngồi lên máy bay, thần sắc Mục Huyền vẫn lãnh đạm. Mạc Phổ ghé sát tai anh thầm thì điều gì đó. Tôi biết chắc chắn anh ta kể chuyện tôi đi thăm các phi công.

Hôm đó, tôi nhận lời A Đạo Phổ đi thăm người bị thương. Không hiểu tin tức lan truyền thế nào, gần như tất cả phi công có mặt trên lô cốt đều đến phòng y tế. Tôi vốn đi thăm họ với tư cách một người bạn, tự nhiên trở thành hoạt động "vị hôn thê của ngài chỉ huy thăm hỏi toàn thể binh sĩ". Tôi không phải là người giỏi ăn nói, lúc đó vô cùng bối rối, chỉ biết gật đầu mỉm cười bắt tay, nói những lời động viên khách sáo. Tuy nhiên, các phi công trẻ tuổi có vẻ rất hưng phấn và cảm kích.

Vì vậy hôm nay họ mới tặng quà cho tôi?

Lúc này, Mục Huyền quay đầu về phía tôi, ánh mắt anh u tối, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Ban đầu, tôi lặng thinh, bởi vì tôi chẳng làm sai điều gì. Nhưng anh cứ trầm mặc nhìn tôi chằm chằm, khiến tôi không chịu nổi, mở miệng hỏi anh: "Có vấn đề gì sao?"

Mục Huyền kéo tôi vào lòng: "Cảm ơn em đã đi thăm người của tôi."

Tôi không ngờ anh nói vậy, trong lòng rất ngọt ngào, mỉm cười với anh: "Không cần cảm ơn."

Mục Huyền tiếp tục nhìn tôi, ánh mắt anh trở nên nóng bỏng, làm tôi tắt nụ cười. Anh mở mặt nạ bảo hộ của cả hai, cúi xuống hôn tôi. Khoang máy bay vô cùng tĩnh lặng, Mạc Lâm và Mạc Phổ ngồi thẳng người ở đằng trước. Tôi chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp của hai chúng tôi.

Một lúc lâu sau, Mục Huyền mới rời khỏi đôi môi tôi. Anh lại ôm tôi vào lòng: "Lần sau nhất định phải có tôi đi cùng. Em không được bắt tay, cũng không được đứng gần họ quá. Tôi không cho phép bất cứ sự đụng chạm thân thể nào."

***

Máy bay đổ xuống một bãi cỏ mượt mà bao la bát ngát. Nhìn rõ cảnh vật trước mắt, tôi gần như nín thở.

Bầu trời xanh biếc, vầng mây màu đỏ cam, như từng chiếc đèn lồng lơ lửng trên không trung. Cây cối ở phía xa xa có thân màu xanh mướt, trong khi lá cây đủ loại màu sắc. Nhìn từ xa, mỗi gốc cây như người đẹp mặc váy hoa.

Một đàn chim cực lớn béo tốt lông vàng nhạt bay qua đỉnh đầu. Đàn chó trắng muốt nằm trên sườn núi ngơ ngác nhìn chúng tôi. Phía trước có một hồ nước màu xanh lam trong vắt. Dưới đáy hồ phát ánh sáng lấp lánh như vô số tinh tú trên bầu trời rơi xuống mặt nước.

Nhưng đây không phải là điều khiến tôi kinh ngạc nhất.

Khi bắt gặp ngôi nhà quen thuộc đang lơ lửng trên không trung, tôi chỉ biết trợn mắt há mồm "Đây là..."

Mạc Lâm đắc ý giải thích: "Trong nhà lắp động cơ nhảy siêu quang tốc. Tiểu thư và ngài chỉ huy ở đây, nhà ở đó." Câu nói của Mạc Lâm vốn rất vô tư nhưng khiến lòng tôi ảm áp. Tôi vô ý thức ngoảnh đầu nhìn Mục Huyền. Anh đang dõi mắt về phía trước, lông mày hơi cau lại.

Tôi thuận theo ánh mắt của anh, phát hiện trước cửa nhà là một đàn chó nhỏ chân ngắn, mắt màu xanh lam, lông nhung trắng muốt. Chính là loài chó tôi nhìn thấy trong đĩa phim lần trước.

Trông chúng hết sức đáng yêu...

"Tôi đã chọn kỹ lưỡng." Mạc Phổ cất giọng trầm ổn: "Đều là giống cái."

Lúc này, đôi lông mày của Mục Huyền mới giãn ra. Tôi nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi, anh hơi mỉm cười, đôi lông mày đen nhánh dưới ánh hoàng hôn như tranh thủy mặc, sinh động và nổi bật vô cùng.

"Để Mạc Lâm đi cùng em."

Tôi lập tức ngộ ra, Mục Huyền không muốn gần gũi giống cái, dù đó là những con chó rất nhỏ, con lớn nhất cũng chỉ bằng quả bóng, con nhỏ nhất bằng nắm đấm của tôi. Có điều mặc kệ anh, tôi và Mạc Lâm vui mừng chạy đến chỗ đàn chó.

Chúng không sợ người lạ, nghiêng đầu nhìn chúng tôi rồi sủa mấy tiếng gâu gâu như trẻ sơ sinh. Mạc Lâm chuẩn bị sẵn thức ăn, nhanh chóng giành được sự tín nhiệm của chúng. Chúng bắt đầu liếm giày của tôi và bàn tay kim loại của Mạc Lâm. Mạc Lâm cười hi hi, giả bộ ngựa ngáy lẫn lộn trên mặt đất. Kết quả, mười mấy con chó nhỏ ngậy người rồi nằm rạp xuống đất, bắt chước Mạc Lâm lẫn lộn chơi đùa. Tôi bật cười thành tiếng, cũng muốn nằm xuống đất giống bọn họ. Nhưng nghĩ đến Mục Huyền ở đằng sau, tôi lại không dám có biểu hiện quá đáng.

Tôi quay đầu nhìn, cách chỗ chúng tôi không xa bày hai chiếc ghế tựa, Mục Huyền và Mạc Phổ đang ngồi ở đó. Dưới ánh hoàng hôn vàng rực rỡ, gương mặt anh đẹp không thể tả. Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt anh như ngọn lửa luôn đi theo tôi.

Tôi đột nhiên thấy căng thẳng, giống như nhất cử nhất động của tôi đều bị anh bắt được, nụ cười hay vẻ nhăn mặt nháu mày của tôi đều rơi vào đáy mắt anh.

"Tiểu thư, chúng rất thông minh, tiểu thư làm gì, chúng đều có thể bắt chước. Tiểu thư mau thử đi." Mạc Lâm cất giọng vui vẻ.

"Ồ." Nếu không có Mục Huyền ở đây, tôi nhất định sẽ nhảy điệu "cười ngựa" (Đỉnh Mắc cũng mê Kangnam Style à?) để lũ chó nhỏ làm theo. Nhưng bây giờ, tôi chỉ có thể ngồi xồm, dạy chúng bắt tay, cúi đầu chào, làm mặt quỷ như một thực nữ. Chúng rất thông minh, dạy một lần là biết ngay. Tuy không nhảy điệu nhảy "cười ngựa", nhưng nhìn đàn chó nhỏ lẫn lộn rồi làm mặt quỷ với tôi, tôi cảm thấy cũng không tồi.

Có lẽ do chúng tôi chơi quá vui, Mạc Phổ cũng bị thu hút. Anh ta tỏ ra hoạt bát hiếm thấy, cùng Mạc Lâm bắt đầu lẫn lộn, nhảy nhót. Đám chó nhỏ ra sức mô phỏng theo. Tôi ngồi bên cạnh không nhin nổi, cười đến mức nước mắt giàn giụa.

Vô tình quay đầu, tôi thấy Mục Huyền đang cầm cốc trà lặng lẽ uống một ngụm. Anh vẫn quay mặt về bên này, nhưng ánh mắt dừng lại ở nóc ngôi nhà sau lưng tôi. Bộ dạng anh ở đó trông rất yên tĩnh và thê lương, như đang ở một thế giới khác.

Tôi đột nhiên không cười nổi.

Ngắm mái tóc đen và bóng dáng thẳng tắp của Mục Huyền, trong lòng tôi hơi xót xa. Tôi không biết cảm giác xót xa chui từ đâu ra, hoặc giả mấy ngày nay chứng kiến anh gắng gượng chỉ huy chiến đấu, hoặc giả vào giây phút này, bởi vì vấn đề "chung thủy", anh dành một mình ngồi ở nơi xa, không thể tiến lại gần tôi... Tôi đột nhiên muốn đi đến bên anh, muốn được hôn anh.

Nghĩ sao làm vậy, tôi chậm rãi đi từng bước về phía Mục Huyền. Mặt tôi ngày càng nóng ran. Dung mạo anh dần trở nên rõ ràng. Ánh mắt anh ban đầu ôn hòa, sau chuyển sang ngạo nhiên.

Tôi đi đến bên cạnh Mục Huyền, cúi đầu nhìn anh. Gương mặt anh trắng ngần sạch sẽ, bờ môi đỏ mềm mại...

"Em không khỏe à?" Mục Huyền cau mày hỏi tôi. Anh động đậy như muốn đứng dậy.

"Đừng nhúc nhích." Tôi nghe thấy thanh âm khàn khàn hơi run rẩy của mình.

Mục Huyền đỡ người, ánh mắt anh đông cứng, trở nên sắc bén vô cùng.

Tôi căng thẳng đến mức không thể nói ra lời, chỉ biết cúi thấp đầu, hôn anh.

Tôi nhanh chóng ngậm môi Mục Huyền, tách ra rồi thò đầu lưỡi vào trong miệng anh, tìm đầu lưỡi của anh liếm nhẹ. Mục Huyền dường như vẫn chưa có

phản ứng, đầu lưỡi anh cứng đờ. Thái độ của anh làm tôi mất hết dũng khí, tôi vội thu lưỡi về, nhanh chóng kết thúc nụ hôn, đứng thẳng người, nhìn anh bằng ánh mắt ngưng ngưng và...chờ đợi.

Vừa cúi xuống, tôi liền chạm phải đôi mắt đen nhánh của Mục Huyền. Thần sắc của anh thật khó hình dung: ngạc nhiên, sáng tỏ, xúc động...Cuối cùng chỉ còn lại đồng tử đen sắc bén nóng bỏng, sâu không thấy đáy.

Tôi nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực, hoảng hốt quay đầu để tránh ánh mắt bức người của Mục Huyền. Ai ngờ, tôi phát hiện bãi cỏ phía xa xa trở nên yên tĩnh. Mạc Phổ, Mạc Lâm và lũ chó nhỏ đều ngẩn người nhìn chúng tôi.

Vì vậy...bọn họ đều chứng kiến cảnh tôi chủ động hôn Mục Huyền?

Tôi chỉ cảm thấy bản thân bây giờ là một miếng sắt đang trong lò lửa...

"A..." Mạc Lâm đột nhiên hét lớn. Tôi sùng sốt khi thấy bảy tám con chó nhảy lên mặt anh ta.

"Ồi...ôi...đừng liếm tôi! Đừng liếm miệng tôi! Đây là nụ hôn đầu của tôi đấy!" Mạc Lâm nghẹn ngào. Mạc Phổ đứng bên cạnh ngoác miệng cười. Kết quả, những con chó khác cũng nhảy lên mặt anh ta. May mà anh ta tinh mắt nhanh tay gạt xuống.

Đến lúc này tôi mới có phản ứng, cũng bật cười ha ha. Nhất định đám chó nhỏ thấy tôi hôn Mục Huyền, nên bắt chước tôi hôn Mạc Lâm. Anh ta đúng là gặp tai bay vạ gió, lát nữa chắc chắn mặt sẽ dính đầy nước bọt, chẳng biết có bị chập điện không nữa...

"A..." Eo tôi nhiên bị siết chặt, người văng đi, rơi vào lòng Mục Huyền. Vừa rồi mãi nhìn Mạc Lâm, tôi quên khuấy chuyện anh bị tôi cưỡng hôn...

Mục Huyền đặt tôi ngồi trên đùi anh, gương mặt trắng nõn của anh dần ửng đỏ, giống như vừa đánh phấn hồng, trông rất đáng yêu. Đôi mắt đen sáng ngời, như ánh trăng dịu dàng rọi vào lòng tôi.

"Em bằng lòng rồi."

Tôi vốn vẫn đang cười, nghe câu này mặt càng nóng bừng. Anh nói tôi bằng lòng đến với anh? Tôi còn chưa kịp mở miệng, Mục Huyền giữ chặt gáy tôi và phủ môi xuống.

***

Lúc Mạc Lâm gọi lên nhà ăn cơm tối, tôi vẫn ngồi trong lòng Mục Huyền, mồm miệng đã bị anh hôn đến mức sưng vù. Mạc Lâm bày ra bộ dạng không nhìn được cười, tôi nháy mắt với anh ta: "Mạc Lâm, miệng anh cũng sưng rồi kìa." Anh ta ngây người, vội chạy lên nhà soi gương.

Tôi ôm bụng cười. Vừa quay đầu liền bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Mục Huyền, trên mặt anh không một chút ý cười. Ánh mắt của anh khiến lòng tôi xuất hiện một nỗi hoảng hốt không nói thành lời. Nhưng khi vào nhà ăn cơm, anh lại khôi phục vẻ mặt lãnh đạm bình thường.

Ăn cơm xong, Mạc Phổ dẫn người máy bảo vệ đi tuần tra ở vòng ngoài, Mạc Lâm bắt đầu quét dọn nhà cửa. Mục Huyền liếc tôi một cái: "Em đi tắm đi." Tôi đoán, có lẽ tôi ôm chó nên trên người có mùi hôi, anh mới đặc biệt dặn dò. Vì vậy, tôi lập tức đi tắm theo ý anh.

Khí nóng bốc mùi mịt, tôi tựa vào bồn tắm, để chịu đến mức không muốn đứng dậy. Nghĩ đến vẻ mặt xúc động của Mục Huyền khi tôi hôn anh, tim tôi lại đập loạn nhịp. Tôi nghĩ, chúng tôi có thể cứ tiếp tục sống vui vẻ như bây giờ, tôi không để ý đến chuyện trước kia, từ từ chấp nhận anh một cách triệt để. Chúng tôi sẽ có một khởi đầu mới.

Đúng lúc này, tôi nghe tiếng cạch nhẹ ở cửa phòng tôi đã khóa trái. Toàn thân tôi cứng đờ, tôi chậm rãi quay đầu, thấy Mục Huyền đang đi vào.

Thân hình trần truồng cao lớn của anh vẫn còn dính đầy giọt nước, mái tóc ướt rượt dính vào trán, thân thể trắng ngần hơi ửng đỏ do tắm nước nóng. Ở bên dưới, vật nằm giữa hai đùi đã có hiện tượng ngóc đầu dậy.

Qua làn khói nước mờ mờ, Mục Huyền chăm chú quan sát tôi. Tôi cũng ngẩng người nhìn anh. Sau đó anh mở miệng, thanh âm hơi khàn khàn: "Tôi đã chuẩn bị xong rồi. Em có thể bắt đầu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Nghe thanh âm khàn khàn của Mục Huyền, cổ họng tôi trở nên khô rát trong phút chốc.

"Có thể...gi cơ?"

Mục Huyền không trả lời, rào bước về phía tôi. Giữa đôi chân dài săn chắc của anh, vật to lớn cương cứng đung đưa, theo tiết tấu bước chân anh...

Tôi hoảng hốt ngẩng đầu nhìn mặt anh. Anh không rời mắt khỏi tôi, gương mặt trắng ngần bị hơi nước nóng thổi vào ửng đỏ, càng trở nên thanh tú.

Một người đàn ông tuấn tú như tranh vẽ, đói khát như dã thú.

"Khoan đã!" Tôi hét lên, gờ tay che ngực: "Chẳng phải anh nói...chẳng phải anh nói sẽ không động vào tôi cho tới lúc kết hôn hay sao?"

Mục Huyền đã đi đến bên bồn tắm. Nghe tôi nói vậy, anh liền đứng bất động, nhưng ánh mắt vẫn u tối nóng bỏng: "Không cần đợi đến khi kết hôn. Hoa Dao, em đã bày tỏ tình cảm với tôi. Đây là hành động hồi ứng của tôi đối với em. Tôi sẽ cố hết khả năng, chúng ta sẽ rất sung sướng."

Mục Huyền nói bằng một giọng điềm nhiên như không, tôi ngẩn người một lát mới có phản ứng. Trong lòng tôi hơi cảm động, nhưng bao trùm vẫn là nỗi thẹn thùng và hoang loạn.

Lúc này, Mục Huyền đột nhiên thò chân vào trong bồn tắm. Vật to lớn của anh bỗng chốc tiến lại gần, ở ngay trước mặt tôi.

Đầu óc tôi chợt hiện lên hình ảnh A Đạo Phổ và cô y tá làm tình. Bọn họ có vẻ cuồng nhiệt, hoang dã, và...hơi ghê ghê. Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, người ở trong cảnh tượng đó đổi thành tôi và Mục Huyền, thì sẽ ra sao? Liệu có đáng sợ giống buổi tối bốn năm trước?

"Không, Mục Huyền." Tôi gờ tay ngăn anh lại: "Bây giờ tôi không muốn."

Thần sắc anh đông cứng, anh từ tốn hỏi tôi: "Tại sao?"

Tôi ngoảnh mặt sang một bên: "Bởi vì tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, anh có thể ra ngoài không?" Vừa nói xong, Mục Huyền liền gờ tay ôm eo tôi rồi bế tôi lên khỏi mặt nước.

Bị anh ôm vào lòng, tôi chỉ cảm thấy toàn thân giống một ngọn lửa đang cháy. Ánh mắt anh dừng ở bộ ngực tôi trước tiên, sau đó di chuyển xuống khu vườn bí ẩn giữa hai đùi tôi. Mắt anh như bị lớp sương mù che phủ, anh không hề nghe thấy lời cự tuyệt vừa rồi của tôi.

"Mục Huyền, anh nói tôi là công chúa đúng không? Anh sẽ không cưỡng ép tôi đúng không?" Tôi hỏi nhỏ.

Mục Huyền liếc tôi một cái. Anh không lên tiếng mà trực tiếp bế tôi đi về phòng ngủ.

Căn phòng kéo rèm kín mít, chỉ có ánh đèn vàng dịu dàng tỏa sáng. Mục Huyền đặt tôi vào giữa chiếc giường cực lớn. Anh nằm nghiêng người bên cạnh tôi, một tay chống lên đầu, ánh mắt nóng bỏng dừng lại giữa hai đùi tôi. Tôi nằm im nhìn lên trần nhà, vẫn có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp của anh. Trong lòng tôi vừa căng thẳng vừa ngượng ngùng, cũng hơi xót xa.

"Tôi sẽ không cưỡng ép em."

Tôi giật mình, nổi vui mừng ập vào trái tim. Tôi quay đầu nhìn Mục Huyền. Gương mặt anh rất ôn hòa, đôi mắt bớt u tối nhưng vẫn rất chăm chú.

"Em muốn tôn trọng và bình đẳng, tôi sẽ cho em." Mục Huyền cất giọng trầm thấp, ánh mắt lại di chuyển xuống...thân dưới tôi.

Tôi ngẩng người nghe anh nói tiếp: "Hoa Dao, tôi vẫn đang đợi em cam tâm tình nguyện."

Trái tim tôi như bị thứ gì đó thúc mạnh một cái, một luồng khí ấm áp dâng tràn trong lòng tôi. Hôm đó tôi nói, cả đời này tôi sẽ không cam tâm tình nguyện, sẽ không chung thủy cả về thể xác lẫn tâm hồn. Tôi biết, những ngày qua anh đã thay đổi nhiều. Nhưng chính tai nghe một người cao ngạo như anh nói ra câu này, trong lòng tôi vừa cảm động vừa khó tin.

"Cám ơn anh, Mục Huyền." Tôi lẩm bẩm.

Ánh mắt anh di chuyển lên mặt tôi: "Em cần chuẩn bị tâm lý trong bao lâu?"

"Hả?"

"Tôi cho em một tiếng đồng hồ, tôi sẽ ở đây đợi em." Anh đặt tay lên nụ hoa mềm mại trên ngực tôi, nắn bóp nhẹ. Ánh mắt anh nóng bỏng và tập trung: "Tôi muốn..."

Tôi ngẩn người, đến giờ mới hiểu ý anh. Mục Huyền tưởng tôi cần chuẩn bị tâm lý cho lần ái ân này? Ngực đột nhiên có cảm giác buồn buồn tê tê, tôi lập tức cúi đầu, thấy anh đang ngậm nụ hoa của tôi. Tôi vội đẩy vai anh: "Một tiếng đồng hồ không đủ."

Mục Huyền rời miệng khỏi ngực tôi, nhưng anh gờ tay nắm chặt hai nụ hoa của tôi, anh nhú mày đáp: "Vậy thì hai tiếng? Không thể nhiều hơn." Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Hoa Dao, tôi...tôi khó chịu quá."

Tôi lại ngây ra, một người đàn ông như anh mà mở miệng thừa nhận "khó chịu", chắc anh khó chịu thật sự.

Nhưng tôi vẫn hít một hơi sâu, cất giọng kiên quyết: "Mục Huyền, tôi nói chuẩn bị tâm lý không phải ám chỉ hôm nay, cũng không phải ngày mai. Đúng là tôi thích anh, đến tôi cũng không biết bắt đầu thích anh từ lúc nào, nhưng không có nghĩa tôi muốn lên giường ngay...Tôi cần thời gian. Anh nói sẽ đợi cho đến khi tôi cam tâm tình nguyện, vậy thì tôi có thể nói rõ, tôi quả thực không muốn làm vào lúc này."

Ánh mắt vốn mờ mịt của Mục Huyền khôi phục sự tỉnh táo trong giây lát. Gương mặt hơi đỏ ửng của anh bỗng trở nên lạnh lẽo.

Bất gặp bộ dạng này của anh, tim tôi nhói đau. Tôi quay đầu sang một bên, trầm mặc một lúc, tôi mới tiếp tục mở miệng: "Bốn năm trước, anh làm chuyện đó với tôi rồi bỏ đi. Có lẽ, anh chẳng nghĩ ngợi nhiều, bởi anh tâm niệm sau này sẽ quay về kết hôn với tôi. Nhưng đối với tôi mà nói, tôi vô duyên vô cớ bị cưỡng bức suốt một đêm, trong khi tôi thậm chí chẳng biết diện mạo và tên tuổi của anh. Sau đêm đó, tinh thần của tôi bị tổn thương nặng nề, một thời gian dài mới hồi phục. Vì vậy, tôi rất phản cảm với chuyện này."

Mục Huyền không lên tiếng, chỉ nhìn tôi chăm chú. Một lúc sau, anh buông tay khỏi ngực tôi, nằm thẳng xuống giường.

Phản ứng của Mục Huyền khiến lòng tôi chua xót. Nhưng tôi cho rằng vẫn nên từ chối anh, không muốn là không muốn.

Đúng lúc này, eo đột nhiên bị siết chặt, Mục Huyền kéo tôi vào lòng, để tôi áp mặt vào ngực anh. Hai thân thể trần truồng dính sát vào nhau, tôi có thể nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Tôi nghĩ thầm, chắc anh đang tức giận?

"Tôi xin lỗi."

"Tôi xin lỗi."

Thanh âm của hai chúng tôi đồng thời vang lên.

Tim tôi đập mạnh, anh xin lỗi tôi vì chuyện xảy ra bốn năm trước? Tôi nhướn mày, bất gặp anh đang lặng lẽ quan sát tôi.

"Chúng ta kết hôn rồi làm sau." Mục Huyền từ tốn mở miệng: "Được không em?"

Tôi bất giác trả lời: "Được." Thật ra tôi không biết đến lúc kết hôn, liệu tôi còn bài xích chuyện đó, nhưng bây giờ tôi vẫn muốn nhận lời anh. Hơn nữa, còn thời gian gần hai tháng mới kết hôn, chắc tôi có thể vượt qua chướng ngại tâm lý?

Cả hai trầm lặng một lúc, tôi vừa định mở miệng để điều tiết không khí, khỏe mắt tôi bất chợt liếc thấy một vật dựng đứng ở thân dưới Mục Huyền.

Tôi không khỏi nghi hoặc, anh nói sẽ không làm rồi? Tại sao vật đó cương cứng lâu như vậy?

Ai ngờ đúng lúc này, Mục Huyền quay người nằm nghiêng, ôm chặt tôi vào lòng.

"Hoa Dao, tôi không nhịn được nữa." Anh cúi đầu cắn vai tôi: "Em hãy dùng tay." Tôi chưa kịp trả lời đã cảm thấy vật đó cọ cọ vào đùi tôi.

Tôi hoàn toàn chết sững, vội giấu tay ra sau lưng, mặt nóng như lửa đốt. Tôi cất giọng nhỏ như muỗi kêu: "Anh tự dùng tay đi." Vừa dứt lời, tay phải tôi liền bị anh nắm chặt. Tôi cố hết sức giằng ra nhưng làm sao có thể địch lại anh. Ở giây tiếp theo, tay tôi đã đặt lên vật nóng bỏng đó.

"Không..." Tôi hét lên.

"Giúp tôi." Thanh âm khàn đặc của Mục Huyền vang lên. Anh vẫn nắm chặt tay tôi không rời. Tôi vừa định giãy giụa, bỗng chạm phải đôi mắt tối sẫm của anh, trong đó có một ngọn lửa khát khao bùng cháy.

Tôi bỗng thấy mềm lòng, toàn thân mất hết sức lực. Tôi thầm nghĩ, anh nhẫn nhịn đến mức khó chịu như vậy, dù sao cũng chỉ dùng tay, thôi thì cứ giúp anh giải tỏa.

"Như vậy...phải không?" Tôi kéo vật đó ra ngoài.

Mục Huyền thở dốc một tiếng, gương mặt càng đỏ bừng, ánh mắt càng trở nên u ám. Anh nắm chặt tay tôi, cùng tôi nắm vật đó, rút ra đẩy vào với tốc độ cực nhanh. Tôi hoàn toàn không tốn sức lực, chỉ theo tiết tấu của anh.

Hơi thở của Mục Huyền ngày càng gấp gáp. Vật đó hình như dần nở to trong tay chúng tôi. Mặt tôi nóng đến mức không thể nóng hơn. Tôi ngược mặt nhìn Mục Huyền, đầu tóc anh lòa xòa, gương mặt đỏ ửng, hơi thở nặng nề, thắt lưng anh cũng lắc lư theo động tác tay của tôi. Đôi mắt đẹp dễ của anh mơ màng. Vào giây phút này, người đàn ông trước mặt tôi hoàn toàn bị vật đó chi phối.

Đồng thời bị tôi chi phối.

Toàn thân tôi bỗng xuất hiện một cảm giác lạ thường, vừa nóng, vừa chệnh choáng. Giữa hai đùi tôi tiết ra chất lỏng ướt ướt, nơi đó căng lên rất khó chịu....Tôi vô cùng ngượng ngùng, tại sao người bị dục vọng kích thích là anh, mà tôi cũng có phản ứng?

Đúng lúc này, Mục Huyền đột nhiên buông tay tôi, thân thể cũng bất động. Tôi ngây người, theo phản xạ đưa mắt xuống dưới. Anh đã bắn ra chưa? Nhưng hình như "nó" vẫn chưa xẹp đi, vẫn to lớn như cũ. Tôi cũng không nhìn thấy thứ bị bắn ra giống lần trước...

"A.." Tôi hoảng hốt hét lên, bởi vì Mục Huyền bất chợt ôm chặt tôi, áp sát vào người tôi, nhét vật đó vào giữa hai đùi tôi.

"Anh muốn làm gì hả?" Thanh âm của tôi gần như mức nở.

Mục Huyền đột nhiên rút vật đó ra ngoài. Không đợi tôi thả lỏng tinh thần, anh lại lập tức cắm vào. Sau đó, anh cất giọng trầm khàn bên tai tôi: "Kẹp chặt nó."

Toàn bộ máu trong người tôi dồn hết lên đỉnh đầu. Tôi chưa kịp kháng cự, Mục Huyền đã bắt đầu điên cuồng rút ra đâm vào. Giữa hai đùi xuất hiện cảm giác ngứa ngáy và tê liệt kỳ lạ. Tôi thậm chí còn cảm nhận được đỉnh mềm mại của vật đó chà sát qua nơi bí ẩn của tôi.

Tôi cảm thấy chuyện này quá hoang đường, có khác gì làm thật đâu? Tôi định giang rộng chân để thả vật đó ra ngoài. Ai ngờ vừa động đây liền bị đùi anh đè lên.

Chân tôi càng khép kín, kẹp chặt vật nóng hổi đó. Cổ họng Mục Huyền phát ra một tiếng rên khó chịu, anh đột nhiên dùng lực ra vào mười mấy cái, thân thể căng cứng. Sau đó anh ngừng chuyển động, nhưng vật đó vẫn run rẩy ở giữa hai đùi tôi.

Cả người tôi hoàn toàn chết lặng.

Mái tóc đen ướt mồ hôi của Mục Huyền dính chặt hai bên má. Vào giây phút đôi lông mày của anh giãn ra, để lộ thần sắc hoang dã xa lạ, tôi đồng thời cảm thấy trên đùi, thậm chí cả nơi bí ẩn bị một dòng chất lỏng âm ẩm xối vào...

***

"Buổi tối, 'suối cầu nguyên' sẽ càng đẹp hơn." Mạc Lâm nhăn mặt nhủ mà nhìn tôi: "Nhưng ngài chỉ huy nói buổi tối không được phép bỏ trí bất cứ việc gì. Làm thế nào bây giờ?"

Mặt tôi đỏ ửng, tôi ngoảnh đầu về phía Mục Huyền đang bàn công vụ với Mạc Phở ở bàn làm việc. Tuy trong kỳ nghỉ phép nhưng anh vẫn phải giải quyết nhiều việc quan trọng. Thần sắc anh rất tập trung, họ cơ hồ không nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi.

Tôi liếc qua Mạc Lâm: "Đừng nghĩ ngợi lung tung, chúng tôi không có..."

Mạc Lâm: "Hà hả?"

Tôi nhát thò á khẩu, không có? Không có gì?"

Trong ba ngày ở hành tinh Sfutan, Mạc Phở và Mạc Lâm bố trí đi thăm một số nơi, như bãi cát ngọc thạch phát ra đủ loại màu sắc, thác nước hùng vĩ màu đỏ tươi, thảo nguyên màu xanh lam với từng đoàn dã thú hình thù kỳ dị... khiến tôi được mở rộng tầm mắt. Quan trọng hơn, Mục Huyền cuối cùng buông một câu: "Em thích à? Mạc Lâm, lúc nào quay về hãy làm thủ tục sang tên hành tinh Sfutan cho cô ấy."

Tôi vô ý thức từ chối. Chỉ là buổi tối hôm đó ở trên giường, Mục Huyền hôn khắp người tôi rồi lặng lẽ chọc vật cứng của anh vào giữa hai đùi tôi. Nghĩ đến chuyện anh đối xử rất tốt với tôi, tôi không nhẫn tâm bài xích. Tôi nghĩ, chúng tôi đã thân mật đến mức này, thế là ngoan ngoãn nghe theo. Cuối cùng, Mục Huyền bắn lên người tôi. Sau đó, trong lúc ý loạn tình mê, tôi lại dùng tay giúp anh thêm một lần.

Kết quả, kể từ buổi tối ngày hôm đó, Mục Huyền coi hành động thân mật đó là lẽ đương nhiên, mỗi tối làm hai lần. Hễ tôi mở miệng kháng nghị, liền bị anh hôn đến tắt cả tiếng.

Hơn nữa, mỗi lần của anh ngày càng kéo dài thời gian, có lúc gần hai tiếng đồng hồ mới giải phóng. Nhưng sau khi bắn ra, thần sắc anh càng u tối nóng bỏng, toàn thân tôi cũng rất khó chịu. Điều này khiến tôi cảm thấy bất an, dường như tôi đang đùa với lửa.

Trải qua chuyện lần này, tôi đã ngộ ra một điều, thái độ của Mục Huyền đối với tình dục kiên quyết như với quân sự. Đúng là anh đang đợi tôi cam tâm tình nguyện, nhưng chỉ cần tôi hở miệng đồng ý điều gì đó, anh sẽ coi như "thành quả đánh chiếm được", không cho phép tôi cự tuyệt.

Vì vậy, khi Mục Huyền đề xuất dùng miệng hoặc tay "giúp" tôi, hay đề xuất cùng nhau đi tắm, tôi đã dứt khoát từ chối. Bằng không, phương thức thân mật này chắc chắn sẽ bị anh thêm vào hoạt động cố định hàng đêm.

Điều Mạc Lâm băn khoăn là, sau bữa cơm tối hàng ngày, Mục Huyền đều kéo tôi vào phòng, không cho bất cứ ai quấy rầy. Trong khi đó, Mạc Lâm dự định sắp xếp chuyến đi thăm "suối cầu nguyên" vào ngày mai. Nơi này nằm sâu trong nội địa, thích hợp ngắm cảnh vào buổi tối.

"Một ngày không về cũng chẳng sao." Tôi nói: "Anh cứ lên chương trình đi, nghe tôi." Nói xong câu này, mặt tôi đỏ bừng, bởi vì tôi chợt nghĩ tới một vấn đề, Mục Huyền liệu có đòi bù đắp hai lần nợ anh vào sáng ngày hôm sau?

"Nhưng..." Mạc Lâm vẫn còn do dự. Có lẽ trong suy nghĩ của anh ta, không chuyện gì quan trọng hơn việc tôi và Mục Huyền lên giường.

"Có thể mang theo lều bạt." Giọng nói trầm tĩnh của Mạc Phở vang lên sau lưng tôi: "Lều bạt quân dụng của ngài sĩ quan để ở trên máy bay, rất sạch sẽ. Tiểu thư, hai người có thể qua đêm bên bờ suối, tiểu thư nhất định sẽ có một đêm tuyệt diệu ở đó."

Như vậy, hành trình của chúng tôi được quyết định sau khi Mạc Phở lần thứ hai có lòng tốt "nhắc nhở".

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Tôi đứng trước gương, thần thờ nhìn cô gái trong gương.

Hôm nay, tôi diện bộ váy dài màu trắng, eo thắt đai màu xanh lục, gấu váy thêu những chiếc lá xanh lục, khiến tôi trông rất trong sáng và tươi mát. Mái tóc dài của tôi xõa xuống ngang vai, trên đầu đội vương miện có miếng ngọc màu xanh lục, làm tôn thêm nước da của tôi. Mặc Lâm trang điểm nhẹ nhàng cho tôi. Anh ta chọn màu môi hồng đào, kẻ mắt nhàn nhạt, giúp tôi tăng thêm vẻ đẹp lay động lòng người.

Mặc Lâm từ sau lưng tôi thò đầu ngó ngó nghiêng nghiêng. Cuối cùng anh ta không nhìn được, cảm thán: "Tiểu thư cẩn thận ngài chỉ huy tối nay..." Anh ta hạ thấp giọng: "Bộc phát thú tính thì chết."

"Anh biến đi!" Tôi trừng mắt với anh ta, trong lòng hơi hơi bất an.

Đúng lúc này, thanh âm của Mặc Phở từ ngoài cửa vọng vào: "Đã xong chưa? Máy bay đến rồi kìa!"

"Tiểu thư chuẩn bị xong chưa ạ?" Mặc Lâm cầm tay nắm cửa.

Tôi đỏ mặt, gật đầu.

Cửa vừa mở ra, Mặc Phở ngậy người khi thấy tôi. Sau đó anh ta ngoác miệng cười, quay đầu ra đằng sau. Tôi dõi theo ánh mắt Mặc Phở, thấy Mực Huyền đang đứng ở lối đi, nhìn tôi chăm chú.

Anh vẫn mặc bộ quân phục màu xám, đi giày boots đen, đeo đôi găng tay trắng quen thuộc. Có lẽ anh đứng dưới ánh mặt trời, cũng có thể vì tâm trạng của tôi hoàn toàn khác, nên tôi thấy anh càng trắng trẻo đẹp trai, nổi bật hơn ngày thường.

Nhìn thấy tôi, Mực Huyền hơi ngẩn ngơ. Ánh mắt anh có vẻ thâm trầm khó đoán biết, có vẻ sắc bén đồng thời cũng rất nóng bỏng. Trong lòng tôi ngọt ngào khôn xiết, trái tim phảng phất đập nhanh hơn, tôi thẹn thùng cúi thấp đầu.

"Ngài chỉ huy, có thể đi được rồi." Mặc Lâm cất giọng cung kính.

Tôi chờ đợi Mực Huyền đi đến cầm tay tôi.

Nhưng anh vẫn bất động, nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng.

"Ngài chỉ huy." Mặc Phở tăng âm lượng giọng nói.

Đến lúc này, Mực Huyền mới lãnh đạm liếc Mặc Phở: "Chuyện gì?"

Tôi và Mặc Phở đều ngớ ra, đồng thời phì cười. Mặc Huyền ngắm tôi đến mức thất thần? Người nhảy bén như anh cũng có lúc phân tâm?

Trong lòng tôi tràn ngập cảm giác ngọt ngào. Anh lại nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm đến mức muốn nhấn chìm tôi vào trong đó.

"Cô dâu của tôi, hôm nay em xinh đẹp không gì sánh bằng." Mực Huyền cất giọng trầm trầm.

Nghe từ "cô dâu" thoát ra từ miệng anh, tim tôi đập nhanh một nhịp. Mực Huyền sai bước đi đến trước mặt tôi. Anh cầm tay tôi đưa lên môi, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng.

Bên ngoài thời tiết rất đẹp. Ánh nắng chiếu xuống mặt biển ở phía xa xa tạo thành một màu vàng óng, nham thạch trên sườn núi lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mười chiếc máy bay chiến đấu mới toanh đang đỗ trên bãi cỏ. Mỗi chiếc máy bay có hai phi công đứng bên cạnh. A Đạo Phở là đội trưởng, phụ trách nhiệm vụ hộ tống chúng tôi về Đế đô. Anh ta mặc bộ đồ du hành vũ trụ màu trắng may riêng cho đám cưới của chúng tôi. Trông anh ta vừa trang trọng vừa tuần lễ.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các phi công, A Đạo Phở cúi người cung kính: "Hai vị diện hạ, được hộ tống hai vị về Đế đô thành hôn là vinh dự của tiểu đội bay số ba chúng tôi."

Bọn họ đã bắt đầu gọi tôi là diện hạ...

Mực Huyền gật đầu với anh ta: "Mọi người vất vả rồi."

Tôi cũng cười nói: "Cám ơn anh, A Đạo Phổ. Tất Mậu có khỏe không?"

Nghe tôi nói vậy, Mộc Huyền lập tức ngoảnh đầu nhìn tôi.

Tôi mất một hai giây mới tỉnh ngộ. Anh lưu tâm khi nghe tôi nhắc đến cái tên xa lạ. Tôi mỉm cười giải thích: "Tất Mậu là cô y tá bạn gái của A Đạo Phổ. Cô ấy rất xinh đẹp và hòa nhã." Mộc Huyền lãnh đạm rời ánh mắt đi chỗ khác.

A Đạo Phổ cười tủm tỉm: "Tất Mậu đúng là một cô gái tốt." Anh ta quay sang Mộc Huyền: "Điện hạ, có thể lên máy bay rồi."

Mộc Huyền gật đầu, cầm tay tôi đi về phía trước. Tôi không nhìn được, liếc A Đạo Phổ một cái.

Câu nói vừa rồi của A Đạo Phổ rất bình thường, nhưng nghe đến từ "cô gái tốt", tôi đột nhiên nhớ tới thân hình đầy đặn của Tất Mậu và cảnh tượng ái ân giữa anh ta và Tất Mậu. Tôi hơi xấu hổ, tại sao bỗng dưng nghĩ đến điều này? Ý của người ta không phải chỉ xác thịt, tư tưởng của tôi đúng là không thuần khiết một chút nào.

"Ngài chi huy, tiểu thư, mau quay về đây nhé." Mạc Lâm đứng trên bãi cỏ ra sức vẫy tay, Mạc Phổ đứng đằng sau anh ta, ngẩng đầu nhìn chúng tôi. Tôi giờ tay ra hiệu bọn họ yên tâm, trong lòng vừa xúc động vừa lưu luyến.

Các vì sao nhấp nháy trong vũ trụ tĩnh mịch, như dòng sông lấp lánh. Ban đầu, chúng tôi bay với tốc độ không nhanh nên càng giống con thuyền chậm chậm trôi trên sông Ngân. Trong hệ thống thông tin không một ai lên tiếng, chỉ có bản nhạc cười du dương.

Tuy nhiên, tôi không hề cảm thấy nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện mấy tiếng đồng hồ sau, chúng tôi sẽ đáp xuống quảng trường Hòa bình ở Đê đô, tôi và Mộc Huyền hoàn thành nghi thức kết hôn dưới ánh mắt của hàng vạn dân chúng, tôi cảm thấy hơi căng thẳng.

"Hoa Dao." Mộc Huyền đột nhiên tháo mặt nạ bảo hộ của hai chúng tôi, nói nhỏ bên tai tôi: "Tôi có cái này cho em."

Tôi tưởng anh tặng tôi quà kết hôn, trong lòng rất hí hửng. Sau đó lại than thầm, Mạc Lâm chẳng nhắc tôi chuẩn bị quà cho Mộc Huyền. Tôi nhìn anh bằng ánh mắt áy náy, nhưng anh dường như không phát giác ra phản ứng bất thường của tôi. Anh giờ tay lấy một tấm vải màu trắng trong chiếc thùng ở bên cạnh.

Tôi nhận lấy, nhìn kỹ mới phát hiện là một tấm voan màu trắng nửa trong suốt rất lớn và mềm mại, xung quanh gắn kim cương lấp lánh.

"Cám ơn anh, em rất thích tấm khăn choàng này?" Tôi hơi cảm động, dù từ trước đến nay không bao giờ dùng khăn choàng.

"Đây không phải là khăn choàng, mà khăn trùm mặt." Anh cất giọng dịu dàng.

Tôi ngớ người.

"Hôm nay trên quảng trường Hòa bình ít nhất có mười vạn người tham gia hôn lễ của chúng ta." Mộc Huyền nói từ tốn: "Em hãy trùm cái này lên đầu."

Tôi lập tức hiểu ra vấn đề.

Trong mười vạn người có ít nhất năm vạn đàn ông nhìn thấy tôi. Đây chắc chắn là một chuyện Mộc Huyền không mong muốn, nhưng hôn lễ là quy định của hoàng gia. Vì vậy anh mới nghĩ ra chiêu cũ...là dùng khăn che mặt?

Trong lòng tôi hơi ngọt ngào, cũng thấy buồn cười. Tuy nhiên, chiếc khăn che mặt khá hợp ý tôi, bởi vì tôi hơi căng thẳng nên nó sẽ giúp tôi tăng thêm lòng can đảm.

"Được." Tôi ngẩng đầu cười với Mộc Huyền: "Em sẽ đeo cái này, không để người khác nhìn thấy em."

Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười, đôi lông mày giãn ra, chứng tỏ lời tôi nói khiến anh vui vẻ.

"Điện hạ, hạm đội đang bắn pháo chúc mừng." Giọng nói của A Đạo Phổ truyền tới. Chúng tôi cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ở phía xa xa, năm lô cốt vũ trụ xếp thẳng hàng, cùng một lúc bắn pháo, tạo thành một vệt dài vừa trắng vừa sáng trong không trung, như pháo hoa cực lớn nổ tung.

"Điện hạ, chúc mừng tân hôn vui vẻ!" Thanh âm của Vưu Ân vang lên trong hệ thống thông tin: "Kính lễ!"

"Tân hôn vui vẻ!" Vô số giọng nói trầm ổn đồng thời vang lên, tôi biết đó là các phi công thuộc hạm đội.

"Tôi và Hoa Dao cảm ơn lời chúc của mọi người." Mộc Huyền cất giọng ôn hòa: "Sau khi từ Đê đô trở về, mời mọi người tham dự tiệc cưới của chúng tôi tổ chức ở 'Vùng đất hoang vu'."

Hệ thống thông tin truyền đến tiếng hoan hô và tiếng cười, náo nhiệt đến mức màng nhĩ của tôi sắp nổ tung. Phương thức chúc mừng mang phong cách quân sự này khiến tôi vừa xúc động vừa cảm động.

Một lúc sau, tiếng đạn pháo mới tắt hẳn. A Đạo Phổ cười nói: "Điện hạ, chúng ta chuẩn bị nhảy siêu quang tốc."

"Được." Mộc Huyền trả lời. Anh đột nhiên bế tôi khỏi chỗ ngồi, đặt lên đùi anh. Anh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt trầm tư.

"Dân tộc Ả Rập trên trái đất của em có quan điểm về lòng chung thủy đáng kính phục. Phụ nữ ra khỏi cửa phải đeo mạng che mặt..." Giọng nói anh nhỏ đi mấy phần: "Khuôn mặt của người vợ chỉ để chồng ngắm. Khăn voan này được làm theo phong cách của người Ả Rập."

Tôi vừa tức vừa buồn cười, lẽ nào anh muốn tôi từ nay về sau mỗi khi ra ngoài phải đeo mạng che mặt? Lòng chiếm hữu của anh đúng là mỗi ngày một tăng cao.

"Không được." Tôi còn lâu mới nhận lời. Tôi đâu phải là người Ả Rập.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát rồi cúi đầu hôn tôi: "Hoa Dao, sau này hãy đeo mạng che mặt."

Tôi bị anh hôn đến mức ngộp thở, miễn cưỡng lắm bầm: "Tuyệt đối...không được."

Anh lại chặn miệng tôi, ra lệnh: "Nghe lời."

"Tất cả máy bay chiến đấu, theo khẩu lệnh của tôi. Đếm ngược: 10, 9, 8,...2, 1, nhảy!" Thanh âm của A Đạo Phổ lại một lần nữa vang lên.

Tôi cười cười ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ để tránh nụ hôn của Mục Huyền, không thêm để ý đến sự bá đạo của anh.

Một luồng sáng màu bạc lóe lên, không gian phẳng phát thu hẹp, nhưng lại khôi phục trạng thái bình thường trong chớp mắt.

Tôi ngây người.

Trước mắt là một dải ngân hà mờ mịt.

Đáng lý chúng tôi nhảy siêu quang tốc tới không gian ở trên quảng trường Hòa bình, nơi có ánh nắng chói chang và phồn hoa náo nhiệt mới đúng?

Eo tôi bị siết chặt, Mục Huyền hơi dùng sức. Giọng nói thanh lạnh của anh đồng thời vang lên bên tai tôi: "A Đạo Phổ?"

Tôi cũng đưa mắt về phía trước, A Đạo Phổ ngồi quay lưng về chúng tôi. Anh ta không trả lời, người lái phụ cũng bất động. Khoang máy bay yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên. A Đạo Phổ giống một viên đạn, cả người lẫn ghế bắn ra ngoài. Nóc máy bay mở ra rồi lại lập tức đóng vào, A Đạo Phổ đã không thấy bóng dáng trong chớp mắt.

Chuyện này...là thế nào?

Tại sao A Đạo Phổ khởi động hệ thống cấp cứu thoát thân nhảy ra ngoài?

Mục Huyền buông người tôi đứng dậy. Anh rút khẩu súng khỏi thắt lưng, rồi cầm tay tôi lặng lẽ tiến về phía trước. Bất gặp thần sắc nặng nề của anh, thần kinh tôi cũng trở nên căng thẳng vô cùng.

"Khương Phong!" Mục Huyền gọi tên người lái phụ. Nhưng Khương Phong vẫn bất động trên ghế ngồi. Mục Huyền hơi biến sắc, chúng tôi đi đến bên Khương Phong, mi tâm của anh ta xuất hiện một lỗ nhỏ, máu chảy lênh láng ra ngoài.

Tôi gạt mình kinh hãi, liền quay sang Mục Huyền. Ánh mắt anh chỉ dừng lại ở Khương Phong một hai giây rồi di chuyển ra vũ trụ bên ngoài cửa sổ. Tôi cũng dõi theo, trong lòng càng cảm thấy bất ổn.

Bên cạnh chúng tôi vốn có hai chiếc máy bay hộ tống bay song song, những chiếc máy bay chiến đấu khác bay xung quanh chúng tôi. Nhưng bây giờ bọn họ đều biến mất. Trong khi cách chỗ chúng tôi không xa xuất hiện một chiến hạm màu đen đang lặng lẽ đứng yên.

Đó là chiến hạm của lính đánh thuê.

Tôi cảm thấy tim tôi run bần bật. A Đạo Phổ đột nhiên rời đi, tay lái phụ bị giết chết, khu vực xa lạ, máy bay chiến đấu biến mất, chiến hạm lính đánh thuê...Thông qua những chi tiết này, có thể thấy chúng tôi đã bị gài bẫy.

Không, không chỉ có vậy.

Mục Huyền cúi đầu quan sát bảng điều khiển. Anh giơ hai tay bấm vài nút với tốc độ cực nhanh, trên màn hình hiện ra thông báo:

"Nhiên liệu còn lại: 0

Hệ thống thông tin: trục trặc

Hệ thống vũ khí: trục trặc

Thiết bị thoát thân khẩn cấp: mất hiệu lực

..."

Đến người mù mờ như tôi cũng có thể nhìn ra, tính năng cơ bản của máy bay đã bị phá hoại.

Chúng tôi bị mắc kẹt ở nơi này.

"Là A Đạo Phở gây ra? Anh ta là kẻ phản bội?" Tôi cảm thấy khó có thể tin nổi, nhưng sự thật bày ra trước mắt tôi.

Mục Huyền không trả lời. Anh lặng lẽ quan sát chiến hạm lính đánh thuê ở phía trước, đôi mắt anh như phủ một lớp sương tuyết lạnh lẽo.

"Đừng sợ, tôi sẽ xử lý." Thanh âm của anh vừa bình tĩnh vừa hàm chứa sức mạnh.

Tôi ôm chặt cánh tay anh không lên tiếng.

Mục Huyền đột nhiên giơ tay, mười đầu ngón tay linh hoạt của anh nhập một loạt mệnh lệnh tôi không hiểu trên bàn phím. Một lúc sau anh mới dừng lại, ánh mắt nheo nheo như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Đúng lúc này, màn hình trên bàn lái lóe lên một tia sáng trắng, sau đó cả màn hình phát sáng.

Hình ảnh ngày càng trở nên rõ ràng. Một người đàn ông xuất hiện trên màn hình. Hắn mặc bộ du hành vũ trụ màu trắng, gương mặt trắng trẻo, đôi mắt đen nhánh, môi đỏ răng trắng, khoe miệng hắn cong cong, để lộ nụ cười lười nhác.

Dịch Phở Thành! Quả nhiên, hắn chính là người bày ra tất cả những trò này. Tuy mới chỉ nghe hắn nói vài câu, nhưng người đàn ông này cho tôi cảm giác, xảo quyệt giống hồ ly và hung ác nham hiểm giống loài sói.

Mục Huyền nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lẽo, anh nói nhỏ với tôi: "Em đứng tránh sang một bên."

Tôi biết Dịch Phở Thành có thể nhìn thấy chúng tôi qua camera, cũng biết bọn họ cần nói chuyện. Mục Huyền bảo tôi đứng tránh sang một bên, vì anh không muốn tôi tiếp xúc với phần tử nguy hiểm này.

Tôi đứng sát vào vách khoang, trong lòng thấp thỏm không yên. Chuyện xảy ra trước mắt chỉ có một khả năng, A Đạo Phở là người của Dịch Phở Thành. Chính anh ta đã sắp đặt tất cả. Không ngờ người đàn ông ôn hòa trầm tĩnh đó lại phản bội Mục Huyền?

Thấy tôi đứng im, Mục Huyền mới quay đầu về phía màn hình. Thần sắc anh bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, không hề có vẻ căng thẳng hay phẫn nộ. Nụ cười của Dịch Phở Thành trên màn hình càng sâu hơn, sau đó là giọng nói đầy từ tính truyền tới: "Roi vào tay tôi mà vẫn thản nhiên như vậy, điện hạ Nặc Nhĩ là người đầu tiên."

Mục Huyền lặng lẽ nhìn anh ta rồi mở miệng: "Người của tôi đang ở đâu?"

Tôi mất một hai giây mới có phản ứng. Anh đang hỏi về chín chiếc máy bay khác. Dịch Phở Thành cũng ngó ra, hắn mỉm cười. Nụ cười khiến gương mặt hắn càng đẹp một cách yêu mị, nhưng tôi cảm thấy rất đáng ghét.

"Tôi chẳng có hứng thú với mấy nhân vật không quan trọng." Hắn thông thả mở miệng: "Chắc bây giờ bọn họ đã đáp xuống bầu trời Đế đô rồi. Sau đó bọn họ bắt hạnh phát hiện, cô dâu và chú rể biến mất." Mấy từ cuối Dịch Phở Thành nói rất nhẹ, mang vị chế nhạo rõ ràng.

Thì ra là vậy, Dịch Phở Thành đã lên lút thay đổi tọa độ nhảy siêu quang tốc của máy bay chúng tôi, đưa chúng tôi đến nơi này, tách khỏi những chiếc máy bay khác.

"Điều kiện của anh?" Mục Huyền hỏi. So với thái độ hống hách ngang ngược của Dịch Phở Thành, Mục Huyền tỏ ra trầm tĩnh như hồ nước kết băng.

Dịch Phở Thành không lập tức trả lời. Hắn tựa vào thành ghế phía sau, ánh mắt hơi chuyển động, khoe mắt ẩn hiện ý cười. Tôi căng thẳng đến mức nín thở, chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Khiến điện hạ thất vọng rồi." Dịch Phở Thành nói từ tốn: "Lần này, tôi không định đưa ra điều kiện."

Tôi giật mình. Không định đưa ra điều kiện có nghĩa là...

Tôi chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Hắn định giết Mục Huyền.

Một cơn đau buốt như thác lũ từ từ dội vào lòng ngực tôi. Tôi không biết Mục Huyền có thể thoát thân, nhưng lời lẽ của Dịch Phở Thành chắc như đinh đóng cột, có vẻ tàn nhẫn, khiến tôi không khỏi sợ hãi.

"Giết tôi? Anh có thể thử đi." Giọng nói trầm thấp ôn hòa của Mục Huyền phảng phất mang một sức mạnh to lớn, xóa bỏ nỗi bất an trong lòng tôi. Tôi ngẩng đầu, Mục Huyền đang đứng thẳng người, gương mặt nghiêng lạnh lẽo, thần sắc bình tĩnh.

Binh sĩ trong hạm đội nói rất đúng, bất kể gặp hoàn nguy hiểm nào, chỉ cần anh đứng ở đó đều khiến người khác cảm thấy yên lòng.

Thái độ điềm nhiên của Mục Huyền khiến Dịch Phổ Thành không khỏi bất ngờ. Bởi vì hắn thu lại nụ cười, ngồi trầm ngâm ở đó.

Một lúc sau, hắn lại mở miệng: "Trong cuộc chiến lần trước, anh đã khiến tôi tổn thất hai nghìn bốn trăm người. Để đáp lại, tôi đã chuẩn bị món quà cưới đặc biệt trên máy bay của hai vị, đó là một trái bom hạng nặng. Không bao lâu nữa, hai vị có thể cùng nhau về thế giới bên kia." Hắn nói rất chậm rãi, ngữ khí lạnh lùng.

Bom ư? Hóa ra hắn đã chuẩn bị từ trước, nhằm giết chết cả hai chúng tôi.

Tìm tôi đập thành thịch, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi. Tôi quay sang Mục Huyền, anh vốn đang dõi mắt về phía trước, như cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh lập tức quay đầu nhìn tôi.

Ánh mắt anh sâu thẳm và bình tĩnh, phảng phất tình thế nguy hiểm trước mắt và lời đe dọa của Dịch Phổ Thành không tồn tại, phảng phất bất cứ chuyện gì cũng không thể tác động đến anh.

Lòng tôi đột nhiên trở nên bình ổn.

Tôi không chết. Chúng tôi sẽ không chết.

Tôi tin tưởng Mục Huyền.

"Dịch Phổ Thành, tôi biết anh làm cách nào để sắp xếp những chuyện này." Mục Huyền đột ngột mở miệng.

Tôi ngây người, không hiểu ý của Mục Huyền. Lễ nào hôm nay chúng tôi rơi vào bẫy, không chỉ đơn giản A Đạo Phổ bị Dịch Phổ Thành mua chuộc mà còn có uẩn khúc?

Dịch Phổ Thành nở nụ cười ngao mạn và mỉa mai: "Anh chắc chắn?"

Mục Huyền gật đầu: "Chúng ta có thể cá cược."

Dịch Phổ Thành cười khê: "Anh đang ở trong tay tôi, tôi có thể giết anh bất cứ lúc nào, tại sao tôi phải nhận lời cá cược với anh?"

Mục Huyền giống như không nghe thấy câu nói của hắn, tiếp tục mở miệng: "Nếu tôi đoán trúng, anh hãy thả Hoa Dao. Còn nếu tôi đoán sai, không chỉ tính mạng của chúng tôi thuộc về anh, tôi sẽ lập tức lấy danh nghĩa hoàng gia, viết một lá thư công khai xin lỗi lính đánh thuê trên cả dải ngân hà này."

Dịch Phổ Thành trầm mặc, nhìn Mục Huyền bằng ánh mắt sắc bén.

Tìm tôi chấn động. Mục Huyền định đánh cược cơ hội sống sót cho tôi? Còn anh thì sao?

Mục Huyền vẫn dán mắt vào Dịch Phổ Thành chứ không để ý đến tôi. Gương mặt nghiêng tuấn tú của anh phủ một lớp hàn khí lạnh lẽo.

Tôi vội vàng đưa mắt về Dịch Phổ Thành trên màn hình. Liệu hắn có nhận lời không?

Tôi biết Dịch Phổ Thành sẽ nhận lời.

Liên tưởng đến tin đồn về hắn và các hành vi của hắn trước đây, tôi nghĩ con người này tuy đặt lợi ích lên hàng đầu, đồng thời đa mưu túc trí, nhưng về bản chất, hắn tương đối tự phụ và cao ngạo.

Mục Huyền khiến hắn thiệt hại lớn, hắn luôn mang nỗi hận trong lòng. Lần này bắt được chúng tôi, nhưng hắn thả đòn Mục Huyền vào chỗ chết chứ không dùng anh để đòi Đế quốc bồi thường một khoản lớn. Điều đó chứng tỏ Dịch Phổ Thành coi trọng thể diện hơn cả lợi ích.

Với tính cách của hắn, chắc chắn hắn sẽ rất đặc ý khi bắt được Mục Huyền. Bây giờ Mục Huyền đề nghị cá cược, hắn nhất định rất hiếu kỳ, muốn biết liệu Mục Huyền có thể đoán ra kế hoạch của hắn. Hơn nữa, việc Mục Huyền đề xuất viết thư xin lỗi, là một đòn đánh trúng điểm yếu của hắn.

Chiêu này của Mục Huyền có thể thay đổi cục diện, khiến Dịch Phổ Thành không lập tức giết chúng tôi.

Nhưng dù Mục Huyền đoán trúng, Dịch Phổ Thành có chịu thả tôi đi?

Dù hắn đồng ý thả tôi, còn Mục Huyền phải làm thế nào?

Dịch Phổ Thành quả nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ rồi nở nụ cười nhàn nhạt: "Ok, điện hạ Nặc Nhĩ, tôi cho anh hai phút."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Dịch Phổ Thành nở nụ cười nhàn nhạt: "Ok, điện hạ Nặc Nhĩ, tôi cho anh hai phút."

Vũ trụ bên ngoài cửa sổ vẫn tối mờ mờ, quân hàm của lính đánh thuê ở phía đối diện như một con quái thú màu đen, trầm mặc quan sát chúng tôi. Sau khi nói xong câu này, đôi mắt dài của Dịch Phổ Thành hơi cong lên, để lộ tia thách thức.

Mục Huyền vẫn đứng nghiêm, sắc mặt lạnh lùng, khiến người khác không thể nắm bắt anh đang nghĩ gì. Khoang máy bay im lặng như tờ, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của bản thân.

Đúng lúc này, Mục Huyền đột nhiên nhếch miệng, nở nụ cười lãnh đạm.

"Dịch Phổ Thành, anh là người máy." Anh nói.

Người máy?

Tôi cảm thấy đầu óc tôi đình trệ.

Tôi nhớ có lần Mạc Lâm nói, ở Đế quốc Stan, chế tạo người máy dưới hình dạng con người là hành vi phạm pháp. Nhưng ở các hành tinh khác, việc này chưa chắc bị hạn chế, người máy có thể mang hình dạng giống con người.

Do đó, ý của Mục Huyền là, Dịch Phổ Thành có vỏ bên ngoài là con người, bên trong là kim loại?

Tôi bất giác ngừng đầu quan sát Dịch Phổ Thành. Hẳn rõ ràng sưng sốt, đầy mắt vệt qua một tia tức giận. Phản ứng của hắn càng khiến tôi tin chắc, hắn đã bị Mục Huyền đoán trúng.

Tâm trạng của tôi lúc này khó có thể hình dung. Dịch Phổ Thành vốn mang lại cho tôi cảm giác nham hiểm, xảo quyệt và rất đáng sợ. Không ngờ hắn lại là người máy? Dưới lớp da giống con người, hắn là người máy không có đầu óc như Mạc Lâm?

Mặc dù tình hình trước mắt ngàn cân treo sợi tóc nhưng khi nhớ tới Mạc Lâm, tôi lập tức không còn căng thẳng như trước.

Lúc này, Dịch Phổ Thành đã thu lại thần sắc kinh ngạc và tức giận. Hắn nở nụ cười mang hàm ý sâu xa, nhào người về phía trước. Gương mặt vừa anh tuấn vừa hung ác của hắn phóng to trên màn hình.

"Rất đáng tiếc, anh đoán sai rồi." Dịch Phổ Thành nói.

Đoán sai? Hắn không phải là người máy? Nhưng vẻ mặt vừa rồi của hắn...

Tôi còn chưa kịp đào sâu suy nghĩ, Mục Huyền đã cất giọng nhàn nhạt tiếp lời Dịch Phổ Thành: "Tôi vẫn chưa nói hết. Nói một cách chính xác hơn, anh thuộc dạng nửa con người, nửa người máy."

Tôi càng mù mờ, nửa con người nửa người máy là kiểu gì? Tuy Mục Huyền cũng có chút gien máy móc nhưng nghe Mạc Lâm nói, chỉ là trong sắp xếp thứ tự DNA của anh tồn tại vì nguyên tố tính chất điều tiết. Trên thực tế, Mục Huyền không hề dính dáng đến người máy.

(Vi nguyên tử Micro Ampe=1/1000.000 Ampe. Ampe là đơn vị đo cường độ dòng điện)

Lần này, Mục Huyền đã nói đúng sự thật.

Bởi vì nụ cười trên khóe miệng Dịch Phổ Thành hoàn toàn biến mất. Hắn trầm ngâm tựa vào thành ghế phía sau, không lên tiếng.

Gương mặt Mục Huyền thấp thoáng ý cười khinh miệt. Anh tiếp tục mở miệng: "Một trăm năm trước, dải Ngân hà từng thịnh hành *kỹ thuật cải tạo con người thành người máy*. Về nguyên lý, con người sau khi được cải tạo, trở thành nửa người nửa người máy, có thể lợi dụng làn da kim loại ở dạng thể lỏng mô phỏng người khác, thay đổi diện mạo, nâng cao sức chiến đấu.

Sau đó, kỹ thuật này bị Liên minh ngân hà xếp vào loại bất hợp pháp, tiêu hủy tất cả tài liệu liên quan. Chúng tộc người máy phát minh ra kỹ thuật này là Hình thị đã rời khỏi hệ ngân hà không rõ tung tích, kỹ thuật này bị thất truyền từ đó đến nay.

Nhưng xem ra, kỹ thuật được coi là vi phạm pháp luật ở Ngân hà đã có người nghiên cứu thành công." (Bộ tộc người máy Hình thị và kỹ thuật cải tạo con người thành người máy được Đinh Mặc miêu tả kỹ trong hai tác phẩm "Dục vọng của người cầm quyền" và "Kiêu hùng")

Dịch Phổ Thành nhếch mép cười mỉa mai: "Xem ra anh biết cũng không ít."

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, tôi sờn hết gai ốc. Kỹ thuật cải tạo mà Mục Huyền nhắc tới có nghĩa là biến con người sống sờ sờ thành nửa người máy? Nghĩ đến đã thấy đáng sợ. Vì vậy, Dịch Phổ Thành nguyên bản là con người đã được cải tạo? Hắn lợi dụng làn da kim loại thể lỏng có thể tùy ý

thay đổi diện mạo?

Vì vậy...

Tất cả mạnh mẽ lần lượt xô chuỗi trong đầu óc tôi. A Đạo Phổ bị ném ra khỏi máy bay trong cuộc chiến đấu, A Đạo Phổ cùng cô y tá phóng tưng trong phòng điều trị, A Đạo Phổ nói Tất Mậu là cô gái tốt. Còn nữa, A Đạo Phổ mặc bộ đồ du hành màu trắng vừa bắn ra khỏi khoang máy bay của chúng tôi, và...Dịch Phổ Thành cũng mặc bộ đồ màu trắng tương tự ở trước mặt.

Như nghiệm chứng suy đoán của tôi, giọng nói lạnh lùng của Mục Huyền vang lên: "Anh đã giết chết A Đạo Phổ trong ngày chiến bại rồi đóng giả làm anh ta."

Dịch Phổ Thành cười híp mắt: "Tại sao anh thả cho rằng tôi là nửa người máy, một lý thuyết không có khả năng tồn tại, mà không nghi ngờ A Đạo Phổ là người của tôi?" Tuy đang cười nhưng ngữ khí của hắn rất lạnh lẽo.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát mới trả lời: "Bố mẹ A Đạo Phổ bị lính đánh thuê giết chết, anh ta không thể là người của anh."

Thì ra là vậy. Do đó, vừa nhìn thấy "A Đạo Phổ" thoát khỏi máy bay của chúng tôi, Mục Huyền đã biết anh ta là giả?

Khoan đã, nếu ngay từ đầu A Đạo Phổ đã là giả...Tôi chợt nhớ tới lúc trước khi chúng tôi đi hành tinh Sfutan, A Đạo Phổ đại diện đội phi công tặng tôi mô hình máy bay. Tôi bất giác toát mồ hôi lạnh, mô hình đó chắc chắn có vấn đề. Nếu không phải Mục Huyền không thích nên tôi đành phải bỏ đi, chỉ e chúng tôi đã xảy ra chuyện từ lâu.

"Bốp, bốp, bốp" Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên. Dịch Phổ Thành nửa cười nửa không nhìn Mục Huyền, hắn chậm rãi thốt ra bốn từ: "Rất tốt, đúng hết."

Mục Huyền cất giọng bình tĩnh: "Hy vọng anh giữ lời hứa."

"Mục Huyền..." Tôi không kiềm chế nổi, gọi tên anh. Anh để tôi đi một mình, còn anh thì sao?

Mục Huyền lập tức quay sang nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị, ngầm bảo tôi ngậm miệng. Tôi ngây người, ánh mắt anh lóe qua một tia dịu dàng, nhưng anh nhanh chóng ngoảnh đầu nhìn Dịch Phổ Thành.

"Xin lỗi." Thanh âm thông thả của Dịch Phổ Thành vang lên: "Xin lỗi, trò cá cược vừa rồi chỉ là giỡn chơi. Nhỏ cô, đương nhiên phải nhỏ tận gốc."

Tôi vừa tức giận vừa căm hận. Tuy sự lật lọng của Dịch Phổ Thành lơ mờ nằm trong định liệu của tôi, nhưng quả thực hắn quá vô liêm sỉ.

Tôi bất giác dời mắt về phía Mục Huyền. Sắc mặt anh vô cùng băng giá, khóe mắt vụt qua ý cười châm biếm.

Ngắm nhìn anh, sự phẫn nộ trong lòng tôi không còn mãnh liệt như trước. Bởi vì...

Bởi vì tôi không cần bỏ lại anh một mình, tôi có thể tiếp tục ở bên cạnh anh.

Đúng lúc này, màn hình đột nhiên chớp lóa rồi mờ dần. Giọng nói của Dịch Phổ Thành từ từ nhỏ đi và biến mất hoàn toàn: "Còn một phút. Điện hạ Nặc Nhĩ, tiểu thư Hoa Dao, hãy tận dụng khoảng thời gian ở bên nhau cuối cùng, tạm biệt."

***

Khoang máy bay khôi phục không khí tĩnh lặng chết chóc.

Tôi không rời mắt khỏi Mục Huyền, anh cũng ngoảnh đầu nhìn tôi. Gương mặt thanh tú như tuyết của anh xuất hiện vẻ hốt hoảng, nhưng anh nhanh chóng khôi phục ánh mắt sắc lạnh.

"Mục Huyền, làm thế nào bây giờ?" Tôi cố gắng giữ thanh âm trấn tĩnh. Tôi muốn cho anh biết, tôi hoàn toàn tin tưởng anh.

Mục Huyền không trả lời, anh kéo tôi đi ra khoang sau, ôm tôi ngồi xuống. Sau đó, anh thất dẫy an toàn cố định chúng tôi trên ghế ngồi. Tôi ngược nhìn gương mặt trắng như ngọc của anh, lạnh lẽo để mặc anh sắp đặt.

Đột nhiên, bàn tay ấm áp và mạnh mẽ của Mục Huyền giữ gáy tôi, ấn mặt tôi vào ngực anh. Anh dùng sức khiến mặt tôi hơi đau. Nhưng khi ngửi thấy mùi hương trong lành quen thuộc trên người anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, tôi đột nhiên thấy yên lòng một cách kỳ lạ.

Lúc này, Mục Huyền cất giọng trầm trầm bên tai tôi: "Vừa rồi tôi đã khởi động hệ thống thông tin khẩn cấp mà Dịch Phổ Thành không biết. Sau khi nhận được tín hiệu, hạm đội sẽ nhanh chóng cử người đến đây."

Một niềm vui to lớn dội vào lòng tôi. Tôi nhớ lại cảnh Mục Huyền nhập một loại mệnh lệnh trên bàn phím trước khi nói chuyện với Dịch Phổ Thành. Hóa ra là anh khởi động hệ thống thông tin khẩn cấp.

Tôi ngừng đầu: "Vừa rồi anh nói nhiều với Dịch Phổ Thành như vậy, mục đích muốn kéo dài thời gian?"

"Ừ."

Thảo nào anh liên tục mở miệng, chẳng giống Mục Huyền kiêu lời trước đây. Hơn nữa tôi cũng cảm thấy, anh không tin vào lời hứa của Dịch Phổ Thành.

Tôi không thể kiềm chế, nở nụ cười rạng rỡ, đồng thời ôm chặt anh: "Tốt quá, làm em sợ chết đi được! Em còn tưởng chúng ta sẽ bị nổ tan xác. Anh thật sự lợi hại quá. Bây giờ chúng ta cần làm gì? Cửa khoang đã bị khóa, chúng ta làm thế nào để thoát ra ngoài?" Đã quen với sự trầm tĩnh của Mục Huyền, nhưng trong lòng tôi không thể đè nén cơn xúc động.

Tuy nhiên, Mục Huyền không trả lời, cũng không cười với tôi, ánh mắt anh sâu như đáy bể. Anh đột nhiên cúi xuống hôn tôi, nụ hôn rất mãnh liệt, mang theo dục vọng quen thuộc. Hơi thở của tôi phảng phất bị anh nuốt hết, cả người tôi bị khóa chặt trước ngực anh, không thể động đậy.

Tôi cảm thấy kỳ lạ, sao anh lại hôn tôi vào lúc này? Chúng tôi nên tìm cách thoát ra ngoài để chờ viện binh đến cứu mới đúng? Tôi đang định đẩy người anh, Mục Huyền đã rời khỏi đôi môi tôi. Anh thì cảm xuống đầu tôi, cất giọng vô cùng dịu dàng: "Hoa Dao, thời gian không đủ."

Tôi vừa bị anh hôn đến mức thờ hồn hể. Nghe câu nói của anh, hô hấp của tôi liền ngưng trệ, đầu óc trống rỗng.

Thời gian không đủ? Viện binh không kịp đến cứu chúng tôi?

Tôi ngây người ngẩng đầu nhìn anh: "Không kịp sao?"

Mục Huyền không trả lời, chỉ nhìn tôi chăm chú: "Em sẽ không sao đâu."

Nghe anh nói vậy, một cảm giác chẳng lành dội vào lòng tôi, tôi lắp bắp: "Anh...anh định dùng 'Sức mạnh tinh thần'? Nhưng Mạc Lâm nói anh..."

Anh có khả năng mất mạng...

Mục Huyền không trả lời, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn tôi. Đôi mắt đen của anh như bị một lớp sương mù che phủ.

"Em đừng sợ, tôi sẽ có chừng mực."

Anh có chừng mực? Anh có thể khống chế "Sức mạnh tinh thần" hay không?

Đầu óc tôi hỗn loạn. Sáng hôm nay anh mới ngắm tôi đến mức thất thần. Anh nói vợ anh rất đẹp. Anh nói Đế Quốc có mười vạn người nhìn thấy tôi, còn bá đạo bắt tôi đeo mạng che mặt.

Vậy mà bây giờ, anh mạo hiểm sử dụng "Sức mạnh tinh thần" để bảo vệ hai chúng tôi? Tôi biết chúng tôi không còn cách nào khác? Nhưng tôi thật sự sợ hãi, nếu anh xảy ra chuyện, nếu tôi mất anh...

Tôi không muốn mất anh.

Sống mũi tôi cay cay, nước mắt rơi xuống.

Cảnh vật trước mắt tôi nhòe đi, Mục Huyền phảng phất trầm mặc nhìn tôi. Sau đó anh cúi đầu, kề sát mặt tôi. Đầu mũi chúng tôi chạm vào nhau, môi kề môi. Hơi thở ấm nóng của anh vương vấn trên mặt tôi. Thanh âm của anh nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn:

"Nếu tôi chết, Hoa Dao, tôi xin lỗi."

Nếu tôi chết, Hoa Dao, tôi xin lỗi.

Đây là câu cuối cùng tôi nghe Mục Huyền nói trước khi tôi bị ngất lịm.

Anh vừa dứt lời, tôi liền cảm thấy một luồng khí nóng từ thân thể anh tỏa ra. Trong chớp mắt, cả người tôi nằm trong khí lưu nóng bỏng. Đó là từ trường "Sức mạnh tinh thần" của anh, "Sức mạnh tinh thần" mạnh gấp vô số lần trước kia. Mục Huyền nhắm mắt, lông mi dài hơi động đậy, gương mặt anh như đang chìm vào giấc ngủ say, cũng phảng phất từ giả cõi đời.

Một luồng sáng màu lam nhạt bao phủ xung quanh chúng tôi, bao vây tầm nhìn của tôi. Thế giới ở bên ngoài đã đảo lộn, nhưng thế giới của chúng tôi vẫn tĩnh lặng. Tôi nhìn thấy nóc máy bay trên đỉnh đầu nổ tung thành mảnh vụn, tôi nhìn thấy một ngọn lửa như con rắn độc bò dưới chân chúng tôi. Sau đó, tôi nhìn thấy luồng sáng màu lam nhạt, giống ánh sáng thuần khiết của hằng tinh, lặng lẽ lan tỏa với tốc độ rất nhanh.

Tất cả mọi vật đều phai mờ trong ánh sáng nhàn nhạt dịu dàng này. Mảnh vụn máy bay, ngọn lửa vẫn chưa tắt hết, thậm chí cả dải thiên thạch lơ lửng cũng bị luồng sáng lam nhạt bao phủ.

Trong khi đó, chúng tôi bắt đầu xoay tròn, xoay tròn dữ dội. Mặc dù đầu óc quay cuồng, tôi vẫn kịp nhìn thấy một vệt sáng bạc lóe lên ở chỗ chiến hạm của lính đánh thuê cách chỗ chúng tôi không xa. Dịch Phổ Thành chuẩn bị nhảy siêu quang tốc rời đi.

Thế nhưng chỉ một giây sau, luồng sáng màu lam nhạt đã lan tới chiếc chiến hạm. Chiến hạm của Dịch Phổ Thành như bị một bàn tay vô hình, kéo ra khỏi quang sáng siêu quang tốc, lặng lẽ xé thành mấy mảnh.

Trước mắt tôi tối đen, tôi bị mất đi tri giác.

***

Tiếng nước chảy, tiếng nước vỗ bờ mơ hồ vang lên bên tai tôi. Tôi mở mắt, đầu óc đau đến mức sắp nổ tung.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là bầu trời màu xám đục ngầu. Không phải sắc trời u ám, mà vẻ ảm đạm đậm đặc này là màu sắc vốn có của bầu trời. Tôi từ từ phóng tầm mắt ra xa, phát hiện trước mặt là bờ biển. Nước biển cũng màu xám, giống tấm lụa không có tận cùng dập dềnh lay động.

Sau đó, tôi nhìn thấy bãi cát và nham thạch đều một màu xám. Thậm chí hòn đá nhỏ và hai bụi cây ở bên cạnh tôi cũng có màu xám.

Đây là thế giới màu xám. Rốt cuộc tôi đang ở đâu? Tôi bị rơi xuống hành tinh nào?

Tôi ngồi dậy, phát hiện trên bãi cát rộng mênh mông chỉ có một mình tôi. Ngoài tiếng sóng biển, nơi này yên tĩnh như không còn bất cứ tiếng động nào khác.

Mục Huyền đi đâu rồi?

Nhớ đến "Sức mạnh tinh thần" có thể dời núi lấp bể của anh, nhớ đến gương mặt như chìm vào giấc ngủ say ở trong luồng sáng lam nhạt, tìm tôi nhói đau. Trong đầu tôi bỗng xuất hiện suy đoán đáng sợ, anh không phải...biến mất cùng với "Sức mạnh tinh thần" đấy chứ?

Không, nhất định anh vẫn còn sống.

Tôi cố đè nén nỗi đau trong lòng, lao đảo đứng dậy. Quần áo tôi vẫn còn nguyên vẹn, trên người tôi cũng chỉ có vài vết xước nhẹ. Mục Huyền đã bảo vệ tôi rất tốt.

Bãi cát đá lờm chờm như không có tận cùng. Khu rừng và dải núi ẩn hiện ở phía xa xa. Bộ đồ vũ trụ hiển thị chất lượng không khí ở đây rất tốt. Tôi bỏ mũ bảo hiểm, hít thở không khí trong lành.

Tôi chân cao chân thấp bước đi. Không biết đi bao lâu, chân tôi bắt đầu nhức mỏi, nhưng tôi vẫn cố gắng gượng tiếp tục tiến về phía trước. Tôi phải đi tìm Mục Huyền. Ngộ nhớ anh không rơi xuống hành tinh này, thì tôi nên làm thế nào?

Trong lòng nhớ đến anh, tôi lại tiếp tục lê gót chân. Cuối cùng, tôi tới một dòng suối ngoằn ngoèo. Dòng suối cũng là màu xám. Tôi dùng kim thăm dò cực nhỏ trang bị sẵn trên bộ đồ vũ trụ kiểm tra chất lượng nước. Tôi đã khát khô cổ họng từ lâu, phát hiện nước suối có thể uống, tôi vội vàng vục tay lấy nước tu ừng ực.

Sau khi uống nước, toàn thân tôi mệt mỏi rã rời, tôi nằm xuống bãi cỏ phóng tầm mắt lên bầu trời. Nếu Mục Huyền cũng đang ở trên hành tinh này, chắc chắn anh cách tôi không xa. Tôi nên đi hướng nào tìm anh?

"Ồi..."

Sau lưng bỗng có tiếng rên nhẹ. Tiếng rên nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng chẳng khác nào tiếng sấm nổ bên tai tôi.

Tôi mừng rỡ vô cùng, lập tức quay người. Trên dốc núi cách chỗ tôi không xa có một tảng nham thạch màu xám cực lớn, một người cao to nằm ở đằng sau tảng nham thạch đó.

Mục Huyền!

Tôi lao đảo chạy qua bên đó.

Nham thạch mỗi lúc một gần. Bộ đồ du hành của người đó bị đốt cháy toí tả, mũ bảo hiểm cũng rơi ở bên cạnh. Tôi liền quỳ xuống ôm tay và nhìn kỹ mặt người đó.

Tôi chết lặng trong giây lát.

Vết cháy nham nhở cũng khó che lấp gương mặt anh tuấn. Người đó đang nhắm mắt, đôi lông mày nhíu chặt. Dù chưa tỉnh lại nhưng bộ dạng có vẻ đau đớn.

Đó là Dịch Phố Thành? Tại sao không phải là Mục Huyền?

Tôi nhớ đến cảnh chiến hạm của Dịch Phố Thành bị xé nát bởi "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền. Vì vậy hẳn mới rơi xuống hành tinh này? Tại sao hẳn vẫn chưa chết, đồ gây tai họa này?

Tôi lập tức đứng dậy, trong lòng vô cùng phẫn nộ và thất vọng. Dịch Phố Thành vẫn hôn mê bất tỉnh. Không muốn nhìn hắn thêm một giây một phút, tôi liền quay đầu bỏ đi.

Nhưng mới đi vài bước, đầu óc tôi vụt qua một ý nghĩ, tôi lập tức dừng lại.

Dịch Phố Thành đang bất tỉnh, không hề có phòng bị.

Nếu hấn tỉnh lại, việc đầu tiên chắc chắn là giết tôi và Mục Huyền.

Tôi quay lại quan sát Dịch Phố Thành. Trầm mặc một lát, tôi hạ quyết tâm, đi nhanh về chỗ hấn nằm.

Dịch Phố Thành vẫn không có động tĩnh, lồng ngực của hấn phập phồng. Tôi lục soát trên người hấn, nhưng không tìm thấy súng ống hay dao găm. Có lẽ hấn đã bị rơi mất khi xuống hành tinh này.

Tôi đành phải bê một hòn đá khá nặng ở bên cạnh, nhắm thẳng vào đầu hấn.

Tôi hít một hơi sâu...Tôi sắp đập chết một người. Dịch Phố Thành có khả năng đầu óc võ toang, máu chảy lênh láng...Tôi rùng mình, cố ép bản thân không nghĩ đến điều đó. Tôi nhắm mắt, nện thẳng hòn đá trong tay xuống dưới...

Một tiếng bụp vang lên, trái tim tôi dường như cũng run lên theo âm thanh đó.

"Á..." Một tiếng kêu đau đớn truyền tới tai tôi, tôi vội mở mắt, nhìn thấy đầu Dịch Phố Thành chảy đầy máu. Hấn giờ tay ôm đầu, bắt đầu ho khù khụ.

Tôi thất bại rồi! Tôi không những không đập chết hấn, mà còn khiến hấn tỉnh lại.

Tôi chán nản nghĩ thầm, tôi đúng là ngu ngốc. Trong lúc vội vàng, tôi quên mất Dịch Phố Thành là nửa người máy, làm sao tôi có thể đập chết hấn?

Dù thế nào tôi cũng không dám tiếp tục ra tay. Tôi vội vàng ném hòn đá sang một bên, quay người bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp bước đi, cổ chân phải tôi bị một bàn tay túm chặt nên không thể nhúc nhích. Sau đó, tôi bị hấn giật mạnh, mất đà ngã xuống đất.

Tôi kinh hồn khiếp vía, lập tức quay đầu. Dịch Phố Thành một tay ôm trán, một tay vẫn nắm cổ chân tôi. Hấn nhìn tôi chăm chú, máu tươi chảy xuống mặt hấn trông rất đáng sợ.

"Dịch Phố Thành, anh mau bỏ tay ra!" Tôi hét lên.

Hấn nhú mày, ngồi dậy quan sát tôi từ đầu đến chân. Bất gặp gương mặt máu chảy ròng ròng của hấn, tôi sợ hãi ngoảnh đầu đi chỗ khác không dám nhìn. Một lúc sau, hấn đột nhiên mở miệng: "Chúng ta quen nhau?"

Tôi sửng sốt, quay đầu nhìn hấn.

Dịch Phố Thành ngó nghiêng xung quanh, miệng vẫn tiếp tục hỏi: "Sao cô không lên tiếng? Đây là nơi nào vậy?"

"Tôi không biết đây là nơi nào, lúc tôi tỉnh lại đã ở đây rồi." Tôi vừa nhìn hấn vừa trả lời.

Dịch Phố Thành buông tay khỏi cổ chân tôi, nhổ mấy ngọn cỏ ở bên cạnh đắp vào vết thương trên trán. Hấn hồ nghi hỏi tôi: "Cô vừa gọi tôi là Dịch gì hả?"

Tôi ngây người, trong lòng le lói một tia mừng rỡ. Không phải hấn...lẽ nào...

Dịch Phố Thành đã bị mất trí?

Hấn mạnh tôi yếu, với tính cách của hấn, hoàn toàn không cần thiết giả vờ mất trí để lừa tôi. Không biết đầu óc hấn bị tổn thương do tôi dùng đá nện, hay bị ảnh hưởng bởi "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền từ lúc ở trong vũ trụ?

Tình huống này coi như...trong họa có phúc. Không biết bao lâu sau hấn sẽ hồi phục trí nhớ?

"Dịch Phố Thành." Tôi nhất thời nghĩ không ra đối sách, đành thật thà trả lời.

"Dịch Phố Thành?" Hấn từ tốn lặp lại tên mình. Im lặng vài giây, hấn lại hướng ánh mắt sắc bén về phía tôi: "Còn gì nữa?"

Tôi lắc đầu: "Tôi không biết. Chúng ta cùng đi trên một phi thuyền chờ khách. Anh ngồi đằng trước tôi, tôi chỉ nghe nhắc đến tên anh. Sau đó phi thuyền gặp nạn. Chuyện xảy ra tiếp theo tôi chẳng nhớ gì cả."

Dịch Phố Thành nhìn tôi chăm chăm. Tôi cố bày ra bộ dạng trong sạch vô tội. Nhưng bị hấn chiếu tướng như vậy, tôi không khỏi chột dạ.

Trầm mặc một lúc, hấn hỏi tiếp: "Cô là người ở đâu?"

"Dân thường ở hành tinh Stan." Tôi trả lời.

Dịch Phố Thành gật đầu. Cũng không rõ hấn có tin lời tôi nói? Hấn lại dò xét tôi từ đầu đến chân, đột nhiên nhếch miệng cười: "Trông cô cũng xinh phết. Xem ra vận may của tôi không tệ, gặp nạn còn có mỹ nữ ở bên cạnh."

Ngữ khí trắng hoa của hấn khiến tôi nảy sinh sự chán ghét, tôi miễn cưỡng cười cười với hấn, trong lòng đã có kế hoạch. Đợi khi nào hấn ngủ say, tôi sẽ

lén lút bỏ trốn. Bây giờ dù tôi có chạy cũng không thoát khỏi tay hắn, còn khiến hắn nảy sinh nghi ngờ. Bởi vì một người phụ nữ bình thường gặp nạn, chẳng ai tự nguyện rời khỏi bạn đồng hành. Nếu tôi bỏ đi, chứng tỏ quan hệ giữa tôi và hắn có vấn đề.

Lúc này, Dịch Phổ Thành chỉ tay lên trán: "Tại sao đầu tôi bị chảy máu."

"Có lẽ anh đâm vào đầu đó." Tôi giả bộ nghi hoặc.

Dịch Phổ Thành nhìn tăng nham thạch ở bên cạnh, trên đó dính vết máu. Hắn gật đầu: "Lại đây giúp tôi băng bó."

Tôi hết cách, đành phải tiến lại gần hắn. Đột nhiên, tôi thấy ánh mắt hắn di chuyển ra đằng sau lưng tôi. Đằng sau truyền tới tiếng nước loạt soạt như có thứ gì đó đang đi trong nước.

Tìm tôi đập mạnh, tôi lập tức quay người.

Một người đàn ông cao lớn mặc áo sơ mi rách nát đang ôm trán đứng dậy ở giữa dòng suối. Gương mặt anh trắng bệch một cách dị thường, làm mắt và lông mày càng đen nhánh nổi bật.

Mục Huyền!

Cổ họng tôi phảng phất tắc nghẹn. Một niềm vui to lớn bao trùm, gần như nhấn chìm tôi. Bất chấp nỗi nguy hiểm, bất chấp Dịch Phổ Thành, tôi chạy như bay về phía Mục Huyền. Anh vẫn đứng yên tại chỗ, đôi mắt như hồ nước sâu lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi đâm thẳng vào lòng anh, ôm chặt thắt lưng anh: "Mục Huyền! Mục Huyền!" Tôi không thể thốt ra bất cứ câu nào khác, ngoài lặp đi lặp lại tên anh.

Toàn thân anh ướt như chuột lột, lạnh giá vô cùng. Nhưng tôi mặc kệ, tôi vùi đầu vào ngực anh, nước mắt dâng tràn khóe mi: "Anh không sao cả! Tốt quá!"

Lại một lần nữa được chạm vào lồng ngực rắn chắc, cánh tay mạnh mẽ của Mục Huyền, cả người tôi lập tức thả lỏng.

Nhưng ôm anh một lúc, tôi phát hiện anh không ôm lại tôi mà yên tĩnh một cách kỳ lạ. Tôi chợt hiểu ra, Dịch Phổ Thành đang ở sau lưng tôi. Mục Huyền nhất định cảnh giác hắn.

Tôi lập tức kiễng chân, ghé sát miệng vào tai anh, nói bằng một âm lượng chỉ đủ hai chúng tôi nghe thấy: "Dịch Phổ Thành bị mất trí rồi." Tôi không cần nhiều lời, Mục Huyền nhất định sẽ biết đây là một cơ hội tốt.

Sau đó, tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Một điều nằm ngoài dự kiến của tôi, đôi mắt đen sâu hun hút của anh không hướng về phía Dịch Phổ Thành mà khóa chặt trên khuôn mặt tôi. Thấy tôi ngẩng đầu, đáy mắt Mục Huyền vụt qua một tia ngạc nhiên. Sau đó, anh hơi cau mày và từ tốn mở miệng: "Cô là..."

Cô là?

Đầu óc tôi choáng váng. Thanh âm của Dịch Phổ Thành từ đằng sau truyền tới: "Người đẹp, bạn trai của cô à? Người anh em, anh có biết đây là nơi nào không?"

Tôi vẫn chưa kịp bừng tỉnh, đã nghe thấy giọng nói lãnh đạm của Mục Huyền ở bên cạnh: "Không rõ, còn anh là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Mục Huyền lãnh đạm trả lời: "Không rõ, còn anh là ai?"

Lúc nói câu này, Mục Huyền đồng thời lùi về phía sau nửa bước, làm hai tay tôi trống không, khoảng cách giữa tôi và anh nói rộng. Động thái này khiến tim tôi càng chìm trong đau khổ và chua xót.

"Cô ấy nói tên tôi là Dịch Phổ Thành, anh là?" Ngờ ngác của Dịch Phổ Thành thể hiện sự tự giễu. Nói xong, hắn nhìn tôi bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Mục Huyền giờ tay bóp trán, cũng liếc tôi một cái rồi lên tiếng: "Cô ấy nói...tên tôi là Mục Huyền."

Tôi ngơ ngẩn ngẩn, viền mắt cay cay. Hai người đàn ông nhìn nhau, Mục Huyền từ dưới suối đi lên bờ, Dịch Phổ Thành cũng đi đến bên cạnh anh. Hai người đàn ông đứng cùng nhau, đồng thời quay về phía tôi.

Ánh mắt họ...đầy vẻ nghi ngờ?

"Cô ấy nói máy bay xảy ra tai nạn." Dịch Phổ Thành nửa cười nửa không khoanh tay nhìn tôi. Vết thương trên trán hẳn không còn chảy máu, máu ở trên mặt cũng được hẳn lau gột sạch: "Người đẹp, nếu hai chúng tôi bị mất trí, tại sao cô không việc gì? Cô hãy giải thích đi."

Mục Huyền trầm mặc nhìn tôi chăm chú.

Lúc này, tôi mới hoàn toàn bừng tỉnh từ nỗi kinh ngạc. Tôi hét lên với Dịch Phổ Thành: "Anh đợi một lát." Sau đó, tôi quay sang Mục Huyền. Anh vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt...dò xét, tôi túm lấy tay anh: "Anh không nhớ em thật sao?"

Mục Huyền liếc bàn tay bị tôi nắm chặt rồi lắc đầu. Đôi mắt tôi ngấn nước trong giây lát, cổ họng vừa rát vừa đau. Trong khi tôi vẫn chưa có bất cứ phản ứng nào, từng giọt nước mắt lăn xuống gò má tôi. Dung mạo của anh trở nên mờ hồ, cảnh vật ở xung quanh mờ dần. Tôi lặng lẽ khóc không thành tiếng, vừa khóc vừa nắm chặt tay Mục Huyền.

Hai người đàn ông đều im lặng. Một lúc sau, nước mắt của tôi chảy chậm lại, nhưng lồng ngực đau nhói. Tôi gạt nước mắt, cất giọng nghẹn ngào: "Em là vợ anh. Em không bị thương cũng không bị mất trí, bởi vì trong lúc gặp nạn, anh đã dùng thân thể bảo vệ em."

"Cô có gì để chứng minh không?" Dịch Phổ Thành mở miệng hỏi.

Chứng minh? Mắt tôi vẫn đăm đăm, tôi vô ý thức cúi đầu, lật tìm quần áo. Nhưng trên người tôi là bộ váy mặc hôm đám cưới, váy chẳng hề có một cái túi, bên ngoài là bộ đồ vũ trụ, tôi lấy gì để chứng minh?

Cầm tôi đột nhiên bị bóp mạnh, cả khuôn mặt bị ép ngẩng lên. Tôi nhìn Mục Huyền bằng ánh mắt hoảng loạn. Anh cũng đang dõi theo tôi, ngón tay dài của anh nhắc cầm tôi, lông mày đen nhánh hơi nhíu lại.

Tôi nghĩ chắc anh không còn kiên nhẫn, càng cảm thấy đau lòng. Nào ngờ anh nói khẽ: "Được rồi, đừng khóc nữa." Anh ngừng hai giây rồi nói tiếp: "Em là người phụ nữ của tôi, không cần phải chứng minh."

Tôi vui mừng hỏi anh: "Anh đã nhớ ra rồi à?"

Nhưng tôi thất vọng ngay tức thì, bởi vì Mục Huyền lắc đầu. Tôi và Dịch Phổ Thành dồn ánh mắt vào anh, một người buồn rầu, một người nghi hoặc, Mục Huyền đột nhiên ôm eo tôi. Thần sắc anh không được tự nhiên, nhưng ngữ khí bình tĩnh và kiên định: "*Trên người cô ấy có mùi của tôi, chứng tỏ cô ấy là người phụ nữ của tôi.*"

Tôi giật mình, trong lòng buồn vui lẫn lộn, vừa ngọt ngào vừa chua xót. Dịch Phổ Thành nhún vai: "Mùi của anh? Xem ra anh thuộc tộc thú."

Mục Huyền không đáp lời. Tôi dùng sức ôm chặt anh, vùi mặt vào ngực anh. Tôi thật sự muốn vĩnh viễn ôm anh không buông tay. Ai biết được ở giây phút tiếp theo chúng tôi có gặp nguy hiểm hay không? Ai biết được sẽ có một ngày anh không nhận ra cả mùi trên người tôi?

Tôi đột nhiên cảm thấy cổ buồn buồn, dường như một hơi thở mềm mại vương vấn. Tôi cúi xuống, Mục Huyền đang cúi thấp đầu, gí mũi vào làn da trên cổ tôi, ra sức hít hít ngửi ngửi như trước kia.

Tôi có thể nhìn ra anh dường như có một chút hứng thú, hoặc giả anh cảm thấy dễ chịu. Bởi vì đôi lông mày nhíu chặt của anh không biết giãn ra từ lúc nào.

Mặc dù mất trí nhớ nhưng Mục Huyền vẫn có cảm giác với tôi. Ngắm gương mặt trắng ngần và đôi mắt đen trong trẻo của anh, lòng tôi đau xót vô ngần.

"Có thể dừng việc ôm ấp được chưa?" Thanh âm không nóng không lạnh ở bên cạnh vang lên: "Chúng ta nên tìm cách thoát khỏi nơi quỷ quái này trước đã."

Lúc này, tôi mới nhớ đến Dịch Phổ Thành, Mục Huyền cũng ngẩng đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó. Anh kéo tay tôi khỏi người anh, nhưng anh vẫn ôm eo tôi không rời, giống thời điểm trước khi chúng tôi hòa hợp, bất cứ chuyện gì cũng do anh chi phối. Trong lòng tôi không mấy thoải mái, nhưng anh không do dự thừa nhận tôi là người phụ nữ của anh, nên tôi thấy nể nang. Tôi nhẹ nhàng ngã đầu vào lồng ngực anh.

Mục Huyền ngó xung quanh, anh nói với Dịch Phổ Thành: "Chúng ta đi lên đỉnh núi, ở trên cao đội cứu nạn càng dễ dàng phát hiện ra chúng ta."

Dịch Phổ Thành gật đầu: "Tôi cũng nghĩ như vậy. Có điều, trên đỉnh núi nhiệt độ rất thấp, trời lại sắp tối rồi, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi dưới chân núi một đêm, đợi đến khi trời sáng rồi leo núi."

"Được." Mục Huyền đáp lời: "Trên đường đi hãy chú ý đến đồ ăn và nước uống."

"Đúng rồi." Dịch Phổ Thành bỏ hai tay vào túi quần, liếc tôi một cái: "Mọi người cùng gặp nạn, phải đồng tâm hiệp lực mới có thể sống lâu hơn. Tôi muốn thống nhất ba điều: thứ nhất, chúng ta cùng hưởng mọi đồ ăn và nước uống, nếu không đủ, cô ấy là phụ nữ mềm yếu, nhường cho cô ấy. Thứ hai, gặp bất cứ chuyện gì cũng không được tự ý hành động, cần sự thương lượng của cả ba người. Thứ ba, hai vị là một đôi, tôi và hai vị không quen biết nhau, độ tin cậy bằng không. Vì sự an toàn của tôi, tôi hy vọng bản thân không bị cho ra rìa, gặp bất cứ chuyện gì chúng ta phải kịp thời thông báo, không

được giấu giếm."

Dịch Phổ Thành trước đó luôn tỏ ra thờ ơ, vậy mà hắn nói câu này vô cùng lưu loát, lại có vẻ rất khách quan. Tôi còn chưa kịp mở miệng, Mục Huyền đã gật đầu: "Có lý, tôi đồng ý." Dịch Phổ Thành ngoác miệng cười, giờ bàn tay phải lên cao. Mục Huyền cũng giờ tay, đập vào tay Dịch Phổ Thành, sau đó hai người ôm nhau.

Tôi tròn mắt há mồm, vội hét lên: "Khoan đã!"

Hai người đàn ông buông tay, đồng thời quay đầu nhìn tôi.

"Mục Huyền, em có chuyện muốn nói riêng với anh." Tôi hạ giọng: "Chuyện giữa vợ chồng chúng tôi."

Mục Huyền ngăn người, Dịch Phổ Thành không khách sáo mở miệng: "Vừa nói phải tin tưởng lẫn nhau, chớp mắt đã muốn quăng tôi sang một bên? Vào giây phút sinh tử mà cô còn muốn nói chuyện vợ chồng? Thật ngại quá, tôi cũng muốn nghe, cô nói đi."

Tôi lập tức cảnh giác, không phải Dịch Phổ Thành đã khôi phục trí nhớ đấy chứ? Trong lúc tôi đang nghi hoặc, Mục Huyền cất giọng lãnh đạm: "Có chuyện gì thì em nói thẳng ra đi."

Làm sao tôi có thể nói thẳng! Tôi muốn nói cho anh biết, Dịch Phổ Thành là kẻ thù của chúng ta.

Tôi đưa mắt về phía Dịch Phổ Thành. Tuy khoe miệng hắn nhếch lên nhưng thần sắc tương đối lạnh lẽo, tựa hồ không vui, lại giống vẻ chế nhạo. Tôi chợt hiểu ra, không phải hắn hồi phục trí nhớ, mà hắn có tính đa nghi xảo quyệt trời sinh. Có lẽ vừa rồi tôi và Mục Huyền mãi ôm ấp tình cảm, hắn đã nghĩ đến mấy quy tắc, sợ bản thân chịu thiệt.

Tôi rất buồn bực, biết rõ Dịch Phổ Thành là quả bom hẹn giờ ở bên cạnh, nhưng chỉ còn cách nhẫn nhịn. Ngập ngừng một lát, tôi ừ ừ mở miệng: "Tôi chỉ muốn nói, nước ở đây trông có vẻ không được sạch lắm nhưng có thể uống, tôi vừa uống thử rồi."

Bộ đồ vũ trụ của bọn họ đều bị cháy, chỉ có của tôi vẫn còn nguyên vẹn, nên mấy thăm dò có thể sử dụng.

Dịch Phổ Thành sáng mắt, Mục Huyền buông người tôi, vục tay xuống nước nếm thử rồi nghiêng đầu uống cạn. Sau đó, anh quay sang Dịch Phổ Thành: "Nước rất sạch."

Dịch Phổ Thành nằm bò bên bờ suối, thò cả mặt xuống nước, uống ừng ực từng ngụm lớn. Mục Huyền giờ tay múc nước, uống từng hớp nhỏ, không nhanh không chậm, động tác rất tao nhã. Tôi ngồi xôm bên cạnh anh, anh vừa uống nước vừa nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, giống như muốn dò xét tôi kỹ hơn. Tôi cũng thần nhiên đối mắt anh.

Một lúc sau, Mục Huyền ngoảnh mặt đi chỗ khác, gương mặt trắng ngần của anh hơi ửng đỏ, dường như không quen bị tôi nhìn chăm chăm. Tôi vừa buồn cười vừa xót xa, ôm cánh tay anh rồi ngã đầu vào vai anh. Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, anh đặt tay lên vai tôi.

Bất gặp Dịch Phổ Thành quay lưng về phía chúng tôi, tôi định mở miệng nói nhỏ. Nào ngờ đúng lúc này, Dịch Phổ Thành nhồm dậy, xoa hết nước trên mặt.

"Người phụ nữ của anh thú vị thật đấy, tại sao phải giấu tôi vụ nguồn nước?" Dịch Phổ Thành hí mắt nhìn tôi, bộ dạng của hắn vừa gian gian vừa hơi hung dữ.

"Không phải tôi giấu anh, nước nhiều như vậy cũng chẳng uống hết, không cần thiết phải giấu giếm anh." Tôi giả bộ tức giận giải thích: "Anh ấy là chồng tôi. Từ trước đến nay tôi quen chuyện gì cũng nói với anh ấy trước, để anh ấy quyết định."

Vừa dứt lời, Mục Huyền liền nhướng mắt nhìn tôi, ánh mắt ngời sáng.

Dịch Phổ Thành chỉ cười cười, không lên tiếng.

Mục Huyền cầm tay tôi, kéo tôi đứng dậy, động tác rất tự nhiên. Anh nói: "Sau này sẽ không xảy ra tình trạng tương tự." Anh nhìn tôi: "Nhớ lời tôi nói" Tôi đành phải gật đầu.

"Được, người anh em, tôi tin anh." Dịch Phổ Thành cất giọng dứt khoát. Sau đó, hắn liếc tôi một cái rồi quay về khu rừng phía đông: "Đi thôi."

Mục Huyền đột nhiên quay sang tôi hỏi: "Em...em tên gì?" Dịch Phổ Thành cũng nhử mày nhìn tôi.

Tìm tôi lập tức nhói đau: "Hoa Dao, em tên là Hoa Dao."

Mục Huyền gật đầu: "Em còn đi nổi không? Có cần tôi bế em?" Ngữ khí của anh rất xa lạ và khách sáo, tôi chưa chút lắc đầu: "Không cần, em vẫn đi được."

Mới đi vài bước, tay tôi bỗng dưng bị siết chặt, là Mục Huyền nắm tay tôi. Sau đó, anh nhanh chóng quay đầu liếc tôi một cái, ánh mắt tựa hồ có ý gì đó.

Anh đang ám chỉ điều gì với tôi?

Lẽ nào anh đã hồi phục trí nhớ?

Một niềm vui tốt cùng dội vào lòng tôi, nhưng nhanh chóng bị tôi phủ nhận. Không thể nào, vừa rồi ở bên dòng suối, vẻ mặt mắt tự nhiên của anh không thể là giả tạo. Hơn nữa, anh cũng không cần thiết phải đóng kịch, vì Dịch Phổ Thành quay lưng về phía chúng tôi, hẳn đâu có nhìn thấy.

Hay là Mục Huyền phát giác, tôi muốn tránh mặt Dịch Phổ Thành, để nói với anh chuyện quan trọng? Vì vậy anh mới ra hiệu, bảo tôi đừng nên sốt ruột?

***

Chúng tôi đi đến chân một ngọn núi. Lúc này trời đã tối mịt. Tôi phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy một màu đen như hũ nút, xung quanh không một tia sáng. Chúng tôi giống đang ở trong hố đen không có tận cùng.

Tôi chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì. Nhưng Mục Huyền và Dịch Phổ Thành vẫn tiếp tục bước đi như ban ngày. Tôi không hề cảm thấy lạ lẫm, bởi tôi biết người bán thú và người máy có thể nhìn xuyên màn đêm.

Tôi đành để Mục Huyền cõng tôi. Không ngờ sau khi bót đi "con rùa bò" là tôi, hai người đàn ông bắt đầu thi nhau chạy trong rừng núi. Tôi nằm rạp trên lưng Mục Huyền, nghe tiếng gió thổi ù ù bên tai, cảm thấy rất ấm áp và mãn nguyện. Nhưng khi nghĩ đến tương lai mờ mịt, bên cạnh còn có Dịch hồ ly, tôi khó tránh khỏi tâm trạng thấp thỏm không yên.

"Tiểu Huyền, ngay trước mặt có một hang núi." Giọng nói trầm tĩnh của Dịch Phổ Thành vang lên: "Chúng ta qua đêm ở đó."

"Được." Mục Huyền dừng bước, tôi nghe thấy mũi anh hít một hơi sâu, chắc là đánh hơi trong hang núi. Sau đó anh nói: "Bên trong không có người, rất an toàn. Dịch, anh đi trước đi."

Tôi lắc đầu chán nản. Vừa rồi ở trên đường, Dịch Phổ Thành nói: "Người anh em, tôi nên gọi anh thế nào? Gọi Tiểu Huyền nhé. Tôi lớn tuổi hơn anh, hay là anh gọi tôi một tiếng "anh Dịch" đi." (Dịch ca)

Mục Huyền tất nhiên không đồng ý gọi hán "anh Dịch", anh chỉ gọi ngắn gọn là "Dịch".

Tôi nghĩ, đến khi hồi phục trí nhớ, chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy nổi da gà.

Dịch Phổ Thành cười nói: "Xem ra thị lực của hai chúng ta gần như nhau. Lẽ nào tôi cũng thuộc tộc thú? Có lẽ trước đây chúng ta quen nhau cũng không biết chừng."

"Có khả năng đó." Mục Huyền trả lời lãnh đạm.

Tôi tiếp tục trầm mặc không lên tiếng.

Vào trong hang động, chúng tôi gặp niềm vui bất ngờ. Vách hang không biết được cấu tạo bằng loại đá gì, phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Trong hang đá sáng hơn bên ngoài, chúng tôi có thể nhìn rõ hình dáng của nhau.

Nền đất ở trong hang tuy hơi cứng nhưng có vẻ sạch sẽ, chỉ là nhiệt độ tương đối thấp. Mục Huyền đặt tôi ngồi xuống mặt đất bằng phẳng, Dịch Phổ Thành không hề kiêng dè, ngồi ngay đối diện chúng tôi, cách chúng tôi chưa đến một mét. Tôi thậm chí còn có thể thấy rõ thần sắc uể oải của hán.

Con người này rất tinh tường. Hán ngồi gần như vậy, tôi làm sao có thể nói chuyện riêng với Mục Huyền?

Lúc này, Dịch Phổ Thành nằm dài xuống đất, hán nói: "Trên đầu tôi có vết thương, tôi ngủ trước đây. Chúng ta thay nhau canh gác. Anh hãy gác đến nửa đêm rồi gọi tôi dậy."

"Được." Mục Huyền ngồi xuống cạnh tôi. Hai người đàn ông mỗi bàn bạc hoặc đưa ra quyết định đều nhanh chóng ngắn gọn, không một câu thừa thãi.

Tôi rất vui mừng, đợi Dịch Phổ Thành ngủ say, tôi có thể nói chuyện với Mục Huyền.

Tôi cũng nằm xuống đất, hang núi khôi phục sự yên tĩnh tuyệt đối. Tôi nằm trên nền đất lạnh lẽo, toàn thân hơi buốt giá. Nằm một lúc, con buồn ngủ ập đến, nhưng tôi cố gắng gượng, liên tục trờ mình để chống lại cơn buồn ngủ. Tôi thỉnh thoảng đưa mắt về phía Dịch Phổ Thành. Tuy hán nằm im, nhưng hai mắt vẫn mở thao láo.

"Em không ngủ được à?" Giọng nói trầm ấm của Mục Huyền đột nhiên vang lên. Tôi nhồm dậy, thấy anh dựa vào vách hang, nhìn tôi chăm chú.

Bất gặp thần sắc lạnh nhạt của anh, lại nghĩ đến chuyện anh không nhớ tôi là ai, tôi cảm thấy vừa tủi thân vừa buồn bã, mở miệng nói nhỏ: "Trước đây anh đều ôm em ngủ."

Mục Huyền lặng lẽ nhìn tôi không lên tiếng. Dịch Phổ Thành ở bên cạnh phì cười: "Tiểu thư, bên cạnh cô còn có một người đàn ông độc thân trần trụi sinh lực nữa đấy."

Tôi hơi ngượng ngùng, nhưng Mục Huyền vẫn trầm mặc. Lòng tôi chùng xuống, tôi vừa định nằm xuống, Mục Huyền đột nhiên duỗi thẳng hai chân, sau đó nói nhỏ: "Lại đây!"

Tìm tôi rất ngọt ngào. Tôi bò dậy ngồi lên đùi anh, cả người tựa vào lòng anh, hai tay ôm cổ anh. Không biết có phải là ảo giác của tôi, thân thể anh dường như hóa đá trong chốc lát. Đến cổ anh cũng phảng phất cứng đờ. Anh ngồi thẳng người, mặt hướng về phía trước, bất động.

Tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều. Không biết chừng chúng tôi thường xuyên tiếp xúc thân thể, Mục Huyền sẽ càng nhanh chóng nhận ra tôi. Nghĩ đến đây, tôi liền ngẩng đầu, áp mặt vào cổ anh.

Mục Huyền lặng lẽ ôm tôi một lúc, làn da anh hình như ngày càng nóng rực. Anh đột nhiên cúi thấp đầu, đối mặt tôi. Đầu mũi anh chạm vào đầu mũi tôi, hơi thở phả vào mặt tôi.

"Mục Huyền..." Tôi không nhận được thì thầm gọi tên anh rồi nhắm mắt chờ đợi. Bàn tay anh siết chặt eo tôi, sau đó anh đặt nụ hôn lên môi tôi.

Bờ môi mềm mại của anh phủ lên môi tôi. Anh ngáp ngừng vài giây mới thò đầu lưỡi thăm dò, liếm đầu lưỡi của tôi. Tôi chủ động cuộn lấy đầu lưỡi của anh, lồng ngực giống như có một dòng khí ấm áp chảy qua. Nhưng nụ hôn chưa kéo dài bao lâu, Mục Huyền đã rút lui. Sau đó anh giơ tay nâng cằm tôi, đôi mắt đen nhìn tôi chăm chú.

"Trước đây...tôi cũng hôn em như vậy sao?" Thanh âm của anh hơi khàn khàn.

"Không..." Tôi chủ động áp miệng lên môi anh: "Anh hôn sâu hơn nhiều..."

Tôi vẫn chưa nói hết câu, đôi môi tôi đã bị Mục Huyền ngậm lấy rồi mút mạnh. Cảm giác về nụ hôn này giống hệt trong quá khứ, tôi ôm chặt anh, vừa hôn vừa hàm hồ hỏi: "Anh đã nhớ ra chưa?"

Mục Huyền không trả lời, anh càng hôn nồng nàn. Hơi thở của hai chúng tôi đều trở nên gấp gáp. Tôi cảm thấy một vật dưới thân từ từ thức tỉnh, chọc vào đùi tôi. Phản ứng này khiến tôi...rất vui mừng.

Một lúc lâu sau, Mục Huyền mới kết thúc nụ hôn. Anh vẫn nhìn tôi chăm chú, vật dưới thân vẫn cương cứng như cũ. Tôi tựa vào vai anh, giờ ngón tay gãi gãi trên cơ bắp rắn chắc ở ngực anh.

Mục Huyền đột ngột nắm ngón tay không an phận của tôi, cất giọng trầm khàn: "Sau khi thoát hiểm, em hãy cùng tôi làm tình, chắc tôi sẽ nhớ ra tất cả."

Tôi không nhận được cười, anh chẳng thay đổi một chút nào. Vừa định nói "được", tôi chợt nghe thấy thanh âm trầm chọc của Dịch Phố Thành: "Phương pháp hay đấy. Sau khi thoát khỏi nơi này, tôi cũng phải kiểm đàn bà làm vài lần, không biết chừng có thể hồi phục trí nhớ."

Tôi quên khuấy đi mất Dịch Phố Thành vẫn ở bên cạnh, cảm thấy hơi lúng túng. Mục Huyền mỉm cười, vỗ vai tôi: "Em ngủ trước đi." Sau đó tay anh đặt trên vai tôi bất động. Có lẽ đến bản thân anh cũng không ý thức, đây là động tác thể hiện sự chiếm hữu của anh.

Tôi gật đầu, nhưng không có ý định đi ngủ. Ai ngờ Dịch Phố Thành đột nhiên ngồi dậy, nói với Mục Huyền: "Ngày mai chúng ta phải nghĩ cách đi tìm đồ ăn."

Mục Huyền gật đầu: "Nơi này có thực vật sinh sống, chắc không thành vấn đề."

Hai người đàn ông bắt đầu bàn luận, suy đoán vị trí của hành tinh này, đại khái bao lâu sẽ xuất hiện phi thuyền cứu hộ, nếu gặp nguy hiểm thì ứng phó thế nào...Nghe bọn họ nói chuyện một lúc, tôi không thể gắng gượng. Vòng tay của Mục Huyền như có ma lực, mí mắt tôi nặng trĩu, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

***

Khi tỉnh lại, bên tai tôi không một tiếng động. Tôi phát hiện Mục Huyền nằm bên cạnh tôi, tay anh cuộn chặt lấy tôi, hai mắt anh nhắm nghiền, chứng tỏ anh đã ngủ say. Bộ đồ vũ trụ của tôi đắp trên người hai chúng tôi.

Có lẽ do tâm trạng bất an nên tôi ngủ không lâu. Bên ngoài hang núi vẫn tối đen, trời vẫn chưa sáng.

Tôi lập tức ngẩng đầu tìm kiếm Dịch Phố Thành. Hắn đang ngồi ở nền đất trống cách đầu chúng tôi không xa, hai chân dài duỗi thoải mái, một tay chống cằm, ánh mắt sáng lấp lánh. Hắn nhìn chúng tôi chăm chú, khiến tôi có cảm giác bị hắn quan sát từ trên cao.

Xem ra Mục Huyền và Dịch Phố Thành đã đổi ca, hắn sẽ gác cho đến khi trời sáng. Tôi hơi chán nản, chỉ còn cách đợi cơ hội tiếp theo.

Tôi lại nằm về vị trí cũ. Nhưng có lẽ động tĩnh vừa rồi của tôi đã quấy nhiễu Mục Huyền. Anh cau mày trong giấc mộng, bàn tay đang đặt trên eo tôi đột nhiên trượt xuống dưới, theo quán tính thò vào trong váy tôi, sờ đùi tôi.

Động tác của Mục Huyền rất mạnh, tôi không biết Dịch Phố Thành có phát giác ra điều bất thường, nhưng cũng đủ khiến tôi bối rối. Tôi muốn ngăn anh lại, nhưng anh đã "ngựa quen đường cũ" mò đến chỗ đó, thọc nửa ngón tay vào rồi bất động.

"Mục Huyền." Tôi nhẹ nhàng đẩy người anh. Nhưng tôi biết, bình thường tuy anh rất cảnh giác nhưng lúc ở bên cạnh tôi, anh đều ngủ say sưa. Trước kia, lần nào tôi tỉnh dậy tùy ý khua khoắng chân tay, anh vẫn ngủ say như chết. Hơn nữa, từ sau vụ "Sức mạnh tinh thần" bị tổn thương, giấc ngủ của anh càng sâu hơn. Lần này bị tổn thương nặng, làm sao anh có thể dễ dàng tỉnh giấc?

Mũi Mục Huyền hửi một tiếng, anh đột nhiên rút tay khỏi nơi bí ẩn của tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, định vỗ vỗ người anh, dỗ anh tiếp tục ngủ. Nào ngờ

anh không đặt tay về eo tôi mà thò xuống dưới, bắt đầu cời quần mình.

Quần phục của Mục Huyền đã rách tả tơi. Anh dễ dàng kéo khóa quần, sau đó nằm nghiêng, đưa vật nóng bỏng vào sát váy tôi, đúng nơi bí ẩn của tôi.

Tuy chúng tôi đắp bộ quần áo vũ trụ khá dày. Từ góc độ của Dịch Phố Thành, chắc chắn hẳn không nhìn thấy hành động của chúng tôi. Nhưng tôi vẫn sợ đến mức hồn bay phách tán. Trước đây cũng có mấy lần, Mục Huyền làm trong lúc ngủ. Có lần anh chỉ động đậy vài cái rồi tiếp tục ngủ say, có lần anh hăng hái đến mức khiến cả hai chúng tôi thức giấc.

Thấy mất anh vẫn nhắm nghiền, tôi biết động tác của anh chỉ là theo quán tính. Trong lúc khẩn cấp, tôi vội vàng nói nhỏ bên tai anh: "Mục Huyền, hôm nay em đến kỳ sinh lý! Không được!"

Mục Huyền không mở mắt, nhưng động tác dừng lại, đôi lông mày nhíu chặt vào nhau.

"Ồ." Cổ họng anh mơ mơ hồ hồ phát ra một tiếng. Tay anh lại di chuyển lên trên, lòng bàn tay ấm áp dừng lại trên bụng tôi, không nhúc nhích.

Tôi thở phào một hơi, kéo bộ đồ vũ trụ che kín người chúng tôi. Sau đó dưới lớp vải dày, tôi thận trọng nhét vật cứng của Mục Huyền vào trong quần, giúp anh kéo khóa. Trong khi tôi làm những việc này, Mục Huyền vẫn không tỉnh dậy.

Tôi lặng lẽ ngắm anh một lúc rồi lại ngẩng đầu ngó Dịch Phố Thành. Hắn đang khoanh tay ngồi tựa vào vách đá, khoe miệng cười cười, bộ dạng lười nhác nhưng cũng khó nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

"Nơi này đúng là quỷ quái thật."

Một giọng đàn ông lọt vào tai, tôi liền mở mắt, thấy Mục Huyền và Dịch Phố Thành đều đứng bên cạnh tôi đối mặt ra bên ngoài hang động. Vừa rồi là Dịch Phố Thành mở miệng.

Bên ngoài trời đã sáng hẳn. Tôi liền ngồi dậy nhìn theo bọn họ, lập tức ngăn người trong giây lát.

Dịch Phố Thành nói đúng, nơi này quả thật không bình thường.

Bởi vì thế giới trước mắt tôi đã biến thành một màu trắng.

Bầu trời trắng tinh, mặt đất trắng như tuyết, ngay cả ngọn núi và dòng suối cũng trở thành màu trắng thuần khiết, không lẫn bất cứ màu sắc nào khác. Tuy nhiên, khung cảnh màu trắng không đồng nhất mà đó có đậm có nhạt, có sáng có mờ nên tôi vẫn có thể nhìn ra đường nét của vạn vật.

Ngày hôm qua, màu sắc chủ đạo của thế giới này là màu xám. Sau một đêm, tất cả biến thành màu trắng như bị ma làm.

"Chắc là do khúc xạ tầng mây của hành tinh này, dẫn đến màu sắc ánh sáng thay đổi." Mục Huyền nói nhàn nhạt, Dịch Phố Thành gật đầu bày tỏ sự tán thành.

"Không phải ngày mai lại đổi sang màu đỏ, cam vàng xanh lá cây xanh da trời tím đầy chứ?" Tôi nói. Dịch Phố Thành nhếch mép cười. Mục Huyền quay đầu nhìn tôi. Không biết có phải do ảo giác của tôi, ánh mắt của anh không còn xa cách như ngày hôm qua mà ôn hòa hơn. Gương mặt trắng ngần của anh hơi ửng đỏ.

Là do đêm qua chúng tôi ý loạn tình mê? Hay vì sáng nay thức giấc, anh phát hiện bản thân chưa được giải phóng?

Dựa theo sự hiểu biết của tôi về anh, về sau càng có khả năng hơn.

Nghĩ đến đây, tôi đứng dậy đi đến bên Mục Huyền, giơ tay ôm eo anh, dụi mặt vào ngực anh và cất giọng dịu dàng: "Chào buổi sáng." Dịch Phố Thành ở bên cạnh phì cười thành tiếng. Tôi mặc kệ hắn, kiễng chân đặt một nụ hôn lên má Mục Huyền.

Mục Huyền im lặng nhìn tôi, gương mặt tuấn tú của anh thể hiện rõ sự căng thẳng. Cả người tôi dính vào người anh, nên tôi hoàn toàn có thể cảm nhận thấy một bộ phận trên người anh bắt đầu cương cứng.

Rất tốt, tôi tin cứ tiếp tục thân mật, anh sẽ nhanh chóng nhận ra tôi. Dù không hồi phục trí nhớ, tôi cũng muốn chúng tôi vẫn thân mật như trước kia. Tôi sẽ khiến anh yêu tôi cuồng nhiệt như trước.

Tôi miễn cưỡng buông tay khỏi người Mục Huyền, quay lại nhặt bộ đồ vũ trụ. Nào ngờ mới bước nửa bước, eo đột nhiên bị khóa chặt. Mục Huyền dùng sức kéo tôi vào lòng.

...Anh cũng không muốn tôi rời khỏi vòng tay anh?

Mục Huyền nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt thắm lại như có một ngọn lửa bùng cháy. Anh vẫn không mở miệng, chỉ tăng lực ở cánh tay. Eo của tôi bị anh siết đến mức hơi đau. Đồng thời, tôi cũng cảm nhận thấy, bộ phận đàn ông đã thức tỉnh của anh đè vào nơi bí ẩn mềm mại của tôi.

Về phương diện này...anh vẫn mạnh mẽ và trực tiếp như vậy.

Chúng tôi trầm lặng ôm nhau vài giây, Mục Huyền nói lỏng vòng tay. Anh giúp tôi lấy bộ đồ vũ trụ, bàn tay còn lại vẫn ôm chặt thắt lưng tôi. "Đi thôi." Anh nói.

Dịch Phổ Thành ở bên cạnh đã sớm quen cảnh này, liếc Mục Huyền bằng ánh mắt trêu chọc. Mục Huyền chỉ mỉm cười lãnh đạm, cùng hắn sánh vai đi ra ngoài.

Tôi hơi đau đầu. Tôi cảm thấy chỉ sau một đêm, bọn họ càng trở nên ăn ý. Không biết tối qua khi tôi ngủ say, bọn họ còn trò chuyện bao lâu?

Trong lúc đi đường, Mục Huyền từ đầu đến cuối ôm eo tôi.

Về mặt anh vẫn trầm tĩnh và lạnh lùng. Anh và Dịch Phổ Thành thảo luận ngắn gọn về phương hướng chúng tôi cần đi đến và những vấn đề khác. Thỉnh thoảng liếc nhìn tôi, thần sắc anh có vẻ âm trầm bức người, giống y hệt quãng thời gian anh mới đưa tôi rời khỏi trái đất. Lúc đó, ánh mắt anh nhìn tôi cũng có tính xâm lược như hiện tại.

Tôi bị Mục Huyền nhìn đến mức mặt nóng ran. Tôi muốn tìm cơ hội nói chuyện với anh, hoặc viết chữ vào lòng bàn tay anh. Nhưng Dịch hồ ly chốc chốc lại liếc chúng tôi một cái, nên tôi vẫn chưa tìm ra cơ hội thích hợp.

Khu vực rừng núi không có đường đi, may mà dốc núi không mấy cheo leo. Chúng tôi di chuyển xuyên qua khu rừng. Đi khoảng năm sáu tiếng đồng hồ, chúng tôi tới lưng chừng núi.

Trên bầu trời trắng xóa xuất hiện hằng tinh vừa trắng vừa sáng, vừa vặn ở nơi cao nhất. Tôi phóng tầm mắt xuống dưới. Lục địa màu trắng giống một bức tranh thủy mặc nhân nhạ. Dãy núi, dòng sông hay đại dương ở phía xa xa biến thành một vệt mờ trên bức tranh màu trắng đó.

"Em cảm thấy một ngày ở nơi này giống trái đất." Tôi lên tiếng. Tôi từng nghe Mạc Lâm nói, ở hai thiên hà khác nhau, rất hiếm xảy ra hiện tượng chu kỳ tự quay của hai hành tinh giống nhau. Không ngờ quy luật của hành tinh này lại giống trái đất.

Hai người đàn ông ở bên cạnh đều không mở miệng.

Tôi quay sang bọn họ, phát hiện bọn họ đều ngoảnh đầu về phía sau. Mục Huyền nhú mày, Dịch Phổ Thành trầm tư. Tôi lập tức đề cao cảnh giác. Nhưng khu rừng rậm rạp ở phía sau vẫn không có gì bất thường.

Bọn họ nghe thấy tiếng động?

Đột nhiên, Dịch Phổ Thành làm động tác tay ra hiệu, tôi không hiểu ý, nhưng Mục Huyền gật đầu. Hai người một trái một phải, lặng lẽ tiến về phía sau.

Đúng lúc này, lùm cây thấp lay động mạnh, một thứ màu trắng xông ra nhanh như xẹt điện. Bốn chân của nó ma sát trên mặt đất như phanh xe, bất thành linh dừng lại ở ngay trước mặt chúng tôi.

Đó là con thú một sừng?

Nó đứng ở khu đất trống trước lùm cây, ngẩng đầu nhìn chúng tôi. Nó trông hơi giống loài sói nhưng thân hình to lớn, toàn thân trắng toát, trên đầu mọc một sừng, là loại quái thú tôi chưa từng thấy bao giờ. Mắt của nó có màu trắng đục, trông rất đáng sợ.

Nó đột nhiên gầm lên một tiếng, tung người lên cao, bốn chân dạt ra, nhanh như cắt lao về phía tôi.

Móc vuốt sắc nhọn của con thú lấp lánh dưới ánh mặt trời, gương mặt trắng đầy bắp thịt u ám. Tôi hít một hơi, theo phản xạ né tránh sang một bên.

Một hình bóng nhanh hơn tôi gấp nhiều lần, cũng nhanh hơn cả quái thú một sừng, chen vào giữa tôi và con thú đó. Thắt lưng tôi bị siết chặt, gương mặt lạnh lùng của Mục Huyền ở ngay trước mắt tôi.

Móc vuốt của con quái thú sắp bập vào mặt Mục Huyền, nhưng anh vẫn ôm tôi mà không hề né tránh. Trong khi đó, một con dao nhỏ bình ỗn vung lên, trúng cổ con quái thú. Quái thú một sừng nấc nghẹn một tiếng, cả người rơi xuống. Mục Huyền nhanh chóng giơ tay tóm lấy con quái thú, đồng thời nói với tôi: "Đừng sợ." Tôi nhìn quái thú một sừng bất động trong tay anh, ngây ngốc gật đầu. Mục Huyền đã quay đầu, giờ con quái thú xem xét kỹ lưỡng.

Một loạt động tác được anh thực hiện nhẹ như lông hồng.

Ngoài việc lái máy bay, thân thủ của Mục Huyền quả nhiên rất tốt, chỉ là trước đây tôi chưa từng được chứng kiến anh thể hiện. Tôi nhớ Mạc Lâm nói,

khả năng chiến đấu của Mục Huyền là cấp S.

Tuy nhiên, tôi nghe nói Dịch Phổ Thành cũng mang cấp S, hẳn là chiến thần bất bại của binh đoàn đánh thuê. Vì vậy, dù tôi nhắc nhở Mục Huyền, với tính cách gian xảo của hắn, đối phó hắn không phải chuyện dễ dàng.

Tôi bất giác ngừng đầu quan sát Dịch Phổ Thành, hắn đứng nguyên một chỗ theo dõi chúng tôi, thân hình cao lớn của hắn như cây cổ thụ dưới ánh mặt trời. Gương mặt hắn đầy ý cười suông sã. Sau đó, hắn sai bước về phía chúng tôi.

"Chúng ta đánh chén nó đi!" Dịch Phổ Thành mở miệng.

Lúc này, tôi mới cảm thấy bụng đói cồn cào. Đôi lông mày của Mục Huyền giãn ra, anh gạt đầu biểu thị tán thành.

Tuy nhiên, bữa cơm đầu tiên sau một ngày không có thứ gì vào bụng hơi khác với tưởng tượng của tôi.

Vài phút sau, tôi ngồi trên mặt đất, trong tay là miếng thịt đầy máu. Tôi sống chết cũng không thể há miệng.

Chúng tôi không có lửa.

Roi vào hoàn cảnh nguy hiểm này, tôi tưởng bản thân có thể chấp nhận việc ăn thịt sống. Nhưng khi bọn họ quyết định đánh chén con thú một sừng vừa bị giết chết, mỗi người kéo một chân, xé con thú thành hai nửa. Dịch Phổ Thành ngồi xuống đất, cầm miếng thịt lành lạng máu tươi, không do dự ngoạm một miếng. Chứng kiến hàm răng trắng của hắn bập vào miếng thịt, cả mặt và tay dính đầy máu, một cơn buồn nôn dâng lên tận cổ họng tôi.

Mục Huyền tất nhiên không thô lỗ như Dịch Phổ Thành. Anh tao nhã quan sát miếng thịt trong tay, lông mày hơi cau lại, ngón tay dài của anh bầm vào tảng thịt, lột sạch da bên ngoài.

Tảng thịt bị lột da để lộ xương trắng và máu nhầy nhụa, trông càng kinh khủng hơn. Mục Huyền lại thọc ngón tay vào trong tảng thịt, tìm kiếm một hoi. Sau đó anh mỉm cười, kéo ra một bắp thịt.

Sau đó...anh đưa miếng thịt sống cho tôi, nói lãnh đạm: "Miếng này mềm nhất."

...

Dịch Phổ Thành nhanh chóng chén hết nửa con vật. Hắn duỗi thẳng chân, xoa bụng cảm thán: "Đã quá."

Mục Huyền đã ăn tương đối. Tuy động tác của anh tao nhã hơn Dịch Phổ Thành nhưng tốc độ cũng nhanh kinh hồn.

Tôi phát hiện kể từ khi mất trí, căn bệnh sạch sẽ của anh không bộc lộ rõ ràng như trước. Tuy ý thức tiềm ẩn vẫn có ảnh hưởng, vừa rồi cắn miếng đầu tiên, anh vẫn nhăn mặt nhũn mày, nhưng khi miếng thịt vào miệng, thần sắc anh trở nên thư thái, anh bắt đầu ăn như gió cuốn mây bay. Tôi đoán chắc là thịt con vật vừa sạch sẽ vừa non mềm.

Nhắc đến mới nói, thế giới này quả là sạch sẽ. Đi suốt nửa ngày, tay tôi vẫn sạch bong. Trên người con thú một sừng cũng không một chút bụi bặm.

"Tại sao em không ăn?" Mục Huyền buông miếng thịt trong tay, ngoảnh đầu nhìn tôi, lông mày hơi cau lại.

"Em không đói lắm." Tôi trả lại miếng thịt cho anh, đợi đến khi tôi đói không chịu nổi rồi tính sau.

Mục Huyền nhận lấy, trầm mặc nhìn tôi. Dịch Phổ Thành ở sau lưng anh từ tốn mở miệng: "Người đẹp à...chắc đói bụng lắm rồi phải không?" Tôi trừng mắt nhìn hắn rồi cất giọng dịu dàng với Mục Huyền: "Chúng ta có thể đi được rồi."

Nào ngờ Mục Huyền bế tôi, đặt tôi ngồi lên đùi anh. Ánh mắt anh sáng ngời, ẩn hiện ý cười: "Trước đây em cũng kén ăn như vậy?"

Thế này mà gọi là kén ăn? Tôi lắc đầu: "Khi nào đói em sẽ ăn sau."

Mục Huyền một tay ôm chặt eo tôi, bàn tay còn lại cầm miếng thịt sống đưa đến trước miệng tôi. Giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai tôi: "Nghe lời, ăn đi!"

Nghe câu nói của anh, toàn thân tôi chấn động, tôi lập tức quay đầu nhìn anh.

Nghe lời, Hoa Dao.

Nghe lời, sau này hãy đeo mạng che mặt.

Nghe lời, cho tôi.

...

Có lẽ Mục Huyền không ý thức được, anh nói chuyện với tôi bằng ngữ khí trước đây. Đó là giọng điệu nghe qua có vẻ ôn hòa nhưng trên thực tế rất gia trưởng. Anh luôn cất giọng bình thản: nghe lời, hãy làm theo lời tôi, để tôi xử lý...Mỗi lần tôi nhất quyết không chịu nghe theo, anh lại nói: "Hoa Dao, tôi

sẽ đợi cho đến khi em cam tâm tình nguyện."

Tôi ngây người ngắm gương mặt tuấn tú của anh, trong lòng đột nhiên chua xót vô ngần, nước mắt dâng tràn khóe mi.

Tôi nhận miếng thịt từ tay anh, cúi đầu cắn một miếng. Nhưng cổ họng của tôi tắc nghẹn, trong miệng toàn vị đắng. Ngoài mùi máu tanh lan tỏa trong miệng, tôi không còn cảm giác nào khác. Viên mắt tôi ngân ngấn nước, nhưng cảm nhận thấy ánh mắt sắc bén của anh không rời khỏi mặt tôi, tôi cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

Mới cắn vài miếng, miếng thịt ở trong tay bị Mục Huyền đoạt mất. Anh cúi đầu dùng miệng của anh chặn miệng tôi. Bàn tay đang đặt ở eo tôi càng siết chặt hơn. Tôi bị anh hôn đến mức thở không ra hơi, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống gò má.

Đến khi toàn thân tôi mềm nhũn, Mục Huyền mới buông người tôi. Đôi mắt đen của anh trở nên u ám vô cùng.

"Nhìn thấy người phụ nữ của tôi khóc lóc bất lực..." Anh nói chậm rãi: "Tôi thật sự muốn đánh bản thân một trận."

Tôi hoàn toàn đờ đẫn.

Trước đây Mục Huyền luôn cho rằng, để người của nữ của mình buồn rầu rơi lệ, đó là biểu hiện vô dụng của đàn ông. Vì vậy mỗi lần thấy tôi khóc, anh đều nôn nóng, sau đó nhẫn nại hôn tôi, dỗ dành tôi.

Bây giờ anh vẫn không thay đổi? Trong lòng tôi vừa ngọt ngào vừa xót xa, tôi cất giọng nghẹn ngào: "Em không khóc nữa."

Mục Huyền không đáp lời, anh nhẹ nhàng nâng cằm tôi.

"Trước đây, chúng ta nhất định rất yêu nhau." Anh đột nhiên nói.

Tôi giật mình: "Tại sao?"

Mục Huyền nhìn tôi, đôi mắt đen sâu hun hút.

"Nếu không, tôi đã chẳng đau lòng như vậy."

Nước mắt tôi lập tức lại trào ra như thác lũ.

Vậy mà, tôi nói thâm trong lòng, anh không biết đâu, chúng ta chưa bao giờ nói một tiếng yêu với đối phương.

Tôi vui mặt vào ngực anh. Mục Huyền cũng không mở miệng, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Một lúc sau, thấy tôi hoàn toàn khôi phục tâm trạng bình tĩnh, anh mới lên tiếng.

"Bất em ăn thịt sống, em khó chịu như vậy sao?" Anh thì thầm bên tai tôi, ẩn hiện ý cười: "Khóc như một con mèo."

Mục Huyền vừa dứt lời, Dịch Phố Thành liền bật cười ha hả, phảng phất hân không thể nhịn lâu hơn.

Tôi rất xấu hổ, định lên tiếng giải thích, nhưng Dịch Phố Thành đã tắt nụ cười, cất giọng lười nhác: "Tiểu Huyền, tôi dạy anh một chiêu, để tránh tình trạng chúng ta ở đây bao nhiêu ngày, cô ấy khóc bấy nhiêu ngày."

Tôi và Mục Huyền đều quay sang Dịch Phố Thành. Hắn đứng dậy, bẻ vài cành cây ở bên cạnh ném xuống đất.

Sau đó, Dịch Phố Thành cầm một cành cây nhỏ, hai tay xoay tròn trên một cành cây khô chứa đầy lá.

Hắn đang dùng gỗ đánh lửa...

Dịch Phố Thành không hề danh có sức chiến đấu cấp S, cành cây nhỏ trong tay hắn chuyển động cực nhanh, tôi không nhìn rõ mà chỉ nghe thấy tiếng động. Trong khi đó, Dịch Phố Thành không hề tốn sức lực, hắn còn ngoảnh đầu nói với Mục Huyền: "Chỉ có người lính xuất thân bình dân, mười mấy tuổi đã bị ném đến hành tinh hoang sơ để khai quật như tôi mới biết kỹ thuật dùng gỗ đánh lửa."

Mục Huyền theo dõi động tác của hắn bằng ánh mắt hứng thú, anh gật đầu: "Quả thực tôi không biết. Hạm đội của tôi đều dùng thiết bị đánh lửa tự động."

Tôi vốn đang mê mê theo dõi Dịch Phố Thành, đột nhiên cảm thấy điều gì đó không đúng. Sóng lưng tôi lạnh toát, tôi căng thẳng quan sát vẻ mặt của bọn họ.

Đúng như tôi dự đoán, Dịch Phố Thành đột ngột dừng tay, hắn ngẩng đầu nhìn chúng tôi bằng ánh mắt sắc bén: "Có phải tôi vừa nói, tôi là người lính?"

Sắc mặt Mục Huyền cũng nặng nề. Anh gật đầu với Dịch Phố Thành, sau đó nhìn tôi: "Trước đây...tôi cũng là quân nhân?"

Toàn thân tôi cứng đờ. Bởi vì Dịch Phố Thành ở bên cạnh, tôi không tiết lộ cho Mục Huyền biết thân phận của anh, sợ kích thích hồi ức của hắn. Hơn nữa, chúng tôi ở trong tình huống nguy hiểm, thời gian cấp bách, Mục Huyền cũng không hỏi đến. Ai ngờ bọn họ vô tình để lộ thói quen và kinh nghiệm

của người lính.

"Đúng vậy." Tôi hàm hồ trả lời: "Anh là...thượng úy." Mục Huyền quan sát tôi, có lẽ phát giác ra điều gì đó nên anh không hỏi tiếp mà quay sang Dịch Phổ Thành: "Mau đánh lửa đi, cô ấy đói bụng rồi".

***

Nửa tiếng sau, tôi cầm miếng thịt đã nướng chín, ngồi dưới đất ăn ngon lành.

Dịch Phổ Thành ngồi bên cạnh đốt lửa, mặt đầy ý cười. Hắn khoác vai Mục Huyền: "Tiểu Huyền, không biết chừng chúng ta sẽ nhanh chóng khôi phục trí nhớ. Tôi đoán dễ chúng ta cùng thuộc một hạm đội ấy chứ."

Mục Huyền cười lãnh đạm, gật đầu.

Tôi lặng lẽ nuốt miếng thịt.

Tôi phải lập tức cho Mục Huyền biết sự thật, không thể trì hoãn lâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44

"Chúng ta sắp đến nơi rồi." Mục Huyền cất giọng dịu dàng.

"Vâng." Tôi nằm trên lưng anh, ngắm chòm tóc bay phấp phới của anh, không nhin nổi đưa tay vuốt xuống. Mục Huyền không lên tiếng, bước chân cũng không dừng lại nhưng tôi thấy đường nét trên khuôn mặt anh hơi thay đổi, anh vừa mỉm cười.

Trong lòng tôi rất ngọt ngào. Tôi lại đưa mắt nhìn Dịch Phổ Thành ở bên cạnh, hắn đang dõi về phía trước, không chú ý đến chúng tôi.

Sau khi ăn xong, đi một đoạn, hai chân tôi mỏi nhừ. Mục Huyền không nói một lời nào cõng tôi trên lưng. Nhưng Dịch Phổ Thành ở ngay bên cạnh, thỉnh thoảng lại quay sang nói chuyện với Mục Huyền nên tôi chưa có cơ hội. Bây giờ, chúng tôi sắp lên đỉnh núi.

Tôi nhẹ nhàng di chuyển ngón tay ra đằng sau Mục Huyền, lặng lẽ viết chữ 'Dịch' trên lưng anh.

"Tiểu Huyền đã mệt chưa?" Dịch Phổ Thành đột nhiên thò mặt qua chỗ tôi, thần sắc thản nhiên như không: "Để tôi thay anh cõng cô ấy một lúc."

Tôi vội thu tay về, nhoen miệng cười với hắn: "Không cần đâu."

"Không cần." Thanh âm của Mục Huyền đồng thời vang lên: "Dịch, tôi không thích giống đực khác chạm vào cô ấy."

Dịch Phổ Thành liếc tôi với ánh mắt đầy hàm ý, hắn thoải mái gật đầu: "Được."

Bị Dịch Phổ Thành xen ngang, tôi không dám động đậy. Trong lúc buồn bực, tôi bỗng cảm thấy bắp chân bị Mục Huyền bóp mạnh một cái, sau đó nghe anh nói lãnh đạm: "Em mệt rồi thì ngủ một giấc đi. Em đừng lo, tôi và Dịch sẽ thu xếp ổn thỏa."

Dịch Phổ Thành ngoác miệng cười tiếp lời: "Câu này không sai một chút nào, phụ nữ đợi đàn ông bảo vệ là được rồi."

Tôi cười cười, không lên tiếng. Tôi áp đầu vào lưng anh, tìm đập thành thịch.

Mục Huyền đã hiểu ý tôi. Chắc chắn anh hiểu ý, dù tôi mới chỉ viết một chữ.

Anh bảo tôi chờ anh thu xếp.

***

Càng tới gần đỉnh núi, cây cối càng thưa thớt. Chúng tôi cần tìm một bãi đất trống rộng rãi, lưu lại tín hiệu cấp cứu. Làm vậy, máy bay cứu nạn đáp xuống hành tinh này mới có thể tìm thấy chúng tôi.

Việc chúng tôi cần làm tiếp theo chỉ là sinh tồn và chờ đợi.

Cuối cùng chúng tôi cũng leo lên đỉnh núi.

Đỉnh núi tương đối bằng phẳng, nhưng vẫn có nhiều tảng đá cực lớn rải rác ở mọi nơi, nhìn từ xa như những quả trứng khổng lồ. Chúng tôi đi xuyên qua bãi đá vào bên trong. Mới đi vài bước, Dịch Phổ Thành ở đằng trước đột nhiên dừng lại.

Hắn chửi thề một tiếng.

Mục Huyền cũng dừng bước, đứng bên cạnh Dịch Phổ Thành.

Tôi ngênh cô, lập tức đỡ người, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Ở giữa bãi đá khổng lồ có một khoảng đất trống như chúng tôi mong đợi. Khoảng đất này rất rộng, lớn gần bằng sân bóng đá. Nhưng hiện đại, bãi đất đó không phải để trống, mà dày đặc những con thú một sừng.

Thân hình mỗi con lớn gấp ba lần con thú bị chúng tôi ăn thịt. Con bị Mục Huyền giết chết rõ ràng chỉ là thú non.

Đàn thú một sừng hình như vẫn chưa phát giác ra sự có mặt của chúng tôi, chúng nằm bò dưới đất nghỉ ngơi. Mục Huyền và Dịch Phổ Thành đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ lùi lại phía sau. Tôi gần như nín thở, nằm yên trên lưng Mục Huyền không dám nhúc nhích.

Mới lùi khoảng bốn năm bước, hai người đàn ông đồng thời dừng lại. Mục Huyền cau mày, Dịch Phổ Thành cười khổ. Tim tôi trĩu nặng. Quả nhiên tôi nghe thấy tiếng lạo xạo ở đằng sau.

Đó là tiếng móng vuốt ma sát trên nền đất.

Cả người tôi hóa đá.

Mục Huyền và Dịch Phổ Thành cùng lúc quay người. Trước mắt tôi có ít nhất hai mươi con thú một sừng, chặn kín cả lối đi lên núi. Đôi mắt trắng đục đáng sợ của chúng đang nhìn chằm chằm chúng tôi.

“Vừa rồi anh có nghe thấy tiếng động không?” Dịch Phổ Thành hỏi nhỏ.

“Không.” Mục Huyền trả lời.

“Mẹ kiếp, đúng là quý quái thật.” Dịch Phổ Thành chửi thề.

Tôi hiểu ý bọn họ. Với thính lực của hai người, trên núi có nhiều động vật như vậy, bọn họ không thể không nghe thấy. Nếu phát giác có nguy hiểm, bọn họ tất nhiên chẳng leo thẳng lên đỉnh núi mà không hề phòng bị.

Điều này chứng tỏ đàn thú di chuyển không hề phát ra tiếng động? Thật không thể tin nổi.

Hơn nữa, chúng không sợ Mục Huyền. Tôi nhớ ở hành tinh Stan, ngay cả loài dã thú cũng sợ Mục Huyền chết khiếp.

Tôi không kịp suy nghĩ sâu hơn, bởi đàn thú một sừng ở trước mắt đã lao về phía chúng tôi, cổ họng chúng phát ra tiếng gầm gừ dữ tợn. Trong khi ở sau lưng chúng tôi, đám thú một sừng trên bãi đất trống cũng phát hiện ra chúng tôi.

***

Đỉnh núi nhanh chóng biến thành biển máu.

Thú một sừng điên cuồng tấn công. Bất kể tôi quay về hướng nào, đều có thể nhìn thấy bộ mặt hung dữ và thân hình của chúng lao về phía tôi. Nhưng tạm thời chúng vẫn không thể chạm vào người tôi, bởi vì Mục Huyền và Dịch Phổ Thành giống hai cái cối xay thịt, lạnh lùng tàn sát tất cả con thú tiến lại gần từ mọi phương hướng.

Bọn họ dùng xương con thú bị giết chết trước đó làm vũ khí, nhanh như tia chớp đập mạnh vào đầu chúng, khiến chúng vỡ nát óc. Đôi bàn tay của họ vừa sắc bén vừa tràn đầy sức mạnh, một quyền đánh con thú bay ra xa. Có lúc bọn họ trực tiếp xé con thú thành hai mảnh... Mục Huyền và Dịch Phổ Thành đứng tựa lưng vào nhau, nên tôi được bảo vệ ở giữa. Tôi cố gắng lẩn theo thân hình của bọn họ, không để họ phân tâm.

Mục Huyền và Dịch Phổ Thành vừa giết quái thú vừa di chuyển xuống núi với tốc độ chậm chạp.

Có lẽ sự hưng phấn của Mục Huyền và Dịch Phổ Thành tác động đến tinh thần của bầy thú. Một lúc sau, tôi cảm thấy cuộc tấn công của chúng đột nhiên chậm lại, thậm chí có con thú ở vòng ngoài còn quay đầu bỏ chạy. Nhưng phần lớn quái thú không cam tâm, tiếp tục bao vây chúng tôi.

Trong lòng tôi nhẹ nhõm một chút. Xem ra chúng tôi có hy vọng thoát thân.

Đúng lúc này, Mục Huyền đột nhiên thò một tay ra sau lưng, ôm tôi vào lòng, bàn tay còn lại của anh tiếp tục chiến đấu. Tôi không khỏi nghi hoặc, bẽ tôi ở đằng trước, chẳng phải anh sẽ gặp khó khăn hơn?

Nhưng chỉ một phút sau, tôi bỗng phát hiện, chúng tôi và Dịch Phổ Thành bị đàn thú tách ra, khoảng cách mỗi lúc một xa.

Là Mục Huyền cố ý làm vậy? Anh đúng là vô cùng lợi hại.

Trong lòng tôi vui mừng khôn xiết.

Khi chúng tôi sắp không nhìn thấy đối phương, Dịch Phổ Thành hét lên: “Tụ hợp ở hang núi!”

***

Ánh hoàng hôn bao phủ khắp không gian, rừng cây nhuộm một màu u ám. Mục Huyền ôm tôi, tựa vào một thân cây cổ thụ, thở hổn hển.

Vừa rồi, Mục Huyền vừa ôm tôi chống lại thú một sừng vừa chạy một mạch xuống dưới. Nơi này đã là chân núi, cách hang động chúng tôi nương náu không xa. Chúng tôi cuối cùng cũng thoát khỏi bầy thú.

Trên người Mục Huyền dính đầy máu của thú một sừng, gương mặt trắng ngần của anh xuất hiện nhiều vết tích đậm nhạt khác nhau, trông hơi đáng sợ. Sau khi bình ổn hô hấp, anh nhướn mày nhìn tôi chăm chú.

Bắt gặp bộ dạng mệt mỏi của anh, tôi rất đau lòng: “Anh có mệt lắm không? Có cần uống nước không?”

Mục Huyền không trả lời. Anh đột ngột nâng cằm tôi rồi phủ môi xuống.

Không hiểu nguyên nhân vì sao, nụ hôn này của anh vừa kịch liệt vừa kéo dài. Trong lúc mơ màng, tôi bị Mục Huyền đẩy người nằm xuống bãi cỏ. Nụ hôn của anh như giông bão, dừng lại ở trán, cổ, vai và bàn tay tôi.

Một lúc lâu sau, Mục Huyền mới kết thúc nụ hôn, nhưng anh vẫn nằm đè lên người tôi, đôi mắt u tối như chưa đã cơn nghiện.

Tôi thở hắt ra, hỏi anh: “Tại sao tự nhiên anh lại hôn em?”

Mục Huyền hơi ngậy ra, có vẻ đến bây giờ anh mới nhận thức ra vấn đề này.

Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

“Phần thưởng dành cho bản thân.” Anh nói nhỏ.

Tôi phì cười thành tiếng.

Mục Huyền giờ tay nâng cằm tôi, cất giọng trầm trầm: “Em muốn nói với tôi điều gì? Dịch có vấn đề sao?”

Cuối cùng, tôi cũng có thể giải thoát gánh nặng trong lòng, nhanh chóng nói cho anh biết thân phận của anh và Dịch Phổ Thành, cũng như ân oán giữa hai người.

Sắc mặt Mục Huyền trầm tĩnh như đáy bể, càng về cuối câu chuyện, càng trở nên lạnh lẽo. Sau khi nghe đến tình tiết Dịch Phổ Thành mưu đồ giết chết chúng tôi vào đúng ngày cưới, khiến chúng tôi rơi vào tình cảnh hiện tại, thần sắc anh u ám vô cùng.

Sau khi kể xong, tôi lặng lẽ nhìn anh.

Mục Huyền trầm tư trong giây lát. Thần sắc anh nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh: “Tôi rõ rồi.”

Tôi biết trong lòng anh đã có tính toán, hỏi anh: “Vậy... chúng ta còn quay về hang núi gặp hấn không?”

Mục Huyền gật đầu.

Tôi biết anh muốn tìm cơ hội giết chết Dịch Phổ Thành. Việc hấn mất trí là cơ hội tốt nhất. Tôi không nhịn được, dặn dò anh: “Con người Dịch Phổ Thành rất xảo quyệt nham hiểm, anh phải hết sức cẩn thận. Chúng ta quay về ngay bây giờ sao? Chắc hấn cũng đã tới hang núi rồi.”

Đáy mắt Mục Huyền vụt qua một tia lạnh giá: “Muộn một chút nữa.”

Tôi gật đầu. Mục Huyền phải tiếp tục giả vờ thân thiết với Dịch Phổ Thành nhưng tôi biết, anh chắc chắn không muốn ở cùng một không gian với hấn.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch. Cả hai chúng tôi đều không lên tiếng, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc ở trên đầu. Mục Huyền phóng tầm mắt ra xa, thần sắc anh trầm tĩnh và lạnh lẽo, phảng phất đang suy nghĩ điều gì đó.

Anh hình như quên mất một điều, anh đang nằm đè lên người tôi. Thân hình nặng nề của anh khiến tôi không thờ nổi.

“Để em ngồi dậy đi đã.” Tôi nói.

Lúc này, Mục Huyền mới cúi đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn tôi chăm chú.

Anh không mở miệng, cũng không nhúc nhích.

“Anh dậy đi!” Tôi đẩy người anh.

Mục Huyền túm hai tay tôi cố định dưới đất. Đôi mắt sâu hun hút quan sát tôi từ trên cao.

“Hoa Dao, vẫn còn thời gian.”

Tôi liền đỏ mặt. Lẽ nào anh muốn làm ngay bây giờ?

“Tôi muốn ngắm... người phụ nữ của tôi.” Mục Huyền cất giọng khàn khàn.

Tôi ngớ ra. Anh muốn ngắm tôi? Tôi thì thầm: “Ừ, anh ngắm đi!”

Ngắm tôi nhiều một chút, có lẽ sẽ giúp anh sớm khôi phục trí nhớ. Nhưng bị anh nhìn chăm chăm, tôi thấy hơi ngượng ngùng. Tôi cụp mí, né tránh ánh mắt của anh.

Ánh mắt nóng bỏng của Mục Huyền dừng lại trên mặt tôi một lát, sau đó anh cúi xuống hôn tôi.

Thực tế chứng minh, trong quan hệ nam nữ, cách lý giải giữa tôi và Mục Huyền thường có sự chênh lệch. Ví dụ khi tôi giúp anh đối phó Khải Á, anh liền tưởng tôi thích anh. Ví dụ lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh, anh liền cởi hết quần áo, chạy đến phòng tắm của tôi.

Hiện tại, mặc dù bị mất trí nhưng ‘logic Mục Huyền’ vẫn còn nguyên vẹn. Anh nói muốn ngắm tôi, là ám chỉ...

Toàn thân tôi.

Bàn tay anh lạnh lẽo thò ra sau lưng tôi, lần đến khóa cài trên váy áo. Một tiếng xoạt nhẹ vang lên, Mục Huyền kéo váy khỏi bờ vai tôi. Tôi vội vàng ngăn anh: “Mục Huyền, lỡ Dịch Phó Thành đến đây thì sao?”

“Xung quanh không có người.” Ánh mắt Mục Huyền dừng lại ở bộ ngực nửa kín nửa hở của tôi: “Cho tôi ngắm một lát.”

Anh hơi dùng sức, váy áo bị anh kéo xuống tận thắt lưng, nửa người trên của tôi để lộ trong không gian. Chúng tôi vốn sắp kết hôn, bị anh nhìn cơ thể cũng không đến nỗi căng thẳng như trước. Nhưng vào thời khắc này, đôi mắt nóng bỏng của anh dừng lại ở bộ ngực tôi, gương mặt trắng ngần hơi ửng đỏ và căng thẳng. Hơn nữa, bây giờ chúng tôi đang ở ngoài trời, tim tôi bất giác đập thình thịch.

Mục Huyền chậm rãi cúi đầu xuống bầu ngực của tôi, ánh mắt anh thăm lại.

***

Cho đến khi trời tối hoàn toàn, toàn thân tôi xuất hiện đầy dấu hôn của Mục Huyền.

Anh không đề xuất ‘làm’, vì dù sao chúng tôi vẫn đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm. Nhưng mỗi tác da trên người tôi đều bị anh ở tình trạng mất trí ‘làm quen’ và ‘thường thức’ lại một lần.

Cả quá trình, Mục Huyền không nói một lời. Nhưng tôi có thể cảm nhận thấy, anh say mê thân thể tôi, đồng thời rất... hiếu kỳ. Tâm trạng hiếu kỳ của anh thể hiện ở chỗ, mỗi bộ phận trên cơ thể tôi, anh đều dùng mũi hít hít ngửi ngửi thăm dò, lại dùng tay sờ mó, cuối cùng mới há miệng liếm mát.

Động tác của anh không thành thực, nhưng cũng đủ kích thích tôi, khiến tôi thở không ra hơi.

Một lúc lâu sau, Mục Huyền mới mặc váy cho tôi, bế tôi ngồi dậy. Tôi ngồi trên đùi anh, cảm nhận vật đàn ông cứng như đá chọc vào người tôi. Tôi đỏ mặt, cúi thấp đầu không lên tiếng.

Mục Huyền trầm mặt trong giây lát. Anh đột nhiên cầm tay tôi nói nhỏ: “Hoa Dao, sờ tôi đi...”

Mặc dù sắc mặt anh vẫn bình thường nhưng giọng nói anh khàn khàn, thể hiện sự hưng phấn rõ rệt.

Tôi hơi buồn cười, chắc bây giờ anh tưởng đây là lần đầu tiên bị phụ nữ đụng vào? Nếu là trước kia, Mục Huyền đâu có nhiều lời như vậy, anh sẽ trực tiếp kéo khóa quần, túm tay tôi đặt vào vật đó rồi đỏ mặt nhìn tôi.

“Thực ra trước đây...” Tôi nói chậm rãi: “Ngày nào em cũng sờ nó...”

Lời nói vừa dứt, Mục Huyền liền dùng lực nắm lấy tay tôi, động tác nhanh không thể tả.

***

Không biết bao lâu sau, Mục Huyền bế tôi đứng dậy. Mặt tôi vẫn còn đỏ bừng bừng, trong khi anh đã trầm tĩnh như nước, chỉ là khóe miệng anh ẩn hiện ý cười. Anh bế tôi chậm rãi tiến về hang núi đã hẹn. Trên đường đi, Mục Huyền thỉnh thoảng cúi xuống hôn tôi.

Chương 45

"Anh có hai người máy, Mạc Lâm rất đáng yêu, Mạc Phổ rất trung thành."

"VẬY Ạ?"

"Anh tặng em một chiếc phi thuyền màu hồng, khúc xương đùi của anh, và một ngôi nhà. Đó là nhà của chúng ta."

"Nhà như thế nào?"

"Nhà ư? Rất rộng rãi và ấm áp. Phòng của chúng ta lớn nhất. Ban đầu, anh gọi người đến sơn tường màu hồng, sau đó em đổi lại thành màu trắng. Nhưng đồ gia dụng vẫn là màu hồng, em đành chấp nhận. Nhắc đến em lại thấy nhớ chiếc giường lớn ở nhà. Đêm qua ngủ ở hang núi, lưng em đau chết đi được. Còn các món ăn thơm phức mùi do Mạc Lâm nấu và quần áo sạch sẽ của em nữa chứ."

Mục Huyền dừng bước, cúi đầu nhìn tôi. Trời quá tối nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

"Em vất vả rồi." Anh nói nhỏ.

Tôi đang được anh bế trên tay, liền dụi đầu vào ngực anh: "Anh đừng hiểu nhầm, không phải em kể khổ đâu. Em chỉ muốn anh sớm nhớ chuyện trước kia. Kỳ thực ở bên anh, gặp bất cứ khó khăn nào em cũng không thấy vất vả, ngoài chuyện ăn thịt sống ra."

Mục Huyền im lặng. Một lát sau anh đột nhiên mở miệng: "Em rất tốt". Ngừng một lát, anh nhấn mạnh: "Tốt vô cùng."

Tôi chỉ cảm thấy trái tim tôi mềm nhũn vì một câu nói đơn giản của anh.

"Vậy bây giờ...anh có thích em không?" Thanh âm của tôi hơi khàn khàn.

Mục Huyền trầm ngâm vài giây rồi nói nhỏ: "Em khiến tôi không có cách nào cưỡng lại."

***

Câu trả lời của Mục Huyền khiến trong lòng tôi nở hoa, tâm trạng hết sức phơi phới. Đến mức đe dọa tiềm ẩn là Dịch hồ ly cũng bị tôi quăng ra khỏi đầu. Mục Huyền nhanh chóng đi tới cửa hang động và đặt tôi xuống đất, tôi liền nhìn thấy một bóng người lơ mơ ở trong hang.

Mục Huyền ôm tôi đi vào, hỏi nhỏ: "Dịch phải không?"

Người đó vốn đang ngồi tựa vào vách hang. Thấy chúng tôi, hắn đứng dậy vươn vai lười nhác: "Sao hai người giờ này mới về?"

Chúng tôi tiến lại gần. Toàn thân Dịch Phổ Thành cũng dính đầy máu, trông khá thảm hại, gương mặt anh tuấn của hắn như cười như không.

Mục Huyền và tôi ngồi đối diện hắn, anh đáp: "Trên đường bị chậm trễ."

"Vậy sao?" Dịch Phổ Thành khoanh tay nhìn chúng tôi: "Chúng ta đã có hiệp ước, không được tự ý hành động. Hai vị có biết tôi lại mò lên núi, tìm hai vị ít nhất ba tiếng đồng hồ hay không?"

Tôi ngẩn người. Mục Huyền và tôi vừa ở chân núi, chỗ hơi khuất, Dịch Phổ Thành muốn tìm cũng không dễ dàng. Nhưng hắn trở lại chốn nguy hiểm tìm kiếm chúng tôi, điều này khiến tôi rất bất ngờ.

Mục Huyền lặng lẽ quan sát hắn. Anh đột nhiên mỉm cười, gương mặt trắng ngần trở nên ôn hòa: "Dịch, anh lo lắng cho chúng tôi à?"

Dịch Phổ Thành phì cười: "Lợi ích của chúng ta liên quan đến nhau mà."

"Tôi xin lỗi." Mục Huyền tựa người về phía sau: "Chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa."

Dịch Phổ Thành lặng thinh, một lúc sau mới hỏi: "Hai người làm gì mà về trễ thế?"

Mục Huyền kéo tôi vào lòng, cất giọng lãnh đạm: "Làm tình với cô ấy."

Tôi không cảm thấy ngượng ngùng, vì đây là cái có thích hợp nhất. Ai ngờ Dịch Phổ Thành đột nhiên cười ngoác miệng, hắn liếc tôi một cái đầy ý tứ rồi thông thả nói với Mục Huyền: "Lần sau hãy nhớ rửa sạch mùi ở trên người. Anh đây cũng là đàn ông đấy..."

Lúc này tôi mới thấy ngượng. Mùi trên người? Chắc hẳn nói tôi, vừa rồi tôi bị Mộc Huyền...hay là nói Mộc Huyền? Dù sao anh cũng..

Tôi ngẩng đầu. Hai người đàn ông chỉ cười cười mà không lên tiếng.

***

Chúng tôi lại trải qua một đêm "sóng yên biển lặng".

Khi thức giấc, tôi lại bắt gặp Mộc Huyền và Dịch Phổ Thành vai kề vai đứng ở cửa động, phảng phất như hai bức tượng điêu khắc trong ánh sáng màu đỏ ôn hòa.

Khoan đã, ánh sáng màu đỏ?

Tôi lập tức ngồi dậy, đưa mắt ra ngoài cửa hang.

Màu đỏ.

Hành tinh kỳ lạ sau một đêm đã biến thành màu đỏ. Bầu trời đỏ nhạt, mặt đất đỏ thẫm, dòng sông đỏ như máu, cây cối đỏ mờ mờ.

Tôi ngậy người mắt mấy giây mới đi đến ôm cánh tay Mộc Huyền. Dịch Phổ Thành ở bên cạnh cười khê: "Hoa Dao, bị cô nói trúng rồi. Đỏ cam vàng xanh tím, chờ đến ngày mai xem là màu gì?"

Tôi nhớ ngày hôm qua quả thực tôi có nói câu này, không ngờ lại đoán trúng.

"Đúng là vùng đất sắc màu rực rỡ." Tôi nhún vai bất lực.

Hai người đàn ông không lên tiếng, khóe miệng của họ đồng thời nhếch lên.

Một lúc sau, Dịch Phổ Thành cất giọng hăng hái: "Chúng ta lên đường thôi."

Tôi nghi hoặc hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Ngon núi ngày hôm qua." Mộc Huyền trả lời.

Dịch Phổ Thành nhặt một khúc xương khá lớn ở dưới chân. Hắn gõ gõ khúc xương vào lòng bàn tay còn lại, mở miệng nói: "Hôm qua thú một sừng bị chúng ta giết tương đối, hôm nay tiêu diệt hết cho xong."

Tôi lặng thinh lắng nghe. Xem ra đêm qua lúc tôi ngủ say, bọn họ đã vạch kế hoạch. Tôi không nhận nổi ngắm nhìn gương mặt anh tuấn trầm tĩnh của Mộc Huyền. Anh định lúc nào mới ra tay?

Tối buổi trưa, chúng tôi đến lưng chừng ngon núi ngày hôm qua, địa thế ở đây tương đối bằng phẳng. Dịch Phổ Thành nhặt xác con thú một sừng trên mặt đất, cùng Mộc Huyền lột da đánh chén, chỉ để lại mấy miếng thịt non nềm cho tôi.

"Dịch, cô ấy vẫn chưa ăn." Mộc Huyền nói.

Dịch Phổ Thành liếc anh một cái: "Anh vẫn chưa biết cách đánh lửa?"

Mộc Huyền quay sang nhìn tôi: "Hôm qua cô ấy khóc nên tôi không để ý anh làm thế nào."

Dịch Phổ Thành liếm sạch ngón tay đầy máu, nhìn tôi rồi đứng dậy đi tới một cái cây ở bên cạnh: "Để tôi đánh lửa nướng thịt cho cô."

Mộc Huyền cười cười, ôm tôi ngồi xuống đất.

Dịch Phổ Thành nhanh chóng vật mấy cành khô ném xuống đất, gần chỗ chúng tôi. Mộc Huyền cau mày: "Tránh xa một chút, đừng để khói bay vào người cô ấy." Dịch Phổ Thành có lẽ ăn no nên tâm trạng khá tốt. Hắn không phản bác mà ôm đồng cành cây ném xuống chỗ gần vách núi. Hắn vừa đánh lửa vừa nói: "Tôi đúng là có số thương hoa tiếc ngọc mà."

Mộc Huyền không đáp lời, bẽ tôi đặt lên đùi anh. Sau đó anh cúi xuống hôn tôi, ánh mắt hơi nóng bỏng. Anh vừa hôn vừa thò tay vào trong váy tôi. Tôi không khỏi kinh ngạc, tại sao anh lại có hành động thân mật vào lúc này? Dịch Phổ Thành vốn ngồi đối diện với chúng tôi, chứng kiến cảnh tượng này, hẳn liền chửi thề một câu rồi quay lưng về phía chúng tôi, nhắm mắt làm ngơ.

Mộc Huyền hôn tôi một lúc, ngẩng đầu hỏi: "Vẫn chưa chín à?"

Dịch Phổ Thành chẳng thèm quay đầu, cất giọng chế nhạo: "Hai người giải quyết xong chắc cũng vừa chín. Năm phút có đủ không?"

Mộc Huyền cười một tiếng. Anh lặng lẽ đặt tôi xuống đất rồi đứng dậy. Bắt gặp gương mặt điềm nhiên của anh, tim tôi đột nhiên đập thình thịch. Tôi căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Mục Huyền sắp ra tay, anh sẽ tấn công Dịch Phổ Thành, ngay bên vách núi.

"Để tôi tự học cách đánh lửa." Mục Huyền từ từ tiến lại gần Dịch Phổ Thành. Tôi thậm chí nhìn ra thân hình anh căng lên như dây đàn, anh đang tập hợp sức mạnh vô hình về hai bàn tay.

Hai người đàn ông cao lớn mỗi lúc một gần, chỉ cách vài bước chân...

Nào ngờ đúng lúc này, Dịch Phổ Thành đột ngột đứng dậy.

Mục Huyền hơi dừng bước. Lòng bàn tay tôi bắt đầu rịn mồ hôi. Lẽ nào hắn đã phát giác ra điều gì đó? Hay là hắn đã hồi phục trí nhớ?

Dịch Phổ Thành không nhúc nhích, cũng không quay người về phía chúng tôi. Hắn đứng ở đó, tay còn cầm cành cây đã bóc vỏ trắng, trầm mặc không lên tiếng.

"Có gì đó bất thường, anh nghe thấy không?" Dịch Phổ Thành bỗng lên tiếng, thanh âm hết sức nặng nề: "Anh hãy nhìn về bên kia!"

Mục Huyền đi đến bên cạnh hắn, cùng dõi mắt về phương xa. Tôi đứng dậy nhìn theo bọn họ, nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu đỏ nhức mắt. Thị lực của tôi không bằng bọn họ.

Sau đó, hai người đàn ông quay sang nhìn nhau, Dịch Phổ Thành cất giọng lạnh lùng: "Đi lên đỉnh núi!"

Mục Huyền gật đầu. Gương mặt anh u ám, lông mày nhíu chặt. Không đợi tôi mở miệng hỏi, anh đã sai bước dài đến bên tôi, vác tôi lên vai, cùng Dịch Phổ Thành chạy như bay lên đỉnh núi.

Tôi hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì. Bên dưới kia rõ cuộc xuất hiện điều gì mà khiến bọn họ đề cao cảnh giác như vậy? Tình thế có vẻ nguy cấp, hai người đàn ông chạy một mạch lên đỉnh núi.

Lúc sắp lên tới đỉnh núi, từ đầu vai Mục Huyền, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ chuyện đang xảy ra.

Là nước lũ.

Nước lũ màu đỏ, nước lũ ùn ùn kéo đến.

Nó như con rồng cực lớn, từ đằng sau dãy núi cuộn cuộn với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy. Nó ngập tràn mặt đất, nuốt trọn dòng sông, cuốn trôi cây cối. Nước lũ từ bốn phương tám hướng dội về, từ từ biến đất liền thành đại dương mênh mông, sau đó mở rộng mãi, dâng cao mãi.

Chẳng bao lâu sau, mặt đất đã bị chìm trong nước lũ, những ngọn núi thấp nhanh chóng bị nước lũ ngập tới đỉnh. Con hòng thủy vẫn không ngừng nghỉ. Chúng giống con rồng sốt ruột, từ phương xa cuốn đến chỗ chúng tôi. Tiếng nước ầm ầm, mặt nước cuộn trào hung dữ.

Ba chúng tôi đứng trên đỉnh núi cao, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt. Không một ai lên tiếng.

Sao có thể xảy ra chuyện này? Trời không có mưa bão, cũng chẳng thấy nước triều ngoài đại dương dâng lên. Tại sao đột nhiên xuất hiện nước lũ, giống như từ không khí chui ra, nhằm mục đích phá hủy hành tinh chúng tôi đang ở.

Hoặc giả, hành tinh này vốn là như vậy?

Mực nước đã dâng tới lưng chừng núi. Chỗ chúng tôi vừa nghỉ ngơi ăn đồ đã chìm ngập trong nước.

Dịch Phổ Thành không cười nổi, hắn sa sầm mặt nhìn nước lũ đang dâng lên với tốc độ cực nhanh như con thú dữ. Sắc mặt Mục Huyền cũng khó coi vô cùng, hai hàng lông mày đen nhánh nhíu chặt vào nhau. Tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng đáng sợ như vậy, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tuy nhiên, tôi không cảm thấy khiếp hãi mà chỉ là một nỗi ngỡ ngàng.

Nếu phải chết ở nơi này...

Tôi ngoảnh đầu nhìn gương mặt lạnh lẽo như ngọc của Mục Huyền.

Cũng may, chúng tôi có thể chết cùng nhau.

Phát giác ánh mắt của tôi, Mục Huyền quay đầu nhìn tôi, thần sắc anh trở nên ôn hòa.

"Đừng sợ. Tôi sẽ bảo vệ em, cho đến lúc hồng thủy rút đi."

Tôi gật đầu. Dịch Phổ Thành liếc chúng tôi một cái, hắn cũng tỏ ra đồng tình: "Không sai, chúng ta chỉ có thể cố gắng vượt qua con lũ, cho đến lúc nó rút đi."

Nghe bọn họ nói vậy, tôi hơi có lòng tin.

Lúc này, Mục Huyền đi tới rùng cây ở gần đó, anh bẻ một sợi mây khá chắc. Dịch Phổ Thành lên tiếng: "Không ăn thua đâu, cả ngọn núi sẽ bị ngập nước, mấy cái cây đó không thể cố định người anh."

Mục Huyền không đáp lời, cầm sợi mây đi đến bên tôi: "Ôm chặt tôi."

Vài phút sau, tôi bị Mục Huyền dùng sợi mây buộc chặt trong lòng anh. Thì ra sợi mây có tác dụng như vậy. Nhìn anh thắt nút chết ở thắt lưng, cổ họng tôi như bị tắc nghẹn bởi thứ gì đó, không thể thốt ra lời.

Cuối cùng, dòng nước cũng đập vào tảng đá cực lớn màu trắng ở bên mép đỉnh núi, tạo thành sóng nước tung tóe, rơi xuống người chúng tôi như mưa bão. Sau đó, con hồng thủy âm âm kéo lên đỉnh núi.

"Nhắm mắt lại." Mục Huyền nói khẽ. Tôi ôm chặt người anh, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Một lúc lâu sau đó, tôi chỉ cảm thấy một nỗi đau đớn vô ngần.

Mục Huyền ôm chặt tôi vào lòng, nhưng dòng nước chảy xiết đánh mạnh vào thân thể chúng tôi, với một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, khiến lục phủ ngũ tạng của tôi lộn nhào. Chúng tôi xoay tròn với tốc độ nhanh trong sóng nước, con buồn nôn cứ ở trong lồng ngực và cổ họng, làm tôi suýt nôn ra cả mật đắng. Nhưng vừa hé miệng, nước liền chui vào cổ họng, sặc đến mức nước mắt tôi trào ra, suýt nữa tắc thở. Có lúc, tôi nổi lên trên mặt nước, há to miệng thờ hồn hên. Có lúc tôi chìm xuống dưới đáy, ý thức trở nên mơ hồ...

Nhưng bất kể tôi mơ màng hay tỉnh táo, mỗi khi mở mắt, tôi đều nhìn thấy bầu trời màu đỏ tươi, nước lũ đỏ quạch, và gương mặt lạnh lẽo của Mục Huyền như tượng điêu khắc đung đưa trước mắt tôi. Trong khi đôi mắt đen của anh từ đầu đến cuối khóa chặt trên người tôi.

Cuối cùng, tôi bị ngất lịm đi.

***

Lúc tỉnh lại, cổ họng tôi vô cùng đau rát, dạ dày như bị lửa đốt. Bên tai là tiếng sóng vỗ vào bờ.

Tôi lập tức mở mắt, từ từ quan sát xung quanh.

Bầu trời xanh biếc, bãi cát trắng mịn, ngọn gió diu dịu thổi đung đưa cây cỏ. Tất cả đều bình thường. Không biết nơi này là nơi nào?

Tôi quay đầu, nhìn thấy Mục Huyền đang nằm úp sấp trên bãi cát cách tôi nửa mét. Cả người anh ướt sũng, nửa gương mặt nghiêng vùi trong cát. Sắc mặt anh trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Sợi mây vẫn buộc chặt thân thể chúng tôi đứt thành mấy đoạn, rơi bên cạnh người anh.

"Mục Huyền!" Tôi hét lên, phát hiện giọng tôi khàn đặc. Cả người tôi đau như tra tấn, nhưng tôi cố gắng gượng. Tôi túm lấy tay Mục Huyền, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, chỉ có ngực hơi phập phồng, rõ ràng anh đã bị ngất đi.

"Mục Huyền! Mục Huyền!" Tôi vỗ mặt anh, lay người anh. Anh vẫn nằm im như chết.

"Cô làm vậy anh ta không tỉnh nổi đâu." Một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới. Toàn thân tôi cứng đờ, tôi quay đầu liền thấy Dịch Phổ Thành đang lau nước trên mặt. Hắn chậm rãi đứng lên, xem ra hắn cũng vừa tỉnh lại.

Tôi ngẩng người nhìn Dịch Phổ Thành.

Hắn hít vài hơi sâu, sắc mặt nhợt nhạt khôi phục chút ánh hồng. Hắn tiến lại gần, ngồi xổm xuống cạnh tôi: "Xem ra mệnh của ba chúng ta vẫn còn lớn lắm."

"Tại sao anh ấy vẫn chưa tỉnh?" Tôi không có tâm tư trò chuyện, vội vàng hỏi.

Dịch Phổ Thành liếc tôi rồi lại nhìn Mục Huyền. Hắn đột nhiên giơ tay túm tóc Mục Huyền, nhấc đầu anh lên khỏi bãi cát ngó nghiêng quan sát. Tôi giật nảy mình, lập tức đánh vào tay hắn: "Anh định làm gì vậy?"

Dịch Phổ Thành lại nhìn tôi. Có lẽ gặp đại nạn mà không toi mạng, tâm trạng của hắn rất tốt. Hắn ngoác miệng cười: "Tôi bảo này, cô có phải xinh đẹp tuyệt trần gì cho cam, sao có thể khiến Tiểu Huyền một lòng một dạ vì cô. Tại sao anh ta không tỉnh lại ư? Chẳng phải là chuyện rõ ràng quá còn gì. Ba chúng ta bị nước lũ cuốn đi, phần lớn thời gian anh ta lo kéo cô lên mặt nước hít thở. Đâm phải cây cối hay đá nhọn, anh ta đều dùng thân mình che chắn cho cô. Vì có cô đeo bông nên anh ta không linh hoạt bằng tôi. Nếu là anh ta, chắc bây giờ tôi cũng chưa tỉnh lại."

Tôi vô cùng đau lòng, liền túm lấy tay Dịch Phổ Thành: "Bây giờ phải làm thế nào?"

Hắn liếc cánh tay bị tôi nắm chặt, nửa cười nửa không liếc tôi: "Là cô chủ động chạm vào tôi đấy nhé. Tiểu Huyền tỉnh lại, cô không được chối đầu đấy."

"Anh đừng nói vớ vẩn nữa, mau cho tôi biết phải làm thế nào?" Tôi gầm lên, nước mắt chảy giàn giụa.

Dịch Phổ Thành nhìn tôi chăm chú, hắn đột nhiên giật tay khỏi tay tôi, đứng dậy, cất giọng thờ ơ: "Hô hấp nhân tạo, đơn giản thế cô cũng không biết sao?"

Tôi mừng rỡ gật đầu. Trò này tôi biết.

"Cám ơn! Cám ơn anh!" Tôi vừa nói vừa dùng toàn lực lật người Mục Huyền. Tôi vừa cúi xuống, trên đầu bỗng truyền đến xúc cảm mềm mại ấm áp. Tôi nghi hoặc ngẩng đầu, thấy Dịch Phổ Thành đang giơ tay vuốt tóc tôi.

Bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của tôi, hắn liền thu tay về, miệng nói: "Mau xử lý đi." Sau đó, hắn quay người đi về phía dốc núi nhỏ đằng sau bãi cát.

Tôi không để ý đến hắn.

Tiến hành hô hấp nhân tạo một lúc, Mục Huyền cuối cùng ho hai tiếng, nước trào ra khỏi miệng. Sau đó, đôi mắt đen nhánh của anh từ từ mở ra.

Tôi cảm thấy toàn bộ thế giới của tôi bùng sáng theo tia sáng tỏa ra từ đôi mắt đó.

Đồng tử của anh mở hồ trong hai giây, rồi nhanh chóng tập trung vào người tôi. Đáy mắt anh vụt qua một tia xúc động. Chúng tôi gần như cùng lúc giơ tay ôm chặt lấy nhau, không ai lên tiếng.

"Tình rồi thì mau lại đây đi." Thanh âm của Dịch Phổ Thành từ phía xa vọng tới: "Xem chúng ta đến một nơi hay ho như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 46

Trước mặt chúng tôi là một thôn làng ven biển.

Bãi cỏ mượt mà mềm mại trải dài đến hết tầm mắt, từng ngôi nhà nhỏ màu sắc tươi sáng tinh xảo nổi bật, một dòng sông uốn lượn quanh khu nhà. Ánh nắng màu vàng óng chiếu xuống mặt sông lấp lánh.

Phía xa xa là một khu rừng sương mù dày đặc. Đầu bên kia của lục địa là gì, chúng tôi đều không nhìn rõ.

Trước cảnh đẹp như bức họa, tinh thần tôi bất giác được thả lỏng. Vừa định cảm thán chúng tôi gặp đại nạn không chết còn được hưởng phúc, thanh âm nhàn nhạt của Dịch Phổ Thành vang lên bên tai: "Lại là một nơi kỳ quái vô cùng."

Mục Huyền cất giọng khàn khàn: "Ừ."

Tôi ngăn người, quay về phía bọn họ. Dịch Phổ Thành đứng cách chúng tôi vài bước, hắn bỏ hai tay vào túi quần, hất cằm lên cao, bộ dạng thoải mái và ngạo mạn. Đôi mắt đen của hắn nheo nheo, khoe miệng cong cong nửa cười nửa không, đúng kiểu một con hồ ly.

Mục Huyền đứng bên cạnh tôi, anh đã khôi phục thần sắc bình thường. Mái tóc lòa xòa vừa khô, quần áo rách nát, để lộ làn da trắng như ngọc dưới ánh mặt trời, càng làm nổi bật đôi mắt và lông mày đen đẹp đẽ của anh. Ánh mắt sắc bén và trầm tĩnh của anh đang quan sát những ngôi nhà.

"Chuyện gì vậy?" Tôi hỏi nhỏ.

Mục Huyền trả lời: "Không có tiếng động, cũng không có hơi người."

Tôi dò ra: "Ý anh là... những ngôi nhà này không có người ở?"

Mục Huyền gật đầu.

Tôi phóng tầm mắt qua bên đó. Quả nhiên xung quanh mười mấy ngôi nhà không hề có động tĩnh. Bên tai tôi chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc.

Nơi này...

"Tôi ngửi thấy mùi thơm của thức ăn." Dịch Phổ Thành đột nhiên rút hai tay khỏi túi quần chống lên thắt lưng, hắn thè lưỡi liếm môi: "Bất kể hai vị nghĩ gì, bây giờ dù trời có sập, anh đây cũng phải đi tìm chỗ đánh chén một bữa, ngủ một giấc. Ngày mai gặp lại." Nói xong hắn liền sải bước dài đi tới ngôi nhà màu cà phê ở gần nhất.

Sau lần tôi và Mục Huyền ở riêng bên nhau, xem ra Dịch Phổ Thành không còn cảnh giác chúng tôi.

Mục Huyền từ đầu đến cuối vẫn dõi theo bóng lưng của Dịch Phổ Thành, cho đến khi hắn dùng chân đạp cửa đi vào trong nhà. Tôi vẫn không khỏi nghi hoặc, hành tinh này có hai nơi trái ngược nhau? Hơn nữa người dân sống ở đây đi đâu rồi?

Chắc bọn họ chạy nạn, tránh cơn nước lũ, một thời gian nữa sẽ quay về.

“Chúng ta cũng đi nghỉ thôi.” Mục Huyền nhướn mắt nhìn tôi.

“Vâng.” Tôi nắm tay anh.

Khóe miệng anh ần hiện ý cười: “Em sợ à?”

Trong lòng tôi đúng là hơi bất an, nhưng tôi trả lời: “Tất nhiên em không sợ. Nơi này tốt hơn hang núi chúng ta nương náu trước đó nhiều.”

***

Mục Huyền chọn một ngôi nhà nhỏ màu nâu có đường chim bay cách xa ngôi nhà của Dịch Phố Thành nhất. Bậc thang đá trước cửa nhà có vẻ cũ kỹ, chắc đã tồn tại nhiều năm. Nhưng nơi này sạch sẽ y hệt khu vực rừng núi. Trong nhà không hề có bụi bặm, có lẽ chủ nhân mới rời đi chưa bao lâu.

Mục Huyền tìm thấy một ít thịt khô, bánh mì, lương khô ép thành bánh quy và rượu. Mùi vị của chúng khá ổn. Chúng tôi ăn một chút rồi đi tìm phòng ngủ.

Ngủ ở phòng người lạ, bản thân tôi thấy không quen. Mục Huyền chắc cũng chẳng thích thú, bởi vì lúc đẩy cửa phòng, lông mày anh nhíu lại.

Nhưng khi chúng tôi đứng trong phòng ngủ rộng rãi thoáng mát, tôi vô cùng mừng rỡ.

Nơi này rất sạch sẽ, cũng rất ấm áp.

Rèm cửa màu vàng nhạt bay phấp phới, nền nhà màu nâu nhẵn bóng. Chiếc giường lớn trắng như tuyết đầu mùa, thậm chí đến ga trải giường cũng không có vết nhăn nhúm. Mục Huyền cầm chăn đưa lên mũi ngửi, lông mày anh giãn ra: “Rất tốt, không có mùi lạ.”

Trong tủ treo mấy bộ quần áo đàn ông. Chúng còn tương đối mới và sạch sẽ. Tôi còn tìm thấy hai bộ đồ ngủ đàn ông phẳng phiu, trông như đồ mới tinh.

“Nơi này không tồi.” Tôi nói với Mục Huyền: “Sau khi được cứu thoát, chúng ta phải cảm ơn chủ nhân ở đây. Hy vọng bọn họ không tức giận vì sự đột nhập của chúng ta.”

Mục Huyền gật đầu: “Đi tắm đi.”

“Anh đi tắm trước, anh có bệnh sạch sẽ.”

Mục Huyền hơi ngáy người: “Thì ra là vậy.”

Tôi không nhịn được bật cười một tiếng. Khóe mắt anh ần hiện ý cười: “Đợi tôi.”

Tôi gật đầu. Mục Huyền liền đi vào nhà tắm.

Tôi đứng thẩn thờ bên cửa sổ, phóng tầm mắt ra ngoài thôn làng. Ngôi nhà của Dịch Phố Thành rất yên tĩnh, có lẽ người đàn ông đó đã ngủ say.

Một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra. Tôi quay người, liền nhìn thấy Mục Huyền không mặc quần áo đứng ở đó. Thân hình cao lớn trắng ngần, cơ bắp rắn chắc, bụng nhỏ, eo thon... Anh chậm rãi tiến về phía tôi.

Cũng giống quãng thời gian ở ‘Vùng đất hoang vu’, mỗi buổi tối trong căn phòng của chúng tôi, trong thế giới riêng của hai chúng tôi, thân hình tràn đầy sức mạnh của anh sau khi tắm rửa sạch sẽ cũng từng bước tiến lại gần tôi như lúc này.

Tìm tôi đập mạnh, tôi không thể kiềm chế kiềm chân hôn lên môi anh. Ánh mắt anh ngày càng tối sẫm, thanh âm trầm khàn: “Hoa Dao, chúng ta...”

“Em đi tắm trước đã.” Nhưng mới bước nửa bước, cổ tay đã bị Mục Huyền nắm chặt. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn tôi chăm chú, khiến tôi đỏ mặt. Sau đó, anh buông tay tôi, trên mặt ần hiện ý cười nhàn nhạt: “Em đi tắm đi.”

Về mặt quan hệ nam nữ, tôi cho rằng da mặt tôi dày lên không ít. Vậy mà vào giây phút này, chỉ một cử chỉ hết sức đơn giản của anh cũng khiến tim tôi đập thình thịch, hai má nóng ran. Tôi cúi đầu đi nhanh vào nhà tắm.

Sau một ngày mệt mỏi, ngâm mình trong bồn nước nóng quả thực rất dễ chịu. Tuy biết Mục Huyền đang đợi nhưng tôi chẳng buồn động đậy. Tôi ngủ gà ngủ gật trong bồn tắm, đến lúc tỉnh lại, nước đã nguội lạnh.

Tôi vội vàng đứng dậy, lau khô người, đi ra ngoài với tâm trạng vừa xúc động vừa mong chờ.

Phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, chỉ có con gió nhẹ thổi qua rèm cửa sổ phát ra tiếng động rất khẽ. Mục Huyền nằm giữa chiếc giường, hai tay anh đặt hai bên người, mắt nhắm nghiền, lồng ngực hơi phập phồng, chứng tỏ anh đã ngủ say.

Ngắm gương mặt tuấn tú và yên tĩnh của anh, đầu óc tôi được một tâm tình mềm mại lấp đầy.

Chắc anh đã quá mệt mỏi.

Tôi đắp chăn lên người Mộc Huyền, nằm xuống bên cạnh anh, kéo một cánh tay anh lên cao và nhẹ nhàng gối đầu vào đó. Tôi nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, tôi mơ mơ màng màng cảm thấy tầm mắt có ánh sáng, là thứ ánh sáng dịu dàng.

Trời đã sáng rồi?

Tôi vội vã mở mắt, bên ngoài cửa sổ vẫn tối om. Bên cạnh giường trống không, Mộc Huyền không thấy bóng dáng. Ánh sáng tỏa ra từ cuối giường.

Tôi hơi nhồm đầu đưa mắt xuống dưới, người tôi hóa đá ngay tức thì.

Mộc Huyền ngồi trên một cái ghế ở cuối giường từ lúc nào. Chăn trên người tôi bị anh kéo lên cao, để lộ hai chân ra ngoài. May mà trong phòng rất ấm áp nên tôi mới không cảm thấy lạnh.

Ngon đèn vốn để ở góc phòng bị anh cầm đặt bên cạnh người. Ánh đèn chiếu sáng khu vực cuối giường. Mộc Huyền hơi cụp mí, nhìn chăm chú thân dưới của tôi. Giương mặt trắng nõn của anh ứng đồ dưới ánh đèn.

Không biết anh đã quan sát bao lâu?

Tôi cũng không rõ nên khóc hay cười. Nửa đêm nửa hôm Mộc Huyền không ngủ lại đi bật đèn ngấm thân thể tôi.

Có lẽ vì quá nhập tâm nên Mộc Huyền không phát giác tôi đã tỉnh giấc. Tôi hơi hiếu kỳ, muốn biết anh định làm gì. Vì vậy tôi nằm bất động.

Lúc này, Mộc Huyền đột nhiên giờ tay. Tôi cảm thấy ngón tay anh nhẹ nhàng tách khu vườn bí ẩn của tôi. Sau đó anh cúi thấp đầu quan sát.

Mộc Huyền giữ nguyên tư thế này một lúc, ánh mắt anh nhìn chăm chăm nơi đó của tôi. Ngón tay anh nhẹ nhàng chuyển động, chà sát miếng thịt mềm mại.

Mặt tôi nóng như lửa đốt, tôi cố gắng nhịn cười. Một lúc sau, Mộc Huyền đột nhiên rời tay khỏi nơi đó. Anh đặt tay lên eo tôi, xoay người tôi nằm nghiêng. Anh và chiếc đèn di chuyển tới sau lưng tôi.

Ngón tay nóng bỏng của anh nhẹ nhàng vuốt ve mông tôi, anh còn véo thịt ở đó. Một lúc sau, ngón tay anh lướt xuống đùi.

Tôi nhột đến mức không chịu nổi, cười khẽ một tiếng.

Ngón tay Mộc Huyền cứng đờ. Anh lập tức lật người tôi nằm thẳng.

Hai chân anh vẫn đứng dưới đất, hai tay chống bên cạnh người tôi. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, không nói một lời nào.

“Sao anh không ngủ?” Tôi mỉm cười hỏi anh.

“Tôi ngủ đủ rồi.” Ánh mắt anh u tối, gương mặt ứng đồ: “Còn em?”

Lúc nói câu này, Mộc Huyền cúi sát xuống người tôi. Vật đàn ông của anh cọ nhẹ trên da bụng tôi.

Có lẽ do không khí quá mờ ám, cũng có lẽ do hôm qua anh bị khiêu khích, ở giây tiếp theo, tôi làm một động tác chưa hề có cũng chưa từng nghĩ đến bao giờ.

Tôi hoàn toàn vô thức nhấc một chân, thò vào giữa hai đùi Mộc Huyền, dùng lòng bàn chân đập nhẹ vào vật đàn ông của anh. Sau đó tôi cất giọng khàn khàn: “Em cũng ngủ đủ rồi.”

Mộc Huyền túm chân tôi, thanh âm càng trầm khàn rõ rệt: “Được.” Nói xong anh đè người xuống, vật đàn ông trực tiếp chạm vào cửa động của tôi.

Xúc cảm mê mên thuộc khiến hô hấp của tôi ngưng trệ. Nhưng Mộc Huyền không lập tức tiến vào, ánh mắt anh trở nên tối sầm và nóng bỏng: “Trước đây, chúng ta thường làm thế nào?”

Tôi ngây người, trước đây?

Trước đây Mộc Huyền đúng là luôn tiến hành theo một trình tự anh yêu thích...

Ngắm gương mặt ứng đồ của anh, tôi chỉ cảm thấy cổ họng khô rát. Đây mắt anh không chỉ có ngọn lửa dục vọng mà còn ẩn hiện tia dịu dàng.

Trái tim tôi đột nhiên rung động bởi tia dịu dàng đó. Nếu làm theo trình tự trước đây, có lẽ anh sẽ càng nhớ tôi nhanh hơn. Còn nữa... kỳ thực tôi cũng rất thích điều đó.

Tôi mạnh dạn đặt hai đùi lên vai Mộc Huyền, quặp chặt cổ anh. Mộc Huyền ngẩn người, nắm lấy hai bàn chân tôi.

Tôi cảm thấy mặt tôi bùng bùng như bị một ngọn lửa thiêu đốt. Tôi liền nhắm mắt, khép đôi mắt, ép mắt anh càng sâu hơn. “Đây là bước đầu tiên.” Thanh âm của tôi nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Tôi nghe thấy tiếng Mộc Huyền nuốt nước bọt. Sau đó là một thứ mềm mại ấm nóng tiến vào nơi nhạy cảm của tôi.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh khuấy đảo với tốc độ rất nhanh. Anh còn chưa thành thực nhưng tương đối dùng sức. Tôi thậm chí còn cảm thấy đầu mũi dè vào mặt ngoài nơi bí ẩn.

Ở một khoảng khắc nào đó, tôi bị đẩy lên đỉnh cao khoái lạc, tôi thờ hồn hên. Trong khi đó, đầu lưỡi của anh lướt động càng nhanh hơn, càng xâm nhập sâu hơn, phảng phất hút hết tất cả của tôi.

“Đủ rồi!” Tôi lắc lư và run rẩy kịch liệt, nhưng Mộc Huyền không hề bận tâm đến tôi, anh túm chặt chân tôi, khiến tôi hoàn toàn mất không chế, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

***

Cuối cùng, đợt sóng khoái cảm qua đi, tôi mềm nhũn người ở trên giường. Thân thể trắng nõn của Mộc Huyền bắt đầu hùng hục. Gương mặt anh căng ra, ánh mắt u ám đáng sợ.

“Tiếp theo phải làm gì?” Giọng anh khàn đặc đến mức nói không thành tiếng, tựa như cổ họng anh cũng sắp bốc cháy.

Tôi đỏ mặt, chậm rãi lật người, nằm úp sấp trên giường. Giọng nói tôi nghe như tiếng nước nở nghẹn ngào: “Mộc Huyền, đây là tư thế anh thích nhất. Đêm đầu tiên của chúng ta cũng bắt đầu từ tư thế này.”

Người ở sau lưng trầm mặc trong giây lát. Sau đó, đôi bàn tay mạnh mẽ giữ lấy thắt lưng tôi, một vật cương cứng nóng bỏng từ từ tiến vào người tôi. Khi chúng tôi hoàn toàn hợp nhất, Mộc Huyền vẫn không động đậy. Tôi cảm thấy nơi đó lạnh lẽo run rẩy.

Mộc Huyền trầm mặc như thể anh đang nhớ lại dư vị cảm giác lúc này. Tôi không nhịn được hỏi anh: “Anh có cảm giác không?”

“Có.” Thanh âm của anh thể hiện sự đè nén cao độ.

Tôi mừng rỡ, lập tức ngoảnh đầu nhìn anh: “Cảm giác gì cơ?” Có phải anh đã nhớ ra điều gì?

Nhưng Mộc Huyền nhìn tôi chăm chú, gương mặt tuấn tú xuất hiện ý cười nhàn nhạt: “Cảm giác... chặt quá.”

Tôi đỏ mặt, còn chưa kịp phê bình anh trả lời không đúng câu hỏi, anh đã đâm mạnh vào.

***

Tuy động tác của Mộc Huyền tương đối non nớt và thô lỗ, nhưng phản ứng của cơ thể tôi vẫn như trước kia. Ở bước thứ hai, anh lại đưa tôi lên đỉnh một lần nữa. Trong khi anh vẫn chưa được giải phóng, tôi bảo anh rút lui, bắt đầu tiến hành bước thứ ba như trước kia.

Tôi nằm thẳng trên giường, Mộc Huyền nằm trên người tôi. Ở tư thế này, hai cơ thể chúng tôi dính chặt vào nhau không còn khe hở. Anh hôn tôi, nắm bóp đỉnh đầu của tôi, bên dưới bắt đầu chạy nước rút kịch liệt.

Khi chúng tôi đồng thời cùng nhau lên thiên đường, đầu óc tôi choáng váng, trong lòng xao động, thân thể co giật trong cơn khoái cảm vô biên. Mộc Huyền ôm chặt tôi, đôi mắt nóng bỏng của anh vẫn không rời khỏi khuôn mặt tôi.

Chúng tôi đều im lặng. Một lúc lâu sau, Mộc Huyền mới từ từ rút ra ngoài, anh vẫn ôm tôi và cất giọng dịu dàng: “Tiếp theo nên làm gì?” Sau khi phóng ra, cả người Mộc Huyền hết sức thư giãn và thoải mái.

Toàn thân tôi mệt mỏi, nhưng trong lòng lại dễ chịu vô cùng. Bởi vì lại đụng chạm thân mật với anh một lần nữa, tôi có cảm giác an toàn hơn trước kia.

Tuy nhiên, anh vừa hỏi bước tiếp theo?

Tôi ngược nhìn đôi mắt đen của Mộc Huyền, trả lời: “Tiếp theo anh sẽ liếm mút toàn thân em, sau đó chúng ta kết thúc.”

Mộc Huyền không đáp lời mà chỉ nhìn tôi chăm chú. Ánh mắt yên lặng của anh khiến tôi hơi chột dạ. Không đúng, anh đã mất trí nhớ, làm sao có thể nhớ các bước tiếp theo?

Ai ngờ Mộc Huyền nhíu mày, mở miệng: “Không đúng, tôi cảm thấy chúng ta không kết thúc nhanh như vậy?”

Tôi ngây người, một niềm vui mãnh liệt dội vào lòng, tôi ôm chặt anh: “Anh có ấn tượng à? Anh đã nhớ ra điều gì?” Mộc Huyền do dự vài giây mới lên tiếng: “Tôi có cảm giác thời gian lâu hơn.”

Tôi mừng rỡ gật đầu: “Không sai, anh đã nhớ ra rồi? Chúng ta đúng là làm lâu hơn.”

Mộc Huyền nhíu mày nhìn tôi. Lúc này tôi mới chợt nhận ra, lời nói của tôi trước sau mâu thuẫn.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đỏ mặt lí nhí: “Đúng là chưa kết thúc... Anh còn lặp lại trình tự vừa rồi hai lần nữa.”

Mục Huyền ngán người, ánh mắt anh lại nóng rực. Sau đó, anh chậm rãi nở nụ cười vui vẻ.

“Ừ, tôi biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Rèm cửa sổ màu vàng nhạt bị ánh nắng ban mai nhuộm thành màu vàng rực rỡ. Không khí phảng phất mùi thơm của hoa cỏ và nước sông tinh khiết. Đây là một buổi sáng tinh mơ đẹp đẽ như trong mộng cảnh.

Tôi nằm nghiêng ở trên giường, hơi buồn ngủ nhưng không ngủ được. Bởi vì Mục Huyền ở đằng sau lưng tôi, nghiêm túc cắn müt, hoàn thành "bước cuối cùng". Thình thoảng toàn thân tôi run lên, tôi nhột đến mức không nhịn được cười, lại bị anh lật người, liếm mặt. Sau một hồi thân mật, anh mới ôm tôi nằm yên.

"Em ngủ thêm một lát nữa đi." Mục Huyền ngậm vành tai tôi.

"Hắn thì sao?" Dịch Phổ Thành hẹn hôm nay tụ họp.

Mục Huyền đại khái tưởng tôi lo lắng đến mối hiềm họa Dịch Phổ Thành, anh cất giọng nhàn nhạt: "Hôm nay tôi sẽ tìm cơ hội."

Tôi hiểu ý anh muốn tìm cơ hội giết Dịch Phổ Thành. Trầm mặc vài giây, tôi ôm cổ Mục Huyền: "Đối với em, điều quan trọng nhất là cùng anh rời khỏi nơi này. Anh đừng để bản thân bị thương."

Mục Huyền nhướn đôi mắt đen nhìn tôi, ánh mắt anh sâu thẳm, gương mặt hơi ửng đỏ. Tôi biết anh cảm động bởi câu nói của tôi. Trong lòng tôi rất ngọt ngào, tim cũng đập nhanh hơn. Anh cũng sẽ bày tỏ tình cảm với tôi đây chứ? Ví dụ như...

"Hoa Dao." Mục Huyền mở miệng. Mặt tôi nóng ran, tôi căng thẳng chờ đợi anh nói tiếp.

"Chúng ta làm lại một lần nữa đi." Thanh âm của anh trầm thấp và dịu dàng.

Tôi ngán người, khóc dở mếu dở. Haizz...đây chính là cách biểu đạt tình cảm của Mục Huyền.

"Tuyệt đối không được! Em mệt lắm rồi!" Tôi lập tức chuyển đề tài khác: "Đúng rồi, em từng nói cho anh biết, Dịch Phổ Thành có thể thay đổi diện mạo, đóng giả làm người khác. Nhờ ngày nào đó hắn hồi phục trí nhớ, biến thành hình dạng của anh thì phải làm thế nào? Chúng ta phải định trước ám hiệu riêng mới được."

"Tôi sẽ không bị lừa, tôi có thể ngửi ra mùi của em."

Tôi nghĩ cũng phải, thế là tôi mở miệng: "Nhờ sau này chúng ta không cần thận lạc mất nhau. Khi gặp lại, em sẽ hỏi anh: "Chúng ta có thể thoát khỏi nơi này không?", anh hãy trả lời: "Thời tiết rất đẹp".

Mục Huyền mỉm cười, gật đầu. Tôi cũng cười, hai chúng tôi đều lặng thinh.

Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy nên nói chuyện trước kia với Mục Huyền, có khi giúp anh nhanh chóng khôi phục trí nhớ. Tôi cất giọng dịu dàng: "Anh gặp em năm em mười lăm tuổi. Anh đã chụp trộm rất nhiều ảnh của em bên dòng suối nhỏ. Con suối đó vừa sạch sẽ vừa trong lành, bên cạnh còn có cây cỏ thụ..."

Gương mặt Mục Huyền ẩn hiện ý cười: "Lần đầu tiên của chúng ta là lúc bấy giờ?"

"Tất nhiên không phải!" Tôi hết nói nới: "Lúc đó em vẫn chưa thành niên."

"Em kể tiếp đi."

"Ừ, anh từng dạy em cách điều khiển cơ giáp, một con vừa đen trùi trùi vừa cao bằng tòa nhà năm tầng. Lần đầu tiên anh đưa em đi mua quần áo, tại một tòa trung tâm thương mại ở "Vùng đất hoang vu"..."

Tôi kể hết chuyện nọ đến chuyện kia, Mục Huyền chỉ im lặng lắng nghe. Sau đó, tôi bất giác thiếp đi trong lòng anh lúc nào không hay.

***

"Tiểu thư, tiểu thư! Tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi!"

"Ồ..." Tôi lơ mơ nhận ra giọng nói này, lâu lắm: "Mạc Lâm, để tôi ngủ thêm một lúc nữa...mệt quá..."

Thanh âm của Mạc Lâm trở nên mơ hồ, chuyển thành tiếng tạp âm rè rè. Tôi bất mãn mở mắt, phát hiện tôi vẫn đang nằm trên chiếc giường ngày hôm qua, ánh nắng chiếu sáng nửa căn phòng. Mục Huyền vẫn ngủ say bên cạnh tôi.

"Là giả..." Tiếng nói ngắt quãng đột nhiên vang lên rõ ràng trong đầu tôi: "Tiểu thư...Ngài chỉ huy..."

Tôi giật mình, cả người tỉnh táo hoàn toàn. Đó là giọng nói của Mạc Lâm. Tôi rốt cuộc đang nằm mơ hay xuất hiện ảo giác?

Không phải nằm mơ. Bởi vì vừa rồi tôi đã thức giấc, tôi nghe thấy rõ mồn một thanh âm của Mạc Lâm, ở trong đầu óc tôi.

"Mạc Lâm! Mạc Lâm!" Tôi hét lên. Mục Huyền lập tức mở mắt, ngồi dậy ôm tôi: "Em sao thế?"

Tôi lắng nghe kỹ lưỡng xung quanh, chỉ có tiếng gió thổi và tiếng nước róc rách bên ngoài cửa sổ.

"Vừa rồi anh có nghe thấy tiếng Mạc Lâm nói chuyện không?" Tôi hỏi Mục Huyền.

Anh nhìn tôi: "Không có, tất cả vẫn rất yên tĩnh."

Tôi kể với Mục Huyền câu tôi nghe thấy vừa rồi, anh cau mày: "Là giả?"

Đúng lúc này, bên ngoài cửa sổ vang lên thanh âm vang vang: "Hai người xuống nhà đi, chúng ta phải xuất phát rồi." Là Dịch Phó Thành.

Mục Huyền ngồi dậy mặc quần áo. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt vô vẻ. Tôi gạt đầu, Mục Huyền mở cửa sổ, nói vọng xuống dưới: "Đợi một lát."

Tôi mặc quần dài, vừa ngẩng lên liền bắt gặp gương mặt trầm tĩnh, nhưng tỏa ra hàn khí băng giá, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Trong lòng tôi đột nhiên hồi hộp khác thường. Thanh âm của Mạc Lâm lại phảng phất bên tai tôi.

"Là giả...Tiểu thư...Ngài chỉ huy..."

Là giả...Ngài chỉ huy?

"Em xong chưa?" Giọng nói nhàn nhạt đột nhiên truyền tới, Mục Huyền quay người về phía tôi, ánh mắt anh trở nên ôn hòa hơn.

Tôi bừng tỉnh trong giây lát. Tôi đang nghĩ gì vậy? Mục Huyền sao có thể là giả? Cảm giác đụng chạm quen thuộc đó, lời nói và cử chỉ khiến tim tôi rung động đó, không ai có thể mô phỏng hoặc thay thế.

Tôi vội mặc áo, mỉm cười với anh: "Đi thôi!"

Gương mặt anh ẩn hiện ý cười. Anh tiến lại gần nắm tay tôi. Khi ngón tay lạnh lẽo của anh chạm vào tôi, tôi bất giác rung mình. Mục Huyền nhướng mắt nhìn tôi: "Em sao thế?"

"Không sao, em hơi lạnh."

Mục Huyền dừng bước, ôm tôi vào lòng. Tôi liền gạt bỏ ý nghĩ điên rồ, tựa vào lòng anh, cùng anh xuống nhà.

***

Mục Huyền và Dịch Phó Thành ở dưới nhà thảo luận vài phút, vạch ra kế hoạch tiếp theo.

Bọn họ quyết định tạm thời lưu lại thôn làng này. Chúng tôi một chút hiểu biết về hành tinh này, nên ở vị trí nào, xác suất được cứu thoát cũng như nhau. Hơn nữa, điều kiện của thôn làng quả thực không tồi.

Hôm nay chúng tôi phải đi vào rừng nhặt ít củi khô. Nếu có đội cứu nạn bay vào tầng khí quyển của hành tinh, chúng tôi có thể đốt lửa báo hiệu cấp cứu.

Qua một con sông là tới khu rừng sương mù dày đặc. Thổ nhưỡng ở đây vừa đen vừa ẩm ướt, cây trong rừng đều có màu xám trắng trắng táp. Mặt trời ban trưa chiếu ánh nắng xuống lớp lá dày đặc, khiến màn sương mù chuyển thành màu vàng nhạt.

Dịch Phó Thành đi đầu tiên, bóng lưng cao lớn của hắn vững chãi như cây cột, đường nét tràn đầy sức mạnh. Mục Huyền dắt tay tôi bước đi không nhanh không chậm, sắc mặt anh bình thản, phảng phất trầm tư điều gì đó. Cả khu rừng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của chúng tôi đập lên lớp lá dày.

Mặc dù bề ngoài tỏ ra bình thường nhưng trong lòng tôi nổi sóng, câu nói của Mạc Lâm luôn quanh quẩn trong đầu óc tôi.

Có hai khả năng: thứ nhất, đó hoàn toàn là ảo tưởng của tôi, dù sao trước đây hiện tượng này cũng từng xuất hiện. Tôi không cần thiết đào sâu suy nghĩ. Thứ hai, đúng là Mạc Lâm nói chuyện với tôi, thông qua một cách thức thần bí nào đó mà tôi không rõ.

Nếu là khả năng thứ hai, rốt cuộc Mạc Lâm muốn cảnh báo tôi điều gì? Cái gì là giả? Mục Huyền chắc chắn không phải là giả, lẽ nào Dịch Phổ Thành là giả?

Hoặc là...đầu óc tôi đột nhiên bùng tỉnh. Thế giới này là giả?

Tôi gần như lập tức phủ nhận suy đoán này. Không thể nào, mọi thứ ở đây đều rất chân thực. Khu rừng ẩm ướt, con lũ đáng sợ, bầy dã thú hung hãn...Hơn nữa, nếu là một thế giới giả tạo, sao chúng tôi có thể ở đây?

Đầu óc tôi bất giác nhớ đến những chuyện kỳ xảy ra mấy ngày qua.

Trước đó, khi chúng tôi ở vùng rừng núi, màu sắc của vạn vật thay đổi hàng ngày, từ xám, trắng sang đỏ, có lẽ còn cả màu khác. Nhưng ở nơi này tất cả đều bình thường.

Một ngày một đêm ở hành tinh này vừa vặn kéo dài 24 tiếng đồng hồ giống Trái đất.

Chúng tôi đụng phải vô số quái thú một sừng trên đỉnh núi, vậy mà chúng không hề phát ra tiếng động. Loài dã thú bình thường không thể nào như vậy.

Còn cả con nước lũ nhấn chìm cả lục địa trong chớp mắt. Chúng đến rất nhanh mà không có dấu hiệu báo trước.

Ở đây nguồn nước sạch sẽ, đất đai sạch sẽ, không gian sạch sẽ, đến thú một sừng cũng sạch sẽ vô cùng, cả hành tinh này không dính chút bụi bặm.

Còn xuất hiện cả thôn làng đẹp đẽ, dễ chịu, đồ vật đầy đủ, giống như chuẩn bị sẵn cho chúng tôi.

Cuối cùng, Mục Huyền và Dịch Phổ Thành cùng mất trí nhớ một cách trùng hợp...

***

"Các bạn của tôi, lại một điều bất ngờ đến với chúng ta." Giọng nói vang vang của Dịch Phổ Thành truyền tới. Tôi giật mình ngẩng đầu. Phía trước đã là tận cùng của khu rừng, thông qua cành lá thưa thớt, tôi nhìn thấy một bãi cỏ rộng xanh mướt, một tòa lâu đài bằng đá màu trắng hiện ra trước mắt chúng tôi.

Liên tưởng đến những điều vừa suy đoán, lại nhìn tòa lâu đài thần bí trước mặt, tôi bất giác hít một hơi sâu, sống lưng toát mồ hôi lạnh. Mục Huyền và Dịch Phổ Thành gần như đồng thời đầu nhìn tôi.

"Có chuyện gì vậy?"

"Sao thế?"

Đối diện với ánh mắt sắc bén của hai người đàn ông, tôi lắc đầu: "Không sao, em chỉ thấy hơi bất ngờ." Mục Huyền nhìn tôi chăm chú: "Đừng sợ." Dịch Phổ Thành đột nhiên nhếch mép nở nụ cười mang thâm ý nào đó. Hắn quay đầu đi ra khỏi khu rừng trước tiên. Dõi theo bóng lưng của hắn, nghĩ đến chuyện Mục Huyền sắp giết hắn, tôi bất giác cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ.

Tiến lại gần mới thấy, tòa lâu đài rất trắng lẽ. Tường ngoài là những tảng đá tròn nhẵn như ngọc thạch. Kiến trúc tòa lâu đài vừa tinh xảo vừa trang nhã. Dịch Phổ Thành đi đầu, giờ tay gõ cánh cửa lớn được làm bằng gỗ đỏ. Nào ngờ cửa không khóa, bị hắn nhẹ nhàng đẩy ra.

Cả tòa lâu đài không một bóng người như tôi dự đoán.

Khi đi kiểm tra từng phòng, chúng tôi không khỏi kinh ngạc. Bởi vì mỗi phòng ở đây đều trang trí lộng lẫy xa hoa, thậm chí chứa đầy vàng bạc châu báu.

Có căn phòng đầy đồ trang sức, kim cương, bạc, cũng có cả kim loại tôi chưa từng thấy bao giờ. Chúng có kiểu dáng phóng khoáng, óng ánh đẹp đẽ, khiến con người không thể rời mắt.

Có căn phòng toàn là quần áo phụ nữ, kiểu dáng trang nhã, hoa lệ, chất vải mềm mại, khiến tôi không khỏi động lòng.

Có phòng chứa đầy đồ chơi trẻ em rất đáng yêu. Lại có phòng chứa "đá năng lượng đất đỏ nhất dải ngân hà" như nhận xét của Dịch Phổ Thành, chúng phát ra ánh sáng lấp lánh...

Đến hoàng cung của hành Stan cũng không xa xỉ lộng lẫy như tòa lâu đài này. Hơn nữa, đa phần đồ đạc trong lâu đài đều chuẩn bị cho phụ nữ và trẻ nhỏ. Không biết chủ nhân ở đây là người thế nào?

Cuối cùng, tôi và Mục Huyền quay về đại sảnh ở tầng dưới, Dịch Phổ Thành không đi theo chúng tôi.

"Lâu đài của hoàng đế? Mẹ kiếp, xa xỉ không chịu nổi." Dịch Phổ Thành nói: "Anh đây không đóng gói mang đi thì thật có lỗi với lương tâm." Tất nhiên hắn không thể đóng gói tất cả, vì vậy hắn quyết định đi vào phòng chứa đá năng lượng, chăm chú lựa chọn những viên to nhất.

Đại sảnh tĩnh mịch vô cùng, xung quanh tường treo đầy những bức tranh sơn dầu trừu tượng theo phong cách Picasso. Mục Huyền buông người tôi, tiến lên phía trước quan sát kỹ lưỡng. Chắc anh muốn tìm ra manh mối nào đó.

Tôi lướt qua mấy bức tranh nhưng chẳng hiểu gì cả. Tâm tư của tôi cũng không để ở đó. Sau khi tới tòa lâu đài, tôi càng cảm thấy thế giới này có vấn đề.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác đưa mắt về phía cửa tòa lâu đài cách mấy bước chân. Tôi đột nhiên muốn quan sát thế giới ở bên ngoài nên chậm rãi tiến lại gần, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Tôi hoàn toàn chết sững.

Đây là...

Tại sao lại như vậy?

"Hoa Dao." Giọng nói nghi hoặc của Mục Huyền vang lên sau lưng tôi.

Tôi nuốt nước bọt, cất giọng run run: "Mục Huyền, anh mau lại đây đi. Bên ngoài..."

Bên ngoài không phải là thế giới vừa này.

Bầu trời xanh ngắt, ánh nắng chói chang, khu rừng rậm rạp, bãi cỏ rộng lớn...tất cả đều biến mất. Trước mắt tôi là một thế giới hỗn độn màu xám, tia sáng hình sóng nước ngang dọc, mờ mịt như đáy biển. Nhưng nó không phải là nước, cũng không phải sương mù. Nó giống một thứ vô hình trong suốt, nhưng tôi không nhìn rõ bên trong có gì.

Tôi lao đảo tựa vào cửa tòa lâu đài, ngược đầu lên trên, chỉ thấy vô cùng vô tận, nhìn xuống dưới, là vực sâu vạn trượng.

Trước mắt tôi bây giờ một mớ hỗn mang không giới hạn, chứ không phải là thế giới đẹp đẽ trước đó. Cả tòa lâu đài đơn độc lơ lửng trong không trung.

Sống lưng tôi đổ đầy mồ hôi lạnh, chân tay cũng lạnh toát. Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?

Mục Huyền đã đi đến bên cạnh tôi. Tôi đỡ đầu quay đầu nhìn anh. Anh cau mày, ánh mắt vụt qua một tia kinh ngạc.

"Mục Huyền..." Tôi lắp bắp, không thể thốt ra lời. Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý Mạc Lâm. Anh ta nói, hành tinh này, thế giới này là giả tạo.

Mục Huyền nhíu chặt đôi lông mày. Anh trầm mặc không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm hư vô ở ngoài cửa.

Một lúc sau, gương mặt anh ẩn hiện ý cười lạnh nhạt. Anh cất giọng dịu dàng mà lạnh lẽo: "Em nói đúng. Đây là cảnh tượng chỉ có trong không gian hư cấu."

Về mặt và ngữ khí của Mục Huyền rất quen thuộc với tôi, chứng tỏ anh đã tức giận. Nhưng không gian hư cấu là gì vậy?

Mục Huyền nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng sắc bén. Trầm mặc trong giây lát, thần sắc anh mới dịu đi, anh nói tiếp: "Hoa Dao, con người thật không thể xuất hiện trong không gian hư cấu. Nếu không gian này đúng là hư cấu, vậy thì chúng ta...không phải là chân thực."

Tôi giật mình kinh ngạc.

Tôi ngăn người nhìn Mục Huyền mấy giây, mới cất giọng nghi hoặc: "Vậy chúng ta là gì? Nếu em không phải là Hoa Dao chân thực, vậy em là gì?"

Nghe ra ngữ điệu run run của tôi, Mục Huyền gờ tay kéo tôi vào lòng, nói nhỏ: "Em đừng sợ, tôi sẽ đưa em ra ngoài."

Tôi ôm chặt lấy anh gạt đầu, lại nghe anh nói tiếp: "Bình thường, không gian hư cấu chỉ được tạo ra bởi kỹ xảo vi tính. Hình như có người nhốt ý thức của chúng ta trong không gian hư cấu này."

Hồ hấp của tôi ngưng trệ. Thì ra là vậy. Tôi bây giờ không phải là con người chân thực mà chỉ là ý thức của tôi?

Kỹ xảo vi tính? Đó chẳng phải là...

"Có thể đi được rồi." Giọng nói đầy ý cười của Dịch Phổ Thành từ phía sau vọng tới. Tôi rùng mình, quay người về phía hắn.

Dưới ánh đèn pha lê lấp lánh, Dịch Phổ Thành đứng trên bậc thang cách chúng tôi khoảng mười mét, tay hắn xách một cái va ly khá lớn, gương mặt nở nụ cười thư thái. Nhìn thấy chúng tôi, hắn rõ ràng ngây ra, đáy mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc. Sau đó hắn sải bước dài về phía chúng tôi.

"Mẹ kiếp! Đừng nói với tôi đây là không gian hư cấu!" Dịch Phổ Thành cất cao giọng, ánh mắt lạnh lùng của hắn hướng ra ngoài cánh cửa đằng sau lưng chúng tôi.

Tôi và Mục Huyền trầm mặc nhìn hắn tiến lại gần.

Hắn đang đóng kịch? Có điều, phản ứng của hắn rất chân thực, không giống người biết rõ nội tình.

Nhưng nếu đây đúng là không gian hư cấu, thì người có khả năng tạo ra không gian này nhất chính là bán người máy Dịch Phổ Thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ánh đèn pha lê rực rỡ chiếu sáng gương mặt Mục Huyền và Dịch Phổ Thành.

Dịch Phổ Thành đứng cách cửa tòa lâu đài tầm năm sáu mét. Gương mặt tuấn tú của hắn được phủ một lớp nộ khí, đôi mắt hắn hơi nheo nheo, ánh mắt mĩa mai và lạnh lẽo. Hắn đứng thẳng người, cơ bắp sau lớp áo sơ mi thể hiện rõ sự căng cứng, trông có vẻ trắng kiết, tràn đầy sức mạnh.

Dịch Phổ Thành vào lúc này, hơi đáng sợ.

Tôi bất giác lùi lại phía sau một bước, đứng sau lưng Mục Huyền, quan sát kỹ phản ứng của Dịch Phổ Thành. Bộ dạng của hắn có phần kỳ lạ, không giống người biết rõ sự tình.

Hắn đang đóng kịch?

Tôi đột nhiên rùng mình.

Không đúng, điều này cũng không đúng.

Con người Dịch Phổ Thành vừa gian xảo và ngạo mạn. Một khi bị chúng tôi lật tẩy âm mưu, hắn không lý nào tiếp tục giả bộ ngốc nghếch trước mặt chúng tôi.

Hơn nữa làm vậy tương đối mạo hiểm. Mục Huyền là người sáng suốt chẳng thua kém Dịch Phổ Thành, tiếp tục đóng kịch chẳng khác nào hành động cười trên lưng cọp.

Vậy chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Liệu có khi nào Dịch Phổ Thành tạo ra không gian hư cấu, nhưng hắn bị "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền tấn công nên bản thân hắn cũng mất trí và rơi vào không gian?

Xem ra, khả năng này là rất lớn.

Mục Huyền rõ ràng cũng nghĩ như tôi.

Bởi vì anh tiến lên phía trước, nhanh như tia chớp luôn ra đằng sau Dịch Phổ Thành. Sau đó, anh dùng ngữ khí vô cùng lạnh lẽo hỏi hắn: "Anh cũng cho rằng đây là không gian hư cấu?"

Anh cũng phần nộ và nghi hoặc như Dịch Phổ Thành.

Ánh đèn chiếu sáng gương mặt trắng ngần của Mục Huyền. Nhưng đôi mắt anh chìm trong băng giá, đen vô cùng, lạnh vô cùng, tĩnh vô cùng.

Tìm tôi đập thình thịch.

"Là không gian hư cấu." Dịch Phổ Thành vẫn nhìn chăm chú cảnh tượng hỗn mang ở bên ngoài: "Xem ra có người bằng cách nào đó nhốt ý thức của chúng ta trong máy tính..."

"Bụp." Một tiếng động cực lớn vang lên, tiếp theo là tiếng xương cốt gãy rắc rắc.

Thanh âm của Dịch Phổ Thành đột nhiên cắt đứt, biến mất trong cổ họng.

Mục Huyền đã vung tay phải, đánh một quyền rất mạnh vào lưng hắn. Từ góc độ của tôi, tôi thậm chí nhìn thấy nửa nắm đấm của Mục Huyền lún sâu vào thân thể Dịch Phổ Thành. Trong khi đó, vị trí anh tung nắm đấm tiếp theo, chính là trái tim của hắn.

Dịch Phở Thành bị dính liền hai chương, người lão đảo lắt lư nhưng hắn vẫn không gục ngã.

Thần sắc phần nộ và tình ngộ xuất hiện trong đôi mắt lúc nào cũng giấu cợt và ngạo đời của hắn. Gương mặt tuấn tú lập tức biến thành âm hiểm tàn nhẫn.

Cùng lúc đó, Dịch Phở Thành quay người, né tránh đòn tấn công của Mục Huyền, trong khi hắn nhanh như tia chớp tung nắm đấm vào đầu Mục Huyền.

Sắc mặt Mục Huyền phảng phất bị một lớp hàn khí bao phủ. Anh nghiêng đầu, né tránh cú đấm như vũ bão của Dịch Phở Thành. Đồng thời, anh túm lấy cánh tay Dịch Phở Thành vặn ngược.

Lại là tiếng rắc rắc vang lên. Áo sơ mi của Dịch Phở Thành ở khớp vai bị xé rách, xương tay của hắn đã bị gãy, suýt nữa bị Mục Huyền bẻ gãy làm đôi.

Dịch Phở Thành hừ một tiếng, giơ chân đạp mạnh vào bụng Mục Huyền. Lần này Mục Huyền không tránh kịp, cũng phát ra tiếng hự. Tôi đứng bên cạnh chứng kiến, tim như bị bóp nghẹt.

Nhưng Mục Huyền lập tức phản công bằng động tác mạnh mẽ hơn. Anh túm cánh tay bị thương của Dịch Phở Thành. Dịch Phở Thành đau đớn khựng lại, Mục Huyền liền túm đầu hắn đập mạnh vào tường.

Một tiếng động cực lớn vang lên. Bờ tường bị lõm một mảng, khu vực xung quanh cũng xuất hiện vết rạn nứt. Toàn thân Dịch Phở Thành bắt động.

Mục Huyền lạnh lùng nhắc đầu Dịch Phở Thành lên xem xét. Gương mặt hắn nhầy nhụa máu tươi, không còn nhìn rõ đường nét.

Tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh máu tanh khủng khiếp như vậy, cũng chưa bao giờ chứng kiến bộ dạng này của Mục Huyền.

Trước đó anh giết vô số thú một sừng, nhưng cũng chỉ đơn giản dùng một nắm đấm hay một cú đá là có thể hạ gục con thú, đâu giống bây giờ, tàn nhẫn bẻ gãy xương một người sống sờ sờ.

Ngắm nhìn gương mặt trắng trẻo lạnh lẽo, đôi mắt u ám của anh, tôi chỉ thấy đầu óc mù mịt. Đây mới đáng về thật sự của anh, bề ngoài thanh tú trầm tĩnh nhưng thực chất là một người đàn ông đáng sợ?

Vậy mà trước mặt tôi, anh luôn dịu dàng say mê, thậm chí còn thương xuyên đỏ mặt.

Đầu óc tôi đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ quỷ quái. Nếu một ngày nào đó tôi phản bội anh, anh sẽ đối xử với tôi như thế nào?

Chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy đáng sợ.

Tôi vội vàng gạt bỏ ý nghĩ đó, tiếp tục quan sát bọn họ. Mặt đất bỗng chao đảo.

Mặt đất chao đảo?

Tôi cúi xuống, nền đất dưới chân vẫn yên tĩnh, không có gì bất thường.

Tôi lại ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông. Mục Huyền đang túm ngực áo Dịch Phở Thành, nhắc cả người hắn lên cao. Dịch Phở Thành hai mắt nhắm nghiền, dường như đã bất tỉnh.

Khóe miệng Mục Huyền ẩn hiện ý cười rất nhạt.

"Một khi hắn chết, không gian này sẽ biến mất. Chúng ta có thể thoát ra ngoài." Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo của Mục Huyền vang lên.

Nghe anh nói vậy, tôi đột nhiên cảm thấy không đành lòng.

Nhưng chúng tôi buộc phải giết Dịch Phở Thành, chẳng còn cách nào khác.

Tôi quay đầu sang một bên, không muốn chứng kiến cảnh chết chóc máu tanh.

Dưới chân đột nhiên lại chao đảo.

Tôi đứng không vững, ngã xuống nền nhà. Ở phía trước, thân hình Mục Huyền cũng lắt lư. Anh gần như lập tức quay đầu nhìn tôi, sắc mặt anh thay đổi, anh liền ném Dịch Phở Thành xuống đất, lao về phía tôi.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, tôi hoàn toàn sửng sốt.

Cầu thang màu nâu thẫm như được làm bằng giấy, từ dưới lên trên đứt đoạn và sụp đổ. Trần nhà trên đầu chúng tôi nứt toác ra, Bốn bức tường xung quanh nhanh chóng lùi lại phía sau, biến mất trong hư vô màu xám, khiến nóc tòa lâu đài sụp xuống.

Nền đá dưới chân chúng tôi đang nhanh chóng rơi xuống dưới, phảng phất rơi vào vực sâu không đáy. Trong khi đó, diện tích mặt đất không ngừng thu hẹp.

Cả tòa lâu đài tan biến với tốc độ không thể tin nổi.

Sờ dĩ xảy ra hiện tượng này là do Dịch Phổ Thành, người tạo ra không gian bị thương? Lẽ nào không gian đang sụp đổ? Lẽ nào chúng tôi có thể thoát ra ngoài?

"A..." Tôi cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, cả người rơi tự do xuống bên dưới. Nền đá dưới chân tôi đã tách ra khiến tôi không còn chỗ bám trụ.

Một hình bóng rơi vào tầm mắt, tôi nhìn thấy Mục Huyền bay người về phía tôi, gương mặt trắng trẻo của anh căng thẳng đến mức hung dữ. Anh đã kịp thời tóm tay tôi.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen lao vào Mục Huyền.

Là Dịch Phổ Thành!

Gương mặt hiểm ác của hắn vụt qua. Tôi thấy hắn tung nắm đấm vào đầu Mục Huyền. Mục Huyền không hề để ý đến hắn mà chỉ nhìn tôi chăm chú.

"Bụp, bụp". Liên tục hai cú đấm nhanh như xẹt điện trúng đầu Mục Huyền. Gương mặt thanh tú của anh rúm rỏ, anh nhắm mắt, cả người bị Dịch Phổ Thành đánh bay xuống dưới.

Tôi ra sức tóm chặt tay anh nhưng vô ích.

Sau đó, tôi cảm thấy thân thể như một hòn đá đứt dây rơi trong không trung. Đồng thời, nền nhà nơi Mục Huyền và Dịch Phổ Thành vừa đứng cũng sụp đổ, Dịch Phổ Thành rơi theo chúng tôi.

***

Khi tỉnh lại, tôi đơn độc nằm trên mặt đất đầy lá cây. Xung quanh là khu rừng u ám, sương mù dày đặc khiến tầm mắt của tôi trở nên mơ hồ.

Hồi tưởng lại cảnh từ tòa lâu đài rơi xuống. Tôi nhớ rõ, sau khi mọi ánh sáng biến mất, đột nhiên xuất hiện một dòng khí lưu như thủy triều đập mạnh vào người tôi. Tôi bị dòng khí lưu đó xô đi rất xa. Trong khi đó, tôi cũng nhìn thấy Mục Huyền và Dịch Phổ Thành bị dòng khí lưu va đập ở trên đầu tôi. Hai người bay về hai phương hướng khác nhau, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tiếp theo là lớp hoa văn, hoa văn màu tối, hoa văn vô cùng vô tận, giống một bức tường kín mít từ bốn phương tám hướng vây quanh tôi. Tôi rơi xuống với tốc độ nhanh ở trong bức tường hoa văn đó, chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì, cho đến khi tôi bị ngất đi.

Mục Huyền đang ở đâu?

Anh liên tục bị Dịch Phổ Thành tấn công vào đầu...Bây giờ không biết anh thế nào rồi?

Tìm tôi nhói đau, tôi phải đi tìm anh, phải đi cứu anh.

Tôi cố ép bản thân bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, xem có thể phân biệt phương hướng, như vậy tôi sẽ không bị lạc đường. Tôi bỗng ngăn người khi bắt gặp một hiện tượng kỳ quái. Qua khe hở giữa hai cây cổ thụ, tôi thấy một đường sáng nhỏ màu lam nhạt rất dài trên nền trời u ám.

Đó là thứ gì vậy?

Lẽ nào máy bay cứu nạn đã tới đây? Không thể, chúng tôi đang ở trong không gian hư cấu cơ mà.

Tìm tôi đập thình thịch. Tôi vội vàng chạy vài bước, tới chỗ cây cối thưa thớt. Từ nơi này, tôi càng nhìn rõ bầu trời hơn. Vừa ngẩng đầu, tôi lập tức hóa đá.

Vô số tia sáng màu lam nhạt ngang dọc cắt nhau trên bầu trời. Tôi lơ mơ thấy ánh sáng màu trắng tỏa ra từ tia sáng màu lam nhạt đó. Trông nó giống...vết rạn nứt.

Không sai, chính là vết nứt. Tôi vô cùng xúc động, lẽ nào không gian này đã bị rạn nứt?

Mục Huyền nói, một khi giết chết Dịch Phổ Thành, không gian hư cấu sẽ biến mất, chúng tôi có thể thoát ra ngoài. Vừa rồi Dịch Phổ Thành bị trọng thương, nên tòa lâu đài mới sụp đổ, những vết nứt này mới xuất hiện? Nhất định là như vậy.

"Hoa Dao..." Một thanh âm yếu ớt từ phía sau truyền tới. Tôi mừng rỡ quay đầu.

Thân hình đàn ông cao lớn đang đứng tựa vào thân cây cách tôi mười mấy mét. Một tay anh bám vào cành cây, gương mặt tuấn tú ẩn hiện trong tán lá kia chính là Mục Huyền.

"Mục Huyền, anh...anh thế nào rồi?" Viên mắt tôi cay cay, tôi vội vàng chạy qua bên đó. Ai ngờ vì quá gấp gáp, tôi vấp chân ngã sõng soài trên mặt đất. May mà đất ở đây khá xốp mềm nên tôi không bị đau. Tôi chống hai tay đứng dậy. Vừa ngẩng đầu, tôi liền bắt gặp ánh mắt quan tâm lo lắng của Mục Huyền.

Tôi ngây người, cảm thấy có gì đó không đúng.

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi mở miệng.

"Mục Huyền, chúng ta có thể thoát khỏi nơi này không?"

Ánh mắt anh trở nên kiên định như thường lệ: "Có thể, tôi sẽ đưa em ra ngoài."

Đầu óc tôi nổ bùng một tiếng, sống lưng bắt đầu tứa mồ hôi lạnh.

Đúng vậy, tôi đã nhận ra điểm bất thường. Nếu là Mục Huyền, chứng kiến tôi bị ngã, dù anh có bị thương nặng đến mức không đi nổi, anh cũng sẽ bò đến ôm tôi. Còn người đàn ông trước mặt chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt quan tâm lo lắng...

Hắn đang đóng giả Mục Huyền, hắn đã nhớ ra bản thân có khả năng biến thành người khác.

Hắn...đã hồi phục trí nhớ.

Tôi cố đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng, giả bộ đau đớn, vừa xoa bóp tay chân vừa chậm rãi đứng dậy. Làm thế nào bây giờ? Tôi cứ vờ như chưa phát hiện ra sự thật, đi đến bên hắn rồi tìm cơ hội trốn thoát? Không được, tuyệt đối không thể làm vậy. Nếu rơi vào tay hắn, hắn nhất định sẽ dùng tôi uy hiếp Mục Huyền.

Tôi chỉ có thể bỏ chạy. Hắn bị thương nặng, tôi có cơ hội trốn thoát cũng không biết chừng.

Nghĩ đến đây, tôi cúi xuống để tránh nhìn hắn rồi lập tức quay đầu chạy thực mạng.

Rừng cây vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của tôi. Tầm mắt của tôi lắc lư đảo đảo như bị động đất, cây cối xung quanh u ám, ngày càng đáng sợ vô cùng. Tôi ra sức bỏ chạy, không dám quay đầu. Nhưng đôi tai tôi nghe rõ, đằng sau không hề có tiếng động.

Điều này khiến tôi nhẹ nhõm một chút. Xem ra hắn bị thương nặng mới không đuổi theo tôi. Đồng thời, tôi càng khẳng định, hắn chính là Dịch Phố Thành. Nếu là Mục Huyền, chắc chắn anh sẽ không để tôi chạy mất.

Không biết bao lâu sau, tôi thật sự chạy không nổi, tựa vào một thân cây thờ hồng học. Tôi đoán tôi đã cắt đuôi Dịch Phố Thành.

Tôi đưa mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh. Nơi này vẫn là rừng rậm không có tận cùng. Vết nứt trên bầu trời vẫn tỏa ánh sáng nhàn nhạt. Ở khu rừng bên phải phía trước thấp thoáng có luồng sáng.

Nghỉ ngơi một lúc, tôi quyết định đi về nơi phát ra ánh sáng. Nào ngờ mới đi vài bước, tôi liền nhìn thấy một thân hình cao lớn ở đằng sau thân cây phía trước.

Tôi sợ đến mức hồn bay phách tán, ngây người bất động. Đúng lúc này, người đó cũng cất bước về phía tôi. Đường nét gương mặt dần hiện rõ, mái tóc ngắn rối bời, gương mặt thanh tú, đôi mắt và lông mày đen nhánh, và ánh mắt sáng ngời quen thuộc. Trái tim đang treo lơ lửng của tôi cuối cùng cũng về vị trí cũ. Tôi vui mừng đến mức không nói thành lời.

Là Mục Huyền, đúng là anh!

"Hoa Dao!" Anh cất giọng khàn khàn.

"Mục Huyền!" Tôi chạy đến ôm chặt thắt lưng anh: "Em đã gặp anh, tốt quá!"

"Đừng sợ!" Anh ôm chặt người tôi: "Có tôi ở đây."

Tôi ghen ngào: "Em sợ chết đi được! Em vừa gặp Dịch Phố Thành, hắn đóng giả..." Chưa kịp nói hết câu, toàn thân tôi bỗng cứng đờ.

Tôi ngẩng đầu nhìn Mục Huyền rồi chậm rãi buông tay khỏi thắt lưng anh, mở miệng một cách khó nhọc: "Mục Huyền, chúng ta có thể thoát khỏi nơi này không?"

Anh trầm mặc trong giây lát, đột nhiên phì cười.

"Có phải tôi nên trả lời: không thể?" Vừa nói, anh vừa cầm cổ tay tôi, từ từ siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49

Vệt sáng màu lam nhạt từ kẽ lá loang lổ, chiếu xuống gương mặt lúc ẩn lúc hiện của người đàn ông bên cạnh tôi. Trên gương mặt thanh tú thuộc về Mục Huyền là ý cười thích thú. Đôi mắt đen nheo lại đầy nguy hiểm, không hề có vẻ dịu dàng của Mục Huyền mà chứa đầy nộ khí.

Tôi cảm thấy toàn thân trĩu nặng như bị đeo gông. Bàn tay hần giống gọng sắt siết chặt tay tôi, khiến tôi đau đến tận xương tủy.

Nhưng tôi làm sao chịu ngồi yên chờ chết? Tôi dùng hết sức lực, vung một nắm đấm vào vết thương trên ngực hần.

Ai ngờ nắm đấm vừa tung ra, tôi liếc nhìn thấy khoe miệng hần cong lên. Tôi giật mình, đột nhiên bị hần ôm eo, toàn thân mất đà ngã vào lòng hần. Nắm đấm của tôi hệt trong không trung.

Tôi bị Dịch Phổ Thành ôm chặt vào lòng, mặt tôi áp sát ngực hần, không thể động đậy. Mùi đàn ông xa lạ bao vây tôi. Đó là mùi máu tanh, mùi thuốc lá, mùi mồ hôi, và cả khí nóng thổi ra từ miệng hần... hoàn toàn khác với vòng tay của Mục Huyền.

Dịch Phổ Thành cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt đen của hần sáng quắc.

“Thử tấn công tôi một lần nữa xem nào?”

Tôi trầm mặc không lên tiếng.

Có lẽ cảm thấy đã uy hiếp được tôi, Dịch Phổ Thành liền buông người tôi, nhưng hần vẫn đặt tay lên thắt lưng của tôi. Năm ngón tay xòe ra, bấm vào đốt xương phảng phất chỉ cần tôi giây giữa, hần sẽ bóp nát xương của tôi.

Tôi không dám động đậy. Lúc này, hần đột nhiên cúi đầu, thò tay xuống dưới, bắt đầu cời thắt lưng.

Tôi giật mình kinh hãi. Lẽ nào hần muốn làm nhục tôi, nhằm mục đích đả kích Mục Huyền?

“Anh định làm gì hả?” Tôi cất giọng run run.

Dịch Phổ Thành đã cời khóa thắt lưng nhưng vẫn chưa rút ra. Hần nhướn mày nhìn tôi, ánh mắt của hần khiến toàn thân tôi lạnh buốt. Tôi lập tức hét lên: “Dịch Phổ Thành, đàn ông đường đường chính chính đối đầu với đàn ông, lẽ nào anh định dùng thủ đoạn ức hiếp một người phụ nữ để chiến thắng đối thủ? Anh có còn là đàn ông không hả?”

Dịch Phổ Thành là người tự cao tự đại, tôi chỉ có thể trông chờ vào phép khích tướng.

Dịch Phổ Thành hơi sững người, ánh mắt hần dò xét tôi một lượt, tôi gương mặt nhìn hần chằm chằm.

Dịch Phổ Thành đột nhiên nhếch miệng cười, ngữ khí mang hàm ý sâu xa: “Tôi có phải là đàn ông hay không? Cô từng chứng kiến rồi còn gì?”

Tôi ngây ra. Bất gặp ánh mắt nửa cười nửa không của hần, tôi đột nhiên hiểu ra vấn đề. Hần muốn nhắc đến chuyện hần đóng giả làm A Đạo Phổ, bị tôi và Mạc Lâm tình cờ bắt gặp...

Cảnh đó lại xuất hiện trong đầu óc tôi, khiến hai má tôi nóng ran. Tôi vô thức né tránh ánh mắt của hần. Lúc này, Dịch Phổ Thành bỗng nắm cổ tay tôi: “Cô hãy tháo thắt lưng của tôi, dùng thắt lưng trói hai tay cô. Anh đây còn chưa đói khát đến mức chơi đàn bà vào lúc này.”

Tôi lập tức ngẩng đầu, hần đã thu lại nụ cười, để lộ vẻ mặt đáng sợ. Nhưng tôi lại thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là vậy, hần làm tôi sợ chết khiếp.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, muốn tôi cưỡng gian cô sao?” Dịch Phổ Thành nheo mắt.

Tôi vội vàng giơ tay rút thắt lưng da trên người hần.

Thắt lưng da màu đen vừa mềm mại vừa chắc chắn. Dịch Phổ Thành cầm thắt lưng, vòng qua hai tay tôi. Vài giây sau, hai tay tôi bị trói chặt. Hần thắt nút vừa nhanh vừa phức tạp. Tôi nghĩ với khả năng của tôi, không thể tháo nút thắt này.

Khi Dịch Phổ Thành hoàn tất việc trói tay tôi, tôi ngẩng đầu, liền giật bắn mình. Không biết hần khôi phục diện mạo từ lúc nào. Hần đang ngẩng đầu quan sát tia sáng trên cao.

Khu rừng vẫn âm u u u, thân hình cao lớn của Dịch Phổ Thành như bức tường kiên cố. Trên gương mặt tuấn tú, đôi mắt nổi bật giống hai ngọn đèn phát sáng: “Còn chần chờ gì nữa? Mau đưa tôi rời khỏi không gian này!”

Tôi bị hần kéo đi hai bước, đột nhiên có phản ứng, hoàn toàn sững sờ.

Dịch Phổ Thành bảo tôi đưa hần rời khỏi không gian hư cấu? Hần có ý gì vậy?

Đây không phải là... không gian do hần tạo ra hay sao?

Nhận ra sự nghi hoặc của tôi, Dịch Phố Thành liếc tôi một cái: “Không muốn? Cô định ép tôi cưỡng gian rồi giết chết cô? Hay là cô mong chờ Nặc Nhĩ đến cứu cô?” Khóe miệng hắn ẩn hiện ý cười lạnh lẽo: “Mạng sống của cô đang ở trong tay tôi, hắn tìm đến đây thì làm được gì? Đừng ngoài xem hai chúng ta thân mật?”

Về mặt hắn vẫn là vẻ nham hiểm đó, nhưng dường như mang theo một tia sốt ruột, phảng phất... hắn chỉ hận không thể rời khỏi không gian quỷ quái này ngay lập tức.

Bắt gặp bộ dạng của Dịch Phố Thành, trong lòng tôi bỗng dâng lên nỗi bất an. Nỗi bất an đó khiến tôi nóng ruột, tôi liền mở miệng hỏi hắn: “Dịch Phố Thành, tôi không rõ anh đang nói gì. Rốt cuộc anh muốn làm gì, không gian hư cấu này chẳng phải do anh tạo ra hay sao?”

Dịch Phố Thành gần như nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, nhưng hắn lập tức nở nụ cười ác độc: “Còn giả bộ ngốc nghếch? Xem ra cô muốn chọc giận tôi thật rồi.”

Tôi giật mình, nỗi bất an ngày càng khuếch tán, cổ họng khô rát vô cùng. Tôi túm lấy tay áo Dịch Phố Thành, lắp bắp hỏi hắn: “Không gian... không phải... do anh tạo ra à?”

Dịch Phố Thành nhìn tôi, biểu hiện dần trở nên nặng nề như không thể tin nổi: “Cô thật sự cho rằng do tôi tạo ra?”

Tôi gật đầu: “Tôi luôn nghĩ là anh. Nếu không tại sao chúng ta lại ở đây? Anh chẳng phải là người máy sao?”

“Mẹ kiếp!” Dịch Phố Thành bóp tay tôi, vẻ mặt thể hiện rõ sự phẫn nộ: “Tôi là bán người máy vũ trang loại hình chỉ huy trí năng, chứ có phải là tổ hợp vi tính loại hình lớn của liên minh Ngân Hà đâu? Nếu tôi có khả năng tạo ra không gian, tôi còn đi đánh nhau làm gì? Trực tiếp tạo ra không gian chết tiệt làm địa điểm du lịch kiếm tiền cho xong.”

Tôi sửng sốt, nhất thời không nói nên lời.

Hắn... không phải là người tạo ra không gian thật sự?

Dịch Phố Thành nhìn tôi, khóe miệng hắn nhếch lên thành nụ cười lạnh nhạt: “Xem ra cô cũng không rõ nội tình. Bây giờ thì thú vị rồi. Chỉ có ba chúng ta cùng xảy ra chuyện. Không phải tôi, chắc chắn cũng không phải cô. Cô thử nói xem, ai là người tạo ra không gian?”

Ba người, không phải tôi, chắc chắn cũng không phải cô. Cô thử nói xem, ai là người tạo ra không gian?

Câu nói của Dịch Phố Thành như một nhát búa gõ mạnh vào tim tôi. Tôi đờ đẫn nhìn hắn, cảm thấy khó tin vô cùng. Đồng thời, đầu óc tôi vụt qua một số ý nghĩ và manh mối mơ hồ nào đó, nhưng tôi không thể nắm bắt.

Trầm mặc trong giây lát, tôi ngẩng đầu, nói chậm rãi: “Không thể nào. Tại sao anh ấy lại tạo ra không gian này? Hôm đó anh cũng thấy rồi đấy. ‘Sức mạnh tinh thần’ của anh ấy rất lợi hại, anh ấy không cần thiết tạo ra không gian để đối phó anh. Hơn nữa, làm sao anh ấy có thể để tôi lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm được? Chắc anh cũng biết anh ấy đối xử với tôi ra sao?”

Nghe tôi nói vậy, Dịch Phố Thành nhúm mày, nhất thời không lên tiếng.

Trầm ngâm vài giây, hắn đột nhiên ngẩng đầu nở nụ cười khó nắm bắt: “Nếu đã vậy, chúng ta hãy đi tìm hắn. Là hắn cũng được, không phải hắn cũng chẳng sao, tôi nhất định phải phá không gian này để thoát ra ngoài.”

***

Dưới ánh sáng của vết nứt, cả khu rừng sương mù ẩm ướt, chìm trong màu lam nhàn nhạt. Phía trước lơ mơ có tiếng nước chảy, Dịch Phố Thành dẫn tôi đi về bên đó.

Tôi không rõ hắn định dùng cách nào để tìm ra Mục Huyền. Nhưng tôi nghĩ, dù sao cũng đã rơi vào tay hắn, để hắn đi tìm Mục Huyền chắc chắn nhanh hơn tôi. Bây giờ tôi chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Ban đầu, Dịch Phố Thành vẫn hơi lom khom đi sau lưng tôi. Một lúc sau, hắn vượt lên trước tôi, thân hình thẳng tắp, bước đi bình ổn. Xem ra, vết thương của hắn hồi phục rất nhanh.

Điều này khiến tôi càng lo cho Mục Huyền.

Xung quanh rất yên tĩnh, Dịch Phố Thành không nói chuyện. Không khí trầm mặc dễ khiến con người ta nghĩ ngợi lung tung, nhớ đến những lời vừa rồi của Dịch Phố Thành, trong lòng tôi lại bắt đầu hỗn loạn.

Tuy tôi phủ nhận suy đoán của hắn, nhưng đầu óc tôi vẫn tồn tại nghi hoặc. Nghi hoặc này quanh quẩn không chịu tan biến, mỗi giây mỗi phút trôi qua, nó càng trở nên rõ ràng.

Tôi bất giác hồi tưởng lại một số sự kiện ly kỳ khi chúng tôi ở trong không gian này.

Thế giới có các loại màu sắc, mỗi ngày đổi một màu.

Một ngày đêm dài hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Quái thú một sừng và con lù đột ngột xuất hiện.

Cả thế giới không nhiễm bụi, sạch sẽ như thế giới vô khuẩn.

Khoan đã, thế giới vô khuẩn?

Lúc tạo ra không gian hư cấu, ai có thể coi trọng phương diện này như vậy?

Tôi đột nhiên dừng bước, đứng ngậy người một chỗ. Tim tôi đập ngày càng nhanh hơn, trong lòng tôi ngày càng căng thẳng và sợ hãi. Mọi manh mối phảng phất như một tia sáng khiến đầu óc tôi thông suốt. Cuối cùng, một diện mạo hiện ra rõ ràng.

Thế giới không nhiễm bụi, là do anh mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng.

Một ngày đêm kéo dài hai mươi bốn tiếng, giống quê hương Trái Đất của tôi.

Tòa lâu đài chất đầy châu báu, quần áo, đồ chơi trẻ em. Trước đây, khi đi mua sắm cùng tôi, anh cũng để mặc tôi tiêu xài tùy ý...

Không, không chỉ có vậy.

Ngày hôm trước thế giới còn là màu trắng, tôi nói với anh: “Không phải có cả màu đỏ cam vàng xanh tím đỏ chứ?” Hôm sau thế giới lập tức biến thành màu đỏ. Dịch Phổ Thành còn trên chọc đã bị tôi nói trúng.

Thậm chí ngày hôm trước nữa, khi thế giới vẫn còn một màu xám, tôi từng nói ‘nước trông có vẻ bẩn’. Ngày hôm sau, thế giới đã biến thành màu trắng sạch sẽ.

Chúng tôi cần đồ ăn, hôm sau liền xuất hiện thú một sừng làm thức ăn cho chúng tôi...

Khi tôi và anh lần đầu tiên tránh Dịch Phổ Thành. Ở dưới chân núi, tôi nói nhớ chiếc giường lớn và đồ ăn ở nhà, ngủ trong hang động bị đau lưng. Hôm sau, con hồng thủy đã đưa chúng tôi tới một thôn làng đẹp đẽ, muốn gì có nấy.

Ban đầu, tôi tưởng rằng Dịch Phổ Thành bị ăn đòn của Mục Huyền đến mức bị thương nặng, bầu trời mới xuất hiện vết nứt. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại mới thấy, Mục Huyền cũng liên tiếp đánh chường của Dịch Phổ Thành. Vì vậy, những vết nứt là do anh bị thương mới xuất hiện?

Nhưng nếu không gian do anh tạo ra, tại sao chúng tôi lại bị thú một sừng tấn công? Tại sao chúng tôi suýt chết trong con nước lũ? Tại sao vừa rồi, anh có thể bị Dịch Phổ Thành đánh đến mức thâm hại như vậy?

***

Vùng trán và hai lòng bàn tay tôi bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Không gian này rất có khả năng do Mục Huyền tạo ra, chính là dùng ‘sức mạnh tinh thần’ của anh.

Nhưng chắc chắn anh không biết điều đó, bằng không anh đã chẳng giấu diếm tôi.

Có lẽ tiềm thức của anh dù muốn nhưng cũng không thể khống chế không gian này, nên mới xuất hiện tình trạng mất kiểm soát đầy nguy hiểm.

Tại sao chứ?

Lẽ nào bởi vì...

“Chính hắn đã tạo ra không gian hư cấu, nhưng hắn không ý thức được, cũng không thể khống chế không gian.” Thanh âm của Dịch Phổ Thành vang lên bên tai tôi.

Tôi giật mình kinh hãi, tại sao Dịch Phổ Thành nắm được suy nghĩ trong đầu tôi?

Tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên, Dịch Phổ Thành nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt hắc sắc bén và lạnh lẽo: “Sắc mặt của cô rất tệ, bởi vì cô cũng nghĩ như vậy, đúng không?”

“Ý anh là gì?” Tôi mở miệng một cách khó nhọc.

“Chẳng phải ‘sức mạnh tinh thần’ của hắn bị tổn thương không thể sử dụng hay sao? Vào ngày cưới của hai người, hắn miễn cưỡng tung ra ‘sức mạnh tinh thần’ mạnh khủng khiếp, hoàn toàn vượt quá giới hạn chịu đựng của chính bản thân hắn. Làm vậy, bộ não tải trọng ‘sức mạnh tinh thần’ chắc chắn bị tổn thương. ‘Sức mạnh tinh thần’ bị mất khống chế nên mới tạo ra không gian hỗn loạn này.”

Tôi ngậy người nhìn Dịch Phổ Thành, cổ họng như bị nhét một hòn đá lớn, khó chịu vô cùng.

Tôi biết hắn nói đúng, bởi tôi cũng nghĩ như hắn. Mạc Lâm từng kết luận, nếu Mục Huyền sử dụng ‘sức mạnh tinh thần’ quy mô lớn trong vòng nửa năm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vì vậy bây giờ, ‘sức mạnh tinh thần’ của Mục Huyền đã bị mất kiểm soát?

Sau đó, Dịch Phổ Thành cất giọng mỉa mai, nhấn mạnh từng từ một: “Mục Huyền đã bị điên rồi.”

Tìm tôi nhói đau, tôi hét lên với hắn: “Anh ấy không bị điên. Anh ấy chỉ là không biết sự thật. Lúc ở cùng tôi, anh ấy hoàn toàn bình thường.”

Thanh âm lạnh lùng của Dịch Phổ Thành lại vang lên, như xát muối vào lòng tôi: “Người ở cùng cô mấy ngày qua chỉ là ý thức của hắn. Thế giới chúng ta đang ở, cũng là ý thức của hắn. Cô thử nói xem, có phải hắn bị điên hay không?”

Lòng tôi chùng xuống, một luồng khí nóng chua xót chui vào mắt tôi.

Nghĩ đến chuyện Mục Huyền không ý thức được bản thân anh đang làm gì, anh một lòng một dạ muốn đưa tôi thoát khỏi nơi này, nghĩ đến chuyện lúc anh mất trí, anh cho biết, tôi khiến anh không thể cưỡng lại... Lòng ngực tôi đau buốt, nước mắt chảy giàn giụa, không có cách nào kiềm chế nổi.

“Đừng khóc nữa.” Dịch Phổ Thành cất giọng lạnh lùng.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng tôi đột nhiên nảy sinh nỗi oán hận. Nếu không phải do hắn gây ra mọi chuyện, chúng tôi sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Tôi ngẩng đầu, cất giọng nghẹn ngào: “Tại sao anh lại tấn công chúng tôi vào ngày cưới của chúng tôi? Rõ ràng là do anh xâm nhập ‘Vùng đất hoang vu’ trước, là anh không thắng nổi anh ấy. Chúng tôi cũng hy sinh bao nhiêu người, anh còn đến trả thù, còn định giết anh ấy. Bây giờ thì hay rồi, chúng ta đều rơi vào...”

Tôi chưa nói hết câu, cổ tay đột nhiên bị Dịch Phổ Thành siết chặt đến mức đau buốt. Tôi cắn môi không lên tiếng, nhưng đôi mắt u ám của hắn toát ra vẻ tàn ác, khiến tôi rùng mình, nước mắt bất giác ngừng chảy.

Ai ngờ vài giây sau, Dịch Phổ Thành buông tay, thần sắc cũng trở nên bình tĩnh.

Sau đó, hắn mở miệng, ngữ điệu trầm thấp lạnh lùng, khiến tim tôi hoàn toàn rơi xuống vực sâu không đáy.

“Hoa Dao, chỉ còn cách giết Nặc Nhĩ, chúng ta mới có thể thoát ra ngoài.”

***

Trong lúc tâm trạng rối bời, tôi bị Dịch Phổ Thành kéo về phía trước. Đầu óc tôi toàn là gương mặt thanh tú của Mục Huyền. Tôi biết nói sự thật với anh kiểu gì? Làm thế nào để thoát khỏi tay Dịch Phổ Thành?

Nghĩ đến đây, tôi quay sang Dịch Phổ Thành. Hắn vừa dừng bước, ngồi xổm bên bờ một con suối nhỏ trong rừng, lấy tay múc nước uống. Dòng nước phát ra ánh sáng mờ mờ, càng tôn thêm gương mặt u ám của hắn.

“Cô không uống nước sao?” Dịch Phổ Thành bất chợt ngừng đầu hỏi tôi.

Cả ngày nay không một giọt nước vào miệng, vừa rồi lại khóc một trận, cổ họng tôi khô đến mức không chịu nổi. Tôi chẳng nói chẳng rằng đi đến bên bờ suối, cúi thấp đầu vào lòng suối để uống nước. Nhưng mặt nước quá thấp, tôi nghển cổ mãi mà vẫn không tới mặt nước.

Một bàn tay to lớn ở bên cạnh đột nhiên thò ra trước mắt tôi, nước trong lòng bàn tay hắn sóng sánh. Giọt nước không ngừng rơi xuống từ kẽ ngón tay hắn. Tôi hơi ngáy ra. Dịch Phổ Thành không biết đã ngồi xổm trước mặt tôi từ lúc nào. Đôi mắt đen của hắn lạnh lẽo quan sát tôi.

Do quá khát, tôi cũng không có ý định làm mình làm mẩy. Tôi cúi đầu uống nước. Mồm miệng chạm vào lòng bàn tay mềm mại ấm áp của Dịch Phổ Thành, truyền đến cảm xúc nhồn nhột, khiến tôi không thoải mái.

Khi tôi sắp uống xong, Dịch Phổ Thành đột nhiên thu tay, chỗ nước còn lại hắt hết vào quần tôi. Sau đó hắn bóp cằm tôi, ép tôi ngẩng mặt.

Ánh mắt hắn u ám, không một chút ý cười.

“Rất nhột, cô có biết không?”

Thanh âm trầm thấp đầy từ tính và ánh mắt sắc bén của hắn khiến tôi rùng mình. Sau đó, Dịch Phổ Thành từ từ áp sát mặt tôi, hơi thở nóng hổi của hắn phả vào mặt tôi.

Lẽ nào... hắn muốn hôn tôi?

Tuyệt đối không được!

Theo phản xạ, tôi nghiêng đầu né tránh.

“Hoa Dao.” Đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa, quen thuộc bất chợt vang lên.

Tôi chờ người, Dịch Phổ Thành đã buông cầm tôi. Hắn từ từ đứng dậy, lạnh lùng quan sát sau lưng tôi.

Tôi cũng gần như lập tức đứng dậy, quay đầu nhìn.

Dưới ánh sáng lam nhạt từ vết nứt trên bầu trời, một thân hình cao lớn rắn chắc từ từ tiến lại gần chúng tôi.

“Mục Huyền!” Một niềm vui to lớn dội vào lòng, gương mặt anh tuấn của anh mỗi lúc một gần, tôi chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không gian hư cấu gì đó cũng nặc kệ, ý thức hỗn loạn cũng mặc kệ. Tôi tin tưởng Mục Huyền, chỉ cần đi theo anh, chúng tôi chắc chắn có thể thoát ra ngoài.

Tôi vô thức muốn chạy về phía anh. Nhưng mới bước nửa bước, eo bỗng nhiên bị siết chặt. Tôi đã bị Dịch Phổ Thành kéo vào lòng.

“Đứng lại.” Giọng nói lạnh lùng của Dịch Phổ Thành vang lên trên đầu tôi.

Mục Huyền lập tức dừng lại. Anh đứng cách chúng tôi mười mấy bước, rồi ngẩng đầu nhìn chúng tôi.

Toàn thân tôi cứng đờ.

Mục Huyền mặc bộ quân phục mới toanh, anh đội mũ, đeo găng tay chỉnh tề. Ánh sáng lam nhạt hắt lên mặt anh, dung mạo anh vẫn tuấn tú như thường lệ, nhưng đôi mắt vốn đen nhánh của anh, lúc này biến thành một màu vàng đục, tôi còn không nhìn rõ đồng tử trong đôi mắt đó.

Chuyện này... chuyện này là thế nào? Mục Huyền không phải ở trạng thái hóa thú, tại sao mắt anh lại biến thành màu vàng? Hơn nữa, lúc anh hóa thú, chỉ có đồng tử đổi màu. Không giống bây giờ, cả tròng mắt bị một màu vàng đục lấp đầy.

Tôi đột nhiên nhớ tới cảnh anh bị Dịch Phổ Thành đâm liên tiếp hai cú vào đầu, trong lòng trĩu nặng.

Lẽ nào não bộ lại bị tổn thương một lần nữa, nên anh đã phát điên?

“Mục Huyền, không gian này là do anh dùng ‘sức mạnh tinh thần’ tạo ra. Chỉ khi nào anh chết đi, người ở bên trong mới có thể thoát ra ngoài.” Dịch Phổ Thành đột ngột mở miệng: “Bây giờ Hoa Dao đang ở trong tay tôi, anh định làm thế nào?”

Tôi giật mình, Dịch Phổ Thành chắc chắn đã phát hiện ra tình trạng bất thường của Mục Huyền. Hắn biết đầu óc Mục Huyền bây giờ có vấn đề nên cố tình ép anh? Hắn quả là đáng ghét.

Tuyệt đối không thể. Mục Huyền bây giờ ngơ ngơ ngẩn ngẩn không được tinh táo, ngộ nhờ anh nghe lời Dịch Phổ Thành, tự sát để cứu tôi thì phải làm sao?

“Đừng nghe hắn!” Tôi hét lên: “Mục Huyền, chúng ta tìm cách khác.”

“Câm miệng!” Dịch Phổ Thành ấn người tôi vào trong lòng hắn.

Mục Huyền không lập tức đáp lời.

Anh cúi đầu tháo đôi găng tay trắng, chậm rãi bỏ vào túi áo. Sau đó anh nhướn đôi mắt u ám vô ngần, lạnh lẽo quan sát chúng tôi.

Vài giây sau anh mới mở miệng, thanh âm trầm thấp, ôn hòa, bình tĩnh.

“Nơi này rất tốt. Cô ấy sẽ ở lại sống bên cạnh tôi mãi mãi. Còn anh có thể chết được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50

Khu rừng âm u, sắc đêm tĩnh mịch.

Thân hình cao lớn của Mục Huyền ở ngay trước mắt tôi. Anh vẫn có gương mặt trắng trẻo như ngày nào, nhưng đôi mắt của anh không phải là màu đen hun hút, khiến tôi rung động, mà là một màu vàng đục ngầu, lơ lơ, trông hơi đáng sợ.

Chứng kiến dáng vẻ này của anh, lồng ngực tôi bắt đầu căng lên và đau buốt, như bị nhét một hòn đá cứng, đau đến mức tôi không thở nổi.

Anh đã biến thành bộ dạng đó. Mục Huyền của tôi sao lại ra nông nổi này?

Nước mắt dâng trào lên viền mắt tôi, nhưng tôi ép không để nó chảy xuống. Tôi từ từ thờ hất ra.

“Mục Huyền, em sẽ vĩnh viễn không rời xa anh.”

Vừa dứt lời, eo tôi bị bàn tay lớn bóp mạnh. Dịch Phổ Thành đang cảnh cáo tôi, nhưng tôi mặc kệ hắn, chỉ tập trung vào Mục Huyền. Tuy nhiên, Mục Huyền không lên tiếng, đôi mắt đục ngầu u ám của anh không thể hiện bất cứ tâm tư nào.

Điều này khiến tôi hơi bất an. Tôi định tiếp tục nói chuyện với anh, khoe miệng anh bắt chợt nhếch lên.

Anh đã mỉm cười.

“Ồ.” Mục Huyền nói khẽ, ngữ khí rất ngoan ngoãn.

Tim tôi nhói đau, trong lòng vừa ngọt ngào, vừa chua xót.

“Mây đã điên đủ chưa?” Thanh âm lạnh lùng của Dịch Phổ Thành vang lên trên đầu tôi.

Tôi giật mình, ngược mặt quan sát. Dịch Phổ Thành tiếp tục cất giọng tàn nhẫn: “Xin lỗi, tao không định chết, cũng sẽ không chết ở nơi này. Hoa Dao đang ở trong tay tao...”

Dịch Phổ Thành đột nhiên im bặt.

Tôi vốn rất căng thẳng, đồng thời lo lắng cho Mục Huyền, vì dù sao anh và Dịch Phổ Thành cũng ở thế đối địch, hẳn lại có lợi thế hơn anh. Nào ngờ, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, cổ họng Dịch Phổ Thành phát ra tiếng kêu đau đớn. Cùng lúc đó, cánh tay đang khóa thắt lưng tôi bất thành linh buông lỏng.

Tôi giật mình, còn chưa kịp quay đầu nhìn Dịch Phổ Thành, thân thể tôi đã thoát khỏi vòng tay hắn, từ từ bay lên cao. Tôi không cảm thấy bất cứ sức mạnh nào đang đẩy tôi, nhưng người vẫn bay trong không trung.

Mục Huyền đứng cách tôi mười mấy bước, ý cười trên khóe miệng anh càng sâu hơn. Anh giang rộng hai cánh tay chờ đón tôi.

Anh đã khôi phục ‘sức mạnh tinh thần’?

Tôi rất vui mừng. Tuy nhiên, trong lòng tôi vẫn tồn tại nỗi lo sợ một nỗi bất an. Tôi nhanh chóng bay đến trước mặt anh, càng nhìn rõ dung mạo của anh. Vẫn là bộ dạng tuấn tú lạnh lẽo như thường lệ, chỉ là đôi mắt của anh giống như bị một lớp sóng nước màu vàng đục lưu chuyển. Đồng tử đen nhánh không còn tồn tại, tròng mắt anh trông rất mờ hồ, trống rỗng, mất đi tiêu cự.

Lòng tôi lại nhói đau. Mặc dù đôi mắt đục ngầu đó khiến tôi hơi sợ hãi, nhưng tôi vẫn không do dự ôm chặt thắt lưng anh.

Đôi cánh tay Mục Huyền như vòng sắt khóa chặt người tôi. Toàn thân tôi bị anh ôm chặt đến mức không còn một kẽ hở, đôi chân tôi rời khỏi mặt đất, cảm nhận nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ trong lồng ngực anh, hơi thở nóng hổi quen thuộc của anh, tim tôi đập thình thịch.

Nhưng mà... Dịch Phổ Thành sao rồi?

Tôi vội vàng quay đầu: “Dịch Phổ Thành...” Sau gáy bị tay Mục Huyền giữ chặt đến mức không thể nhúc nhích. Anh cúi đầu hôn tôi.

“Dịch...” Tôi khó khăn phát ra một tiếng. Không hiểu tình hình hiện tại là kiểu gì?

Mục Huyền nhìn tôi bằng đôi mắt màu vàng đục ngầu đó, anh cất giọng trầm thấp không dễ dàng phản bác: “Hôn tôi.”

Tôi muốn tiếp tục mở miệng, nhưng toàn thân tôi bỗng cứng đờ.

Tôi không thể động đậy.

Chân tay, cổ, thậm chí cả gương mặt phẳng phất bị một sợi dây vô hình trói chặt. Tôi không thể quay đầu xem Dịch Phổ Thành, cũng không thể dịch chuyển. Tôi cứ treo người trong không trung, giữ tư thế ngẩng đầu cứng nhắc, đón nhận nụ hôn mãnh liệt của anh.

Đã từ lâu Mục Huyền không sử dụng ‘sức mạnh tinh thần’ với tôi. Bây giờ anh không chế người tôi... chỉ vì một nụ hôn.

Lòng chiếm hữu của anh còn mạnh hơn trước.

Mục Huyền vẫn nhắm mắt tiếp tục tàn sát môi lưỡi của tôi. Nụ hôn của anh hung hãn đến mức toàn thân tôi run rẩy, tôi thậm chí còn cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Một lúc lâu sau, Mục Huyền mới rời khỏi làn môi tôi. Anh nhìn tôi chăm chú, hỏi khẽ: “Em có thích không?”

Tôi ngây người, anh muốn biết cảm nhận của tôi về nụ hôn này?

Tôi gật đầu.

Khóe miệng Mục Huyền cong lên, ý cười nhàn nhạt như làn gió nhẹ thổi qua gương mặt anh.

“Tôi cũng thích, rất thích.”

Bắt gặp nụ cười ôn hòa như một cậu bé của anh, tim tôi giống như bị gõ một nhát búa, vừa đau đớn vừa xót xa và có cả nỗi lo lắng bất an.

Mục Huyền cất giọng dịu dàng: “Giết hắn, rồi chúng ta lại tiếp tục.”

Tôi ngớ ra, phát hiện toàn thân đã có thể động đậy, tôi lập tức quay đầu về phía Dịch Phố Thành,

Hồ hấp của tôi ngưng trệ trong nháy mắt.

Dịch Phố Thành cũng bị treo lơ lửng trong không trung từ bao giờ. Hắn nhìn chúng tôi bằng ánh mắt vô cùng hung dữ, nhưng bộ dạng của hắn lại có vẻ rất thảm hại. Chân tay hắn dạng ra thành hình chữ ‘đại’, gương mặt tuần tú đỏ bừng bắt đầu chuyển sang tím tái, gân xanh trên trán nổi rõ. Hắn phảng phất bị người khác siết cổ, không thể phát ra bất cứ thanh âm nào, đến hồ hấp cũng cực kỳ khó khăn.

Hắn sắp chết, Mục Huyền sẽ giết hắn.

Tôi ngây người quan sát Dịch Phố Thành. Sau khi hắn chết, trong không gian này chỉ còn lại tôi và Mục Huyền. Tôi phải làm thế nào để khuyên Mục Huyền nghĩ cách cùng tôi thoát ra ngoài? Hơn nữa... chúng tôi liệu có thể đi khỏi?

Lúc này, Mục Huyền ngược mặt, nhìn chăm chăm Dịch Phố Thành trong không trung. Không trung đột nhiên lóe lên một luồng sáng màu xanh lam. Sau đó, một thứ bằng kim loại màu trắng bạc trông giống cây cột đột ngột xuất hiện. Đầu cây cột đó sắc nhọn, thân cột đại khái to bằng bắp đùi con người.

Đầu óc tôi bùng tỉnh.

Thứ vừa xuất hiện không liên quan đến ‘sức mạnh tinh thần’. Mục Huyền không chỉ khôi phục ‘sức mạnh tinh thần’.

Đây là thứ Mục Huyền tạo ra theo ý chí của anh.

Anh đã có thể khống chế toàn bộ không gian hư cấu?

Tôi còn chưa kịp nhìn kỹ cây cột nhọn đó, nó đã bay về phía Dịch Phố Thành.

“Hự.” Dịch Phố Thành kêu lên một tiếng, sắc mặt càng tím tái. Đầu nhọn của cây cột đâm mạnh vào bụng hắn, rồi đẩy hắn vào một cành cây lớn ở phía sau. Một tiếng động vang lên, cây cột đâm xuyên qua người hắn và cành cây, sau đó bất động.

Tôi khiếp đảm kinh hoàng, dạ dày dội lên cơn buồn nôn. Hai tay Dịch Phố Thành nắm chặt đầu nhọn của cây cột kim loại đang cắm sâu trong bụng hắn. Gương mặt hắn rúm rỏ, từng giọt mồ hôi lớn từ trán chảy xuống. Tôi thậm chí nhận thấy thân thể hắn đang run lên bần bật.

“Anh...” Tôi quay sang Mục Huyền: “Anh định giết hắn thì dứt khoát một lần cho xong.” Tôi vừa dứt lời, Dịch Phố Thành liền ngẩng đầu đưa mắt về phía tôi.

Mục Huyền quay sang nhìn tôi, ánh mắt anh u tối đi mấy phần.

“Em quan tâm đến hắn?” Anh giơ tay nâng cằm tôi.

Tôi vội lắc đầu: “Tất nhiên không phải.”

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, sau đó anh cất giọng nhẹ như gió thoảng bên tai: “Hắn vừa ôm em. Hoa Dao, chỉ một mình tôi mới có thể ôm em.”

Tôi giật mình, tôi hiểu rõ tính của Mục Huyền. Phản ứng này chứng tỏ anh rất tức giận. Không đợi tôi lên tiếng, anh đã quay đầu nhìn Dịch Phố Thành.

Tiếp theo, cây cột kim loại rút ra khỏi người Dịch Phố Thành, máu tươi phụt ra từ bụng hắn. Dịch Phố Thành hét lên đau đớn, thân thể rơi xuống mặt đất, nằm im không nhúc nhích. Cây cột kim loại bay lên không trung, cao tới mười mấy mét, đầu nhọn chìa xuống dưới, nhắm thẳng vào người Dịch Phố Thành lao xuống...

Tôi không nhẫn tâm chứng kiến cảnh máu tanh đáng sợ, lập tức quay đầu về phía Mục Huyền. Anh đứng thẳng người, gương mặt nghiêng vừa bình tĩnh vừa lạnh lẽo. Đôi mắt vẫn là màu vàng vẫn đục...

Nhưng ở giây tiếp theo, đôi mắt anh đột nhiên tối sầm, tối như đáy đại dương.

Tôi ngây người. Mục Huyền vẫn đứng yên một chỗ bất động, đôi mắt của anh phảng phất như hai ngọn đèn từ từ tắt ngóm. Màu vàng biến mất, đồng tử màu đen lộ ra, nhưng tròng mắt vẫn trống rỗng mờ dần như cũ.

Tôi giật mình. Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ Mục Huyền đã khôi phục trạng thái bình thường?

Tôi đột nhiên cảm thấy trên đầu tối hẳn, khoe mắt bắt gặp tia sáng màu xanh lam nhấp nháy, cây cột kim loại biến mất.

Đúng lúc này, thân hình Mục Huyền bỗng run rẩy, giống như bị bàn tay vô hình túm chặt bờ vai, ra sức lắc lư. Trong khi đó, ánh mắt anh vô hồn như không còn sinh khí. Tôi sợ đến mức hồn bay phách tán: “Mục Huyền!”

Tôi muốn ôm anh nhưng hai tay tôi run lẩy bẩy. Tôi nghiêng răng cổ trần tình, ôm chặt thắt lưng anh.

Mục Huyền không hề có cảm giác, anh vẫn run lên bần bật, bộ dạng của anh đáng sợ vô cùng. Tôi kinh hãi đến mức rơi lệ, tôi nhắm mắt ôm chặt anh, không dám nhìn anh.

Sau đó, Mục Huyền đột nhiên bất động, cả thân hình nặng nề của anh đổ vào người tôi, khiến tôi ngã xuống đất. Khi tôi định thần, hai mắt anh đã nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn mất tri giác, chỉ có lồng ngực vẫn phập phồng.

Anh đã bất tỉnh.

Chuyện này là thế nào? Tôi lồm cồm bò dậy, ngậy người nhìn anh.

Lẽ nào Mục Huyền vừa sử dụng ‘sức mạnh tinh thần’ quá độ, nên mới bị ngất đi?

Đợi một lúc vẫn không thấy anh tỉnh lại. Tôi vừa sợ hãi vừa đau khổ, vội vàng ôm chặt anh vào lòng.

Khu rừng trở lại bầu không khí yên tĩnh. Mục Huyền và Dịch Phổ Thành như hai xác chết, không có phản ứng. Chỉ có một mình tôi ngồi đó, hoàn toàn mất phương hướng.

“Tiểu thư!” Một thanh âm chợt vang lên trên đỉnh đầu.

Tôi giật mình hoảng hốt, tim đập thình thịch. Tôi ngẩng đầu quan sát vết nứt trên bầu trời. Mạc Lâm thật sự gọi tôi hay chỉ là ảo giác của tôi?

“Tiểu thư!” Lần này, thanh âm của Mạc Lâm rõ ràng hơn. Tuy không hiểu tại sao có thể nghe thấy giọng nói của anh ta, nhưng trong lòng tôi vẫn vô cùng mừng rỡ. Tôi buông Mục Huyền, đứng dậy: “Mạc Lâm! Anh đang ở đâu?”

Mạc Lâm hình như không nghe thấy tôi nói, bởi vì anh ta tỏ ra sốt ruột: “Tiểu thư, thời gian cấp bách, nếu tiểu thư có thể nghe thấy tiếng của tôi, xin tiểu thư hãy nhớ kỹ những điều tôi sắp nói sau đây. Chuyện này có liên quan đến việc mọi người thoát khỏi không gian.”

Tìm tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chúng tôi vẫn còn cơ hội rời khỏi nơi này? Tôi cảm thấy cổ họng khô rát, tim đập thình thịch thình thịch.

Thanh âm của Mạc Lâm gấp gáp, rõ ràng, nặng nề, khác hoàn toàn về hải hước hoạt bất thường ngày.

“Thứ nhất, thân xác của ba người hiện đang nằm trong phòng giám hộ đặc biệt ở bệnh viện hoàng gia Đế đô. Chúng tôi vừa đo được, tình trạng ‘chết não’ của ngài chỉ huy đang diễn ra với tốc độ nhanh chóng. Chúng tôi phải mạo hiểm dùng lực từ tác động lên thân thể của ngài ấy, khiến ý thức của ngài ấy rơi vào tình trạng hôn mê tạm thời.

Thứ hai, cả ba người đều không thể chết, cần cùng nhau rời khỏi không gian. Nếu một người bị chết, cả không gian sẽ sụp đổ.

Thứ ba, vào giờ này ngày mai, tôi sẽ lại sử dụng lực từ với ngài chỉ huy, cường độ mạnh hơn hôm nay, để ngài ấy hôn mê ít nhất một tiếng đồng hồ. Tiểu thư phải đưa ngài chỉ huy và Dịch Phổ Thành tới khu vực rìa mép của không gian trong thời gian ngài ấy bất tỉnh. Tiểu thư phải nhớ kỹ, tuyệt đối không để ngài chỉ huy phát giác. Đây là cơ hội thoát khỏi không gian cuối cùng của mọi người.

Thứ tư, tại rìa mép không gian, tiểu thư sẽ gặp...”

Tôi đang căng thẳng tập trung tinh thần, thanh âm của Mạc Lâm đột nhiên rè rè, nhỏ đi rồi biến mất hoàn toàn. Cuối cùng, chỉ còn lại không khí vô cùng tĩnh mịch.

Tôi ngẩn người ngược nhìn bầu trời. Thứ tư là gì? Mạc Lâm vẫn chưa kịp nói điều thứ tư.

“Em đang nói chuyện với ai?” Một thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng. Tôi giật mình, vừa quay đầu liền bắt gặp Mục Huyền đang ôm trán, từ dưới đất đứng dậy. Anh mở to đôi mắt màu vàng đục và u ám nhìn tôi chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

"Em đang nói chuyện với ai?"

Mục Huyền vừa dứt lời, toàn thân tôi cứng đờ. Tôi lại bị anh dùng "Sức mạnh tinh thần" trói chặt. Trong lúc tôi chưa hoàn hồn, thân thể bỗng nhẹ nhàng, bất giác bay đến trước mặt anh.

Mục Huyền đánh mặt, giờ tay ôm tôi vào lòng. Anh ép toàn thân tôi dính chặt vào người anh, ngáng đầu đối mặt anh.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Mục Huyền cúi xuống nhìn tôi chăm chú.

Nhớ đến câu "tuyệt đối không để ngài chỉ huy phát giác" của Mạc Lâm, tôi nhìn sâu vào đôi mắt đục ngầu của Mục Huyền, mạnh dạn trả lời: "Em có nói gì đâu, anh nghe nhầm rồi. Ban nãy anh đột nhiên bị ngất đi, toàn thân run bần bật. Có phải anh nằm mơ không? Đầu anh còn đau không?"

Mục Huyền ngây người. Anh giờ tay bóp trán, nói nhỏ: "Đau."

Tuy hơi sợ Mục Huyền, nhưng chứng kiến bộ dạng này của anh, tôi lại thấy đau lòng. Tôi đặt hai tay lên hai bên tóc mai của anh, nhẹ nhàng xoa bóp. Mục Huyền đứng im để mặc tôi xoa bóp. Một phút sau, khóe miệng anh hiện ra nụ cười nhàn nhạt. Anh càng cúi thấp cổ, đưa cả đầu đến trước mặt tôi.

Tôi hơi buồn cười, trong lòng càng thương xót. Tôi nhẹ nhàng bóp trán Mục Huyền, cất giọng dịu dàng: "Vừa rồi anh bị ngất đi, em sợ chết đi được ấy."

"Đừng sợ." Mục Huyền vui mặt vào ngực tôi: "Tôi đã khống chế mọi thứ của không gian này. Ở đây rất an toàn, tôi sẽ mãi mãi ở bên em, bảo vệ em."

Nghe anh nói vậy, lòng tôi chấn động.

Trước đó, khi anh nói với Dịch Phổ Thành, tôi sẽ vĩnh viễn ở lại đây cùng anh, tôi đã có cảm giác, anh dường như không muốn rời khỏi không gian.

Bây giờ lại một lần nữa nghe anh nhấn mạnh điều này, tâm trạng tôi càng nặng nề hơn.

Mục Huyền vẫn nhắm mắt áp mặt vào ngực tôi. Mái tóc đen mềm mại của anh mỏng manh trên má tôi. Tôi cố gắng đè nén nỗi bất an trong lòng, cất giọng dịu dàng: "Người thân của anh, người thân của em, Mạc Lâm và Mạc Phổ, còn hạm đội của anh đều ở bên ngoài. Anh không muốn gặp họ sao? Anh còn phải chỉ huy chiến đấu, bảo vệ hành tinh Stan."

Mục Huyền chậm rãi ngẩng đầu, ý cười trên khóe miệng anh biến mất. Đôi mắt vàng đục nhìn tôi chăm chăm, khiến tôi giật mình thon thót. Tôi vô ý thức quay đi chỗ khác để né tránh ánh mắt của anh. Nào ngờ Mục Huyền lập tức bóp cằm tôi, ép tôi đối diện anh.

"Chúng ta không ra ngoài." Anh nói nhẹ nhàng: "Để người phụ nữ của tôi trong không gian của tôi mới là biện pháp an toàn nhất."

"Nhưng nơi này..."

"Hoa Dao." Mục Huyền nheo mắt nhìn tôi, bàn tay đặt trên eo tôi tăng thêm sức lực: "Nghe lời."

Thái độ của anh kiên quyết như vậy, theo sự hiểu biết của tôi về anh, tôi nhận ra không thể thuyết phục anh. Mục Huyền bây giờ trở nên vô cùng cố chấp, anh không tin tưởng thế giới bên ngoài, mới cho rằng nhốt tôi trong không gian là an toàn nhất.

Tôi đành mỉm cười lấy lòng anh: "Ừ. Em chỉ muốn biết suy nghĩ của anh. Anh ở đâu thì em ở đó."

Lúc này, đôi lông mày của Mục Huyền mới từ từ giãn ra, ý cười nhàn nhạt xuất hiện trên khóe môi: "Tôi biết."

"Khụ...khụ..." Một thanh âm yếu ớt từ nơi không xa truyền tới. Tôi lập tức ngẩng đầu đưa mắt qua bên đó, dưới ánh sáng mờ mờ, một người máu me đầy mình từ dưới đất bò dậy. Đó chính là Dịch Phổ Thành.

Nhưng hắn vừa chống tay xuống mặt đất, thân hình hắn đột ngột bay về phía chúng tôi. Tôi lập tức quay sang Mục Huyền, thấy anh lạnh mặt, giờ tay trái lên cao, năm ngón tay dài của anh co lại trong không trung.

Thân thể của Dịch Phổ Thành bỗng dừng lại, treo lơ lửng trên đầu, cách chúng tôi khoảng hai mét. Mái tóc ngắn của hắn ướt đầm mồ hôi, bết vào trán. Trông hắn có vẻ vô cùng đau đớn, gương mặt hắn nhăn nhúm, vùng bụng thủng một lỗ, máu túa ra lênh láng rất đáng sợ.

Sau đó, Dịch Phổ Thành tự nhiên giờ hai tay bóp cổ mình, hắn phát tiếng kêu khàn khàn. Ở bên dưới, năm ngón tay Mục Huyền đang từ từ siết chặt trong không trung. Anh muốn bóp chết Dịch Phổ Thành.

"Khoan đã!" Tôi hét lên, ôm cánh tay Mục Huyền. Anh buông thõng tay, Dịch Phổ Thành lập tức rơi phịch xuống đất.

Mục Huyền chậm rãi quay đầu, đôi mắt vàng đục chiếu thẳng vào tôi.

"Tại sao em ngăn cản tôi?" Ngữ khí của anh lạnh đi mấy phần.

Mục Huyền vừa dứt lời, bên tai tôi có tiếng gió ù ù. Tôi quay đầu, đã thấy Dịch Phố Thành lại bay lên không trung.

"Mẹ kiếp!" Hắn vẫn còn sức chửi thề, nhưng lập tức bị một sức mạnh vô hình quăng quật người hắn vào thân cây cổ thụ ở phía sau. Một tiếng va chạm vang lên, Dịch Phố Thành phun ra máu, rơi xuống đất.

"Hoa Dao, hãy nhớ..." Giọng nói trầm thấp dịu dàng của Mục Huyền lại vang lên bên tai tôi: "Đừng bao giờ quan tâm người đàn ông khác, thương hại cũng không được."

Tôi không khỏi rung mình. Tôi biết chỉ cần bày tỏ sự quan tâm đến Dịch Phố Thành dù chỉ một chút, Mục Huyền sẽ tiếp tục hành hạ hắn. Tôi vội hét lớn: "Anh hiểu nhầm rồi! Em hận hắn, vô cùng căm hận hắn, chỉ mong hắn chết ngay lập tức."

Mục Huyền chỉ nhìn tôi mà không mở miệng, tựa hồ đánh giá mức độ chân thực trong lời nói của tôi.

Tôi chợt dạ, làm gì có thời gian suy nghĩ sâu hơn, buột miệng: "Hắn là người em ghét nhất. Có điều, có điều...để hắn chết dễ dàng như vậy, anh không cảm thấy quá lợi cho hắn hay sao?"

Mục Huyền trầm mặc. Tôi liếc mắt, thấy Dịch Phố Thành đang nghecks cổ quan sát chúng tôi.

Phải làm thế nào mới có thể khiến Mục Huyền tin tôi ghét Dịch Phố Thành, mới không giết hắn?

Tôi nhìn Dịch Phố Thành, hắn cũng đang quan sát tôi bằng ánh mắt khó đoán biết.

"Hắn phá hoại hôn lễ của chúng ta, còn đánh anh bị thương, em hận hắn đến tận xương tủy. Anh đừng để hắn chết dễ dàng như vậy." Tôi nói từ tốn: "Hắn là người máy, có thể tự bình phục. Sau này...sau này ngày nào anh cũng đánh hắn một trận. Đợi thân thể hắn hồi phục...anh lại hành hạ hắn, để hắn phải chịu đau đớn mỗi ngày, mới có thể giải mối hận trong lòng em."

Tôi vừa nói xong, Mục Huyền trầm lặng nhìn tôi. Tôi biết Mục Huyền nhất định cảm thấy kỳ lạ khi nghe lời giải thích của tôi, nhưng...tôi nhất thời không nghĩ ra cách hay hơn.

"Tôi không đồng ý. Hắn là kẻ địch, cũng là một quân nhân." Mục Huyền chậm rãi mở miệng: "Tối nay, tôi sẽ kết thúc sinh mạng của hắn."

Sống lưng tôi lạnh buốt. Tôi đang định tiếp tục tranh luận, đột nhiên nghe thấy tiếng cười khê của Dịch Phố Thành.

"Người đàn bà ác độc..." Dịch Phố Thành thêu thảo: "Tôi đối xử với cô tốt như vậy..."

Tôi ngó ra, Mục Huyền nhíu chặt lông mày. Lại nghe Dịch Phố Thành nói: "Chết thì chết...Anh đây cũng không chịu thiệt! Cô còn giả bộ thuần khiết gì chứ? Dù sao anh đây cũng đã được ôm cô...sờ mó cô..."

Sắc mặt Mục Huyền lạnh như bị đóng băng. Tôi vốn tức giận nhưng bất gặp bộ dạng rúm ró và thân hình nằm sấp của Dịch Phố Thành, tôi đột nhiên bình tĩnh. Dịch Phố Thành cố ý chọc giận Mục Huyền.

Tại sao? Hắn muốn Mục Huyền trong cơn phẫn nộ kết thúc mạng sống của hắn, để hắn khỏi phải chịu nỗi đau xác thịt?

Không, không đúng. Dịch Phố Thành là loại người coi trọng mạng sống hơn bất cứ thứ gì, làm sao có chuyện hắn mở miệng cầu xin cái chết? Chỉ cần có tia hy vọng, hắn sẽ bất chấp tất cả giành sự sống. Vậy tại sao hắn phải chọc giận Mục Huyền?

Lẽ nào hắn muốn Mục Huyền nổi điên, thành ra không cam tâm để hắn chết dễ dàng như vậy?

Đúng, Dịch Phố Thành nhất định có ý đó.

Trong lòng tôi nổi lên tia hy vọng.

Dịch Phố Thành tiếp tục lẩm bẩm: "...Hắn giết tôi...thì thôi. Cô...anh đây rất thích cô, suýt nữa hôn cô....Sao cô không niệm tình cũ?"

Tôi sờn cả gai ốc. Tôi hơi lo lắng Dịch Phố Thành "lộn lành chữa thành lộn què", chợt dạ nhìn Mục Huyền. Sắc mặt Mục Huyền trở nên khó coi vô cùng, khóe miệng anh ẩn hiện ý cười lạnh lẽo.

"Anh không muốn chết?" Anh hỏi.

Tôi gạt mình. Mục Huyền đã nhận ra dụng ý của Dịch Phố Thành.

Dịch Phố Thành cũng á khẩu, không nói thành lời. Tuy nhiên, Mục Huyền gạt đầu và cất giọng lạnh đạm: "Cho anh được toại nguyện, ngày mai tôi sẽ lại tới đây."

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Dù thế nào, Dịch Phố Thành cũng đã tạm thời bảo toàn mạng sống.

***

Khi chúng tôi đi đến bìa rừng, bầu trời đã hừng sáng, cả không gian chìm trong ánh ban mai nhàn nhạt.

Mục Huyền bế tôi, im lặng từ đầu đến cuối. Gương mặt trắng trẻo của anh tựa hồ phủ một lớp hàn khí, anh rõ ràng vẫn còn tức giận.

Tôi ngược nhìn anh, cất giọng dịu dàng: "Anh đừng bận tâm, không có gì đâu. Em chẳng thêm để ý đến hấn."

Mục Huyền vẫn không lên tiếng.

Tôi lại hỏi: "Bây giờ chúng ta đang đi đâu?"

Lúc này, khước miệng anh mới nhếch lên: "Về nhà!"

Nhà ư? Tôi dõi theo ánh mắt của anh. Trước mặt chúng tôi là thôn làng chúng tôi từng ở trước đó. Mục Huyền vung tay phải. Chuyện ly kỳ xảy ra. Thôn làng đột nhiên biến mất, trên mặt cỏ xanh ngát, một ngôi nhà màu xám bạc từ từ mọc lên, cuối cùng lơ lửng trong không trung. Ngôi nhà đơn giản mà trang nhã. Đó là...nhà của chúng tôi.

Mục Huyền mỉm cười bế tôi lên "nhà". Tôi ngắm "ngôi nhà" hư ảo nhưng rất quen thuộc. Trong đầu tôi thầm nghĩ, vẫn còn gần một ngày một đêm mới tới thời gian Mạc Lâm giao hẹn.

***

Mục Huyền đi thẳng vào phòng ngủ mới đặt tôi xuống đất. Tôi đảo mắt một vòng, trang trí nội thất không khác gì ngôi nhà thật của chúng tôi. Giữa phòng là chiếc giường lớn Mục Huyền thích nhất, trên bàn thậm chí còn bày ảnh chụp chung của hai chúng tôi. Cảnh tượng này khiến tôi mềm lòng, nhưng ý nghĩ bỏ trốn ngoài cang trở nên mãnh liệt hơn.

"Tôi đi tắm trước." Thanh âm trầm thấp từ sau lưng truyền tới. Tôi gạt đầu, tiếp tục nhìn ảnh chụp trên bàn. Vài giây sau, phát hiện đằng sau không có động tĩnh, tôi quay đầu, thấy Mục Huyền vẫn đứng nguyên một chỗ. Mặc dù đôi mắt vẫn một màu vàng đục u ám nhưng mặt anh hơi ửng đỏ.

"Em giúp tôi tắm." Mục Huyền nói nhẹ nhàng.

Tôi ngây người.

Trước đây đều là anh trực tiếp bế tôi vào nhà tắm, hơn nữa đều là anh giúp tôi "tắm", chứ không như bây giờ, anh yêu cầu tôi giúp anh tắm bằng thái độ ôn hòa pha lẫn ngượng ngùng.

Một người đàn ông cao lớn, vừa tàn nhẫn sử dụng bạo lực với Dịch Phố Thành, bây giờ lại giống một đứa trẻ mới lớn ngượng ngịu

Tìm tôi bất chợt nhói đau, tôi bước đến ôm anh.

Trong phòng tắm khí nóng bốc mù mịt. Mục Huyền ngồi trong bồn tắm, để lộ bộ ngực trên mặt nước. Trông anh giống một pho tượng điêu khắc đẹp đẽ. Tôi tưởng giống như trước kia, Mục Huyền chỉ mượn cơ đi tắm để làm trò khác. Ai ngờ tôi kỳ lưng cho anh một lúc, anh vẫn không nhúc nhích, quy củ từ đầu đến cuối.

"Giơ tay." Tôi nói nhỏ.

Anh ngoan ngoãn giơ hai tay.

"Đứng dậy."

Mục Huyền lập tức đứng lên. Toàn thân anh ngâm nước nóng nên hơi ửng đỏ. Tôi kỳ cọ đôi chân dài của anh. Anh vẫn đứng thẳng người, thậm chí chấp hai tay sau lưng, cụp mí mắt quan sát tôi, bộ dạng vô cùng nghiêm túc. Một điều khiến tôi bất ngờ là vật đàn ông của anh vẫn thông xuống, không mang một chút dục niệm.

Vì vậy...

Sau khi đầu óc hỗn loạn, anh chỉ đơn thuần muốn tôi chăm sóc anh?

Viên mắt tôi ươn ướt, tôi cúi đầu né tránh ánh mắt đục ngầu khó đoán của anh

Tuy nhiên, khi giúp tôi tắm, cơ thể của Mục Huyền vẫn có phản ứng. Anh ném khăn mặt, lặng lẽ đè tôi vào tường.

Cuộc ái ân này của chúng tôi không giống bất cứ lần nào.

Trước kia, dù Mục Huyền mạnh mẽ và cuồng dã nhưng ít ra anh cũng nhượng bộ theo sở thích và phản ứng của tôi. Còn hôm nay, anh dùng "Sức mạnh tinh thần" trói chặt tôi, anh hoàn toàn trầm mặc và điều khiển cả quá trình, không cho phép tôi cầu xin, cũng không cho phép tôi rút lui. Mỗi khi ngừng đầu, tôi chỉ thấy gương mặt lấm tấm mồ hôi, đôi mắt như ánh chiều tà của anh.

Lúc "lên đỉnh", Mục Huyền phát ra tiếng kêu gần như đau khổ. Tiếng kêu của anh khiến tim tôi nhói đau, tôi ôm chặt anh vào lòng. Còn anh mở to đôi

mắt đục ngầu, run rẩy trên người tôi. Thông qua gương mặt thanh tú lơ dờ đó, tôi phảng phất thấy người đàn ông cao ngạo, đầu đội trời chân đạp đất mà tôi yêu thương bị nhốt linh hồn trong một con rối. Anh đang chịu đựng sự đè nén và giày vò vô cùng vô tận.

Đến khi anh thỏa mãn, đã là buổi chiều cùng ngày.

Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu sáng khắp không gian, mặt đất như bức tranh tĩnh lặng. Tôi nằm trong chăn, mơ mơ màng màng gần chìm vào giấc ngủ. Mục Huyền ngược lại buông người tôi, xuống giường mặc quần áo.

Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, mở mắt quan sát anh.

Mục Huyền mặc quần phục chỉnh tề rồi đội mũ và đi giặt tay. Nhưng anh không rời khỏi phòng ngủ mà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nhìn tôi chăm chú.

"Anh...anh không ngủ sao?" Tôi hỏi.

Mục Huyền lắc đầu: "Em ngủ đi."

"Anh định làm gì vậy?"

"Tôi ngồi ở đây." Anh cất giọng ôn hòa: "Hoa Dao, tôi không thể ngủ, tôi phải giữ trạng thái tỉnh táo, mới có thể bảo vệ em."

Tôi càng nghi hoặc: "Chẳng phải anh nói, anh không chế cả không gian này, ở đây rất an toàn sao?"

Mục Huyền ngậy người, tựa hồ đến bây giờ anh mới nhận ra bản thân làm chuyện thừa thãi. Một lúc sau, anh lại nói nhỏ: "Đúng là rất an toàn, nhưng tôi vẫn muốn bảo vệ em."

Chứng kiến bộ dạng cố chấp của anh, tim tôi vừa đau buốt vừa xót xa. Sau khi tinh thần có vấn đề, anh càng trở nên nhạy cảm trong chuyện bảo vệ tôi.

"Anh đừng căng thẳng quá." Tôi nói dịu dàng.

Mục Huyền lắc đầu: "Tôi không thể để chuyện lần trước lại xảy ra một lần nữa."

Tim tôi đập mạnh: "Lần trước?"

Mục Huyền lặng lẽ ngắm nhìn tôi, đôi mắt đục ngầu của anh không bộc lộ bất cứ tâm tình nào. Nhưng anh mím chặt môi, sắc mặt hơi khó coi.

"Quả bom phát nổ ngay dưới chân em, trong khi tôi không thể xác định, liệu tôi có bảo vệ được em?" Anh nói chậm rãi, thanh âm hơi run run.

Lòng tôi chấn động, tôi ngậy người nhìn anh.

Tôi nhớ rất rõ, lúc đó, bất luận Dịch Phổ Thành đe dọa hay uy hiếp anh, anh đều bình tĩnh đối mặt. Trước khi bom nổ, anh còn lạnh lùng nói với tôi: "Em sẽ không sao đâu."

Sau đó, anh thì thầm bên tai tôi: "Nếu tôi chết, Hoa Dao, tôi xin lỗi." Bây giờ nhớ lại câu nói này, tim tôi vẫn như bị dao cắt. Nhưng tôi cũng cho rằng, anh tự tin có thể dùng "Sức mạnh tinh thần" bảo vệ tôi.

Hôm nay nghe Mục Huyền bộc bạch, tôi mới nhận ra, lúc bấy giờ, thực ra anh không có lòng tin, thậm chí...sợ hãi? Không phải anh sợ chết, mà anh sợ tôi chết trong lòng anh?

Một người như Mục Huyền cũng có lúc cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa đến tận ngày hôm nay, cảnh tượng đó vẫn để lại ấn tượng sâu sắc cho anh.

Vì vậy, anh mới cố chấp cho rằng, thế giới ở bên ngoài không an toàn. Anh không chịu thoát ra ngoài, cũng không chịu đi ngủ. Tinh thần nhạy cảm của anh luôn đề phòng mối nguy hiểm không tồn tại, chỉ là vì anh luôn ghi nhớ, anh phải bảo vệ tôi.

Viễn mắt tôi đỏ hoe, tim tôi như bị một tảng đá đè nặng, đến hô hấp cũng khó khăn. Tôi vội vùi mặt vào gối, không để Mục Huyền nhìn thấy nước mắt của tôi.

Một lúc sau tôi mới ngẩng đầu. Anh vẫn ngồi yên một chỗ, bất giác ánh mắt của tôi, khóe miệng anh cong lên, để lộ ý cười nhàn nhạt.

Ngắm nụ cười dịu dàng của Mục Huyền, trái tim tôi phảng phất được hun nóng.

Còn điều gì đáng để tôi sợ hãi?

Còn điều gì có thể chia cắt chúng tôi?

Mục Huyền, lần này, em sẽ bảo vệ anh.

Cho dù nguy hiểm chông chênh, cho dù khó khăn đến mấy, em cũng nhất định đưa anh rời khỏi chốn này.

Em sẽ đưa người đàn ông hoang mang lạc lối, dịu dàng và đau khổ của em...về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Khi tôi tỉnh giấc, trong phòng đã tối mờ mờ, Mục Huyền vẫn ngồi thẳng người trước cửa sổ. Đằng sau lưng anh là bầu trời tối đen và các vì sao lấp lánh.

Tôi nhồm dậy bật đèn. Mục Huyền đi đến bên giường ôm tôi vào lòng. Sắc mặt anh hơi nhợt nhạt, đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi. Tôi nghĩ chắc anh liên tục sử dụng "Sức mạnh tinh thần" và thức thông đêm nên mới có bộ dạng này này. Nhớ tới câu "do được tình trạng "chết não" của ngài chỉ huy diễn ra với tốc độ nhanh", tôi vô cùng bất an.

Nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay đưa anh trốn thoát, anh càng mệt mỏi càng có lợi đối với tôi. Vì vậy tôi mới để mặc anh.

"Em có đói không?" Làn môi Mục Huyền lướt qua cổ tôi. Tôi nhìn đồng hồ sau lưng anh, bây giờ là một giờ sáng. Tôi nhắm tính trong đầu, hôm qua Mạc Lâm xuất hiện vào khoảng bốn giờ sáng.

Tôi còn ba tiếng đồng hồ.

Tôi gật đầu.

Mục Huyền lại hôn tai tôi, anh chẳng thèm ngẩng đầu, vung tay ngoáy một vòng trong không trung. Một tia sáng màu xanh lam vụt qua, một bàn đầy thức ăn xuất hiện trước mặt tôi, đều là món ăn tôi thích nhất.

Tôi đã đói bụng từ lâu, lập tức cầm đũa gấp đồ ăn. Chỉ là nghĩ đến chuyện những thứ này đều là giả, tôi khó tránh khỏi tâm trạng phức tạp.

"Anh không ăn à?" Tôi quay sang Mục Huyền, hai má bắt chợt đỏ bừng, bởi vì anh đang cúi đầu cời áo ngủ của tôi, thái độ hết sức tập trung.

Bữa cơm này tôi ăn không được yên thân. Mục Huyền vừa nghiêm túc vừa nhẫn nại, lặng lẽ vuốt ve, nắn bóp, liếm mút, giống như anh nghiền ngẫm thân thể tôi.

Bắt gặp vẻ dờ dẩn si mê trên gương mặt vốn lạnh lùng của anh, tim tôi lại nhói đau.

Gần kết thúc bữa ăn, tôi nghĩ không thể kéo dài thời gian, có mấy việc tôi cần chuẩn bị. Nhưng vừa định mở miệng, Mục Huyền liền buông người tôi, đứng dậy mặc áo.

"Chúng ta đi đến khu rừng." Anh cất giọng lãnh đạm: "Dịch Phó Thành chắc cũng hồi phục tương đối."

Tôi ngớ người. Mục Huyền làm theo kiến nghị của tôi, đi đánh Dịch Phó Thành một trận? Không được! Nếu hôm nay anh khiến Dịch Phó Thành bị thương nặng, còn lại một mình tôi, lát nữa tôi làm sao có thể đưa hai người đàn ông cao lớn tới điểm hẹn?

Tôi cần Dịch Phó Thành khỏe mạnh, giúp tôi vác Mục Huyền bị hôn mê bất tỉnh tới vùng biển Mạc Lâm nói.

Tôi phải tri hoãn mới được.

Lúc này, Mục Huyền đã mặc đồ chỉnh tề. Anh quay đầu nhìn tôi, tôi đánh trống lảng: "Nhưng anh vẫn chưa ăn gì?"

Mục Huyền mỉm cười lắc đầu: "Tôi không đói."

Tôi cầm một miếng bánh mỳ trên bàn, đưa đến miệng anh: "Anh đừng để bụng đói. Em đút cho anh ăn."

Mục Huyền lặng lẽ nhìn tôi một lúc, khiến tôi hơi chột dạ. Không phải anh nhìn ra ý đồ của tôi đấy chứ?

Nhưng sau đó, Mục Huyền cời mũ, tháo găng tay, lại ngồi xuống ghế. Anh ôm tôi đặt lên đùi anh, há miệng ăn miếng bánh trong tay tôi. Khóe miệng anh ẩn hiện ý cười vui vẻ.

Mục Huyền rất vui, anh dường như quên mất Dịch Phó Thành.

Tôi cất giọng dịu dàng: "Nếu anh thích, sau này hàng ngày em sẽ đút cho anh ăn."

"Ồ." Lòng mày anh giãn ra, thần sắc rất thỏa mãn.

Tôi vừa dứt cho Mục Huyền, vừa thầm tính toán trong lòng.

Hôm qua tôi đã nghĩ rồi, có ba việc cần chuẩn bị:

Thứ nhất: Mạc Lâm nói chúng tôi phải đi đến một vùng biển, tức rìa mép của không gian. Đằng sau thôn làng này là bãi biển, nhưng không gian hư cấu còn có vùng biển khác hay không? Nơi Mạc Lâm giao hẹn có phải là bãi biển sau thôn làng, tôi phải dò hỏi bằng được từ Mục Huyền.

Thứ hai: chúng tôi cần phương tiện đi biển. Tất cả mọi thứ trong không gian đều do Mục Huyền tạo ra, tôi phải bảo anh tạo cho tôi một con thuyền.

Thứ ba: tôi cần thuyết phục Dịch Phổ Thành hợp tác. Điều này tôi không lo mấy, bởi tôi biết tính cách của hắn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu.

Điều thứ nhất và thứ hai không dễ giải quyết. Tuy tính tình Mục Huyền thay đổi, nhưng anh vẫn có sự cảnh giác và sáng suốt cao độ.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Thanh âm lạnh lẽo của Mục Huyền vang lên bên tai tôi. Tôi giật mình, ngược nhìn đôi mắt vàng đục của anh.

"Không... có gì." Tim tôi đập thình thịch. Tôi vội vàng gấp miếng thịt bò sống anh thích nhất để che giấu sự hoảng loạn trong lòng. Nào ngờ, cổ tay tôi bị anh siết chặt.

"Nói đi!" Mục Huyền nhìn tôi chăm chăm.

Sống lưng tôi lạnh toát, tôi vô ý thức áp mặt vào ngực anh, né tránh ánh mắt bức người của anh.

"Em đang nghĩ..." Tôi nói chậm rãi: "Nghĩ... nghĩ đến con nước lũ. Em đang nghĩ đến con lũ khủng khiếp đó. Bây giờ nghĩ lại còn thấy sợ."

Mục Huyền không lên tiếng.

Tôi hú hồn, lời nói cũng mạch lạc hơn: "Hôm qua nghe anh nhắc đến vụ bom nổ, em chợt nhớ đến con lũ khủng khiếp đó. Bây giờ nghĩ lại còn thấy sợ."

Mục Huyền siết chặt tay tôi: "Đừng sợ, sau này sẽ không bao giờ xuất hiện nước lũ."

Tôi nhắc đến con lũ, chính là muốn dẫn dắt anh tới đề tài tôi muốn biết. Tôi giả bộ lo lắng: "Anh có chắc không? Lần trước anh bị ngất bên bờ biển, làm em sợ chết đi được."

"Tôi khẳng định." Mục Huyền nâng cằm tôi, ép tôi đối mắt anh: "Sau này những thứ em không thích, tôi sẽ hủy hết. Chúng ta sẽ cùng tạo ra thứ em thích."

Nghe giọng nói êm dịu như nước của anh, tim tôi phảng phất bị một cú gõ nhẹ. Một sự cảm động không lời nào có thể diễn tả dần lan tỏa trong lòng tôi.

Bởi vì cảm động, nên tôi càng muốn đưa anh trở về thế giới hiện thực.

Khi nào quay về thế giới hiện thực, chúng ta sẽ cùng nhau kiến tạo. Tôi nhủ thầm trong lòng.

Tôi mỉm cười với Mục Huyền, giả bộ tùy tiện hỏi: "Không còn nước lũ, vậy khu vực rừng núi trước đó chúng ta ở còn tồn tại không?"

"Không tồn tại nữa."

Tôi hiếu kỳ ngược nhìn anh: "Vậy đằng sau vùng biển là gì vậy? Em tưởng đó là khu vực rừng núi trước đây?"

"Trống không."

Một niềm vui len lỏi trong lòng tôi. Tiết lộ của Mục Huyền chứng tỏ vùng biển ở đằng sau ngôi nhà này chính là rìa mép không gian. Tốt quá! Xem ra chúng tôi không mất nhiều công sức để đến đó.

Tuy nhiên, tôi vẫn chưa xác định hoàn toàn, trong không gian liệu có tồn tại vùng biển khác?

"Ồ." Tôi thờ ơ gạt đầu: "Có phải anh tạo ra đại dương bao quanh lục địa? Không gian này bốn phương tám hướng đều là nước?"

Mục Huyền lắc đầu: "Một vùng biển là đủ rồi." Anh mỉm cười nói tiếp: "Tôi không muốn để em thấy cảnh sắc trùng lặp."

Tôi nhoen miệng cười, gạt đầu với anh: "Cám ơn anh, em rất thích."

Tất nhiên tôi thích rồi, tôi đã xác định được vị trí, tốt quá!

Tôi chuyển đề tài sang nội dung thứ hai một cách tự nhiên.

"Ở đây có biển, lát nữa chúng ta đi câu cá được không anh? Trước đây em thấy có người ban đêm đi biển câu cá, dường như là một trò rất thú vị."

Mục Huyền gật đầu: "Được."

Trong lòng tôi nở hoa. Tôi đang định nói, chỉ bằng đem theo cả Dịch Phố Thành rồi ném hất xuống biển nuôi cá, Mục Huyền đột nhiên mở miệng: "Hôm nay không được."

Tôi chờ người, lại nghe anh nói tiếp: "Vùng biển bây giờ là khu vực rìa mép của không gian, vẫn chưa ổn định lắm. Đợi mấy hôm nữa tôi tạo một hòn đảo và đại lục ở bên đó, rồi dẫn em đi câu cá sau."

Lòng tôi chùng xuống. Nếu Mục Huyền tạo thêm hòn đảo và đại lục, vậy thì vùng biển không còn là mép không gian, hơn nữa cũng quá thời gian Mạc Lâm giao hẹn. Tôi còn chưa nghĩ ra đối sách, Mục Huyền đã buông người tôi đứng dậy: "Đến lúc đi vào rừng rồi."

Bên ngoài sao sáng đầy trời, dòng sông tĩnh mịch. Phóng tầm mắt ra xa, khu rừng phẳng phất bị một lớp sương mù bao phủ, trông vừa rờn rợn vừa lạnh lẽo. Mục Huyền dắt tay tôi, chậm rãi tiến về phía trước. Lòng tôi rối bời, trần trờ nghĩ cách.

Tôi không dám đề xuất đi biển, sợ bị Mục Huyền phát giác. Nhưng không có thuyền thì phải làm thế nào?

"Em có thích không?" Thanh âm dịu dàng của Mục Huyền vang lên bên tai tôi.

Tôi ngẩng người, thuận theo ánh mắt của anh, Trên bầu trời xuất hiện một tinh vân rực rỡ.

"Em thích." Tôi lẩm bẩm: "Em có thể tiến lại gần thưởng thức không?"

Mục Huyền gật đầu: "Tôi sẽ kéo nó xuống đây."

Tôi vội xua tay: "Không, làm vậy sẽ mất hết thú vị. Em muốn lên không trung ngắm nhìn." Tôi quay về phía anh, cười nói: "Mục Huyền, anh tạo máy bay đi, coi như một "Thiên sứ hiệu" hoàn toàn mới."

Không có thuyền, máy bay có lẽ càng tốt hơn?

Mục Huyền mỉm cười: "Em muốn bay?"

Tôi gật đầu, ôm thắt lưng anh: "Cả ngày đi bộ, hai chân em nhức mỏi kinh khủng." Tôi vừa dứt lời, hai chân tôi đã rời khỏi mặt đất. Mục Huyền cup mắt nhìn tôi: "Chúng ta không cần máy bay."

Tôi sững sốt khi thấy cánh vật từ từ trôi xuống dưới, xung quanh thân thể chúng tôi ẩn hiện tia sáng màu lam nhạt. Chúng tôi đang bay lên không trung.

"Tôi cùng em bay." Mục Huyền ôm chặt người tôi từ phía sau: "Đi bất cứ nơi nào em muốn."

***

Chúng tôi chỉ bay mấy phút, các vì sao đã xuất hiện quanh người, nhấp nhua nhấp nháy. Chúng tôi đang ở trên dải ngân hà rực rỡ.

Ở cự ly gần, tôi mới biết, thì ra Mục Huyền tạo ra vô số ngôi sao nhỏ trên trời cao. Chòm sao song tử lấp lánh trong lòng bàn tay tôi, cột Niên hoa màu nâu xám đứng thẳng dưới chân tôi. Còn có trái đất màu xanh biếc, mặt trời đỏ rực đều ẩn hiện trước mặt tôi.

Một dải ngân hà y như thật xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Thế nhưng, cảnh sắc diệu kỳ không hề khiến tôi vui mừng. Tôi hơi ừ ừ, không có thuyền, không có máy bay, tôi phải làm thế nào? Chẳng lẽ ba chúng tôi bơi qua biển?

Tôi phóng tầm mắt ra xa, thỉnh thoảng lại quay sang cười với Mục Huyền. Tôi vô tình nhìn thấy đỉnh bầu trời.

Đúng vậy, là đỉnh bầu trời. Đỉnh trời màu xanh đen ở ngay trên đầu chúng tôi, khoảng cách có vẻ chưa đến mười mét. Những vết nứt màu lam nhạt ngang dọc đan xen trông rất nổi bật.

Tôi bất giác ngẩng người. Bên ngoài vết nứt đó liệu có phải là thế giới chân thực?

"Em sẽ không bao giờ nghe thấy thanh âm đó." Giọng nói lãnh đạm của Mục Huyền đột nhiên vang lên bên tai tôi. Tim tôi đập mạnh, tôi liền quay đầu nhìn anh.

Anh cúi xuống quan sát tôi. Gương mặt trắng trẻo của anh phản chiếu ánh sao đẹp vô ngần, nhưng đôi mắt vẫn u tối vàng đục như cũ.

Anh nhắc đến..."thanh âm đó". Rốt cuộc anh nghe được bao nhiêu?

"Tôi đã gia cố không gian này." Giọng nói anh đặc biệt dịu dàng: "Bất kể ai nói chuyện với em, em sẽ không bao giờ nghe thấy nữa."

Lòng tôi trĩu nặng, đầu óc trống rỗng. Một lúc sau, Mục Huyền lại mở miệng: "Chúng ta xuống đi!"

Tôi vùi đầu vào ngực anh không nhúc nhích, tôi không dám nhìn mặt anh. Anh đã nghe thấy Mạc Lâm nói chuyện? Có phải anh đã phát hiện ra ý đồ của tôi? Mạc Lâm nói tuyệt đối không cho anh biết. Vậy kế hoạch trốn thoát của tôi tan thành mây khói?

Không, không đúng. Đầu óc tôi bình tĩnh. Mục Huyền nói: "Bất kể ai nói chuyện với em", chứng tỏ anh không biết người trò chuyện với tôi là Mạc Lâm. Anh chỉ nảy sinh lòng nghi ngờ mà thôi.

Chúng tôi vẫn còn hy vọng.

Nhưng cũng có điểm kỳ lạ.

Vừa rồi, tôi thử đòi Mục Huyền tạo thuyền và máy bay, đều bị anh gạt đi. Trước đó, tôi cho rằng là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng nếu anh nghi ngờ từ hôm qua...

Mục Huyền đã phát hiện ra ý định bỏ trốn của tôi.

Điều anh vừa nói với tôi, rõ ràng là một lời cảnh cáo.

Ở trong vòng tay ấm áp của Mục Huyền, mà tôi đột nhiên buốt giá toàn thân, lạnh đến mức bất giác run lên.

Bây giờ ý thức của anh hỗn loạn, lòng chiếm hữu đối với tôi gần như điên cuồng. Vậy tại sao phát hiện tôi muốn bỏ trốn, anh không có bất cứ hành động nào khác?

Tôi cũng từng nghĩ đến điều này. Ngộ nhờ bị anh vạch trần, tôi sẽ phải hứng chịu hậu quả như thế nào? Có lẽ bị anh giam lỏng, có lẽ anh sẽ giày vò thân thể tôi. Vậy mà bây giờ, Mục Huyền để tôi cùng anh tự do đi lại trong không gian.

Tại sao chứ?

Tim tôi đập nhanh một nhịp.

Mục Huyền đang chờ đợi, anh đang thăm dò tôi. Anh vẫn còn chưa biết, người ở bên ngoài đưa tôi thoát khỏi bằng cách nào, vì vậy anh đang im lặng theo dõi tình hình.

Có phải anh định chờ đến lúc chúng tôi bắt đầu đào thoát, anh mới ra tay?

Tôi cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Nhất định là như vậy.

Tôi không biết Mạc Lâm thu xếp kiểu gì, cũng không rõ sau khi đến mép không gian, tôi phải làm gì. Nhưng điều khiến tôi lo lắng nhất bây giờ, là người ở bên ngoài khổ cực sắp đặt cơ hội cuối cùng, nhưng bị Mục Huyền phá bỏ. Từ đây chúng tôi không còn khả năng thoát khỏi không gian do anh tạo ra.

Chỉ một chốc lát, dưới chân tôi đã là khu rừng rậm rạp. Chúng tôi chỉ cách mặt đất hơn mười mét. Lòng tôi hỗn loạn vô cùng, tôi ngẩng đầu nhìn Mục Huyền, gương mặt thanh tú lạnh lùng của anh trông vẫn có vẻ bình tĩnh.

"Em có thích không?" Anh để lộ nụ cười nhàn nhạt.

Lòng tôi thấp thỏm không yên: "Gi cơ?"

"Các ngôi sao."

Tôi gật đầu: "Em rất thích."

"Sau này tôi sẽ dạy em cách tạo ngôi sao." Anh nói: "Đợi sau khi tôi xử lý hết phiền phức ở bên ngoài."

Một luồng khí lạnh dội lên trong lòng tôi. Mục Huyền lặng lẽ quan sát tôi, đôi mắt vàng đục của anh vừa lạnh lẽo vừa u ám.

Tôi miễn cưỡng mở miệng: "Được..."

Tôi không thể nói hết câu, bởi vì màu mắt Mục Huyền đột nhiên thay đổi. Tròng mắt màu vàng đục biến mất, thanh thể bằng đồng từ đen nhánh.

Tôi giật mình, là Mạc Lâm, thời gian giao hẹn đã tới.

Trong chớp mắt, thân thể Mục Huyền bắt đầu run rẩy, hai cánh tay vốn ôm chặt eo tôi buông lỏng. Sau một giây căng thẳng ngán ngùi, tôi sợ mức hỗn loạn bay phách tán. Chúng tôi vẫn đang ở trên không trung, thời gian trùng hợp quá.

Tôi ôm chặt người Mục Huyền nhưng vô dụng. "Sức mạnh tinh thần" giúp chúng tôi bay lên cao biến mất. Chúng tôi rơi thẳng xuống đất từ độ cao bảy tám mét.

"A..." Tôi thét lên một tiếng kinh hoàng. Trong lòng vừa tuyệt vọng vừa ảm ức. Ngộ nhờ bị ngã gãy chân, tôi làm sao có thể đưa Mộc Huyền thoát khỏi chốn này?

"Khục..." Một tiếng cười khê từ bên dưới truyền tới. Tôi còn chưa có phản ứng, một sức mạnh cực lớn giữ người tôi lại, khi tôi còn cách mặt đất chưa đầy nửa mét.

Không có cảm giác xương cốt gãy rời như dự kiến, mà tôi rơi vào vòng tay ấm áp của một người.

Dịch Phó Thành hơi nheo mắt, cúi đầu nhìn tôi. Ánh mắt hần lấp lánh như vì sao trên trời.

Tôi ngây ra, vui mừng hét lên: "Dịch Phó Thành!"

Hắn gạt đầu, đặt tôi xuống đất, rồi cúi xuống nhìn Mộc Huyền vẫn còn trên tay hắn. Hóa ra Dịch Phó Thành đồng thời đỡ cả hai chúng tôi. Bất gặp ánh mắt thâm hiểm của hắn, tôi giật mình, vội mở miệng: "Dịch Phó Thành, anh nghe tôi nói, thời gian cấp bách...Đừng! Đừng tay lại!"

Không kịp nữa.

Dịch Phó Thành tung người Mộc Huyền lên cao rồi đá mạnh. Thân thể Mộc Huyền bay ra xa, đập vào một thân cây lớn.

Tôi còn chưa kịp mở miệng mắng chửi hắn, hắn đã lao về phía Mộc Huyền, vác anh lên vai rồi quay đầu nhìn tôi. Gương mặt hắn ẩn hiện ý cười, trông hơi tàn nhẫn và có vẻ chưa hả giận.

"Đi, chúng ta đi ra bờ biển." Giọng nói của hắn trầm thấp tràn đầy sức mạnh.

Tôi ngăn người. Dịch Phó Thành liếc tôi một cái, giải thích: "Hôm qua, tôi cũng nghe thấy hết."

Tôi chợt hiểu ra. Lúc tôi nói chuyện với Mạc Lâm, chắc hắn đã tỉnh lại nhưng giả bộ bị ngất, quả nhiên là con hồ ly.

Dịch Phó Thành xuất hiện kịp thời để đỡ chúng tôi, chứng tỏ sau khi hồi phục thân thể, hắn lên lút giám sát chúng tôi, đồng thời chờ đợi thời gian Mạc Lâm giao hẹn.

Có điều...

Tôi quay sang ngắm gương mặt nghiêng trầm tĩnh của hắn. Vừa rồi hắn đá Mộc Huyền khiến tôi tức điên người, nhưng bây giờ việc thoát thân quan trọng nhất. Hơn nữa, Mộc Huyền hành hạ hắn tương đối dã man. Chỉ cần hắn hả giận và phối hợp với tôi, mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều.

May mà bờ biển không xa lắm. Chúng tôi chạy một mạch ra bờ biển. Mặt biển tối om, sóng vỗ rì rào. Dịch Phó Thành ném Mộc Huyền xuống bãi cát, nhìn tôi chăm chú: "Thuyền đâu?"

Tôi hơi dờ người: "Không có thuyền."

"Máy bay? Đừng nói với tôi không có gì đấy nhé". Dịch Phó Thành lập tức mở miệng.

Tôi chỉ còn cách gạt đầu: "Không có gì cả".

"Mẹ kiếp!" Dịch Phó Thành túm cổ áo tôi, hắn rõ ràng cũng khó chấp nhận sự thật: "Cô khiến hắn chết mê chết mệt, vậy mà không biết đòi một con thuyền hay một chiếc máy bay? Chẳng phải hắn vung tay là có ngay hay sao?"

Tôi lắc đầu: "Tôi đòi rồi nhưng anh ấy không cho. Anh ấy đã phát giác ra ý đồ của tôi. Tôi cảm thấy anh ấy đang đợi chúng ta hành động. Một khi chúng ta bỏ trốn, anh ấy sẽ hốt trọn cả lưới."

Dịch Phó Thành ngăn người, buông tay khỏi cổ áo tôi. Hắn đảo mắt qua Mộc Huyền nằm dưới đất. Trầm mặc vài giây, hắn quay người đi về phía ngôi nhà của chúng tôi.

"Anh định làm gì vậy?" Tôi vội hỏi. Mộc Huyền có thể tỉnh lại sau một tiếng đồng hồ.

"Tôi còn có thể làm gì bây giờ? Tất nhiên đi dỡ mái nhà làm bè rồi." Dịch Phó Thành gầm lên.

Bè ư?

Tôi vội hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

"Thôi khỏi." Dịch Phó Thành không hề khách khí. Hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tôi, ngữ khí hết sức nặng nề.

"Cho dù ông chồng điên khùng của cô có bố trí thiên la địa võng, chúng ta cũng không còn con đường nào khác."

Tôi gạt đầu. Thật ra trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy. Biết rõ con đường phía trước gặp ghềnh khúc khuỷu, chúng tôi cũng chỉ còn cách tiến lên, không thể lùi bước.

May mà quá trình làm bè rất thuận lợi. Dịch Phổ Thành nói, nhà tôi được làm bằng chất liệu kim loại mới, mật độ nhỏ, chất lượng tốt. Hắn đỡ một nửa mái nhà và mấy thanh kim loại làm mái chèo. Sau đó, Dịch Phổ Thành ném Mục Huyền lên bè, tôi cũng ngồi lên trên đó. Hắn dùng sức đẩy mạnh, chiếc bè của chúng tôi rời khỏi bờ biển. Dịch Phổ Thành vẫn đi dưới nước, đẩy chiếc bè đến độ sâu vừa đủ, mới nhảy lên bè. Lúc này, Mục Huyền đã hôn mê bất tỉnh 25 phút.

"Chúng ta chèo đi đâu?" Tôi hỏi Dịch Phổ Thành.

"Cứ tiếp về phía trước." Hắn lạnh lùng trả lời.

Mặt biển vô cùng vô tận, trong đêm đen như một con quái vật dưới chân chúng tôi. May mắn là càng đi ra xa, mặt biển càng yên tĩnh, không một ngọn gió thổi qua. Dịch Phổ Thành giống mô tơ thần tốc, hấn vung mái chèo nhanh không thể tả. Nhò vào bản chất người máy tràn đầy sức mạnh và không biết mệt mỏi của hắn, bè của chúng tôi lao vun vút trên mặt biển. Cây cối và nhà cửa bên bờ biển nhanh chóng biến khỏi tầm mắt.

Tuy nhiên, thời gian cũng từng giây từng phút trôi qua.

Tôi ôm Mục Huyền ngồi giữa chiếc bè. Anh vẫn chưa tỉnh lại. Tôi rất sợ anh đột nhiên mở mắt, mở đôi mắt màu vàng đục ngầu. Sau đó tôi bị anh kéo xuống vực sâu vô tận của không gian hư cấu.

Xin anh đừng tỉnh, đừng tỉnh lại vào lúc này. Tôi ôm chặt Mục Huyền, trong lòng niệm thầm, hãy để em đưa anh thoát khỏi nơi đây.

"Cô nhìn thấy gì chưa?" Dịch Phổ Thành bất chợt lên tiếng, giọng nói xen lẫn tiếng thở hổn hển. Tôi dõi theo hướng tay hắn, chỉ thấy một màu đen sì. Tôi lắc đầu.

Dịch Phổ Thành đã còi trần, bờ ngực rắn chắc của hắn lấm tấm mồ hôi. Mắt hắn nhìn chăm chăm về phía trước, mái chèo trong tay càng chuyển động nhanh hơn, thanh âm lộ rõ niềm vui: "Sắp đến rồi!"

Sắp đến?

Ban đầu tôi không hiểu ý hắn. Vài phút sau, tôi cũng đã nhìn rõ.

"Đó là..." Tôi vui mừng hét lên: "Rìa mép không gian?"

"Ha ha..." Dịch Phổ Thành cười ha hả, hưng phấn đẩy nhanh tốc độ tay chèo. Chiếc bè của chúng tôi lướt đi, nhưng ngay sau đó như chạm vào một bức tường vô hình (mặt cắt), phát ra tiếng động nhẹ rồi dừng lại.

Tôi ôm Mục Huyền, mở to mắt theo dõi cảnh sắc ly kỳ trước mặt.

Mặt biển sâu thẳm và bầu trời đầy sao như bị chặn lại bởi mặt cắt trong suốt trước mặt chúng tôi. Đằng sau mặt cắt vô hình đó là hư không vô bờ vô bến màu xám thẫm, giống hồn mang chúng tôi từng nhìn thấy ở tòa lâu đài thần bí. Một luồng sáng mờ mờ chuyển động, tỏa ra từ trong hư không đó.

Hai chúng tôi lặng lẽ quan sát, không một ai lên tiếng. Một lúc sau, tôi không nhịn được hỏi: "Tiếp theo phải làm thế nào?"

"Quý mới biết." Dịch Phổ Thành ngồi im trên chiếc bè, ánh mắt hắn âm trầm khó đoán biết.

Tôi lại nhìn đồng hồ đeo tay (hôm nay trước khi ra cửa, tôi đặc biệt tìm đồng hồ để theo dõi thời gian), còn hai mươi phút nữa, Mục Huyền sẽ tỉnh lại.

Nhưng chúng tôi chỉ có thể chờ đợi. Trời đất tĩnh lặng, mặt nước im lìm. Cả thế giới phảng phất ngủ say theo Mục Huyền. Tôi quay đầu quan sát. Ở sau lưng chúng tôi, bầu trời, khu rừng, lục địa vẫn an lành đẹp đẽ như vậy.

"Hoa Dao!" Dịch Phổ Thành ở bên cạnh đột ngột đứng dậy, hắn không rời mắt khỏi hư không đằng sau mặt cắt. Tôi quay lại, lập tức hóa đá.

Mặt nước.

Hư không ở đằng sau bức tường vô hình đó, đột nhiên xuất hiện mặt nước. Mặt nước dần dần mờ rộng, hư không từ từ biến mất. Sau đó, bầu trời, các vì sao...kéo dài ra vô tận. Cảnh tượng rất giống không gian của chúng tôi.

"Chuyện này là thế nào?" Tôi hỏi nhỏ, mắt vẫn quan sát cảnh vật ở phía đối diện đang từ từ mờ rộng.

Dịch Phổ Thành không trả lời mà giơ tay sờ vào mặt cắt trong suốt phía trước. Mặt cắt đột ngột biến mất, khiến hắn có thể thò tay vào mặt nước ở đằng sau.

Đáy mắt hắn lóe lên một tia sáng, sau đó hắn ngoác miệng cười.

"Ờ, anh đây biết rồi. Người nghĩ ra trò này chắc hẳn là thiên tài!" Dịch Phổ Thành nói: "Bọn họ nhất định dùng máy tính, tạo ra một không gian tương tự ở ngay mép không gian của Mục Huyền. Thật giả lẫn lộn, bọn họ sẽ nhân cơ hội đó đón chúng ta ra ngoài!"

Tôi ngây người, trong đầu lơ mơ hiểu ra điều gì đó nhưng không rõ ràng.

Cảnh vật ở không gian bên kia xuất hiện với tốc độ rất nhanh, mới chỉ mười mấy giây đã lấp đầy hư không. Một vùng nước mênh mông hiện ra trước mắt chúng tôi.

Đúng lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng rên khẽ. Tôi sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Vừa cúi đầu, liền bắt gặp Mục Huyền đang nhú mày, lông mi của anh hơi động đậy.

"Nhanh lên!" Tôi hét to một tiếng. Dịch Phổ Thành nghiêng rặng, dùng toàn lực đánh mái chèo. Chiếc bè của chúng tôi lao vào không gian mới trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Sắc đêm tối đen như mực, sao đầy trời giống trong giấc mộng.

Mặt biển bằng phẳng như chiếc gương khổng lồ, trải dài đến vô cùng vô tận.

Lúc chiếc bè nhỏ lặng lẽ xuyên qua mặt cắt trong suốt của không gian hư cấu, tư duy của tôi đình trệ trong giây lát. Tôi cảm thấy một lớp voan mỏng rất nhẹ lướt qua gương mặt tôi.

Có lẽ đây chỉ là tác dụng tâm lý của tôi.

"Àm ầm." Trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện tiếng động cơ ầm vang. Mục Huyền vẫn chưa mở mắt, tôi liền ôm chặt người anh, cùng Dịch Phổ Thành ngẩng đầu về nơi đó.

Trên đỉnh đầu tối đen xuất hiện một đốm sáng màu trắng như mặt trăng lưỡi liềm. Nhưng đó không phải là ánh trăng, bởi nó vô cùng to lớn, gần như chia bầu trời trên đỉnh đầu chúng tôi thành hai mảnh. Nó rất sáng, chói mắt như ngọn đèn chân không.

Đột nhiên, một luồng sáng nhức mắt quét qua chúng tôi. Tôi bất giác nhắm nghiền rồi lại mở mắt, chỉ thấy đằng sau luồng sáng màu trắng xuất hiện năm chiếc máy bay chiến đấu đen sì. Chúng dừng lại trong không trung một vài giây rồi lao xuống dưới, về phía chúng tôi với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng tôi dội lên niềm vui khó tả. Vệt sáng trắng đó chính là lối ra của không gian hư cấu mới, máy bay chiến đấu là viện binh đến cứu chúng tôi. Xem ra bọn họ cũng dùng ý thức để xâm nhập vào không gian này.

"Tiểu thư, hãy cố gắng chống đỡ!" Một giọng nói trầm trầm từ không trung truyền tới: "Không gian do 'Sức mạnh tinh thần' của ngài chỉ huy tạo ra sắp sụp đổ. Một khi sụp đổ, sức mạnh của nó rất có khả năng tác động tới không gian bên này. Tiểu thư hãy cố gắng chịu đựng!"

Là giọng nói của Mạc Phổ.

Gần như cùng lúc đó, tôi cảm thấy mặt nước rung chuyển mạnh, từng gợn sóng dày đặc nhanh chóng lan tỏa, giống chiếc gương bằng phẳng bị chấn động mạnh tạo ra vô số vết nứt.

Sau đó, tiếng ầm ầm vang dội như tiếng mìn nổ đột nhiên từ phía sau vọng tới.

Dịch Phổ Thành tái mét mặt, tôi kinh hãi quay đầu.

Đập vào mắt tôi là một cảnh quỷ dị vô cùng.

Cách chỗ chúng tôi không xa, không gian chúng tôi vừa rời khỏi một phút trước đó vẫn sóng yên biển lặng, bây giờ đã long trời lở đất.

Trời đất biến thành con lốc xoáy khổng lồ, bầu trời bị vụn thành một hình dạng hẹp kỳ quái vô cùng, mặt đất đang bị xé ra thành bốn mảnh. Các vì sao trên trời rơi xuống, kéo theo đuôi dài thườn thượt. Mặt biển đen ngòm như nồi nước đang đun sôi, từng con sóng cực lớn mỗi lúc một dâng cao.

Cả không gian bị nén lại, giãn ra, xoay tròn, giống một mặt quỷ biến hình trước mắt chúng tôi.

"Nắm chắc vào thành bè." Dịch Phổ Thành hét lên khi nhìn thấy một ngọn sóng cực lớn vượt qua mặt cắt giữa hai không gian, đổ ụp xuống chúng tôi. Không gian mới cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng tôi đâu còn tay giữ thành bè, trong lòng tôi là Mục Huyền. Tôi không do dự ôm anh càng chặt hơn, hít một hơi sâu rồi nhắm mắt.

Một tiếng "ùm" vang lên, chiếc bè lật nhào, chúng tôi rơi xuống nước.

Nước biển mằn mặn từ bốn phương tám hướng ập tới, tầm mắt tôi trở nên mờ hồ như bị một lớp sương mù bao phủ. Chiếc bè chẳng thấy bóng dáng. Dịch Phổ Thành cũng mất hút. Tiếng ồn ào trên mặt nước trở nên xa xôi.

Đầu óc tôi trống rỗng. Vài giây sau, tôi mới ý thức chúng tôi đang chìm xuống đáy.

Tôi lập tức ôm chặt Mục Huyền, dùng toàn bộ sức lực, đạp nước trôi lên trên. Mục Huyền rất nặng, nhưng nhờ có sức nâng, tôi có thể miễn cưỡng kéo anh lên mặt nước. Trong lòng tôi chỉ có một tín niệm, chỉ cần tôi kiên trì, máy bay sẽ đến cứu chúng tôi.

Ai ngờ tôi mới bơi một đoạn, mặt nước bắt đầu xoay tròn. Một sức mạnh cực lớn giống sợi dây thừng trói chặt hai chân, thắt lưng, toàn thân tôi, khiến tôi không thể gãy gập. Tôi bắt giắc di chuyển theo xoay nước, mỗi lúc một nhanh hơn.

Chúng tôi đã bị rơi vào xoáy nước. Đây là tai họa khủng khiếp nhất, khó thoát nhất.

Dần dần, tầm mắt tôi mờ dần, đầu óc quay cuồng choáng váng. Một nỗi đau xé rách da thịt bắt đầu lan tỏa khắp người tôi. Tôi biết chỉ vài giây sau, chúng tôi sẽ bị sức mạnh của xoáy nước xé tan xác.

Lòng ngực tôi ngày càng tắc nghẽn. Tôi không nhin được há to miệng, nước biển lập tức tràn vào mũi và miệng tôi.

Ý thức của tôi dần trở nên mờ hồ, tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác của đôi tay, ôm Mục Huyền càng chặt hơn. Tôi vùi đầu vào ngực anh, nhắm chặt hai mắt.

Thế giới xung quanh tăm tối và tĩnh lặng.

Tôi ngơ ngẩn nghĩ thầm, khi tỉnh lại, không biết chúng tôi trôi dạt về phương nào, hiện thực hay ảo tưởng, thiên đường hay địa ngục?

***

Trong lúc gần lịm đi, tôi đột nhiên cảm thấy có một bàn tay lớn, từ đằng sau đỡ thắt lưng tôi. Đồng thời, không khí trong lành chui vào xoang mũi tôi. Tôi vô ý thức hít lấy hít để, liền tỉnh táo ngay tức thì.

Tôi liền mở mắt, trước mặt tôi vẫn là lòng biển tối đen, nhưng xung quanh thân thể tôi được một lớp ánh sáng màu lam nhạt bao bọc, ngăn cách tôi với nước biển. Người ở trong lòng tôi biến mất.

Không đợi tôi quay đầu, mặt nước như bị một con dao vô hình cắt ngang. Nước biển đen sì tách ra làm đôi, hình thành hai bức tường nước phẳng lì dang cao. Cả mặt biển dạt sang hai bên, để lại chúng tôi ở giữa. Trong khi đó, chúng tôi giống con bướm thoát khỏi cái kén, từ khe hở giữa hai bức tường nước bay lên cao.

Chúng tôi rời khỏi mặt nước trong nháy mắt. Tiếng động cực lớn báo hiệu sự sụp đổ đập vào tai tôi.

Eo tôi bị siết chặt. Tôi chợt bừng tỉnh, đã bị người ở đằng sau xoay lại ôm vào lòng.

Dưới màn trời tối đen, ánh sáng nhấp nháy ở trên cao hắt vào mặt anh. Anh lặng lẽ cúi đầu nhìn tôi, mái tóc ướt dính vào trán. Gương mặt trắng ngần lấp lánh giọt nước. Đôi mắt đen hun hút như đáy bể, lại giống tinh tú trên bầu trời.

Mục Huyền đã tỉnh lại.

Khỏe mắt tôi ướt ướt. Tôi ôm chặt người anh. Cả thế giới phẳng phát lặng ngắt như tờ, bên tai tôi chỉ còn lại tiếng tim đập trầm ổn của anh.

Mắt đen...Mục Huyền đã khôi phục trạng thái bình thường?

Tôi lại ngẩng đầu nhìn anh. Đường như phát giác ra tâm tư của tôi, anh cất giọng dịu dàng, trầm khàn: "Hoa Dao, là tôi."

Hoa Dao, là tôi.

Cổ họng tôi nghẹn ngào, tốt quá. Xem ra, sau khi rời khỏi không gian đó, anh đã khôi phục ý thức bình thường.

Tôi không thể thốt ra lời, chỉ ra sức gật đầu. Mục Huyền càng siết chặt vòng tay ôm eo tôi. Ánh mắt anh rời khỏi gương mặt tôi, di chuyển xuống bên dưới. Tôi cũng ngoảnh đầu. Thời khắc này dù trời đất có đảo lộn, tôi cũng không cảm thấy sợ hãi.

Bởi Mục Huyền đã tỉnh lại, anh đã trở về.

Tuy nhiên, sức mạnh của không gian đó đã tấn công sang bên này, chúng tôi đang phải đối mặt với tình cảnh vô cùng nguy hiểm và đáng sợ.

Bầu trời trên đầu chúng tôi cũng bắt đầu méo mó. Mặt biển xiêu vẹo, cả đại dương như vô số con quái thú ngủ đông tỉnh giấc, cuộn trào dữ dội.

Trên đầu chúng tôi không xa là mấy chiếc máy bay cứu nạn, vô số ngọn đèn chiếu xuống mặt biển. Vô số sợi dây kim loại nhỏ màu trắng từ bụng máy

bay thả xuống. Tôi có thể nhận ra, Dịch Phổ Thành đang túm một sợi dây, ra sức leo lên. Dưới mặt biển còn khoảng chục đầu người nhấp nhô, chắc đây là nhân viên cứu nạn nhảy từ máy bay xuống lúc chúng tôi bị lật bè.

Trên gương mặt nghiêng lạnh lẽo như ngọc của Mục Huyền, đôi mắt đen của anh trở nên sắc bén bức người. Sau đó, anh vung tay trong không trung.

Kỳ tích xuất hiện.

Một tấm lưới nửa trong suốt, mịn màng, màu lam nhạt đột ngột xuất hiện, nhẹ nhàng phủ lên mặt biển gầm gào cuộn sóng. Mặt biển bỗng trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Đó là "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền.

"Ngài chỉ huy!" Không trung vọng đến giọng nói xúc động của Mạc Phổ.

"Ngài chỉ huy!" Đám binh sỹ vẫn còn chìm nổi dưới mặt nước hò reo ầm ĩ. Bọn họ lần lượt túm lấy sợi dây kim loại, ra sức leo lên khỏi mặt biển.

Mục Huyền không trả lời, cũng không để ý đến bọn họ. Anh nhìn chăm chăm xuống dưới, lông mày hơi cau lại.

"Em lên trên đợi tôi." Mục Huyền nói nhỏ bên tai tôi.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Mục Huyền đã buông lỏng bàn tay ôm eo tôi, thân thể tôi bắt đầu bay lên cao.

Còn anh vẫn lơ lửng ở chỗ cũ bất động.

Bắt gặp ánh mắt u ám của anh, tôi không kiềm chế nổi liền giờ tay, nhưng chẳng kịp túm cổ áo của anh, cả người tôi đã bay khỏi đỉnh đầu anh.

Mục Huyền! Tôi muốn gọi tên anh, nhưng tôi biết là vô dụng, chỉ làm anh phân tâm. Tôi đành mở to mắt nhìn anh mỗi lúc một xa. Trong lòng tôi thầm cầu nguyện, xin đừng xảy ra chuyện, xin hãy giúp chúng tôi an toàn rời khỏi nơi này.

Đúng lúc này, bên dưới xảy ra cảnh tượng quỷ dị và đáng sợ vô cùng.

Mặt nước bị Mục Huyền dùng tấm lưới màu lam nhạt che kín đột ngột xuất hiện một cột sóng màu đen cực lớn. Cột sóng dâng lên mỗi lúc một cao, xuyên qua tấm lưới xanh, sau đó biến thành...

Một con quái vật! Nó biến thành một con quái vật hung ác đen ngòm.

Quái vật? Tại sao lại xuất hiện quái vật?

Thân hình nó như một ngọn núi nhỏ, vô cùng chắc khỏe. Gương mặt nó mơ hồ, nó gần như chấn mất nửa bầu trời. Nó gầm lên một tiếng, há to miệng, đồng thời lao vào Mục Huyền.

Tim tôi bị bóp nghẹt. Tôi thấy Mục Huyền ở bên dưới vung tay, hình thành một sóng xung kích màu lam thẫm, vẽ lên một đường vòng cung sắc nhọn trong không trung, phóng vào mình con quái vật.

Quái vật bị trúng đòn, lại rơi xuống mặt biển. Cùng lúc đó, một thanh âm sắc lạnh vang dội đất trời: "Ném bom." Đó là giọng nói của Mục Huyền.

Tất cả binh sỹ đến giờ mới có phản ứng, từ trên máy bay nã hỏa lực dày đặc vào đầu con quái thú ở bên dưới.

Bom nổ trên người con quái thú. Nó gầm lên một tiếng, quay đầu lao xuống biển. Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp không gian, con quái thú chìm xuống biển, không thấy bóng dáng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cuộc công kích đã có tác dụng, tốt quá!

Đúng lúc này, một bàn tay kim loại đỡ lấy thắt lưng tôi, bên tai vang lên giọng nói trầm ổn quen thuộc: "Tiểu thư! Ngồi vững!"

Vừa dứt lời, tôi bị bàn tay kim loại đó bế lên tấm sàn lạnh lẽo. Tôi định thần, phát hiện trước mắt tôi là khoang máy bay sáng trưng. Tôi đã lên máy bay trực thăng.

"Mạc Phổ!" Tôi xúc động quay đầu, thấy Mạc Phổ đôi mắt xuống mặt biển ở bên dưới, thần sắc của anh ta tương đối căng thẳng.

"Tại sao lại xuất hiện quái vật?". Tôi cất cao giọng.

Mạc Phổ không quay đầu, trả lời tôi: "Không gian hư cấu đó do "Sức mạnh tinh thần" của ngài chỉ huy tạo ra. Một khi ngài chỉ huy rời khỏi không gian, không gian sẽ sụp đổ. Không gian sụp đổ khiến "Sức mạnh tinh thần" lâm vào trạng thái hỗn loạn, đến ngài chỉ huy cũng không thể khống chế. Vì vậy tất cả mới hỗn loạn, mới sinh ra con quái vật này."

Lúc này, một người máy đi đến dùng dây an toàn cố định người tôi. Tôi lập tức tựa người vào vách khoang, cùng Mạc Lâm theo dõi tình hình bên dưới.

Cuộc chiến đấu trên mặt biển vẫn chưa kết thúc.

Mục Huyền cùng binh sĩ của anh lâm vào hỗn chiến.

Không chỉ có con quái vật vừa rồi.

Hết con quái vật này đến con quái vật khác ngoi lên từ lòng biển. Mục Huyền dẫn đầu đám binh lính vừa chiến đấu vừa rút lui. Đến Dịch Phố Thành cũng như người lính khác, một tay bám vào sợi dây kim loại, một tay cầm khẩu súng xả đạn vào đầu lũ quái vật. Những chiếc máy bay ở trên cao vẫn tiếp tục dội bom xuống mặt biển.

Tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi không rời mắt khỏi thân hình lơ lửng trong không trung của Mục Huyền. Bóng lưng anh như thường lệ vẫn thẳng tắp, bình tĩnh, không một chút hoảng loạn. Từng tấm lưới màu lam nhạt, từng đợt sóng xung kích màu lam thâm từ lòng bàn tay anh phát ra, ngăn chặn phần lớn sự tấn công của bầy quái vật.

Tôi và anh cách nhau khoảng một trăm mét. Cả chiếc máy bay của tôi và anh đồng thời bay lên cao. Chúng tôi ngày càng tiến lại gần lối ra của không gian.

Tôi dường như nín thở. Không còn bao xa nữa, chỉ cần anh gắng gượng, cho đến khi thoát khỏi vết nứt trên đỉnh đầu, tất cả sẽ kết thúc.

Nhưng đúng lúc này, cảnh tượng đáng sợ nhất xảy ra.

Cả đại dương bị một sức mạnh vô hình cực lớn đẩy lên, cuộn cuộn dâng cao mãi. Trong lòng biển hình thành một xoáy nước lớn chưa từng thấy, khiến toàn bộ mặt biển bị hút vào xoáy nước đó.

Sau đó tôi nhìn thấy, đại dương biến thành một con quái vật khổng lồ.

Tôi không thể nhìn ra thân hình của nó lớn đến mức nào. Nửa thân sau của nó chiếm trọn không gian do "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền tạo ra giờ đã trở thành một mớ hỗn độn. Nửa thân trước ở không gian của chúng tôi. Riêng cái đầu của nó to hơn bất cứ con quái thú nào xuất hiện trước đó, trông vừa buồn nôn vừa đáng sợ.

Con thú khổng lồ há to miệng, phát ra tiếng kêu long trời lở đất. Sau đó, nó cất cái đầu vừa đen sì, vừa hung dữ, vừa mơ hồ về phía chúng tôi.

Không hề có dấu hiệu báo trước, nó há miệng về phía Mục Huyền.

Tôi vội túm chặt tay nắm bên vách khoang, cổ họng như bị nhét đá tắc nghẹn, muốn hét cũng không thể hét ra tiếng.

Đúng vào lúc này, xung quanh Mục Huyền bùng phát một tia sáng màu lam nhức mắt. Tôi không thể nhìn rõ đường nét gương mặt anh. Ở vị trí của anh, tôi chỉ thấy một quả cầu phát sáng lơ lửng trong không trung. Tiếp theo, những đợt sóng xung kích màu xanh lam dày đặc, từ quả cầu đó nhanh chóng được hình thành và phóng về con thú khổng lồ.

Binh sĩ ở trên máy bay cũng tiếp tục xả đạn, tạo thành tấm lưới lửa màu vàng. Tấm lưới hỏa lực dày đặc, sóng xung kích từ "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền, tất cả đều nhằm vào con quái thú.

Thời gian phảng phất ngưng trệ.

Con quái thú đó đâm mạnh vào tấm lưới màu xanh lam do Mục Huyền tạo ra, nó gầm một tiếng rung chuyển đất trời. Tôi cảm thấy máy bay cũng rung lên theo tiếng gầm của con quái thú. Đầu nó chọc vào tấm lưới "Sức mạnh tinh thần", móng vuốt ra sức cào cào trong không trung, phảng phất tập trung sức mạnh.

Hai bên giằng co vô cùng căng thẳng.

Quả cầu ánh sáng xung quanh Mục Huyền ngày càng hùng hục, khiến không khí như bị đốt cháy, tạo thành đám lửa nhỏ vụt qua. Đám binh lính càng điên cuồng, ra sức xả đạn vào con quái thú. Tôi thậm chí lơ mơ nghe thấy tiếng chửi thề của Dịch Phố Thành.

Sau đó, con quái thú đột nhiên nhảy về phía trước, đầu nó phá vỡ tấm lưới màu xanh.

Nó đã thoát thân.

Tôi còn chưa kịp thét lên kinh hoàng, liền thấy nó ngoái đầu, há cái miệng vô cùng to lớn đen ngòm như vực sâu không đáy. Nó gầm gừ, một miếng nuốt trọn Mục Huyền và mấy chục binh sĩ. Sau đó, nó lại nằm bò xuống, há miệng nhai tóp tép, tôi nghe thấy cả tiếng nuốt ực của nó.

Tiếp theo, con quái thú ngẩng đầu, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt dữ tợn. Nó há miệng, ngoạm những sợi dây kim loại lủng lẳng dưới máy bay của chúng tôi.

Sự việc xảy ra quá nhanh, tôi ngây người chứng kiến cảnh tượng bên dưới, hoàn toàn không tin vào mắt mình.

"Ngài chỉ huy!" Mạc Phổ và những người lính khác bên cạnh tôi hét lên xé ruột xé gan. Tôi chỉ cảm thấy một nỗi đau như dao cắt tràn ngập trong lòng.

Vừa xảy ra chuyện gì? Mục Huyền...đã hy sinh? Bị con quái thú nuốt vào bụng?

Tất cả đã kết thúc?

Đúng lúc này, con quái thú khổng lồ ngoạm sợi dây lặc mạnh. Tầm nhìn của tôi bắt đầu chao đảo, trời đất quay cuồng. Đầu tôi đập mạnh vào vách khoang, từng con choáng váng truyền tới.

Đầu óc tôi đau nhức, huyết thái dương giật giật. Linh hồn của tôi dường như rời khỏi cơ thể trong chốc lát, toàn thân tôi mất đi tất cả tri giác. Tôi đột nhiên không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, chỉ nhìn thấy Mạc Phô và các binh sĩ nghiêng ngả, nhìn thấy bọn họ há miệng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

"Mục Huyền!" Cuối cùng, tôi cũng nghe thấy tiếng kêu của mình. Máy bay của chúng tôi rơi xuống với tốc độ nhanh, khoang máy bay bị vỡ ra thành mấy mảnh. Một sức mạnh to lớn đập vào lưng tôi, tầm mắt tối om, tôi rơi vào miệng con quái thú.

Tôi cứ rơi xuống, rơi mãi không có điểm dừng. Tôi chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng không nghe thấy một tiếng động. Tôi chỉ có cảm giác không ngừng rơi trong bóng tối.

"Mục Huyền!" Tôi nghe thấy tiếng thét xé nát lồng ngực của mình.

Nhưng xung quanh tôi vẫn im lặng như tờ.

Không biết bao lâu sau.

"Tôi ở đây." Một giọng nói trầm thấp, ôn hòa, đột nhiên vang lên. Tinh thần tôi chấn động, nhưng tôi không biết anh đang ở nơi nào.

Đúng lúc này, trước mặt tôi xuất hiện luồng sáng.

Một luồng sáng màu xanh lam chói mắt, phảng phất như một thanh guom sắc nhọn, cắt một đường rất dài trong bóng tối. Sau đó, một tia sáng trắng xóa như tuyết, từ trên cao chiếu xuống, cùng luồng sáng màu xanh lam hợp nhất làm một.

Bóng tối biến mất. Tôi lơ mơ nhìn thấy đường nét mơ hồ của con quái vật, nhưng nó nhanh chóng tan biến trong ánh sáng chói lọi. Sau đó, cả thế giới phảng phất được thứ ánh sáng thuần khiết đó lấp đầy.

Tôi mơ hồ nghĩ thầm, là "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền, kết hợp với sức mạnh phòng ngự của thể giới bên ngoài giết chết quái vật?

Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng Mạc Lâm và một số thanh âm khác, không biết từ nơi nào truyền tới: "Ra rồi! Đều thoát ra rồi!"

"Chúng ta thành công rồi! Cảm ơn trời đất!"

"Sức mạnh tinh thần" của ngài chỉ huy bùng nổ, đánh tan sức mạnh của không gian hư cấu đã bị sụp đổ."

***

Tôi mở mắt, bắt gặp mười mấy người cũng lơ lửng trôi dạt trong ánh sáng chói mắt như tôi. Sau đó, một hình bóng cao lớn quen thuộc trôi đến trước mặt tôi.

Quần áo anh rách tả tơi, sắc mặt trắng bệch. Nhưng trên gương mặt tuần tú, đôi mắt đen vẫn trầm tĩnh và sâu thẳm như thường lệ. Anh ôm tôi khỏi luồng sáng, lặng lẽ nhìn tôi.

"Em sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào nữa." Anh cất giọng trầm ấm dịu dàng: "Tôi sẽ không bao giờ để em phải lo lắng sợ hãi thêm một lần."

Tôi ghen ngào, muốn giơ tay vuốt ve gương mặt anh. Nhưng luồng sáng trắng và xanh lam giao thoa ngày càng trở nên mãnh liệt, nhanh chóng che mất đường nét của anh. Đầu óc tôi quay cuồng, ý thức ngày càng mơ hồ. Ấn tượng cuối cùng của tôi là Mục Huyền ôm tôi, lặng lẽ đứng trong ánh sáng vô biên đó.

***

Sau đó một thời gian dài, tôi dường như chìm trong bóng tối ấm áp và yên bình. Tôi chẳng nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy điều gì.

Cuối cùng, tôi cũng bắt đầu nghe thấy tiếng động, tiếng động vỡ vụn mơ hồ. Tiếp theo, rất nhiều cảnh vật xa lạ và con người xa lạ vụt qua trước mắt tôi. Tôi muốn mở mắt nhưng không mở nổi. Tôi dường như rơi vào một giấc mơ kỳ lạ.

Sau đó, trước mặt tôi xuất hiện một bờ biển.

Bầu trời rất đẹp, nước biển màu trắng đục nhẹ nhàng vỗ vào bờ. Nhưng trên bờ biển mênh mông chỉ có một mình tôi.

Tôi đi chân trần trên cát mịn. Không biết đi bao lâu, bãi cát phía trước xuất hiện một bóng lưng xa lạ.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mặc áo dài màu trắng, eo thắt dây đai màu vàng. Mái tóc dài đen nhánh giống dải lụa xõa xuống đầu vai.

"Anh là ai?" Tôi đi đến sau lưng người đó, cất giọng nghi hoặc.

Một tiếng thờ dài rất nhẹ theo con gió truyền tới. Hắn đứng quay lưng về tôi. Nghe tôi hỏi vậy, hắn cũng không quay đầu mà chỉ lặng lẽ đứng ở đó, đôi mắt về đại dương xa xa. Một lúc sau, tôi chợt nghe thấy một giọng nói trầm thấp ôn hòa vang lên bên tai tôi một cách rõ ràng:

"Ta nhìn thấy dải Ngân hà rơi xuống trước mắt ta,

Nhìn thấy cột Niên hoa bị cuốn vào vòng xoáy của thời gian,

Sinh mệnh chói lọi từ lúc này bị bóng đêm che phủ.

Nỗi đau khổ giống đầm lầy thôn tính năm tháng vô tận.

Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác.

Giết hắn, thời khắc của vận mệnh cuối cùng cũng đến.

Để danh tính bị chôn vùi, gập lại ánh mặt trời;

Thời gian bị bỏ rơi, luân hồi chuyển động lại.

Ngày hôm đó là ngày tận thế, cũng là sự khởi đầu mới."

"Anh là ai?" Tôi hỏi.

Người đàn ông trầm mặc không trả lời. Bóng lưng hắn trong đêm tối lạnh lạnh như ngọn núi, thê lương đến mức khiến người khác muốn rơi lệ.

"Anh là ai?" Tôi hỏi lại một lần: "Rốt cuộc anh là ai?"

Người đàn ông vẫn lặng thinh. Tôi muốn đi vòng ra trước mặt hắn, để nhìn rõ diện mạo của hắn, nhưng từ đầu đến cuối tôi chỉ thấy bóng lưng..

Không biết bao lâu sau, tôi mở to hai mắt.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là trần nhà màu bạc, xung quanh có vài thiết bị rất lớn, bên trên là màn hình hiển thị số liệu. Vô số sợi dây nhỏ bằng kim loại thò ra từ những thiết bị đó nối vào đầu, chân tay và người tôi.

Miệng và mũi tôi có một ống chụp trong suốt, hơi thở của tôi vẫn còn yếu ớt.

Hóa ra vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Người đàn ông đó là ai? Bài thơ hắn đọc rất kỳ quái. Tôi nhận ra giọng nói này. Trước kia, tôi từng mơ hồ nghe thấy một hai câu tản mát. Hôm nay tại sao tôi đột nhiên mơ thấy nhiều câu như vậy?

Nghĩ đến đây, lòng tôi chùng xuống.

Lần đầu tiên tôi nghe đến giọng nói của hắn là lúc "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền bị tổn thương ảnh hưởng đến tôi. Lẽ nào, tôi lại bị "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền tác động lúc ở trong không gian hư cấu nên mới nghe cả đoạn dài, mới có thể nghe một cách rõ ràng như vậy?

Nghi ngờ chồng chất, tôi đột nhiên rất bất an.

Chỉ có điều, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là Mục Huyền đang ở đâu?

Tôi vùng vẫy định ngồi dậy, nhưng chân tay tôi tê liệt, cổ họng khô rát. Tôi ho khẽ hai tiếng.

Đúng lúc này, tôi phát hiện bên trái thiết bị có một hình bóng mặc áo trắng. Nghe tiếng ho của tôi, người đó sững sờ rồi từ từ quay về phía tôi.

Đập vào mắt tôi là một cái đầu kim loại tròn xoe, đôi mắt đỏ rực thần thò. Nhìn thấy anh ta, tôi lập tức quăng giấc mơ vừa rồi ra khỏi đầu óc. Sóng mũi cay cay, tôi cất giọng khàn khàn: "Mạc Lâm.."

Mạc Lâm thả vật trong tay xuống đất, lao đến nắm tay tôi: "Tiểu thư! Tiểu thư tỉnh rồi, tốt quá! Cuối cùng, tiểu thư cũng tỉnh lại!"

Tỉnh lại! Anh ta nói tôi tỉnh lại!

"Đây là thế giới hiện thực sao?" Tôi nói run run.

Mạc Lâm gật đầu lia lịa: "Tất nhiên! Tất nhiên rồi! Tôi đang ở đây."

Tôi không nhịn được cười, nhưng nỗi lo lắng sốt ruột trong lòng tôi dần lan tỏa. Tôi căng thẳng hỏi nhỏ: "Anh ấy đâu rồi?"

Mạc Lâm khịt khịt mũi, cẩn thận di chuyển thiết bị ở bên trái tôi đi chỗ khác. Hô hấp của tôi ngưng trệ, nhịp tim phảng phất không ổn định.

Trên một chiếc giường cách tôi mấy mét, Mục Huyền đang nằm ở đó. Toàn thân anh cảm đầy dây rợ, trên mặt có chup đường khí giống tôi. Gương mặt anh vẫn thanh tú như ngày nào, chỉ là sắc mặt nhợt nhạt, giống như người đang ngủ một giấc say sưa.

Niềm vui tràn ngập trong lòng tôi, cổ họng tôi tắc nghẹn, không thể nói ra lời, thậm chí hô hấp cũng khó khăn. Tôi chỉ có thể mở to mắt ngắm dung nhan của anh. Tôi muốn khóc, lại muốn cười, muốn đẹp hết đồng máy móc này, lao đến giường anh ôm chặt lấy anh. Nhưng cả người tôi tê liệt, ngoài mười đầu ngón tay, toàn thân không thể nhúc nhích.

"Tiểu thư đừng lo, tình hình sức khỏe của ngài chỉ huy không tồi. Hai ba ngày nữa có thể tỉnh lại." Mạc Lâm nói khẽ, thanh âm của anh ta cũng nghẹn ngào.

Tôi gật đầu, thở một hơi dài, giọt lệ từ khóe mắt tôi, lặng lẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Bầu trời trong vắt, ánh nắng chiếu xuống khiến bãi cỏ giống một tấm thảm nhung tơ xanh mướt, trải dài đến vô tận. Tôi ngồi trên chiếc ghế dài màu nâu, xung quanh là tòa kiến trúc cung đình màu trắng đẹp đẽ, nhấp nhô giữa thảm cỏ và hồ nước xanh biếc.

Hôm nay là ngày thứ hai sau khi tôi tỉnh lại, Mục Huyền vẫn chưa tỉnh, chúng tôi ở trong bệnh viện hoàng gia của Đế đô. Bởi vì nằm bẹp trên giường bệnh quá lâu, bác sỹ khuyên tôi cần phải tích cực vận động, phơi nắng...

Mạc Lâm ngồi xếp bằng trên bãi cỏ trước mặt tôi. Toàn thân anh ta mặc bộ đồ bảo hộ kín từ đầu đến chân, chỉ để lộ mỗi gương mặt. Nghe nói *vết đen của hằng tinh* dạo này xuất hiện liên tục, gây nhiều sóng của người máy. Hơn nữa, anh ta cũng sợ bị ánh nắng lão hóa nên mới bao bọc kín mít.

"Tiểu thư, có một việc cần tiểu thư cho phép." Mạc Lâm nói nhỏ: "Tôi muốn bán quyền phát sóng trực tiếp quá trình ngài chỉ huy tỉnh lại cho đài truyền hình Đế đô."

Tôi không hiểu: "Tại sao?" Đế người dân toàn Đế quốc chứng kiến cảnh Mục Huyền tỉnh lại, chắc chắn anh sẽ không vui.

"Vì áp lực kinh tế." Mạc Lâm cất giọng ừ rừ: "Việc tạo không gian mới tốn tới 20 tỷ, nhưng bộ tài chính chỉ thanh toán 60%, còn lại do chúng ta chịu. Trong khi đó, bán bản quyền phát sóng trực tiếp có thể kiếm 1 tỷ đồng."

Tôi mở to mắt kinh ngạc. Toàn bộ tài sản của Mục Huyền cũng chỉ tầm 10 tỷ. Tính ra, chúng tôi gần sát nghiệp.

"Được. Tôi đồng ý." Tất nhiên, tôi không một chút do dự: "Khi nào Mục Huyền tỉnh lại, tôi sẽ giải thích với anh ấy."

Mạc Lâm cười ngoác miệng: "Cám ơn tiểu thư!" Ngừng một lát, anh ta hạ giọng, ngữ khí đầy vẻ phần nộ: "Nghe nói Dịch Phổ Thành liên tục trả lời phỏng vấn. Hắn đã kiếm hơn 1 tỷ rồi, đúng là một tên hồ ly xấu xa."

Mạc Lâm nói, hai tiếng đồng hồ sau khi tôi tỉnh lại, Dịch Phổ Thành cũng tỉnh dậy ở một phòng bệnh khác. Có điều, hắn lập tức bị binh lính súng ống đầy mình áp giải đến nhà tù cao cấp của Đế đô.

Mạc Lâm cho biết, tuy "Sức mạnh tinh thần" của tôi và Dịch Phổ Thành cực kỳ nhỏ, nhưng vẫn sinh ra tác dụng phụ không thể dự đoán với không gian hư cấu. An toàn là trên hết, vì vậy bọn họ mới yêu cầu cả ba chúng tôi rời khỏi không gian.

Dịch Phổ Thành bây giờ thoải mái hơn tôi tưởng nhiều. Hôm nay, tôi nhìn thấy hắn mặc bộ đồ màu đen của tù nhân trên tivi. Hắn ngồi trong phòng phạm nhân đặc biệt của nhà tù Đế đô, một tay cầm ly cà phê, tay kia kẹp điếu thuốc, gương mặt tươi cười hướng vào ống kính.

"Lúc ở trong không gian hư cấu, tôi và bọn họ hợp tác rất vui vẻ. Chúng tôi cùng nhau vượt qua gian nan nguy hiểm."

"Đúng vậy, tôi từng cứu mạng Nặc Nhĩ. Dao Dao...xin lỗi, là vương phi điện hạ, cô ấy kính trọng tôi như người anh trai ruột thịt."

"Tôi cho rằng bây giờ Đế quốc giam giữ tôi là một hành động tương đối hợp lý, vì dù sao chúng tôi cũng từng xảy ra va chạm và hiểu nhầm. Có điều, quan trọng là tương lai..."

...

Sở dĩ Dịch Phở Thành được giới truyền thông săn đón là do chuyện của chúng tôi gây xôn xao toàn Đế quốc Stan, thậm chí cả liên minh Ngân hà. Bất cứ đài truyền hình, kênh thông tin nào cũng phát tin tức về chúng tôi.

Dur luận dành sự quan tâm đặc biệt, là bởi vì trong lịch sử chưa có một người nào dùng "Sức mạnh tinh thần" tạo ra không gian lớn mạnh như vậy. Một nhà phê bình nhận xét, Mục Huyền là cột mốc đánh dấu "thời đại năng lượng vĩ đại mới" sắp đến.

Bây giờ Mục Huyền vẫn đang trong tình trạng hôn mê, tất nhiên tôi không công khai chấp nhận phỏng vấn. Do đó, Dịch Phở Thành là người phát ngôn duy nhất. Có điều tôi không ngờ, dù bị giam giữ trong nhà tù, Dịch Phở Thành vẫn không bỏ qua cơ hội kiếm tiền...

"Bây giờ Dịch Phở Thành thế nào rồi?"

Mạc Lâm hừ một tiếng: "Nghe nói tổng bộ chỉ huy lính đánh thuê Chiêu Trước gửi đến văn bản hiệp nghị hòa bình. Sáng hôm nay, Dịch Phở Thành có cuộc hội ngộ khẩn cấp với quan chức cấp cao của Đế đô. Người này công nhận mặt dày thật đấy."

Tôi không hề cảm thấy bất ngờ.

Dịch Phở Thành là người xảo quyệt. Hắn biết một khi Mục Huyền tỉnh lại, hắn chưa chắc được yên lành.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhận được tin Dịch Phở Thành đại diện mười vạn lính đánh thuê, ký kết hiệp nghị hòa bình với Đế quốc. Trên tivi, Dịch Phở Thành diện bộ quân phục hoàn toàn mới. Hắn vẫy tay chào dân chúng như một người anh hùng, thậm chí còn gửi nụ hôn gió vào ống kính quay phim. Tôi chỉ cảm thấy...hết nói thôi.

Mạc Lâm càng tức tối. Theo một "nguồn tin bên lề đáng tin cậy" của anh ta, Dịch Phở Thành sở dĩ có thể thuyết phục Đế quốc, nguyên nhân chủ yếu không phải hắn đưa ra điều kiện hòa bình hấp dẫn, mà bởi vì hắn "vô tình" nhắc đến chuyện, hắn nắm được "kỹ thuật cải tạo người máy" là do hậu duệ của chủng tộc thời gian truyền thụ cho hắn. Hắn cho rằng, hắn chính là nô bộc của chủng tộc thời gian.

Đối với chủng tộc thần bí siêu năng lực này, cả dải ngân hà giữ thái độ tương đối phức tạp. Vì vậy sau khi Dịch Phở Thành nói rõ thân phận, Đế quốc trầm mặc, cuối cùng thỏa hiệp.

Sau bữa sáng, Mạc Lâm rời khỏi phòng. Tôi một mình ngồi giữa căn phòng rộng lớn đầy thiết bị, ngắm gương mặt ngủ say của Mục Huyền.

Nhớ tới câu tôi nói với anh lúc còn ở trong không gian: "Em sẽ mãi mãi không rời xa anh", trong lòng tôi lại thấy xúc động. Lại nghĩ đến lần đầu tiên tôi chủ động dụ dỗ anh, mặt tôi nóng bừng.

Khi nào Mục Huyền tỉnh lại, nhớ đến những chuyện đó, nhớ đến lời chúng tôi nói với nhau, chắc anh sẽ rất vui.

Sau đó, anh sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt trầm tĩnh dịu dàng quen thuộc?

Anh sẽ càng...say mê tôi?

Nắm tay Mục Huyền nghĩ ngợi một lúc, tim tôi đột nhiên đập thành thịch. Một cảm giác ngọt ngào không thể diễn tả thành lời dội vào lòng tôi, tôi cúi xuống hôn anh một chập mới xuống lầu đi dạo bộ.

Bên ngoài phòng bệnh của Mục Huyền có mấy căn phòng nối tiếp. Các chuyên gia y học, chuyên gia "Sức mạnh tinh thần" đều ở đó, sẵn sàng đợi lệnh bất cứ lúc nào. Còn có một gian phòng tụ tập đầy phóng viên.

Vừa ra ngoài, tôi liền nhìn thấy Mạc Phở đứng trên hành lang, tươi cười trò chuyện với một nữ phóng viên người máy. Nhìn thấy tôi, anh ta liền đi tới: "Tôi đưa tiểu thư xuống lầu."

Bây giờ là tầm chạng vạng tối, ánh hoàng hôn lấp lánh trên thảm cỏ xanh lục. Tôi và Mạc Phở ngồi xuống bãi cỏ. Anh ta cất giọng trầm tĩnh: "Tiểu thư đừng ngồi lâu quá, ngài chỉ huy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào." Tôi gật đầu.

"Dịch Phở Thành đã được phóng thích." Mạc Phở nói tiếp, sắc mặt anh ta hơi khó coi.

Tôi lại gật đầu: "Tôi xem truyền hình rồi."

"Đáng tiếc không thể giết hắn." Mạc Phở nói lãnh đạm: "Cái giá của hòa bình là thả hổ về rừng."

Nghe anh ta nhắc đến Dịch Phở Thành, đầu óc tôi liền nghĩ đến hình ảnh hắn ra sức chèo thuyền trong đêm chúng tôi trốn thoát. Bộ dạng của hắn vừa anh tuấn vừa dữ tợn.

Tôi cười nói: "Thật ra Dịch Phở Thành là người khá thú vị. Chỉ có điều, hắn vì lợi ích chuyện gì cũng dám làm và không có quan niệm về đạo đức."

Mạc Phở cất giọng nghi hoặc: "Không có quan niệm về đạo đức, tiểu thư còn nói hắn là người thú vị?"

Mạc Phở là người nghiêm túc chính trực, tôi không biết nên khái quát về Dịch Phở Thành như thế nào để anh ta hiểu. Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: "Hắn là kẻ

Kiều hùng...thành phần lưu vong?" Tôi lắc đầu mỉm cười: "Tóm lại, với hấn cứ nên kính nhi viễn chi thì hơn."

Mạc Lâm đứng sau lưng tôi. Anh ta không đáp lời. Một lúc sau, anh ta đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, sau khi được phóng thích vào buổi sáng ngày hôm nay, Dịch Phổ Thành muốn nhắn một câu với cô."

Dịch Phổ Thành muốn nhắn một câu với tôi? Tôi quay đầu về phía Mạc Lâm, lập tức hóa đá.

"Dịch Phổ Thành lấy danh nghĩa binh đoàn lính đánh thuê của dải ngân hà để thề, nếu một ngày nào đó cô và Nặc Nhĩ ly hôn, hấn có thể tổ chức một đám cưới hoành tráng hơn cho cô."

Thanh âm trầm ấm đầy từ tính, ngữ khí ẩn hiện ý cười.

Trên thân hình người máy, trong bộ quân phục màu xám mờ, đôi mắt đen chậm rãi nhướng lên, đôi môi mỏng đỏ nhạt, cả gương mặt anh tuần đầy tà khí kia, không phải là Dịch Phổ Thành thì là ai?

Lúc này, Dịch Phổ Thành nheo mắt, nửa cười nửa không nhìn tôi.

"Anh..." Quả nhiên là âm hồn không tan, tôi hơi cảm thấy sợ hãi, lùi lại phía sau hai bước. Đúng lúc này, một giọng nói lo lắng từ một nơi không xa truyền tới: "Tiểu thư!". Sau đó là tiếng bước chân rầm rập chạy về phía chúng tôi.

"Là Dịch Phổ Thành! Bắt lấy hấn!"

Hon mười hình bóng từ mọi hướng lao ra, trong đó có cả anh em Mạc Lâm Mạc Phổ.

Nhìn thấy bọn họ, tôi không còn hoảng hốt. Nhưng Dịch Phổ Thành trấn tĩnh hơn cả tôi. Hấn cười mỉa, cúi người chào tôi, đồng thời cất giọng từ tốn và rõ ràng: "Có một điểm cô nói sai rồi, tôi đặc biệt có đạo đức khi đối xử với phụ nữ. Cô hãy ghi nhớ, nếu định tái hôn, cô phải nghĩ đến tôi đầu tiên đấy." Nói xong hấn liền co giò bỏ chạy.

Tốc độ của Dịch Phổ Thành nhanh như một bóng ma. Không biết hấn làm thế nào vượt qua vòng vây của đám Mạc Phổ, chạy ra sau tòa kiến trúc màu trắng phía trước rồi biến mất.

Tiếng còi báo động vang lên âm ỉ, vô số binh sĩ vác súng chạy đi chạy lại. Một lúc sau, tôi nhìn thấy một chiếc máy bay chiến đấu màu đen của lính đánh thuê từ tòa kiến trúc bay vút lên trời như con chim ưng bằng sắt. Một luồng sáng bạc vụt qua, bầu trời trống không, chiếc máy bay đã nhảy siêu quang tốc trốn mất.

Sau một hồi hỗn loạn, khuôn viên bệnh viện lại khôi phục trật tự và sự yên tĩnh. Tôi được Mạc Lâm cùng với mười binh sĩ hộ tống đi về phía tòa nhà ở sau lưng. Đi vài bước, tôi không nhận được ngẩng đầu nhìn bầu trời trong lành. Dịch Phổ Thành thật là...

Sau đó, tôi đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Tôi lập tức cúi đầu, phát hiện hai chân tôi đã rời mặt đất. Trong không khí dường như có một sức mạnh dịu dàng vô hình, đẩy tôi lên cao. Đám binh sĩ ở xung quanh thấy tôi bỗng dừng bay qua đầu bọn họ, tất cả đều ngây người. Mạc Lâm có phản ứng đầu tiên, anh ta lao đến túm chân tôi: "Tiểu thư! Tiểu thư!"

"Nhất định là quỷ kế của Dịch Phổ Thành!" Có người hét lớn: "Giới nghiêm! Giới nghiêm!"

"Không, không có chuyện gì đâu." Tôi vội ngăn cản bọn họ: "Không phải là Dịch Phổ Thành, mà là..."

Một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Tôi ngẩng đầu nhìn tòa nhà màu trắng sau lưng. Nơi đó có một khung cửa sổ mở toang, rèm cửa màu vàng nhạt bay phấp phới.

Tìm tôi đập thình thịch. Đó là sức mạnh của Mục Huyền.

Mạc Lâm ngăn người vài giây, lập tức hiểu ra vấn đề. Anh ta vội vàng buông chân tôi, vừa cười ha hả vừa chạy về phía tòa nhà, đồng thời hét to: "Nhất định là ngài chỉ huy đã tỉnh lại."

Nghe tiếng anh ta, Mạc Phổ ở cách đó không xa cũng chạy như bay. Đám binh sĩ hò reo rồi tập trung hết về tòa nhà của Mục Huyền. Tiếng chuông báo động của bệnh viện lại một lần nữa vang lên.

Lúc này, tôi đã bay đến trước cửa sổ. Mặt trời buổi chiều tà chiếu ánh sáng màu vàng đậm qua khung cửa, khiến cả căn phòng sáng rực.

Tìm tôi đập thình thịch, hai má nóng ran. Tôi rất muốn gặp anh, muốn ôm anh ngay lập tức, muốn nói cho anh biết tôi nhớ anh vô cùng.

Phòng bệnh rất rộng, Mục Huyền nằm ở chính giữa. Anh bị đóng máy móc thiết bị bao vây nên tôi không nhìn rõ người anh. Khi bay vào ô cửa sổ, tôi tưởng Mục Huyền sẽ thả tôi xuống đất. Nào ngờ thân thể tôi vẫn bị khống chế, tiếp tục vòng qua đồng hồ đặc bay về phía anh.

Tôi không nhận được cười.

Sau khi vượt qua đồng máy móc kim loại, tôi đến trước giường bệnh của anh. Vừa đưa mắt nhìn, tôi lập tức ngây người.

Mục Huyền vẫn chưa tỉnh.

Anh nằm thẳng trên giường, gương mặt trắng ngần, mi mắt khép chặt. Hơi thở của anh đều đều, chứng tỏ anh vẫn đang ngủ say.

Chuyện này là thế nào?

"Mục Huyền!" Tôi gọi tên anh.

Không có phản ứng.

Đúng lúc này, sức mạnh khổng lồ chế thân thể tôi đột nhiên tăng thêm. Tôi vốn đang lơ lửng theo thể đứng thẳng, bỗng gấp khúc thành góc 90 độ, mặt cúi xuống, sau đó thân thể trở thành nằm ngang, cuối cùng từ từ chìm xuống...

Ở giây tiếp theo, tôi rơi vào lòng Mục Huyền.

Gương mặt anh vẫn an lành trầm tĩnh, tim đập trầm ổn đều đều.

Tôi ngây ngốc ngắm anh.

Anh phát huy "Sức mạnh tinh thần" trong giấc mộng? Vì muốn...ôm tôi?

Lòng tôi mềm mại, ngọt ngào không thể tả. Tôi chỉ cảm thấy tôi không thể tắt nụ cười, tôi vui đầu vào ngực anh, ngửi mùi đặc trưng của anh, toàn thân dễ chịu vô cùng.

Sau đó, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, tiếng bước chân tạp loạn vang lên.

"Tiểu...tiểu thư..."

"Ngài chỉ huy đã tỉnh chưa ạ?"

Có mấy giọng nói từ phía sau truyền tới, tôi biết một trong số đó là bác sỹ hỏi thăm tình hình và tiếng của Mạc Lâm Mạc Phở. Tôi lập tức trả lời: "Vẫn chưa tỉnh." Chợt nhớ ra tôi vẫn nằm úp sấp trong lòng Mục Huyền, bị nhiều người nhìn thấy, mặt tôi càng đỏ bừng, tôi vội vàng đứng dậy...

Nhưng tôi không thể nhúc nhích.

Tôi vẫn bị "Sức mạnh tinh thần" của anh khóa chặt, cả người tôi dính vào người anh không một khe hở.

"Mục Huyền, mau thả em ra!" Tôi nói nhỏ: "Nhiều người đang nhìn kia kìa."

Không có phản ứng.

Tôi ngượng chết đi được. Đúng lúc này, Mạc Lâm Mạc Phở và một đoàn bác sỹ đi đến bên giường bệnh. Mấy bác sỹ bắt đầu kiểm tra số liệu trên màn hình. Mạc Lâm ôm miệng, vừa cười vừa nói: "Khụ khụ...Tiểu thư, tiểu thư xuống đi đã. Tiểu thư đề lên ngài chỉ huy như vậy, bác sỹ không thể kiểm tra..."

Thanh âm của anh ta oang oang, lập tức có người bật cười thành tiếng. Tôi vừa ngượng vừa buồn cười, nói nhỏ với anh ta: "Mạc Lâm, tôi bị Sức mạnh tinh thần của anh ấy trói chặt rồi, không thể động đậy."

Mạc Lâm ngó ra, Mạc Phở ở bên cạnh cười toét miệng.

Sau khi kiểm tra máy móc xong xuôi, một bác sỹ tóc bạc đi đến trước Mạc Lâm nói: "Hoạt động của Sức mạnh tinh thần đang được tăng cường, đây là điềm báo tốt lành. Tôi tin điện hạ sẽ tỉnh lại trong vòng một tiếng đồng hồ..."

Bác sỹ vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô. Ông bác sỹ liếc tôi một cái, hạ giọng hỏi Mạc Lâm: "Vương phi...không chịu xuống giường?"

Tôi xấu hổ vô cùng, chỉ hận không thể đào một cái lỗ chui xuống.

Một lúc sau, có lẽ Mạc Lâm giải thích rõ với mọi người, các bác sỹ bắt đầu bận rộn đi lại chuẩn bị. Chỉ một mình tôi vẫn nằm im trên người Mục Huyền. Nhưng tôi nhanh chóng gạt bỏ cảm giác ngượng ngùng, dù sao xung quanh cũng toàn người quen. Hơn nữa, vừa mở mắt liền nhìn thấy tôi ngay, chắc Mục Huyền sẽ rất vui mừng.

Tôi nằm thoải mái, trong lòng bắt đầu chờ đợi.

"Chỉ số Sức mạnh tinh thần đã khôi phục bình thường." Thanh âm của bác sỹ đầy vẻ xúc động: "Điện hạ có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào."

"Phóng viên có thể vào trong được rồi." Một người nói, sau đó là tiếng mở cửa phòng, và tiếng bước chân đi vào.

Như nghe câu này, thân thể tôi cứng đờ trong nháy mắt. Phóng viên? Phát sóng trực tiếp trên đài ngân hà?

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng máy ảnh tách tách. Sau đó, một giọng nữ rất dễ nghe vang lên: "Vương phi...đây là nghi thức gì vậy?"

"Không, không phải..." Tôi muốn quay đầu nhưng cổ không thể nhúc nhích, vội vàng nói với Mạc Lâm đứng bên cạnh: "Anh mau đi giải thích với phóng viên, bảo bọn họ quay mặt Mục Huyền là được rồi, đừng quay tôi."

Mạc Lâm gật đầu. Nhưng anh ta chưa kịp bước đi, eo tôi đột nhiên bị một bàn tay ôm trọn.

Hô hấp của tôi ngưng trệ trong giây lát. Cảm giác ngưng ngừng xấu hổ trước đó lập tức tan biến. Mạc Lâm cũng ngây người, cúi đầu nhìn.

Trên gương mặt trắng ngần, đôi mắt dài của Mục Huyền từ từ mở ra. Đồng tử đen nhánh thanh lạnh như hồ nước sâu. Sóng nước dịu dàng lặng lẽ chuyển động trong đôi mắt đó.

Cổ họng tôi tắc nghẹn, không thể thốt ra lời. Tôi chỉ ngây người nhìn anh. Đằng sau liên tục vang lên tiếng tách tách, giọng nói ngọt ngào của nữ phóng viên truyền tới: "Kính thưa toàn thể nhân dân Đế quốc, kính thưa bạn bè quan tâm đến điện hạ Nặc Nhĩ, chúng ta đang chứng kiến thời khắc mang tính lịch sử..."

Mọi thanh âm đều trở nên mơ hồ, tôi chỉ ngơ ngẩn ngắm anh, trái tim phảng phất muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mục Huyền cũng lặng lẽ nhìn tôi chăm chú, đôi mắt đẹp đẽ của anh sâu thẳm hút hồn. Một lúc sau, khóe miệng anh từ từ cong lên, một nụ cười rạng rỡ làm sáng bừng gương mặt anh.

"Tôi rất vui mừng..." Thanh âm của anh trầm thấp đầy sức mạnh: "Vừa tỉnh lại, đã nhìn thấy em nằm trong lòng tôi."

Trong lòng tôi vô cùng ngọt ngào, nhưng vẫn lơ mơ cảm thấy lời nói của anh hơi kỳ lạ. Tôi ngẫm nghĩ, lập tức hiểu ra vấn đề. Mục Huyền vui vẻ...bởi anh dường như không biết, chính anh sử dụng Sức mạnh tinh thần trong lúc ngủ để kéo tôi đến đây.

Vì vậy...anh tưởng tôi nằm sẵn trong lòng anh, chờ anh tỉnh lại?

Tôi không nhịn được cười.

"Ngài chỉ huy." Mạc Lâm cất giọng oang oang: "Xin hai vị hãy để tôi kiểm tra sức khỏe của ngài chỉ huy trước đã."

Mục Huyền gật đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình. Anh lên tiếng, ngữ điệu trầm khàn dịu dàng, pha trộn ý cười: "Em hãy tạm thời xuống giường. Đôi khi nào kiểm tra xong, tôi sẽ lại ôm em...có được không?"

Mặt tôi nóng đến mức có thể đun sôi nước. Tôi biết giải thích tình hình này thế nào? Chỉ còn cách nhanh chóng trèo xuống giường, đứng tránh sang một bên. Các bác sỹ ở xung quanh đều nhìn tôi cười, phóng viên ở bên cạnh cũng ra sức quay phim chụp hình, đồng thời đưa tin: "Chúng ta có thể thấy, vương phi đến từ trái đất, tiểu thư Hoa Dao đáng yêu của chúng ta, tình cảm của cô ấy dành cho điện hạ Nặc Nhĩ, mãnh liệt và thuần khiết đến mức nào. Chúng ta hãy chúc phúc họ..."

Nửa tiếng sau, căn phòng cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh. Các bác sỹ đều rời khỏi phòng, tôi tiễn bọn họ ra cửa, Mạc Lâm còn tinh tế đóng chặt cửa phòng."

Tôi quay người, thấy Mục Huyền đã ngồi dậy. Anh mặc áo bệnh nhân màu trắng rộng rãi, cẳng tôn nước da trắng của anh. Đôi mắt đen của anh không rời khỏi người tôi.

Tôi chỉ đứng lại một giây rồi đi nhanh đến bên Mục Huyền. Khóe mắt anh từ từ ẩn hiện ý cười. Tôi đến trước mặt anh, có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại cảm thấy không cần thiết mở miệng.

Đúng lúc này, eo bị siết chặt, tôi bị Mục Huyền bế lên đặt trên giường bệnh, ngồi kề vai với anh. Sau đó, anh kéo tôi vào lòng.

Tôi ngược nhìn Mục Huyền, bắt gặp ánh mắt sắc bén, dường như có thể nhìn thấu tâm can của anh. Mặt tôi nóng bừng, tôi cúi xuống nắm tay anh. Anh lập tức nắm chặt tay tôi trong lòng bàn tay lớn của anh.

Cánh tay anh tay ôm vai tôi siết chặt, khiến tôi không thở nổi. Dù không nhìn thấy, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh khóa chặt trên người tôi.

"Sau khi ra viện chúng ta sẽ lập tức tổ chức đám cưới." Giọng nói trầm ấm của Mục Huyền vang lên bên tai tôi.

Trong lòng tôi tràn ngập mật ngọt. Tôi gật đầu, quay người ôm anh.

Hết chương 54

Câu chuyện nhỏ số ba:

Ngày thứ N của kế hoạch ứng cứu, Mục Huyền, Hoa Dao và Dịch Phố Thành vẫn bị nhốt trong không gian hư cấu.

Chuyên gia kỹ thuật không gian xuất sắc nhất, chuyên gia kỹ xảo vi tính xuất sắc nhất của liên minh ngân hà đã tạo ra một không gian có tần suất và từ trường giống hệt không gian của Mục Huyền.

Nhưng bọn họ vẫn hết sức lo lắng. Liệu không gian mới này có thể qua mắt "Sức mạnh tinh thần" kinh khủng của ngài chỉ huy?

Vất vả nghiên cứu suốt ba ngày, các chuyên gia vẫn chưa thể tìm ra cách che giấu và nguy trạng thỏa đáng. Đến buổi tối ngày thứ ba, Mạc Lâm tới phòng thí nghiệm để mang cơm cho các chuyên gia.

Nghe nói đến mệnh đề khó giải này, Mạc Lâm phì cười, cất giọng điềm nhiên như không: "Chuyện này rất đơn giản. Các anh hãy tạo ra mùi giống hệt mùi hương trên thân thể tiểu thư Hoa Dao rồi lấp đầy không gian đó, ngài chỉ huy chắc chắn sẽ bị mắc lừa. Dù không mắc lừa, ngài ấy cũng không nỡ hủy diệt không gian mới."

Các chuyên gia cảm thấy cách này thật ba chấu, nhưng cuối cùng họ quyết định mạo hiểm, làm theo ý kiến của Mạc Lâm.

Sự thật chứng minh, biện pháp đó rất thành công. Khi không gian mới xuất hiện bên rìa mép không gian do "Sức mạnh tinh thần" tạo ra, nó không hề bị công kích. Cho đến khi bọn họ thoát ra ngoài, không gian mới tự động sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Trên bầu trời, tinh tú dày đặc, thành phố được thấp sáng bởi ánh đèn điện. Buổi tối ở Đế đô càng trở nên huyền ảo. Thỉnh thoảng, tôi nghe thấy tiếng hoan hô từ ngoài đường vọng vào. Nghe nói người dân tự tổ chức diễu hành, chúc mừng Mục Huyền tỉnh lại.

Tôi ngồi ở ban công, ngược nhìn sắc đêm xán lạn, khoe miệng cong lên từ đầu đến cuối. Mạc Lâm đang đặt đồ ăn nóng hổi lên bàn. Mục Huyền vừa tỉnh lại, cần bổ sung năng lượng. Do đó, nửa tiếng đồng hồ sau khi anh tỉnh giấc, Mạc Phổ và Mạc Lâm lại gõ cửa tìm anh.

Mạc Lâm vừa sắp thức ăn vừa hỏi: "Đúng rồi, tiểu thư có hỏi ngài chỉ huy vấn đề chúng ta thảo luận ngày hôm qua không? Vào giây phút cuối cùng, tại sao Sức mạnh tinh thần của ngài ấy lại bùng nổ? Có phải thấy tiểu thư gặp nguy hiểm nên ngài ấy mới bùng phát, tiêu diệt quái vật? Đây là vấn đề cả giới khoa học và quân sự của Đế quốc quan tâm."

Tôi mỉm cười: "Tôi chưa hỏi."

Tôi làm gì có thời gian hỏi chuyện khác, nửa tiếng đồng hồ vừa rồi tôi bị anh đè xuống giường hôn hít...

Có tiếng mở cửa phòng, hai chúng tôi đồng thời quay đầu. Mục Huyền mặc áo choàng tắm màu trắng, đầu tóc ướt rượt đi ra ngoài.

Mạc Lâm bày xong thức ăn, nháy mắt với tôi rồi quay vào phòng. Mạc Phổ cất giọng cung kính: "Ngài chỉ huy, tôi đã thu xếp xong xuôi. Sáng sớm ngày mai ngài có thể xuất viện."

Mục Huyền gật đầu, hai anh em bọn họ rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng khôi phục sự yên tĩnh. Sau khi tắm xong, Mục Huyền càng trắng trẻo tuấn tú. Anh đứng dưới ánh đèn nhìn tôi, ánh mắt sâu hun hút. Tôi đỏ mặt, cất giọng dịu dàng: "Anh mau lại đây ăn cơm đi."

Mục Huyền không nói một lời nào, từ từ đi đến và ngồi xuống.

Gió đêm ngoài ban công mát lạnh. Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau bên chiếc bàn tròn, nhất thời không lên tiếng. Tôi đã ăn tối nên ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm, đến mức hơi thất thần.

Cộc, cộc. Một tiếng động giòn giã vang lên, kéo tôi trở về thực tại.

Tôi quay đầu, Mục Huyền đang gác tay lên bàn, lặng lẽ nhìn tôi. Tiếng động vừa rồi là anh gõ xuống mặt bàn ra hiệu.

Ra hiệu gì cơ? Tôi hết sức nghi hoặc.

Mục Huyền im lặng một hai giây, đáy mắt anh vụt qua ý cười như có như không, sau đó anh mở miệng: "Đút cho tôi."

Tôi ngớ ra, không nhìn được phì cười. Anh vẫn nhớ đến chuyện tôi đút cho anh và dỗ anh ăn đồ lúc ở trong không gian. Khi đó, anh như đứa trẻ ỷ lại

vào tôi. Còn bây giờ, anh ngược lại nho nhã thanh tú, trên người tỏa ra khí chất đàn ông đầy cuốn hút.

"Không, anh tự ăn đi..." Tôi vừa dứt lời liền bị Mục Huyền bế thốc, đặt ngồi lên đùi anh.

"Đút cho tôi." Mục Huyền ghé sát tai tôi, ra lệnh.

***

Mục Huyền quả nhiên đói bụng, anh ăn như gió cuốn mây tan. Tôi ngồi trong lòng anh, đích thân đút từng miếng vào miệng anh. Trong lòng tôi ...vô cùng ngọt ngào.

Mục Huyền nhanh chóng ăn xong, tôi đứng dậy dọn dẹp, còn anh vào nhà vệ sinh rửa mặt. Sau khi tôi dọn sạch sẽ ban công, người tôi bị ôm chặt, Mục Huyền bế tôi đi về phía chiếc giường ngủ trong phòng.

"Mạc Lâm nói cần phải vận động nhiều hơn." Mục Huyền cúi đầu nhìn tôi, thanh âm hơi khàn khàn.

"Ồ." Tôi cười.

Nhưng anh không hành động ngay mà nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng. Sau đó, anh đột nhiên mỉm cười: "Ấn tượng không sâu sắc?"

"Hả? Gì cơ?"

"Vì vậy..." Mục Huyền nói chậm rãi: "Em mới nhớ nhầm, chúng ta nên làm mấy lần?"

Tôi ngẩn người, mặt nóng ran. Mục Huyền đang nhắc đến lần ở trong không gian, tôi lừa anh nói chỉ làm một lần. Kết quả, dù mất trí nhưng lời nói dối của tôi vẫn bị anh vạch trần.

Tôi giờ tay che mặt, vô ý thức lẩm bẩm: "Việc gì em phải có ấn tượng sâu sắc về chuyện này."

Buổi tối hôm đó, tôi phải trả giá vì câu nói của mình.

Mục Huyền làm một cách "sâu sắc", còn làm rất nhiều lần.

Đến khi tôi không còn sức lực nằm trong lòng anh, đã là nửa đêm. Lúc này, tôi mới thật sự ghét chu kỳ của hành tinh Stan. Ban đêm kéo dài 16 tiếng đồng hồ dài đằng đẵng...

Có lẽ do trước đó ngủ quá lâu, cả hai chúng tôi đều không buồn ngủ. Gương mặt Mục Huyền vẫn đỏ ửng, đôi mắt đen của anh hướng ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ.

Tôi di chuyển ngón tay trên lồng ngực Mục Huyền, gãi sát mũi vào da anh ngửi ngửi. Trước đây đều là anh hít ngửi tôi. Bây giờ tôi mới phát giác, thân thể anh cũng có mùi hương, từ cơ bắp chắc nịch của anh tỏa ra một mùi trong lành, nhẹ nhàng, ấm áp, ngửi rất dễ chịu. Lẽ nào đây là "mùi đàn ông" mà người đời thường nhắc tới?

"Hoa Dao." Mục Huyền đột nhiên rời tầm mắt khỏi cửa sổ, dừng lại trên mặt tôi: "Em muốn thứ gì?"

"Hả?"

"Em muốn thứ gì, tôi sẽ tặng cho em."

Tôi cười: "Tại sao anh bỗng dưng muốn tặng quà cho em?"

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát rồi nói từ tốn: "Tôi hy vọng khiến em càng thỏa mãn."

Tôi ngây người nhìn anh.

Vừa rồi Mục Huyền thất thần dõi mắt ra ngoài cửa sổ, là do anh nghĩ đến chuyện này?

Đây chính là cách biểu đạt tình cảm của anh? Anh không nói thích tôi, mà chỉ suy nghĩ rồi rút ra kết luận, anh nên "khiến tôi càng thỏa mãn"?

Đúng là một người đàn ông gia trưởng, nhưng cũng rất chân thành và đáng yêu.

Tôi lập tức mềm lòng, buột miệng: "Mục Huyền, em rất thích, rất thích anh."

Ánh mắt anh dờ ra một giây. Sau đó anh giờ tay nâng cằm tôi, lặp lại: "Rất thích?"

Mặt tôi nóng ran, tôi nhìn vào mắt anh, từ tốn mở miệng: "Trước đây, trong lòng em có vướng mắc, nên em không muốn chủ động làm gì cho anh. Kỳ thực, em rất thích anh, em muốn đối xử tốt với anh, nhất định rất tốt mới được. Sau này em sẽ chủ động làm một người vợ tốt, quan tâm anh, chăm sóc anh, khiến anh vui vẻ mỗi ngày. Em muốn, một khi sống bên cạnh em, anh sẽ mãi mãi không đau lòng buồn rầu." Nói đến cuối câu, viền mắt tôi cay cay.

Ánh mắt Mục Huyền càng trở nên nóng bỏng. Anh chỉ nhìn tôi chăm chú mà không lên tiếng, khiến tôi hơi ngượng ngùng. Sau đó, khóe miệng anh khẽ lộ ý cười. Anh liền lật người để tôi xuống dưới, vật cứng lại nồn nóng muốn tiến vào nơi nhạy cảm của tôi.

Biết đây là cách anh biểu đạt tâm trạng, tôi vừa tức vừa buồn cười, chống tay vào ngực anh: "Khoan đã, em vẫn chưa nói hết. Bởi vì em đối xử tốt với anh, nên em cũng có yêu cầu của mình."

Mục Huyền ngẩng đầu nhìn tôi.

"Sau này anh không được tỏ ra gia trưởng với em." Tôi thăm thò: "Anh đừng có suốt ngày nói 'mọi việc giao cho anh xử lý', chẳng chịu cho em biết. Anh phải tôn trọng ý kiến của em. Chúng ta là vợ chồng, điều này không chỉ có nghĩa, em là người phụ nữ của anh, mà còn có nghĩa, anh là người đàn ông của em."

Mục Huyền mỉm cười: "Em có thể phát biểu ý kiến, nhưng tôi sẽ quyết định."

"Không được." Tôi cũng học theo Mục Huyền, giờ tay nhấc cằm anh, nhưng anh dễ dàng túm lấy tay tôi, ấn xuống giường.

"Anh có nghe em nói không đấy? Em rất nghiêm túc chứ không phải đùa chơi đâu."

"Ồ." Mục Huyền trả lời: "Em đã nói xong chưa? Xong rồi thì mau nhấc chân lên."

Mục Huyền rõ ràng chẳng bận tâm đến bực dọc của tôi. Tôi hơi khó chịu, đập anh một phát rồi quay người, chẳng thèm để ý đến anh. Nào ngờ nhân lúc tôi lơ là, Mục Huyền ôm tôi tấn công từ đằng sau. Một lúc sau, tôi bắt đầu ý loạn tình mê, quên cả bực tức, lại chủ động ôm cổ anh. Nhưng đến cuối cùng, tôi vẫn không quên lâm nhâm hai câu: "Sau này anh nhất định phải tôn trọng ý kiến của em, không thể chuyện gì cũng một mình anh quyết định."

Mục Huyền không trả lời, chỉ ra sức luật động, khiến tôi thờ hồn hển, không thể thốt ra một câu hoàn chỉnh. Anh dường như dùng cách này để tuyên bố, giữa hai chúng tôi, anh vĩnh viễn là người cầm trịch.

***

Đến lúc trời gần sáng, chúng tôi mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng Mạc Phổ và Mạc Lâm đều biết ý, tầm trưa mới đánh thức chúng tôi, bảo chúng tôi chuẩn bị xuất viện.

Nghĩ đến cuộc trò chuyện đêm qua, trong lòng tôi không thoải mái. Lúc ngồi lên xe, tôi ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, coi Mục Huyền như không khí. Nhưng trên suốt chặng đường, Mạc Phổ lấy hết văn kiện này đến văn kiện khác đưa cho anh ký. Mục Huyền mỗi khi vào công việc đặc biệt chuyên tâm, anh không hề liếc tôi một cái.

Khi đoàn xe rời khỏi bệnh viện Hoàng gia, đi lên đường cao tốc treo lơ lửng, tôi liền bị cảnh tượng ở bên ngoài thu hút sự chú ý.

Hai bên đường có vô số tấm băng rôn ghi lời chúc phúc trên các tòa nhà cao tầng. Dưới mặt đất chật kín người, ai nấy đều hưng phấn và xúc động. Bọn họ đồng thanh hô vang tên một người: "Nặc Nhĩ, Nặc Nhĩ, Nặc Nhĩ..."

Cả con đường chìm trong không khí hân hoan. Tôi đoán nếu không phải có quân đội dẹp đường, chúng tôi không thể tiến lên một bước.

"Ngài chỉ huy đã trở thành thần tượng của mọi người." Mạc Lâm ngồi phía đối diện tôi nói nhỏ.

Tôi phì cười. Vừa ngoảnh đầu liền bắt gặp ánh mắt của Mục Huyền nhìn tôi, tôi lập tức quay ra ngoài cửa sổ.

Khi đến ngôi biệt thự của Mục Huyền ở Đế đô, chúng tôi mới biết, sự nhiệt tình của quần chúng mãnh liệt hơn tưởng tượng của chúng tôi.

Đó là một ngôi biệt thự cách trung tâm thành phố khá xa, nhưng vẫn thuộc khu vực nội thành. Đây là ngôi nhà hoàng thất phân cho Mục Huyền từ nhiều năm trước. Bức tường cao ngất bao quanh ngôi biệt thự, khiến ngôi nhà tách biệt với thế giới bên ngoài. Mạc Phổ dẫn theo một đội bảo vệ năm trăm người, cứ cách ba bước lại có chốt canh gác, đề phòng mọi sự tấn công từ mặt đất và không trung.

Chúng tôi vào đến phòng khách, vẫn có thể nghe thấy tiếng hoan hô ở bên ngoài. Một lúc sau, Mạc Phổ đi vào báo cáo: "Dân chúng tụ tập ngày càng đông, ước tính vượt qua năm ngàn người. Giao thông ở khu vực phụ cận hoàn toàn tê liệt, có người còn mưu đồ vượt qua nhóm bảo vệ xông vào trong này. Bọn họ muốn gặp mặt ngài. Ngài chỉ huy, có nên huy động quân đội đến giải tán bọn họ?"

Tôi và Mạc Lâm vốn đang ngắm nghía quanh nhà, nghe Mạc Phổ nói vậy, chúng tôi đều quay sang Mục Huyền. Anh ngồi trên ghế sofa, sắc mặt rất không vui.

Huy động quân đội giải tán dân chúng? Tôi bất giác cau mày.

Mục Huyền đột nhiên nhìn tôi: "Hoa Dao! Theo ý của em, nên giải quyết thế nào cho hợp lý?"

Tôi ngẩn người.

Không chỉ một mình tôi sững sờ, Mạc Phổ cũng nhìn tôi chăm chăm, Mạc Lâm "ồ" một tiếng, mở to mắt, bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ kinh ngạc là lẽ đương nhiên, bởi đây là lần đầu tiên Mục Huyền chủ động xin ý kiến của tôi.

Mặt tôi hơi ửng đỏ, anh chịu nghe lời tôi.

Tuy miệng anh không thừa nhận, nhưng anh dùng hành động cho tôi biết câu trả lời của anh.

Hơn nữa Mục Huyền là người nói một là một, hai là hai. Có khởi đầu của ngày hôm nay, sau này anh sẽ chú ý thay đổi.

Tôi mỉm cười với anh. Khóe mắt anh cũng ẩn hiện ý cười. Hai chúng tôi cách nhau hơn mười mét, chỉ im lặng nhìn nhau chăm chú.

Cho đến khi...

"Khụ khụ...tiểu thư, xin hãy cho chị thì, nên giải quyết người ở bên ngoài thế nào?" Mạc Phổ quay sang tôi, giọng nói của anh ta rất vui vẻ.

Tôi từ tốn trả lời: "Bọn họ cũng không có ác ý, chỉ là quá sùng bái Mục Huyền. Nếu không có vấn đề về an toàn, tôi nghĩ Mục Huyền có thể ra ngoài gặp bọn họ, cảm ơn sự ủng hộ của bọn họ rồi nhẹ nhàng bảo bọn họ giải tán, đừng gây ồn ào, đừng tạo thành phiền phức cho người khác. Làm vậy hợp lý hơn. Nếu các anh bộ trí quân đội trấn áp quần chúng, những người vốn ủng hộ Mục Huyền có khi nảy sinh lòng oán hận, cũng không tốt cho danh tiếng của Mục Huyền."

"Tiểu thư bảo ngài chỉ huy đi gặp bọn họ?" Mạc Lâm bày tỏ sự kinh ngạc, Mạc Phổ lập tức quay sang Mục Huyền.

Ai cũng biết, Mục Huyền không thích xuất hiện trước đám đông, càng không thích giao lưu với quần chúng.

Mục Huyền trầm mặc vài giây rồi nói với Mạc Phổ: "Làm theo lời cô ấy."

Mạc Phổ gật đầu, hai người đứng dậy đi ra ngoài. Tôi vội đi theo: "Không có vấn đề...về an toàn đấy chứ?"

Mạc Phổ cười: "Tiểu thư yên tâm." Mục Huyền đưa mắt liếc tôi: "Em không được ra ngoài. Mạc Lâm, trông chừng cô ấy."

Bọn họ vừa đi, Mạc Lâm thò đầu đến trước mặt tôi cười hi hi. Tôi cũng cười với anh ta. Anh ta lập tức quỳ một chân xuống nền nhà, ôm mũi giày của tôi: "Nữ chủ nhân! Cô mới là người điều khiển thế giới này."

Tôi bảo anh ta: "Anh mau đi ra ngoài nghe xem anh ấy nói gì." Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô vang dội đất trời, khiến hai chúng tôi giật bắn mình.

Bên ngoài nhanh chóng lắng xuống. Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói trầm ấm, ôn hòa của Mục Huyền. Thanh âm của anh không lớn nhưng tôi có thể nghe thấy rõ ràng, giống như anh đang nói bên tai tôi. Tôi đoán, chắc anh sử dụng Sức mạnh tinh thần.

"Vợ tôi bảo tôi nói với mọi người: Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, xin hãy lập tức rời khỏi nơi này, đừng gây ồn ào, đừng tạo thành phiền phức cho người khác."

Sau đó...chấm hết.

Tôi và Mạc Lâm ngẩn người. Mục Huyền quả nhiên lập lại nguyên xi lời tôi..

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, bên ngoài vang lên tiếng vỗ tay rào rào. Tiếng vỗ tay ngày càng nhiệt liệt, nhưng không còn người hò hét ầm ĩ. Một lúc sau, Mục Huyền và Mạc Phổ cùng đi vào nhà. Bên ngoài bức tường có tiếng bước chân tạp loạn, quần chúng có vẻ đã bắt đầu ra về.

"Cách của tiểu thư rất hữu hiệu." Mạc Phổ cười nói. Mục Huyền vẫn đứng yên ở đó, lặng lẽ nhìn tôi.

Ngắm thân hình cao lớn của anh, hồi tưởng câu của anh vừa rồi: "Vợ tôi bảo tôi nói"...Tôi đột nhiên rất xúc động. Tôi lập tức đi đến trước mặt anh, ôm cổ anh, đặt một nụ hôn lên môi anh: "Anh làm tốt lắm."

Mục Huyền hơi ngậy ra, sau đó anh lập tức ôm chặt eo tôi, từ bị động hóa chủ động, hôn tôi cuồng nhiệt. Mạc Phổ và Mạc Lâm như người tàng hình, không phát ra một tiếng động. Tôi cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ.

***

Buổi chiều, Mục Huyền và Mạc Phổ vào hoàng cung thăm hoàng đế, báo cáo tình hình, đồng thời bàn về hôn lễ của chúng tôi. Tôi đã quyết tâm làm một người vợ tốt nên kéo Mạc Lâm xuống bếp, học cách nấu nướng.

Nghỉ đến canh Mục Huyền ăn món do đích thân tôi nấu, toàn thân tôi tràn đầy sinh lực. Trong khi đó, nghe tôi nói "quyết tâm đối xử thật tốt thật tốt với Mục Huyền", Mạc Lâm còn hưng phấn hơn tôi. Anh ta phát huy công suất đến mức cao nhất, múa dao thái rau như ảo ảnh.

Bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ, máy liên lạc trên tay tôi reo vang. Tôi bắt máy, là Mục Huyền.

"Em đang làm gì vậy?" Anh cất giọng dịu dàng.

Nhìn đồng hồ ăn trước mặt, trong lòng tôi rất hưng phấn, nhưng cố ý nói thản nhiên: "Nấu cơm cho anh."

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lát, sau đó là thanh âm pha trộn ý cười: "Được, tôi sẽ về sớm."

Sau khi tắt máy liên lạc, tôi không nhận được cười. Đến lúc này, tôi mới phát hiện Mạc Lâm đi đâu mất.

Một phút sau, Mạc Lâm chạy như bay về nhà bếp. Anh ta mờ to mắt, thở hổn hển: "Tiểu thư, không xong rồi! Tôi vừa gọi điện thoại cho Mạc Phổ, định hỏi bọn họ mấy giờ về ăn cơm. Ai ngờ Mạc Phổ nói, lát nữa anh ta sẽ báo cáo với ngài chỉ huy câu nói của Dịch Phổ Thành."

Tôi ngẩn người, câu nói của Dịch Phổ Thành?

"Chính là câu Dịch Phổ Thành cầu hôn tiểu thư ấy." Mạc Lâm giậm chân: "Đầu óc Mạc Phổ đúng là cứng nhắc không thể tả. Hôm qua Dịch Phổ Thành đóng giả làm anh ta để tiếp cận tiểu thư, anh ta rất tự trách và buồn bực. Tôi thấy thần kinh của anh ta hơi nhạy cảm. Anh ta nói anh ta suy nghĩ cả đêm hôm qua, quyết định báo cáo với ngài chỉ huy mọi chuyện liên quan đến Dịch Phổ Thành, để trừ hậu hoạn... Tiểu thư, liệu ngài chỉ huy có tức giận không?"

Tôi ngẫm nghĩ, lên tiếng an ủi Mạc Lâm: "Chắc không sao đâu, tự Dịch Phổ Thành bày tỏ, chẳng liên quan đến chúng ta. Mục Huyền cùng lắm khó chịu một lúc. Nếu không chịu nổi thì anh ấy đi tìm Dịch Phổ Thành tính sổ."

Nghe tôi phân tích, Mạc Lâm thở phào nhẹ nhõm: "Cũng đúng." Anh ta nghiêng đầu ngẫm nghĩ, ngữ khí trở nên vui vẻ và có phần trêu chọc: "Tiểu thư! Theo phân tích tâm lý học, trong chuyện tình yêu, một khi xuất hiện đối thủ cạnh tranh khác, ngài chỉ huy sẽ càng yêu và trân trọng cô hơn."

Tôi vừa cười vừa thái thật. Một lúc sau, tôi đột nhiên cảm thấy có vấn đề.

Mạc Phổ... báo cáo với Mục Huyền mọi chuyện liên quan đến Dịch Phổ Thành?

Tôi hồ nghi nhìn Mạc Lâm: "Chuyện đó... anh không nói với Mạc Phổ đấy chứ?". Bất gặp bộ dạng căng thẳng của tôi, Mạc Lâm ghé sát đầu, hỏi nhỏ: "Gi cơ?"

"Thì vụ hai chúng ta chứng kiến Dịch Phổ Thành... Anh đừng nói cho Mạc Phổ biết. Mục Huyền mà biết chuyện này..." Nói đến đây, trong lòng tôi khẩn trương vô cùng.

Mạc Lâm đỡ người, há to miệng, không lên tiếng.

Tìm tôi đập mạnh một nhịp: thôi xong rồi.

Quả nhiên, Mạc Lâm úp úp mở mở, cuối cùng đập đầu vào tường, lẩm bẩm: "Tiểu thư, tôi không phải cố ý. Trong những ngày tiểu thư và ngài chỉ huy bất tỉnh, tôi rất buồn, rất hoang mang, thành ra chuyện gì cũng thô lộ với Mạc Phổ..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Nồi canh sôi sùng sục trên bếp. Tôi và Mạc Lâm mắt to nhìn mắt bé, mãi cũng không thốt ra lời.

Đúng lúc này, bên ngoài chợt có tiếng động. Thanh âm của Mạc Phổ vang lên: "Mạc Lâm!" Mạc Lâm giật mình, chạy ra phòng khách.

Mạc Phổ xuất hiện, chứng tỏ Mục Huyền đã trở về.

Tôi xoa xoa gương mặt nóng ran.

Biết thì biết, chuyện đó cũng đâu phải lỗi của tôi. Tôi đoán Mục Huyền sẽ chẳng làm gì tôi. Ngược lại tôi càng lo lắng cho anh, với tính cách của anh, anh sẽ không chịu đựng nổi, có khi ôm nỗi buồn bực cả ngày.

Vừa đi vào cửa phòng khách, tôi liền nhìn thấy Mục Huyền mặc quân phục chỉnh tề, ngồi trên ghế sofa. Gương mặt trắng ngần của anh không có bất cứ biểu hiện nào. Mạc Phổ đứng sau lưng anh, Mạc Lâm cúi đầu đứng trước mặt anh.

"...Mỗi ngày nhảy éch một nghìn lượt, đi tuần đêm một tháng." Thanh âm của Mục Huyền trầm thấp ôn hòa, nhưng đủ khiến người khác ớn lạnh.

"Tôi biết rồi." Gương mặt Mạc Lâm đầy vẻ tủi thân, giọng nói nghẹn ngào.

Mục Huyền đã trừng phạt đồng phạm Mạc Lâm? Ai cũng biết, Mạc Lâm ghét nhất mấy trò thể dục vận động, anh ta lại nhát gan, rất sợ bóng đêm. Phạt anh ta hai điều này chẳng khác nào đòi mạng anh ta.

Từ trước đến nay Mục Huyền luôn bao dung Mạc Lâm. Lần này phạt nặng như vậy, xem ra anh thật sự tức giận.

Tôi không thể làm người không có nghĩa khí, bỏ mặc Mạc Lâm.

"Mục Huyền." Tôi gọi tên anh.

Ba người đồng thời quay sang nhìn tôi. Mạc Lâm đầy vẻ ảm ức, Mạc Phổ bình tĩnh, Mục Huyền trầm mặc, thần sắc lạnh tanh.

"Đừng phạt Mạc Lâm." Tôi đi đến bên cạnh Mạc Lâm, mạnh dạn nói: "Hôm đó là do em kéo anh ta đi, anh ta chỉ muốn bảo vệ em. Hơn nữa, ai mà biết được, Dịch Phổ Thành đóng giả A Đạo Phổ, làm chuyện đó với cô y tá ở phòng bệnh."

Tôi vừa dứt lời, Mạc Phổ lập tức ngừng đầu nhìn tôi, anh ta trợn trừng hai mắt, bộ dạng muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Còn Mục Huyền cau mày, đôi mắt sắc bén của anh tỏa ra hàn khí.

Tôi ngẩng người, phản ứng này...

Tôi nhanh chóng đưa mắt về phía Mạc Phổ, anh ta lặng lẽ lắc đầu.

Thái độ của anh ta có nghĩa là...Mục Huyền trước đó không hề hay biết?

Tôi...

Chết tôi rồi! Sao đầu óc tôi có thể bã đậu như Mạc Lâm. Tôi nên sớm đoán ra, Mạc Phổ làm việc có chừng mực mới đúng. Anh ta làm sao có thể đi mách lẻo chuyện vợ vẫn này? Mục Huyền trước đó không hề hay biết, chính tôi chưa đánh đã khai.

Một phút trước đó, tôi rất hiền lương, còn bây giờ, tôi chột dạ đến mức không nói ra lời. Vậy mà Mạc Lâm ở bên cạnh mặt mày ủ rũ bổ sung thêm: "Ngài chỉ huy, chúng tôi chỉ là vô tình. Hơn nữa tôi phản ứng rất nhanh, lập tức kéo màn gió, tiểu thư không nhìn thấy bao nhiêu."

Anh ta nói xong, mọi người đều trầm mặc. Căn phòng trở nên yên tĩnh dị thường.

"Em..." Mục Huyền nhìn tôi chăm chăm, chậm rãi mở miệng: "...chứng kiến Dịch Phổ Thành làm tình với người phụ nữ khác?" Thanh âm của anh đặc biệt ôn hòa, nhưng tôi biết, đây là biểu hiện khi anh nổi cơn thịnh nộ.

"Ồ..." Tôi gật đầu, cảm thấy thảm hại vô cùng.

Mạc Lâm ngẩng người. Anh ta lập tức có phản ứng, cất giọng nhỏ như muỗi kêu: "Ngài chỉ huy không biết chuyện đó? Vậy tại sao còn trừng phạt tôi?"

Mạc Phổ nói xen vào: "Ngài chỉ huy trừng phạt chú, là bởi vì hôm Dịch Phổ Thành đột nhập vào bệnh viện, chú không ở bên cạnh bảo vệ tiểu thư."

Mục Huyền đột nhiên nhướng mắt nhìn Mạc Phổ: "Anh cũng biết chuyện này."

Mạc Phổ lập tức ngậm miệng.

Bốn người im lặng một lúc, Mục Huyền lại lên tiếng: "Nhìn thấy nhiều không?"

Tôi định mở miệng, lấp liếm bị quần áo che mắt nên chẳng nhìn thấy gì cả, Mạc Lâm đã thật thà khai báo hết: "Chỉ thấy đúng nửa thân dưới."

Trong đầu tôi liền bật ra câu: không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo...

Mục Huyền nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt anh bị một lớp sương mù che phủ, u tối vô cùng. Tôi cũng chẳng biết nói gì, chuyện này không thể trách tôi.

Lúc này, Mạc Phổ ho khan một tiếng: "Chúng tôi mỗi ngày nhảy éch năm nghìn lần, đi tuần đêm nửa năm." Mạc Lâm "hả" một tiếng, liền bị Mạc Phổ kéo ra ngoài.

Mục Huyền trầm mặc.

Căn phòng khôi phục sự yên tĩnh. Mục Huyền vẫn giữ bộ mặt tối sầm, không lên tiếng. Tôi ngồi xuống cạnh anh, ôm thắt lưng anh: "Anh đừng giận mà. Đó chỉ là sự cố bất ngờ. Dịch Phổ Thành là người không liên quan. Em nhìn hấn cũng như nhìn một khúc gỗ mà thôi."

Ai ngờ câu nói này chọc giận Mục Huyền. Anh càng nhứ chặt lồng ngực, nhìn tôi bằng ánh mắt u ám, ngữ khí rất xa cách: "Em về phòng trước đi."

Tôi đành đứng dậy. Khi đi đến cửa phòng ngủ, tôi quay đầu, thấy anh cầm điện thoại.

Kết quả tôi đợi rất lâu, cũng không thấy Mục Huyền về phòng. Khi tôi đi ra phòng khách kiểm tra, Mục Huyền đã mất dạng, đến mũ và găng tay anh cũng cầm đi mất.

Đến tận nửa đêm, Mục Huyền vẫn không trở về. Trước khi đi ngủ tôi, ra ngoài ban công, bắt gặp hai hình bóng cao gầy không ngừng nhảy ếch xung quanh ngôi nhà.

Lúc tôi tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng, bên cạnh giường vẫn trống không. Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy uống nước, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen cô độc trên ghế sofa.

"Tỉnh rồi à?" Thanh âm dịu dàng quen thuộc.

Là Mục Huyền.

Tôi bật đèn, hoàn toàn sững sờ.

Mục Huyền cởi hết quần áo ngồi thẳng người như một pho tượng đá. Đôi mắt đen của anh chứa đựng thâm ý khó đoán. Không biết anh ngồi trong căn phòng tôi bao lâu rồi?

"Anh đi đâu vậy?" Tôi hỏi nhẹ nhàng.

"Đi giải quyết công việc." Mục Huyền trả lời, đứng dậy đi về phía tôi. Tôi đoán công việc mà anh nhắc tới, chắc chắn có liên quan đến Dịch Phố Thành. Vì vậy, tôi không tiếp tục truy vấn, tránh đổ thêm dầu vào lửa.

Giường hơi lún xuống, Mục Huyền ngồi cạnh tôi, sắc mặt vẫn lạnh lùng vô cảm. Tôi đang định trò chuyện với anh, liền bị anh bế lên, đặt giữa hai đùi đã giang rộng của anh, mặt cách vật đàn ông của anh tầm mười xen ti mét.

Hai má tôi nóng ran.

Anh muốn tôi...ngâm nó sao?

Tuy chúng tôi rất quen thuộc thân thể của đối phương, nhưng Mục Huyền chưa từng có yêu cầu này. Tôi nghĩ, chắc anh thích phương thức trực tiếp hơn. Cũng có khả năng anh thương tình, bởi vì trông nó...rất to.

Hôm nay bị Dịch Phố Thành kích thích, nên anh mới có ý nghĩ này.

Đã là vợ chồng, thật ra tôi cũng không bài xích chuyện đó. Nhưng đây là lần đầu tiên, tim tôi đập thình thịch. Tôi lặng lẽ nuốt nước bọt, mặt ngày càng bùng bùng. Tôi vừa định thè đầu lưỡi, liền nghe thấy thanh âm khàn khàn của anh: "Hoa Dao, tiến lại gần một chút, ngấm của tôi đi."

Tôi ngớ ra, ngấm của anh? Anh chỉ bảo tôi ngấm của anh?

Bởi vì tôi từng nhìn Dịch Phố Thành? Nên bây giờ anh bắt tôi nhìn anh?

Tôi không nhịn được cười, nói dịu dàng: "Anh đừng buồn bực nữa, em đã quên hình dạng của Dịch Phố Thành từ lâu."

Mục Huyền không lên tiếng, thần sắc u ám đi mấy phần.

Tôi trầm mặc trong giây lát rồi chữa lại: "Mục Huyền, em chỉ nhìn anh, chỉ một mình anh mà thôi."

Lúc này, ánh mắt anh mới ôn hòa một chút. Anh "ờ" một tiếng rồi ôm tôi vào lòng.

Hai chúng tôi trầm mặc vài giây. Tôi nói: "Ngày mai anh đừng phạt Mạc Phổ và Mạc Lâm nữa. Bọn họ biết nhưng không báo cáo, là sợ anh khó chịu."

"Ồ." Mục Huyền trả lời, ngừng một lát, anh nói tiếp: "Tôi xin lỗi."

...

Đêm hôm đó, tuy tôi cố gắng vỗ về tâm tình của Mục Huyền, nhưng suốt cả quá trình, anh vẫn tỏ ra nóng nảy và kịch liệt hơn thường lệ, khiến tôi không chịu nổi, hét lạc cả giọng. Khi tôi bị rút sạch sức lực, mềm nhũn người nằm trong lòng anh, tôi mới nhận ra một sự thật, bình thường Mục Huyền chiều cố đến tôi nên không độc toàn lực.

Bên ngoài cửa sổ, trời đã sáng hẳn, Mục Huyền ôm tôi ngồi tựa vào đầu giường. Nghĩ đến chuyện trước đó rên rĩ la hét, tôi vừa xấu hổ vừa lúng túng, buồn bực thu người trong lòng anh.

Một lúc sau, Mục Huyền hỏi tôi: "Em có suy nghĩ gì về hôn lễ?"

Lúc này tôi mới ngẩng đầu.

"Lần trước tôi không hỏi ý kiến của em." Anh cất giọng dịu dàng.

Tôi vẫn khó chịu, trả lời lầy lẹ: "Tùy anh."

Mục Huyền im lặng một giây, đột nhiên nâng cằm tôi, ép tôi nhìn anh: "Em không vui à?"

Tôi chẳng thèm trả lời.

Anh nhìn tôi chăm chú. Một lúc sau, anh cất giọng thản nhiên: "Vừa rồi, em rõ ràng kêu..."

"Không được nói! Anh không được lên tiếng!" Tôi vội giơ tay che miệng anh.

Khóe mắt Mục Huyền ẩn hiện ý cười. Tôi lại nhớ đến bộ dạng tôi mê man trong cơn hoan ái vừa rồi, càng cảm thấy ngượng ngùng. Tôi mím môi không để ý đến anh.

Mục Huyền ôm tôi vào lòng: "Chúng ta cùng lên kế hoạch tổ chức đám cưới, em xem có được không?"

Tôi gật đầu.

***

Vài ngày sau, Mục Huyền khôi phục thái độ bình thường với tôi. Tuy anh đã hủy bỏ sự trừng phạt Mạc Lâm Mạc Phổ nhưng sắc mặt của anh vẫn không được tốt lắm, chứng tỏ anh vẫn còn để ý đến chuyện đó.

Buổi chiều ngày thứ ba, tâm trạng của tôi trở nên nặng nề vì một vấn đề khác.

Những ngày vừa qua, Mạc Phổ dựa theo nội dung bài thơ tôi nghe thấy trong giấc mộng, lục tung cả kho tư liệu của dải ngân hà, nhưng không có thu hoạch.

Mục Huyền và tôi ngồi ở ghế sofa, nghe Mạc Phổ báo cáo: "...Tôi đã xin ý kiến của chuyên gia thần kinh não bộ. Họ nói tình trạng này không phải ngẫu nhiên. Như vậy, chỉ có hai khả năng..."

Tìm tôi đập thình thịch.

Mạc Phổ nói tiếp: "Thứ nhất, tiểu thư từng nghe thấy bài thơ này ở đâu đó, bản thân tiểu thư quên mất, nhưng tiềm thức vẫn ghi nhớ. Vì vậy sau khi bị Sức mạnh tinh thần tác động, tiểu thư lại nhớ đến nó."

Tôi bần thần: "Không thể nào. Bài thơ này rất đặc biệt. Nếu từng nghe qua, chắc tôi sẽ có ấn tượng."

Mạc Phổ đáp lời: "Có lẽ trước khi tiểu thư ghi nhớ sự việc, ví dụ năm ba tuổi chẳng hạn."

Tôi lắc đầu: "Bố mẹ tôi chết sớm, bà ngoại chưa từng đọc bài thơ này."

Mạc Phổ cất giọng trầm trầm: "Chúng tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm ở trái đất và tư liệu dân gian ở các tinh cầu khác, xem có thể tìm ra manh mối."

"Khả năng thứ hai là gì?" Mục Huyền hỏi.

"Tiểu thư lần đầu tiên nghe câu thơ, lần đầu tiên nghe cả đoạn thơ hoàn chỉnh đều là lúc Sức mạnh tinh thần của ngài chỉ huy bị chấn động. Chúng tôi suy đoán, có một sự thay đổi không thể biết trước ảnh hưởng đến tiểu thư."

Điều này tồn tại nhiều khả năng. Ví dụ, thanh âm tiểu thư nghe thấy có thể từ một đầu khác của vũ trụ. Hoặc giả, bài thơ chỉ do ảo giác của tiểu thư tạo ra. Trước mắt, chúng tôi chưa thể rút ra kết luận."

Ngữ điệu của Mạc Phổ tương đối nặng nề. Anh ta nói xong, tôi và Mục Huyền đều im lặng.

"Nhưng em vẫn cảm thấy không yên tâm." Tôi túm cánh tay Mục Huyền: "Thanh âm đó nói 'giết hấn'. Mục Huyền, liệu có phải có người muốn hại anh?"

Mục Huyền mỉm cười. Mạc Phổ cũng cười: "Tiểu thư, điều này tiểu thư không cần lo lắng."

"Tại sao?" Tôi nghi hoặc.

Mạc Phổ cất giọng kiêu ngạo: "Tiểu thư! Tiểu thư có thể hoàn toàn yên tâm. Sau lần bùng nổ Sức mạnh tinh thần ở trong không gian, Sức mạnh tinh thần của ngài chỉ huy càng mạnh hơn trước. Hiện tại, chỉ số Sức mạnh tinh thần của ngài ấy đứng đầu cả dải ngân hà. Sức mạnh tinh thần của ngài ấy đã có thể tự phát trong hoàn cảnh nguy cấp, sản sinh sức mạnh bảo vệ thân thể ngài ấy. Một cuộc tấn công từ bên ngoài không thể gây thương tổn cho ngài ấy. Chúng tôi đã đo qua, cường độ cao nhất của Sức mạnh tinh thần có thể chống lại cả đầu đạn hạt nhân. Vì vậy, tôi nghĩ người có khả năng hãm hại ngài chỉ huy còn chưa sinh ra đời."

Tôi giật mình kinh ngạc, nhìn Mục Huyền bằng ánh mắt mừng rỡ và khó tin: "Hóa ra anh mạnh đến vậy? Tốt quá, em không cần phải lo lắng nữa. Anh...lợi hại thật đấy."

Có lẽ thái độ của tôi quá chân thành, ánh mắt Mục Huyền đột nhiên trở nên nóng bỏng. Anh liền cúi xuống hôn hôn. Tôi bị anh hôn đến mức không thở nổi. Nhưng đầu óc tôi vẫn còn nhận thức, Mạc Phổ đang ở ngay bên cạnh.

"Tôi nói rồi, sẽ không để em lo lắng sợ hãi một lần nữa." Mục Huyền cất giọng trầm khàn giữa môi lưỡi của tôi.

"Ồ." Ý cười tràn ngập khóe mắt tôi.

Một lúc sau, Mục Huyền mới buông người tôi. Tôi thở hắt hắt ngẩng đầu nhìn, Mạc Phổ đang dõi mắt về phía trước, gương mặt rất nghiêm túc. Khóe miệng Mục Huyền vẫn chưa tắt nụ cười, anh nói với Mạc Phổ: "Tiếp tục điều tra, phải tìm ra đáp án." Ngừng một giây, anh nhìn tôi: "Đề...vương phi thật sự yên lòng."

***

Tôi đứng trong ánh nắng ban mai.

Rèm cửa sổ nhẹ nhàng lay động. Bên ngoài là cung điện màu trắng đẹp đẽ, như một mỹ nhân đang ngủ say bên bờ hồ xanh biếc. Tôi lặng lẽ ngắm cảnh sắc, đến mức thất thần.

Tối hôm qua, tôi và Mục Huyền dọn vào hoàng cung. Hôm nay, chúng tôi sẽ bá kiến hoàng đế bề hạ và tổ chức đám cưới trong hoàng cung, sau đó mới đến quảng trường hòa bình của đế đô tuyên thệ kết hôn.

Cuối cùng, tôi cũng chính thức trở thành vợ của ai đó.

"Tiểu thư đã chuẩn bị xong chưa ạ?" Mạc Lâm cười hi hi sắp lại gần.

Tôi gật đầu. Anh ta giúp tôi đeo tấm mạng che mặt màu trắng. Đây là kết quả thỏa hiệp giữa tôi và Mục Huyền. Tôi chỉ cần đeo một ngày hôm nay mà thôi.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi xuống tầng dưới, tôi vẫn hơi căng thẳng.

Cung điện và hồ nước lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tấm thảm nhung màu trắng dưới chân tôi trải dài đến nơi xa. Hai hàng người máy đứng hai bên tấm thảm. Thấy tôi từ trong đi ra, bọn họ đồng thời quỳ một chân xuống đất, đầu cúi thấp, như bức tượng điêu khắc.

Mục Huyền mặc bộ quân phục màu trắng, đứng trên tấm thảm, lặng lẽ nhìn tôi. Ánh nắng chiếu vào gương mặt anh, ngũ quan đẹp đẽ sinh động, giống một bức họa. Bộ quân phục màu trắng càng tôn thêm khí chất thanh lạnh, ngạo nghễ của anh, không dính một chút bụi trần.

Tôi từ từ đi về phía Mục Huyền, khoác tay anh. Tim tôi đập thình thịch. Mục Huyền nhẹ nhàng nắm tay tôi. Chúng tôi không ai lên tiếng, lặng lẽ đi trên tấm thảm dài, về cung điện của hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Hoa tươi phủ đầy bậc thang ở cung điện chính, người hầu nữ mặc đồ trắng mỉm cười giống thiên thần. Mục Huyền dẫn tôi đi lên bậc thang. Tôi ngẩng đầu, đại sảnh rực rỡ dưới ánh nắng, đã đầy ắp người.

Mọi người mũ áo chỉnh tề, ai nấy mặt mày rạng rỡ. Không ít người mặc quân phục, đeo đầy huân huy chương, chắc là quan chức cao cấp thuộc giới quân sự của Đế quốc. Bọn họ đều chăm chú nhìn tôi, khiến mặt tôi hơi ửng đỏ.

Hoàng đế ngồi trên chiếc ghế đá phong cách cổ xưa ở trong cùng. Hôm nay, ông cũng mặc quân phục màu trắng, dung mạo vẫn tiêu tụy, ánh mắt vẫn sắc bén như ngày nào.

Tiếng nhạc du dương nổi lên. Mục Huyền quỳ một chân xuống đất, tôi nhún người hành lễ. Hoàng đế để lộ nụ cười vui vẻ, vẫy tay với tôi. Tôi liền đi đến trước mặt ông.

Không ngờ, hoàng đế rút ra một phong bao màu đỏ, bên trên in chữ "Hy" màu vàng.

"Theo tập tục ở trái đất." Hoàng đế mỉm cười nói nhỏ bên tai tôi: "Đây là một nửa tài sản cá nhân của ta."

Tôi không khỏi kinh ngạc, hoàng đế quả nhiên biết mọi chuyện, bao gồm cả tình hình kinh tế "giật gấu vá vai" của gia đình chúng tôi. Điều này cũng chứng tỏ, ông rất quý Mục Huyền.

"Chúc hai con hạnh phúc mãi mãi." Hoàng đế nói.

Người thứ hai chúng tôi bái kiến là hoàng thái tử Tháp Thụy. Tháp Thụy diện hạ là một người đàn ông tóc vàng, mặt mũi sáng sủa, ôn hòa. Anh ta vỗ vai Mục Huyền: "Một người đàn ông xuất sắc cần phải đối xử tốt với vợ mình vô điều kiện." Mục Huyền gật đầu mỉm cười, ôm hoàng thái tử. Xem ra, bọn họ có quan hệ rất tốt.

Tháp Thụy diện hạ lại quay về phía tôi, anh ta đột nhiên rút từ túi áo comple một phong bì đỏ trên in chữ "Trăm năm hạnh phúc". Nụ cười của anh ta hơi ngưng ngừng: "Không biết em dâu thích gì? Đây là một sổ cuốn sách do tôi sưu tầm."

Tôi hơi bất ngờ, tặng sách làm quà cưới? Nhưng về mặt của anh ta ôn hòa và chân thành đến mức người khác cảm thấy rất dễ chịu. Tôi thầm nghĩ, anh ta quả nhiên là người chất phác. Tôi cảm động nhận quà: "Cảm ơn điện hạ."

Vài ngày sau, Mạc Lâm lấy chiếc chìa khóa kết bảo hiểm từ trong phong bì, tới phòng lưu giữ sách quý của thư viện Đế đô nhận một đồng sách. Sau khi tính giá trị hiện thời, tôi lại càng cảm động hơn.

Tiếp theo là các hoàng thân quốc thích, công tước, bá tước, công chúa...đều tặng tôi phong bao "theo tập tục của trái đất". Các đại thần cũng tặng một đồng quà. Mạc Lâm đi theo sau chúng tôi, ôm quà mỗi tay. Nhân lúc mọi người không để ý, tôi nháy mắt với Mạc Lâm, đều bắt gặp ý cười trong đáy mắt của nhau. Sớm biết thu hoạch nhiều như vậy từ đám cưới, chúng tôi chẳng cần khô sở nghĩ cách kiếm tiền trong thời gian qua.

Sau thủ tục yết kiến hoàng đế là nghi thức kết hôn theo phong tục hoàng tộc Stan cổ xưa. Hoàng thái tử Tháp Thụy cùng các đại thần đưa chúng tôi đi tới trung tâm của hoàng cung.

Đó là một ngọn núi đá màu trắng.

Cả hoàng cung đều chìm trong một màu xanh lục của cây cối, chỉ duy nhất nơi này là một ngọn núi đá rộng lớn óng ánh. Nhìn từ xa như một con thú cực lớn trắng toát, nằm sấp dưới ánh nắng chói chang.

Đây là khoáng thạch năng lượng cổ xưa, có tên gọi là "Dục". Nghe nói trước đây, người Stan tinh luyện loại "Dục" này, để lấy năng lượng cần thiết cho cuộc sống. Bây giờ, họ đã khai quật ra nhiều khoáng thạch có năng lượng cao hơn, nên "Dục" bị ngừng khai thác và được bảo vệ chặt chẽ.

Tôi cũng nghe nói, mạch khoáng này rất sâu, ăn sâu vào lòng đất, nối liền với tâm tinh cầu. Vì vậy, người Stan coi ngọn núi ngọc thạch này là "gốc rễ" của bọn họ.

Tháp Thụy và những người khác đi đến chân núi đá liền dừng lại. Tôi và Mục Huyền phải leo lên đỉnh núi, không được sử dụng Sức mạnh tinh thần, cũng không thể dùng bất cứ công cụ nào khác.

Đến khi chúng tôi leo lên lưng chừng núi, mặt trời đã ở nơi cao nhất trên đỉnh đầu. Là người của hoàng tộc, Mục Huyền phải dùng Sức mạnh tinh thần kích phát năng lượng của ngọn núi. Nghe nói, núi đá sẽ tỏa ra ánh sáng vô cùng đẹp đẽ. Dựa theo niềm tin của người Stan, hào quang từ núi đá càng sáng rực, phạm vi chiếu sáng càng rộng lớn, chứng tỏ càng nhận được nhiều "lời chúc phúc của Chân thần", báo hiệu cặp vợ chồng mới cưới sẽ sống vô cùng hạnh phúc.

Hơn nữa, độ sáng của núi đá không nhất định phụ thuộc vào Sức mạnh tinh thần của người kích phát. Trước đây, có một số người trong hoàng gia, Sức mạnh tinh thần rất yếu nhưng hào quang rất sáng. Ngược lại, một số hoàng thân quốc thích có Sức mạnh tinh thần khá lớn mà hào quang rất yếu ớt.

Ánh mặt trời chói chang, bề mặt núi đá không mấy bằng phẳng. Mục Huyền như đi trên đất bằng, còn tôi thở không ra hơi. Một lúc sau, trán tôi rịn đầy mồ hôi.

Bắt gặp bộ dạng mệt mỏi của tôi, Mục Huyền cau mày nói: "Để tôi bế em lên."

"Không được." Tôi gạt tay anh: "Tháp Thụy diện hạ nói rồi. Chúng ta buộc phải leo lên đỉnh, mới có thể nhận "Lời chúc phúc của Chân thần."

Mục Huyền mỉm cười: "Em tin điều đó sao?"

Tôi cũng cười: "Tin hay không không quan trọng. Hôm nay là đám cưới của chúng ta, mỗi sự kiện đều có ý nghĩa, em muốn tự mình làm tốt. Tới lúc già, nhớ lại mới cảm thấy thỏa mãn."

Mục Huyền trầm mặc, cầm tay tôi nhẹ nhàng đưa lên môi hôn.

Cuối cùng, chúng tôi cũng lên tới điểm cao nhất. Mục Huyền ôm tôi, lặng lẽ chờ đợi.

"Mục Huyền, em hơi căng thẳng." Tôi nói nhỏ: "Ngộ nhỡ anh không kích phát ra ánh sáng cũng không sao đâu chứ?"

"Không có khả năng đó." Mục Huyền ngắt lời tôi, ngữ khí vô cùng kiên định.

Tôi liền nắm chặt tay anh.

Lúc này, xung quanh vang lên tiếng chuông trầm bổng từ phía xa xa. Tiếng chuông báo hiệu, mặt trời đã tới điểm cao nhất trên không trung. Mục Huyền cúi đầu hôn tôi, ánh mắt của anh hun hút như đáy bể. Trong khi đó, cả người anh bắt đầu phát ra ánh sáng màu lam nhạt, ánh sáng từ từ lan tỏa khắp bề mặt của núi đá. Hai chúng tôi chìm trong hào quang màu xanh lam đó, phảng phất như trong giấc mộng.

Mục Huyền tiếp tục hôn tôi, ánh sáng màu lam tỏa ra từ thân thể anh ngày càng đậm đặc. Cả người anh sáng như một quả cầu. Tôi ngẩng nhìn gương mặt thanh lạnh của anh, khỏe mắt rung rung.

Đột nhiên, núi đá dưới chân chúng tôi bắt đầu phát sáng.

Không giống Sức mạnh tinh thần, đó là ánh sáng màu trắng tinh khiết vô cùng, như một màn sương mỏng mỏng lung, ngày càng trắng toát, ngày càng dày dặn, ngày càng sáng hơn.

Lúc này, Mục Huyền buông người tôi, quan sát núi đá. Trái tim treo lơ lửng của tôi cuối cùng cũng trở về vị trí, tôi hiểu kỳ ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ánh sáng màu trắng tỏa ra từ núi đá và luồng sáng lam nhạt từ từ hòa quyện vào nhau, trở thành một quang sáng bao trùm cả khu hoàng cung trước mắt, rồi dần lan tỏa ra thành tri Đế đô ở phía xa xa, khiến chúng tôi không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu. Cả thế giới này phảng phất chỉ còn lại ánh sáng đẹp đẽ và hai chúng tôi.

Trái tim tôi chìm trong luồng sáng chói lọi đó, trở nên yên tĩnh, trở nên mềm mại và vô cùng thỏa mãn.

"Mục Huyền, em yêu anh." Tôi ôm cổ Mục Huyền, cất giọng run run.

Anh cúi xuống nhìn tôi.

Sau đó, luồng sáng xung quanh chúng tôi đột nhiên trở nên chói mắt vô cùng. Tôi nheo mắt, phát hiện luồng sáng đó như có sinh mệnh, trở thành cột sáng chiếu thẳng lên bầu trời trên đỉnh đầu chúng tôi.

Chúng tôi đứng dưới chân cột sáng đó. Xung quanh phảng phất mất đi mọi sắc màu. Cột sáng ngày càng dâng cao, xuyên qua lớp mây trắng, bầu trời xanh, đến vô cùng vô tận.

Tôi cảm thấy không khí ở xung quanh chấn động, như gợn sóng lan tỏa trong không trung. Cột sáng trên bầu trời bắt đầu tỏa ra, giống một làn sóng xung kích, chiếu sáng cả Đế đô với tốc độ không thể tin nổi.

Cả bầu trời như được bao phủ bởi lớp sương nửa trong suốt vô biên vô tận. Cung điện và thành phố ở phía xa xa đều được tắm trong ánh sáng nhàn nhạt.

Lúc này, tôi nghe tiếng hoan hô từ khắp nơi dội đến. Tiếng hoan hô ngày càng dày đặc, ngày càng vang dội, phảng phất cả Đế đô biến thành đại dương sôi sục.

Tôi ngẩng người: "Mục Huyền, đây là..."

Trong ánh sáng chói mắt, ngũ quan của Mục Huyền trở nên mơ hồ, giọng nói anh dịu dàng đến mức tim tôi tan chảy: "Hoa Dao, đây là sự chúc phúc của Chân thần."

Khi chúng tôi xuống núi, luồng sáng vẫn chưa tắt hẳn, phản chiếu lên gương mặt rạng rỡ của mỗi người. Thái Thụy điện hạ tỏ ra xúc động: "Đây là kỳ tích chưa từng có. Cả Đế đô chìm trong ánh sáng thần thánh."

***

Lúc chúng tôi rời khỏi hoàng cung, ngồi lên xe đi đến quảng trường Hòa bình, trên bầu trời vẫn còn ánh sáng nhàn nhạt. Tôi khoác tay Mục Huyền, trong lòng vô cùng xúc động. Dù không phải là người mê tín nhưng cả cuộc đời tôi sẽ ghi nhớ khoảnh khắc này. Ánh sáng từ tình yêu của chúng tôi từng chiếu rọi khắp Đế đô.

Chúng tôi liệu có khả năng sống không hạnh phúc?

Tuyệt đối không thể.

Ô tô vẫn còn chuyển bánh trên con đường lơ lửng trong không trung, tôi đã nhìn thấy quảng trường với biển người ở phía xa xa, tiếng hò reo của dân chúng tựa hồ vang dội đất trời.

Xe chúng tôi từ từ dừng lại trên bậc cao ở trung tâm quảng trường. Dân chúng hò hét: "Thần quang! Thần quang!" Chúng kiến cảnh tượng ở bên dưới, lòng bàn tay tôi đỏ đẫm mồ hôi, ướt đẫm cả găng tay.

Theo trình tự, Mục Huyền sẽ đọc diễn văn kết hôn, sau đó chúng tôi cùng nhau tuyên thệ trước công chúng, coi như hoàn thành mọi nghi thức.

Mục Huyền quay sang tôi: "Đợi tôi." Tôi gạt đầu, vệ binh liền mở cửa xe.

"Khoan đã." Mạc Lâm từ túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho Mục Huyền. Mục Huyền đảo mắt qua rồi bỏ vào túi áo của anh, rồi khỏi ô tô.

Khi anh xuống xe, dân chúng càng hò reo vang dội. Nhưng theo bước chân của anh lên bục bày đầy hoa tươi, bên dưới dần dần yên lặng.

Tôi dõi theo bóng lưng Mục Huyền, hiếu kỳ hỏi Mạc Lâm: "Anh đưa cho anh ấy gì vậy?"

Mạc Lâm cười đắc ý: "Diễn văn kết hôn. Đây là một bài phát biểu vô cùng quan trọng, đại diện cho bộ mặt của một người đàn ông, một người chồng và hoàng tộc. Trong lịch sử có mấy vị thân vương viết bài diễn văn rất cảm động, thậm chí còn lưu truyền đến ngày nay. Nếu phát biểu không hay, cả dải ngân hà sẽ cười nhạo hoàng thất Stan vô văn hóa. Tiểu thư cũng biết đấy, ngài chỉ huy không thạo mấy chuyện này... Vì vậy, tôi phải tra cứu rất nhiều tài liệu, viết sẵn cho ngài ấy. Tiểu thư có muốn đọc không? Tôi còn bản photo đây này."

Tôi đã hiểu ra vấn đề. Mạc Lâm viết bài diễn văn hộ Mục Huyền. Điều này cũng bình thường, tôi biết Mục Huyền chỉ thạo viết quân lệnh mà thôi.

Tôi cầm tờ giấy đọc qua:

"Kính thưa hoàng đế bệ hạ, kính thưa đồng bào thân yêu của tôi.

Hành tinh thứ ba của hệ mặt trời, lưu truyền một câu nói: *"Son vô lăng, Giang thủy vị kiệt, Đông lôi chấn chấn, Hạ vũ tuyết, Thiên địa hợp, Nãi cảm dữ quân tuyệt (1). Chỉ khi nào hằng tinh biến thành "hồng cự tinh", thôn tính cả tinh cầu, tình yêu của tôi mới kết thúc. (2)*

Tôi có một tình yêu cao quý và vĩ đại với Hoa Dao, người vợ của tôi.

Tuy nàng là nhân loại thuần chủng có sức chiến đấu gần bằng không, nhưng trong mắt tôi, nàng vô cùng xinh đẹp, lương thiện, đáng yêu. Người trái đất có câu thơ "Sắc không mê người người tự mê, tình nhân trong mắt đều trở thành Tây Thi", câu này miêu tả chính xác cảm quan của tôi về nàng..."

Đọc đến đây, tôi không nhịn được cười. Càng đọc, tôi càng nổi da gà.

Nói một cách chính xác, đây là độc thoại tâm lý theo kiểu Quỳnh Dao. Gì mà "tình yêu biến tôi thành con rối bất lực, phải đè nén và chịu giày vò khổ sở", "tình yêu khiến tôi hóa thân thành dũng sĩ vô địch, vì nàng dẹp mọi gian nan nguy hiểm, vì nàng tạo cả trời đất."

...

Tôi lo lắng nhìn Mạc Lâm: "Bài diễn văn này liệu có ổn không?"

Mạc Lâm gạt đầu: "Tất nhiên! Hôm qua tôi đưa cho ngài chỉ huy đọc, ngài ấy còn khen rất tốt."

"Tôi cũng cảm thấy không tồi, lời văn khá ấn tượng." Mạc Phổ im lặng từ đầu đến giờ đột nhiên mở miệng.

Tôi: "..."

Đúng lúc này, tiếng chuông vang lên, quảng trường im phăng phắc. Chúng tôi đều ngoảnh đầu nhìn.

Trên quảng trường có sức chứa hai trăm ngàn người, chỉ một màu đen không thấy tận cùng, Mục Huyền đứng trên bục cao, trước mặt anh bày đầy hoa tươi, đằng sau treo lơ lửng một tấm ảnh cực lớn của hai chúng tôi. Tôi ở trên tấm ảnh tất nhiên cũng đeo mạng che mặt.

Thân hình màu trắng cao lớn giống bóng cây cỏ thụ trắng tấp. Mục Huyền đứng yên lặng ở đó vài giây rồi rút bài diễn văn từ túi áo quần phục.

Tôi mỉm cười, nghĩ đến cảnh Mục Huyền thốt ra câu: "tình yêu khiến tôi trở thành con rối bất lực", tôi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Mục Huyền cúi đầu nhìn, rồi lại gấp bài diễn văn bỏ vào túi áo.

Tôi ngây người, Mạc Lâm ở bên cạnh cảm thán: "Òa, không cần đọc giấy, ngài ấy đã học thuộc lòng rồi."

Mục Huyền ngẩng đầu nhìn xuống dưới. gương mặt trắng ngần của anh đặc biệt bình tĩnh và ôn hòa. Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, loa phát thanh trên quảng trường vang lên giọng nói trầm ấm của anh.

"Tôi rất vui mừng, hôm nay cưới Hoa Dao."

Cả tôi, Mạc Lâm và Mạc Phổ đều ngẩn người. Quảng trường không một tiếng động.

Ngừng lại một giây, Mục Huyền tiếp tục mở miệng:

"Hoa Dao là người phụ nữ duy nhất tôi muốn cưới làm vợ. Kết hôn có nghĩa là nàng chính thức thuộc về tôi, nàng đồng ý sống với tôi trọn đời, nàng sẽ sinh những đứa con của chúng tôi. Điều này có ý nghĩa rất lớn đối với tôi.

Trong một thời gian dài, tôi không cho rằng bản thân cần một người yêu thương. Đối với tôi mà nói, vợ chỉ là nhu cầu sinh lý và duy trì nòi giống.

Khi tôi bày tỏ quan điểm này với mẹ tôi, bà không phản bác.

Bà chỉ nói với tôi: "Trong vũ trụ kiểu gì cũng có một người con gái, khiến con từ bỏ sự kiêu ngạo của mình."

Lúc đó, tôi hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của mẹ tôi.

Cho đến khi Hoa Dao rơi lệ trước mặt tôi.

Nàng nói, nếu không có bình đẳng và tôn trọng, nàng sẽ không cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của tôi. Nàng nói, nếu tôi không phải là hoàng tử, tôi không thể có nàng.

Tất nhiên, dù không phải là hoàng tử, tôi cũng nhất định loại bỏ mọi chướng ngại để giành bằng được nàng. Nhưng giọt nước mắt của nàng, khiến tôi nhớ đến câu nói của mẹ tôi.

Trong vũ trụ, kiểu gì cũng có một người con gái, khiến con từ bỏ sự kiêu ngạo của mình.

Người con gái đó, chính là Hoa Dao.

Hoa Dao rất tốt, dịu dàng, xinh đẹp, lương thiện, đồng thời cũng rất quật cường. Nàng đã thỏa mãn mọi yêu cầu của tôi về một người phụ nữ, một người vợ.

Không những thế, nàng còn cho tôi nhiều hơn.

Tôi không thể không thừa nhận, tôi không biết cách đối xử với phụ nữ. Nhưng nàng luôn thông cảm với lỗi lầm của tôi, bao dung sự kiêu ngạo của tôi. Bằng cách riêng của mình, nàng đã khiến tôi nhận thức được trách nhiệm và nghĩa vụ của người chồng.

Nàng còn nhiều lần giúp tôi trong hoạt động quân sự.

Đặc biệt, khi chúng tôi gặp nguy hiểm ở không gian, khi ý thức của tôi hỗn loạn, trầm mê trong thế giới không có thực, nàng vẫn quyết định ở bên cạnh tôi. Dù là hư ảo hay hiện thực, dù sống hay chết, người phụ nữ của tôi đều không rời xa tôi.

Vì vậy, trong vũ trụ bao la này, nàng là người phụ nữ thích hợp với tôi nhất, cũng là người phụ nữ tôi muốn bảo vệ nhất.

Cuối cùng, tôi xin dùng một câu thơ cổ xưa của trái đất để kết thúc bài diễn văn:

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn kiệt,

Đồng vang sấm dậy,

Mùa hè có mưa tuyết,

Trời đất hợp nhất,

Mới cùng nàng ly biệt.

Câu này có nghĩa là: Hoa Dao, vợ yêu quý của tôi, cho dù hằng tinh không còn tỏa ánh sáng, cho dù hành tinh bị hố đen vũ trụ thôn tính một cách vô tình, chúng ta cũng sẽ không chia xa."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Ngọn gió đêm mát rượi, cả Đế đô được thắp sáng bởi ánh đèn điện. Tiếng hoan hô của dân chúng phía xa vọng tới. Nghe nói, hoạt động chúc mừng tự phát của dân chúng sẽ kéo dài thông đêm.

Xe ô tô dừng lại trước ngôi biệt thự. Mục Huyền nắm tay tôi, ánh mắt anh lấp lánh trong đêm tối: "Đợi tôi về."

Tôi gật đầu. Biết rõ anh chỉ rời đi mấy tiếng đồng hồ, nhưng tôi đã bắt đầu không nỡ xa anh.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, đột nhiên mỉm cười: "Hoa Dao, buông tay." Tôi ngớ ra, mới phát hiện đang nắm chặt tay anh. Hai má tôi đỏ bừng, tôi vội buông tay anh: "Anh mau đi đi."

Mục Huyền quay người lên xe.

Buổi chiều ngày hôm nay, sau khi Mục Huyền đọc xong bài diễn văn kết hôn, cả quảng trường im lặng mất mấy giây. Sau đó là tiếng vỗ tay hoan hô vang dội đất trời.

Mạc Lâm sụt sùi nói, anh ta chưa bao giờ nghe ngài chỉ huy một lúc phát biểu dài như vậy, khiến anh ta ruột gan đứt đoạn. Thậm chí đến người trầm tĩnh như Mạc Phổ cũng đầy vẻ xúc động.

Còn tôi nước mắt giàn giụa.

Trong tiếng vỗ tay đình tại như óc, Mục Huyền đi đến xe ô tô, đỡ tôi ra khỏi xe. Chúng tôi từ từ đi lên bậc cao. Tôi ngắm gương mặt nghiêng tuấn tú của anh qua làn nước mắt, chỉ cảm thấy từng bước đi phẳng phất như ở trên mây.

Chúng tôi trao nhau nụ cười, tuyên thệ mãi mãi chung thủy trước sự chứng kiến của hàng vạn dân chúng. Sau đó, Mục Huyền xoay người, che tầm mắt của những người ở bên dưới, vén tấm mạng trên mặt tôi và cúi xuống hôn tôi.

Một lúc lâu sau, anh mới buông người tôi. Tiếng huyền ảo xung quanh trở nên xa xôi. Dưới ánh mặt trời chói chang, diện mạo của anh trở nên mơ hồ, chỉ có giọng nói trầm khàn quen thuộc vang lên bên tai tôi: "Gương mặt đầy nước mắt của em giống y hệt con mèo tam thể."

***

Sau khi đưa tôi về nhà, Mục Huyền quay lại hoàng cung tham dự tiệc cưới. Đáng lẽ tôi nên đi cùng anh, nhưng khi anh hỏi ý kiến tôi, tôi trả lời "đi hay không thì tùy", anh liền vui vẻ phủ quyết. Tôi cũng không bận tâm, nghe nói tử lượng của người Stan rất khủng khiếp, không thích hợp với tôi. Tôi không đi càng tốt hơn.

Tôi lặng lẽ dõi theo bóng Mục Huyền.

Anh đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn tôi, ánh mắt mang hàm ý sâu xa: "Mười ngày."

Tôi ngây người, anh đã giơ tay kéo mũ, chui vào xe ô tô.

Nhìn chiếc xe biến mất trên con đường lơ lửng trên không trung, tôi không nhịn được quay sang hỏi Mạc Lâm: "Mười ngày là ý gì vậy?"

Mạc Lâm ôm miệng cười: "Trước đây, tôi từng nói cho tiểu thư biết rồi còn gì. Đó là phần thưởng tân hôn của ngài chỉ huy. Ngài ấy hoãn hết công việc trong mười ngày, tôi và Mạc Phổ cũng được nghỉ phép. Trong ngôi nhà này chỉ còn lại tiểu thư và ngài chỉ huy. Đồ ăn tôi đã lập trình sẵn rồi."

***

Mục Huyền trở về vào lúc nửa đêm. Dưới nhà vang lên tiếng cười vui vẻ của Mạc Lâm. Anh và Mạc Phổ được đi nghỉ mát ngay bây giờ.

Mục Huyền uống rất nhiều rượu, toàn thân anh tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Nhưng ánh mắt anh vẫn còn rất tỉnh táo, gương mặt anh đỏ ửng.

Ý cười trong mắt anh rất sâu.

Ánh sao chiếu vào cửa sổ. Tôi không một mảnh vải che thân nằm trên giường. Mục Huyền cúi đầu hôn từng tấc da thịt của tôi. Tôi nhột chết đi được, cười khanh khách đẩy người anh. Nhưng Mục Huyền không hề bận tâm, dáng vẻ của anh nhẫn nại như bắt đầu thưởng thức bữa tiệc ngon lành.

Một lúc sau, Mục Huyền mới buông người tôi. Tôi tưởng Mục Huyền đi vào "chủ đề chính", nhưng anh ôm tôi ngồi dậy: "Hoa Dao, tôi có quà tặng em."

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có một vật lớn che khuất ánh sao từ lúc nào. Đó là một phi thuyền màu hồng.

Thiên sứ hiệu?

"Thiên sứ hiệu đã được cải tạo." Mục Huyền nhướng mắt nhìn tôi, cất giọng từ tốn: "Có thể thích ứng từ trường của trái đất."

Tôi ngây người. Trước đây, Mục Huyền từng nói với tôi, do từ trường của trái đất không thích hợp nên mỗi lần, phi thuyền của anh chỉ có thể lưu lại một ngày.

Bây giờ, ý của anh là?

Trong lòng tôi dội lên niềm vui khôn xiết: "Anh cùng em về trái đất?"

Khóe miệng anh ẩn hiện ý cười: "Đi hưởng tuần trăng mật ở Trái đất, hy vọng em sẽ thích."

"Thích! Em thích vô cùng." Tôi lập tức ôm Mục Huyền: "Cảm ơn anh, Mục Huyền, cảm ơn anh."

Tin tức này khiến tôi vô cùng vui mừng, tôi có thể về thăm bà ngoại. Hôm qua tôi mới gọi điện cho bà, nói chúng tôi tổ chức đám cưới ở nước ngoài. Bà ngoại rất vui, chỉ tiếc không thể tận mắt chứng kiến, nói chúng tôi mau về nước gặp bà.

Hơn nữa...tôi không nhận được liếc Mục Huyền, khó có thể tưởng tượng ra cảnh Mục Huyền đi lại trên đường phố ở trái đất. Dù anh mặc đồ bình thường nhưng bộ dạng lạnh lùng ngạo mạn của anh vẫn rất khác biệt.

Tôi đã bắt đầu mong ngóng chờ đợi.

"Bao giờ chúng ta xuất phát?" Tôi cười tươi hỏi anh.

Mục Huyền không trả lời, lại đặt tôi xuống giường cúi đầu "tàn sát".

Tôi chợt hiểu ra: "Mười ngày sau?"

"Ồ." Anh hàm hồ trả lời.

Tôi do dự một lát, mở miệng: "Khoan đã, Mục Huyền, em có quà tặng anh." Mục Huyền lập tức ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy một sợi dây chuyền đưa cho anh: "Tặng anh, tự tay em làm đấy."

Mục Huyền lập tức ngồi dậy, giơ tay nhận sợi dây chuyền.

Thấy anh quan sát kỹ lưỡng, trong lòng tôi hơi căng thẳng.

Sợi dây chuyền được làm từ "Dục", loại ngọc thạch phổ biến nhất ở hành tinh Stan, cũng là loại ngọc thạch phát sáng ở ngọn núi trung tâm cung điện. Dùng ngọc khắc dây chuyền tặng cho người yêu, là cách làm thường thấy ở người dân Stan.

Nhân lúc Mục Huyền bận rộn trong mấy ngày qua, tôi và Mạc Lâm bí mật thương lượng, kết luận món quà này rất có ý nghĩa.

Nhưng sợi dây chuyền trong tay Mục Huyền có khác biệt lớn với ý tưởng ban đầu của tôi.

Mạc Lâm nói rất đơn giản, tôi cũng cho rằng bản thân tương đối khéo tay. Nhưng đến khi bắt tay vào làm mới thấy khó vô cùng. Người máy toàn năng Mạc Lâm nói "đơn giản", trên thực tế không đơn giản một chút nào.

Sau vài ngày thử đi thử lại, tôi đành từ bỏ ý định khắc hình ảnh gương mặt Mục Huyền, đổi thành khắc mặt thú của anh. Nhưng hai ngày sau, ý tưởng này cũng bị tuyên cáo thất bại, bởi Mạc Lâm nói, hình tôi khắc giống đầu heo.

Vì vậy, tôi đổi sang khắc hình ảnh hiện tại. Kiểu dáng đơn giản, ý nghĩa sâu xa.

Đó là hai bàn tay. Bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, tượng trưng "Nắm chặt tay nhau, sống đến trọn đời".

Có điều, Mạc Lâm nói không giống bàn tay máy. Trước đó tôi hơi do dự, không biết có nên tặng Mục Huyền. Nhưng anh đã tặng quà cưới cho tôi, vì vậy tôi mới quyết định tặng anh, dù sao có còn hơn không.

Lúc này, Mục Huyền nhướng mắt nhìn tôi.

Tôi đoán anh nhất định cảm động, trong lòng tôi rất vui mừng. Tôi đang định giải thích ý nghĩa, chợt nghe anh cất giọng dịu dàng: "Cảm ơn em. Tôi rất thích cánh quạt này."

Tôi ngớ người.

Cánh quạt? Anh tưởng đây là cánh quạt của máy bay chiến đấu?

Có lẽ nhận ra thần sắc bất thường của tôi, Mục Huyền nhíu mày: "Không phải cánh quạt?"

Tôi hết nói nổi: "Anh thử nhìn lại đi."

Mục Huyền cau mày quan sát một lúc, đôi lông mày của anh mới từ giãn ra: "Bộ phận khởi động siêu quang tốc?"

Tôi trầm mặc trong giây lát, giơ tay ôm mặt nói nhỏ: "Đó là hình ảnh tay nắm tay."

Mục Huyền ngây người, lại giơ sợi dây chuyền lên ngắm nghía, khóe mắt anh vụt qua ý cười. Sau đó anh đeo sợi dây chuyền lên cổ.

Mặt dây chuyền lung lảng trước bộ ngực rắn chắc của anh, tôi càng nhìn càng thấy giống cánh quạt hay chân vịt gì đó. Thế là tôi ỉu xiu: "Anh mau trả lại cho em, để em khắc cái mới cho anh." Vừa giờ tay định lấy về, Mục Huyền liền nắm chặt tay tôi.

"Em hãy mặc quần áo, chúng ta đổi chỗ khác."

***

Sắc đêm ở Đế đô lung linh huyền ảo. Từ trên cao nhìn xuống dưới, cả thành phố chìm trong ánh đèn rực rỡ, không khí rất náo nhiệt.

Tôi nằm trên lưng Mục Huyền, lặng lẽ ngắm thành phố vùn vụt dưới chân. Bay lượn trong không trung vào đêm tân hôn là một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Đế đô canh gác nghiêm ngặt có tiếng. Trên đường đi ra ngoài, chúng tôi gặp từng tốp lính đi tuần. Nhưng nhìn thấy bộ quân phục của Mục Huyền, bọn họ chỉ hỏi đơn giản một hai câu rồi lập tức tránh mặt, đồng thời còn không quên nói vào máy liên lạc: "Điện hạ, vương phi! Tân hôn vui vẻ." Tôi xấu hổ, chỉ biết vùi mặt vào lưng Mục Huyền, nghe anh trả lời: "Cảm ơn."

Sau đó, chúng tôi bay mỗi lúc một cao nên không bị người dưới đất phát giác.

Nửa tiếng sau, anh cõng tôi từ từ hạ xuống. Nhìn rõ cảnh vật trước mặt, tôi hơi kinh ngạc. Lẽ nào...Mục Huyền muốn trải qua đêm tân hôn ở đây?

Nơi này chính là núi ngọc thạch trong hoàng cung, "gốc rễ" của người Stan. Từ nơi này phóng tầm mắt ra xa, hoàng cung im lìm, đèn đóm lập lờ, gần như không có tiếng động. Nhưng dù sao đây cũng là màn trời chiếu đất, tôi không khỏi ngượng ngùng: "Mục Huyền..."

Anh cất giọng dịu dàng: "Em yên tâm đi." Anh vung tay, một luồng sáng màu lam nhạt từ từ lan tỏa, tạo thành quả cầu ánh sáng vây quanh chúng tôi.

Tôi biết, bất kể đội tuần tra trên không trung hay ở dưới mặt đất, đều không nhìn thấy chúng tôi ở trong quả cầu ánh sáng. Tôi biết, dù đội cảnh vệ của hoàng cung có đi qua, nhìn thấy ánh sáng "Sức mạnh tinh thần" của Mục Huyền cũng sẽ tránh đi chỗ khác...Nhưng dù sao đây cũng là màn trời chiếu đất.

Trước đó, chúng tôi từng "dã chiến" ở hành tinh Sfutan, nhưng nơi đó không có con người, còn đây là Đế đô phồn hoa. Dù được Sức mạnh tinh thần bao bọc, tôi vẫn khá căng thẳng. Tôi không hiểu, tại sao Mục Huyền lại muốn làm ở nơi này. Thật chẳng giống phong cách của anh một chút nào.

Nghĩ đến đây, tôi chợt bừng tỉnh, hiểu ra vấn đề.

Lẽ nào bởi vì, đây là nơi tôi thổ lộ: "Em yêu anh"?

Thôi thì mặc kệ anh, mặc kệ đất trời, tân hôn là quan trọng nhất, dù sao người bên ngoài cũng không nhìn thấy, tôi lập tức thả lỏng tinh thần.

Mục Huyền thả tôi xuống, nhưng không để tôi đứng xuống nham thạch mà lơ lửng trong không trung. Anh lặng lẽ cởi hết quần áo của chúng tôi. Tôi tưởng anh sẽ tiến vào ngay nhưng anh quỳ một chân xuống đất, miệng lưỡi phủ lên nơi bí ẩn nhạy cảm của tôi. Đôi mắt đen nhánh của anh ngược nhìn mặt tôi chăm chú.

Tôi né tránh ánh mắt nóng bỏng của Mục Huyền, ngẩng đầu ngắm tinh tú mờ mờ bên ngoài lớp màng mỏng của Sức mạnh tinh thần. Ngọn gió đêm thổi qua người mát lạnh, đầu lưỡi của anh như ngọn lửa, thiêu đốt toàn thân tôi trong giây lát.

Khoái cảm ngày càng mãnh liệt, cơ thể tôi ngày càng căng cứng, mặt tôi ngày càng nóng ran. Đúng lúc tôi chuẩn bị lên đỉnh, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài. Tôi sợ đến mức bất giác quặp hai đùi vào đầu Mục Huyền, nhưng anh không hề dừng lại, càng khiêu khích tôi ác chiến hơn. Toàn thân tôi run rẩy, không biết trôi dạt về phương nào. Sau đó, tôi nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Mục Huyền liếm mát một hồi mới xoay người tôi, để tôi vào bức tường Sức mạnh tinh thần vô hình của anh.

Lần hoan ái này mang lại cảm giác không giống bất cứ lần nào trước đây.

Phía trước thân thể tôi dựa vào bức tường Sức mạnh tinh thần mềm mại có tính đàn hồi, phảng phất có vô số bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve làn da của tôi. Trong khi đó, Mục Huyền xâm nhập từ đằng sau, tay anh cũng không ngừng di chuyển trên người tôi, nắn bóp đỉnh đồi mềm mại của tôi. Mỗi tế bào trên thân thể tôi, dưới sự kích thích từ ba phía, trở nên nhạy cảm vô cùng.

Tôi nghe thấy tiếng rên rỉ của mình, cảm giác máu trong toàn thân phảng phất sôi sục theo từng động tác ra vào của Mục Huyền. Thân thể tôi như chìm xuống đáy vực sâu thẳm.

Cuối cùng ở một giây phút nào đó, tôi không chịu đựng nổi đâm đầu vào bức tường Sức mạnh tinh thần, hô hấp ngày càng khó khăn. Cả người Mục Huyền dính chặt vào người tôi, động tác dưới thân ngày càng kịch liệt. Anh ngâm vịnh tai tôi, cất giọng khàn khàn: "Hoa Dao, anh yêu em."

Rõ ràng là một câu nói trong định liệu của tôi, rõ ràng thân thể vẫn lắc lư điên cuồng, viên mát tôi bỗng ngưng ngân ngắt nước.

Tôi nghĩ Mục Huyền cũng không thích ân ái ở bên ngoài. Một lần kết thúc, anh liền ôm tôi vào lòng, giúp tôi mặc quần áo. Ánh sáng lam nhạt tan biến, xung quanh vẫn không một tiếng động, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Mục Huyền ôm tôi bay lên không trung, tôi lười biếng không muốn động đậy. Đến tầm cao khoảng một trăm mét, anh bỗng dừng lại. Tôi nghi hoặc nhìn anh, thấy anh mỉm cười đưa mắt xuống dưới.

Tôi dõi theo ánh mắt anh, hoàn toàn sững sờ.

Đây là...

Đỉnh núi ngọc thạch vốn rộng lớn nhấp nhô, không biết thay đổi hình dạng từ lúc nào. Vô số tảng đá vụn ở xung quanh đã bị đẽo gọt.

Còn ở chính giữa là...

Một bức điêu khắc hai bàn tay cực lớn. Đó là một bàn tay lớn và một bàn tay nhỏ nắm chặt lấy nhau. Cả bức tượng điêu khắc to như quả núi.

Tất nhiên, nét chạm trổ tương đối lộn xộn, giống hệt hình cánh quạt mà của tôi tặng Mục Huyền.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Mục Huyền đã dùng Sức mạnh tinh thần của anh ta tạo ra bức tượng điêu khắc trên ngọc thạch này.

Tôi khóc cười không xong, trong lòng hơi lo lắng: "Anh...đây chẳng phải là di tích cổ, là tượng trưng của hoàng cung hay sao? Anh hủy hoại cả ngọn núi, ngộ nhờ hoàng đế và người dân biết được thì phải làm thế nào?"

Mục Huyền trả lời thần nhiên: "Không đâu. Hôm nay anh đã xin hoàng đế bệ hạ ngọn núi này rồi."

Tôi ngáy người. Bởi vì tôi tỏ tình với anh trên ngọn núi này, nên anh mới muốn giữ làm của riêng? Mục Huyền quả là...bá đạo.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ đến ngày mai bức tượng điêu khắc xuất hiện trước mặt mọi người, tôi trở nên ừ ừ: "Sau này mọi người chê quả núi xấu xí thì sao?"

Mục Huyền cúi đầu hôn tôi, hàm hồ trả lời: "Không xấu, rất đáng yêu. Em mặc kệ đi."

Tôi đang định thuyết phục anh "biến" trở lại như cũ, anh liền ôm tôi bay về phía ngôi biệt thự của chúng tôi: "Chúng ta vẫn chưa làm xong."

***

Mười ngày sau.

Mạc Lâm Mạc Phổ kết thúc chuyến nghỉ mát ở một hành tinh nhỏ của người máy nào đó, trở về Stan. Cả hai mặt mày hớn hờ.

Sau hai ngày chuẩn bị, chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình về trái đất dưới sự hộ tống của hai mươi chiếc chiến hạm.

Năm ngày sau, trải qua sáu lần nhảy siêu quang tốc, chúng tôi tới một nơi cách hệ mặt trời mười năm ánh sáng. Đó là trạm không gian của hành tinh Stan, được xây dựng bí mật trong dải hành tinh. Bây giờ tôi mới biết, tại sao người Stan đáp xuống trái đất mà không hề bị phát hiện. Bởi vì bọn họ từ nơi này nhảy siêu quang tốc xuống một địa điểm bí mật trên bề mặt trái đất.

Đoàn chiến hạm bảo vệ lưu lại ở trạm không gian chờ lệnh. Mạc Phổ tập trung tinh thần điều khiển "Thiên sứ hiệu", Mạc Lâm hưng phấn nghiên cứu cuốn "Hướng dẫn du lịch trái đất". Tôi và Mục Huyền ngồi gần cửa sổ, quan sát tia trắng bạc nhảy siêu quang tốc vụt qua. Tim tôi đột nhiên đập thình thịch.

Cuối cùng tôi đã trở về.

Với Mục Huyền, người đàn ông tôi yêu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Ánh nắng màu vàng chiếu qua khung cửa tràn ngập khắp căn phòng. Tôi lười biếng từ giường ngồi dậy, thuận tay bật máy thu thanh ở bên cạnh.

Máy thu thanh lấy từ phi thuyền, phát tiếng Stan:

"Hôm nay, cả Đế quốc Stan, thậm chí cả dải ngân hà đều dồn mọi ánh mắt về hành tinh thứ ba của hệ mặt trời, đó là trái đất. Tiêu điểm là quê hương của vương phi Hoa Dao, thành phố Dung nằm ở miền Nam Trung Quốc..."

Tôi không khỏi kinh ngạc.

Thanh âm đầy từ tính của cô phát thanh viên tiếp tục vang lên: "Theo lời người phát ngôn Bộ quốc phòng, có hơn ba mươi chiếc chiến hạm tuần tiểu bí mật bố trí xung quanh hệ mặt trời; năm lô cốt vũ trụ đóng quân ở vị trí cách trái đất mười năm ánh sáng. Phòng tuyến không gian của cả hệ mặt trời đã bị quân đội Đế quốc khống chế. Một khi xảy ra sự cố bất thường, không quân Đế quốc có thể nhảy siêu quang tốc đến bên điện hạ và vương phi trong vòng mười phút. Vì vậy, chuyến đi tuần trăng mật của vợ chồng điện hạ an toàn tuyệt đối. Mong người dân cả nước hãy yên tâm..."

Nghe đến đây, tôi bất giác đẩy cửa sổ, ngẩng đầu quan sát bầu trời, chỉ thấy bầu trời trong vắt, không một gợn mây. Tất nhiên, tôi cũng không hề bắt gặp bóng dáng của không quân Đế quốc đang khống chế trái đất.

Cả thành phố tắm trong ánh nắng ban mai, vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ. Dòng sông Phú Nam dưới lầu lấp lánh, cây cối hai bên bờ xanh mướt. Bên những chiếc bàn vuông dọc bờ sông ngồi đầy người, tiếng nhạc chèo thuyền lướt xoạt truyền tới. Một người phụ nữ đẩy xe bán đồ ăn sáng đi dọc bờ sông, cất tiếng rao lanh lảnh.

Một cảm giác ấm áp quen thuộc dội vào lòng tôi. Tôi cảm thấy hạm đội vũ trụ dừng hẳn, phòng ngự vũ trụ gì đó, trở nên xa xôi và không còn quan trọng trước cảnh tượng an lành, đầy sinh khí ở ngoài kia.

Đôi cánh tay rắn chắc siết chặt eo tôi, ai đó ôm tôi từ đằng sau. Mục Huyền vừa tắm xong, từ người anh tỏa mùi hương dễ chịu. Tôi quay lại mỉm cười với anh: "Anh thấy trái đất thế nào?"

Trước kia anh không dưới một lần đặt chân đến trái đất, nhưng phần lớn đều ở khu vực rừng núi và chỉ lưu lại một ngày nên không hiểu biết nhiều về Trái đất.

"Rất tốt, anh thích trái đất." Mục Huyền cũng ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên xa xăm.

Nụ cười trên môi tôi càng rạng rỡ hơn, tôi lập tức truy vấn: "Tại sao? Trái đất không phát triển bằng hành tinh Stan. Có phải anh 'yêu ai yêu cả đường đi lối về'?"

Lúc này, Mục Huyền mới cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt anh sâu thẳm, ngữ khí nhàn nhạt: "Bởi vì tôi qua đáp xuống trái đất, cơ thể em rõ ràng hưng phấn hơn bình thường."

Tôi đỏ mặt, liền chuyển sang đề tài khác: "Bây giờ em đã về quê nhà. Những ngày này, anh phải nghe lời em, không được tỏ ra chuyên chế."

"Được." Thanh âm của anh rất ôn hòa: "Trong phạm vi anh cho phép."

"...Mục Huyền, đây chính là chuyên chế, anh có biết không hả?"

***

Chúng tôi đáp xuống trái đất vào ngày hôm qua, trời gần sáng mới tới thành phố Dung. Việc đầu tiên sau khi ngủ dậy, tất nhiên là đi thăm bà ngoại ở Viện dưỡng lão.

Chiếc xe thương vụ chạy trên con đường thẳng tắp. Mạc Phổ chuyên tâm lái xe, Mạc Lâm ngồi ở ghế trước hí hửng soi gương. Để ngày trang thành người trái đất, bọn họ được đắp một lớp cao su lên mặt, còn đeo nhân cầu màu đen. Chỉ là đường nét gương mặt bọn họ rất góc cạnh và cứng nhắc, hơn nữa lại được phủ một lớp da trắng, nên thật sự khó hình dung diện mạo của bọn họ...giống hai người kỳ quái.

Trước khi chúng tôi đặt chân xuống trái đất, những người Stan sinh sống khắp mọi nơi trên địa cầu đều tụ tập về thành phố Dung đợi lệnh. Mạc Lâm đưa ra vô số yêu cầu tiếp đãi với bọn họ, vì vậy cả chuyến đi của chúng tôi thuận lợi và thoải mái.

Do người Stan sống ở trái đất đều là giống cái hoặc giống đực, chứ không có người máy vô giới tính, nên Mục Huyền trực tiếp đưa ra mệnh lệnh: "Tôi hy vọng các người như không tồn tại."

Vì vậy, trên đường đi có không dưới mười chiếc xe tô bảo vệ chúng tôi, nhưng không một ai quấy rầy chúng tôi.

Chúng tôi nhanh chóng tới viện dưỡng lão nằm ở ngoại ô thành phố. Ngắm toàn cảnh viện điều dưỡng non xanh nước biếc, trang nhã dễ chịu, tôi không nhìn được bóp tay Mục Huyền, nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích. Anh chỉ mỉm cười với tôi.

Vừa vào cổng, một người đàn ông mặc comple tầm bốn mươi tuổi đi tới tiếp đón. Ông ta nở nụ cười tươi, quỳ một chân xuống đất: "Hoan nghênh điện hạ và vương phi. Tôi là Thủy Đồ Linh, viện trưởng ở nơi này."

Tôi không khỏi ngạc nhiên. Đằng sau lưng ông ta cách mười mấy mét có mấy người y tá mặc áo trắng. Bọn họ cũng tròn mắt há mồm.

Mục Huyền nói lãnh đạm: "Không cần giữ lễ."

Thủy Đồ Linh đứng dậy, cười nói: "Có thể gặp điện hạ và vương phi là vinh hạnh lớn nhất cuộc đời tôi. Lễ tiết cơ bản vẫn cần tuân thủ."

Lúc này, Mạc Phổ nói chen ngang: "Thủy Đồ Linh, ông đến trái đất hơn một năm rồi, bây giờ đã quen chưa?" Hai người trò chuyện vài câu.

Tôi chợt hiểu ra, Mục Huyền cử người tới đây làm viện trưởng viện dưỡng lão, để tiện chăm sóc bà ngoại tôi.

Anh lặng lẽ vì tôi làm nhiều việc như vậy.

Tôi ngắm gương mặt nghiêng trầm tĩnh của Mục Huyền, nhẹ nhàng nắm bàn tay anh. Anh siết chặt tay, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười vẫn nhàn nhạt như thường lệ, nhưng cũng đủ khiến tim tôi xao động.

***

Đi qua sân vườn tĩnh mịch, tôi và Mục Huyền cùng Thủy Đồ Linh đi tới ngôi nhà màu trắng đẹp nhất trong Viện dưỡng lão.

Nhìn cánh cửa màu nâu ở trước mặt, tim tôi bất giác đập thình thịch. Tôi ngoảnh đầu về phía Mục Huyền: "Mục Huyền, lát nữa em hy vọng anh có thể cùng em trò chuyện với bà ngoại. Bà nhất định muốn tìm hiểu về anh. Em sẽ ngồi giữa bà và anh, sẽ không có chuyện chạm vào người nhau. Anh hãy kiên nhẫn nói chuyện với bà em, được không?"

"Ồ."

Cánh cửa mở ra, bên trong có khoảng sáu bảy bà già đang ngồi trên ghế sofa. Nghe thấy tiếng động, họ đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi. Trong đó có một bà gương mặt hiền từ, ánh mắt xúc động. Đó chính là bà ngoại của tôi.

"Bà ngoại!"

"Dao...Dao Dao!"

Tôi lập tức lao đến ôm bà.

Mọi sự chua xót và ngọt ngào phảng phất dội vào lòng tôi trong giây lát. Tôi ôm chặt bà ngoại, khóc không thành tiếng. Bà ngoại ngược lại hơi ngạc nhiên, cười nói: "Con bé này, chẳng phải tuần trước cháu mới về thăm bà hay sao?" Tuy nói vậy, nhưng thanh âm của bà cũng nghẹn ngào.

Bà ngoại đâu biết, đối với tôi mà nói, những lần gặp bà đều là ảo ảnh xa vời. Sợ bà nghi ngờ, tôi vội vàng lau nước mắt, buông tay khỏi người bà.

Những bà lão ở xung quanh cũng mỉm cười nhìn tôi, khóe mắt ngân ngấn nước.

Lúc này, Thủy Đồ Linh đột nhiên hỏi: "Thím Trương, dì Tô, sao hôm nay mọi người lại ở đây?"

Bà ngoại cười nói: "Hôm nay Dao Dao dẫn chồng về ra mắt, tôi gọi họ đến xem." Nói xong, bà đẩy người tôi: "Dao Dao, mau bảo tiểu Huyền ngồi đi."

Tôi gật đầu, ngoảnh đầu nhìn, không nhịn được cười.

Mục Huyền đứng thẳng người bên cạnh ghế sofa, thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt lãnh đạm. Chắc anh không ngờ trong phòng có nhiều phụ nữ đến thế (tuy người trẻ nhất cũng trên sáu mươi tuổi).

Nghe bà ngoại nói vậy, anh liền đưa mắt nhìn chúng tôi, gật đầu: "Bà ngoại, chào bà." Nói xong, anh lập tức quay đầu về phía cửa sổ.

"Chàng trai, ngồi xuống đây đi." Một bà tương đối trẻ tuổi vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh mình, những người khác lập tức phụ họa theo.

Tôi tất nhiên không dám, vội vàng từ chối: "Đề anh ấy đứng là được rồi." Lúc này, Thủy Đồ Linh nhanh tay kéo một chiếc ghế lại gần, Mục Huyền lập tức ngồi xuống. Các bà cũng không bắt ép anh ngồi gần họ.

Nói chuyện với bà ngoại tôi một lúc, các bà ở xung quanh hỏi thăm về công việc và đám cưới của tôi. Tôi trả lời qua loa, chỉ nói tổ chức hôn lễ ở nước ngoài. Trò chuyện một hồi, bọn họ bắt đầu tìm hiểu Mục Huyền. Dù sao bọn họ hôm nay cũng được bà ngoại tôi mời đến để ngắm cháu rể.

Di Tô hỏi: "Tiểu Huyền, nghe nói cậu là quân nhân phải không?"

Mục Huyền quay đầu về phía Di Tô, nhưng mắt nhìn xuống đất: "Tôi quản lý một chi đội"

Tôi rất vui vẻ, đề mặc các bà hỏi chuyện.

"Chi đội ư? Cậu quản lý bao nhiêu binh sĩ?"

"Lúc không có chiến tranh, biên chế cơ bản là một trăm nghìn người."

"Ôi trời, cậu lợi hại quá đi!" Di Tô cảm thán: "Vừa đẹp trai, vừa trẻ tuổi lại vừa có năng lực, Tiểu Dao Dao có mắt nhìn người thật đấy."

"Đúng vậy! Chàng trai này trắng quá cơ, đàn ông con trai trắng trẻo một chút cũng tốt. Các bà nhìn xem, chân cậu ấy dài chưa kìa, thân hình không gầy không béo, vừa vặn cân đối." Có người lên tiếng khen ngợi.

"Mắt cậu ấy vừa to vừa đen, còn đẹp hơn mắt con gái."

Tôi không ngờ, đề tài của các bà lại tập trung vào diện mạo của Mục Huyền. Tôi hơi buồn cười, đồng thời lo anh sẽ tức giận.

Dưới sự chú ý đầy nhiệt tình của mọi người, Mục Huyền quay mặt đi chỗ khác, sắc mặt anh lạnh lùng. Nhưng má anh hơi ửng đỏ, ánh mắt vụt qua tia khó chịu và hết kiên nhẫn.

Nhưng anh không đứng dậy bỏ đi.

Anh chỉ ngồi yên lặng ở đó, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt hờ hững, gương mặt ngày càng đỏ bừng.

Tâm trạng của tôi đột nhiên trở nên rất âm ập. Tôi tựa đầu vào vai bà ngoại ngắm Mục Huyền, trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Đây nhất định là lần đầu tiên trong đời, anh bị một đám phụ nữ bàn tán, mà không thể tức giận, cũng không thể hăm hăm bỏ đi.

Bởi vì anh đã nhận lời ở bên cạnh tôi?

Tôi rất thích...con người anh lúc này.

"Mục Huyền, anh ra ngoài đợi em." Tôi nở nụ cười rạng rỡ với anh: "Em ở lại đây trò chuyện với bà ngoại một lúc nữa."

Mục Huyền gần như lập tức đứng dậy, gật đầu với tôi rồi quay người đi ra ngoài. Bà ngoại trách móc: "Sao cháu lại đuổi thẳng bé ra ngoài?" Tôi cười nói: "Bà ngoại, mặt anh ấy sắp nổi lửa rồi."

***

Chiều ngày hôm sau, chúng tôi mới rời khỏi viện dưỡng lão.

Xe ô tô đi vào thành phố, tôi tựa người vào lòng Mục Huyền, cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Mạc Lâm ngồi sau lưng Mục Huyền, bóp vai cho anh. Hôm qua, tôi tâm sự với bà ngoại đến tận nửa đêm, bà ngoại nói: "Dao Dao, tối nay cháu ngủ với bà nhé." Mục Huyền trầm mặc đứng bên cạnh cửa lập tức mở miệng: "Không được, cô ấy ngủ với cháu."

Bà ngoại kinh ngạc. Tôi vội vàng kéo Mục Huyền sang một bên, nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi pha lẫn tức giận. Cuối cùng, anh không lên tiếng phản đối.

Khi anh cùng Mạc Phở Mạc Lâm rời đi, tôi và bà ngoại trò chuyện rất lâu. Bà ngoại nửa đêm ngủ không yên giấc, tôi liền thức dậy đi rót cho bà cốc trà. Ai ngờ vừa đi ra phòng khách liền phát hiện Mục Huyền cuộn người trên ghế sofa. Bên ngoài cửa có tiếng bước chân đi đi lại lại. Tôi mở cửa, Thủy Đồ Linh tỏ ra sốt ruột: "Tôi làm sao có thể để điện hạ ngủ trên ghế sofa. Trời ạ, tôi hồ thẹn với Đế quốc chết mất."

Mục Huyền lập tức đuổi thẳng cổ Thủy Đồ Linh, anh kéo tôi cùng anh ngủ trên ghế sofa cho đến sáng.

Kết quả khi tỉnh dậy, cả hai chúng tôi đều đau vai mỏi lưng. Vì vậy Mục Huyền bảo Mạc Lâm bóp vai cho anh.

Chuyến đi "về nhà ngoại" thực sự tốt đẹp hơn tôi tưởng tượng. Mục Huyền luôn ở bên cạnh tôi, chiều ý tôi như một người cháu rể bình thường.

Tất nhiên, tôi cũng không cần cho bà ngoại biết, người cháu rể "đẹp trai, hay xấu hổ, có vẻ ngổ ngổ" trong ấn tượng của bà kỳ thực là sĩ quan chỉ huy lạnh lùng nổi tiếng trên đài ngân hà.

"Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu?" Mạc Lâm vui vẻ hỏi.

Tôi đã sớm lên kế hoạch, bảo Mạc Phở lái xe đến một phố đi bộ lâu đời trong thành phố.

Ánh hoàng hôn buông xuống, đèn điện bắt đầu bật sáng, phố đi bộ cổ kính mà huyền ảo.

Tuy không có thuộc hạ đi theo, nhưng khi bốn chúng tôi xuống xe, vẫn thu hút sự chú ý của mọi người. Phần lớn người qua đường nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên và hiếu kỳ.

Tôi cũng hết cách, bởi vì trong bốn người, chỉ có tôi là bình thường nhất.

Hoạt bát nhất là Mạc Lâm, anh ta ngó ngó nghiêng nghiêng, tươi cười rạng rỡ. Chỉ có điều, gương mặt trắng đục của anh ta cộng với nhãn cầu lớn đến mức kinh hồn nên trông hơi đáng sợ. Hơn nữa, sau lưng anh ta còn có Mạc Phở, người giống hệt anh ta.

Ngoài ra, không thể không nhắc tới Mục Huyền, người đàn ông cao lớn đẹp trai, sắc mặt u ám.

Kể từ lúc chúng tôi đặt bước chân đầu tiên vào phố đi bộ, bắt gặp vô số đàn ông đàn bà đi đi lại lại, Mục Huyền đã nhũn chặt lông mày. Tôi và Mạc Lâm nháy nhau từ trước, nên khi nghe anh cất giọng lạnh lùng: "Không được", chúng tôi đã len lỏi vào dòng người.

Tuy nhiên, Mục Huyền nhanh chóng tóm được chúng tôi. Cuối cùng anh cũng thỏa hiệp. Chỉ có điều, anh liên tục kéo tôi về bên trái và bên phải, tránh mọi sự đụng chạm với người khác.

May mà càng đi sâu vào bên trong, người càng thưa thớt. Mạc Lâm và Mạc Phở đều có hứng thú với những đồ lật vặt đặc trưng của quê hương. Đến Mạc Phở còn mua một túi lớn, nói đem về tặng bạn bè của anh ta. Sắc mặt Mạc Huyền không còn khó coi như trước đó, thậm chí ẩn hiện ý cười. Anh đi theo tôi tới những quầy bán đồ tôi thích.

Trời đã tối hẳn, tôi hơi đói bụng nên chạy đi mua đồ ăn. Trước quầy bán đồ ăn có bốn năm cô gái trẻ xếp hàng, Mạc Huyền tất nhiên không muốn tiến lại gần. Anh đứng cách năm sáu mét đợi tôi.

Vài phút sau, tôi ăn uống no nê. Vừa quay đầu, tôi hơi bất ngờ khi thấy hai cô gái đứng trước mặt Mạc Huyền, Mạc Lâm Mạc Phở không biết đi đâu mất.

Hai cô gái nói câu gì đó, Mạc Huyền nhủ chặt lông mày. Tôi không hề ghen tức mà chỉ cảm thấy thú vị. Tôi rón rén tiến lại gần, nghe một cô gái nói: "Anh đẹp trai, anh là sĩ quan phải không? Lục quân à? Chụp ảnh lưu niệm với chúng em đi."

Tôi bất giác nhướng mắt quan sát Mạc Huyền.

Lúc rời khỏi phi thuyền, Mạc Lâm rất lo lắng đến vấn đề trang phục của Mạc Huyền. Bởi vì Mạc Huyền cả đời không rời xa quân phục, quần áo bình thường do Mạc Lâm chuẩn bị đều bị anh dẹp sang một bên. Kể cả tôi mở miệng khuyên nhủ, anh cũng bỏ ngoài tai. Cuối cùng, Mạc Huyền mặc áo khoác quân phục màu xanh lục ở bên ngoài, bên trong vẫn là bộ quân phục màu xám mờ của anh, chỉ là bỏ hết quần hăm và huân huy chương.

Tuy áo khoác quân phục vừa dày vừa cứng nhắc nhưng mặc lên người Mạc Huyền vẫn khiến anh nổi bật. Cổ áo màu xám mờ lộ ra ngoài, cộng thêm đôi mắt đen càng tôn vẻ cao quý, lạnh lùng của anh. Dưới ánh đèn đường, gương mặt trắng trẻo của anh khiến người qua lại, nhất là phái nữ không thể rời mắt.

"Không được." Giọng nói vô cùng lạnh lẽo truyền tới.

Hai cô gái hơi bất ngờ khi Mạc Huyền từ chối dứt khoát như vậy, một cô nói: "Vậy em chụp cho anh một tấm có được không?"

Mạc Huyền lùi lại phía sau một bước, ngữ điệu không thay đổi: "Chỉ có vợ tôi mới có thể chụp ảnh của tôi, mời các cô đi ngay cho."

Tôi ngó người. Hai cô gái cũng ngậy ra, sau đó tức giận bỏ đi.

Tôi không nhịn được cười, tiến lại gần kéo tay anh rời khỏi nơi đó.

Đêm mỗi lúc một khuya. Tôi đi dọc theo bờ sông. Mạc Huyền không nhanh không chậm đi theo tôi. Dù không quay đầu, tôi vẫn luôn cảm thấy tầm mắt của anh không rời khỏi người tôi. Tôi giẫm chân lên đá vụn, giống như đi trong thế giới yên bình anh tạo ra cho tôi.

Trên bãi cỏ phía trước có hai học sinh trung học, cầm ống nhòm nhìn lên bầu trời. Bọn họ khiến tôi nhớ đến thời trung học của mình, bất giác dừng bước ở chỗ bọn họ. Nói thật, trong hơn một năm ở hành tinh Stan, tôi vào sinh ra tử không biết bao lần. Trở về trái đất, tôi mới có cảm giác về với thế giới chân thực.

"Đã quá giờ rồi, hôm nay chắc chắn không có mưa sao băng." Cậu nam sinh thở dài.

"Đợi thêm một lúc nữa đi." Cô bé nữ sinh ngập ngừng.

"Đợi cũng vô ích!" Cậu nam sinh bức dọc: "Tự dung mắt công trốn học."

Tôi phì cười. Mạc Huyền đi đến hỏi: "Sao thế?"

Tôi kéo tay anh đi về phía trước, cười nói: "Em nhớ thời cấp ba, em cũng từng cùng bạn trốn học đi xem mưa sao băng. Nhưng trò này chả tin được, đợi cả buổi tối cũng không thấy đâu. Ngày hôm sau còn bị cô chủ nhiệm phạt dọn nhà vệ sinh."

Khóe mắt Mạc Huyền xuất hiện ý cười: "Em thích sao?"

"Ừ. Lúc đó ai cũng hưng phấn nên em bị lây không khí. Bọn em đợi suốt một đêm trong giá lạnh mà chẳng thấy bóng dáng sao băng, lúc đó em thật sự không cam lòng. Bảy giờ thấy các em ấy như vậy, em đột nhiên hoài niệm quá khứ."

Mạc Huyền nhìn tôi, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Nói với hai đứa trẻ, mười phút sau sẽ có mưa sao băng."

Tôi mở to mắt kinh ngạc, Mạc Huyền đã giờ tay nói vào máy liên lạc: "Mạc Phở, bảo đội chiến hạm hộ vệ ném một ít đá vụn xuống tầng khí quyển của trái đất. Hoa Dao muốn xem mưa sao băng."

Tôi vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc: "Đá vụn?"

Mạc Huyền trả lời: "Sao băng chính là thiên thạch đi vào tầng khí quyển."

Tôi nhớ sao băng đúng là được hình thành như lời Mạc Huyền, vội nói: "Không cần đâu..." Anh liền cắt ngang: "Phi công vào vị trí, em cần bao nhiêu ngôi sao băng?"

Tôi ngán người: "...Em không biết."

Mục Huyền nói vào máy lên lạc: "Thế thì hai nghìn viên đi."

***

Mười phút sau, tôi và Mục Huyền vai kề vai ngồi trên bãi cỏ. Hai đứa trẻ ở bên cạnh thỉnh thoảng quay sang nhìn chúng tôi. Cậu nam sinh cất giọng nghi hoặc: "Anh à, có mưa sao băng thật sao?"

Mục Huyền không trả lời. Tôi cười cười: "Có đấy, các em cố gắng đợi đi." Vừa dứt lời, tôi liền cảm thấy một luồng sáng vụt qua đỉnh đầu. Cô bé nữ sinh reo lên: "A...", chúng tôi liền ngẩng đầu.

Dòng sông Phú Nam sáng lấp lánh, xung quanh không một tiếng động.

Tinh tú như một cơn mưa lớn rơi xuống.

Mặt đất được chiếu sáng, bầu trời đầy ánh sáng bạc. Sao băng óng ánh, giống một bông hoa nở rộ trong vũ trụ.

"Ha ha, đúng là có mưa sao băng thật. Anh ơi, anh giỏi thật đấy! Anh làm việc ở đài thiên văn sao?" Cậu nam sinh ở bên cạnh đứng bật dậy, cô bé nắm tay cậu, vô cùng xúc động. Ở phía xa xa cũng vang lên tiếng hoan hô của mọi người.

Tôi nín thở ngắm cảnh tượng huyền diệu trên bầu trời rồi từ từ quay sang Mục Huyền. Thần sắc anh vẫn điềm nhiên như không, anh nhìn tôi: "Đã đủ chưa?"

Tôi ôm cánh tay anh, ngả đầu vào vai anh, cười rạo rờ: "Đủ rồi, đủ rồi."

Nửa đêm, bốn chúng tôi ngồi xe ô tô quay về chỗ ở. Có lẽ mọi người đều mệt mỏi nên không ai lên tiếng. Mạc Phổ bật đài phát thanh, thanh âm hưng phấn của nữ DJ vang lên: "Mặc dù muộn một tiếng đồng hồ nhưng mưa sao băng vẫn xuất hiện trong buổi tối hôm nay, hơn nữa còn hoành tráng hơn dự kiến của các nhà thiên văn. Đây là trận mưa sao băng trăm năm khó gặp..."

Tôi kéo áo Mục Huyền, cười nói: "Sao băng bùng phát, anh đúng là bạo lực thật đấy..."

Có lẽ cảm thấy tốn nhiều thời gian ở bên ngoài, Mục Huyền không thể chờ đợi thêm, anh kéo tay tôi, cúi đầu chặn miệng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Bóng đêm sâu thẳm, núi non trùng điệp nổi bật trên nền trời.

Ngôi trường tọa lạc dưới chân núi yên tĩnh và tối đen, chỉ có mấy ngọn đèn mờ mờ. Bây giờ là kỳ nghỉ đông, ngôi trường không một bóng người.

Tôi đứng dưới cây đào cành lá dày đặc bên cạnh sân thể dục, nói với Mục Huyền: "Đây là cây do chính tay em trồng vào năm học lớp năm, không tồi đấy chứ?"

Mục Huyền đưa mắt về thân cây sau lưng tôi, nói nhỏ: "Ồ."

Mạc Lâm đứng bên cạnh đột nhiên nói xen ngang: "Vương phi điện hạ, điều kiện học tập của điện hạ lúc nhỏ khổ cực thật đấy."

Tôi cười cười: "Đây là trường học tốt nhất trong khu vực này, thật ra cũng không khổ lắm."

Chúng tôi đã ở trái đất nửa tháng.

Sau khi chơi chán thành phố Dung, Mạc Lâm khoanh tròn một số địa danh trên bản đồ. Thế là chúng tôi bắt đầu chuyến du lịch toàn cầu. Nhờ có máy bay siêu quang tốc và sự đón tiếp của người Stan ở khắp mọi nơi, chúng tôi gần như đi chuyển tới điểm cần đến trong nháy mắt.

Chúng tôi đi thung lũng tách giãn lớn bao la hùng vĩ ở Đông Phi, đi sa mạc Siberia lạnh buốt giá như địa ngục. Chúng tôi còn đi thăm rừng hóa thạch, Devils Tower (Mỹ)...Người chơi vui nhất là Mạc Lâm, kể đến là tôi và Mạc Phổ. Còn Mục Huyền giữ thái độ bình thản từ đầu đến cuối. Điều đó khiến Mạc Lâm rất áy náy. Tối qua anh ta bảo tôi hỏi Mục Huyền, xem Mục Huyền muốn đi nơi nào?

Mục Huyền suy nghĩ kỹ rồi trả lời: "Đi nơi em sinh sống trước kia."

Thế là tối hôm nay chúng tôi tới ngôi trường này.

Trước năm 15 tuổi, tôi và bà ngoại sống ở quê, lên cấp ba mới chuyển tới thành phố Dung. Gần mười năm trôi qua mà thị trấn nhỏ vẫn chẳng có gì thay đổi.

Chúng tôi đi dạo quanh khuôn viên trường học không mấy rộng rãi. Tôi lật từng ký ức mơ hồ, chỉ cho Mục Huyền thấy:

"Cứ đến giờ ra chơi là em đánh bóng bàn ở cái bàn kia."

"Em thích nhất phòng âm nhạc. Cây đàn piano lúc đó vẫn còn mới, em từng học mấy ngày."

"Những cái vòng lắc này rất thịnh hành thời bấy giờ. Thành phố còn tổ chức cả cuộc thi lắc vòng, có điều vòng em sử dụng chắc đã bị bỏ đi từ lâu rồi..."

***

Những ngày trước đó, chúng tôi đi du lịch nhiều nơi, Mục Huyền đều không có bất cứ biểu hiện nào. Bây giờ, tôi kể những chuyện vặt vãnh trong quá khứ, anh ngược lại chăm chú lắng nghe, quan sát kỹ lưỡng.

Khi ra khỏi cổng trường, Mục Huyền đột nhiên mở miệng: "Mạc Phô!"

Mạc phô trả lời: "Vâng ạ, ngày mai tôi sẽ đi mua."

Tôi nghĩ thầm, lẽ nào anh bảo Mạc Phô đi mua huy hiệu của trường?

***

Ngày hôm sau, chúng tôi quay về phi thuyền, thu dọn hành lý. Bởi vì ngày mai, chúng tôi sẽ kết thúc chuyến du hành trái đất, quay về hành tinh Stan. Lên phi thuyền, tôi mới biết Mục Huyền hôm qua muốn mua thứ gì.

Trong nửa tháng qua, kho chứa đồ chất đầy "chiến lợi phẩm" của ba chúng tôi. Mạc Lâm thích mấy thứ hy hữu cổ quái như mặt nạ Trương Phi, cái lẫy rảy tai, xương sọ ngựa hoang, toàn tập tác phẩm Quỳnh Dao... Mạc Phô thích đồ thủ công mỹ nghệ của các nước. Còn tôi mua sách, đĩa CD, đồ ăn vặt, quần áo.

Nhưng bây giờ, kho chứa đồ rộng lớn đã bị Mục Huyền chất đầy.

Cây đào do tôi trồng được chuyển cả gốc rễ lên đây. Cây đàn piano cũ kỹ tôi từng đánh đặt ở góc kho. Thậm chí cả bàn bóng bằng xi măng gỗ ghè bản thủ cũng được mang lên phi thuyền.

Trong kho còn cả đồ của tôi ở thành phố Dung lúc tôi học cấp ba như quần áo, sách vở, thậm chí cả chăn gối... Tôi nghĩ ngờ Mục Huyền chuyển cả căn phòng của tôi lên trên này.

"Anh lấy những thứ này làm gì?" Tôi nhăn nhó. Anh định mang đồng đồ vớ vẩn, vượt qua hàng ngàn năm ánh sáng về hành tinh Stan?

Mục Huyền đứng giữa đồng đồ lộn xộn, nhướng mắt nhìn tôi, trả lời lãnh đạm: "Tôi không thể để chúng lưu lạc ở bên ngoài."

Tôi phì cười. Lúc này, máy liên lạc của anh có tín hiệu gọi đến. Anh đi ra ngoài cửa kho nói chuyện. Tôi không mấy bận tâm, tùy tiện lục đồng đồ. Tôi nghĩ thầm, may mà trước khi chuyển đi thành phố Dung, đồ đạc trong ngôi nhà cũ đã bị bà ngoại đem bán hoặc cho hết, bằng không cả cái kho này cũng chẳng chứa hết..

Đằng sau bỗng dưng yên tĩnh hẳn. Tôi quay đầu, Mục Huyền nhìn tôi, thần sắc anh hơi hoảng hốt.

Tôi không nhịn được cười, đi đến ôm anh: "Mục Huyền, em rất hạnh phúc, cảm ơn anh."

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát. Sau đó anh nói chậm rãi: "Hoa Dao, bà ngoại vừa bị ngã, đang được cấp cứu."

Tin tức như một quả bom ném vào thế giới của tôi.

Chúng tôi ở bên giường bệnh hai ngày liền.

Đến tối ngày thứ ba, bà ngoại cuối cùng thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Chuyên gia do viện trưởng Thủy Đồ Linh mời tới nói, bà ngoại bị xơ vữa động mạch, dẫn đến tình trạng xuất huyết não. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng não bộ đã bắt đầu có dấu hiệu suy thoái.

Tôi khóc một trận, rồi nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh. Mỗi ngày tôi đều ở bên bà ngoại, nói chuyện với bà, chọc bà cười. Mục Huyền luôn trầm mặc ngồi trong phòng cùng chúng tôi. Tôi biết bà ngoại đã có tuổi, bị bệnh là điều khó tránh khỏi. Nhưng mỗi đêm nằm trong lòng Mục Huyền, nghĩ đến chuyện bà ngoại có khả năng một ngày nào đó đột nhiên không còn tồn tại trên cõi đời này, vĩnh viễn rời xa tôi, tôi vẫn không thể kiềm chế tiếng nức nờ. Mục Huyền chỉ lặng lẽ ôm chặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình.

Mục Huyền vốn định hoãn một tháng mới về hành tinh Stan, nhưng đến tối ngày thứ năm, anh nhận được lệnh triệu tập do đích thân hoàng đế gửi đến. Binh đoàn đánh thuê của Dịch Phổ Thành phá vỡ hiệp định hòa bình, lại một lần nữa xâm lược "Vùng đất hoang vu". Hoàng đế yêu cầu Mục Huyền quay về trong hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Khi nhận được tin, chúng tôi đều cảm thấy rất bất ngờ. Nhất định có nguyên nhân đặc biệt, mới khiến Dịch Phổ Thành đột ngột trở mặt.

Sáng sớm ngày thứ sáu, tôi và Mục Huyền ngồi trên bãi cỏ trước viện dưỡng lão. Hai viên phi công đứng nghiêm đợi anh ở một nơi không xa.

"Nhiều nhất là một tháng." Mục Huyền nói nhỏ: "Anh sẽ xử lý mọi việc."

"Anh hãy chú ý an toàn, đừng vội vàng quá. Em không sao đâu." Trong lòng tôi vô cùng chua xót. Bệnh tình của bà ngoại không ổn định, tôi một bước cũng không thể rời đi. Nhưng đột nhiên phải cách xa Mục Huyền, tôi cảm thấy rất buồn.

Anh trầm ngâm vài giây, lại nói: "Nếu tình hình của bà có chuyển biến tốt, em hãy mau chóng trở về."

"Vâng."

Chúng tôi im lặng một lúc, không khí hơi nặng nề. Tôi nghĩ, có lẽ vì bà ngoại vừa xảy ra chuyện, chúng tôi lại phải xa nhau nên càng lưu luyến.

"Được rồi, anh đi đi." Tôi cười: "Thật ra chúng ta cũng chỉ xa nhau vài ngày, anh hãy coi là...tiểu biệt thắng tâm hồn."

Mục Huyền không cười. Anh chỉ nhìn tôi chăm chú, ngữ khí bình tĩnh: "Hoa Dao, anh sẽ nhớ em mỗi ngày."

Mục Huyền chỉ đưa một chiếc chiến hạm quay về Stan, mười chín chiếc còn lại, và hơn ba mươi binh sỹ cùng Mạc Lâm Mạc Phổ, anh đều để lại bảo vệ tôi. Theo yêu cầu của anh, một nửa hạm đội bố trí xung quanh hệ mặt trời cũng lưu lại bảo vệ tôi.

***

Sắc đêm vô cùng yên tĩnh. Buổi tối hôm Mục Huyền rời đi, tôi bị mất ngủ.

Sau khi uống thuốc, bà ngoại ngủ tương đối ngon giấc. Tôi xoay đi xoay lại, cuối cùng cũng ngồi dậy xuống giường.

Đèn trên hành lang tối mờ mờ, căn phòng đối diện vẫn sáng đèn, Mạc Lâm Mạc Phổ ở trong đó. Những binh sỹ khác ở các căn phòng xung quanh chúng tôi. Tôi tiến lại gần, gõ tay gõ cửa. Giọng nói oang oang của Mạc Lâm vọng ra ngoài: "Nữ chủ nhân, có chỉ thị gì?"

Cánh cửa mở ra, để lộ gương mặt tươi cười của anh ta.

Tôi cũng mỉm cười: "Không có gì, tôi không ngủ được."

Mạc Phổ đứng sau lưng Mạc Lâm, cả hai nhìn tôi bằng ánh mắt ôn hòa.

"Tiểu thư nhớ ngài chi huy?" Mạc Lâm cất giọng trêu chọc.

Tôi ngáy người, nói nhỏ: "Ừm, tôi rất nhớ anh ấy."

Hai người đều cười ngoác miệng, Mạc Phổ nói: "Tiểu thư vào trong rồi nói sau."

Tôi gật đầu, đang định đi vào, Mạc Phổ đột nhiên quay sang một bên hành lang trống không.

Sắc mặt anh ta đột nhiên đanh lại, tim tôi bất giác đập thành thịch, anh ta đã kéo tôi vào trong, cất giọng trầm trầm: "Toàn đội hộ vệ tập hợp."

Lời nói vừa dứt, những căn phòng xung quanh lập tức mở cửa. Đám binh sỹ quần áo chỉnh tề, tay cầm vũ khí, đứng thẳng người chờ lệnh của Mạc Phổ.

Khoảng nửa phút sau, hành lang vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân đều tăm tắp và trầm ổn.

Tôi đứng đằng sau lưng Mạc Phổ Mạc Lâm, tinh thần vô cùng căng thẳng. Tôi nghĩ, không biết là kẻ thù nào đến đây, hay là người của Dịch Phổ Thành?

Nhưng nghe tiếng bước chân rầm rập, tôi chợt cảm thấy kỳ lạ.

Không đúng.

Chưa bàn đến chuyện cả hệ mặt trời đã bị không quân Đế quốc khống chế, ngay cả viện dưỡng lão bé tí này, Thủy Đồ Linh cũng bố trí tầng tầng lớp lớp bảo vệ.

Làm gì có kẻ thù nào ngênh ngang đi vào như vậy?

Do đó...không phải là kẻ thù?

Vậy thì là ai?

Chúng tôi lặng lẽ quan sát, ngã rẽ hành lang cuối cùng cũng xuất hiện một đoàn người.

Bọn họ đều cao lớn, uy nghiêm, mặt mũi nghiêm nghị. Quan trọng hơn, bọn họ đều mặc quân phục màu xám mờ, đi boots màu đen, đeo dây đai tượng trưng của hoàng gia Stan màu vàng.

Đây là...

Đội cận vệ của hoàng đế?

Tại sao bọn họ đến trái đất? Để đón tôi?

Nhưng cũng không đúng lắm, Mục Huyền vừa mới rời đi.

Mạc Phổ và đám binh sĩ đều bỏ súng xuống. Mạc Phổ ra hiệu tôi đứng yên tại chỗ, anh ta đi tới nghênh đón: "Chuẩn tướng Lâm Lạc?"

Tôi cũng quan sát người đàn ông đi đầu. Anh ta cao to tráng kiện, làn da ngăm đen, tướng mạo sáng sủa, khoảng ngoài ba mươi tuổi. Nhưng bộ dạng của anh ta vô cùng nghiêm nghị, khóe miệng ním chặt, thái độ xa cách. Anh ta là chuẩn tướng, có nghĩa quân hàm còn cao hơn Mạc Phổ.

"Thượng tá Mạc Phổ. Đây là mệnh lệnh của hoàng đế bệ hạ, xin hãy giao vương phi Hoa Dao cho chúng tôi."

"Gì hả?" Mạc Phổ cất giọng kinh ngạc, đồng thời nhận cuộn giấy màu lam nhạt từ tay Lâm Lạc, mở ra xem.

Tôi giật mình kinh ngạc, Mạc Lâm cũng trợn mắt há mồm. Đám binh sĩ hộ vệ đưa mắt nhìn nhau.

Tại sao hoàng đế đột nhiên cử người đến bắt tôi?

Lúc này, Mạc Phổ ngẩng đầu nói: "Vương phi là tội phạm chính trị? Không thể nào có chuyện đó, chuẩn tướng các hạ..."

Tôi vô cùng sửng sốt. Tội phạm chính trị? Đó là ý gì vậy? Bọn họ nhầm lẫn ở đâu chẳng?

Lâm Lạc bình thản nhìn tôi rồi nói với Mạc Phổ: "Thượng tá, anh không nên nghi ngờ quyết định của hoàng đế bệ hạ. Mau đưa vương phi đi."

Lâm Lạc vừa dứt lời, đám binh sĩ ở sau lưng anh ta lập tức tiến lên.

"Không được!" Mạc Phổ liền dịch người chặn bọn họ lại.

Mạc Phổ vừa nhúc nhích, đội lính hộ vệ bên chúng tôi đều giữ súng nhắm thẳng vào người của chuẩn tướng Lâm Lạc. Đối phương cũng lập tức chĩa súng, bầu không khí trở nên căng thẳng và đối địch trong giây lát.

"Thượng tá, anh định chống lại mệnh lệnh của hoàng đế bệ hạ, tấn công đội cận vệ của hoàng gia hay sao?" Sắc mặt Lâm Lạc u ám vô cùng.

Mạc Phổ lạnh lùng trả lời: "Chuẩn tướng, tôi không dám chống lại mệnh lệnh của bệ hạ, nhưng tôi phải xin chỉ thị của Nặc Nhĩ điện hạ trước."

"Không được." Lâm Lạc cất giọng quả quyết.

"Không được?" Mạc Phổ không hề tỏ ra sợ hãi: "Chuẩn tướng, nếu anh và binh sĩ của anh bắt vương phi, trong khi Nặc Nhĩ điện hạ không hề hay biết tình hình cụ thể, anh đã chuẩn bị tinh thần hứng con thịnh nộ của điện hạ chưa?"

Tìm tôi đập mạnh.

Trước đó, tôi lơ mơ có linh cảm. Bà ngoại vừa bị ốm nặng, Mục Huyền nhận được quân lệnh phải về Stan ngay. Hai sự kiện trùng hợp quá đi.

Lẽ nào...hoàng đế bệ hạ cố tình giữ tôi ở lại, rồi điều Mục Huyền đi chỗ khác. Theo tình hình hiện tại...tôi nhướng mắt nhìn phòng bệnh của bà ngoại, Thủy Đồ Linh tám chín phần là người của hoàng đế. Lẽ nào tất cả đều do hoàng đế sắp xếp?

Lòng tôi chùng xuống. Tại sao hoàng đế đột nhiên chia rẽ chúng tôi, còn đổ oan cho tôi là tội phạm chính trị? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Lạc trầm mặc trong giây lát rồi quay đầu: "Mọi người lui ra ngoài!" Đám binh sĩ bên cạnh anh ta lập tức thu súng, rời khỏi hành lang. Mạc Phổ im lặng vài giây rồi lên tiếng: "Các anh cũng lui ra ngoài."

Lâm Lạc nhìn tôi: "Vương phi xin hãy tránh mặt."

Tôi không nhúc nhích: "Không được, anh phải nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mạc Phổ lên tiếng: "Chuẩn tướng, Hoa Dao điện hạ hiện vẫn là vương phi của Đế quốc. Anh không có quyền né tránh hoặc lấp liếm lời chất vấn của vương phi."

Lâm Lạc trầm tư một lát rồi mở miệng: "Thượng tá, cá nhân tôi rất kính trọng Nặc Nhĩ điện hạ. Tôi cũng từng được tắm trong ánh sáng thần thánh tại đám cưới của điện hạ và vương phi. Nhưng chuyện này liên quan đến sự an toàn của Đế quốc."

Anh ta liếc tôi một cái, nói tiếp: "Bài thơ thần bí mà các anh cung cấp đã thu hút sự chú ý đặc biệt của hoàng đế bộ hạ. Người đã cho thành lập một tổ điều tra do Bộ an toàn Đế quốc của tôi làm nòng cốt, đi sâu điều tra thân thế của vương phi. Vài ngày trước, chúng tôi phát hiện..."

Lâm Lạc nhìn tôi, nói chậm rãi từng từ một: "Trước năm 15 tuổi, vương phi Hoa Dao không có mặt ở trái đất, bởi không có bất cứ dấu vết nào chứng tỏ vương phi từng sống ở trái đất."

Đầu óc tôi nổ tung. Thế nào gọi là không có dấu vết chứng tỏ từng sống ở trái đất?

Tôi còn chưa lên tiếng, Mạc Phô đã cười nhạt: "Chuẩn tướng. Tôi không biết tại sao các anh lại đưa ra kết luận này. Nhưng tôi có thể khẳng định, các anh đã phạm phải một sai lầm khôn hải. Rất nhiều đồ của ngôi trường tiểu học mà vương phi từng theo học hiện ở trên Thiên sử hiệu. Anh muốn dấu vết, thứ nào cũng có thể chứng minh. Tôi phải lập tức thông báo cho Nặc Nhĩ điện hạ..."

Lâm Lạc không hề dao động, anh ta nhìn tôi chăm chăm: "Chỉ e không phải như vậy. Những thứ đó, chúng tôi đã kiểm nghiệm kỹ lưỡng trước khi các anh chuyển lên Thiên sử hiệu. Trên đó không hề có vân tay, không có DNA của vương phi, thậm chí đến mùi vị của vương phi cũng không có. Điều đó chứng tỏ vương phi chưa từng đến những nơi này, chưa từng chạm vào đồ vật đó. Mạc Phô, chắc anh cũng biết kỹ thuật giám định của Đế Quốc tiên tiến đến mức nào. Dù qua một trăm năm, chúng ta cũng có thể tìm ra dấu vết. Thế nhưng chúng tôi chẳng tìm thấy gì cả?"

Mạc Phô quay đầu nhìn tôi. Còn tôi không thể tin nổi, người đàn ông kia đang nói xằng nói bậy gì vậy?

Nhưng Lâm Lạc tiếp tục tung thêm trái bom hạng nặng: "Không chỉ có vậy, chúng tôi đã lần theo tất cả manh mối có trong tài liệu của vương phi, tìm đến ngôi trường vương phi từng học, khu vực vương phi từng sống trước năm 15 tuổi, nhưng không một người nào nhớ từng gặp vương phi. Tại ngôi nhà vương phi cho biết đã sống ở đó, chúng tôi cũng không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của vương phi."

Toàn thân tôi cứng đờ. Không thể nào, anh ta nói không đúng. Không thể nào! Tôi và bà ngoại sống ở thị trấn nhỏ 5 năm liền. Tôi đều nhớ rõ những người hàng xóm láng giềng, bạn học, thầy cô...

Đúng lúc này, Mạc Phô cất giọng nghi ngờ và nặng nề: "Sao có thể như vậy? Nếu vương phi chưa từng sống ở nơi đó, tại sao vương phi lại có ký ức rõ ràng? Nếu không phải thì trước đó vương phi sống ở đâu?"

Tôi cũng nhìn Lâm Lạc, phát giác anh ta không rời mắt khỏi tôi, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Tôi cả kinh, chợt hiểu ra vấn đề. Anh ta đang quan sát phản ứng của tôi.

Anh ta nói những lời vừa rồi, một mặt nhằm thuyết phục Mạc Phô, mặt khác muốn dò xét phản ứng của tôi?

Anh ta nghi ngờ tôi? Nghi ngờ tôi nói dối?

Lúc này, Lâm Lạc từ tốn mở miệng: "Kết luận sơ bộ của chúng tôi là, vương phi Hoa Dao xuất hiện ở trái đất từ năm 15 tuổi. Vì sự an toàn của Nặc Nhĩ điện hạ, Mạc Phô, anh phải lập tức giao vương phi cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Tôi tỉnh dậy từ cơn tròng trành lắc lư.

Trước mắt là nóc khoang màu xám mờ quen thuộc. Hai người lính lục chiến trang bị súng ống ngồi đối diện tôi. Phi công ngồi trên đầu máy bay, quay lưng về phía chúng tôi.

Máy bay chiến đấu lao xuống với tốc độ nhanh, toàn thân tôi bật về phía trước theo quán tính. Thất lưng bị sợi dây an toàn thắt chặt, dạ dày ọc lên từng cơn buồn nôn. Hai người lính cũng nghiêng ngả, một người nói nhỏ: "Thời tiết quái quỷ này không biết kéo dài bao nhiêu ngày rồi."

Người còn lại đáp: "Bây giờ là chu kỳ hoạt động của vết đen hằng tinh, qua một thời gian là ổn thôi."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong vũ trụ tối đen, hằng tinh ở phía xa như quả cầu lửa cực lớn, bề mặt ẩn hiện vô số bóng đen mờ mờ. Có lẽ do khoảng cách, trông nó có vẻ to hơn trước kia. Hành tinh Stan ở bên dưới chúng tôi, vẫn là một màu xanh mát mắt đẹp đẽ.

"Hai mươi phút nữa sẽ hạ cánh." Tiếng của phi công truyền tới: "Dòng khí lưu không ổn định, hãy chú ý bảo vệ vương phi."

"Vâng ạ." Người lính lục chiến trả lời.

Tôi lặng lẽ nhìn chiếc còng tay bằng kim loại trên cổ tay, tâm trạng tôi tệ như thời tiết ở bên ngoài.

Hôm đó, tôi vẫn bị Lâm Lạc đưa đi.

Lúc lên máy bay, tôi thấy Mạc Phủ Mạc Lâm bị đội cận vệ hoàng gia chặn lại ở phía xa, bọn họ trầm mặc quan sát tôi. Cảnh tượng này khiến tôi rất buồn. Tôi biết bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách thông báo cho Mục Huyền.

Nhưng liệu bọn họ có nghi ngờ tôi hay không?

Tiết lộ của Lâm Lạc khiến tôi sồn gai ốc, đồng thời nghĩ mãi không thông. Nhất định có người nào đó, âm mưu bày ra trò này để hãm hại tôi.

Nhưng dần dần, tôi lờ mờ cảm thấy bất an. Đầu óc tôi chột nẩy ra ý nghĩ đáng sợ. Nếu những lời Lâm Lạc nói đều là sự thật...

Không, tuyệt đối không thể là sự thật.

Máy bay chiến đấu hạ cánh xuống một khu quân sự phía tây Đế đô. Xung quanh khu quân sự đều có tấm lưới sắt bảo vệ, từng nhóm binh sĩ mặt mũi nghiêm nghị liên tục đi tuần.

Vài phút sau, tôi bị dẫn tới một căn phòng rất lớn.

Đó là một căn phòng đơn giản, lạnh lẽo.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu rất sáng, khiến căn phòng càng thanh lạnh và trống trải. Tôi ngồi trên chiếc ghế đơn độc ở giữa phòng, phía trước có một lan can bằng gỗ, tách tôi và chiếc bàn gỗ màu đen nhẵn bóng. Hơn hai mươi người lính trang bị súng ống, trầm mặc đứng ở mọi góc, khiến tôi không khỏi rùng mình.

Nơi này giống một phòng thẩm vấn.

Vài phút sau, cánh cửa mở ra, vài người đi vào.

Chuẩn tướng Lâm Lạc đi đầu tiên. Theo sau anh ta là một người đàn ông tóc bạc mặc comple, một người phụ nữ mặc quân phục sắc mặt lạnh lùng, một người đàn ông trẻ tuổi cao gầy có làn da màu lam nhạt. Cuối cùng...là hoàng thái tử Tháp Thụy.

Tháp Thụy điện hạ hiển nhiên chú ý đến ánh mắt của tôi, nhưng thần sắc anh ta vô cùng nặng nề và kiên định.

Tôi vẫn còn nhớ câu anh ta nói với Mục Huyền tại đám cưới của chúng tôi: "Một người đàn ông xuất sắc phải đối xử tốt với vợ mình vô điều kiện." Vậy mà bây giờ anh ta cũng nhìn tôi bằng ánh mắt giống những người kia... Vì vậy, Đế quốc thật sự coi tôi là tội phạm nghiêm trọng?

Rốt cuộc tại sao xảy ra chuyện này?

Năm người ngồi xuống chiếc bàn dài. Lâm Lạc gật đầu ra hiệu bọn họ, sau đó mở miệng nói với tôi: "Hoa Dao vương phi điện hạ. Hôm nay, chúng tôi gồm Tháp Thụy điện hạ, công tước Lâm Hân, thượng vụ pháp đình hoàng gia, sở trưởng sở quân pháp Tô Uất Hoa, phó bộ trưởng bộ tư pháp Y Thụy, và tôi, chuẩn tướng Lâm Lạc của bộ an toàn quốc gia, tiến hành điều tra vụ án của vương phi. Đây là thư tỳ quyền do đích thân hoàng đế bệ hạ phê chuẩn."

Nghe những cái tên xa lạ này, tôi lạnh buốt sống lưng. Sự việc phát triển theo chiều hướng ngày càng nghiêm trọng.

"Nặc Nhĩ đâu rồi?" Tôi hỏi.

Lâm Lạc hơi ngậy ra, những người khác đều nhìn tôi.

"Tôi yêu cầu anh ấy có mặt ở đây." Tôi nói. Bây giờ tôi đang phải đối mặt với một vùng bùn lầy đầy sương mù. Trực giác báo cho tôi biết, tình hình rất nguy hiểm, tôi không thể mạnh động.

"Xin lỗi, Nặc Nhĩ điện hạ hiện vẫn đang ở Vùng đất hoang vu." Lâm Lạc đáp lời: "Chi e điện hạ không kịp trở về."

Lòng tôi chùng xuống. Bọn họ cố ý, cố ý đẩy Mục Huyền đi chỗ khác.

Nữ quân nhân duy nhất, tức Sở trưởng quân pháp Tô Uất Hoa lên tiếng: "Vương phi, xin hãy thông cảm cho chúng tôi. Bây giờ vương phi thuộc diện bị tình nghi. Xuất phát từ vấn đề an toàn, chúng tôi không thể để Nặc Nhĩ điện hạ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm."

Phó bộ trưởng tư pháp Y Thụy nói: "Vương phi, chúng tôi xử lý vụ án của vương phi theo trình tự pháp luật, mong vương phi hãy hợp tác."

Tháp Thụy cũng lên tiếng: "Hoa Dao, Đế quốc không khẳng định cô có tội. Nhưng cô phải phối hợp điều tra mới có thể thoát khỏi tình trạng bị nghi ngờ."

Dù bọn họ tương đối khách khí nhưng trong lòng tôi vẫn rất khó chịu. Đúng lúc này, công tước Lâm Hân gõ xuống mặt bàn, cất giọng lạnh lùng: "Xin đừng kéo dài thời gian, Nặc Nhĩ là sĩ quan chỉ huy xuất sắc nhất Đế quốc, là lãnh tụ Sức mạnh tinh thần của dải ngân hà. Cô che giấu thân phận tiếp cận ngài ấy, rốt cuộc có mục đích gì?"

Tìm tôi nhói đau, tôi chậm rãi trả lời: "Tôi không che giấu thân phận, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy. Nhưng tôi có thể khẳng định, các vị đã hoàn toàn nhầm lẫn."

Công tước Lâm Hân sa sầm mặt, ông ta đang định mở miệng, Lâm Lạc nói xen ngang: "Tháp Thụy điện hạ nói đúng, chỉ cần vương phi phối hợp điều tra mới thoát khỏi bị tình nghi. Chuyện này liên quan đến sự an toàn của hoàng thất, sự an toàn của Đế quốc. Nếu vương phi từ chối điều tra, chúng tôi chỉ có thể cho rằng vương phi mặc nhận tất cả. Vì vậy, mong vương phi hãy hợp tác với chúng tôi."

Tôi hết nói nổi, chỉ có thể cụp mi, nhìn chiếc còng tay nhứt mắt trên cổ tay. Thanh âm của Lâm Lạc lại vang lên: "Hoa Dao điện hạ, vấn đề..."

Anh ta đột nhiên ngậm miệng. Cùng lúc đó, tôi cảm thấy trước mặt lóe sáng. Tôi ngẩng đầu, phát hiện bên ngoài cửa sổ ở phía đối diện có một luồng sáng bạc chói mắt mỗi lúc một gần.

Có người nhảy siêu quang tốc đến nơi này?

Mấy người trong phòng hiển nhiên cũng phát hiện ra điều bất thường. Họ đều quay đầu về bên đó. Máy liên lạc của Lâm Lạc bỗng reo vang, anh ta nói nhỏ vài câu, thần sắc trở nên nặng nề.

Tìm tôi đập thình thịch.

Đám người trước mặt thì thầm nói nhỏ vào tai nhau rồi tất cả đều đứng dậy.

Cánh cửa sau lưng tôi mở đánh rầm. Sóng lưng tôi cứng đờ. Tôi từ từ quay lại.

Là Mục Huyền.

Mục Huyền mặc bộ đồ vũ trụ màu xám, tay vẫn còn cầm mũ bảo hiểm, chứng tỏ anh đích thân lái máy bay chiến đấu, cũng vừa từ máy bay xuống đây. Gương mặt trắng ngần của anh phảng phất phủ một lớp sương lạnh, đôi mắt đen càng lạnh lùng và sắc bén.

Mục Huyền chỉ dừng lại ở cửa một giây, sau đó sải bước dài đi vào, ánh mắt anh khóa chặt trên người tôi. Sóng mũi tôi cay cay, tôi lập tức đứng dậy.

Đằng sau vang lên giọng nói của Sở trưởng quân pháp Tô Uất Hoa: "Nặc Nhĩ điện hạ! Chẳng phải ngài đang ở Vùng đất hoang vu phòng ngự lính đánh thuê hay sao?"

Lúc này, Mục Huyền đã đi đến trước mặt tôi. Anh liếc Tô Uất Hoa một cái, ngữ khí vô cùng lạnh lẽo.

"Tôi nghĩ tôi không cần các hạ dạy bảo tôi cách giải quyết quân vụ."

Tô Uất Hoa liền ngậm miệng.

Tôi ghen ngào nhìn Mục Huyền. Trán anh lấm tấm mồ hôi, gương mặt hơi ửng đỏ, anh rõ ràng vội vàng đến nơi này. Mục Huyền nhìn tôi chăm chú, ánh mắt anh vụt qua một tia đau xót. Sau đó anh giờ tay, kéo tôi vào lòng.

Anh làm thế nào để nhận được tin của tôi? Làm thế nào từ Vùng đất hoang vu trở về đây, tìm ra tôi trong khoảng thời gian ngắn như vậy?

Tôi vui mặt vào ngực Mục Huyền. Ngửi mùi hương quen thuộc từ người anh, tâm trạng sợ hãi và hoảng loạn trong mấy ngày qua phảng phất được vỗ về. Có anh ở bên cạnh, tôi thật sự thấy yên lòng.

Lúc này, giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Mục Huyền vang lên trên đỉnh đầu tôi: "Các vị hãy chấm dứt ở đây. Tôi sẽ đưa vương phi đi gặp phụ thân, kết thúc trò đùa ngu xuẩn này."

Anh vừa dứt lời, tôi liền nghe thấy tiếng lạch cạch, còng tay đứt đoạn rơi xuống đất. Hai tay tôi được tự do, lập tức ôm chặt Mục Huyền. Sau đó, tôi ngoảnh đầu nhìn đám Lâm Lạc.

Sắc mặt bọn họ rất khó coi.

Mục Huyền ôm tôi đi ra ngoài cửa. Đúng lúc này, Tháp Thụy điện hạ lên tiếng: "Nặc Nhĩ! Dù chú có đi tìm phụ thân, cuộc thẩm vấn này trước sau cũng phải tiến hành. Bởi vì Hoa Dao bị nghi ngờ gây nguy hại đến sự an toàn của Đế quốc. Chú cũng biết việc này nghiêm trọng đến mức nào, tuyệt đối không phải trò đùa."

Tìm tôi bị bóp nghẹt, Mục Huyền dừng bước, quay đầu nhìn Tháp Thụy, khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười lãnh đạm: "Cô ấy? Gây nguy hại đến sự an toàn của Đế quốc?"

Tháp Thụy gật đầu: "Bây giờ Hoa Dao là nghi phạm cấp một. Nếu chú cố tình đưa cô ấy đi, bắt kẻ cô ấy có tội hay không, đều phải gánh tội danh vì sự trốn tránh ngày hôm nay. Ngược lại, chúng tôi sẽ thông qua thẩm vấn làm rõ sự thật, vợ của chú rốt cuộc là người trái đất hay gian tế của tình cầu khác."

Mục Huyền ngẩng người, cúi xuống nhìn tôi. Trước khi đến đây, anh rõ ràng không biết nguyên nhân khiến tôi bị bắt. Nhìn về mặt kinh ngạc của anh, lại nhớ đến những thứ được gọi là "chứng cứ" mà Lâm Lạc đưa ra, tôi đột nhiên khẩn trương và sợ hãi vô cùng.

Lúc này, Lâm Lạc mở miệng: "Nặc Nhĩ điện hạ, nếu ngài không yên tâm, ngài có thể tham gia cuộc thẩm vấn ngày hôm nay. Vụ này đúng là liên quan đến sự an nguy của Đế quốc. Là sĩ quan chỉ huy cao cấp nhất Đế quốc, luôn trung thành với Đế quốc, luôn đặt sự an toàn của Đế quốc lên hàng đầu, tôi hy vọng ngài hãy tuân thủ hiến pháp, công tư phân minh."

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, anh không rời mắt khỏi tôi.

Tôi nhìn anh, nhưng không có cách nào giải thích.

Vài giây sau, Mục Huyền càng ôm chặt eo tôi, đồng thời quay sang bọn họ, cất giọng trầm trầm "Được." Lòng tôi trĩu nặng, chợt nghe anh nói nhỏ bên tai: "Đừng sợ."

Đám Lâm Lạc thờ phào nhẹ nhõm, ra hiệu cảnh vệ đóng cửa. Phó bộ trưởng tư pháp Y Thụy đứng dậy, cung kính nói với Mục Huyền: "Mời điện hạ ngồi chỗ này."

Mục Huyền nhìn bọn họ bằng ánh mắt lãnh đạm, buông người tôi đi qua bên đó. Tim tôi đập nhanh một nhịp. Nghĩ đến cảnh tôi ngồi ở đây như một phạm nhân, còn Mục Huyền ngồi cùng những người thẩm vấn tôi, trong lòng tôi chua xót vô cùng.

Ai ngờ Mục Huyền đi đến bên cạnh Y Thụy, cầm chiếc ghế quay về bên tôi đặt xuống. Tôi thần thờ nhìn anh. Anh ôm tôi cùng ngồi xuống ghế, rồi ngẩng mặt nhìn bọn họ bằng ánh mắt vô cảm.

"Bắt đầu đi." Mục Huyền nói.

Anh đặt tay lên vai tôi, tựa hồ tuyên bố anh sẽ bảo vệ tôi vô điều kiện. Sóng mũi tôi đột nhiên cay cay.

Lâm Lạc ho khan một tiếng: "Điện hạ, mời điện hạ ngồi sang bên này, toàn bộ quá trình thẩm vấn sẽ được quay camera. Điện hạ làm vậy không đúng quy tắc."

"Không được." Thanh âm của Mục Huyền như băng tuyết mùa đông.

Sắc mặt bọn họ đều u ám, Tháp Thụy đột nhiên mở miệng, phá vỡ không khí căng thẳng: "Chuẩn tướng Lâm Lạc, anh hãy bắt đầu đi." Lâm Lạc gật đầu. Phó bộ trưởng Y Thụy đứng dậy, đưa một tập tài liệu cho Mục Huyền. Tôi liếc thấy tiêu đề của tập tài liệu là "Kết quả điều tra sơ bộ vụ án Hoa Dao".

Mục Huyền xem vài trang, thần sắc anh dần trở nên nặng nề. Anh nhướn mày nhìn tôi, tôi không biết phải giải thích thế nào, chỉ lắc đầu nói nhỏ: "Em không biết..."

Lúc này, Lâm Lạc đứng dậy, mở hình ảnh lơ lửng trong không gian trước mặt chúng tôi.

"Hoa Dao điện hạ, chúng tôi đã lần thứ hai tiến hành điều tra những người và địa danh có liên quan theo sự cung cấp thông tin của vương phi mấy ngày trước. Nhưng rất đáng tiếc, vẫn không có kết quả."

Tôi lạnh buốt sống lưng, làm sao có thể?

Lúc này, màn hình bắt đầu phát từng gương mặt quen thuộc, bọn họ đều lộ vẻ nghi hoặc trước ống kính: "Hoa Dao ư? Đó không phải là học sinh của tôi. Học sinh những khóa do tôi chủ nhiệm, tôi đều có ấn tượng."

"Bạn cùng bàn với tôi thời cấp hai? Không thể nào, lớp tôi không có người này. Đây là ảnh chụp tốt nghiệp, anh xem đi..."

"Hàng xóm? Chắc anh nhầm rồi. Đối diện nhà chúng tôi có một bà lão sống một mình. Cô bé xinh đẹp như vậy, tôi làm sao có thể quên?"

...

Dòng khí lạnh lan tỏa trong người tôi. Những gương mặt quen thuộc trên màn hình bỗng trở nên xa lạ và đáng sợ vô cùng.

"Không thể nào!" Tôi đứng bật dậy: "Bọn họ đều nói dối."

Đám Lâm Lạc dồn mọi ánh mắt vào tôi, công tước Lâm Hãn cất giọng lạnh lùng: "Những người này đều do cô cung cấp cho chúng tôi, bây giờ cô lại bảo bọn họ nói dối?"

Lòng bàn tay tôi đổ đầy mồ hôi. Tôi nhất thời không thể thốt ra lời, hoảng hốt quay sang Mục Huyền. Anh cũng đang nhìn tôi, cặp lông mày nhíu chặt. Tim tôi nhói đau, tôi vội lên tiếng: "Em không biết tại sao lại như vậy. Nhưng chắc chắn bọn họ đều nói dối."

Sở trưởng Tô Uất Hoa mở miệng: "Chúng tôi chẳng tìm thấy bất cứ dấu vết nào của cô ở trái đất."

Tôi cười nhạt: "Bị xóa sạch rồi. Có lẽ người nào đó đã xóa sạch, đây là một âm mưu."

Bọn họ không lên tiếng. Tuy nói mạnh mẽ, nhưng trong lòng tôi dấy lên một nỗi tuyệt vọng. Tôi lại ngồi xuống ghế, Mục Huyền ôm vai tôi, tôi ngoảnh mặt về phía anh. Ánh mắt anh u tối, anh vẫn không lên tiếng.

"Chúng tôi còn chứng cứ khác." Lâm Lạc mở miệng: "Về bà ngoại của cô."

Tôi thót tim, nghe anh ta nói tiếp: "Trước khi vương phi xuất hiện ở trái đất, bà ngoại vương phi có dấu vết, nhưng là sinh sống một mình. Rất nhiều người khẳng định, bà ngoại vương phi sống độc thân ở thị trấn nhỏ đó."

Tôi hít một hơi lạnh. Thanh âm trầm trầm của Lâm Lạc tiếp tục vang lên: "Nhưng trong ký ức của bà lão lại có vương phi. Vì vậy chúng tôi nghi ngờ, bộ não và ký ức của bà lão đã bị một ngoại lực tác động."

"Không! Không thể nào!" Tôi nắm chặt thành ghế.

"Chứng cứ trực tiếp nhất." Lâm Lạc nhìn tôi, nói rành rọt từng từ một: "Chúng tôi đã xét nghiệm DNA, hai người không có quan hệ huyết thống."

Đầu óc tôi nổ tung. Một nỗi kinh hoàng như thủy triều dội vào lòng tôi.

Nếu bà ngoại không phải là bà ruột của tôi, vậy thì tôi là ai?

Lẽ nào tôi thật sự không phải là người trái đất?

Tôi đứng dậy, xông đến trước mặt Lâm Lạc, cầm bản xét nghiệm DNA. Vừa xem qua, hô hấp của tôi dường như ngưng trệ.

Bọn họ đều im lặng. Tôi đứng sững ở đó một lúc, mới quay đầu về phía Mục Huyền.

Anh lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt thăm thẳm, sâu đến mức tôi không thể đọc ra bất cứ tâm tình nào. Cổ họng tôi phảng phất bị nhét một hòn đá sắc nhọn, làm tôi đau đớn vô ngần.

"Cuối cùng, đây cũng là điều chúng tôi quan tâm nhất." Lâm Lạc nhìn tôi chăm chăm: "Vương phi lần đầu tiên gặp Nặc Nhĩ điện hạ vào năm 15 tuổi. Căn cứ theo số liệu ghi chép thời gian trên phi thuyền của Nặc Nhĩ điện hạ, điện hạ đặt chân tới vùng núi quê nhà của vương phi vào lúc hai giờ sáng, tức là gặp vương phi ở thời điểm đó. Xin vương phi hãy giải thích, tại sao một cô gái địa cầu còn ít tuổi lại một mình đi lên núi vào lúc hai giờ sáng?"

Tôi ngầy người, muốn phản bác nhưng hoàn toàn á khẩu.

Tại sao? Tại sao tôi lại tới con suối nhỏ trên đỉnh núi vào lúc hai giờ sáng? Tại sao chứ?

Tại sao tôi chẳng nhớ gì cả, lúc đó đầu óc tôi nghĩ gì vậy?

Toàn thân tôi lạnh toát...Không, nhất định chuyện đó trôi qua lâu rồi nên tôi không nhớ rõ.

Tôi vừa định mở miệng, Lạc Lâm tiếp tục cất giọng nghiêm nghị: "Tôi đã hỏi qua thượng tá Mạc Phổ, cũng điều tra tư liệu đăng ký kết hôn của Nặc Nhĩ điện hạ ở Bộ sinh sản gen. Đêm hôm đó, điện hạ nhìn thấy cô tắm ở dưới suối trong tình trạng khỏa thân. Kể từ lúc bấy giờ, điện hạ có ấn tượng sâu sắc với cô. Có phải cô lợi dụng quan niệm chung thủy của điện hạ, để dụ điện hạ kết hôn với cô?"

Tôi không thể thốt ra bất cứ một lời nào. Lâm Lạc vẫn không chịu buông tha: "Cô nằm vùng ở trái đất để tiếp cận điện hạ, thậm chí trở thành vợ của điện hạ, rốt cuộc vì mục đích gì?"

Tôi chỉ cảm thấy huyết Thái dương giật giật, đầu óc quay cuồng. Không phải như vậy, tôi biết rõ sự thật không phải như bọn họ nói, nhưng tôi không tìm ra chứng cứ và lời lẽ để phản bác.

Lẽ nào tôi, lẽ nào tôi...

Toàn thân tôi cứng đờ, tôi ngẩng đầu đưa mắt một lượt qua những người ở trong phòng. Lâm Lạc nghiêm nghị lạnh lùng, ánh mắt Thập Thụ thâm trầm và thương hại, công tước Lâm Hân chán ghét và mỉa mai, sắc mặt của Tô Uất Hoa và Y Thụ nặng nề, ánh mắt sắc bén...

Còn Mục Huyền...

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, gương mặt tuấn tú phủ một lớp sương lạnh, khiến tôi không thở nổi. Đôi mắt đen của anh thâm trầm, sắc bén đến mức tôi không dám nhìn thẳng.

Anh đang nghĩ gì? Anh nghi ngờ tôi sao?

"Ngồi xuống." Mục Huyền cất giọng lạnh lùng.

Tìm tôi chìm xuống đáy vực trong giây lát. Hai chân tôi mềm nhũn, tôi ngồi phịch xuống ghế. Một cảm giác kinh hoàng bao trùm cả người tôi. Trong khi

đỏ, ánh mắt Mục Huyền như mũi kim sắc nhọn đâm thẳng vào tim tôi.

Tôi quay sang đám Lâm Lạc, nói to: "Tôi không..."

"Không thể có chuyện đó." Một thanh âm trầm thấp và lạnh lẽo đồng thời vang lên bên tai tôi, thốt ra điều tôi muốn nói.

Tôi quay sang Mục Huyền. Anh không nhìn tôi, gương mặt nghiêng như ngọc chiếu thẳng vào đám Lâm Lạc.

"Điện hạ, ý của ngài là..." Y Thụy lên tiếng.

Mục Huyền từ tốn mở miệng: "Những chuyện các anh điều tra đều xuất phát từ bài thơ thần bí. Mà vương phi lo lắng đến sự an nguy của tôi nên mới cung cấp cho các anh bài thơ thần bí đó. Vương phi không bao giờ có ý hãm hại tôi."

Tôi sửng sốt, những người khác chấn động.

Eo tôi bị siết chặt, tôi đã bị Mục Huyền ôm vào lòng. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời, đôi mắt anh lúc này giống hai đốm lửa trong đêm tối: "Có khả năng ai đó sắp đặt tất cả những chuyện này. Mọi việc không liên quan đến vương phi. Điều các anh cần làm là tìm ra kẻ chủ mưu thao túng đằng sau, chứ không phải nghi ngờ vợ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Tôi ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ quan sát khu căn cứ quân sự uy nghiêm. Chiếc máy bay chiến đấu của Mục Huyền đỗ trên đường băng màu xám, bên thân máy bay có vô số vết xước mới xuất hiện, chứng tỏ trên đường đến đây, anh gặp không ít phiền toái.

Nhưng chỉ ngắm máy bay của anh, trong lòng tôi cũng trở nên yên ổn.

Cửa ra vào vang lên tiếng cách nhẹ. Mục Huyền đã cởi bộ đồ vũ trụ, chỉ mặc quân phục màu xám mờ, anh sải bước dài đi về phía tôi.

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau.

"Rốt cuộc kẻ nào có âm mưu lớn như vậy?" So với lúc bị đột ngột đưa đi thẩm vấn, tôi đã khôi phục sự bình tĩnh: "Có phải Dịch Phổ Thành không? Hay là Khai Á? Bọn họ xóa sạch dấu vết của em ở trái đất, nhằm mục đích dùng em để đả kích anh?"

Tôi nghi hoặc nhìn Mục Huyền.

Anh hơi ngẩn ngơ. Gương mặt trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Về mặt của anh khiến tim tôi bất chợt đập thành thịch.

Mục Huyền trầm mặc vài giây, chậm rãi mở miệng: "Hoa Dao, anh vừa xem tất cả hồ sơ, đồng thời bảo Mạc Phổ đổi người đáng tin cậy kiểm tra mọi chi tiết."

Tôi cứng đờ người, túm tay anh: "Anh nói gì? Anh nói gì cơ?"

Mục Huyền ôm vai tôi, cất giọng thanh lạnh: "Trước năm 15 tuổi, em đúng là không sống ở trái đất."

Hô hấp của tôi ngưng trệ. Một cơn lạnh buốt chưa từng có lan tỏa toàn thân tôi. Bởi vì người lại một lần nữa phủ định sự tồn tại của tôi, ký ức của tôi chính là Mục Huyền.

Theo phản xạ, tôi buông tay khỏi người anh, muốn tranh luận với anh. Nhưng vừa động đậy, tôi liền bị anh ôm chặt.

"Nhất định anh đã nhầm lẫn ở đâu đó..." Tôi ngược nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi và chờ đợi.

Mục Huyền không lên tiếng, chỉ nhìn tôi chăm chú. Ánh mắt anh vừa u tối vừa sắc bén. Bất gặp về mặt của anh, tôi càng hoảng sợ. Nhưng anh dùng sức, ôm chặt tôi vào lòng.

Từng giọt nước mắt chảy dài xuống mặt tôi. Đôi bàn tay đang ôm người tôi của Mục Huyền hơi run rẩy.

"Em đừng sợ." Mục Huyền lên tiếng: "Anh sẽ điều tra rõ chân tướng sự việc."

Dù anh nói vậy, tâm trạng tôi vẫn hết sức nặng nề.

Nếu tôi thật sự không phải là người trái đất, vậy thì "chân tướng sự việc" mà Mục Huyền vạch ra, liệu có đáng sợ hơn dự kiến của tôi?

"Hay là các anh đã bỏ qua manh mối nào đó, sao em có thể không phải là người trái đất?" Tôi ghen ngào: "Nhất định...mọi người nhất định nhầm lẫn. Anh hãy điều tra kỹ lưỡng lại một lần có được không?"

Mục Huyền im lặng một lát. Anh đột nhiên nâng cằm tôi, cúi xuống hôn tôi.

"Được." Anh nói nhỏ: "Anh sẽ đi điều tra."

Đôi môi mạnh mẽ và nóng bỏng của anh phủ lấy tôi trong giây lát. Trái tim khô cạn, tuyệt vọng của tôi phảng phất được tưới nước, được vỗ về. Tôi túm vạt áo quân phục của Mục Huyền, điên cuồng hôn đáp trả anh. Chúng tôi ngấu ngiến môi lưỡi của nhau, như muốn nuốt chửng đối phương.

Một lúc lâu sau, Mục Huyền mới ôm tôi, ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ. Anh không nói chuyện, trong lòng tôi đã lấy lại bình tĩnh, chỉ là trái tim tựa hồ bị một lớp sương mù che phủ, không làm cách nào xua tan.

"Mục Huyền, nếu em không phải là người trái đất..." Tôi tựa vào lòng anh: "Vậy em là thứ gì? Liệu có phải là người máy giống Dịch Phổ Thành không?"

Mục Huyền im lặng. Tim tôi lại nhói đau.

Một lúc sau, anh cười khê: "Không đâu. Kết quả kiểm tra cho thấy, em là con người một trăm phần trăm."

Điều này khiến tôi hơi yên lòng, tôi lại hỏi: "Em thường nghe thấy câu "Giết hấn", liệu có phải..."

Tôi ngừng lại, mở miệng một cách khó nhọc: "Ai đó sắp xếp em đến để giết anh..."

Khóe miệng Mục Huyền ẩn hiện ý cười: "Cứ một người có sức chiến đấu gần bằng không đến giết anh?"

Tôi nở nụ cười miễn cưỡng. Mục Huyền nói đúng, với Sức mạnh tinh thần và sức chiến đấu của anh hiện tại, tôi chẳng thể động đến một sợi lông của anh.

Có điều...

Tôi nhướng mắt nhìn Mục Huyền.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ tôi, điều tra tôi. Anh trai của anh, phụ thân của anh, trọng thần Đế quốc. Vậy mà anh vẫn giữ thái độ dửng dưng, thanh lạnh, cứ như không có chuyện gì xảy ra. Anh bảo tôi đừng sợ, tất cả đã có anh.

Những đám mây ngờ vực và nguy hiểm đó dường như đều ở bên ngoài thế giới của chúng tôi, không hề tác động đến chúng tôi.

Tôi chợt thấy ấm áp trong lòng, vô ý thức càng ôm anh chặt hơn.

"Bên ngoài đã đổi thành người của anh." Mục Huyền cất giọng dịu dàng: "Tháp Thụy hứa với anh, sẽ không đơn độc thăm vấn em nữa."

"Ồ."

Mục Huyền buông người tôi đứng dậy: "Bây giờ anh phải đi gặp phụ thân. Anh sẽ quay lại đón em sau."

***

Đêm đã về khuya.

Khu ngoại ô không có nhà dân yên tĩnh vô cùng, dãy núi nổi bật trong đêm đen như ma quỷ bao vây căn cứ quân sự. Đến nửa đêm, rất ít binh lính hoạt động dưới mặt đất, chỉ có ánh đèn chiếu luồng sáng lạnh lẽo lên không trung và xung quanh khu quân sự.

Tôi bị nhốt trong một gian phòng tương đối dễ chịu. Họ cũng chuẩn bị đồ ăn ngon cho tôi, tôi chỉ không được phép đi ra ngoài. Khi Mục Huyền rời đi, tôi nhìn thấy mấy người máy quen thuộc canh gác ở cửa nên cũng tương đối yên tâm.

Hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, tôi không thể chọn mắt. Đến khi trời tờ mờ sáng, tôi vẫn nằm trên giường đối mặt ra ngoài cửa sổ, trong lòng rối bời.

Không biết bao lâu sau.

Bên ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh tạp loạn. Tôi dường như nghe thấy tiếng ầm ầm, tiếng vật nặng đổ xuống đất, pha lẫn tiếng thở hổn hển.

Có biến cố!

Tôi lập tức ngồi dậy.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, ánh đèn từ bên ngoài hành lang hắt vào.

Là Lâm Lạc.

Anh ta mặc quân phục chỉnh tề đứng ở cửa ra vào, hai tay bỏ ra sau lưng. Bên cạnh anh ta là sở trưởng quân pháp Tô Uất Hoa. Sắc mặt hai người trầm tĩnh, nhìn không ra bất cứ tâm tình nào. Đằng sau bọn họ là mấy người lính tay cầm súng ống đứng nghiêm.

"Vương phi, chúng tôi nhận lệnh chuyển vương phi vào hoàng cung." Lâm Lạc lên tiếng: "Mời vương phi đi theo chúng tôi."

Tôi hơi sững sốt.

Chuyển tôi vào hoàng cung? Mục Huyền đã đi tìm hoàng đế, nên hoàng đế bảo bọn họ dẫn tôi tới cung điện?

Tôi đứng dậy, mặc áo khoác, đi ra cửa. Vừa nhướng mày, tôi liền nhìn thấy rất đông binh lính ở ngoài hành lang, còn mấy người máy Mục Huyền để lại bảo vệ tôi đã không thấy bóng dáng.

Tìm tôi đập mạnh, tôi lập tức dừng bước: "Người máy của Nặc Nhĩ đâu rồi?"

Tô Uất Hoa trả lời: "Tôi đã bảo bọn họ đi chỗ khác. Bởi vì chúng ta đến hoàng cung nên sự an toàn của vương phi do đội cận vệ hoàng gia phụ trách."

Lý do này rất bình thường, nhưng tôi không hề cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại có linh cảm bất thường.

Tại sao bọn họ đưa tôi đi vào lúc nửa đêm? Người của Mục Huyền sao lại biến mất? Hơn nữa, tôi vừa nghe thấy tiếng động kỳ lạ ở ngoài cửa. Lẽ nào mấy người máy đã bị hạ gục?

Sóng lưng tôi lạnh toát. Bọn họ định làm gì? Tại sao bọn họ đột nhiên có hành động bùng tai bịt mắt người khác như vậy?

Tôi quan sát bọn họ, từ từ lùi về phía sau hai bước.

Lâm Lạc và Tô Uất Hoa đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đã nhận ra sự nghi ngờ của tôi. Lạc Lâm liền cất giọng nghiêm nghị: "Xin thất lễ, vương phi điện hạ. Đưa vương phi đi!" Hai binh sĩ lập tức xông đến, túm hai vai tôi.

***

Tôi bị áp giải lên một phi thuyền cỡ vừa.

Phi thuyền không bay về Đế đô, mà trực tiếp bay ra khỏi tầng khí quyển.

Tôi ngồi trong ở một khoang rộng rãi. Bên cạnh là mười binh sĩ lăm lăm tay súng. Bên ngoài cửa sổ yên tĩnh và tối đen.

Bọn họ định đưa tôi đi đâu?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy bất an, càng sợ hãi.

Khoảng mười phút sau, phi thuyền dừng lại. Đám binh sĩ dùng súng ép tôi đi ra ngoài. Tôi lao đảo đi qua hành lang vừa dài vừa hẹp, qua nơi đồ máy bay không một bóng người. Cuối cùng, chúng tôi dừng lại trước một cánh cửa đóng chặt.

Tám biển bên cạnh cửa khoang đề dòng chữ: "Khoang giảm áp".

Tôi dờ dẫm nhìn ba chữ đó, gần như không tin vào mắt mình.

Khoang giảm áp là khoang chuyển tiếp giữa vũ trụ và phi thuyền.

Cũng là nơi chuyên hành quyết phạm nhân. Bên ngoài cửa khoang giảm áp là vũ trụ bao la. Nếu không sử dụng bộ đồ vũ trụ, khi cánh cửa mở ra, sự chênh lệch áp suất sẽ khiến nhân cầu con người nổ tung trước tiên, sau đó là lá phổi và huyết quản toàn thân. Cả quá trình chỉ diễn ra trong mười mấy giây.

"Các anh định hành quyết tôi?" Tôi túm áo một binh sĩ: "Các anh điên rồi! Tôi không có tội gì cả! Mục Huyền, tôi muốn gặp Mục Huyền! Đây là âm mưu!"

Người binh sĩ đứng yên bất động, để mặc tôi đánh anh ta. Lúc này, một người lính khác mở cánh cửa thông sang khoang giảm áp. Bọn họ đẩy tôi ra ngoài. Tôi ngã dúi xuống sàn tàu, khi đứng dậy, cửa khoang đã đóng chặt.

Tôi ra sức đập mạnh vào cánh cửa nhưng không hề có động tĩnh.

Khoang giảm áp rất lạnh, tôi rùng mình. Nơi này vừa dài vừa hẹp vừa tối, hơn nữa không khí lạnh giá vô cùng.

Tôi thật sự không tin nổi chuyện đang xảy ra. Nhân lúc Mục Huyền không có mặt, bọn họ đã đem tôi đi xử tử?

Âm mưu, đây nhất định là một âm mưu.

Tôi run rẩy hít một hơi sâu, đột nhiên cảm thấy sau lưng có ánh đèn sáng. Tôi ngoảnh đầu nhìn, hóa ra ở bên trong xuất hiện một tấm kính.

Lâm Lạc và Tô Uất Hoa đang đứng yên lặng sau tấm kính nhìn tôi.

Trong lòng tôi dấy lên một nỗi căm hận chưa từng thấy.

"Các người muốn giết tôi? Các người dám làm điều đó?" Tôi trừng mắt với bọn họ: "Hành vi của các người không thể giấu Mục Huyền, anh ấy sẽ không tha cho các người."

Bọn họ trầm mặc, thần sắc không hề xao động.

"Hoa Dao, đây là phán quyết của tòa án quân sự đối với cô, đã được hoàng đế đích thân phê chuẩn." Lâm Lạc mở một tờ giấy trắng, cách tấm kính đưa cho tôi xem: "Cô bị kết án gây nguy hại đến sự an toàn của Đế quốc, là nghi phạm cấp một. Theo hiến pháp Đế quốc, cô bị phán quyết tử hình, thi hành ngay lập tức."

Tôi phẫn nộ hét lên: "Không thể nào! Mục Huyền đã đi tìm bệ hạ, sao bệ hạ có thể xử tử tôi?"

Tô Uất Hoa cất giọng từ tốn: "Đây là chi thị của bệ hạ đưa cho chúng tôi sau khi Nặc Nhĩ điện hạ đi tìm bệ hạ."

Tôi giật mình, nhưng không kịp suy nghĩ kỹ vấn đề này, bởi vì Lâm Lạc từ từ giơ tay, ấn bảng điều khiển bên dưới tấm kính. Tôi nghe thấy tiếng tút tút, đèn đỏ trên vách khoang bắt đầu nhấp nháy.

"Không..." Vừa thét ra một từ, thanh âm của tôi bị chìm lấp trong một tiếng động cực lớn.

Một sức mạnh to lớn đập vào lưng tôi, luồng khí lưu rất mạnh như bàn tay vô hình túm lấy người tôi quăng lên không trung. Tôi nhìn thấy vách khoang nhấp nháy ánh đèn lùi về phía sau, gương mặt Lâm Lạc và Tô Uất Hoa mờ dần.

Sau đó, thân thể của tôi bay ra khỏi cửa khoang, bị bắn đi xa mười mấy mét trong nháy mắt.

Tiếp theo, luồng sức mạnh có thể dời núi lấp biển tấn công thân thể tôi đột nhiên biến mất.

Tôi lơ lửng trong vũ trụ, đầu óc trống rỗng mất một giây. Sau đó, tôi cảm thấy nhân cầu giãn ra, hai mắt đau như cắt da cắt thịt. Cửa khoang phi thuyền cách đó không xa đang từ từ khép lại.

Tôi sắp chết.

Tôi không ngờ có thể chết dễ dàng như vậy.

Trong lúc mơ hồ, tôi hình như nhìn thấy trên bề mặt hành tinh Stan ở phía xa xa xuất hiện một loạt chấm đen, đang nhanh chóng tiến về phía tôi. Đó là gì vậy? Là máy bay, là Mục Huyền?

Nhưng không còn kịp nữa rồi. Cơ thể tôi chỉ có thể chịu đựng mười mấy giây. Mục Huyền sẽ không kịp đến cứu tôi.

Một nỗi đau đớn kịch liệt từ bờ ngực truyền tới, hô hấp của tôi bỗng dừng lại. Tôi có cảm giác một tảng đá lớn nhét vào ngực, vào lá phổi, vào khí quản và cổ họng. Tôi thấy tôi đang rơi xuống hư không sâu thẳm. Miệng tôi động đậy, nhưng không thể phát ra bất cứ thanh âm nào. Trước mắt tôi tối đen, tôi đã mất đi tri giác.

Sau đó, tôi đột nhiên mở mắt.

Tôi vẫn đang trôi dạt trong không trung. Cửa khoang phi thuyền cách đó không xa mới đóng một nửa. Tôi không ngờ tôi có thể tỉnh lại, tôi chỉ hôn mê tầm một giây.

Có điều...

Tôi ngẩng người nhìn đôi bàn tay của mình, và xung quanh thân thể tôi. Một luồng sáng màu trắng tinh khiết nhân nhậ không biết bao phủ toàn thân tôi từ lúc nào. Cảm giác đau đớn biến mất, hô hấp cũng thông thuận hơn. Tôi phảng phất sống lại ngay trước tử môn quan.

Chuyện này là thế nào?

Là Sức mạnh tinh thần của Mục Huyền đã cứu tôi?

Nhưng tại sao nó lại biến thành màu trắng?

Tôi bay lơ lửng trong không trung, vô ý thức muốn tiến lại gần cửa khoang chưa đóng chặt.

Đúng lúc này, kỳ tích xảy ra.

Thân thể tôi phảng phất chịu sự điều khiển của ý nghĩ, từ từ bay đến cửa khoang một cách chính xác. Luồng sáng màu trắng đỏ giống bàn tay dịu dàng đỡ lấy tôi, nhẹ nhàng đẩy tôi qua cửa khoang. Cửa khoang vang lên một tiếng động khê, khép chặt ngay sau lưng tôi.

Tôi bình ổn rơi xuống sàn, luồng sáng màu trắng từ từ biến mất.

Một niềm vui to lớn dội vào lòng tôi. Nhất định là Sức mạnh tinh thần của Mục Huyền bảo vệ tôi. Chắc chắn anh đang ở quanh đâu đây.

Nhưng...

Tôi ngẩng đầu hướng ánh mắt về tấm kính. Lâm Lạc và Tô Uất Hoa vẫn còn ở đó. Họ đứng nghiêng người trong khi tôi ở chỗ tối gần cửa khoang nên bọn họ dường như không phát hiện ra sự có mặt của tôi.

"Là mưu sát." Thanh âm của Tô Uất Hoa có vẻ rất buồn: "Chúng ta sẽ bị Chân thần trừng phạt. Tất cả mọi người đều chứng kiến, cô ấy nhận được sự chúc phúc của ánh sáng thần thánh."

Tôi ngăn người, bọn họ đang nói chuyện về tôi? Bọn họ tự trách mình sau khi đã "giết" tôi? Trong lòng tôi vô cùng tức giận, nhưng tôi vẫn bất động.

Lúc này, Lâm Lạc từ tốn đáp lời: "Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Cô ta và bà ngoại của cô ta rõ ràng đã bị tẩy não. Cô ta chắc chắn không phải là người bình thường, nhưng chúng ta lại không thể tìm ra manh mối nào khác. Điều này chứng tỏ, trình độ khoa học của đối phương hơn hẳn Stan. Stan có nền văn minh vĩ đại nhất dải ngân hà, vậy mà đối phương còn lợi hại hơn chúng ta. Chắc sở trường cũng rõ, điều đó có nghĩa là gì?"

Lòng tôi lạnh giá khi nghe câu này.

Tô Uất Hoa trầm mặc trong giây lát rồi mở miệng: "Có nghĩa, nền văn minh đó cao hơn dải ngân hà. Như vậy...trình độ khoa học kỹ thuật của bọn họ không thuộc thời đại này?"

Lâm Lạc gật đầu: "Dựa vào tư liệu một số rất ít người của chủng tộc thời gian xuất hiện trong lịch sử, tôi và bệ hạ đều cho rằng, Hoa Dao có thể là người của chủng tộc thời gian. Do đó, cô ta mới có thể tự dung xuất hiện ở trái đất. Chủng tộc thời gian là chủng tộc thần bí và đáng sợ, có thể điều khiển thời gian. Bọn họ bí mật đưa Hoa Dao đến bên cạnh Nặc Nhĩ điện hạ, chắc chắn không phải với ý tốt. Chúng ta chỉ còn cách ra tay giết cô ta trước. Tất cả đều là vì Đế quốc."

"...Tất cả đều là vì Đế quốc." Tô Uất Hoa lặp lại.

Tôi hoàn toàn sửng sốt.

Bọn họ cho rằng, tôi là người của chủng tộc thời gian?

Lòng bàn tay tôi đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi khi bị bọn họ tuyên bố xử tử, tôi gần như khăng định, đây là một âm mưu. Nhưng nghe bọn họ nói chuyện, tình hình không như tôi nghĩ.

Bọn họ thật sự coi tôi là mầm mống đe dọa đến sự an toàn của Đế quốc, nên mới loại bỏ tôi?

Đúng lúc này, ngọn đèn ở phía trước bật sáng. Lâm Lạc và Tô Uất Hoa lập tức quay người, chuẩn bị rời khỏi khoang giảm áp. Tôi vội ngẩng đầu, liền chạm phải ánh mắt của bọn họ. Tôi đã không kịp trốn tránh.

Gương mặt hai người vụt qua tia kinh ngạc, hoảng hốt và phẫn nộ.

Lâm Lạc chỉ ngậy ra một giây rồi gơ tay bấm vào bảng điều khiển. Chuông báo động vang lên, đèn đỏ nhấp nháy liên hồi. Cửa khoang giảm áp lại một lần nữa mở ra, luồng khí lưu cuộn cuộn về phía tôi.

Tìm tôi như bị bóp nghẹt, tôi vô ý thức gơ tay ôm hai vai của mình.

Cùng lúc đó, luồng sáng trắng tinh khiết lại bao bọc cơ thể tôi, người tôi từ từ bay lên. Tôi giống như được bọc trong tấm chăn mềm mại, xung quanh trời đất đảo lộn cũng không liên quan đến tôi.

Tôi từ từ ngẩng đầu, bắt gặp vẻ mặt kinh hãi của Lâm Lạc và Tô Uất Hoa. Trong lòng tôi đột nhiên nổi lên nỗi lo sợ mơ hồ.

Đây có thật là Sức mạnh tinh thần của Mục Huyền?

Nhưng Sức mạnh tinh thần của anh là màu lam nhạt, còn quảng sáng trên người tôi là màu trắng thuần khiết, hoàn toàn khác biệt.

Nếu không phải là của anh, vậy thì là gì?

Lúc này, Lâm Lạc và Tô Uất Hoa đồng thời rút súng. Lâm Lạc hét lớn: "Cảnh vệ!" Anh ta vừa dứt lời, cánh cửa thông ra vũ trụ sau lưng tôi đóng lại,

cánh cửa vào khoang giảm áp ở phía trước mở ra, hơn mười binh sĩ mặc đồ đen cầm súng xông tới.

"Bắn!" Lâm Lạc hét lên.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy ánh chớp lửa phóng về phía tôi.

"Đừng!" Tôi lập tức ngồi xổm xuống, giơ tay ôm đầu. Một nỗi hoảng sợ và phần nộ vô cùng to lớn dội vào lòng tôi. Tôi hét khản cả giọng: "Tôi không phải! Các người không thể giết tôi, không thể!"

Tôi chợt phát hiện luồng sáng quanh người tôi bỗng sáng chói nhức mắt vô cùng. Tôi thấy làn đạn dày đặc đâm vào luồng sáng, sau đó...hoàn toàn tan biến trong luồng sáng đó.

Nỗi đau đớn và cái chết không đến như tôi tưởng. Toàn thân tôi ngược lại được luồng sáng trắng đó che chở, ấm áp vô cùng.

Tôi liền buông tay, ngừng đầu. Bọn họ không thể giết chết tôi, vì luồng sáng trắng sẽ bảo vệ tôi.

Sau đó, phảng phất được động tác ngừng đầu của tôi chỉ dẫn, lồng ngực tôi đột ngột phóng ra một tia sáng trắng, giống như sóng xung kích, bắn về phía trước với tốc độ nhanh đến khó tin.

Thời gian tựa hồ dừng lại.

Khi tia sáng trắng xuyên qua thân thể đám binh sĩ vẫn đang giương súng, gương mặt bọn họ lộ rõ vẻ kinh hoàng. Lâm Lạc và Tô Uất Hoa ra sức nhả đạn về phía tôi, nhưng mọi viên đạn đều biến mất trong luồng sáng quanh người tôi. Sau đó, tia sáng trắng nhẹ nhàng lia qua cổ bọn họ.

Trong nháy mắt, tia sáng trắng như thanh kiếm nhọn đâm vào thân thể bọn họ, khiến bọn họ đập người vào vách khoang.

Tiếng súng ngừng hẳn. Bọn họ đều bất động, còn tôi càng kinh hồn khiếp vía.

"Thời gian..." Lâm Lạc phát ra tiếng khàn khàn, hai mắt anh ta trợn ngược. Sau đó, đầu anh ta từ từ lia khỏi cổ rơi xuống đất, máu chảy lênh láng, thân hình cao lớn đổ ập về đằng sau.

Cả người tôi cứng đờ, tôi thần thờ chứng kiến cảnh tượng trước mặt.

Trong đám binh lính tấn công tôi, có kẻ bị cắt thành hai mảnh, nửa thân trên vẫn còn giãy giụa trong đau đớn. Có kẻ bị cắt ngang ngực, máu tuôn xuôi xả. Có kẻ bị đứt một bên chân, hất ngã xuống đất, nhìn tôi bằng ánh mắt kinh hoàng...

Cảnh tượng này không khác dưới địa ngục. Mười mấy người bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Đầu óc tôi trống rỗng. Sao có thể, sao có thể như vậy....

Có thật là sức mạnh tinh thần của Mục Huyền?

Không, không thể nào. Sức mạnh tinh thần của Mục Huyền chỉ để bảo vệ tôi, sao anh có thể hại binh sĩ Đế quốc?

Xung quanh tràn ngập mùi máu tanh, trái tim tôi phảng phất chìm trong bể máu. Tôi run rẩy, sợ hãi, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt như một cơn ác mộng. Tôi đã giết người, chính tôi đã giết bọn họ?

Không hiểu tại sao, cả thân thể, chân tay, thậm chí mười đầu ngón tay tôi đều có cảm giác tồn tại một sức mạnh ấm nóng mềm mại. Sức mạnh không biết từ đâu chui ra, ngày càng trở nên rõ ràng, mãi cũng không tan biến.

Tôi thần thờ cúi đầu, quan sát hai bàn tay tôi. Tôi phát hiện đầu ngón tay tôi tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Tôi ngừng đầu nhìn nóc khoang, sau đó vung tay lên cao.

Lòng bàn tay tôi phóng ra một tia sáng, như một thanh kiếm sắc nhọn, cắm vào nóc khoang. Tôi nghe thấy tiếng động cực lớn trên đỉnh đầu. Tôi liền thu tay về, tia sáng trắng biến mất, nóc khoang xuất hiện một vết nứt rất sâu.

Là tôi, đúng là tôi chứ không ai khác.

Bởi vì vừa rồi tôi bị ném ra khỏi phi thuyền, rơi vào tình cảnh đối mặt với cái chết, nên sức mạnh trong người tôi mới bùng phát?

Lẽ nào...tôi thật sự không phải là nhân loại?

Tôi đúng là phần tử nguy hiểm của chủng tộc thời gian?

Không! Tôi không muốn như vậy!

Tôi phảng phất rơi vào một vùng bùn vô hình, ngày càng lún sâu không thể thoát ra.

Làm thế nào bây giờ? Mục Huyền đang ở đâu? Liệu anh có tin tưởng tôi không? Anh trung thành với Đế quốc như vậy, còn tôi...

Bên ngoài có tiếng động cơ, tiếng động cơ khê khằng.

Sống lưng tôi cứng đờ.

Âm thanh này, cảm giác này...

Tôi chỉ cảm thấy như đang rơi xuống địa ngục.

Ánh mắt tôi lướt qua xác chết trước mặt. Sau đó, tôi từ từ quay đầu.

Cửa khoang không biết mở ra từ lúc nào. Trong vũ trụ tối đen ở sau lưng, mười mấy chiếc máy bay chiến đấu đang đỗ bên ngoài phi thuyền. Ánh sao phản chiếu lên thân máy bay lạnh lẽo, giống con chim ưng sắt trầm mặc. Ở đằng sau những chiếc máy bay này, máy bay chiến đấu vẫn không ngừng phi tới, tạo thành một đội hình dày đặc bao vây phi thuyền.

Trong chiếc máy bay đầu tiên có một hình bóng cao lớn quen thuộc, lặng lẽ ngồi ở vị trí điều khiển.

Các lớp kính máy bay, cách mặt nạ dưỡng khí, gương mặt Mục Huyền rất mơ hồ. Nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy, đôi mắt đen vừa lạnh lẽo vừa sắc bén của anh lặng lẽ quan sát tôi, không biết từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Mục Huyền, Mục Huyền.

Xin anh đừng nhìn em như vậy.

Em không biết đang xảy ra chuyện gì.

Em càng không biết, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì...

Ngắm gương mặt thanh tú và đôi mắt sắc lạnh của Mục Huyền, trái tim tôi như bị một bàn tay bóp nghẹt.

Ánh sáng trắng không biết mờ dần từ lúc nào, tôi lại trở về sàn phi thuyền. Nhưng hai chân tôi tựa hồ bị đổ chì, không thể nhúc nhích.

Nếu tôi qua bên đó, Mục Huyền sẽ nói gì? Anh sẽ có phản ứng như thế nào?

Lúc này, Mục Huyền cúi đầu nói điều gì đó vào máy liên lạc. Những chiếc máy bay chiến đấu ở xung quanh lập tức quay đầu, bay khỏi tầm mắt tôi. Trong vũ trụ bao la chỉ còn lại máy bay chiến đấu của anh, đứng ngay trước mặt tôi.

Tĩnh tú dày đặc nhấp nháy, hừng hực màu cam ở sau lưng Mục Huyền đang từ từ dâng lên cao, hành tinh Stan lại bắt đầu một ngày mới. Chiếc máy bay của anh được phủ ánh sáng vàng, toàn thân anh ngày càng trở nên mơ hồ, ngày càng chói mắt.

Cảnh tượng này vừa tráng lệ vừa đẹp đẽ, Mục Huyền trông giống một thiên thần giáng trần.

Còn tôi đứng trong khoang tàu tắm tối, chỉ cảm thấy bất lực, sợ hãi và tội lỗi.

Đột nhiên, một luồng sáng màu lam nhạt bao trùm lấy tôi. Thân thể tôi nhẹ bẫng, từ từ đi về phía trước. Cửa máy bay của Mục Huyền tự động mở ra. Anh cời dây an toàn, đứng dậy.

Anh muốn tôi qua chỗ anh.

Nhưng... liệu anh có tin tôi?

Dù anh tin tôi, bây giờ tôi đã giết người, tôi là tội phạm, Đế quốc của anh có tha cho tôi?

Tôi cũng không quên câu "Giết hân"... Thân phận và năng lực của tôi kỳ quái như vậy, một ngày nào đó liệu tôi có giết Mục Huyền? Có phải người nào đó từ trong bóng tối không chế tôi mà tôi không nhìn thấy?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi lập tức do dự. Cùng lúc đó, thân thể tôi nóng lên, ánh sáng trắng lại xuất hiện, giống như muốn đối kháng luồng sáng màu lam của Mục Huyền.

Thân hình của tôi bất động trong khoang phi thuyền, cách anh mười mấy mét.

Chứng kiến cảnh này, Mục Huyền liền đứng lại, anh cũng đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Do ánh sáng chói lòa, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng tôi biết anh đang quan sát tôi, quan sát cơ thể phát sáng của tôi. Điều này càng khiến tôi hỗn loạn.

"Mục Huyền, không phải em cố ý giết bọn họ." Tôi hét to, nhưng khoang phi thuyền đã nổi với chân không của vũ trụ, thanh âm của tôi lập tức bị vũ trụ nuốt chửng.

Mục Huyền nhìn tôi. Sau đó, anh đột nhiên đi ra cửa máy bay.

Anh định ra ngoài, định tiến về phía tôi.

Tìm tôi đập thình thịch, đại não còn chưa có phản ứng, người tôi đã nhích về phía trước một bước.

Trong lòng tôi chưa xót vô cùng, tôi rất muốn ôm anh, nghe anh nói: "Đừng sợ, để anh xử lý."

Ý nghĩ này điều khiển thân thể tôi tiếp tục đi về phía Mục Huyền.

Đúng lúc đó, sàn phi thuyền dưới chân tôi lắc lư kịch liệt.

Tôi ngây người, thân thể đã tự giác bay lên. Ai ngờ bốn vách khoang đều lắc lư nghiêng ngả, thân phi thuyền bắt đầu xoay tròn.

Cả phi thuyền xoay tròn với tốc độ cực nhanh.

Trời đất điên đảo, xác chết trong khoang phi thuyền bay loạn xạ. Tôi cũng bị đập vào vách khoang. Do có luồng sáng màu trắng nâng đỡ, tôi không cảm thấy đau đớn, nhưng tôi không thể khống chế phương hướng trong hoàn cảnh nghiêng ngả dữ dội, theo quán tính bị va đập lung tung.

Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào phi thuyền xảy ra sự cố?

Nhưng khi ngừng đầu, tôi phát hiện máy bay của Mục Huyền cũng xoay tròn như rơi vào xoáy nước. Nó bị một sức mạnh vô hình cực lớn quăng quật, ném về phía sau, trong chớp lát đã mất hút.

"Mục Huyền!" Tôi hét lên, lao đảo bay ra ngoài cửa khoang.

Sau khi thoát khỏi phi thuyền, bay lơ lửng trong vũ trụ, tôi hoàn toàn sửng sốt khi chứng kiến cảnh tượng xung quanh.

Chiếc phi thuyền sau lưng tôi cũng bị một bàn tay vô hình quăng xuống đáy sâu vũ trụ với tốc độ nhanh không thể tin nổi. Trong nháy mắt, nó chỉ còn là chấm mờ mờ.

Những chiếc máy bay chiến đấu ở phía xa xa bị xé ra thành từng mảnh rồi rơi xuống tầng khí quyển của hành tinh Stan, tạo thành những quả cầu lửa bốc khói đen. Tôi không biết Mục Huyền đang ở đâu.

Hàng tinh ở phía trước tôi đang nở to. Bằng mắt thường, tôi cũng có thể nhìn thấy nó đang giãn ra với tốc độ chậm chạp. Hàng tinh ngày càng lớn, ngày càng đỏ rực. Tôi thậm chí nhìn thấy vô số chấm đen nhúc nhích trên bề mặt của nó.

Một nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm toàn thân tôi.

Tôi chợt nhớ đến Mạc Lâm, từ mấy tháng nay anh ta đều trùm kín mít mỗi khi ra cửa. Anh ta nói chu kỳ hoạt động của vết đen hàng tinh đạt đến đỉnh cao, tuy có ảnh hưởng tới tính năng của người máy nhưng không đến nỗi nghiêm trọng.

Tình hình đang diễn ra không thể dùng từ "nghiêm trọng" để hình dung.

Lẽ nào, lần này không phải là vết đen hàng tinh bùng phát bình thường, mà là...một tai họa nghiêm trọng hơn.

Tôi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều.

Bởi vì tôi nhìn thấy, một vật hình bầu dục màu vàng phóng ra từ bề mặt của hàng tinh. Đồng thời, một luồng khí lưu nóng bỏng cuộn trào tỏa khắp vũ trụ. Tôi giật mình kinh hãi, quang sáng trắng quanh người tôi càng tỏa sáng hơn, nhưng thân thể tôi vẫn bị luồng khí lưu đẩy mạnh ra đằng sau.

Luồng khí lưu nóng bỏng lan ra vô cùng vô tận. Tôi giống một con quay, xoay tròn với tốc độ nhanh ở bên trong đó. Tôi sợ đến mức hồn bay phách tán, cố gắng tập trung sức mạnh tích lũy trong cơ thể. Nhưng tôi vẫn không có cách nào dừng lại, vừa bị quăng quật vừa xoay tròn rồi rơi xuống tầng khí quyển của hành tinh Stan.

Trong lúc tầm nhìn đảo lộn, tình hình ở bề mặt tinh cầu càng khiến tôi kinh sợ.

Tầng khí quyển của hành tinh Stan đã hình thành con lốc xoáy cực lớn, đại dương màu xanh lam quay cuồng. Cả tinh cầu phẳng phất đang run rẩy... Từ trên vũ trụ, cảnh tượng này trông có vẻ bình thường, nhưng tôi có thể tưởng tượng, dưới mặt đất đang xảy ra thảm họa đáng sợ đến mức nào.

Tôi rơi xuống tầng khí quyển trong nháy mắt.

Trước mắt tôi là một đám mây hùng vĩ vô cùng, nó như từng lớp sóng cuộn cuộn tích tụ tạo thành, nó giống bức tường cao vạn trượng xung quanh tôi, còn tôi chỉ là một hạt bụi nhỏ bé, có thể chôn vùi trong đám mây bất cứ lúc nào.

Toàn bộ thân thể tôi, mọi cảm giác của tôi đều bị nỗi kinh hoàng nuốt trọn.

Tôi không cảm nhận thấy hô hấp của mình. Da thịt và huyết mạch của tôi dường như hóa đá, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

Thời gian phẳng phất ngừng lại, trời đất chỉ còn một mình tôi, giống một xác chết rơi xuống vực sâu không đáy.

Trong lúc mê man, tôi đột nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay chiến đấu được luồng sáng màu xanh lam bao bọc xuyên qua đám mây cuộn cuộn.

Bắt gặp chiếc máy bay, tôi phẳng phất bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Khí lưu vẫn cuộn trào, tôi vẫn đang rơi xuống.

Chiếc máy bay đó cũng lắc lư dữ dội. Nó không dưới một lần bị hút vào lốc xoáy và bị mất điều khiển lao đi chỗ khác. Nhưng lần nào, nó cũng thoát khỏi cảnh khốn cùng. Sau đó, luồng sáng màu xanh lam ngày càng đậm đặc, chiếc máy bay tăng tốc hướng về phía tôi.

Viễn mắt tôi nhòe đi, mọi tiếng động, mọi nỗi hoảng sợ tựa hồ tan biến trong giây lát. Trong mắt tôi chỉ còn lại chiếc máy bay mỗi lúc một gần. Tôi dường như có thể nhìn thấy thân hình cao lớn ở đằng sau tấm kính đầu máy bay, nhìn thấy gương mặt tuấn tú, đôi mắt đen sâu thẳm của anh. Môi anh hơi động đậy, anh đang mấp máy gọi tên tôi: Hoa Dao.

Mọi tế bào trên toàn thân tôi phẳng phất sống lại, luồng sáng trắng xung quanh người tôi càng chói lọi. Nhưng có lẽ do tôi vẫn chưa biết cách khống chế và điều khiển sức mạnh, tôi vẫn tiếp tục nghiêng ngả và rơi xuống dưới, cách Mục Huyền mỗi lúc một xa.

Máy bay của Mục Huyền chao lượn, anh lại bay theo tôi.

Hàng tinh vẫn đang bùng nổ, hành tinh vẫn đang gầm gào. Sức mạnh của tôi hết sức hỗn loạn nên hai chúng tôi như chiếc lá bị sóng lớn xô đẩy, lúc gần lúc xa. Nhưng dù cách bao xa, chiếc máy bay chiến đấu được bao bọc bởi luồng sáng xanh lam đó vẫn cứ bám theo tôi.

Từng giọt nước mắt chảy xuống, tan biến trong luồng sáng trắng. Trong lòng tôi đột nhiên bình tĩnh lạ thường, ấm áp vô cùng. Tôi không còn cảm thấy sợ hãi. Dù trời đất điên đảo, Mục Huyền của tôi, người đàn ông tôi yêu vẫn đáp gió xuyên mây, theo sát tôi, bảo vệ tôi, ở bên cạnh tôi không chia lìa.

Chúng tộc thời gian hay nỗi đe dọa gì đó...tất cả đều trở nên không quan trọng. Trời đất chỉ còn lại tôi và anh.

Tôi chưa bao giờ muốn xích lại gần anh, muốn ngã vào vòng tay anh như lúc này.

Thế nhưng đúng lúc đó, tôi đột nhiên nhìn thấy lốc xoáy ở phía trước bị một bóng đen cực lớn bao phủ. Gương mặt Mục Huyền dường như cũng vô cùng kinh ngạc. Sau đó, hàng loạt dãy núi cao ở đằng sau lốc xoáy đổ sụp về phía chúng tôi như một phản ứng dây chuyền.

***

Tôi không rõ tôi bất tỉnh trong bao lâu.

Lúc tỉnh dậy, tôi phát hiện mặt mũi mồm miệng đầy đất cát, sặc đến mức tôi ho khù khụ. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng khóc và tiếng kêu gào nức nở.

Tôi vẫn còn sống.

Nhận thức này khiến tôi vui mừng khôn xiết. Tôi nhanh chóng đứng dậy, không khỏi kinh ngạc khi bắt gặp cảnh đồ nát thê lương trước mặt. Tôi đứng trên một con đường dài hỗn loạn, nhà cửa sụp đổ đã chôn vùi mặt đường, rất nhiều người nằm trong đồng gạch đá, không rõ sống chết. Một số người quỳ ở trước những tòa nhà sụp đổ, gào khóc lớn tiếng hoặc nghẹn ngào.

Tôi phóng tầm mắt về phía xa xa, cả Đế đô phẳng phất như địa ngục trần gian.

Trên không trung, thông qua lớp mây đen dày đặc, tôi lơ mơ nhìn thấy hàng tinh nở to gấp đôi bình thường. Nó đỏ đến mức có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Lòng tôi nặng trĩu. Hàng tinh quá dị thường, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Mục Huyền đâu rồi? Anh đang ở đâu?

Đầu tôi hơi vầng vát, tôi lao đảo đi về phía trước. Không một ai chú ý đến tôi. Tôi từ từ hồi tưởng lại ấn tượng cuối cùng trước khi tôi bị ngắt đi. Lúc đó

trời mây điên đảo, tôi nhìn thấy một luồng sáng màu lam nhạt giúp tôi né tránh lối xoáy ở phía sau. Tôi cũng được luồng sáng trắng bao bọc. Dưới sự bảo vệ của hai luồng sáng, tôi vẫn bị lối xoáy cực mạnh quăng người đi xa. Còn phương hướng Mục Huyền rơi xuống là...

Ở phía trước!

Tôi ngẩng đầu quan sát bầu trời u ám, bất chợt nhìn thấy một cột sáng màu lam nhạt, từ mặt đất phóng thẳng lên tầng mây trên cao.

Đó là Mục Huyền! Anh đang báo hiệu cho tôi biết vị trí của anh!

Tôi lập tức chạy về phương hướng xuất hiện cột sáng đó.

Mới chạy vài bước, đầu óc tôi vụt qua một ý nghĩ. Tôi lặng lẽ tích tụ sức mạnh, giơ tay phải lên cao. Một luồng sáng trắng phóng lên bầu trời. Chỉ có điều, so với ánh sáng xanh lam, luồng sáng của tôi rất yếu ớt. Nhưng tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng, dường như có một sức mạnh nào đó tôi vẫn chưa thể vận dụng.

Liệu Mục Huyền có phát hiện ra tôi không?

Tôi tiếp tục chạy về phía trước.

Ai ngờ mới chạy một đoạn, có mấy người xông ra chặn tôi lại. Đó là mấy thanh niên trẻ tuổi, quần áo đầy đất cát, thần sắc tiêu tụy.

"Cô có Sức mạnh tinh thần?" Một người hét lên: "Mau theo chúng tôi đi cứu người!"

Tôi ngây ra.

Một người khác chỉ tay về đằng sau, nơi đó là ngôi trường tiểu học Đê đô, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại cánh cổng. Tôi lại đưa mắt về cột sáng xanh lam. Ánh sáng đó dần biến mất, Mục Huyền nhất định đang đi tìm tôi.

Tôi quyết định tới trường tiểu học Đê đô rồi báo hiệu cho anh biết sau.

"Được, các anh dẫn tôi đi." Tôi nói: "Nhưng tôi...không xác định tôi có khả năng cứu người hay không?"

***

Tôi chạy theo bọn họ đến trường tiểu học Đê đô. Cảnh tượng trước mắt thê thảm vô cùng, ngôi trường đẹp đẽ ngày nào đã biến thành đồng đồ nát. Khung tòa nhà cao tầng bằng kim loại cứng màu vàng cũng bị méo mó không thành hình.

Rất nhiều người đứng hoặc quỳ trước đồng hoang tàn, gào khóc nức nở. Phía trước có hai người đàn ông tóc vàng trẻ tuổi đứng bên cạnh một tòa nhà bị sụp đổ. Bọn họ bất động vài giây, một luồng sáng xanh lam bao trùm toàn thân bọn họ. Tôi quan sát kỹ lưỡng, mới phát giác bọn họ dùng Sức mạnh tinh thần di chuyển gạch vỡ và bức tường đồ nát lên cao để cứu người bị chôn vùi ở bên dưới. Chỉ là ngôi trường rất rộng lớn, nỗ lực của bọn họ như muối bỏ bể.

"Nhanh lên! Xin cô mau đi cứu người!" Một người hét lớn: "Bên đó là tòa nhà chính, chôn vùi nhiều trẻ em nhất."

Tôi gật đầu, chạy về tòa nhà đồ nát rồi đứng im, lặng lẽ tích tụ sức mạnh. Luồng sáng màu trắng chói mắt tỏa ra từ đầu ngón tay của tôi. Tôi cảm thấy nhiều người lập tức ngừng than khóc, ngoảnh đầu về phía tôi.

Tôi không biết làm thế nào để điều khiển Sức mạnh tinh thần, tôi chỉ còn cách dùng động tác biểu đạt ý đồ.

Tôi giơ hai tay về phía trước mặt, từ từ nâng lên cao.

Đã có hiệu quả!

Một tiếng động từ phía trước truyền tới. Tiếp theo, những viên gạch vụn, mảnh kim loại, thậm chí bàn ghế từ từ bay lên không trung ngay trước mắt tôi. Chúng giống một dòng thác tạp loạn dần được hình thành.

Chúng bay mỗi lúc một cao.

Đúng lúc này, người đầu tiên từ dưới đồng đồ nát bay lên. Đó là một bé gái gầy yếu, trán dính đầy máu, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết. Người trên mặt đất lập tức vỗ tay hoan hô. Sau đó có người chạy đến bế thốc cô bé đi. Chứng kiến cảnh này, tôi cũng không khỏi xúc động.

Rồi đứa trẻ thứ hai, thứ ba, thứ tư...Ngày càng nhiều trẻ em được cứu thoát, có bé vẫn còn tỉnh táo, vừa bay lên mặt đất liền khóc nức nở. Bố mẹ ở bên cạnh lập tức lao đến ôm em.

Người dân ở xung quanh tôi ngày càng xúc động, có người hét lớn: "Cô gái, làm tốt lắm! Sức mạnh tinh thần vạn tuế!" Có người khóc ở sau lưng tôi: "Cám ơn cô! Cám ơn cô đã cứu con tôi."

Khóe mắt tôi ngân ngấn nước.

Thế nhưng, hai cánh tay đang điều khiển Sức mạnh tinh thần của tôi bắt đầu tê liệt, hai chân cũng bắt đầu run rẩy. Tôi không biết bản thân có thể kiên trì bao lâu, nhưng bên dưới vẫn còn nhiều trẻ em bị chôn sống.

Tôi nghĩ tôi nên dừng lại, đội cứu hộ không trung của Đế quốc chắc cũng sắp đến đây. Nhưng đằng sau tôi có bao nhiêu người đang lăm bằm cầu nguyện và cầu xin tôi, cầu xin tôi tiếp tục tìm kiếm con cái họ, bởi vì chỉ chậm trễ một phút là bọn trẻ có thể mất mạng.

Tôi vẫn đang cố gắng hết sức, trẻ em tiếp tục được cứu thoát. Nhưng tầm mắt tôi đã bắt đầu tối đen, trán rịn đầy mồ hôi. Người đàn ông trẻ tuổi ở bên cạnh phát hiện ra điều bất thường, quan tâm hỏi nhỏ: "Cô vẫn ổn đấy chứ? Sắc mặt cô có vẻ rất tệ."

Tôi cảm thấy lồng ngực cuộn trào, miễn cưỡng trả lời: "Anh...anh bảo mọi người tránh ra, tôi có khả năng...không thể kiên trì lâu hơn."

Người đàn ông ngậy ra rồi lập tức hét lớn: "Mau tránh ra, cô ấy hết sức rồi! Mau tránh ra!" Anh ta vừa dứt lời, liền có người kêu gào: "Không, xin hãy cứu con tôi, nó vẫn còn ở bên dưới! Xin đừng bỏ cuộc!"

"Không được...Tôi..." Hai chân tôi mềm nhũn, không thể chống đỡ toàn thân, tôi liền khụy xuống đất. Người ở xung quanh tôi thét lên kinh hãi. Tôi ngẩng đầu, liền nhìn thấy "dòng thác" gạch đá, kim loại rơi xuống.

"Á....." Mọi người ở xung quanh hét lớn.

Nhưng dòng gạch đá đột nhiên dừng lại.

Toàn thân tôi chấn động, tôi ngẩng đầu, chỉ thấy một luồng sáng màu xanh lam bao trùm khắp không gian. Lúc này, tôi cảm thấy mặt đất và không khí rung chuyển. Sau đó, mọi tòa nhà đổ nát và vô số đứa trẻ đồng thời bay lên không trung.

Toàn bộ trường tiểu học Đế đô rời khỏi mặt đất. Tất cả mọi thứ trên mặt đất đều bay lên. Tôi ngây người trước cảnh tượng kỳ lạ và hoành tráng này. Tôi nghe thấy mọi người ở xung quanh hít thở mạnh.

Một lúc sau, tiếng hoan hô vang dội đất trời, vô số người vừa khóc vừa chạy đến bên những đứa trẻ vẫn còn lơ lửng trên không trung. Bọn trẻ cũng khóc nức nở.

Tôi trào nước mắt, quay đầu về phía sau, nhìn thấy Mục Huyền đứng cách tôi hơn mười mét.

Anh không nhìn tôi, sắc mặt thanh tú và nhợt nhạt của anh rất căng thẳng, ánh mắt sắc bén dõi lên không trung. Anh vẫn đang dùng Sức mạnh tinh thần cứu người. Luồng sáng màu xanh lam vẫn bao trùm toàn thân anh, khiến anh giống một thể phát sáng huy hoàng.

Tôi từ từ đứng dậy, tiến lại gần Mục Huyền. Còn cách anh ba mét, tôi vô ý thức dừng bước, ngây người nhìn anh.

Đống gạch vụn vẫn lơ lửng trên cao, trẻ em bị chôn vùi dưới mặt đất vẫn không ngừng được cứu thoát. Mục Huyền vẫn ngẩng mặt lên trời, nhưng anh từ từ giang hai tay về phía tôi.

"Lại đây." Thanh âm của anh hơi khàn khàn.

Nước mắt chảy giàn giụa, tôi lập tức lao vào lòng anh. Anh thu cánh tay, ôm chặt tôi trong lòng anh.

Tôi vùi mặt vào lồng ngực Mục Huyền, nước mắt làm ướt áo anh. Tôi nghẹn ngào không thể thốt ra lời. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng hò reo vang dội. Mục Huyền ôm tôi quay người rồi khỏi trường tiểu học Đế đô.

***

Vừa đi vài bước, chúng tôi liền bay lên cao. Dựa vào tàn dư của những tòa kiến trúc, tôi nhận ra, chúng tôi đang bay về ngôi biệt thự của Mục Huyền.

Trên không trung lúc này cũng xuất hiện vô số chiếc máy bay chiến đấu, tôi biết đó là đội cứu nạn. Tôi cúi đầu, nhiều nơi ở bên dưới, không biết đội cứu nạn dùng phương tiện gì nhấc cả đồng đồ nát lên cao, cứu những người bị chôn vùi dưới đồng đồ nát, giống Sức mạnh tinh thần của chúng tôi.

Khi ngẩng đầu, tôi phát hiện hàng tinh càng đỏ hơn và sáng hơn.

Tôi hỏi nhỏ: "Thảm họa này rốt cuộc là thế nào?"

Trên đầu vang lên thanh âm trầm thấp của Mục Huyền: "Mấy tháng gần đây, vết đen hàng tinh hoạt động liên tục, bên quân đội đã tăng cấp phòng ngự theo quy định. Nhưng hôm nay, vết đen bùng phát đến mức kinh hồn, phá hủy phần lớn hệ thống phòng ngự của Đế quốc." Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Hàng tinh biến thành hồng cự tinh là chuyện xảy ra sau mấy chục vạn năm. Nếu hiện tượng này diễn ra trước thời hạn, vậy thì thảm họa của ngày hôm nay chỉ là điềm báo trước và là bước khởi đầu."

Lòng tôi chùng xuống. Tôi chợt nhớ tới câu trong bài diễn văn của Mạc Lâm tại hôn lễ của chúng tôi: "Tuổi thọ của hàng tinh chấm dứt, nó biến thành hồng cự tinh, nuốt trọn hành tinh..."

Tôi ngẩng đầu, đối diện gương mặt thanh lạnh của Mục Huyền.

Anh cũng đang nhìn tôi, ánh mắt sâu hun hút.

"Vừa rồi em làm rất tốt." Mục Huyền nói nhỏ.

Nhớ tới cảnh anh đứng sau lưng tôi giúp tôi nâng tòa nhà đổ nát, cùng tôi cứu những đứa trẻ, vậy mà anh còn muốn ôm tôi, trong lòng tôi trở nên ấm áp vô cùng.

Tình cảm của Mục Huyền đối với tôi không hề thay đổi.

Chỉ là...anh cũng đã thấy rõ sức mạnh của tôi, không biết anh nghĩ gì?

"Em.."

"Em.."

Chúng tôi đồng thời mở miệng, đồng thời im bật. Mục Huyền nhìn tôi, ánh mắt vô cùng ôn hòa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Em không cố ý giết người." Tôi mở miệng, thanh âm hơi gấp gáp: "Lúc đó, bọn họ nổ súng vào em, em chỉ muốn bảo vệ bản thân. Ánh sáng trắng đó...đã giết bọn họ. Em cũng không biết tại sao lại người em lại tỏa ra luồng sáng."

Đây là chuyện tôi muốn giải thích với anh nhất.

Bàn tay đang ôm eo tôi siết chặt, chặt đến mức tôi không thở nổi.

"Anh hiểu." Mục Huyền nói nhỏ.

Lòng tôi chấn động. Bao nỗi chua xót, tủi thân, ngọt ngào, đau khổ vì câu nói của anh cùng một lúc dội vào lòng tôi.

Anh hiểu.

Tuy chỉ là hai từ đơn giản, nhưng tôi hiểu ý anh.

Anh biết tôi vì bất đắc dĩ, biết tôi không có ác ý. Anh hiểu nỗi sợ hãi và uất ức của tôi.

Anh tin tôi, không một chút do dự.

Tôi ôm chặt thắt lưng Mục Huyền, nghẹn ngào không thốt ra lời. Thân thể ấm áp của anh là niềm an ủi duy nhất đối với tôi.

"Xin lỗi em, anh đã tin lầm phụ thân." Mục Huyền lên tiếng, thanh âm hơi sắc lạnh: "Phụ thân nói sẽ thả em."

Trong lòng tôi nhói đau. Hóa ra hoàng đế lừa cả anh, chỉ vì muốn đuổi cùng giết tận tôi.

Có điều...

"Phải làm thế nào bây giờ?" Tôi cất giọng khàn đặc: "Hoàng đế bệ hạ không tin em, em lại có sức mạnh kỳ quái. Anh phải làm thế nào? Anh..."

Mục Huyền giờ tay nâng cằm tôi, ánh mắt anh vừa sâu thẳm vừa dịu dàng, giọng nói trầm ổn kiên định: "Em đừng lo lắng nhiều quá. Chúng ta sẽ cùng bỏ đi."

Tim tôi run lên: "Bỏ đi?"

"Chúng ta đi trái đất, Sfutan hay hành tinh khác cũng được. Dải ngân hà lớn như vậy, kiểu gì cũng có chốn dung thân."

Tôi không ngờ Mục Huyền lại có quyết định này. Trong lòng tôi nổi lên niềm vui khôn xiết. Làm vậy đương nhiên là tốt nhất. Tôi không cần đối diện với sự nghi ngờ hăm hại của Đế quốc, tôi cũng không sợ có người thao túng trong bóng tối, lợi dụng tôi gây nguy hại đến Đế quốc. Chúng tôi sẽ bỏ đi thật xa, chỉ có hai chúng tôi..

Lúc này, Mục Huyền dỗi mắt xuống mặt đất: "Hiện tại...em phải đợi anh một thời gian. Nhưng anh tuyệt đối không để chuyện ngày hôm nay tái diễn một lần nữa."

Tôi gạt mình. Ý của Mục Huyền là, anh đã quyết định cùng tôi bỏ đi? Chỉ là bây giờ tai họa đang diễn ra, anh không thể khoanh tay đứng nhìn, vì vậy anh bảo tôi đợi anh một thời gian?

Tôi gạt đầu, trong lòng hết sức cảm động. Tâm trạng vốn rối bời trở nên bình ổn trong giây lát.

Đúng vậy, tôi còn lo lắng và sợ hãi điều gì? Dù phải lưu lạc trong vũ trụ đến thiên trường địa cửu nhưng chỉ cần được ở cùng anh, tôi cũng cảm thấy mãn nguyện.

Nhưng anh là tổng chỉ huy của quân đội, bỏ đi như vậy, liệu anh có cam lòng?

"...Một khi anh rời khỏi Stan, hạm đội sẽ ra sao?"

"Đâu phải lúc nào cũng nổ ra chiến tranh. Lúc Đế quốc cần, anh có thể trở về."

Tôi nhẹ lòng. Đây là biện pháp vẹn toàn cả đôi bên, vì dù sao Đế quốc cũng cần thực lực của Mục Huyền.

Có điều...

Tôi ngược nhìn Mục Huyền, trong lòng hết sức khẩn trương. Sau đó, tôi chậm rãi mở miệng: "Nếu chúng ta bỏ đi, anh không sợ gặp nguy hiểm, không sợ em...mất kiểm soát rồi giết anh hay sao?"

Mục Huyền cúi xuống nhìn tôi, thần sắc rất bình thản.

"Anh không sợ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Chúng tôi chậm chậm đáp xuống thảm cỏ trước nhà.

Ngôi biệt thự rất yên tĩnh, hai ngôi nhà nhỏ màu trắng ở bên cạnh gian chính của chúng tôi đã bị sụp đổ. Đội người máy cảnh vệ đang dọn dẹp đất đá. Nhìn thấy chúng tôi, bọn họ trầm mặc hành lễ.

Ngôi nhà chính xem ra vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có bức tường trắng ở bên ngoài loang lổ vết đen. Mục Huyền dắt tay tôi đẩy cửa đi vào trong. Tôi vừa ngẩng đầu liền bắt gặp Mạc Lâm và Mạc Phổ đứng trước bàn làm việc. Một người cầm máy liên lạc, một người đang lật giờ bản đồ vệ tinh mặt đất. Cả hai đồng thời quay đầu về phía chúng tôi, reo lên: "Ngài chỉ huy! Vương phi!"

Mạc Phổ và Mạc Lâm kẻ trước người sau chạy về phía chúng tôi. Mạc Lâm đến trước mặt tôi, mở to mắt, mím môi sục sục mà chẳng nói một lời.

Mạc Phổ đứng sau lưng Mạc Lâm, cất giọng đầy xúc động: "Vương phi không sao, tốt quá."

Viên mắt tôi cay cay: "Mạc Lâm...Mạc Phổ..."

Tôi rời khỏi vòng tay Mục Huyền, giờ tay ôm Mạc Lâm.

"Hức hức...tôi tưởng vương phi chết rồi..." Mạc Lâm nghẹn ngào. Tôi cũng vừa khóc vừa trả lời: "Tôi cũng tưởng tôi chết rồi..."

Hai chúng tôi ôm nhau khóc lóc một lúc, Mạc Lâm đột nhiên đỡ người. Anh ta lập tức buông tay khỏi người tôi, đứng thẳng, len lén liếc Mục Huyền. Bộ dạng của anh ta như gặp kẻ thù không đội trời chung.

Tôi chợt hiểu ra, không nhịn được cười. Mạc Phổ cũng ngoác miệng cười. Eo bị siết chặt, Mục Huyền lại kéo tôi vào lòng. Trong đôi mắt đen của anh thấp thoáng ý cười nhàn nhạt, cũng ẩn hiện một nỗi đau.

"Không được cho ai biết vương phi đã trở về." Mục Huyền nghiêm giọng.

"Vâng ạ." Mạc Lâm và Mạc Phổ đồng thời cất giọng nghiêm túc.

Tôi trầm mặc không lên tiếng.

***

Bây giờ là giữa trưa, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chói chang đến mức tan chảy cả mặt đất. Tôi thậm chí nhìn thấy bãi cỏ chuyển sang màu vàng. Trong khi ở phía xa xa lơ lơ có tiếng khóc, tiếng kêu gào. Máy bay cứu hộ không ngừng bay qua đầu chúng tôi.

"Em hãy ở trong nhà đừng ra ngoài." Thanh âm quen thuộc vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu. Mục Huyền vừa tắm rửa qua loa và ăn một chút đồ. Anh đã thay bộ quần phục mới.

"Anh phải đi ngay à?" Tôi hỏi.

Anh gật đầu.

Tôi biết Mục Huyền chắc chắn đi tham gia cứu nạn, nhưng bất gặp gương mặt nhợt nhạt của anh, tôi chưa bao giờ cảm thấy không đành lòng như lúc này.

"Vậy...khi nào anh mới trở về?"

Mục Huyền hơi ngầy người, giờ tay kéo tôi vào lòng.

"Đến tối." Mục Huyền từ từ cúi xuống hôn tôi.

Đây là một nụ hôn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ.

Hai tay anh nâng mặt tôi, môi lưỡi khô hanh nhẹ nhàng liếm môi tôi, phảng phất không mang theo dục vọng mà chỉ là một sự an ủi. Sau đó anh nói khẽ: "Hoa Dao...chúng ta sẽ không xa nhau."

Một câu giống như nói với tôi, cũng giống nói với chính bản thân anh.

Trước khi rời khỏi nhà, tôi nghe Mục Huyền hỏi Mạc Phở: "Đã đến chưa?"

Mạc Phở trả lời: "Hạm đội ba đã tới gần tới quỹ đạo. Hạm đội năm đang ở trên không trung Đế đô. Hạm đội bảy ở lại Vùng đất hoang vu."

"Lập tức tham gia cứu viện." Ngay một giây, Mục Huyền nói tiếp: "Ra lệnh hạm đội năm tiếp quản công tác bảo vệ Đế đô."

"...Vâng ạ."

Tôi gạt mình. Mục Huyền quay đầu nhìn tôi bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó, rồi anh sai bước đi ra ngoài.

Căn nhà trở nên vắng lặng, sự huyền ảo ở bên ngoài bỗng chốc xa xôi. Nghĩ đến chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, tâm trạng của tôi rối bời.

Còn Sức mạnh tinh thần đột nhiên xuất hiện một cách hết sức kỳ lạ nữa.

Ngắm tia sáng màu trắng tinh khiết tỏa ra từ đầu ngón tay, trong lòng tôi càng bất an.

Bất kể kẻ nào đưa tôi đến bên Mục Huyền, vào giây phút này, tôi vô cùng oán hận chúng. Mục Huyền là người đàn ông tuyệt vời. Bọn chúng rắp tâm hãm hại Mục Huyền, chứng tỏ bọn chúng không phải là người tốt. Nếu tôi là một thành phần của chúng, thân phận của tôi sẽ đối lập với Mục Huyền, điều này khiến tôi không khỏi chán ghét bản thân.

Cho dù chúng là ai đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đứng về phía Mục Huyền. Nếu chúng gây tổn hại đến Mục Huyền, tôi sẽ dùng Sức mạnh tinh thần để đối phó chúng.

Có điều...

Lâm Lạc từng nói, kỹ thuật tiên tiến của Stan cũng không tìm ra thủ đoạn của bọn chúng. Ngộ nhờ chúng dùng cách nào đó khống chế tôi thì phải làm sao? Mục Huyền nói không sợ. Anh có lẽ tràn đầy sự tự tin, nhưng cũng có thể chỉ nói vậy để tôi yên lòng. Nhưng điều này luôn là một mầm mống đáng sợ.

Nghĩ đến chuyện một ngày nào đó sau khi tỉnh giấc, chứng kiến Mục Huyền toàn thân đầy máu nằm bất động, trong khi hai tay tôi dính máu tươi của anh, tim tôi như bị bóp nghẹt.

"Tôi có thể vào trong không?" Thanh âm dè dặt của Mạc Lâm vang lên ở cửa, cái đầu tròn xoe của anh ta thò vào.

Tôi không nhịn được cười.

Trong khoảng thời gian mù mịt này, Mạc Lâm là một nguồn sáng của tôi.

Anh ta cầm đĩa thức ăn nóng hổi ngồi xuống, nhưng tôi không có khẩu vị.

"Mạc Lâm." Tôi lên tiếng: "Có cách nào lắp chương trình khống chế vào con người không?"

Anh ta ngây ra: "Vương phi nói gì cơ?"

Tôi im lặng trong giây lát mới mở miệng: "Tôi sợ bị người khác khống chế, gây tổn thương đến Mục Huyền. Anh có thể lập cho tôi một chương trình kiểm tra giám sát, ngộ nhỡ tôi có hành động bất thường, anh sẽ kịp thời ngăn cản tôi."

Mạc Lâm mở to mắt: "Vương phi có biết cô đang nói gì không? Cải tạo một vật thể sống là phạm pháp. Hơn nữa, Stan cũng chưa có kỹ thuật này."

Tôi ừ ừ không lên tiếng.

Mạc Lâm chọc ngón tay vào cánh tay tôi: "Vương phi đừng lo."

Tôi vẫn lặng thinh.

Anh ta nói nhỏ: "Tôi sẽ làm chương trình giám sát của vương phi. Nếu cô có gì bất thường, tôi sẽ lập tức báo cáo với ngài chỉ huy, được không?"

Tôi bị anh ta chọc cười, xoa cái đầu trọc lóc của anh ta: "Anh không sợ tôi à?"

Mạc Lâm lắc đầu, bĩu môi. Sau đó, anh chợt nghĩ đến điều gì đó, cất giọng hưng phấn: "Nữ chủ nhân! Khi nào thảm họa kết thúc, cô hãy đưa tôi xuyên không!"

Tôi phì cười: "Tôi đâu có biết trò đó."

Có Mạc Lâm ở bên cạnh, ban ngày không đến nỗi vô vị. Khi tinh tú xuất hiện trên bầu trời, tôi nghe thấy bên ngoài bức tường cao có tiếng rầm rì khe khẽ.

"Là gì vậy?" Tôi hỏi.

"Những người dân bị mất người thân trong thảm họa này." Mạc Lâm giải thích: "Bọn họ cầu xin thần quang phù hộ, cầu nguyện thảm họa sớm kết thúc."

Tôi đi ra ngoài ban công lộ thiên của ngôi biệt thự. Con đường phía trước đã được dọn dẹp sạch sẽ, mười mấy người dân đang quỳ trên mặt đất, trước mặt bọn họ là ngọn đuốc sáng. Bọn họ đều khấu đầu bái lạy.

"Nặc Nhĩ điện hạ, xin hãy cứu Stan." Một người nói lớn tiếng.

"Vua Quang Huy, trời ban thần quang!" Có người hét lên. (Quang Huy: ánh sáng chói lọi. Kể từ lúc này, người Stan đã gọi Mục Huyền là vua Quang Huy, vua của ánh sáng)

Tôi ngăn người: "Vua Quang Huy?"

Mạc Lâm nói: "Sau đám cưới của vương phi, có người đặt cho ngài chỉ huy danh xưng này. Bây giờ ngài ấy là tín ngưỡng của vô số người Stan."

Tôi trầm mặc trong giây lát: "Hãy bật tắt cả các ngọn đèn."

"Hả?"

Tôi đưa mắt ra ngoài đường, bên dưới ngày càng có nhiều người dân tụ tập: "Để bọn họ có thể nhìn thấy tín ngưỡng của bọn họ."

Mục Huyền mãi đến khi trời gần sáng mới quay về. Anh dường như sử dụng nhiều sức mạnh tinh thần, mệt mỏi đến độ ôm tôi chìm vào giấc ngủ ngay lập tức. Đến khi tôi tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn, Mục Huyền không thấy bóng dáng.

Nửa tháng sau đó, ngày nào cũng như ngày nào, Mục Huyền chỉ vội vội vàng vàng về nhà cùng tôi ăn bữa cơm hay ôm tôi nằm nghỉ một lúc. Tuy anh không nói ra, nhưng sắc mặt anh lúc nào cũng nhợt nhạt và mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường là ngủ ngay. Có lúc, dù chỉ được ngủ vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi, anh vẫn mơ màng màng dè tôi xuống dưới thân muốn ái ân, khiến tôi vừa buồn cười vừa xót xa. Bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì, anh vẫn là Mục Huyền của tôi, chưa từng thay đổi.

Trải qua nửa tháng cứu nạn, Đế đô cuối cùng cũng khôi phục trật tự bình thường. Các hành tinh lân cận trên dải ngân hà chuyển nhiều đồ cứu trợ tới Stan.

Thời gian này, không ai đến tìm tôi. Có lẽ bọn họ tưởng tôi đã chết trong thảm họa. Cũng có thể Mục Huyền đã trở mặt với bọn họ. Mục Huyền không nói, tôi cũng không mở miệng hỏi.

Trong khi đó, tôi dần dần cảm thấy, sức mạnh tinh thần trong cơ thể tôi ngày càng trôi chảy và thành thực. Thình thoảng, tôi thử điều khiển luồng sáng từ mười đầu ngón tay, Mạc Lâm đứng bên cạnh há hốc mồm, khen ngợi không kém ngài chỉ huy là bao.

Nhưng tôi không hề cảm thấy vui mừng, trong lòng ngược lại tràn ngập nỗi lo lắng và bất an.

Ngày hôm nay Mục Huyền về từ sớm. Tôi hỏi: "Anh còn phải đi nữa không?"

Cả người anh dính đầy bụi đất, gương mặt trắng ngần cũng nhem nhuốc. Anh mỉm cười nói: "Anh không đi nữa."

Buổi tối, tôi nằm trong lòng Mục Huyền, ngắm bầu trời ngoài cửa sổ. Kể từ lúc hằng tinh biến đổi, bầu trời ban đêm cũng nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, trông rất kỳ quái.

Mục Huyền đang nhắm nài hôn sau lưng tôi.

"Thời tiết mỗi lúc một lạnh." Tôi kéo chăn, trùm kín lên tận cổ.

"Ồ." Mục Huyền chui cả người vào trong chăn, thanh âm của anh buồn buồn: "Một tháng sau sẽ được cải thiện."

"Một tháng?"

Môi lưỡi anh dừng lại, giọng nói trầm thấp truyền tới: "*Kế hoạch hồi sinh tinh cầu* đã được quyết định, một tháng sau sẽ thực thi."

Tôi ngán người.

Những ngày này, truyền hình liên tục đưa tin hằng tinh đã bước vào chu kỳ biến thành hồng cự tinh. Thảm họa ngày hôm đó chỉ là bước khởi đầu như Mục Huyền dự đoán. Có điều, tin tức cũng nhấn mạnh, quá trình biến thành hồng cự tinh rất dài, đủ để toàn bộ người dân di chuyển sang hành tinh khác, dân chúng không cần lo lắng hoảng sợ.

Nhưng thời tiết mỗi lúc một lạnh. Bây giờ rõ ràng là đầu thu, mà nhiệt độ xuống thấp như giữa mùa đông. Theo lời giải thích của chính quyền, việc hằng tinh biến thành hồng cự tinh khiến nhiệt độ từ từ giảm xuống, là hiện tượng rất bình thường.

Vậy "kế hoạch hồi sinh tinh cầu" mà Mục Huyền nhắc tới có tác dụng gì?

Mục Huyền giải thích: "Tình hình tệ hơn những gì tin tức đưa ra. Quá trình biến thành hồng cự tinh khiến nhiệt độ ngày càng giảm thấp. Chỉ hai tháng nữa, con người ở bên ngoài sẽ bị đông thành đá. Hành tinh Stan cũng sẽ ngừng tự quay quanh trục trong vài tháng."

"Hả?" Tôi giật mình kinh ngạc: "Vậy phải làm thế nào?"

Mục Huyền chau mày, xoay người tôi lại, ôm tôi vào lòng: "Tai họa này xảy ra rất đột ngột, khiến nhiều nguồn tài nguyên, năng lượng và máy móc bị hủy hoại, một nửa Đế quốc đã bị tê liệt. Nếu chuyển sang hành tinh khác, chúng ta không thể di chuyển mấy tỷ người dân Đế quốc trong thời gian ngắn. Hơn nữa, chúng ta cũng không thể tìm ra hành tinh thích hợp chứa nhiều người như vậy. Nếu dân chúng phân tán tới các hành tinh và quốc gia khác, đế quốc Stan sẽ không còn tồn tại."

Tôi gật đầu, chắc chắn người dân Stan cũng không hy vọng rơi vào cảnh ly tán và mất nước.

"Em nghe Mạc Phổ nói, viện khoa học từ lâu đã có phương án khẩn cấp để đối phó với hồng cự tinh. Kế hoạch hồi sinh mà anh nhắc đến là phương án này phải không?" Tôi hỏi.

Mục Huyền ngược nhìn bầu trời, chậm rãi trả lời: "Đúng vậy. Viện khoa học đã bỏ ra chi phí cực lớn, chế tạo một thiết bị tác động ngoại lực vào tâm tinh cầu. Thiết bị này rất lớn và kiên cố, không bị hồng hộc bởi vụ thảm họa."

Lý luận của bọn họ là thông qua việc tác động đến tâm tinh cầu, tạo ra một lực cho hành tinh Stan, đẩy nó khỏi quỹ đạo vốn có và kéo nó tới một quỹ đạo gần hằng tinh hơn. Tuy việc này khiến bầu khí quyển không ổn định, nhưng ít nhất chúng ta có thêm thời gian mười mấy năm."

Tôi ngán người lắng nghe. Dùng ngoại lực tác động vào tâm tinh cầu, khiến hành tinh Stan thay đổi quỹ đạo? Kéo nó lại gần hằng tinh để lấy hơi ấm? Kế hoạch này quả là điên rồ.

"Liệu có cảm chắc không?" Tôi hơi căng thẳng.

Mục Huyền gật đầu: "Viện khoa học đã tính toán chuẩn xác và từng thí nghiệm nhiều lần, cảm chắc tới 70%. Hơn nữa, dù không thành công trong việc tác động tới tâm tinh cầu, tình hình cũng không đến nỗi tệ như bây giờ."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thế thì tốt quá.

Lúc này, Mục Huyền nói nhỏ bên tai tôi: "Anh cũng sẽ tham gia vào kế hoạch này."

"Dùng Sức mạnh tinh thần của anh?"

Mục Huyền gật đầu: "Trên bề mặt tinh cầu, chỉ có mạch của "Dục" (ngọc thạch) là nối liền với tâm tinh cầu. Mà trong tất cả các loại năng lượng, chỉ "Sức mạnh tinh thần" mới có thể trực tiếp tác động vào "Dục".

Tôi lập tức hiểu ra vấn đề: "Vì vậy, "Sức mạnh tinh thần" là cầu nối để thiết bị đó tác động tới tâm tinh cầu?"

"Đúng vậy. Tất cả những người có "Sức mạnh tinh thần" ở Đế quốc đã được triệu tập. Bọn họ sẽ tụ tập ở Đế đô ngày hôm đó, lợi dụng "Sức mạnh tinh thần" giúp thiết bị của Viện khoa học sản sinh ra lực đẩy, truyền tới tâm tinh cầu, giúp hành tinh Stan lại chuyển động và đổi quỹ đạo."

Sử dụng Sức mạnh tinh thần và khoa học kỹ thuật để giúp hành tinh Stan chuyển động và đổi quỹ đạo.

Kế hoạch này có vẻ xa vời nhưng đủ khiến thần trí con người phấn chấn. Tôi ôm cánh tay Mục Huyền, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh Sức mạnh tinh thần của anh xuyên qua hành tinh Stan.

"Hôm đó, hạm đội của anh sẽ đổ trên bầu trời Đế đô, em có thể lên phi thuyền theo dõi cả quá trình." Anh cất giọng dịu dàng.

Tôi nhướng mắt nhìn anh. Trong đôi mắt đen trong veo của anh vụt qua một tia kiêu ngạo.

Anh hy vọng tôi đi xem...xem anh cứu cả tinh cầu?

Tôi mỉm cười gật đầu. Chợt nhớ ra một chuyện, tôi ngập ngừng hỏi: "Khoan đã, "Dục" mà anh nhắc tới, có phải là ngọn núi ngọc thạch trong hoàng cung hay không?"

Đỉnh núi khắc tượng bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ xấu xí?

Gương mặt trắng ngần của Mục Huyền ẩn hiện ý cười: "Vị trí của anh là ở chỗ đó."

Tôi nhướn miệng cười, vùi mặt vào ngực anh.

"Sau khi kế hoạch thành công, chúng ta sẽ rời khỏi Stan." Thanh âm dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu tôi.

"Được." Viên mặt tôi uor ướt: "Chúng ta đi trái đất hay hành tinh Sfutan?"

"Tùy em." Mục Huyền chậm chậm nằm đề lên người tôi: "Hoa Dao, chúng ta lâu lắm không làm rồi."

Tôi phì cười: "Anh mệt mỏi nhiều ngày như vậy, nghỉ ngơi một tối, mai tính sau đi."

"Không được." Mục Huyền nhìn tôi chăm chú, giọng nói anh hơi khàn khàn: "Việc hôm nay chớ để ngày mai".

***

Một tháng sau.

Thời tiết ngày càng tệ hại. Mặc dù mặt trời đỏ ửng treo trên đỉnh đầu nhưng khi mở cửa sổ, không khí ở bên ngoài lạnh đến mức khiến con người rét run.

Tôi từ từ quay lại, thấy Mục Huyền đã mặc quân phục chỉnh tề. Tôi đội mũ và đeo găng tay giúp anh.

"Bọn anh phải đi rồi." Mục Huyền lên tiếng.

Tôi không nhịn được cười, giơ tay ôm cổ anh, nói nhỏ bên tai anh bằng tiếng Trung: "...Ông xã đi đâu, em đi theo đó."

Mục Huyền rời đi không bao lâu, tôi cũng lên phi thuyền dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của đội người máy cảnh vệ. Trên không trung dày đặc máy bay chiến đấu thuộc hạm đội của Mục Huyền. Chiếc phi thuyền của tôi từ từ bay về phía hoàng cung.

Từ trên cao nhìn xuống, cả Đế đô tan hoang. Trong đồng đồ nát xuất hiện những dãy nhà mới dựng đơn giản màu xanh lục nổi dài, giống cỏ non mới mọc trên bãi đất khô cằn, khiến con người không khỏi thương cảm.

Khu vực hoàng cung rộng lớn có vẻ tốt hơn bên ngoài. Những tòa kiến trúc màu trắng vẫn còn nguyên vẹn, vẫn tỏa ra phong cách cổ xưa trang nhã. Vô số người tụ tập bên ngoài hoàng cung, tạo thành những chấm đen, kéo dài đến nơi xa.

Mặc dù không sử dụng ống nhòm, tôi cũng có thể nhìn thấy đường nét của "bức tượng điêu khắc đỉnh ước" của chúng tôi. Bên cạnh núi ngọc đặt một cỗ máy đen sì lớn bằng sân bóng, cao đến tận trời mây. Nghe nói đây chính là thiết bị tác động tâm tinh cầu do Viện khoa học nghiên cứu chế tạo. Thiết bị này có tên gọi "Stan vĩnh hằng", gồm bảy cỗ máy đặt ở bốn hướng đông tây nam bắc, xích đạo và ở hoàng cung. Tôi không rõ "Stan vĩnh hằng" được vận hành như thế nào, tôi chỉ quan tâm đến Mục Huyền.

Một lúc sau, đám đông dân chúng liền quỳ một chân xuống đất. Cùng lúc này, màn hình nổi trên phi thuyền xuất hiện hình ảnh hoàng đế. Ông có bài phát biểu với người dân cả nước, đại khái thể hiện quyết tâm chiến thắng tai họa, khôi phục sự huy hoàng của hành tinh Stan.

Vừa thấy hoàng đế, tim tôi như bị nhét một tảng đá. Gương mặt từng yếu ớt và thông tuệ của ông, bây giờ càng trở nên xa lạ và âm trầm. Tôi ngoảnh đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn mặt ông ta.

Cuối cùng, thông qua ống nhòm, tôi thấy đám người ở dưới chân núi ngọc dạt sang hai bên. Mục Huyền đi vào, thần sắc của anh lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh.

Dù cách rất xa nhưng vừa nhìn thấy anh, hô hấp của tôi liền ngưng trệ.

Dưới ánh mắt sùng bái và chờ mong của hàng chục vạn dân chúng, Mục Huyền chậm rãi đi lên núi ngọc. Khi anh đứng vào vị trí trung tâm của hai bàn tay, tôi không nhịn được cười.

"Vương phi, ông xã cô đang chuẩn bị cứu tinh cầu!" Mạc Lâm đứng bên cạnh tôi, dùng tiếng Trung hét lớn. Mặt tôi đỏ ửng. Sáng nay khi nghe tôi và Mục Huyền xưng hô "ông xã bà xã", anh ta liền dùng từ này trêu chọc tôi.

Hệ thống phát thanh trên phi thuyền bắt chợt vang lên giọng nói trầm ấm của người phát thanh viên: "Hơn ba nghìn bốn trăm người có Sức mạnh tinh thần của cả nước đã vào vị trí. Bọn họ đứng trên mạch "Dục" chủ yếu của tinh cầu. Dưới sự dẫn dắt của Nặc Nhĩ điện hạ, họ sẽ dùng Sức mạnh tinh thần để tạo ra một tấm lưới năng lượng, tải trọng sức mạnh "Stan vĩnh hằng" tác động lên tâm tinh cầu."

Tôi và Mạc Lâm đồng thời quay đầu, trên màn hình xuất hiện hình ảnh những người có Sức mạnh tinh thần mặc bộ đồ màu trắng, đứng trên núi đá trắng toát. Bọn họ đều có thần sắc vừa trang trọng vừa xúc động.

Đúng lúc này, mặt đất vang lên tiếng nổ đình tai nhức óc.

Cỗ máy "Stan vĩnh hằng" to lớn như một quả núi đang rung chuyển, cho thấy nó bắt đầu vận hành. Tôi vội quan sát Mục Huyền. Anh hơi chau mày, bỏ mũ xuống đất. Gương mặt anh trắng như miếng ngọc lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sau đó Mục Huyền giơ hai tay lên cao.

Từ lòng bàn tay anh tỏa ra tia sáng màu xanh lam chói mắt. Mục Huyền vung tay, cột sáng màu lam dâng cao mãi cao mãi, xuyên vào tầng mây.

"Tuyệt quá!" Mạc Lâm hét lên bên tai tôi.

Tôi lặng lẽ quan sát cột sáng màu lam dịu dàng như đang chống đỡ cả đất trời đó, tim đột nhiên đập nhanh một nhịp.

Sau đó, đầu tôi đau như búa bổ, sợi dây thần kinh tê liệt. Trước mắt tôi sẫm, tôi ngã vật xuống đất.

Nhưng cảm giác đau đớn biến mất trong tích tắc. Tầm mắt tôi đột nhiên trở thành một màu trắng, tôi chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì. Xung quanh cũng trở nên yên tĩnh, tôi chỉ nghe thấy tiếng gió ù ù, không biết từ nơi nào truyền tới...

Vừa định thần, tôi liền nhìn thấy gương mặt lo lắng của Mạc Lâm. Anh ta quỳ xuống đất ôm tôi, ra sức vỗ lên mặt tôi: "Vương phi, vương phi làm sao vậy, làm sao vậy?"

Tôi ngậy người nhìn anh ta. Sau đó, tôi lập tức đẩy Mạc Lâm đứng dậy, dõi theo Mục Huyền trên màn hình. Cả người anh đang chìm trong ánh sáng màu lam, vừa mơ hồ vừa thần thánh.

Nước mắt đột nhiên chảy giàn giụa trên mặt tôi.

Bởi vì vào giây phút Mục Huyền phát ra cột sáng, đầu óc tôi phảng phất được ánh sáng đó mở ra một cánh cửa.

Toàn bộ ký ức về chủng tộc thời gian dội vào như thác lũ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Bắt đầu từ khi nào, vũ trụ bị chìm trong tăm tối?

Kể từ lúc chủng tộc Stan, chủng tộc được gọi là "Kẻ săn mồi" phát động cuộc viễn chinh lần thứ nhất tới tinh hệ Magellan xa xôi?

"Không, Hoa Dao. Bắt đầu từ 30 triệu năm trước." Chị gái tôi giải thích: "Bắt đầu từ ngày một vị hoàng tử Stan tên là Nặc Nhĩ, người được sử sách gọi là "vua Quang Huy" dùng Sức mạnh tinh thần thay đổi quỹ đạo của tinh cầu."

"Tại sao?" Tôi ngấm nhìn vũ trụ tối đen như dưới đáy đầm lầy bên ngoài cửa sổ phi thuyền: "Em đã đọc tiểu sử của vị hoàng tử đó. Vũ trụ lúc bấy giờ vẫn còn tươi sáng. Hơn nữa, chẳng phải anh ta chết vào ngày hôm đó hay sao?"

Trong lịch sử Đế quốc Stan, Nặc Nhĩ là vị hoàng tử vĩ đại nhất nhưng cũng đoản mệnh nhất.

Chị gái mặc quân phục chính tề quay đầu nhìn tôi, ánh đèn mờ mờ phản chiếu lên gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn không thể che giấu nét xinh đẹp của chị. Bất luận xảy ra chuyện gì, chị vẫn thánh thiện, kiên cường bảo vệ tôi, bảo vệ chủng tộc của tôi, vĩnh viễn không thay đổi.

"Nặc Nhĩ mất mạng là do cơ thể anh ta tải trọng quá nhiều năng lượng nên bị nổ tung. Nhưng cái chết của anh ta đã bất ngờ kích phát Sức mạnh tinh thần tiềm ẩn của ba nghìn bốn trăm người ở hành tinh Stan. Thời đại siêu năng lượng bắt đầu từ lúc đó. Cũng kể từ thời khắc này, dải Ngân hà rơi vào tình trạng mất cân đối nghiêm trọng.

Tôi không lên tiếng, thò tay vào túi quần sờ quyển "Tiểu sử vua Quang Huy" nho nhỏ. Góc nhọn của quyển sách như mảnh đá chạm vào lòng bàn tay tôi. Tôi nhớ đến tấm ảnh duy nhất trên quyển tiểu sử. Người thanh niên mặc quân phục có gương mặt thanh tú trắng ngần, trông rất lạnh lùng và cao ngạo.

Tôi đã đọc qua giai đoạn lịch sử đó.

Tuy cái chết của vua Quang Huy đổi lấy sự hồi sinh của chủng tộc, nhưng một trăm năm sau, hăng tinh của bọn họ lần thứ hai xảy ra tình trạng bùng nổ ở quy mô lớn. Hành tinh Stan vẫn bị hắt văng ra khỏi tinh hệ. Kể từ lúc bấy giờ, bề mặt Stan không còn ánh sáng, không còn độ ẩm, nó trở thành một hành tinh chết, rơi vào tình cảnh tối tăm và trôi dạt hàng nghìn năm.

Không ai biết người Stan làm thế nào để sống qua hàng nghìn năm tăm tối và giá lạnh đó. Cũng có thể họ sống dưới mặt đất, cũng có thể họ sống trên những chiếc phi thuyền bỏ hoang. Cho đến khi hành tinh Stan trôi tới gần một hăng tinh khác. Tinh cầu lại nhận được ánh sáng và độ ẩm, chủng tộc Stan lại bắt đầu hồi sinh.

Chỉ là lần này, họ không còn là chủng tộc trí tuệ và hòa bình như trước. Họ trở thành chủng tộc Stan mới, "kẻ săn mồi vũ trụ" vừa tàn nhẫn vừa hiếu chiến.

Đó là một chủng tộc nền văn minh bị tiêu diệt nhưng chứa đựng Sức mạnh tinh thần to lớn. Việc sống trong bóng đêm một thời gian dài khiến họ quen giết chóc, đã mất tính người từ lâu. Bọn họ liên tục chinh chiến và cướp đoạt, coi máu tanh và sinh mạng là chiến lợi phẩm. Trong mấy trăm năm liền, vô số hành tinh bị chiếm đóng, vô số chủng tộc bị thuần phục. Hạm đội của bọn họ len lỏi đến từng góc trên dải ngân hà.

Nhưng thứ mà bọn họ đem đến, không chỉ có chiến loạn.

"Hoa Dao, năng lượng của vũ trụ là cân bằng." Chị gái từng thờ dài nói với tôi: "Sức mạnh tinh thần của người Stan không phải là nước không nguồn, mà nó xuất phát từ khối lượng của vũ trụ."

Tôi trầm mặc không lên tiếng.

Đây là định luật vô cùng đơn giản. *Năng lượng bằng khối lượng nhân bình phương của tốc độ ánh sáng*. Nhưng lúc đó, chẳng ai chú ý. Sau khi chủng tộc Stan mới nổi lên, thảm họa thiên nhiên cũng bắt đầu gia tăng, nhiều tinh cầu xảy ra vấn đề về khối lượng nên sụn lún, hố đen liên tục xuất hiện với quy mô lớn. Năng lượng Sức mạnh tinh thần của bọn họ càng mạnh, tổng khối lượng của vũ trụ càng giảm sút. (Năng lượng bằng khối lượng nhân bình phương của tốc độ ánh sáng tức công thức $E=mc^2$ nổi tiếng của nhà bác học Einstein)

Sau đó, các nhà khoa học mới ý thức được mối quan hệ tương hỗ này. Nhưng tất cả đã quá muộn, nguồn tài nguyên ngày càng cạn kiệt, chiến tranh ngày càng liên miên và ác liệt.

Dải ngân hà đã bị hủy diệt trong con lốc hố đen năm trăm năm trước. Một tháng trước, cột Niên hoa cũng sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Chúng tôi đã không còn đường lùi, chỉ có thể chiến đấu.

Có lẽ chủng tộc Stan cũng không còn con đường nào khác.

Chị gái chỉnh lại quần phục và khẩu súng kích quang đeo bên hông, chuẩn bị xuất phát. Tôi không nhìn được, đi đến ôm tay chị: "Chị, chị cho em đi cùng, em có thể chiến đấu."

Chị gái mỉm cười dịu dàng: "Em vẫn còn nhỏ."

"Em đã mười bốn tuổi rồi." Tôi nói: "Hơn nữa, Sức mạnh tinh thần của em còn mạnh hơn các anh trai, em không thua kém người Stan đâu."

Chị gái chau mày, chị rất ghét tôi nhắc đến Sức mạnh tinh thần.

"Lẽ nào Sức mạnh tinh thần của người Stan mang đến tai họa cho vũ trụ còn chưa đủ hay sao?" Ngữ khí của chị trở nên lạnh lùng: "Hoa Dao, em đừng coi thứ đó là niềm kiêu hãnh."

Tôi chỉ có thể đứng trên phi thuyền, ở một góc tăm tối trong vũ trụ, dõi mắt theo hạm đội rời đi. Đó là ngày đầu tiên của năm 542 tân lịch, cũng là ngày dải ngân hà bị hủy diệt 542 năm.

Ngày hôm đó, chị gái tôi, thiếu tướng Hoa Linh và bốn người anh trai, rời nhà đi chiến đấu.

Ngày hôm đó, đội quân tiên phong của người Stan chỉ còn cách tinh hệ Magellan, nơi chủng tộc thời gian của chúng tôi sinh sống mười năm ánh sáng.

Ngày hôm đó, hơn hai mươi chủng tộc còn sót lại của dải ngân hà, liên kết chống sự xâm lược của Stan.

Cuối năm đó, liên quân chết hơn hai triệu người, tinh hệ Magellan bị thất thủ.

***

Khi mùa xuân đến, nhà vua triệu kiến tôi.

Vua của chủng tộc thời gian, bệ hạ Cố Mẫn vĩ đại.

"Chúng ta có một kế hoạch." Anh nói: "Có thể thay đổi tất cả."

Lúc bệ hạ Cố Mẫn nói câu này, tôi nhìn ra ngoài vũ trụ tầm tôi đục ngầu qua cửa sổ ở sau lưng anh. Bên ngoài không có tinh tú, cũng không có sự sống.

Anh nói: "Chúng ta".

Bây giờ, "chúng ta" chỉ mấy chục người còn sống sót của chủng tộc thời gian, trợ trọi trên chiếc phi thuyền này?

Sau khi thất bại trong cuộc chiến, chúng tôi bị quân Stan dồn ép phải bỏ trốn khắp nơi. Cuối cùng, chúng tôi trốn trong một hành tinh nhỏ đầy khí lưu huỳnh, mới thoát khỏi cuộc truy sát.

"Có thật phải làm như vậy không?" Tôi rời mắt khỏi cửa sổ.

Bệ hạ Cố Mẫn nhìn tôi chăm chú.

Tôi cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng.

"Chẳng phải tổ tiên từng nói, chúng ta không phải là người khống chế thời gian, mà chỉ là kẻ bảo vệ, kẻ bàng quan. Vì thế chúng ta không được phép thay đổi lịch sử. Bằng không sẽ dẫn đến hậu quả khó lường." Tôi từ tốn mở miệng: "Chị gái cũng từng nói, đây là nguyên nhân tại sao, rất ít người trong chủng tộc của chúng ta có năng lực xuyên qua thời gian. Mà năng lực này cũng rất hạn chế."

Sau khi tôi nói xong, bệ hạ Cố Mẫn trầm mặc hồi lâu. Một giọt lệ ẩn hiện trong khóe mắt anh, nhưng nhanh chóng tan biến.

"Em nói đúng." Anh gượng cười: "Nhưng chúng ta không còn cách nào khác."

Không còn cách nào trợ mắt nhìn đồng bào lần lượt bị tiêu diệt.

Không có cách nào trợ mắt nhìn vũ trụ diệt vong.

Chỉ còn cách thử một lần.

***

Một tháng tiếp theo, tôi vô cùng bận rộn. Tôi phải làm theo kế hoạch của tộc người, định ra thời gian và địa điểm xuyên không, nhập chế độ cho thân phận nguy trang và chế độ kích phát năng lượng...

Thế nhưng mỗi lần cầm quyền tiểu sử, ngắm gương mặt anh tuần mơ hồ đó, tôi đều cảm thấy mù mịt. Tôi thật sự hận người Stan đến cốt tủy, chỉ hận không thể giết sạch bọn chúng, hận đến mức có thể hy sinh bản thân để hủy diệt chủng tộc đó.

Nhưng nhiệm vụ của tôi là quay về 30 triệu năm trước.

Lúc đó, dải ngân hà vẫn còn xán lạn, các tinh cầu vẫn còn phồn vinh, không có chiến tranh, cũng không có lang bạt kỳ hồ. Người đàn ông trên ảnh là hoàng tử sống dưới ánh mặt trời, cũng là anh hùng của thời đại bấy giờ. Trong hai mươi sáu năm ngắn ngủi của cuộc đời, anh đã cống hiến bản thân cho chủng tộc, không một chút gì vết.

"Hắn vốn mất mạng vào ngày hôm đó." Dường như nhìn thấu tâm tư của tôi, bệ hạ Cố Mẫn nói: "Nhiệm vụ của em là khiến hắn chết sớm hơn một chút. Em hãy giết hắn trước khi hắn kích thích khả năng tiềm ẩn của những người có Sức mạnh tinh thần khác."

"Phải giết anh ta vào ngày hôm đó hay sao?" Tôi hỏi.

"Phải vào ngày hôm đó." Cố Mẫn giải thích: "Theo ghi chép trong sử sách, Sức mạnh tinh thần của bọn họ sẽ kết nối thành một mạng lưới. Em giết hắn vào thời điểm đó, toàn bộ những kẻ có Sức mạnh tinh thần khác cũng chết theo. Như vậy mới có thể bảo đảm thời đại siêu năng lượng không xảy ra, vũ trụ sẽ không bị mất cân bằng."

"Vậy..." Tôi lên tiếng: "Hành tinh Stan vẫn sẽ bị diệt vong phải không?"

"Đúng thế. Em không nhần tâm sao?"

"Không." Tôi trả lời: "Một chủng tộc diệt vong, có thể đổi lấy sinh tồn của cả vũ trụ. Đây là chuyện nên làm."

***

Buổi tối trước hôm tôi xuất phát, thời tiết rất âm ảm. Tôi và bộ hạ đứng bên bờ biển, nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Cổ Mẫn mặc áo bào dài màu trắng, thất đại màu vàng tượng trưng cho vua của chủng tộc thời gian. Mái tóc dài đen nhánh của anh như dải lụa xõa xuống bờ vai.

Bóng lưng của anh trông rất cô độc và già cỗi, chẳng hề giống người đàn ông mới hai mươi tám tuổi.

"Em có biết không, Hoa Dao?" Anh nói khẽ: "Tôi rất nhớ, rất nhớ Hoa Linh."

Nước mắt tôi trào ra khóe mi.

Thiếu tướng Hoa Linh, chị gái thân yêu của tôi, thiếu tướng trẻ tuổi nhất của chủng tộc thời gian, cũng là vị hôn thê của bộ hạ. Chị là người tôi sùng bái nhất.

Thế nhưng chị, các anh trai và hơn hai mươi vạn người thuộc chủng tộc của chúng tôi đã chết trong cuộc chiến vào mùa đông năm ngoái.

"Nếu có thể, em hãy đưa cô ấy về với tôi, có được không?" Bộ hạ đột nhiên hỏi.

Nước mắt tôi chảy giàn giụa: "Em sẽ đưa bọn họ trở về."

Đúng lúc này, một chuyện vô cùng đáng sợ xảy ra. Đó là cảnh như một cơn ác mộng mà cả cuộc đời này tôi không thể nào quên.

Một luồng sáng bạc lóe lên trên không trung trước mặt chúng tôi, sau đó xuất hiện một chiếc máy bay chiến đấu.

Chiếc máy bay chiến đấu màu đen tối tã, bốc đầy khói. Chiếc máy bay như xé toạc bầu trời, nhô đầu ra ngoài. Khi nhìn rõ người cầm lái, chúng tôi hoàn toàn sững sờ.

Người đó là chị gái tôi.

Chị gái đã chết trong trận chiến ba tháng trước.

"Cổ Mẫn! Hoa Dao!" Chị hét lớn, bộ đồ vũ trụ của chị dính đầy máu tươi, gương mặt xinh đẹp ngày nào tiều tụy lem luốc. Thân hình chị giống con thú nhỏ bị thương, yết ớt trên bàn lái.

Tôi và Cổ Mẫn giống như nỗi con diên trong giây lát, ra sức gọi tên chị, ra sức điều khiển Sức mạnh tinh thần bay về phía chị.

Thế nhưng chúng tôi chỉ nhìn thấy chị trong giây lát, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Bởi vì trên mặt biển đột nhiên xuất hiện tia sáng màu xanh lam đáng sợ. Nó lan tỏa rất nhanh, bao trùm cả bờ biển. Đôi mắt chị gái tròn trũng, chị thét lên một tiếng phẫn nộ, gần như xé ruột xé gan, trong đáy mắt nổi lên nỗi tuyệt vọng.

Luồng sáng màu xanh lam đó đột nhiên thu lại, phảng phất biến thành cơn quái vật hung dữ, há to miệng về phía chị gái. Sức mạnh tinh thần màu trắng của chị rất yếu ớt trong luồng sáng xanh lam đó. Chiếc máy bay chiến đấu của chị bị luồng sáng màu xanh lam kéo lên không trung rồi xé tan thành từng mảnh.

"Không..." Tôi và Cổ Mẫn đồng thời hét lên, đồng thời phóng Sức mạnh tinh thần về phía luồng sáng xanh lam đó. Nhưng nó mạnh đến mức kinh hồn. Khi hai luồng sáng chạm vào nhau, tôi lơ mơ nhìn thấy vô số gương mặt đàn ông xa lạ, những gương mặt hết sức âm hiểm và lạnh lẽo. Đó là kẻ săn mồi Stan. Đó là Sức mạnh tinh thần của chúng.

Luồng sáng màu xanh lam ngày càng phóng to. Tôi và Cổ Mẫn bị đánh bật về đằng sau. Tôi tuyệt vọng nhìn quãng sáng nhuộm máu tươi từ từ nuốt trọn chị gái tôi. Gương mặt xinh đẹp của chị trở nên méo mó và đau khổ...Sau đó, không trung chẳng còn thứ gì, tất cả đều biến mất.

Sóng biển nhẹ nhàng tràn qua thân thể của tôi. Tôi nằm trên bờ cát lạnh lẽo, nước mắt đã khô cạn, đầu óc bất chợt tỉnh ngộ.

Đó là ba tháng trước, trong cuộc quyết chiến cuối cùng, chị gái là người chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Khi hoàn toàn bất lực, chị đã mở khe hở của thời gian. Chị muốn trốn thoát, muốn xuyên không đến mấy tháng sau, muốn quay về bên tôi và Cổ Mẫn, tiếp tục bảo vệ tộc người của chúng tôi.

Thế nhưng, lúc chị tiến hành xuyên không, kẻ săn mồi đã phát hiện và dùng Sức mạnh tinh thần để ngăn cản chị. Chúng sử dụng một làn sóng xung kích đủ khiến mọi vật chất bay hơi, lôi chị về chiến trường, cuối cùng giết chết chị.

Chị đã chết từ ba tháng trước, cũng chết ngay trước mặt tôi, vài phút trước đó.

Dù là chủng tộc nắm giữ bí mật của thời gian, chúng tôi cũng không thể địch nổi gót sắt của kẻ săn mồi Stan, không địch nổi Sức mạnh tinh thần siêu năng? Tôi lao đảo đứng dậy. Cổ Mẫn thần thờ bên bờ biển, bóng lưng anh thẳng tắp, mái tóc bay lòa xòa. Anh giống mỗi người đàn ông mất đi người yêu thương, vừa tuyệt vọng vừa đau khổ.

Thanh âm của anh như tiếng chuông báo tử theo tiếng sóng biển truyền tới:

"Tôi nhìn thấy dải Ngân hà rơi xuống trước mắt tôi,

Nhìn thấy cột Niên hoa bị cuốn vào vòng xoáy của thời gian,

Sinh mệnh chói lọi từ lúc này bị bóng đêm che phủ.

Nỗi đau khổ giống đầm lầy thôn tính năm tháng vô tận.

Hoa Dao, em hãy lấy danh nghĩa thời gian để thề với tôi, em sẽ giết hắn, giết chết vua Quang Huy.

Đề danh tính bị chôn vùi gặp lại ánh mặt trời;

Thời gian bị bỏ rơi, luân hồi chuyển động lại.

Ngày hôm đó là ngày tận thế, cũng là sự khởi đầu mới."

Tôi nuốt lệ quý trên bờ biển, quý đằng sau lưng bệ hạ, quý trước phương hướng chị gái biến mất.

"Tôi lấy danh nghĩa thời gian để thề, tôi sẽ giết Nặc Nhĩ, giết chết vua Quang Huy. Hắn nhất định sẽ chết vào ngày hôm đó, vào thời điểm đó, chết trước khi Sức mạnh tinh thần bùng nổ. Thời đại siêu năng sẽ không bao giờ xuất hiện, vũ trụ sẽ không mất cân bằng, dải ngân hà sẽ không bị hủy diệt. Chúng ta...sẽ không chết."

***

"Vương phi đừng dọa tôi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Vương phi đừng khóc!" Thanh âm đầy lo lắng vang lên bên tai, kéo tôi trở về thực tại.

Bầu trời vẫn rất u ám, mây bay chiến đấu dày đặc đậu xung quanh chúng tôi. Dưới sự chứng kiến của vạn người, Mục Huyền vẫn đứng trên đỉnh núi ngọc thạch chắc hình ảnh vừa xấu xí vừa hài hước. Anh đã biến thành một quả cầu ánh sáng, tôi không còn nhìn rõ thân hình của anh.

Nước mắt vẫn không ngừng chảy trên mặt tôi, tim tôi như bị xé ra thành trăm mảnh, máu thịt hòa trộn, đau đến mức không chịu nổi.

Chị gái, bệ hạ, em đã tiếp cận anh ấy thành công, đã đi đến ngày hôm nay.

Nhưng anh ấy là chồng em, là người em yêu thương, là sinh mệnh của em.

Hơn nữa, bây giờ tôi mới biết, lịch sử đã định, số phận đã an bài, Mục Huyền sẽ chết trong ngày hôm nay.

Việc tôi cần làm, việc tôi bắt buộc phải làm, là đẩy nhanh cái chết của anh.

"Đưa tôi xuống dưới." Tôi quay đầu nhìn Mạc Lâm, thanh âm của tôi khàn đặc đến mức vỡ vụn.

"Tại...tại sao?" Mạc Lâm ngậy người nhìn tôi, giọng nói của anh ta run run.

"Xuống dưới! Lập tức xuống dưới!" Tôi gầm lên, nước mắt nóng hổi lại trào ra: "Chậm một tý nữa anh ấy sẽ chết, anh ấy sẽ chết! Anh ấy sẽ chết khi Sức mạnh tinh thần bùng nổ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Máy bay chiến đấu nhanh chóng bay xuống dưới, mọi cảnh vật ở bên ngoài lướt qua cửa sổ. Tôi đứng trước cửa khoang, chuẩn bị nhảy xuống.

Hệ thống liên lạc truyền đến giọng nói nghiêm nghị của không quân Đế quốc: "Thượng úy Mạc Lâm, xin hãy lập tức dừng lại! Phía trước là khu vực cấm bay." Tôi hết sức căng thẳng, vừa quay đầu liền bắt gặp gương mặt lo lắng của Mạc Lâm, anh ta mở to đôi mắt màu đỏ nhìn tôi.

"Sau khi tôi nhảy xuống, anh hãy dừng lại." Thanh âm của tôi chứa đựng nỗi chua xót, nước mắt lại chực trào ra: "Tin tôi, Mạc Lâm, tôi phải cứu anh ấy."

Mạc Lâm chậm rãi gật đầu. Gương mặt kim loại của anh ta đỏ dần, thân hình gầy guộc cao lớn dường như vô cùng căng thẳng.

Bộ dạng của anh ta khiến tim tôi nhói đau, tôi quay đầu không nhìn anh ta: "Mở cửa!"

Cánh cửa khoang máy bay từ từ nâng lên cao trước mặt tôi, gió thổi ù ù vào bên trong. Cảnh vật ở bên dưới chao đảo trong tầm mắt. Tôi vừa định nhảy xuống, một tiếng khóc nức nở từ phía sau truyền tới. Tôi quay đầu, chỉ thấy Mạc Lâm cúi xuống, hai tay ôm mặt.

Mạc Lâm là người nhạy cảm, không biết anh ta đoán ra điều gì?

Tôi mím môi, quay người, rơi xuống không trung.

Tôi chỉ rơi trong giây lát, luồng sáng màu trắng đã bao trùm toàn thân tôi, giúp tôi dừng lại trong không trung. Sau đó, tôi như một viên đạn bắn về phía Mục Huyền.

Nhìn từ phía xa xa, cung điện màu trắng nổi lên nhấp nhô, giống tấm mặt nạ được xếp bằng gỗ. Người ở dưới đất nhỏ như đàn kiến. Còn ở trên không trung, tấm lưới Sức mạnh tinh thần màu xanh lam đã được hình thành.

Trước mặt tôi, một cột sáng trong vắt chiếu thẳng lên bầu trời, xuyên qua tầng mây, chân cột sáng đó chính là Mục Huyền, bây giờ đã biến thành quả cầu phát sáng. Cột sáng phảng phất cắm trên hai bàn tay đang nắm chặt của Mục Huyền. Điều này khiến tôi càng bất an.

Không, tôi phải giúp anh, tôi phải cứu anh. Tôi làm sao có thể để anh chết đi?

Bệ hạ, em xin lỗi, em không thể làm theo ý nguyện của anh. Anh nói chỉ cần giết anh ấy, giết hết những người Stan có Sức mạnh tinh thần, mới có thể cắt đứt khả năng tồn tại của thời đại siêu năng. Nhưng giết Mục Huyền, người đàn ông kiêu ngạo chính trực và dịu dàng của tôi, ý nghĩ này khiến tôi đau đớn đến tận cốt tủy.

Chị gái, chị từng nói muôn sự tại người, vì vậy chỉ với tàn quân ít ỏi đối mặt với đại quân của Stan, chị cũng chưa từng sợ hãi, vô tư lao vào chỗ chết. Bởi vì chị tin tưởng, ánh sáng của vũ trụ cuối cùng cũng sẽ trở lại, cho dù chị phải trả cái giá thật nát xương tan.

Vậy thì lần này, chị hãy tin tưởng em có được không?

Em tin, chỉ cần Mục Huyền còn sống, dưới sự lãnh đạo của anh ấy, người Stan nhất định sẽ thoát khỏi tăm tối, nhất định sẽ không tiến hóa thành "Kẻ săn mồi".

Anh ấy sẽ là trụ cột của vũ trụ, anh ấy sẽ viết lại lịch sử.

Toàn thân tôi tràn đầy sức mạnh. Tôi muốn bay qua bên đó, cùng Mục Huyền tài trọng nguồn năng lượng cực lớn. Tôi phải giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này.

Mặt đất ngày càng gần, tôi nhìn thấy vô số người ở dưới đất ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy đường nét gương mặt tuần tú của Mục Huyền trong quả cầu phát sáng.

Đúng lúc này, tôi chợt nghe thấy tiếng rít khê. Sau đó lưng tôi bị một thứ gì đó đâm mạnh, mạnh đến mức lực phù ngũ tạng của tôi chấn động và lộn tung phèo.

Đầu óc tôi trống rỗng trong giây lát, tôi nhìn thấy vệt đạn pháo dài còn lưu lại trên không trung. Trong khi đó, tôi giống chiếc lá trôi nổi trong dòng khí lưu, cuối cùng rơi xuống đất.

Tôi đã bị đạn pháo của không quân Đế quốc bắn trúng.

Không! Tôi cần đến bên Mục Huyền để bảo vệ anh!

Tôi không có cảm giác đau đớn, nhưng đạn pháo đâm vào tấm màn Sức mạnh tinh thần bảo vệ toàn thân tôi, khiến đầu óc tôi choáng váng, ngực và bụng vô cùng khó chịu. Tôi mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu, tấm lưới màu xanh lam ngày càng tỏa sáng trên không trung. Trong lòng tôi đau đớn như bị dao cắt.

Vài giây sau, tôi ngã phịch xuống đất, ho sặc sụa. Tôi lập tức đứng dậy, cảnh vật trước mắt chao đảo. Sau khi nhìn kỹ, tôi phát hiện xung quanh là thảm cỏ xanh mướt, tòa kiến trúc màu trắng đẹp đẽ, hồ nước trong vắt tĩnh lặng. Tôi bị rơi xuống một cung điện cách núi ngọc không xa.

Nhưng tôi vừa đứng vững, vô số binh lính tay cầm súng từ đằng sau tòa nhà và trong rừng cây trước mặt lao ra. Bọn họ bao vây tôi trong phạm vi khoảng mười mét. Trên bầu trời, vô số chiếc máy bay chiến đấu từ bốn phương tám hướng dồn về một chỗ, khẩu pháo đen ngòm dưới bụng nhắm thẳng về phía tôi.

Mất tôi hoa lên, dù có Sức mạnh tinh thần, tôi cũng khó có thể thoát khỏi hỏa lực dày đặc như vậy. Bây giờ giải thích cũng tốn công vô ích. Tôi lặng lẽ tích tụ Sức mạnh tinh thần, toàn thân tôi lại tỏa ra luồng sáng trắng. Tôi chỉ còn một cách vượt qua vòng vây.

Đột nhiên, một thân hình quen thuộc tách khỏi đám binh sĩ đi ra đứng trước. Đôi mắt đỏ của anh ta giống như ngăn ngăn nước, anh ta chỉ nhìn tôi chăm chăm mà không lên tiếng.

"Mạc Phở!" Tôi vội tiến lên hai bước, nhưng bị binh sĩ dùng súng ngăn lại. "Lập tức để tôi đi! Tính mạng của anh ấy gặp nguy hiểm, chậm chễ là không kịp nữa!"

Mạc Phở trợn ngược hai mắt: "Vương phi nói gì?"

Tôi nghiêng rằng: "Năng lượng của 'Stan vĩnh hằng' quá mạnh, thân thể của anh ấy do quá tải sẽ bị nổ tung. Anh ấy sắp chết, tôi phải đi giúp anh ấy! Nhanh lên, xin hãy tin tôi!"

Đám binh sĩ ở xung quanh đưa mắt nhìn nhau. Mạc Phổ trầm tư, tôi sốt ruột vô cùng. Sau đó, anh ta bắt chợt đẩy binh sĩ bên cạnh tôi, nghiêm giọng ra lệnh: "Mau hộ tống vương phi qua bên đó! Nhanh lên, mệnh lệnh hạm đội ngừng tấn công!"

Mạc Phổ tin tôi, anh ta tin lời tôi nói.

Tôi phảng phất trút bỏ gánh nặng ngàn cân.

Máy bay chiến đấu trên bầu trời chuyển hướng, đám binh lính ở dưới đất dạt ra, xếp thành hàng. Thân thể tôi nhẹ bẫng, bay lên không trung, cùng những chiếc máy bay tiến về núi ngọc.

Ai ngờ chúng tôi vừa bay lên, một đám binh lính ở sau cung điện phía trước mặt đột ngột xông ra. Bọn họ mặc quân phục màu xám mờ, lưng đeo đai vàng. Là đội cận vệ hoàng gia.

"Vương phi đi trước đi." Mạc Phổ hét lên rồi đưa lính của anh ta đi nghênh đón đội cận vệ hoàng gia.

Tôi không nhìn Mạc Phổ, càng không bận tâm đến chuyện liệu anh ta có xảy ra xung đột với lính cận vệ hoàng gia hay không?

Tôi chỉ có thể tiến về phía trước, cố gắng tận dụng khoảng thời gian cuối cùng bay về Mực Huyền.

Tôi bay qua nóc cung điện màu trắng, cảnh vật vụt qua dưới chân tôi. Đám đông đứng quanh núi ngọc đều nhìn thấy tôi, bắt đầu hò hét bất an. Cách đó không xa, cỗ máy "Stan vĩnh hằng" màu đen như con quái vật tinh giắc, phát tiếng kêu âm ỉ, khiến cả mặt đất phảng phất rung chuyển theo nó.

Nước mắt trào dâng lên khóe mi. Cuối cùng, tôi cũng bay qua vô số đầu người, dừng lại trên đỉnh núi, cách Mực Huyền vài mét.

Mực Huyền đang đứng thẳng, ngẩng mặt lên trời. Thân hình cao lớn của anh như cây cột bằng ngọc, chìm trong ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt. Gương mặt nghiêng tuấn tú của anh giống bức tượng điêu khắc, đôi mắt đen trầm tĩnh, phảng phất...không còn sinh khí.

Tôi sợ đến mức hồn bay phách tán, vội vàng chạy đến ôm Mực Huyền. Nhưng luồng sáng màu xanh lam xung quanh người anh nóng đến mức toàn thân tôi run rẩy. Tôi lập tức thu tay, tập trung Sức mạnh tinh thần vào đôi cánh tay mới thò về phía thắt lưng Mực Huyền.

"Mực Huyền! Đề em giúp anh, đề em giúp anh!" Tôi hét lên.

Khi hai luồng sáng trắng và xanh tiếp xúc, cả người tôi run lên. Giống như có một dòng điện lưu từ quảng sáng màu xanh lam truyền tới, khiến toàn thân tôi vừa tê tê vừa nhói buốt. Tôi cảm thấy trên người có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang cắn da thịt tôi.

Tôi cố gắng chịu đựng, điều khiển luồng sáng trắng lan tỏa, cố gắng đi vào cột sáng xanh lam một cách khó nhọc.

Cuối cùng, tôi đã có thể ôm Mực Huyền. Cả người tôi cũng chìm trong cột sáng màu xanh lam, dính chặt vào người anh.

Nhưng Mực Huyền vẫn bất động, ánh mắt anh thờ ơ, tựa hồ không cảm nhận được sự tồn tại của tôi.

Anh đã bị mất đi tri giác.

Tôi vội ôm chặt người Mực Huyền. Trên đầu tôi xuất hiện một nhiệt lượng nóng bỏng. Tôi biết đó là năng lượng cực lớn sản sinh từ cỗ máy "Stan vĩnh hằng". Tôi ra sức phát huy Sức mạnh tinh thần trong người đến cực điểm, muốn cùng anh chia sẻ việc tải trọng năng lượng.

Nhưng vài giây sau, trái tim tôi lạnh giá.

Bởi tôi không cảm nhận được.

Tôi không hề có một chút cảm nhận nguồn năng lượng đó truyền vào cơ thể tôi. Tôi không thể tải trọng năng lượng, tôi không thể cùng Mực Huyền gánh vác.

Trong khi đó, Mực Huyền bất động từ đầu đến cuối, cả người anh ngày càng nóng như hun lửa.

Cách này không được!

Trái tim tôi phảng phất sắp rơi xuống địa ngục. Tôi hoảng hốt quay đầu, bắt gặp ánh mắt lo lắng của vô số người đang hướng về chúng tôi.

Đúng rồi, sao tôi có thể quên mất một điều quan trọng. Mực Huyền từng nói, tần suất năng lượng của "Stan vĩnh hằng" được thiết kế phù hợp với từ trường Sức mạnh tinh thần của người Stan. Còn từ trường và tần suất Sức mạnh tinh thần của tôi không giống bọn họ, làm sao tôi có thể kết nối với anh?

Vì vậy tôi không thể cùng Mực Huyền chia sẻ, không thể giúp anh? Tôi chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn anh từ từ chết đi, chỉ có thể chứng kiến sự ra đời của thời đại siêu năng?

Viễn mắt tôi đã trở nên mơ hồ. Trong tầm nhìn mơ hồ đó, dung mạo của Mực Huyền vô cùng yên tĩnh. Nhưng thân thể anh ở trong lòng tôi đã nóng đến mức khiến tôi đau đớn vô ngần.

Bây giờ, tôi chỉ còn cách giết anh, giết Mục Huyền của tôi?

Cả người anh đang ở trong vòng tay tôi, toàn bộ Sức mạnh tinh thần của anh đã bộc phát hết ra bên ngoài. Với tình trạng của anh bây giờ, giết anh là việc làm dễ như trở bàn tay.

Nếu anh chết đi, ít nhất Sức mạnh tinh thần của người Stan sẽ không bùng nổ, chủng tộc của tôi và các bộ tộc trên dải ngân hà còn hy vọng sinh tồn.

Tôi phải giết Mục Huyền?

Không..

Tôi nghe thấy tiếng thét xé lòng của tôi. Tôi ôm chặt người Mục Huyền, dùng toàn bộ sức lực kéo anh ra khỏi cột sáng màu xanh lam.

Tôi phải đưa anh đi, phải phá hoại kế hoạch hồi sinh. Mặc dù kể từ lúc này, hành tinh Stan sẽ rơi vào tăm tối, Đế quốc Stan sẽ bị diệt vong, nhưng Mục Huyền và một số ít người thuộc chủng tộc của anh vẫn có thể sống sót, siêu năng lượng cũng không bị kích phát.

Tôi phải đưa Mục Huyền thoát khỏi nơi này.

Luồng sáng màu xanh lam lưu chuyển như dòng nước, nhiệt lượng trên đỉnh đầu ngày càng gia tăng. Ánh sáng màu trắng tinh khiết tỏa ra từ người tôi ngày càng đậm đặc, từ từ vây quanh chúng tôi, hình thành một quả cầu tròn màu trắng.

Một nguồn năng lượng cực lớn đâm vào bề mặt Sức mạnh tinh thần của tôi, khiến ruột gan tôi lộn nhào. Tôi nghiêng răng chịu đựng, khoe miệng tôi rỉ máu tươi, nhưng luồng khí bên ngoài biến thành sương mù màu đỏ nhàn nhạt.

Tôi phải đưa Mục Huyền đi!

Tôi chỉ cảm thấy một sức mạnh lớn chưa từng có, giống như được giải phóng khỏi từng lỗ chân lông trên người tôi. Từ nơi sâu thẳm trong lồng ngực tôi phát ra tiếng gào thét không thể kiềm chế. Quả cầu sáng trắng bất thành linh chấn động, mắt tôi hoa lên, một sức mạnh cực lớn bùng nổ, khiến tôi vắng người về phía sau.

Trước mắt tôi đột nhiên tối sầm, tôi không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Tôi chỉ cảm thấy thân thể của hai chúng tôi bay về phía sau với tốc độ rất nhanh. Tôi nghe thấy tiếng hét kinh ngạc và phẫn nộ của đám đông dưới chân núi, tôi nghe thấy thanh âm sốt ruột của Mạc Phổ truyền tới: "Vương phi! Vương phi đang làm gì vậy?"

Đột nhiên, lưng tôi chạm vào một thứ vừa cứng vừa trơn láng. Tôi nghe thấy tiếng rạn nứt, trong khi thân thể của tôi và Mục Huyền cuối cùng cũng dừng lại.

Trong quảng sáng trắng chói mắt, tôi dần dần nhìn rõ mọi vật. Hóa ra chúng tôi bay về phía sau khá xa, chúng tôi đứng phải ngón trỏ của bàn tay điều khiển mới dừng lại.

Cột sáng màu xanh lam phía trước đã biến mất, đỉnh núi ngọc trở nên trống trải và yên tĩnh vô cùng. Tấm lưới màu xanh lam trên bầu trời như vừa trúng một đòn nặng nề, bắt đầu nhấp nháy và dao động.

Mạng lưới Sức mạnh tinh thần đã bị phá hủy?

Đúng lúc này, Mục Huyền đột nhiên động đậy. Sau đó, anh giơ tay bóp trán, ngẩng đầu quan sát bầu trời.

Tôi cảm thấy thân thể Mục Huyền cứng đờ trong giây lát, anh lập tức quay đầu về phía tôi.

Sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy. Đáy mắt anh vụt qua một tia đau đớn, tinh ngộ, thậm chí thất thần rồi bừng tỉnh, khiến tim tôi bị bóp nghẹt.

Không, không phải như vậy đâu Mục Huyền, em không phải có ý đó.

"Mục Huyền, anh hãy nghe em nói..."

"Điện hạ, mau trở về vị trí!" Dưới chân núi có người hét lớn: "Những người khác sắp không thể chống đỡ, vừa rồi có mười người bị nổ tung."

"Vương phi, xin hãy lập tức rời khỏi nơi này! Nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!" Thanh âm kinh ngạc và phẫn nộ của Mạc Phổ vang lên sau lưng tôi. Tôi vội quay đầu, thấy vô số chiếc máy bay chiến đấu đang từ từ bay lên đỉnh núi. Mạc Phổ đứng ở cửa một chiếc máy bay, khẩu súng trong tay anh ta nhắm thẳng về phía tôi.

Mạc Phổ tưởng tôi lừa anh ta? Anh ta tưởng tôi tiếp cận Mục Huyền nhằm mục đích phá vỡ mạng lưới Sức mạnh tinh thần xanh lam?

Đúng lúc này, giọng nói trầm khàn, khe khẽ của Mục Huyền vang lên bên tai tôi: "Em mau đi đi!" Tôi ngẩng đầu, liền bắt gặp đôi mắt u tối như đêm đen của anh, đáy mắt anh lóe lên tia đau đớn, nhưng thần sắc anh đã khôi phục về bình tĩnh lạnh lùng. Anh nhanh chóng quay người, bay về vị trí cột sáng vừa biến mất trên đỉnh núi ngọc.

Mục Huyền cũng tưởng tôi đến đây để hủy diệt Stan? Anh bảo tôi đi, anh vừa đuổi tôi đi?

Tôi cất giọng nghẹn ngào: "Đừng đi! Mục Huyền, anh đừng đi! Anh sẽ chết đó!"

Nhưng Mục Huyền không quay đầu, anh bay đến đỉnh núi trong tích tắc. Sắc mặt anh u ám vô cùng, ngũ quan thanh tú phảng phất bị một lớp sương mù che phủ. Tôi biết anh bị đá kích và đau đớn đến nhường nào?

Nhưng anh không hề nhìn tôi một lần. Mục Huyền giơ tay, cột sáng màu xanh lam từ cơ thể anh tỏa ra, giống như sinh mệnh của anh đang không ngừng trôi đi.

Tôi không thể khoanh tay đứng nhìn, điều khiển thân thể bay về phía Mục Huyền.

Đột nhiên, khoe mắt tôi liếc thấy một luồng sáng màu vàng từ đằng sau bay nhanh về phía tôi. Tôi nhận ra là một quả đạn pháo. Thân thể của tôi không hề dao động, nhưng đạn pháo vẫn không ngừng bắn về quả cầu ánh sáng Sức mạnh tinh thần của tôi.

Tôi làm sao có thể để bản thân bị rơi xuống một lần nữa? Làm sao có thể để bọn họ ngăn cản, không cho tiếp cận Mục Huyền? Tôi cố gắng tập trung Sức mạnh tinh thần, quả cầu ánh sáng chấn động, đạn pháo đều nổ tung, sau đó biến mất trong quảng sáng màu trắng tinh khiết.

Lưng tôi như bị một sức mạnh cực lớn dội vào, miệng tôi phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng ở phía trước, cột sáng của Mục Huyền lại được hình thành, phóng lên trời cao và kết nối với tấm lưới màu xanh lam. Trong khi đó, gương mặt u ám của anh hướng về phía tôi, dung mạo thanh tú gần như rúm rỏ. Anh mấp máy môi nói một từ: "Đi đi!"

Tôi văng vát ngoảnh đầu, liền nhìn thấy đám mây bay của Mạc Phở nã hỏa tiễn dày đặc về phía tôi.

Do tôi đứng trong quả cầu ánh sáng nên cả thế giới vô cùng yên tĩnh. Tôi chỉ lơ mơ cảm thấy đạn pháo đâm vào quả cầu ánh sáng, khiến thân thể tôi đau buốt khó chịu vô cùng.

Tôi không có thời gian giải thích.

Đợi sau này, khi tôi cứu thoát Mục Huyền, tôi sẽ giải thích tất cả cho anh biết, liệu anh có thông cảm cho tôi không?

Thông cảm nỗi khổ tâm của tôi khi buộc phải hủy diệt chủng tộc của anh, Đế quốc của anh?

Hoặc giả, anh sẽ không bao giờ tin tưởng tôi. Anh làm sao có thể tin một người vợ vượt qua hàng chục triệu năm, đến để giết anh?

Chúng tôi xong rồi, chúng tôi thật sự không có tương lai.

Có điều...chỉ cần anh sống là được.

Chỉ cần...nhiều người, nhiều chủng tộc có thể sống sót là tốt rồi.

Tôi dựa vào kỹ năng chiến đấu trong ký ức, vung tay trái tạo thành một làn sóng xung kích cực nóng trong không trung. Làn sóng xung kích đó như con dao màu trắng uốn cong, phóng về cột sáng màu xanh lam trên đỉnh đầu Mục Huyền.

Mục Huyền không đề phòng, cột sáng màu xanh lam bị cắt đứt, mạng lưới trên đỉnh đầu lại lắc lư nghiêng ngả. Mục Huyền quay sang nhìn tôi, đôi mắt đen của anh lạnh lẽo đến mức không còn độ ấm, khoe miệng anh rỉ một đường máu tươi.

Trong khi không rời mắt khỏi tôi, Mục Huyền lạng lẹ vung tay trong không trung, một đợt sóng xung kích màu xanh lam sắc bén phóng về phía tôi. Tim tôi hoàn toàn chìm sâu dưới đáy bể, tôi giờ hai tay, tung một luồng sáng trắng cuộn cuộn như sóng biển về sóng xung kích của Mục Huyền.

Khi hai luồng sáng cực mạnh chạm vào nhau, từng chùm sáng vỡ vụn nhanh chóng lan tỏa khắp không trung. Không khí phảng phất chấn động, trời đất phảng phất chìm ngập trong ánh sáng chói lòa.

Toàn thân tôi lắc lư kịch liệt, miệng lại phun ra một ngụm máu tươi lớn, tôi gần như không đứng vững. Cách chỗ tôi không xa, thân hình và gương mặt Mục Huyền vẫn chìm trong ánh sáng chuyển động. Tôi lơ mơ nhìn thấy máu trào xuống khoe miệng anh.

Chúng tôi ở hai thế đối đầu, trầm mặc nhìn nhau.

Hai quảng sáng màu xanh lam và trắng hòa lẫn vào nhau trên không trung, tạo thành cảnh tượng hoành tráng. Nhưng tôi cảm thấy sức mạnh to lớn của Mục Huyền, không khoan nhượng chèn ép Sức mạnh tinh thần của tôi, khiến tôi không thể thốt ra lời, thậm chí không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Mục Huyền, anh có biết em yêu anh nhiều đến mức nào không?

Em rất yêu, rất yêu, yêu từ rất lâu rồi.

Từ 30 triệu năm sau. Có lẽ em đã yêu anh từ lần đầu tiên nhìn thấy tấm ảnh của anh và đọc tiểu sử của anh.

Hai luồng sáng màu trắng và xanh lam như hai mảnh khuyết nhật nguyệt giao đầu trên đỉnh đầu chúng tôi. Trong khi đó, đạn pháo vẫn không ngừng tấn công vào sau lưng tôi. Toàn thân tôi căng cứng như thanh sắt, tôi biết chỉ cần một chút lơ là, tôi sẽ thịt nát xương tan. Nếu không phải Mục Huyền đứng cách tôi không xa, chỉ e người Stan sẽ nã đạn pháo từ bốn phương tám hướng, tôi đã biến thành tro bụi từ lâu.

Tình hình của Mục Huyền cũng không khá hơn tôi.

Có lẽ còn tệ hơn tôi.

Bởi vì một tay anh điều khiển sóng xung kích chống lại tôi, bàn tay còn lại của anh một lần nữa phát ra cột sáng, bắt đầu truyền tải năng lượng.

Làm như vậy, anh sẽ càng chết nhanh hơn!

Nhưng sau lưng tôi còn có kẻ địch. Tôi đã không thể phát ra bất cứ thanh âm nào, chỉ biết trơ mắt nhìn thân hình cô độc và cao ngạo của anh, sóng mũi tôi cay cay.

Tôi phải cứu anh bằng được, cho dù cái giá phải trả là mạng sống của tôi.

Tôi không do dự, vung tay phải lên không trung, một luồng ánh sáng hình vòng cung lại xuất hiện. Tôi lại nỗ lực phóng luồng sáng về phía Mục Huyền, cắt đứt cột sáng màu xanh lam của anh. Tuy nhiên, do Sức mạnh tinh thần không tập trung nên quả cầu ánh sáng quanh người tôi mỏng đi rất nhiều. Đạn pháo bắn vào người tôi kịch liệt, tầm mắt của tôi tối sầm, tôi gần rơi vào trạng thái mê man bất tỉnh.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên có mấy chiếc máy bay chiến đấu rơi xuống, đâm vào sóng xung kích do tôi phát ra. Đây là cú đâm kiểu tự sát. Lòng tôi chùng xuống, tôi nhìn thấy chiếc máy bay đầu tiên nổ tung, mảnh vỡ máy bay bắn tung tóe khắp nơi.

"Tiểu thư, tôi tin tiểu thư, tại sao cô..."

Trong lúc bàng hoàng, tôi chợt nghe thấy thanh âm yếu ớt quen thuộc như ngay ở bên tai, cũng giống truyền tới từ mảnh vỡ nào đó. Tôi giật mình kinh hãi, lập tức ngoảnh đầu, bắt gặp một cái đầu bằng kim loại trong đồng kim loại vụn, đôi mắt đỏ rực không còn chút sinh khí đang mở to.

Mạc Lâm...

Mạc Lâm!

Lòng ngực tôi nhói đau, trước mắt tôi lại một lần nữa tối đen, vạn vật biến mất.

Sau khi định thần, tôi phát hiện luồng sáng xanh lam trên đầu lan tỏa như đại dương, nuốt trọn ánh sáng trắng của tôi từ bao giờ. Tôi ngậy người chứng kiến cảnh tượng này. Đằng sau luồng sáng xanh lam là gương mặt trần ngập đau khổ của Mục Huyền. Anh thu tay về, luồng sáng xanh lam lập tức biến mất.

Nhưng không còn kịp nữa, tôi chỉ cảm thấy một sức mạnh có thể dời núi lấp biển đổ ập vào người tôi, thân thể tôi phảng phất rơi vào con lốc xoáy không có điểm dừng, cột sáng của Mục Huyền mỗi lúc một xa. Tôi phun ra từng ngụm máu, nước mắt chảy tong tong xuống, cùng máu tươi biến thành giọt sương màu đỏ trong luồng sáng màu trắng yếu ớt bao bọc quanh người tôi.

"Mục Huyền...Mục Huyền..." Tôi nghe thấy tiếng hét thảm thiết phát ra từ cổ họng mình. Thanh âm vô cùng bi thương, nhưng liệu anh có nghe thấy?

Thật ra tôi hiểu Mục Huyền.

Dù tôi có nói rõ tất cả với anh, anh cũng sẽ lựa chọn cái chết.

Dùng cái chết của anh để đổi lấy sự sinh tồn của bộ tộc. Dùng cái chết của anh để đổi lấy một trăm năm ngất ngời, đổi lấy cơ hội thay đổi lịch sử?

Tôi nguyện tin tưởng anh có thể thay đổi lịch sử, tại sao anh không nghĩ, người Stan sống sót sẽ đưa lịch sử rẽ sang hướng khác?

Vì vậy anh nhất định chết vào ngày hôm nay, chết trước mặt tôi, chết trong số phận đã sớm được định đoạt?

Tôi vượt qua 30 triệu năm đến bên cạnh anh, vậy mà chẳng thể thay đổi điều gì.

Chúng tộc thời gian, chị gái, bệ hạ, em thật sự xin lỗi. Em đã không giết chết anh ấy ngay khi mới bắt đầu, là em muốn thử tìm cách vẹn toàn cả đôi bên, em thật sự...không đành lòng!

Tôi thần thờ muốn đứng dậy. Nhưng trên bầu trời u ám có vô số tia lửa màu vàng phóng xuống.

Roi đúng vị trí của tôi.

Đó là đạn pháo do không quân bắn ra, nhằm thẳng vào tôi.

Không! Tôi không thể chết!

Mục Huyền, Mục Huyền đang ở đâu?

Người tôi bật dậy khỏi bãi cỏ lạnh lẽo. Nhưng huyết mạch trên toàn thân dường như bị tổn thương sau khi bị sóng xung kích của Mục Huyền tấn công. Tôi cố gắng hết sức tập trung Sức mạnh tinh thần, nhưng chỉ có một luồng sáng trắng rất mỏng bao quanh người tôi. Trong khi đó, vô số quả đạn pháo đang bay xuống người tôi với tốc độ kinh hồn.

Trong một tích tắc, kỳ tích xuất hiện.

Quầng sáng màu xanh lam như tấm lưới dịu dàng nhanh chóng lan tỏa khắp khu rừng, xuyên qua cung điện, dừng ngay trên đỉnh đầu tôi.

Toàn thân tôi cứng đờ, nước mắt che mờ tầm nhìn. Tôi thấy đạn pháo biến thành pháo hoa, biến mất trong luồng sáng xanh lam đó. Đám binh sĩ vừa chạy đến kinh ngạc dừng bước, mở to mắt nhìn luồng sáng xanh lam dịu dàng từ từ thu lại, bao bọc xung quanh người tôi.

Đúng lúc này, bầu trời rực sáng, mặt đất rung chuyển. Tôi bị mất thăng bằng ngã xuống đất. Tôi rõ ràng cảm thấy cả mặt đất nóng lên. Trong khi đó, cột sáng của Mục Huyền trên không trung phía trước tỏa ánh sáng chói lọi vô cùng.

"Không..." Tôi thét lên một tiếng xé nát tim gan. Tôi lao đảo đứng dậy, chạy về phía Mục Huyền. Quả cầu sáng xanh lam xung quanh người tôi bất thành linh đờ tôi lên cao, sau đó bay về phía Mục Huyền.

Là anh, anh muốn tôi đến bên anh.

Ở trong quả cầu ánh sáng, tầm nhìn của tôi mơ hồ, tôi cảm thấy bản thân dường như đã chết rồi.

Máy bay chiến đấu vẫn không ngừng quần thảo ở trên đầu và nhả đạn về phía tôi. Người ở dưới mặt đất đều im lặng ngược nhìn tôi, bởi vì tôi được Sức mạnh tinh thần của Mục Huyền bảo vệ.

Tôi chợt hồi tưởng lại quá khứ. Lần nào cũng vậy, bất kể Mục Huyền đang ngủ say hay thức giấc, bất kể trong giấc mộng hay hiện thực, anh đều dùng Sức mạnh tinh thần dịu dàng và kiên định của anh bảo vệ tôi, đưa tôi đến bên cạnh anh, đưa tôi vào vòng tay của anh.

Lần này thì sao?

Chẳng phải anh tưởng tôi là gian tế nên mới đuổi tôi đi, bảo tôi phải đi ngay lập tức?

Tại sao anh còn muốn tôi quay về bên anh?

Có phải vì, Sức mạnh tinh thần đang bảo vệ tôi chỉ là tiềm thức của anh? Là tiềm thức sau khi anh chết hoặc rơi vào tình trạng hôn mê? Mặc dù không còn tỉnh táo nhưng anh vẫn nhớ, luôn nhớ đến chuyện bảo vệ tôi, đưa tôi tới vòng tay của anh?

Mục Huyền, anh đã chết rồi sao? Nếu anh chết, em phải làm thế nào đây?

Tôi ngồi phịch xuống quả cầu ánh sáng, sức lực toàn thân phảng phất bị rút sạch, tôi nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Cuối cùng, tôi lại một lần nữa bay đến sau lưng Mục Huyền.

Xung quanh không một tiếng động. Tôi nhìn thấy bóng lưng Mục Huyền đứng cách tôi mấy bước. Cột sáng xung quanh người anh lớn gấp mấy lần trước đó. Anh đứng bên trong cột sáng, tựa hồ như trong thế giới ảo ảnh. Vẫn là bộ quân phục màu xám mờ, vẫn là mái tóc ngắn gọn gàng, gương mặt trắng ngần và đôi mắt đen đẹp quen thuộc. Anh lặng lẽ đứng ở đó, lặng lẽ dõi mắt về phương xa, phảng phất không còn sinh khí cũng không còn tri giác.

Tôi âm thầm đi về phía Mục Huyền.

Lần này, tôi không gặp bất cứ trở ngại nào. Do được quả cầu ánh sáng xanh lam bao bọc, tôi dễ dàng đi vào trong cột sáng. Tôi run rẩy giơ tay ôm thắt lưng Mục Huyền. Sau đó, tôi hít một hơi sâu, đặt tay lên ngực anh.

Nước mắt lại trào xuống như thác lũ, lồng ngực của tôi phảng phất bị một bàn tay vô hình xé nát. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

Tim Mục Huyền đã ngừng đập.

Anh đã chết rồi.

Tôi nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng anh. Khi ngược mặt, tôi nhìn thấy cột sáng xung quanh chúng tôi ngày càng chói lọi. Sóng năng lượng màu xanh lam lạnh lẽo chuyển động, cảnh tượng trước mắt đẹp đến vô cùng.

Cơ thể tôi bắt đầu nóng lên, huyết mạch trong toàn thân sôi sục, phảng phất có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Tôi biết, tôi phải rời khỏi cột sáng, nếu không tôi cũng sẽ chết.

Nhưng Mục Huyền đã tắt thở, tôi sống còn có ý nghĩa gì?

Trước khi chết đi, tôi phải dùng sức lực cuối cùng, phá vỡ tấm lưới màu xanh lam, khiến cả hành tinh Stan rơi vào tăm tối. Chỉ hy vọng không có một trăm năm ngoải, chủng tộc Stan sẽ không trở thành nọc độc của vũ trụ, trở thành "Kẻ săn mồi" bách chiến bách thắng, đẩy vũ trụ vào con lốc diệt vong.

Người tôi bắt đầu tỏa ra tia sáng màu trắng, thành một thanh kiếm ánh sáng sắc nhọn, từ từ chọc vào cột sáng màu xanh lam. Máy bay chiến đấu bay quanh đỉnh núi ngọc bắn vô số đạn pháo về phía tôi, nhưng đều bị cột sáng nuốt trọn.

Mục Huyền, Mục Huyền, hãy đợi em, em đang ở ngay đây.

Em xin lỗi, em phải tiêu diệt bộ tộc của anh, hủy diệt Đế quốc của anh. Sau đó, chúng ta sẽ cùng chết.

Luồng sáng trắng trên đỉnh đầu tôi dần lan tỏa, giống mặt cắt tinh khiết không ngừng cắt ngang luồng sáng xanh lam. Trái tim tôi phảng phất ngừng đập.

Đúng lúc này, cảnh tượng khiến tôi ruột gan đứt đoạn xảy ra ngay trước mắt tôi.

Mục Huyền ở trong lòng tôi...từ từ biến mất. Đầu tóc, đôi mắt, gương mặt...hai chân, bụng, ngực...Mục Huyền đã chết tan biến ngay trước mắt tôi.

Tôi chỉ cảm thấy thế giới sụp đổ trong giây lát. Tôi ra sức ôm chặt phần thân thể còn lại của anh, nhưng cuối cùng chỉ lưu lại hư không.

Trong khi đó, một giọt nước long lanh trước mặt tôi, bốc thành sương khói nhàn nhạt như ảo ảnh.

Đó là...nước mắt của Mục Huyền? Cho đến lúc chết, anh vẫn tưởng tôi phản bội anh?

"A..." Tôi hét lên một tiếng đau đớn, luồng sáng trắng quanh người tôi bùng nổ, lan tỏa đi rất xa, cột sáng màu xanh lam biến mất khỏi không trung. Tôi ngẩng đầu, qua làn nước mắt, tôi thấy tấm lưới xanh lam lay động kịch liệt. Bên tai tôi là âm thanh tạp loạn của cỗ máy "Stan vĩnh hằng". Còn một nơi rất cao trên đỉnh đầu tôi, một khe hở vừa hẹp vừa dài màu tuyết trắng từ từ lộ ra.

Tôi vội nhắm mắt khi bị ánh sáng chói lọi từ khe hở đó chiếu vào. Trong lúc mơ hồ, tôi phảng phất nhìn thấy vũ trụ tăm tối như đầm lầy, đó là nơi tôi sinh sống, tức 30 triệu năm sau. Tôi tựa hồ nghe thấy giọng nói của bề hạ thì thầm vào tai tôi: "Trở về đi, Hoa Dao! Trở về thôi, cô bé!"

Chỉ trong tích tắc, tôi có cảm giác linh hồn phảng phất rời khỏi thể xác. Sau đó, tôi từ từ bay lên cao, về phía khe hở đó. Mặt đất trở nên mơ hồ hỗn độn, tôi nhìn thấy vô số quả đạn pháo bắn về phía tôi, tan biến trong luồng sáng tỏa ra từ khe hở. Tôi nhìn thấy tấm lưới xanh lam trên bầu trời đứt đoạn, nhìn thấy cỗ máy "Stan vĩnh hằng" khổng lồ đổ sụp xuống đất, nhìn thấy vô số người quỳ dưới mặt đất, tiếng khóc bi thương chấn động đất trời.

Sau đó, cả người tôi lọt qua khe hở, như rơi xuống vực sâu không đáy.

Vô số tia sáng vụt qua trước mắt tôi. Vô số hình bóng rúm rỏ và thanh âm rền rĩ ma quái đâm vào người tôi. Đầu tôi đau như búa bổ, đau đến mức tôi phải gờ tay ôm chặt đầu.

Trong lúc ngơ ngẩn ngẩn, tôi nghe thấy những tiếng vỡ vụn, nhìn thấy vô số hình ảnh ngược chiều như ở trên mặt nước lướt qua. Nước mắt trào ra khóe mi, tôi chỉ hận bản thân không thể chết đi.

"Tôi đến từ hành tinh Stan. Vào ngày này bốn năm sau, Hoa Dao, tôi sẽ đến đón em."

"Bây giờ, em là công chúa của tôi."

"Năm em mười lăm tuổi, tôi nằm trong bụi cỏ, thấy em cười với tôi."

"Hoa Dao, em khiến tôi không có cách nào kháng cự."

...

Cuối cùng, tôi nhìn thấy Mục Huyền mặc bộ quân phục màu trắng, yên lặng đứng trước biển người. Sau đó, anh cất giọng nói ôn hòa như ngọn gió đêm hè: "Hoa Dao, vợ yêu quý của tôi, cho dù hằng tinh không còn tỏa ánh sáng, cho dù hành tinh bị hố đen vũ trụ thôn tính một cách vô tình, chúng ta cũng sẽ không chia xa."

Chương 68

Mặt đơn hay mặt kép, anh muốn ăn mặt nào?"

Tôi đổ dầu vào chảo, tay cầm quả trứng, quay đầu về phía sau.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu sáng cả chiếc giường lớn, khiến cả căn phòng màu ấm càng trong lành dễ chịu. Mục Huyền nằm trên giường, chiếc chăn mỏng đắp đến thắt lưng anh. Trên gương mặt trắng trẻo thanh tú, đôi mắt đen sâu hun hút nhìn tôi chăm chú.

"Anh muốn ăn em." Anh cất giọng bình thản.

Tôi phì cười, tiếp tục chuyên tâm rán trứng. Đằng sau có tiếng bước chân khe khẽ, eo bị đôi cánh tay mạnh mẽ ôm gọn, thân thể ấm áp của anh dính sát vào người tôi. Tôi hơi run rẩy, đồ trong tay rơi xuống đất. Tôi quay người, ôm chặt lấy anh và hôn anh cuồng nhiệt.

"Tại sao em khóc?" Ánh mắt sắc bén của Mục Huyền quan sát tôi ở cự ly gần.

Tôi mỉm cười, tầm nhìn hơi mơ hồ: "Em vui nên mới khóc."

Mục Huyền dường như hết kiên nhẫn. Anh chau mày, ôm tôi vào lòng: "Anh không thích nhìn thấy nước mắt của em."

"Ồ...vậy anh dỗ em đi!"

"Anh không biết dỗ."

"Anh gọi em là...bà xã đi."

"Bà xã."

"Ông xã..." Tôi ôm cổ Mục Huyền, kéo mặt anh xuống thấp, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt anh: "Em yêu anh."

Mục Huyền ngẩng đầu, gương mặt anh sáng lấp lánh trong ánh nắng vàng, đáy mắt ẩn hiện ý cười: "Có người đến tìm, lát nữa anh về với em."

"Được." Tôi ôm thắt lưng của anh, ngả đầu vào ngực anh, nhắm mắt.

Nhưng vòng tay của Mục Huyền ngày càng lạnh giá. Dần dần, bờ ngực rắn chắc và ấm áp cũng biến mất, chỉ còn lại hai cánh tay của bản thân tôi đang ôm người tôi.

"Hoa Dao." Đằng sau vang lên thanh âm trầm tĩnh.

Tôi mở mắt, xung quanh tôi om.

Bên ngoài cửa sổ không có ánh sao, vũ trụ tăm tối như hũ nút, chỉ có dòng khí lưu huỳnh màu đỏ cuộn trào và lan tỏa khắp nơi. Tôi đang ngồi trên chiếc ghế mây cũ kỹ, toàn thân lạnh giá.

Tôi đứng dậy, quay đầu về phía người đàn ông đứng ở cửa ra vào.

"Bệ hạ."

Cố Mẫn không lập tức mở miệng mà giơ tay bật đèn. Dưới ánh sáng dịu dàng, gương mặt anh nhợt nhạt, nhưng bộ vương phục trên người anh vẫn sạch sẽ phẳng phiu.

Cố Mẫn nhìn tôi bằng ánh mắt thương xót. Sau đó anh đi đến bên cửa sổ, kê vai với tôi.

"Người Stan quyết tâm truy đuổi đến cùng, bọn họ đã bao vây cả tỉnh cầu này." Cố Mẫn nói nhỏ: "Tôi không định chống cự."

Tôi cùng anh ngấm vũ trụ như dưới bùn lầy. Trầm mặc trong giây lát, tôi mới mở miệng: "Em xin lỗi."

Cố Mẫn quay đầu nhìn tôi, gương mặt sáng sủa của anh để lộ ý cười nhàn nhạt: "Em không cần nói xin lỗi, em đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là..."

"Chỉ là lịch sử vẫn không thay đổi." Tôi chậm rãi thốt ra mấy từ anh chưa nói hết.

Sáu tháng trước, tôi đã trở về đây.

Nghe nói lúc vừa tỉnh lại, ý thức của tôi là một mớ hỗn độn. Tôi điên cuồng dùng Sức mạnh tinh thần tấn công những người ở gần tôi. Nếu không phải Cổ Mẫn đã sớm có sự chuẩn bị, nhốt tôi vào một khoang tàu khép kín, chỉ e tôi đã ngộ sát vô số người.

Nghe nói lúc đó tôi chỉ lặp đi lặp lại vài câu đơn giản: "Tôi phải quay về", "Tôi phải cứu anh ấy" và "Mục Huyền".

Mười ngày sau, khi tinh thần đã khôi phục bình thường, tôi khóc nức nở túm áo Cổ Mẫn. Câu nói của tôi khi đó là: "Em phải quay về! Anh hãy đưa em trở về quá khứ một lần nữa. Nhiệm vụ của em đã hoàn thành, tấm lưới Sức mạnh tinh thần đã bị phá hủy. Hãy đưa em về cứu Mục Huyền, em đã kết hôn với anh ấy rồi."

Trong khóe mắt Cổ Mẫn ẩn hiện ánh lệ, anh ôm chặt người tôi.

"Hoa Dao, em cũng biết em không có khả năng quay về."

Trái tim tôi bị bóp nghẹt.

Đúng, tôi biết rõ, tôi đã không thể trở về quá khứ.

Khoảng thời-không gian đó đã có tôi. Nếu tôi lại quay về, như vậy sẽ xuất hiện hai "tôi" đến từ tương lai, sẽ khiến thời-không gian hỗn loạn và sụp đổ. Đây là đạo lý mà mỗi người thuộc chủng tộc thời gian đều hiểu rõ.

Tôi khóc ngất lên ngất xuống trong lòng Cổ Mẫn.

Lúc tỉnh lại, tôi mới phát hiện, chúng tôi vẫn ở trên phi thuyền cũ nát, trong hành tinh nhỏ đầy khí lưu huỳnh. Mà vũ trụ, vẫn tăm tối đầy mùi chết chóc như thời điểm trước khi tôi xuyên không.

Hôm đó, Mục Huyền dùng một bộ phận Sức mạnh tinh thần để bảo vệ tôi. Vì vậy, khi Sức mạnh tinh thần của anh bùng nổ, nó không đủ kích phát Sức mạnh tinh thần tiềm năng của những người khác. Hơn nữa trước khi quay về, tôi đã phá hủy hoàn toàn tấm lưới xanh lam, dẫn đến năng lượng của "Stan vĩnh hằng" bị rối loạn. Lúc bấy giờ, hành tinh Stan vẫn bị văng khỏi tinh hệ, đi chệch khỏi quỹ đạo vốn có và rời xa hằng tinh. Hành tinh Stan rơi vào đêm tối và giá lạnh. Thời đại siêu năng không đến như kế hoạch của chúng tôi.

Tuy nhiên, hàng nghìn năm sau, bộ tộc người Stan mới, "Kẻ săn mồi vũ trụ" vẫn ra đời. Sử sách ghi chép, bọn họ nhận được một nguồn năng lượng nào đó, giúp bọn họ kích phát sức mạnh siêu năng. Có điều, không ai biết rõ, nguyên nhân nào khiến chủng tộc Stan bùng nổ Sức mạnh tinh thần.

Mặc dù có sự can dự của tôi, bánh xe lịch sử cũng chỉ thay đổi mạng tính chất hoa lá cành không đáng kể. Về cơ bản, lịch sử vẫn tiếp tục đi theo con đường cũ, xóa tan mọi nỗ lực của chủng tộc thời gian.

Cũng đập tan cuộc đời tôi.

***

"Có lẽ, đây mới là nguyên nhân tổ tiên không cho phép chúng ta can thiệp vào lịch sử." Thần sắc Cổ Mẫn hơi hoảng hốt: "Vận hành của vũ trụ có định luật và quan hệ nhân quả của nó. Con người không thể thay đổi."

Nghe câu nói bí ẩn của anh, trái tim đã tê liệt từ mấy tháng trước của tôi vẫn nhói đau.

Giống như bất luận tôi nỗ lực đến mức nào, cũng không thể thay đổi cái chết của Mục Huyền?

"Tôi xin lỗi." Cổ Mẫn cất giọng dịu dàng: "Là một vị vua, nhưng tôi không thể bảo vệ mọi người."

Tôi lên tiếng: "Bệ hạ, chúng ta là chủng tộc cuối cùng bị người Stan chinh phục, anh đã làm rất tốt." Ngừng một lát, tôi hỏi: "Bọn họ sẽ xử lý chúng ta thế nào?"

Cổ Mẫn dời mắt ra ngoài cửa sổ: "Bao nhiêu năm tháng qua, người Stan luôn coi chủng tộc thời gian là kẻ thù. Bọn họ cho rằng, hành tinh Stan năm đó rơi vào tăm tối là do chúng ta tạo thành. Tôi và em chắc sẽ bị xử tội chết. Tôi chỉ hy vọng, những người dân bình thường có cơ hội bảo toàn mạng sống."

Tôi không lên tiếng.

"Em hãy nghỉ ngơi đi." Cổ Mẫn liếc tôi một cái, tôi gật đầu. Anh quay người rời đi, đến cửa khoang tàu, anh đột nhiên dừng lại. Anh không quay đầu mà chỉ nói nhỏ: "Hoa Dao, em đừng dùng Sức mạnh tinh thần tạo ảo ảnh nữa. Làm vậy em sẽ bị điên đó."

Tôi lặng thinh, nghe tiếng bước chân anh mỗi lúc một xa. Sau đó tôi rời khỏi cửa sổ, quay về chiếc ghế mây nằm xuống. Tôi giờ tay lấy một quyển sách nhỏ ở bên cạnh. Tôi mở trang đầu tiên, là một tấm ảnh mờ mờ.

Trên ảnh, người đàn ông trẻ tuổi mặc quân phục chính tề, bên cạnh anh là một cô gái diện váy trắng dài. Diện mạo của cô gái không rõ ràng. Tuy nhiên, trên gương mặt trắng ngần của người đàn ông, đôi mắt đen không còn vẻ cô độc ngạo mạn mà tỏa ra tia dịu dàng.

Bên dưới tấm ảnh in hàng chữ nhỏ: "Ảnh kỷ niệm kết hôn của vua Quang Huy, tức Nặc Nhĩ điện hạ. Nghe nói vợ điện hạ đến từ trái đất, tư liệu cụ thể

không rõ."

Đây là lời giới thiệu duy nhất về tôi trong cuốn tiểu sử của Mục Huyền. Đại khái người Stan coi tôi là vết nhơ trong cuộc đời anh nên hoàn toàn bỏ qua tôi.

Tôi xem một lúc rồi gấp sách, nhắm mắt, để ý thức từ từ ngủ say. Trong thế giới của tôi, ánh nắng vàng nhạt từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ, căn phòng lạnh lẽo lại trở nên ấm áp tràn đầy sức sống.

Hình bóng của Mục Huyền từ từ xuất hiện trong hư không. Anh cất giọng trầm thấp: "Lại đây."

Tôi mỉm cười, đứng dậy đi về phía anh. Trên gương mặt tôi, giọt nước mắt mặn mặn lặng lẽ rơi xuống.

Ảo ảnh có gì không tốt, ít nhất nó có thể giúp tôi tiếp tục sống, dù chỉ vật vờ như cái xác không hồn.

***

Ngày tiếp nhận đầu hàng, một lô cốt vũ trụ của người Stan dừng ở quỹ đạo gần hành tinh nhỏ chúng tôi đang ẩn náu. Phi thuyền của chúng tôi tiến lại gần, bọn họ lên phi thuyền tước vũ khí của chúng tôi, sau đó giải chúng tôi qua lô cốt vũ trụ.

Trong vũ trụ đang trên đà suy vong, một chủng tộc bị chinh phục cũng trở thành gấp gáp và đơn giản. Có điều, tình trạng của người Stan dường như chẳng khác hơn chúng tôi. Mấy tháng gần đây, tốc độ tinh hệ sụp đổ tăng nhanh. Ngày vũ trụ bị hủy diệt chắc không còn xa xôi.

Đợi đến khi vũ trụ biến thành một cái hồ đen không lồ, có lẽ sẽ bùng phát một vũ trụ mới, sinh mệnh lại ra đời, lại có năm ánh sáng mới luân hồi.

Như vậy cũng tốt.

Những người máy áp giải chúng tôi đều có trán dẹt, thân hình cao gầy, đôi mắt đỏ. Chỉ là bọn họ trông có vẻ nhẹ hơn, được làm từ kim loại bền dẻo hơn, đường nét có thay đổi so với trước kia. Thần sắc và thanh âm của bọn họ lạnh lùng vô cùng, không thể hiện một chút sắc thái tình cảm. Bọn họ phảng phất chỉ là những cỗ máy móc, hoàn toàn khác hai người máy hàng chục triệu năm trước.

Tôi tưởng bọn họ sẽ lập tức hành quyết chúng tôi, ai ngờ tôi và bệ hạ Cố Mẫn bị tách ra. Tôi được đưa tới một căn phòng đơn độc. Trong phòng không có cửa sổ, vừa tối vừa lạnh lẽo. Chân tay tôi bị khóa bằng khóa năng lượng, trên cổ cũng có sợi dây xích năng lượng.

Tôi bị nhốt liền mười ngày trong bóng tối.

Mười ngày sau, lô cốt vũ trụ dừng lại ở đầu đó. Dưới sự áp giải của đám người máy trang bị vũ khí hạng nặng, tôi rời khỏi sàn tàu. Vừa đặt chân xuống mặt đất, nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, tôi lập tức sững sờ trong giây lát.

Những tòa kiến trúc màu xám nổi lên, con đường lơ lửng như dải lụa vắt ngang trên không trung đến vô tận. Mặc dù bầu trời u ám, cả thành phố vẫn trầm ổn và có trật tự.

Đế đô, Đế đô huy hoàng của hành tinh Stan ngày nào đang hiện ra trước mắt tôi.

Hành tinh Stan trở thành phế tích từ cả chục triệu năm trước. Bọn họ đã xây dựng lại Đế đô.

Khi tôi được đưa đến hoàng cung, chứng kiến cung điện màu trắng đẹp đẽ, chứng kiến bức tượng điêu khắc xấu xí nằm trên núi đá giữa hoàng cung, nước mắt chảy dài trên gò má tôi.

Nhìn từ xa xa, bức tượng điêu khắc màu xám tối chứ không lung linh trơn láng như ngày nào, thậm chí tôi không nhận ra đó là hình dạng "bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ", mà chỉ là khối đá hình thù kỳ dị.

Nhưng nó vẫn chưa bị hủy hoại.

Tôi ngẩng đầu, ngược nhìn đỉnh núi trống không. Trong lúc mơ hồ, tôi phảng phất thấy gương mặt thanh tú của anh.

***

Tôi bị dẫn đến một phòng hội nghị đèn đóm sáng choang.

Nơi chính giữa có năm người đàn ông ngồi ở vị trí trên cao. Hai bên là năm chiếc bàn dài, sau bàn ngồi đầy người, tổng cộng có ít nhất ba mươi người. Đám người đó gồm cả đàn ông và đàn bà, con người và người thú, xem ra thuộc nhiều chủng tộc khác nhau. Ánh đèn rất sáng, chiếu xuống gương mặt căng thẳng của mỗi người. Đằng sau mấy chiếc bàn là đám binh lính lăm lăm súng ống. Tôi đoán những người này cũng là tù binh của chủng tộc Stan.

Khi tôi đi vào, tất cả đều ngẩng đầu, dồn mọi ánh mắt về phía tôi. Tôi không nhìn bất cứ ai, lặng lẽ tiến về phía trước. Cố Mẫn đã thay bộ âu phục bình thường, ngồi ở chiếc bàn dài nằm vị trí chính giữa, đối diện năm người đàn ông bên trên. Hai tay anh cũng bị trói bằng khóa năng lượng, một hàng người máy đứng sau lưng anh canh chừng.

Đây là một cuộc xét xử?

Nhưng từ trước đến nay, người Stan không bao giờ tiến hành xét xử công khai tội phạm bị hành hình.

Vậy thì tại sao?

Tôi ngồi bên cạnh Cố Mẫn, bình tĩnh dõi mắt về phía trước.

Một giọng nói trầm ổn mạnh mẽ vang vọng khắp phòng hội nghị: "Lãnh tụ chủng tộc thời gian Cố Mẫn, hậu duệ của Hoa thị Hoa Dao, tôi là Trác Ngo, tổng sĩ quan chỉ huy của Đế Quốc Stan."

Tôi chậm rãi ngẩng đầu nhìn ông ta.

Đó là một người đàn ông trung niên, tướng mạo hung ác nham hiểm. Ông ta mặc quân phục màu đen, không hiểu sao tôi có cảm giác hơi quen quen. Ông ta có thể là hậu duệ của hoàng tộc. Chính người đàn ông này đã thống lĩnh "Kẻ săn mồi", quét sạch cả vũ trụ.

Tôi lạnh lùng nhìn Trác Ngo. Ông ta cũng nhìn tôi, thanh âm lạnh lẽo pha lẫn châm biếm: "Hay tôi nên gọi cô là vương phi điện hạ."

Tôi hơi sùng sốt, nhưng không lên tiếng.

Thần sắc của ông ta trở nên sắc bén, đầy vẻ âm trầm, chán ghét và căm hận. Tôi bình tĩnh đối mặt ông ta. Một lúc sau, ông ta rời mắt đi chỗ khác, tiếp tục mở miệng: "Tình anh của giới khoa học trong toàn vũ trụ và người của chủng tộc thời gian đều có mặt ở đây. Tôi muốn cô chấp hành một kế hoạch, cũng là kế hoạch khiến chúng ta có thể sống sót. Đán An!"

Trác Ngo quay sang người ngồi bên tay phải trong cùng thuộc dãy năm người đó. Người này ngồi thẳng lưng, thần sắc hơi căng thẳng, không ăn khớp với bốn người có bộ dạng uy nghiêm còn lại.

Đến giờ tôi mới để ý, đó là một người máy. Diện mạo của anh ta về cơ bản giống những người máy áp giải tôi, chỉ là gương mặt anh ta tròn hơn một chút. Ngoài ra, anh ta mặc bộ quân phục màu rêu.

"Khụ..." Về mặt Đán An trở nên nghiêm túc, thanh âm run run: "Tôi là Đán An, chuyên gia số một của Viện khoa học Đế quốc Stan."

Câu nói tiếp theo của anh ta, khiến các nhà khoa học xung quanh tôi xôn xao.

"Ba tháng trước, tinh hệ Magellan, tinh hệ Wien, tinh hệ xoắn ốc thứ ba, tinh hệ Bồng Trạng thứ 7-10, và 3710 tinh hệ khác đều bị sụp đổ. Một hồ đen mới đủ nuốt trọn vũ trụ đã được hình thành ở trung tâm vũ trụ, hơn nữa nó đang không ngừng mở rộng."

Hóa ra tình hình thực tế nghiêm trọng hơn thông tin chúng tôi nắm được.

Anh ta tiếp tục mở miệng: "Theo tính toán nhiều lần của chúng tôi, xác suất toàn bộ vũ trụ sụp đổ trong vòng 500 năm là 99%, xác suất trong vòng 100 năm là 70%, một năm là 30%."

Mọi người có mặt ở phòng hội nghị ồ lên rồi đưa mắt nhìn nhau. Chỉ có tôi và Cố Mẫn là trầm mặc, bất động.

Vũ trụ bước vào thời kỳ đếm ngược đến ngày tận thế, vậy thì bọn họ triệu tập chúng tôi ở đây là nhằm mục đích gì?

Thanh âm của Đán An lại một lần nữa vang lên: "Chắc mọi người cũng biết, vũ trụ sụp đổ là do sự kích phát và sử dụng Sức mạnh tinh thần bừa bãi. Hiện tại, chúng ta đã không thể cứu vãn tình hình. Vì vậy, đại diện viện khoa học Stan, tôi xin đưa ra kế hoạch "Hồi sinh vũ trụ". Mục tiêu trọng tâm của kế hoạch này là thông qua việc thay đổi lịch sử để cứu vũ trụ hiện tại. Kế hoạch này cần hậu nhân của chủng tộc thời gian chấp hành, đồng thời cần sự góp sức của các vị có mặt ở đây."

Nói đến đây, Đán An ngẩng đầu nhìn tôi và Cố Mẫn. Không chỉ anh ta, mọi người trong phòng hội nghị đều hướng ánh mắt nghi hoặc, khẩn thiết và bất an về phía chúng tôi.

Lòng tôi chùng xuống, một nỗi tuyệt vọng dội vào tim.

Bọn họ muốn chủng tộc thời gian trở về quá khứ để thay đổi lịch sử?

Nhưng bọn họ không biết, trong số những người thuộc chủng tộc thời gian còn sống, chỉ một mình tôi có năng lực xuyên qua thời-không gian dài như vậy. Nhưng tôi đã không thể quay về.

Tôi đưa mắt về phía Cố Mẫn. Thần sắc anh bình tĩnh, khóe miệng ẩn hiện nụ cười gượng gạo.

Cố Mẫn đứng dậy, bình thản đối mặt Trác Ngo: "Ngài sĩ quan chỉ huy, chuyện này chúng tôi cũng hết cách. Hoa Dao là người duy nhất có năng lực xuyên qua cả chục triệu năm. Nhưng cô ấy..."

"Cô ta đã xuyên qua rồi." Trác Ngo đột nhiên tiếp lời. Điều này khiến lòng tôi rất khó chịu, nhưng tôi vẫn im lặng nghe ông ta nói tiếp: "Cô ta đã thành công cản trở kế hoạch "Stan hồi sinh", làm hành tinh Stan rơi vào đêm đen, tổ tiên của chúng tôi sống trong giá lạnh và tăm tối hàng chục triệu năm."

Tôi lập tức ngừng đầu nhìn ông ta. Sắc mặt ông ta vừa lạnh lẽo vừa phẫn nộ. Cả hội trường im lặng như tờ.

Giọng nói trầm ồm của Cố Mẫn vang lên bên tai tôi: "Đó là kế hoạch của tôi. Chúng tôi từng định thử thay đổi lịch sử, nhưng chúng tôi thất bại. Nếu ngài cho đây là tội lỗi, tôi sẽ chịu trách nhiệm, không liên quan đến cô ấy."

Tìm tôi đập thình thịch. Tôi nhìn Trác Ngộ chăm chăm, sống lưng toát mồ hôi lạnh.

"Ông đã biết tôi không thể quay về..." Tôi nghe thấy thanh âm khô khan phát ra từ cổ họng mình vang vọng cả phòng hội nghị: "Vậy các ông còn có cách nào khác?"

Nếu bọn họ có cách...nếu thật sự có cách...

Mười đầu ngón tay tôi đặt trên bàn bắt đầu run rẩy.

Trác Ngộ rời ánh mắt có sức nặng ngàn cân khỏi người tôi, hướng về phía Đăn An.

Đăn An nhìn tôi chăm chú, cất giọng trầm trầm: "Bởi vì giai đoạn lịch sử đó đã có cô, nên chúng tôi không thể để cô xuyên qua thời không gian một lần nữa. Kế hoạch của chúng tôi là tiến hành *quay ngược thời gian*."

Quay ngược thời gian?

Tôi giật mình, trong lòng dấy lên một tia hy vọng mong manh.

"Không, điều này không có khả năng." Cố Mẫn ở bên cạnh tôi lên tiếng: "Quay ngược thời gian là việc làm không thể thực hiện."

"Có thể." Đăn An trả lời: "Bất kể 'xuyên qua thời không gian' hay 'quay ngược thời gian' đều cần có hai điều kiện: thứ nhất là năng lượng, thứ hai là thực thể mang thuộc tính của thời gian, cũng chính là chúng tộc thời gian của các anh. Chỉ có điều, 'xuyên qua thời không gian' cần ít năng lượng, còn 'quay ngược thời gian' cần nguồn năng lượng rất lớn. Vì vậy, mới chưa có người nào thử thực hiện."

"Anh có biết, cần nguồn năng lượng lớn đến mức nào không?" Cố Mẫn phản bác: "Anh muốn quay ngược cả vũ trụ này, cả không gian này, cần phải có nguồn năng lượng tương đương năng lượng của vũ trụ..." Nói đến đây, thần sắc Cố Mẫn trở nên kỳ lạ, ánh mắt anh bùng sáng. Anh quay đầu nhìn tôi.

Đầu óc tôi chấn động, huyết thái dương giật giật.

Bọn họ nói...bọn họ nói...

"Trước đây, khi không có nguồn năng lượng đó, tôi cũng chẳng định giữ lại mạng sống của các người." Trác Ngộ đột nhiên mở miệng: "Nhưng bây giờ đã xuất hiện nguồn năng lượng cực lớn mà chúng ta cần, chính là hố đen mới đang thôn tính một nửa vũ trụ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Gió đêm mát lạnh, tôi nằm ngửa trên đỉnh núi 'Dục'. Bầu trời trên cao đục ngầu, ý thức của tôi đã chìm vào một thế giới khác.

Không biết bao lâu sau.

"Cô đang dùng sức mạnh tinh thần tạo ảo ảnh đấy à?" Một thanh âm hiêu kỳ vang lên.

Tôi mở mắt, nhìn thấy cái đầu kim loại tròn trĩnh đặt, từ bên cạnh thò ra trước mặt tôi, đôi mắt đỏ chớp chớp.

Tôi mỉm cười ngồi dậy: "Giáo sư Đăn An, có chuyện gì vậy?"

Đăn An theo thói quen kéo chiếc áo comple nhàu nát của anh ta, ngồi xuống bên cạnh tôi: "Cô Hoa Dao, tôi có một vấn đề riêng tư muốn thỉnh giáo cô."

"Anh nói đi."

"Vua Quang Huy, cũng chính là chồng cô, ngài ấy là người thế nào?" Bộ dạng của anh ta có vẻ hơi ngượng nghịu và hơi xúc động.

Tôi ngẩng người.

Ngày hôm đó, sau khi kết thúc cuộc hội nghị, tôi và Cố Mẫn đều ở lại hoàng cung. Đăn An cùng các nhà khoa học bắt đầu lao vào công việc nghiên

cứu. Tôi thường bị gọi tới phòng họp, trả lời một loạt câu hỏi của bọn họ, phối hợp tiến hành tính toán theo công thức và thí nghiệm.

Một quân đoàn đóng ở khắp nơi trên hành tinh Stan, nghe sự chỉ huy của Đăn An, triển khai công việc đào quật, chế tạo và vận chuyển máy móc. Đây là một kế hoạch vô cùng vĩ đại, mức độ to lớn của nó vượt quá sự tưởng tượng của tôi.

Đăn An quay như chong chóng cả ngày lẫn đêm, anh ta chưa từng nói với tôi một câu thừa thãi. Vài ngày sau sẽ là thời điểm thực thi kế hoạch ‘Hồi sinh vũ trụ’. Không ngờ hôm nay anh ta đột nhiên tìm tôi nói chuyện.

Có lẽ thấy tôi trầm mặc, Đăn An hơi bối rối, anh ta xoa đầu: “Tôi không có ý gì khác. Từ nhỏ tôi đã rất sùng bái vua Quang Huy. Vì vậy, tôi càng muốn biết nhiều điều về ngài ấy.”

Khóe mắt tôi ươn ướt: “Đăn An, anh có biết một người máy tên là ‘Mạc Lâm’ không?”

Anh ta lắc đầu: “Tôi không biết, bạn của cô à?”

“Ồ, một người bạn rất tốt của tôi.” Tôi cúi đầu, nhìn nước mắt rơi từng giọt xuống mặt đá, tạo thành vết nhàn nhạt.

Không hiểu tại sao, Đăn An cũng im lặng.

Một lúc sau, ngón tay kim loại của anh ta phảng phất vô ý nhỏ một ngọn cỏ bên khe đá. Anh ta ngoác miệng cười, nói lảm bảm: “Để tôi có thể hiểu rõ về vụ thảm họa năm đó ở hành tinh Stan, trong đầu tôi được lắp một con chip năng lượng từ thời xa xưa. Nghe nói, con chip này lấy từ não bộ của một người máy đã chết trong cuộc chiến sức mạnh tinh thần ở Đế quốc lúc bấy giờ.”

Đăn An ngoảnh đầu nhìn tôi, chớp chớp mắt: “Có khi cô quen chủ nhân của con chip này cũng không biết chừng?”

Trong đầu tôi vụt qua cảnh tượng Mạc Lâm hy sinh, đầu của anh ta vùi trong mảnh vỡ máy bay, cổ họng tắc nghẹn, đôi mắt không còn sinh khí...

Tôi bất chợt giơ tay ôm Đăn An.

Là anh phải không? Mạc Lâm thân yêu của tôi?

Toàn thân anh ta cứng đờ, thanh âm nôm nớp vang lên: “Cô Hoa Dao... Chuyện này... Cô rất buồn sao?”

Tôi nghẹn ngào không nói nên lời, càng ôm anh ta chặt hơn, vùi đầu vào bộ ngực lạnh lẽo của anh ta, nước mắt nhanh chóng làm ướt một mảng áo quân phục của anh ta.

Một lúc sau, tôi có cảm giác Đăn An vỗ nhẹ tay lên lưng tôi, động tác vừa ngượng ngùng vừa cứng nhắc. Tôi mềm lòng, buông tay khỏi người anh ta, không nhìn được cười trong nước mắt. Đăn An liếc tôi một cái rồi lập tức quay đầu sang một bên: “Tôi...”

“Anh ấy là người rất bá đạo.” Tôi cất giọng dịu dàng: “... Mạc Lâm, rất sợ anh ấy.”

Đăn An liền quay đầu về phía tôi, đôi mắt anh ta mở lớn, sáng lấp lánh: “Vậy à?”

Đây là một buổi tối tốt đẹp nhất kể từ khi tôi quay lại thời đại này.

Gió trên đỉnh núi hơi lạnh, tôi kể cho Đăn An nghe từng câu chuyện về Mục Huyền. Anh ta hưng phấn hỏi hết câu này đến câu khác như tìm hiểu ngôi sao thần tượng.

Có điều anh ta không biết, mỗi khi nhắc tới Mục Huyền, dù chỉ là tình tiết nhỏ, cũng đủ khiến tôi đau đớn tột cùng. Nhưng bắt gặp nụ cười của anh ta, tôi cứ nói mãi, nói mãi không ngừng.

Mãi đến nửa đêm, Đăn An mới đưa tôi về nơi ở tạm trong cung điện.

Tôi mỉm cười chào tạm biệt anh ta, một mình đi vào cửa cung điện tối mờ mờ.

Đăn An đột nhiên gọi tôi: “Hoa Dao, chúng ta sẽ thành công, cô nhất định sẽ gặp lại ngài ấy.”

Tôi quay đầu, anh ta ngoác miệng, nở nụ cười rất chân thành.

“Ừ.” Tôi mỉm cười với anh ta: “Tôi sẽ kể chuyện về anh với anh ấy.”

Đăn An ngậy người, nụ cười trên miệng càng rộng hơn: “Tốt quá.”

Tôi giờ tay chào tạm biệt anh ta, đi vào bóng tối.

Lúc đi ngang qua vườn hoa, tôi gặp Cố Mẫn đang ngồi trên chiếc ghế mây cũ kỹ ngẩng đầu nhìn bầu trời. Tôi lặng lẽ tiến lại gần, ngồi xổm xuống trước mặt anh, nắm tay anh mà không lên tiếng.

Cố Mẫn cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt thê lương vô cùng.

“Mặc dù tính toán kỹ càng như vậy, tỷ lệ thành công vẫn không quá 30%. Hoa Dao, nhiều khả năng em sẽ biến thành hạt bụi trong hố đen đó.”

“Chắc anh cũng biết, dù chỉ có 1% cơ hội, em cũng sẽ thử.” Tôi nói nhỏ: “Em bây giờ, sống không bằng chết.”

Cố Mẫn nắm chặt tay tôi: “Em đừng nói như vậy.”

Hai chúng tôi trầm mặc một lúc. Cố Mẫn lại ngẩng bầu trời u ám, thanh âm của anh phảng phất vang vọng từ dưới giếng sâu: “Hoa Dao, người Stan không ý thức được điểm này: Nếu lịch sử vẫn không thể thay đổi, vũ trụ vẫn sẽ đi tới sự diệt vong... Sau khi quay ngược thời gian, em hãy cố gắng hết sức để bản thân em, người em yêu và người ở thời đại đó nhân lúc còn sống, có cuộc sống càng tốt đẹp hơn.”

*** Ngày ‘hồi sinh vũ trụ’ đã tới.

Dưới tác động của ngoại lực, hành tinh Stan bị văng khỏi tinh hệ vốn có, lại trở thành hành tinh chết, trôi dạt trong vũ trụ một lần nữa. Đây là một phần kế hoạch của chúng tôi.

Bề mặt của hành tinh Stan không còn ánh mặt trời, cũng không có độ ẩm, giống địa ngục trần gian. Chỉ có ánh đèn quân dụng chiếu sáng cả Đế đô như ban ngày. Trên mặt đất, binh lính dày đặc bao vây hoàng cung. Trên bầu trời, máy bay chiến đấu gần như lấp kín tầng khí quyển, tiếng động cơ ầm ầm phảng phất tiếng sấm dậy.

Các tòa kiến trúc trong hoàng cung gần như bị san bằng, chỉ để lại ngọn núi ‘Dục’ trơ trọi trên mặt đất.

Dưới chân núi ‘Dục’ có một cái động lớn đường kính khoảng mười mét. Vách động nằm dưới mặt đất dày tới hai trăm mét, được làm bằng kim loại siêu cứng, có độ bền và độ chịu nhiệt cao.

Cái động này nối với tâm tinh cầu và một đầu khoáng mạch ‘Dục’.

Đó là nơi tôi cần đi tới.

Thân thể con người không thể trực tiếp hấp thụ năng lượng từ hố đen, mà cần năng lượng khoáng thạch làm ‘chất môi giới’.

(*) *Chất môi giới: Phương tiện truyền tải trung gian.*

‘Chất môi giới’ của chúng tôi chính là khoáng mạch Dục của hành tinh Stan.

Tôi sẽ đứng ở tâm tinh cầu, ở đầu khoáng mạch Dục. Tôi sẽ bị đẩy vào hố đen cùng tinh cầu này. Sau đó, tôi sẽ hút năng lượng của hố đen thông qua khoáng mạch Dục và tiến hành quay ngược thời gian.

Nhiều ngày trước, khi lần đầu tiên xem bản kế hoạch của Dẫn An, tôi đã trầm mặc hồi lâu.

Tôi nghĩ, đây nhất định là số mệnh. Rất nhiều chuyện giống Mục Huyền từng làm trước kia.

Chỉ là lần trước, anh đứng trên đỉnh ngọn núi dục, còn hiện tại, tôi ở trong lòng Dục.

Chúng tôi phảng phất vương vấn nhau, từ đầu đến cuối chưa bao giờ xa cách.

Ngoài ra, sức mạnh tinh thần của tôi sẽ điều khiển nguồn năng lượng khổng lồ này. Nói một cách khác, sức mạnh tinh thần của tôi sẽ xuyên suốt toàn bộ quá trình chuyển ngược thời gian. Vì vậy, sau khi thời gian lùi về quá khứ, tôi vẫn có thể giữ được ý thức, cũng như sức mạnh tinh thần và kỷ ức của hiện tại. Bằng không, việc quay ngược thời gian của chúng tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa.

*** Tôi mặc bộ quần áo phòng hộ rất dày, cùng các nhà khoa học đi tới chiếc thang máy sẽ đưa tôi xuống tâm tinh cầu. Trác Ngo, Cố Mẫn, Dẫn An và nhiều người cũng mặc bộ đồ phòng hộ, đứng bên cạnh cửa động đợi tôi. Ánh đèn chói mắt chao đi đảo lại trên đỉnh đầu, khiến tôi có cảm giác như đang ở trong giấc mộng.

“Sau khi quay ngược thời gian thành công, việc đầu tiên cô cần làm là khuyên vua Quang Huy di dời toàn bộ Đế quốc.” Trác Ngo vẫn lạnh lùng và uy nghiêm như thường lệ, giống như không hề bận tâm đến 70% khả năng thất bại.

“Tôi biết.” Tôi trả lời.

“Hoa Dao, tạm biệt.” Cố Mẫn cất giọng dịu dàng: “Chúc em hạnh phúc.”

“Tạm biệt.” Khóe mắt tôi ngân ngấn nước. Chỉ có tôi hiểu ý anh, nếu lịch sử không thể thay đổi, bọn họ cũng không sống được bao lâu. Lần rời xa này, đối với tôi và anh chính là vĩnh biệt.

Dẫn An tiến lên, đưa tôi đi về chiếc thang máy. Anh ta dặn đi dặn lại một số điều cần chú ý, tôi liên tục gật đầu.

“Để cô có đầy đủ thời gian chuẩn bị. Chúng ta sẽ cố gắng đưa thời gian quay ngược về ngày cô gặp vua Quang Huy năm cô mười tám tuổi.”

“Trong quá trình hút năng lượng của hố đen, cơ thể cô sẽ không thích ứng, sẽ đau đớn vô cùng. Nỗi đau thể xác đó vượt qua sức chịu đựng của cô, cô hãy chuẩn bị tinh thần.”

“Chỉ khi nào năng lượng cô hấp thụ đủ lớn, thời gian mới có thể quay ngược. Chúng tôi không thể tính toán chính xác, cô cần bao nhiêu thời gian mới hút đủ năng lượng. Có lẽ, cô sẽ phải ở trong đó một năm, mười năm, hoặc lâu hơn nữa...”

Tôi ngồi vào thang máy, chiếc thang máy bắt đầu đi xuống dưới. Đám người Đăn An ở cửa động mỗi lúc một xa. Dần dần, tôi bị bóng tối nuốt trọn. Vài phút sau, tất cả mọi người ở bên trên sẽ ngồi máy bay rồi đi, chỉ để lại một mình tôi ở tâm tinh cầu, ở trong hố đen vũ trụ.

Bất động một lúc, tôi bật đèn trên mũ bảo hiểm, rút cuốn tiểu sử trong túi áo ra, giờ đến đúng trang có tấm ảnh. Trên ảnh, tôi và Mục Huyền đứng cạnh nhau, gương mặt anh mơ hồ nhưng rất dịu dàng.

*** “Tiểu thư, tiểu thư!”

Giọng nói vô cùng quen thuộc phảng phất từ một nơi rất xa truyền tới.

Ý thức của tôi cũng dần trở nên rõ ràng theo thanh âm đó.

Tôi chậm rãi nhớ đến hố đen không đáy như cơn ác mộng, nhớ đến nỗi đau đớn thể xác vô cùng vô tận, nhớ đến cảm giác da thịt bị cắt ra thành từng mảnh, cảm giác đầu óc nổ tung. Tôi còn nhớ đến cảnh hành tinh Stan và khoáng thạch Dục bốc cháy xung quanh tôi, nhân cầu của tôi bắt đầu nổ tung, sau đó là tay chân... Tôi nghĩ, cuối cùng tôi cũng không thể gắng gượng, kế hoạch đã thất bại. Sau đó, tôi xuất hiện áo giáp, tôi nhìn thấy Mục Huyền. Anh ôm tôi, cúi đầu nhìn tôi mà không nói một lời nào...

Tôi vội mở mắt. Đập vào mắt tôi đầu tiên là trần nhà bằng kim loại màu xám mờ. Dưới ánh đèn vàng dịu dàng, một cái đầu kim loại tròn xoe ngó nghiêng trước mặt tôi, đôi mắt đỏ mờ to, ngây ngốc nhìn tôi.

Huyệt thái dương của tôi giật giật, hô hấp ngưng trệ: “Anh là... Mục Lâm?”

Anh ta lộ vẻ kinh ngạc: “Tiểu thư... lẽ nào cô không nhận ra tôi?”

Tôi chỉ cảm thấy lồng ngực chấn động, nước mắt giàn giụa trên khóe mi.

“Mục Lâm.” Tôi lập tức ôm chặt anh ta, khung xương kim loại của anh ta chọc vào người tôi đau nhói: “Mục Lâm.. Mục Lâm..” Cổ họng tôi đau rát, khóc không thành tiếng.

Tốt quá, tôi đã trở về. Mục Lâm của tôi, Mục Phổ của tôi và...

Mục Huyền!

Tôi vừa khóc vừa đẩy người Mục Lâm: “Mục Huyền, Mục Huyền đâu rồi?”

Mục Lâm dờ dẫm nhìn tôi. Sau đó anh ta đột nhiên quay đi chỗ khác, ôm mặt khóc tu tu: “Bọn họ nói... sẽ tìm kiếm xác máy bay bằng bất cứ giá nào.”

Tôi ngỡ ngàng: “Xác máy bay? Xác máy bay gì chứ?” Vừa thốt ra lời, lòng tôi chấn động, tôi ngẩng đầu quan sát xung quanh. Bên ngoài cửa sổ là vũ trụ sâu thẳm, ánh sao lấp lánh... Chúng tôi đang ở trên phi thuyền.

Không, không đúng! Đăn An nói đưa tôi về năm mười tám tuổi cơ mà. Vậy tại sao vừa tỉnh dậy, tôi liền nhìn thấy Mục Lâm?

Không phải năm mười tám tuổi.

“Đây là đâu?” Tôi hỏi.

Mục Lâm nghẹn ngào: “Đây là lô cốt vũ trụ trên không trung Vùng đất hoang vu. Tiểu thư đã an toàn rồi. Lúc A Đạo Phổ tiến hành cú nhảy siêu quang tốc, tiểu thư đột nhiên nôn ra máu rồi bất tỉnh.”

Vùng đất hoang vu? A Đạo Phổ? Là cuộc chiến chống lại binh đoàn đánh thuê của Dịch Phổ Thành khi chúng xâm chiếm căn cứ địa Hải Luân Nhĩ?

Không ngờ tôi trở về thời điểm này?

Một khi đã quay ngược thời gian thành công, tại sao thời gian và địa điểm lại xảy ra sai sót? Chẳng phải Đăn An và các nhà khoa học đã tính toán chính xác rồi sao?

Tôi vẫn còn nhớ thời điểm này. Sau khi bị đâm máy bay, Mục Huyền lẩn trốn tại một trạm không gian của lính đánh thuê. Mà cú đâm đó chính là nguyên nhân khiến sức mạnh tinh thần của anh lần thứ nhất bùng nổ. Sau đó, Mục Lâm nói anh không được sử dụng sức mạnh tinh thần quy mô lớn trong vòng nửa năm.

Sức mạnh tinh thần của Mục Huyền đã bùng phát một lần, nhận thức này khiến tôi hơi bất an. Kế hoạch của chúng tôi là ngăn cản Mục Huyền bùng nổ

sức mạnh tinh thần một cách triệt để, do đó bọn họ mới để tôi quay về năm mười tám tuổi. Làm vậy, khả năng xuất hiện thời đại siêu năng sẽ càng nhỏ hơn.

Không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, bây giờ tôi chỉ muốn gặp Mục Huyền ngay lập tức.

“Đưa tôi đi gặp hạm đội phó.” Tôi túm tay Mạc Lâmr “Tôi có thể tìm thấy Mục Huyền.”

*** Hai ngày sau.

Vũ trụ giống một dòng sông tối đen, ánh sao dày đặc là sóng nước lấp lánh trên dòng sông đó. Máy bay chiến đấu của chúng tôi như con thuyền lướt trên dòng sông yên tĩnh.

Khi bắt gặp trạm không gian hình ống của lính đánh thuê lơ lửng ở phía xa xa, mạch suy nghĩ của tôi dừng lại trong một khoảnh khắc.

Tựa như chỉ một giây trước, tôi vẫn còn sống trong vũ trụ sắp bị hủy diệt. Còn vào thời khắc này, vũ trụ phồn vinh và xán lạn ngay trước mắt tôi.

Tôi cảm thấy bản thân phảng phất ở trong giấc mộng.

“Tôi đi dụ những chiếc máy bay địch bên ngoài trạm không gian, xin hãy chuyển lời chào của tôi đến ngài chỉ huy.” Hệ thống liên lạc truyền tới giọng nói trầm thấp của A Đạo Phở.

Nghe đến ba từ ‘ngài chỉ huy’, nước mắt trào ra, làm mờ tầm nhìn của tôi. Tôi bịt miệng, không để bản thân phát ra thanh âm, nhưng tiếng nước nở vẫn vang lên rõ ràng.

Hệ thống thông tin không một ai lên tiếng. Có lẽ bọn họ đều cho rằng tôi quá xúc động. Một lúc sau, Mạc Phở cất giọng dịu dàng: “Tiểu thư, xin hãy yên tâm, ngài chỉ huy nhất định bình an vô sự.”

Tôi gạt đầu, thân thể không thể kiềm chế run nhẹ.

Tôi mỗi lúc một gần Mục Huyền.

Cửa khoang máy bay mở ra, tôi đi vào trạm không gian. Bên trong tối mờ mờ, phảng phất không một bóng người. Mạc Phở và Mạc Lâm đưa theo hai người lính, định đi xuống tầng dưới kiểm tra, tôi không thể nhìn lâu hơn nữa.

“Tầng thứ ba.” Tôi nói nhỏ: “Tôi có thể cảm nhận một cách chính xác.”

Bọn họ không hề nghi ngờ, bởi vì bọn họ biết trên người tôi còn tàn dư sức mạnh tinh thần của Mục Huyền, nên tôi có thể cảm nhận ra vị trí của anh.

Lúc chúng tôi đứng ở cửa kho vũ trụ trên tầng thứ ba, cảnh tượng tương tự từng xảy ra ủa về như thác lũ.

“Đóng tầng hầm... tầng hầm...” Gương mặt tôi lúc đó chắc là quần bách đến mức đỏ ửng?

“Đóng tua-bin tầng hầm.” Mục Huyền ngồi lẫn trong đám lính đánh thuê, ngẩng mặt nhìn tôi. Anh cất giọng trầm khàn, bộc lộ sự yêu thương chỉ một mình tôi hiểu.

Không sao, Mục Huyền. Tuy bây giờ anh không có ký ức của những tháng ngày sau này, nhưng chúng ta sẽ cùng nhau tìm lại.

Mà lần này, em tuyệt đối không để cho anh chết trong lòng em nữa.

Tôi nhắm mắt rồi lại mở mắt. Căn phòng trước mặt tối tối, ánh đèn mờ mờ như sương mù lan tỏa. Mục Huyền và mười mấy tên lính đánh thuê đang ở góc tường, đằng sau giá sắt đồ sộ kia.

Mạc Phở và hai người lính đi trước, bọn họ bỗng dừng dừng bước. Tôi hoàn toàn mất kiểm soát, lao về phía trước, bất chấp tiếng chân của tôi có thể kinh động đến đám lính đánh thuê. Tôi thậm chí còn đẩy Mạc Phở, chạy ra sau giá sắt, khiến Mạc Lâm sợ đến mức hét lên.

Khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, tôi gần như nín thở.

Dưới ánh đèn mờ mờ, một người đàn ông cao lớn lặng lẽ đứng ở đó, quay lưng về phía chúng tôi. Lính đánh thuê nằm đầy dưới đất, tất cả đều nhắm mắt. Không biết bọn chúng chỉ bị ngất đi hay đã chết.

Nghe thấy tiếng động, người đàn ông từ từ quay lại, nhìn chúng tôi.

Nước mắt trào ra trong tích tắc, tôi nghe thấy tiếng kêu ù ù trong tai, sau đó nhịp tim trong lồng ngực đập kịch liệt đến mức có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Tôi giờ hai tay ôm mặt, nước mắt giàn giụa. Tôi chỉ sợ tôi đang ở trong giấc mơ, một giấc mơ trước sau gì tôi cũng sẽ tỉnh lại.

Là Mục Huyền. Tình hình hoàn toàn khác lần trước, nhưng người đó đúng là anh.

Anh mặc bộ quân phục màu đen rách bươm của lính đánh thuê. Thân hình cao lớn thẳng đứng giống một bức tượng điêu khắc. Gương mặt trắng ngần

đỉnh đầy vết máu tươi, mái tóc đen lộn xộn. Thần sắc của anh có vẻ mệt mỏi, đôi mắt sâu hun hút của anh nhìn tôi chăm chú.

Tôi run rẩy, lao đảo đi về phía Mục Huyền. Khi đến gần, tôi có thể nhìn rõ ánh mắt của anh. Ánh mắt đó khiến trái tim tôi nhói đau.

Ánh mắt của anh giống sắc đêm mù mịt, ẩn chứa nhiều tâm tình tôi không hiểu nổi. Tôi khắc khoải, trong lòng đau đớn vô ngần.

Sau đó, tôi nhìn thấy, từ đáy mắt anh dâng lên ánh lệ rõ ràng.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, trong mắt tôi chỉ có anh. Giọt nước mắt của anh khiến trái tim tôi vỡ vụn. Tôi giang hai tay ôm chặt thắt lưng anh.

“Mục Huyền! Mục Huyền!” Tôi nghẹn ngào.

Thân thể ấm áp, bờ ngực rắn chắc, mùi hương quen thuộc... Đúng là Mục Huyền của tôi! Tôi dùng hết sức lực ôm anh càng chặt hơn, chặt đến mức tôi không thở nổi.

“Tiểu thư, ngài chỉ huy! Tôi đề nghị nên rời khỏi nơi này trước.” Giọng nói trầm tĩnh của Mạc Phổ từ phía sau vọng tới.

Lúc này tôi mới định thần. Vừa buông người Mục Huyền, tôi đột nhiên phát hiện anh đứng yên bất động trong lòng tôi.

Hai tay anh từ đầu đến cuối buông thõng cạnh người, anh không hề ôm tôi.

Tôi chợt hiểu ra vấn đề. Nhất định là phản ứng của tôi quá kịch liệt nên anh cảm thấy bất ngờ? Tôi bây giờ vẫn chưa yêu anh.

Tôi vừa định ngẩng đầu nhìn Mục Huyền, eo đột nhiên bị siết chặt. Anh dùng sức mạnh đến nỗi khiến tôi đau buốt. Sau đó, anh đẩy tôi vào bờ tường.

Tôi vừa định mở miệng, cằm đã bị anh bóp tới mức không thể động đậy. Mục Huyền cúi đầu, ánh mắt u tối của anh sâu như đáy bể, đôi môi lạnh lẽo và nứt nẻ của anh phủ xuống môi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Sau lưng là bờ tường, cả người tôi bị Mục Huyền cố định trong lòng anh. Anh cúi xuống hôn tôi điên cuồng, hơi thở của anh lạnh lẽo và gấp gáp. Nước mắt của tôi như cơn mưa rào trút xuống. Tôi dính chặt vào người anh, nhiệt tình, đau khổ và vui mừng đáp lại nụ hôn của anh. Tôi chỉ muốn trầm luân trong vòng tay anh, không cần tỉnh lại.

Sau đó, Mục Huyền đột ngột buông người tôi, đôi môi nóng bỏng của anh rời khỏi miệng tôi mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Tôi hoang mang mở mắt, nước mắt làm mờ tầm nhìn của tôi. Tôi chỉ cảm thấy anh đang nhìn tôi chăm chăm. Trầm mặc vài giây, anh bỗng dưng quay người đi về phía đám Mạc Phổ.

Tôi thần thờ đứng yên một chỗ. Trước đây, chẳng phải anh... luôn ôm tôi từ đầu đến cuối hay sao?

Mạc Phổ và Mạc Lâm đều cười ngoác miệng. Mục Huyền dừng lại trước mặt họ, rồi anh giờ tay, ôm cả hai người vào lòng. Mạc Lâm lúng túng: “Ngài... ngài chỉ huy...” Mạc Phổ mở to mắt, hình như được yêu quá hóa sợ hãi.

Sau đó, Mục Huyền nhanh chóng buông Mạc Phổ và Mạc Lâm. Anh gạt đầu với hai binh sĩ ở bên cạnh, sai bước dài đi ra ngoài: “Đi thôi!”

Mạc Phổ và Mạc Lâm cùng tôi đuổi theo Mục Huyền, nhưng anh đi rất nhanh, cũng không hề quay đầu, trong tích tắc đã rời khỏi khoang tàu.

Mạc Lâm kéo áo tôi, cất giọng nghẹn ngào: “Đây là lần đầu tiên ngài chỉ huy ôm tôi... Cảm giác thật khó hình dung...”

Tôi ngăn người, đến giờ mới bừng tỉnh từ trong tâm trạng ngỡ ngàng. Tôi bất chợt cảm thấy có điểm nào đó không đúng. Mạc Lâm ở bên cạnh tiếp tục lái nhai: “Ngài chỉ huy hôm nay cảm tính thật đấy. Nhất định là sức mạnh tinh thần bị tổn thương, nên ảnh hưởng đến phản ứng tâm tình của ngài ấy...”

Thật vậy sao?

Có lẽ là như vậy.

Giọt nước mắt vừa rời của Mục Huyền khiến tôi bất ngờ và chấn động. Tôi thậm chí còn có cảm giác nhìn thấy Mục Huyền, lúc anh chết trong lòng tôi. Nhưng bất kể từ góc độ lý luận khoa học nào, sau khi quay ngược thời gian, anh cũng giống người khác, tuyệt đối không thể tồn tại ký ức sau này.

Bên ngoài cửa trạm không gian là vũ trụ sâu thẳm. Năm chiếc máy bay chiến đấu xếp thành hàng, đội của A Đạo Phổ đã an toàn trở về. Mục Huyền đi thẳng đến chiếc máy bay của A Đạo Phổ, cúi thấp người, bước vào trong máy bay. Cửa khoang từ từ khép lại, che khuất thân hình cao lớn của anh. Sau đó, chiếc máy bay nghiêng cánh, lao vút về phía trước.

Trong lúc tôi còn ngẩn ngơ, Mạc Lâm đã mở miệng: “Hà? Ngài chỉ huy không ngồi cùng chúng ta sao?”

“Tình thế khẩn cấp, có lẽ ngài ấy muốn hỏi A Đạo Phổ về tình hình quân địch.” Mạc Phổ trả lời rồi đỡ tôi lên máy bay.

Tôi ngồi vào máy bay, dõi mắt theo chiếc máy bay của Mục Huyền chỉ còn là chấm nhỏ ở phía trước. Trong lòng tôi ngày càng lo lắng bất an.

Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, tôi không muốn rời xa anh dù chỉ một giây một phút. Nhưng Mục Huyền tỏ ra vô cùng lạnh lùng và kiềm chế, anh thậm chí không lên máy bay cùng tôi. Lồng ngực tôi phảng phất bị tắc nghẽn, làm tôi không thở nổi.

Nhưng tôi nhớ trong cuộc chiến với binh đoàn lính đánh thuê lần trước, sau khi được cứu thoát, Mục Huyền cũng bận rộn xử lý quân vụ đến nỗi không có thời gian chợp mắt.

Mà ở thời điểm này, tình cảm giữa tôi và anh còn chưa nồng thắm, chưa keo sơn gắn bó như giai đoạn sau. Nhận thức này khiến lòng tôi vô cùng chua xót.

Tôi chỉ có thể chờ đợi. Lúc này, chiến sự quả thật rất căng thẳng. Đợi đến khi anh đánh bại Dịch Phổ Thành, đợi anh đoạt lại căn cứ địa Hải Luân Nhĩ, tôi sẽ kể hết mọi chuyện với anh.

Đúng rồi, còn Dịch Phổ Thành nữa.

Vài ngày sau, tên Dịch Phổ Thành xảo quyệt như hồ ly đó sẽ đóng giả làm A Đạo Phổ.

Tâm trạng tôi trở nên nhẹ nhõm hơn một chút. Lần này, tôi có thể thông qua chuyện vạch trần âm mưu của Dịch Phổ Thành để chứng minh với Mục Huyền, tôi là người của chủng tộc thời gian đến từ tương lai.

Khi máy bay về tới lô cốt vũ trụ ở Vùng đất hoang vu, Mạc Lâm đưa tôi về phòng. (Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Mục Huyền đâu rồi?” Tôi hỏi anh ta. Lúc xuống máy bay, tôi cũng không nhìn thấy bóng dáng anh.

“Ngài chỉ huy trực tiếp đi trung tâm chỉ huy rồi.” Thần sắc Mạc Lâm đầy vẻ kính trọng: “Nghe nói hôm nay sẽ triển khai cuộc đại phản công.”

Tôi hơi thất vọng.

Tôi nhớ lần trước, Mục Huyền bị thương nặng, hôn mê mất một ngày một đêm. Sau khi tỉnh lại, anh còn ôm tôi. Cũng chính thời điểm này, tôi mới nhận ra tình cảm của tôi dành cho anh. Đúng rồi, lần trước tôi gây ra trò cười, tưởng vòng lực từ là quà tặng của anh. Mục Huyền còn vui mặt vào ngực tôi như đứa trẻ...

Lần này, Mục Huyền dường như không bị thương. Vì vậy, chúng tôi sẽ không có kỷ niệm ngọt ngào đó sao?

“Sức khỏe của anh ấy thế nào rồi?” Tôi hỏi.

“Rất tốt.” Mạc Lâm trả lời: “Ngài chỉ huy chẳng bị ở thương ở đâu hết. Có điều ngài ấy không cho tôi kiểm tra chỉ số sức mạnh tinh thần của ngài ấy, có lẽ do thời gian quá gấp gáp. Nhưng tôi rất sợ sức mạnh tinh thần của ngài ấy bị tổn thương chưa hoàn toàn bình phục, cứ cố chấp nhớ lại bị ốm thì sao?”

Tôi chau mày: “Khi nào cuộc chiến kết thúc, anh hãy lập tức kiểm tra cho anh ấy.”

Ngăn cản sức mạnh tinh thần của Mục Huyền bùng nổ lần thứ hai, ngăn cản anh dùng sức mạnh tinh thần tạo ra không gian hư cấu là mấu chốt của việc ngăn chặn thời đại siêu năng. Tôi đã bỏ lỡ lần thứ nhất, lần thứ hai tôi phải làm thật tốt, không thể để xảy ra sự cố.

Tôi hơi mệt mỏi, vừa đặt mình xuống giường là ngủ ngay. Đến tối, căn phòng vẫn trống không, Mục Huyền chẳng thấy bóng dáng.

Tôi gọi Mạc Lâm: “Cuộc chiến đấu vẫn chưa kết thúc sao?”

“Sắp rồi.” Mạc Lâm hí hửng: “Chúng ta đã đoạt về căn cứ địa Hải Luân Nhĩ, đang giải quyết những đám quân tàn dư khác. Hy vọng bọn họ có thể bắt sống Dịch Phổ Thành?”

Tôi mỉm cười: “Mục Huyền đâu?”

Mạc Lâm thờ dãi, trả lời: “Ngài ấy ngủ ở phòng nghỉ của trung tâm chỉ huy rồi.”

Tôi ngây người: “Sao anh ấy không về đây ngủ?”

“Tôi đoán, nhất định ngài ấy sợ không thể khống chế bản thân.” Mạc Lâm nhìn tôi bằng ánh mắt trêu chọc.

Tôi buột miệng đáp lời: “Cuộc chiến cũng kết thúc rồi, tại sao anh ấy còn phải khống chế bản thân?”

Mạc Lâm sững sờ, anh ta mở to mắt kinh ngạc, chỉ ngón tay vào người tôi: “Tiểu... tiểu thư... chẳng phải cô bắt ngài chỉ huy cam kết, trước khi kết hôn không được xảy ra quan hệ? Lẽ nào cô... cô thay đổi ý định? Có được không? Vậy tôi đi thông báo với ngài chỉ huy nhé.”

Mạc Lâm nói đến đây, tôi mới nhớ ra, lần trước ở thời điểm này, tôi vẫn cố chấp không chịu lên giường với Mục Huyền. Hóa ra vì nguyên nhân đó, nên anh mới phải cấm dục?

“Anh đừng đi.” Tôi mỉm cười kéo Mạc Lâm: “Tôi sẽ tự mình đi tìm anh ấy.”

Mạc Lâm lắc đầu: “Tiểu thư không đi được đâu. Chắc tiểu thư còn chưa biết, ngài chỉ huy ra lệnh tạm thời không cho cô rời khỏi khoang nghỉ ngơi, để bảo vệ sự an toàn của cô. Ngài ấy còn điều động một đội người máy vũ trang canh gác ở bên ngoài.”

Tôi ngăn người, lập tức mở cửa, thò đầu ra ngoài quan sát. Hai bên hành lang dài và hẹp, hơn mười người máy cầm súng ống đứng thành hàng. Thấy tôi mở cửa, bọn họ đồng thanh cất giọng cung kính: “Tiểu thư!” Sau đó bọn họ đồng thời cup mắt, không nhìn thẳng vào tôi.

Sau khi Mạc Lâm rời phòng, tôi quay về giường nằm, tâm trạng hơi chán nản.

Tình hình đã thay đổi hoàn toàn.

Từng hành động Mục Huyền với tôi đều khác xa lần trước, nhưng nghe qua rất hợp tình hợp lý.

Có điều không hiểu tại sao, tôi luôn có cảm giác bất ổn.

Hơn nữa, tôi nhớ anh đến phát điên. Ruột gan tôi nóng như lửa đốt, nhưng đám người máy ở ngoài cửa vô cùng kiên định, bọn họ không cho tôi ra ngoài. Tôi lại không thể tùy tiện sử dụng sức mạnh tinh thần, nên chỉ còn cách chờ đợi.

Trần trọc đến nửa đêm, tôi mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Nhưng tôi ngủ không ngon giấc, tôi lại mơ đến ngày hôm đó, Mục Huyền nhìn tôi bằng ánh mắt đau đớn, thất thần, phần hận, khiến tim tôi như bị dao cắt, nước mắt đầm đìa.

Trong lúc mê man, tôi cảm thấy thân thể nặng trĩu, ai đó nằm đè lên người tôi. Tôi đang chìm trong giấc mộng như dưới vực sâu, muốn tỉnh mà không thể tỉnh giấc. Hơi thở của người ở trong mơ rất gấp gáp, nhưng động tác rất nhẹ nhàng. Anh hôn lên từng tấc da của tôi. Tôi cảm nhận thấy làn môi của anh khẽ run run, bàn tay anh nóng hổi vuốt ve trên làn da cũng nóng rực của tôi..

Không biết bao lâu sau, tôi mới có thể mở mắt. Trong phòng bật đèn rất sáng, nước mắt vẫn còn đọng đầy trên mặt tôi, ướt đầm cả gối đầu.

Mục Huyền đang ngồi ngược ánh sáng bên cạnh giường. Thân hình thẳng tắp của anh, gương mặt nghiêng anh tuấn của anh khiến người khác mê đắm. Dưới ánh sáng chói lòa, diện mạo của anh trở nên không rõ ràng, nhưng tôi vẫn có thể thấy áo sơ mi của anh hơi nhàu nát, đầu tóc anh rối bù.

Người vừa ôm hôn tôi là anh hay sao? Nếu là anh, tại sao anh đột nhiên dừng lại.

Tôi đột nhiên muốn ngắm kỹ bộ dạng của Mục Huyền, thật sự muốn xác định xem, anh rốt cuộc là chân thực hay chỉ là ảo ảnh. Nhưng ánh đèn quá chói mắt, tôi định tắt ngọn đèn ở đầu giường, Mục Huyền đã nhanh tay che mắt công tắc.

Anh muốn ngắm tôi cho rõ?

“Anh xong việc rồi à?” Tôi cất giọng dịu dàng: “Em...” Hô hấp của tôi ngưng trệ trong giây lát. Tôi có trăm ngàn lời muốn nói với anh, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Vẫn còn quân vụ.” Thanh âm của Mục Huyền hơi khàn khàn. Sau đó, anh đột nhiên đứng dậy, quay người đi ra cửa. Dưới ánh đèn sáng, gương mặt nghiêng của anh lạnh lùng vô cảm.

Tôi lập tức ngồi dậy: “Mục Huyền, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.” Kể từ khi gặp lại anh, chúng tôi chưa nói với nhau từ tế một câu nào. Tôi thật sự không hiểu thái độ của anh?

Mục Huyền đứng lại nhưng chẳng thèm quay đầu. Bóng lưng anh trông có vẻ rất cô độc hiu quạnh.

“Chuyện đầu tiên em muốn nói cho anh biết, A Đạo Phổ đang bị thương không phải là A Đạo Phổ thật sự, là Dịch Phổ Thành đóng giả.” Tôi cất giọng từ tốn và kiên định: “Anh hãy cho lính kỹ thuật kiểm tra, chắc có thể phát hiện ra nguyên tố máy móc trong người hắn.”

Tôi đợi Mục Huyền kinh ngạc quay đầu về phía tôi.

Anh quả nhiên quay người.

Lần này, tôi có thể nhìn rõ gương mặt thanh tú, trắng ngần của anh. Nhưng ánh mắt anh... không phải là kinh ngạc, mà là một vẻ sâu thẳm và phức tạp.

Tôi hoàn toàn ngây người, phản ứng này...

Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên, thanh âm của Mạc Phổ từ máy liên lạc truyền tới: “Ngài chỉ huy!”

Mục Huyền nhìn tôi rồi xoay người mở cửa. Mạc Phổ đi vào, anh ta không kiêng dè tôi, nói nhỏ: “Tôi đã cho người theo dõi A Đạo Phổ... à không, Dịch Phổ Thành rồi. A Đạo Phổ thật sự cũng đã được cứu sống. Ngài chỉ huy, ngài có định ra tay ngay bây giờ không?”

Đầu óc tôi nổ tung.

Mục Huyền đã biết? Anh đã sớm biết sự thật, vì vậy anh dùng chiêu ‘gây ông đập lưng ông’ với Dịch Phổ Thành?

Lẽ nào anh còn ký ức?

Không thể! Điều này hoàn toàn vô lý, Mục Huyền tuyệt đối không thể có ký ức.

Tìm tôi đập thình thịch, mỗi lúc một nhanh hơn.

Mục Huyền từ tốn trả lời: “Sức chiến đấu của hắn quá mạnh, tôi sẽ đích thân giải quyết.” Nói xong, anh sai bước dài đi ra ngoài cửa.

“Khoan đã!” Tôi vội lao ra. Mục Huyền dừng bước, anh nói với Mạc Phổ mà không hề quay đầu: “Trông nom cô ấy.” Nói xong, anh bỏ đi ngay lập tức.

Tôi làm sao có thể để anh đi như vậy. Nhưng vừa định đuổi theo, Mạc Phổ liền can ngăn tôi: “Tiểu thư, ngài chỉ huy bây giờ đi làm việc nguy hiểm, tiểu thư tạm thời ở lại đây thì hơn.”

Tôi dõi theo bóng lưng Mục Huyền cho đến khi anh biến mất ở đầu hành lang, hai hàng người máy cầm súng đứng nghiêm. Tôi trầm mặc trong giây lát, lui về phòng: “Mạc Phổ, anh vào đây. Nhớ đóng cửa, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Mười lăm phút sau.

Tôi đứng ở một đầu hành lang, phía trước không một bóng người. Trước cánh cửa nhà kho ở đầu cuối cùng phía bên kia có một đám binh sĩ cầm súng đầy cảnh giác. Mục Huyền và Dịch Phổ Thành chắc là ở trong đó.

Mạc Lâm đi theo tôi, nhẩm nhó: “Tiểu thư, sao cô lại đến nơi này, cô mau quay về phòng đi!”

Tôi tưởng sức mạnh tinh thần của tôi có thể giải quyết Mạc Phổ và đám người máy gác cửa dễ như trở bàn tay. Ai ngờ bọn họ vô cùng cảnh giác, sức chiến đấu cũng rất dũng mãnh. Tôi phải thử vài lần, mới dùng sóng xung kích mức trung bình, đánh ngất bọn họ từ sau lưng. Nhưng việc làm của tôi đã kinh động đến những người xung quanh, Mạc Lâm lập tức chạy đến. Sau đó, tôi mặc kệ, để Mạc Lâm đi theo. Trên đường tới nơi này, không ít người liếc xéo tôi.

Chỉ có điều, chuyện tôi gây ra ngày hôm nay không biết có thể che giấu Mục Huyền không. Nhưng tôi cũng chẳng bận tâm, bởi vì tôi sắp lật bài ngửa với anh. Hơn nữa, tình trạng của anh bây giờ khiến tôi vô cùng bất an, tôi không muốn đợi thêm dù chỉ một giây một phút.

Tôi liếc qua Mạc Lâm, sau lưng anh ta có mấy sĩ quan quen biết tôi đang đi nhanh tới. Chắc bọn họ nhận được tin nên đến đây ngăn cản tôi. Tôi không do dự, lập tức giật tay khỏi Mạc Lâm, chạy đến nhà kho ở phía trước. Đám binh lính gác cửa nhà kho vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy tôi. Bọn họ nhất thời không lên tiếng. Một người lính giơ tay định ngăn tôi lại, tôi nói: “Là sĩ quan chỉ huy bảo tôi đến, các anh đừng vào trong.” Anh ta ngây người, tôi đã đẩy cửa lên vào bên trong.

Vừa vào nhà kho trống không, tôi liền nhìn thấy một thân hình máu me bê bết từ phía trước bay về phía tôi. Hắn rơi xuống mặt đất cách chỗ tôi không xa, giữa hai cái rìi nằm im bất động.

Người đàn ông có gương mặt da trắng môi đỏ, vô cùng anh tuấn và đôi mắt đầy ý cười lạnh lùng đó chính là Dịch Phổ Thành. Hắn vẫn mặc bộ quân phục của A Đạo Phổ. Có lẽ sau khi bại lộ thân phận, hắn đã khôi phục diện mạo. Chỉ có điều lúc này, gương mặt hắn sưng vù, khóe miệng rỉ máu, trông khá thảm hại.

Nói thật, khi nhìn thấy Dịch Phổ Thành, tôi đột nhiên có cảm giác gấp lại cổ nhân.

Dịch Phổ Thành ngoảnh đầu về phía tôi, ánh mắt hấn động đầy.

Ở phía chính giữa cách mười mấy mét, Mục Huyền đang chậm rãi đi tới. Bộ dạng của anh cao lớn thanh lãnh, tay áo sơ mi vén lên một nửa, để lộ cơ bắp rắn chắc. Trên tay anh có vết máu, chắc là của Dịch Phổ Thành.

Vừa thấy tôi, anh liền dừng bước. Đôi mắt u tối của anh hơi thay đổi.

Chứng kiến cảnh Mục Huyền đóng cửa đánh Dịch Phổ Thành, nỗi nghi ngờ trong lòng tôi càng trở nên mãnh liệt. Tôi chẳng hề bận tâm đến Dịch Phổ Thành, chỉ nhìn anh chăm chú.

“Mục Huyền, anh...”

Đột nhiên một luồng gió vút qua người, hơi thở nóng hổi phả vào tai tôi. Cổ tôi bị siết chặt. Ánh mắt Dịch Phổ Thành vừa nham hiểm vừa giễu cợt, nắm ngón tay của hắn ấn vào động mạch trên cổ tôi.

Tôi cau mày nhìn Dịch Phổ Thành.

Sức mạnh tinh thần của tôi rất tốt, nhưng kỹ năng chiến đấu tương đối kém. Vì vậy trong một phút lơ là, tôi đã bị hắn tóm được.

Thanh âm của Dịch Phổ Thành vang lên: “Nặc Nhĩ điện hạ, vị hôn thê của anh đúng là người rất tâm lý. Biết tôi không thể thoát thân nên mới tự dâng mình đến đây. Anh hãy lập tức chuẩn bị cho tôi một chiếc máy bay đồ đầy nhiên liệu và đồ ăn. Không được lấp đặt thiết bị theo dõi.”

Ánh mắt Mục Huyền lạnh đến âm độ.

Dịch Phổ Thành nói tiếp: “Tôi biết anh có sức mạnh tinh thần. Tuy nhiên, sức mạnh tinh thần của anh nhanh hay là bàn tay tôi nhanh hơn? Nếu không muốn tôi bẻ gãy cổ cô ta...”

“Đừng để hắn động đến em.” Mục Huyền bất thành linh cắt ngang lời Dịch Phổ Thành.

Lòng tôi chấn động.

Tôi hiểu ý anh. Đúng như Dịch Phổ Thành nói, Mục Huyền ra tay chỉ e là không kịp. Vì vậy, anh muốn tôi tự ra tay.

Một luồng sáng trắng như lớp sương mù mỏng từ người tôi tỏa ra trong giây lát. Tôi nghe thấy Dịch Phổ Thành hít một hơi lạnh, thân hình cao lớn của hắn bị sức mạnh tinh thần của tôi đánh văng vào bức tường, rồi ngã sòng xoài xuống đất.

“Mẹ kiếp, cô là... là chủng tộc thời gian...” Dịch Phổ Thành mềm nhũn người trên mặt đất bất động. Thần sắc của hắn vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, đôi mắt hắn... sáng quắc. Đúng lúc này, tôi bắt gặp Mục Huyền tích tụ ánh sáng xanh lam ở bàn tay phải, anh định giết Dịch Phổ Thành?

Nhớ đến chuyện Dịch Phổ Thành và chủng tộc của chúng tôi có mối quan hệ nào đó, tôi lập tức phóng ra sóng xung kích. Dịch Phổ Thành biến sắc, hắn không kịp né tránh, trúng sóng xung kích của tôi, bất tỉnh ngay tức thì.

Luồng sáng xanh lam trong tay Mục Huyền từ từ biến mất. Thân hình cao lớn của anh đứng yên dưới ánh đèn, ánh mắt anh không rời khỏi người tôi.

“Anh vẫn còn ký ức... Tại sao lại như vậy?” Tôi cất giọng run run. Vừa thốt ra lời, cổ họng tôi tắc nghẹn, lồng ngực cũng nhói đau vô cùng.

Mục Huyền chỉ im lặng nhìn tôi, ánh mắt đen của anh sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Mục Huyền trước mắt tôi, không giống trong ký ức.

Trước đây, nếu anh tức giận hoặc phẫn nộ, anh sẽ để lộ nụ cười nhạt lạnh lùng, sẽ tàn sát miệng tôi bằng một nụ hôn, vừa mạnh mẽ vừa cao ngạo, ăn nhấm, nhưng cũng khó che giấu sự sắc bén.

Không giống bây giờ, anh yên tĩnh như một hồ nước chết.

“Hiện tại là gì vậy?” Sắc mặt Mục Huyền tái nhợt, thanh âm của anh khô khốc.

“Gì là gì?” Tôi nhìn anh bằng ánh mắt hốt hoảng và bi thương.

Mục Huyền cup mắt, hàng lông mi dài che khuất đôi mắt trong trẻo của anh: “Tất cả mọi thứ của hiện tại là gì? Lại là một giấc mộng của tôi, hay là kế hoạch khác của chủng tộc thời gian?”

Tôi vốn một bụng âm ức, nghe câu hỏi của anh, tôi càng đau lòng gấp bội.

“Không, không phải giấc mộng, cũng không phải là kế hoạch của chủng tộc thời gian!” Tôi không thể kiềm chế, lao đến ôm chặt thắt lưng Mục Huyền. Thân thể anh cứng đờ, anh vẫn không nhúc nhích.

Tôi ghen ngào vùi mặt vào ngực anh: “Mục Huyền, anh đừng hiểu lầm em. Em là người của chủng tộc thời gian đến từ ba mươi triệu năm sau. Trước đó em không hề hay biết, bằng không, nhất định em sẽ nói với anh. Đến hôm diễn ra kế hoạch ‘Stan hồi sinh’, sức mạnh tinh thần của anh mới kích phát ký ức của em. Trong lịch sử, anh sẽ chết vào ngày hôm đó do năng lượng quá tải. Lúc anh qua đời, sức mạnh tinh thần của anh sẽ bùng phát, kích thích sức

mạnh tinh thần tiềm năng của những người khác. Vũ trụ sẽ bước vào thời đại siêu năng. Một trăm năm sau, hành tinh Stan vẫn rơi vào tăm tối. Nhưng chất lượng của vũ trụ đã bị ảnh hưởng, hàng loạt tinh hệ sụp đổ, hố đen gia tăng. Ba mươi triệu năm sau, vũ trụ sẽ bị diệt vong.

Theo kế hoạch ban đầu, em đến bên anh là để giết chết anh sớm hơn thời điểm đó một chút. Nhưng em không đành lòng, em chỉ muốn cứu anh. Cho dù em không thể ngăn chặn thời đại siêu năng, em cũng muốn anh còn sống, nhưng em đã thất bại. Còn bây giờ là bọn em lợi dụng năng lượng của hố đen, thúc đẩy toàn bộ vũ trụ quay ngược thời gian. Mục Huyền, em chưa từng có ý định hãm hại anh. Để giúp anh sống lại, em... em..”

Những lời này, trong lòng tôi đã nhẩm đi nhẩm lại hàng nghìn lần, nhưng nói đến câu cuối cùng, tôi vẫn khóc không thành tiếng. Tôi lại lần nữa kể thêm một số chuyện. Sau khi cho rằng đã nói rõ ngọn nguồn, tôi liền lau khô nước mắt, ngừng đầu chờ đợi.

Mục Huyền cúi xuống nhìn tôi, đôi mắt anh giống như bị một lớp sương mù bao phủ.

Eo tôi bị siết chặt. Mục Huyền cuối cùng cũng ôm tôi, anh lặng lẽ ôm tôi, trong vòng tay mạnh mẽ của anh.

Tôi như trút gánh nặng ngàn cân trong lòng, mọi nỗi tủi thân cũng tan biến trong giây lát. Tôi vùi sâu mặt vào lòng anh, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Mục Huyền chỉ trầm mặc ôm tôi mà không nói một lời nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa vọng vào thanh âm của một binh sĩ: “Ngài chỉ huy, tình hình bên trong thế nào rồi?”

Mục Huyền buông người tôi: “Em về phòng trước đi.” Tôi không muốn rời xa anh, hơn nữa anh vẫn chưa nói cho tôi biết, tại sao ký ức của anh vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng Mục Huyền đã lên tiếng: “Vào đi!”

Một số binh lính cầm súng xông về phía Dịch Phó Thành đang hôn mê bất tỉnh. Lúc đi đến cửa ra vào, tôi không nhận được quay đầu. Mục Huyền chấp tay sau lưng đứng giữa mấy người lính. Thần sắc của anh lạnh lùng và trầm tĩnh.

Tìm tôi đột nhiên trĩu nặng.

Không, không đúng.

Phản ứng của anh quá bình tĩnh.

Mặc dù hiểu lắm đã được làm sáng tỏ, Mục Huyền đã chịu ôm tôi. Nhưng anh... tỏ ra bình thản một cách bất thường.

Rốt cuộc... anh có tin lời tôi nói?

Ý nghĩ này khiến trái tim tôi bắt đầu tỏa ra khí lạnh.

Nhưng Mục Huyền sao có thể không tin tôi? Trước đây, dù cha anh, dù Đế quốc của anh nghi ngờ tôi, anh vẫn đứng về phía tôi. Hay là tôi vẫn chưa giải thích rõ ràng chuyện xảy ra ngày hôm đó?

Điều này không giống anh một chút nào.

Mục Huyền đã thay đổi.

Có lẽ, trên người anh đã xảy ra chuyện gì đó mà tôi không biết. Chuyện này nhất định liên quan đến việc tại sao anh vẫn còn giữ lại ký ức.

Khi đi qua hành lang hẹp và dài, đám quân binh nhìn thấy tôi đều cúi đầu tránh sang một bên. Tôi đưa mắt ra vũ trụ bên ngoài cửa sổ, tinh vân màu trắng bạc sáng lấp lánh, ánh sao nhấp nháy như trong giấc mộng. Đầu óc tôi đột nhiên bật ra câu Mục Huyền hỏi tôi ban nãy.

“Tất cả mọi thứ của hiện tại là gì? Lại là một giấc mộng của tôi?”

Anh nói ‘Lại là một giấc mộng của tôi’. Đầu óc tôi phảng phất vụt qua một tia sáng, lẽ nào anh từng có giấc mơ tương tự?

Sau khi... anh chết đi?

*** Tôi quay về phòng, Mạc Phổ trầm mặc, Mạc Lâm bứt rứt. Tôi đành lên tiếng: “Mục Huyền sẽ giải thích tất cả với các anh.” Kết quả đến buổi tối, Mục Huyền không quay về mà cho người gọi tôi đến phòng thẩm vấn.

Trong căn phòng thẩm vấn rộng lớn, tất cả ngọn đèn trần và đèn tường đều bật sáng. Cả gian phòng chìm trong ánh sáng chói mắt. Dịch Phó Thành khệnh khạng ngồi trên chiếc ghế ở chính giữa. Hắn đã thay bộ quần áo sạch sẽ, vết thương trên mặt không còn để lại dấu vết. Ngọn đèn chiếu sáng khiến gương mặt hắn đặc biệt anh tuấn, trông như một ngôi sao thần tượng. Khi tôi đi vào phòng, đôi mắt hẹp dài của hắn cong lên, phảng phất nghiền ngẫm điều gì đó.

Mục Huyền một mình ngồi sau chiếc bàn dài. Nhìn thấy tôi, ánh mắt anh dừng lại trong giây lát rồi nhanh chóng khôi phục về lạnh lùng.

“Lại đây.” Anh cất giọng trầm thấp.

Lại đây.

Một câu nói vô cùng đơn giản, từng khiến tôi rất bất mãn, vì cho rằng anh quá gia trưởng.

Nhưng khi không có anh bên cạnh, tôi muốn có người nói với tôi hai từ này biết bao.

“Cô đúng là người của chủng tộc thời gian?” Dịch Phổ Thành lên tiếng. Tôi liền quay đầu, thấy hắn hơi nheo mắt.

Tôi gật đầu.

“Cho tôi xem ánh sáng sức mạnh tinh thần của cô.” Dịch Phổ Thành lười nhác tựa vào thành ghế: “Nặc Nhĩ điện hạ, việc bán thân cần phải hết sức thận trọng. Tôi nói có đúng không?”

Thần sắc Mục Huyền nhàn nhạt, giống như mặc nhận ý kiến của Dịch Phổ Thành.

Tôi giật mình kinh ngạc. “Bán thân?” Buổi sáng, Mục Huyền mới tần cho Dịch Phổ Thành một trận thừa sống thiếu chết. Đến buổi tối hai người đã ngồi ở đây, không khí giữa họ có vẻ không giống thăm vãn, mà giống đàm phán?

Thấy tôi trầm mặc quá lâu, Dịch Phổ Thành mất hết kiên nhẫn: “Cô tung một sóng xung kích nhỏ trước đi.”

Ngữ khí của hắn vẫn cao ngạo và đáng ghét như ngày nào.

Tôi giơ tay, một làn sóng xung kích nhỏ màu trắng bắn thẳng vào cổ họng Dịch Phổ Thành. Sắc mặt hắn thay đổi, toàn thân đẩy về phía sau, lộn cả ghế xuống đất. Tất nhiên, tôi vẫn có khả năng khống chế, không làm Dịch Phổ Thành bị thương. Tôi thu tay, ánh sáng trắng biến mất.

“Anh còn muốn xem nữa không?” Tôi hỏi.

Dịch Phổ Thành ngây người, hắn lồm cồm bò dậy, kéo cái ghế, thông thả ngồi xuống. Sau đó, hắn liếc tôi một cái: “Anh đây ăn no căng bụng không có việc gì làm hay sao?”

Tôi không nhịn được bật cười, vô thức quay đầu về phía Mục Huyền. Mục Huyền vẫn đang nhìn Dịch Phổ Thành, khóe miệng anh cong lên.

Anh cũng nín cười.

Đây là nụ cười đầu tiên của anh kể từ lúc chúng tôi gặp lại.

Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đau lòng?

“Được, nể mặt cô ấy, tôi có thể thuyết phục tổng bộ lính đánh thuê, cho anh thuê những hành tinh nhỏ và hạm đội của chúng tôi.” Dịch Phổ Thành chậm rãi mở miệng: “Nhưng tôi muốn biết, rốt cuộc anh định làm gì?”

Lòng tôi chấn động. Hành tinh nhỏ, hạm đội? Lẽ nào không cần đợi tôi thuyết phục, Mục Huyền đã có ý định đó? Vì vậy, anh mới bỏ qua ân oán trong quá khứ, hợp tác với Dịch Phổ Thành, người anh ghét nhất?

Mục Huyền quả nhiên cất giọng lãnh đạm: “Tôi định xây dựng lại một Đế quốc.”

Tôi và Dịch Phổ Thành đều trầm mặc trong giây lát. Mục Huyền quay sang tôi: “Em về phòng trước đi.”

Tôi không nhúc nhích: “Bao giờ anh mới về phòng?”

Mục Huyền cup mi: “Tôi sẽ cố gắng.”

Tim tôi nhói đau. Nhưng anh đã bắt đầu bàn bạc với Dịch Phổ Thành, cùng lúc đó, các sĩ quan lần lượt đi vào. Một mình tôi đi ra ngoài hành lang dài và hẹp.

Trong lòng tràn ngập nỗi buồn khó tả.

Kết quả đến nửa đêm, quân binh toàn hạm đội đều nghỉ ngơi, Mục Huyền vẫn không thấy bóng dáng.

Tôi khoác áo khoác quân phục của anh, đi ra ngoài cửa. Đám cảnh vệ tỏ ra khó xử, tôi nói: “Tôi đi tìm ngài chỉ huy. Nếu muốn, các anh có thể đi theo tôi.”

Bọn họ rõ ràng do Mục Huyền bố trí để giám sát tôi.

Cuối cùng, bọn họ thật sự đi theo tôi đến trước phòng làm việc của Mục Huyền. Cửa bị khóa trái từ bên trong, tôi âm thầm sử dụng sức mạnh tinh thần bẻ gãy khóa, đẩy cửa đi vào rồi lập tức đóng sập.

Tôi hơi ngẩn người khi bắt gặp cảnh tượng trước mặt.

Phòng làm việc của Mục Huyền cũng màu xám, lạnh lẽo, đơn giản như những người khác. Trong phòng không một bóng người, nhưng tất cả ngọn đèn, từ đèn trần, đèn tường, đèn bàn đều bật sáng, khiến căn phòng sáng như ban ngày. Cửa phòng tắm đóng chặt, bên trong cũng sáng đèn, tiếng nước chảy vọng ra ngoài. Áo sơ mi và quần phục của Mục Huyền vắt trên thành ghế sofa, xem ra anh đang tắm rửa.

Tôi đột nhiên phát hiện ra điểm bất thường.

Là ánh đèn.

Trước đây Mục Huyền không thích quá sáng, anh thích ánh đèn mờ mờ dịu dàng. Thế chất bán thú khiến anh có thể nhìn rõ sự vật trong đêm tối. Nhưng kể từ lúc sống lại, anh đều bật đèn sáng ở khắp mọi nơi, từ khoang nghỉ ngơi của tôi, phòng thẩm vấn, và cả nơi này.

Tại sao lại như vậy?

Tôi ngồi xuống ghế sofa. Mặc dù căn phòng sáng trưng, nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lẽo khó diễn tả.

Có tiếng cạch nhẹ, cửa phòng tắm mở ra. Mục Huyền vừa cầm khăn mặt lau đầu vừa đi ra ngoài. Thân hình trần truồng của anh như pho tượng điêu khắc cẩm thạch. Nhìn thấy tôi, gương mặt trắng ngần vẫn còn đọng giọt nước của anh vụt qua một tia sững sờ.

“Anh không tin em, đúng không?” Tôi đi thẳng vào vấn đề, hỏi nhỏ.

Mục Huyền đứng yên bất động. Anh không lên tiếng, ánh mắt sâu thẳm.

Trái tim tôi như bị một tảng đá lớn đè nặng. Tôi nhìn anh, chậm rãi nói từng từ một: “Nếu anh không tin em, thì anh hãy giết chết em đi, em sẽ không phản kháng. Mạng sống của em... chỉ vì anh mới tồn tại.”

“Tôi sẽ không để bất cứ người nào làm tổn thương em, bao gồm cả tôi.” Mục Huyền bất thành linh ngắt lời tôi. Thanh âm của anh vô cùng lạnh lẽo.

“Vậy tại sao anh không tin em?”

Mục Huyền lặng thinh.

Lòng tôi buốt giá. Tôi đứng dậy đi về phía anh. Mục Huyền vẫn thanh tú, anh tuấn như ngày nào. Nhưng từ người anh tỏa ra một vẻ xa cách, ngăn tôi ở bên ngoài thế giới của anh.

Tôi bất giác nghẹn ngào: “Em biết sự việc xảy ra trước khi anh chết khiến anh tưởng em phản bội anh, nhưng hoàn toàn không phải vậy. Nếu anh không tin, anh không tin... Em có thể ra đi, em sẽ đi ngay bây giờ. Em sẽ rời xa anh, rời xa hành tinh Stan. Như vậy, chắc chắn em sẽ không thể hại anh. Dù phải cách xa anh, em cũng muốn anh tin em”

Lời nói vừa thốt ra miệng, tôi liền cảm thấy trái tim co giật, nước mắt chảy giàn giụa. Sao tôi lại nói câu này cơ chứ? Tôi không thể tưởng tượng tôi sẽ sống ra sao nếu thiếu anh...

Tôi dường như không thể gắng gượng, vô thức quay người định bỏ đi. Nào ngờ eo bị siết chặt, một sức mạnh cực lớn kéo tôi về, đâm vào lòng Mục Huyền. Vòng tay anh như dây sắt, quấn chặt người tôi. Thanh âm trầm khàn của anh vang lên bên tai tôi: “Hoa Dao, chúng ta làm sao có thể xa cách?”

Hai từ ‘xa cách’ đã khiến anh nhói đau?

Tôi nghẹn ngào: “Vậy tại sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Mục Huyền trầm mặc, vòng tay anh ôm tôi càng siết chặt hơn.

Trong lòng tôi tràn ngập nỗi chua xót: “Anh có biết không? Sau khi anh chết, mỗi ngày em chỉ sống nhờ vào việc tạo ra ảo ảnh. Anh có biết không, để quay ngược thời gian, để giúp anh hồi sinh, em phải sống một mình trong hố đen bao lâu, em cũng không biết nữa. Một tháng hay một năm? Có lẽ là mười năm! Em chỉ biết em ở trong đó rất lâu. Bây giờ nhắm mắt, hồi tưởng lại cảm giác lúc ở trong hố đen, em vẫn còn cảm thấy da thịt em bị cắt ra thành từng mảnh, nhãn cầu của em nổ tung, em...”

Những lời này tôi chưa từng nói với Mục Huyền, vì tôi sợ anh đau lòng. Nhưng hôm nay, tôi chỉ muốn làm cho anh đau lòng.

Tôi vẫn chưa kịp nói hết câu, cảm tôi đã bị anh bóp chặt. Gương mặt thanh lãnh của Mục Huyền gần kề, đôi mắt anh vụt qua tia kinh ngạc pha lẫn đau đớn. Không đợi tôi kịp nhìn rõ, anh đã phủ miệng xuống môi tôi.

Mục Huyền dùng sức nhấc cả người tôi, hai chân tôi rời khỏi mặt đất, bị anh khóa chặt trong lòng. Eo bị anh siết đến mức đau nhức. Nụ hôn của anh vô cùng hung hãn mãnh liệt, anh vừa cắn vừa mút tôi đến đau rát.

Nhưng nụ hôn này phảng phất chôn vùi mọi lý trí của tôi. Tôi ôm chặt cổ anh, quặp hai chân vào thắt lưng anh, kịch liệt hồi ứng nụ hôn của anh. Ánh mắt Mục Huyền vừa cuộn trào vừa u tối.

Hai thân thể đã bị khô cạn quá lâu lại phơi ra trong không khí lạnh lẽo một lần nữa. Từng đầu ngón tay, miệng lưỡi và từng tấc da của anh phảng phất thấp lên ngọn lửa hừng hực, khiến cơ thể tôi trở nên nhạy cảm đến mức run rẩy.

Không có bất cứ màn đạo đầu nào, thậm chí chỉ ôm hôn cũng đủ khiến chúng tôi không thể chờ đợi lâu hơn. Vật cương cứng nóng bỏng của anh, một phát đâm vào, mang theo sự khô rát, đau đớn và hưng hân.

Bàn tay anh như gọng kìm sắt, khóa chặt tôi dưới thân anh. Đau đớn và sung sướng đến cùng một lúc, khiến mọi cảm quan của tôi trở nên hỗn loạn, như đứng bên bờ sụp đổ. Mỗi khi ngấm gương mặt thanh tú, thân hình rắn chắc cứng giống con báo săn mồi của anh, tôi đều cảm thấy thần hồn điên đảo.

Bởi vì chỉ có cảm giác gần đến mức mất không chế này mới có thể giảm bớt nỗi đau chôn sâu trong lòng tôi, nỗi đau xé nát tim gan khi bị mất anh.

Buổi tối hôm đó, Mục Huyền vô cùng hưng hân, anh không ngừng làm tình với tôi từ phía chính diện hoặc sau lưng. Lúc kết thúc, chân tay của anh vẫn quấn lấy người tôi, ôm tôi vào lòng. Hai chúng tôi dính chặt lấy nhau như hai đứa trẻ.

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng trưng, bên cạnh giường đã trống không. Tôi ngồi dậy đảo mắt một lượt, thấy Mục Huyền trần truồng ngồi trên ghế sofa, quay lưng về phía tôi, đầu anh hơi cúi xuống.

Ánh sáng rọi chiếu vào lưng anh, tạo thành đường nét đầy mê hoặc. Bờ vai rộng, tấm lưng rắn chắc, eo thon, chân dài, trông anh như một vị thần yên tĩnh, nhưng cũng bộc lộ vẻ cô độc thê lương.

Lòng tôi tràn ngập nỗi xót xa. Tuy Mục Huyền đã thay đổi, nhưng anh vẫn quay về bên tôi.

Dường như phát giác ra động tĩnh của tôi, Mục Huyền không quay đầu, chỉ cất giọng từ tốn: “Hoa Dao, anh ở trong Dục.”

Tôi sửng sốt, không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng trầm tĩnh của anh, nghe anh nói tiếp: “Sức mạnh tinh thần của anh bị nhốt ở trong Dục. Ý thức rất mơ hồ, xung quanh chỉ có một màn tối đen.”

Lúc này, tôi mới hiểu ý Mục Huyền, trong lòng chấn động.

Dục? Anh ở trong Dục?

Đúng vậy, ngày hôm đó tuy thân thể của anh tan biến, nhưng cột sáng vẫn còn tồn tại. Vì vậy năng lượng của anh... đã bị hút vào núi Dục?

Tôi chợt tỉnh ngộ. Đây chính là nguyên nhân Mục Huyền vẫn còn lưu lại ký ức, chính là nguyên nhân khiến quá trình quay ngược thời gian xảy ra sai lệch về thời điểm. Bởi trong hồ đen lúc đó, có cả tôi và anh, hai thực thể năng lượng.

Đây là số trời đã định, không để chúng tôi cách xa?

Tôi xông đến, ôm chặt người Mục Huyền. Anh cũng lập tức ôm tôi, đặt tôi ngồi lên đùi anh rồi vùi mặt vào cổ tôi. Hai chúng tôi dính sát vào nhau, không một khe hở.

Một lúc sau, cảm giác đau lòng mãnh liệt vẫn tràn ngập trái tim tôi.

Tôi cất giọng xót xa: “Chúng ta xa nhau lâu như vậy, không ngờ anh bị nhốt ở trong núi Dục...” Tôi bất chợt há miệng, không thể nói hết câu.

Chúng ta xa nhau lâu như vậy. Là... bao lâu?

Đối với tôi mà nói, sau khi trở về tương lai, tôi ở đó một năm. Tôi xa anh một năm trời.

Nhưng... nhưng đối với anh, chúng tôi xa nhau bao lâu?

Tôi ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Mục Huyền. Ánh đèn chiếu sáng gương mặt thanh tú như ngọc của anh. Anh nhìn tôi, ánh mắt lạnh lẽo đã thấp thoáng tia ấm áp, si mê mà tôi quen thuộc. Anh bắt đầu hôn lên từng tác da trên mặt tôi, phảng phất Mục Huyền của tôi đang từ từ quay về.

Nhưng tôi cảm thấy đầu óc đau buốt, lồng ngực trái đau đến mức không thở nổi.

Bởi vì đối với anh mà nói, chúng tôi cách xa ba mươi triệu năm. Người tôi yêu, cô độc trong bóng tối suốt ba mươi triệu năm.

Tôi nắc nhen trong giây lát, không thể thốt ra bất cứ thanh âm nào.

Hành tinh Stan chìm vào tăm tối, vũ trụ đã ‘biển xanh hóa nương dâu’, vậy mà anh bị nhốt trong núi Dục hàng chục triệu năm mà không ai biết đến, cùng với nỗi đau tưởng tôi phản bội anh.

Vì vậy anh mới hỏi: ‘Đây có phải lại là một giấc mơ khác của anh’. Vì vậy, đi đến đâu anh cũng bật đèn sáng lóa. Đó là do anh ở trong bóng tối quá lâu, nên anh mới sợ đêm tối.

Vì vậy, anh mới tỏ ra xa cách và đề phòng tôi. Có phải trải qua hàng chục triệu năm, hình ảnh của tôi ở trong lòng anh đã trở nên vô cùng xa lạ và mơ hồ?

Nhưng sau khi tôi rơi lệ và bày tỏ tình cảm với anh, anh đã lập tức mở lòng, ôm tôi thật chặt. Anh ở trên giường hưng hân như một con sói hoang muốn nuốt tôi vào bụng, cũng giống một cậu bé cùng tôi triển miên không dứt...

Nước mắt tôi chảy xuống như thác lũ, tôi ôm chặt cổ anh: “Mục Huyền, Mục Huyền... Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau, không bao giờ xa nhau nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Anh lần đầu tiên nhìn thấy thân thể con gái vào năm mười chín tuổi.

Đó là một cô gái rất trẻ, chắc chỉ tầm mười mấy tuổi. Cô gái ngâm mình dưới dòng suối nhỏ vào một đêm mùa hạ. Mái tóc cô đen nhánh như sắc đêm, làn da trắng nõn như ngọc.

Trên bầu trời, tinh tú sáng lấp lánh, ánh trăng mát lạnh. Thiếu nữ rất bạo dạn, chẳng thềm mặc quần áo, cứ thế đứng ở giữa dòng nước. Cô ngẩng mặt lên trời, gơ tay hình chữ V, ánh mắt cô sáng như sao buổi sớm.

Chàng sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi nhất của Đế quốc Stan nằm trong bụi cỏ, đôi mắt thú đảo một lượt qua thân thể cô gái, không bỏ sót chỗ nào. Đôi vai tuyết mảnh mai, bộ ngực đầy đặn, eo nhỏ đến mức khiến anh chau mày. Còn giữa đùi chân dài nuốt nà của cô, khu vườn bí ẩn tuy rõ ràng nhưng vẫn mang lại cảm giác rất mềm mại...

Tối hôm đó khi quay về phi thuyền, bắt gặp sắc mặt anh, Mạc Phô cất giọng kinh ngạc: “Có phải ngài không thích ứng với khí hậu Trái Đất? Mặt ngài đỏ quá.”

Ngắm gương mặt thanh niên đỏ ửng trong gương, anh trầm nghĩ, chắc là mình động dục. Chuyện xảy ra ngày hôm nay là sự cố ngoài ý muốn. Trừ người vợ trong tương lai, anh không nên nhìn thân thể của bất cứ người phụ nữ nào khác. Sau này, anh nhất định phải xin lỗi vợ mình mới được.

Năm sau xuống Trái Đất, ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại đi đến con suối nhỏ đó. Anh nghĩ, chắc không thể gặp lại cô. Nhưng khi anh nằm phủ phục sau một tảng đá lớn, anh liền nhìn thấy cô thiếu nữ đó nằm ngửa trên tảng đá, ngơ ngẩn ngắm bầu trời.

Trông cô có vẻ cao hơn năm ngoái một chút, tóc cũng dài hơn, xổ xuống bên cạnh tảng đá, nhẹ nhàng lướt qua đôi tai thú nhon của anh, khiến cảm giác ngứa ngáy từ mặt truyền vào tận trái tim anh. Bộ ngực cô càng tròn trịa hơn năm ngoái, đỉnh đồi nhô cao, khiến anh âm thầm nghiêng răng.

Chỉ đáng tiếc, lần này cô mặc quần áo.

Bộ váy dài ướt rượt dính chặt vào người cô, mà cô chẳng hề bận tâm. Miệng cô ngâm nga câu hát gì đó, giống bài hát ru mẹ anh từng hát cho anh nghe. Nhưng giọng ca của cô càng dày dặn, mềm mại, càng dễ nghe hơn mẹ anh.

Sau đó là năm thứ ba.

Chàng sĩ quan chỉ huy hai mươi một tuổi chấp tay sau lưng đứng trong rừng rậm, ngắm nhìn Hoa Dao mười bảy tuổi nhàn nhã ngồi câu cá bên bờ suối. Ngón tay dài của cô chống lên gương mặt trái xoan, đôi mắt cong cong dưới hàng lông mi dài như hồ nước mùa thu. Trong đầu chàng sĩ quan chỉ huy vụt qua một ý nghĩ, sang năm cô đã trưởng thành. Có điều, người Trái Đất đề xướng kết hôn và sinh muộn. Anh cầu hôn cô vào năm cô mười tám tuổi, liệu có sớm quá không?

Ở thời khắc đó, chàng sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi cho rằng, tâm tình của anh lúc này không hề có liên quan đến thích hay yêu. Anh cho rằng, nguyên nhân khiến anh lựa chọn cô là: Trông cô không đến nỗi đáng ghét, cô rất trắng và mềm mại, mùi vị của cô rất tuyệt... Hơn nữa, bộ phận sinh dục của cô phát triển không tồi. Nghĩ đến đây, gương mặt chàng sĩ quan chỉ huy lại ửng đỏ.

Nhưng anh còn chưa nghĩ ra lời cầu hôn, mẹ anh đã từ già cõi đời.

Có lẽ bà chờ đợi quá lâu, cũng có lẽ bà dốc hết tâm sức cho Đế quốc trong một thời gian dài, nên bà mới bỗng dưng đột quy, hơn nữa còn là bệnh vô phương cứu chữa. Trước khi qua đời, bà nói với con trai: “Cuộc đời này, mẹ không có gì hối tiếc. Chắc chắn con sẽ sống tốt hơn mẹ.”

Anh gật đầu.

Nhưng sau đó, tình hình của anh không tốt lắm.

Từ trước đến nay chưa có một người thuộc hoàng tộc Stan và tộc thú sinh con thành công. Tính bất ổn định trong gen của anh đạt mức cao nhất. Nhưng anh luôn có biểu hiện rất tốt, tốt đến mức tất cả mọi người đều xem nhẹ vấn đề này. Cuối cùng, anh vẫn không vượt qua cửa ải hỗn hợp gen.

Kết quả, người bị hại chính là cô. Bởi vì anh thực sự không muốn giao hợp với người phụ nữ khác, nên anh nói: “Nếu có thể, tôi muốn Hoa Dao.”

‘Mình sẽ cưới cô ấy.’ Mục Huyền nhủ thầm. Anh cho rằng, chiếm hữu trước vật vốn thuộc về anh, vợ của anh, hình như không phải là tội lỗi.

Nhưng Mục Huyền quên không nghĩ đến cảm nhận của Hoa Dao.

Anh từng nghe giới quý tộc và sĩ quan cao cấp của hành tinh Stan nói, con gái Trái Đất rất thích gả cho đàn ông Stan. Hơn nữa anh vừa trẻ trung, vừa mạnh khỏe, khả năng chiến đấu đứng đầu Stan. Vì vậy anh cho rằng, chắc chắn cô sẽ vừa ý.

Ai dè cô không tình nguyện.

Thân thể cô căng lên như cung, dù cô run rẩy dưới thân anh, giọt lệ của cô lấp lánh như hạt ngọc, không ngừng trào ra. Nước mắt của cô khiến anh bức bối, lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác thất bại. Vì vậy anh càng mất kiểm soát, biến thành thú trước mặt cô. Trong đầu óc hỗn loạn của anh bất chợt nảy ra ý định hủy diệt cô.

Tuy nhiên, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô áp trên ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Giống như những năm qua, ấn tượng của anh về cô là điềm tĩnh, dịu dàng, một mình ở bên bờ suối. Chỉ khác là lúc này, cô thuần phục trong lòng anh.

Bỗng dưng anh có cảm giác thỏa mãn vô cùng. Anh trịnh trọng xin lỗi cô, trịnh trọng hứa với cô: “Bốn năm sau, tôi sẽ đến đón em.”

Đó là lời cầu hôn của anh. Nhưng cô hình như không hiểu ý, chỉ ngây ngốc gật đầu.

Thật ra anh không muốn đợi một chút nào, nhưng trong tư liệu của cô viết một câu: ‘Thi đỗ khoa tiền tệ của đại học K là nguyện vọng lớn nhất cuộc đời tôi. Bây giờ, nguyện vọng đó đã trở thành hiện thực’.

Anh luôn tôn trọng lý tưởng của người khác, tất nhiên bao gồm cả vợ anh. Vì vậy, anh chỉ còn cách đợi thêm bốn năm, nhẫn nại chờ cô tốt nghiệp đại học. Hơn nữa, với mảnh bằng đại học đó, cô sẽ càng được người dân Stan kính trọng hơn, điều này cũng phù hợp luật hôn nhân ở Trái Đất. Là một người chồng, anh cần có tầm nhìn rộng, nên đành phải kiềm chế bản thân.

Nhưng dục vọng là thứ một khi đã nếm thử một lần lại càng muốn thương thức mãi. Đêm dài tĩnh mịch trở nên khó chịu vô cùng, hơn nữa anh còn là người đàn ông bán thú đã trưởng thành.

Anh chỉ có thể ngấm đi ngấm lại ảnh chụp của cô, hình ảnh vệ tinh của cô, rồi nhìn nhìn và nhìn nhìn.

Trong bốn năm, cô càng xinh đẹp mặn mà, còn anh lập vô số chiến công. Anh muốn cô cảm thấy tự hào vì anh.

Khi ý nghĩ này vụt qua đầu, anh không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì trước đó, anh chỉ thỉnh thoảng nghĩ, có lẽ mẹ anh sẽ cảm thấy tự hào vì anh.

Tại sao bây giờ anh lại nhớ đến cô?

Cuối cùng, anh cũng xuống Trái Đất đón cô như đã hẹn. Nhưng giai đoạn trước khi kết hôn, anh và cô chung sống không hòa thuận. Thân thể cô rõ ràng thích sự đụng chạm của anh, vậy mà cô chỉ tay vào mũi anh, mắng anh là ‘đồ súc sinh’ và ‘đồ cầm thú’.

Anh vô cùng tức giận, bởi vì những từ này chính là lăng nhục anh và mẹ anh.

Anh không cho phép bất cứ người nào sỉ nhục mẹ anh.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là, trói chặt cô, cứ thế xâm nhập vào tàn sát, để cô ghi nhớ hậu quả chọc giận anh, để cô từ nay về sau không dám tái phạm nữa.

Là một người phụ nữ, là một người vợ của quân nhân, cô nên ôn thuận, nên ngoan ngoãn ở trong lòng anh mới đúng. Anh là thượng đế của cô, là chúa tể của cô, chứ không phải giống bây giờ, cô như con nhím xù lông trên giường, nhìn anh bằng ánh mắt phẫn nộ.

Nhưng khi nhìn thấy giọt nước mắt của cô, anh lập tức mềm lòng. Dục vọng đang bùng cháy phảng phất bị dội một chậu nước lạnh, âm thầm dập tắt.

Sau khi rời khỏi phi thuyền của cô, anh ngồi ở trung tâm chỉ huy không một bóng người, suy nghĩ rất lâu.

Anh nghĩ, cô chỉ là nói không lựa lời, chứ thực ra câu nói của cô cũng rất có lý.

Hơn nữa, bộ dạng của cô lúc tức giận vẫn rất xinh đẹp. Gương mặt đỏ bừng, bờ môi mọng mím chặt, nắm đấm non nớt...

Anh không nhịn được mỉm cười.

Cô giống một công chúa cao ngạo, tức giận, ầm ức.

Công chúa của anh.

Thực tế chứng minh, từ nhỏ đến lớn, bất cứ chuyện gì chàng sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi để tâm, anh đều có thể làm rất tốt, bao gồm cả việc theo đuổi trái tim Hoa Dao. Hôn nữa, trong quá trình đó, anh nhận ra cô không ghét anh như lời cô nói lúc trước. Lúc anh vô tình ôm cô, cô liền đỏ mặt, đồng thời tỏ thái độ bối rối; lúc anh bị thương nằm trên giường, cô lộ vẻ thương xót, đau lòng.

Điều này có nghĩa, cô là người phụ nữ dễ mềm lòng, hay cô đã động tâm với anh?

Lần đầu tiên Hoa Dao chủ động hôn anh là ở hành tinh nhỏ Sfutan. Lúc bấy giờ, ánh chiều tà buông xuống bãi cỏ xanh mướt, cô cùng Mạc Lâm Mạc Phô và đàn chó lông nhung vui đùa. Gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô như hăng tinh xán lạn nhất.

Dù ngồi một mình ở phía xa xa, nhưng anh không cảm thấy cô đơn. Bởi vì ngắm gương mặt đẹp đẽ và thân hình mềm mại của cô, trong đầu anh tự nhiên mường tượng ra cảnh cô cười hết quần áo.

Thế là nhất cử nhất động của cô đều trở nên thú vị vô cùng.

Hoa Dao đột nhiên tiến lại gần, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ, ngón tay cô hơi run run.

Sau đó cô cúi đầu, đặt môi lên môi anh rồi rời đi ngay.

Bờ môi chỉ lưu lại một chút hơi ấm, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng, trái tim anh đập thình thịch trong lồng ngực.

Đến lúc rồi! Một niềm vui phảng phất giành được thắng lợi từ cuộc chiến đấu gian khổ dội vào lòng anh, dần dần lan tỏa, ngày càng nồng đậm.

Sau này hồi tưởng lại lần thứ hai của hai người, không chỉ Hoa Dao phì cười, mà đến anh cũng cười tùm tùm. Anh và cô phải ngưng ngưng và mong chờ đến mức nào, mới phát minh ra nhiều trò, làm một nửa rồi không làm, vào một nửa rồi dừng lại. Anh tưởng, chỉ cần thưởng thức thêm một lần là đã đủ thỏa mãn, nhưng chuyện đó chẳng khác nào uống rượu độc để giải khát. Dục vọng tích tụ càng nhiều, một khi đồng thời bùng phát sẽ không thể thu hồi.

Trắc trở luôn đi kèm ngọt ngào.

Chứng kiến quả bom nổ dưới chân cô, nhìn thấy cô dù được sức mạnh tinh thần bảo vệ nhưng vẫn mất đi ý thức, trước khi rơi vào tình trạng hôn mê, đầu óc Mục Huyền bất thành linh vụt qua ý nghĩ: Hóa ra, anh không thể cho cô một cuộc sống yên lành.

Hóa ra đi theo anh, cô sẽ sống trên đầu sóng ngọn gió, sẽ phải chịu nhiều khổ cực. Vụ phản loạn của Khải Á, vụ xâm chiếm của lính đánh thuê, còn bây giờ, anh thậm chí không xác định được, anh có thể bảo vệ sự an toàn của cô hay không.

Anh không phải là hoàng tử bảo vệ cô, ngược lại, công chúa luôn lạng lã đi theo anh mà không một lời oán trách. Ngay cả lúc anh điên rồ trầm luân trong ảo giác, anh vẫn có thể nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô: Mục Huyền, em mãi mãi không rời xa anh.

Từ đó, cảm giác áy náy cắm sâu vào lòng anh. Là một người đàn ông, anh phải làm gì để báo đáp tâm ý của cô, phải che chở cô thế nào mới đủ?

Bài diễn văn của anh trong đám cưới, nghe nói khiến toàn bộ phái nữ ở Stan cảm động, cũng làm cô hết sức cảm động. Cô nghe đi nghe lại đoạn băng ghi âm ngày hôm đó, ý cười lan rộng trên khóe môi.

Trên thực tế, anh không cho cô biết, ngay ngày đầu tiên tỉnh lại từ không gian hư ảo, anh đã âm thầm chuẩn bị lời phát biểu kết hôn. Cô sắp trở thành người vợ hợp pháp của anh, điều này có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với anh. Ngay đoạn thơ ‘Núi chưa mòn...’ cũng do anh lấy từ bài thơ cổ Trung Quốc, bị Mạc Lâm sao chép lại. Chỉ có điều, sự ví von của người Trái Đất quá khoa trương, nên anh không chịu thừa nhận trước mặt cô, chính anh là người tìm ra.

Anh tưởng bản thân có thể giữ lời hứa, anh tưởng khổ nạn đã kết thúc, anh và cô sẽ sống hạnh phúc trọn đời.

Nhưng chờ đợi bọn họ ở phía trước là nợ nước thù nhà, là sinh ly tử biệt.

Một thời gian rất dài sau đó, anh chỉ có ý thức mơ hồ. Anh không nhìn thấy cũng không nghe thấy bất cứ thứ gì. Anh bị nhốt trong bóng tối vô tận, không có khởi đầu, cũng không có tận cùng. Thứ duy nhất anh có thể cảm nhận được, là sự phẫn nộ, bị thương và đau đớn vây quanh bản thân. Những tâm tình đó, pha lẫn sức mạnh tinh thần quen thuộc, sức mạnh tinh thần của người Stan.

Vì vậy, anh cũng cảm thấy một nỗi đau sâu sắc, đủ để hạ gục anh. Nỗi đau của người Stan tích tụ theo năm tháng, sâu như biển lớn. Bọn họ cảm hận người phụ nữ tên Hoa Dao, hận cô đã hủy diệt tương lai của hành tinh Stan.

Là cô, có đúng là cô không?

Cho dù ngày hôm đó, cô lôi anh ra khỏi tấm lưới sức mạnh tinh thần, dù cô giết chết Mạc Lâm trước mặt anh, anh cũng không muốn tin vào mắt mình. Anh nghĩ cô nhất định là ‘thân bất do kỷ’ (*).

(*) *Thân bất do kỷ: Hành động không thể do bản thân quyết định.*

Cũng có thể, chính cô là người gây ra mọi chuyện.

Tất cả chỉ là kế hoạch của chúng tộc thời gian, là trò bịp bợm, là cái bẫy khiến anh lún sâu, khiến chúng tộc Stan bị tiêu diệt.

Nhưng tại sao, anh vẫn nhớ cô đến vậy?

Ý thức của anh bắt đầu quanh đi quẩn lại giữa rõ ràng và hỗn loạn, nỗi nhớ nhưng càng khiến anh chìm đắm hơn cả bóng đêm. Anh nhớ đến nhiều chuyện, tất cả những chuyện liên quan đến cô. Vì vậy theo thời gian, hình bóng cô không bị xóa nhòa trong ký ức anh mà ngược lại do anh không ngừng hồi tưởng, càng trở nên rõ ràng như hiện ra ngay trước mắt.

Anh nhớ đến nụ cười của cô, nhớ đến giọt nước mắt của cô, nhớ đến sự dịu dàng quan tâm của cô, nhớ đến cảnh cô dùng sức mạnh tinh thần, sống chết chiến đấu với anh...

Thật ra mỗi khi tai họa xảy ra, đều có một điềm báo.

Ví dụ sự phản bội của cô, ví dụ sự chia cắt của hai người.

Anh còn nhớ rõ, hôm bọn họ kết hôn, anh và cô đứng trên đỉnh núi Dục, cô nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi và căng thẳng, ngập ngừng lên tiếng: “Ngộ nhờ không kích phát ra ánh sáng, liệu có sao không...”

Lúc đó, anh tràn đầy lòng tự tin. Với sức mạnh tinh thần của anh, làm sao không thể kích phát ra ánh sáng từ núi Dục? Đám cưới của bọn họ, làm sao không nhận được sự chúc phúc từ Chân thần?

Nhưng thật sự không có gì cả.

Ánh sáng sức mạnh tinh thần màu xanh lam bao trùm cả ngọn núi Dục, nhưng không nhận được một chút hồi ứng. Anh lặng lẽ tăng thêm sức mạnh tinh thần. Anh nghĩ, mạnh đến mức này, trong lòng núi Dục có khả năng bị chấn động hoặc bị vỡ vụn cũng nên.

Vậy mà vẫn không có ánh sáng chúc phúc. Vừa định bỏ cuộc, anh liền bất gặp gương mặt căng thẳng của cô. Tuy không tin vào truyền thuyết, nhưng anh làm sao có thể để cô thất vọng?

Vì vậy, anh tự tạo ra ánh sáng.

Áo ảnh do sức mạnh tinh thần của anh tạo ra bao trùm cả Đế đô. Chỉ vì một nụ cười của cô, Đế đô trở nên điên đảo.

Cũng chỉ một mình anh nhìn thấy, đằng sau ảo ảnh chói lọi đó, bầu trời Đế đô u ám như thế nào.

Rất nhiều năm trôi qua, chờ đợi trở thành thói quen. Sự phẫn nộ và bi thương của người Stan cũng chỉ có thể đổi lại sự thờ ơ của anh.

Chỉ là thời gian quá dài, anh chờ đợi quá lâu. Lâu đến mức bóng tối bắt đầu khiến anh sợ hãi, nỗi cô độc bắt đầu khiến anh rơi lệ.

Nhưng anh không có tận cùng. Anh không thể chết, cũng không được sống. Anh chỉ có thể vật vờ trong bóng tối, giống một hồn ma cô độc, cũng giống con chó chết chui.

Dần dần, anh không còn nhớ đến cô. Cô có lừa anh hay từng yêu anh, đều trở nên không quan trọng.

Chỉ là mỗi khi bóng tối bắt đầu thôn tính ý chí của anh, mỗi lúc sức mạnh tinh thần của anh có dấu hiệu tan rã, anh đều cảm thấy không cam lòng.

Anh không nhận được, lặp đi lặp lại ý nghĩ.

Hoa Dao, người vợ thân yêu của tôi, Hoa Dao.

Nếu có ánh sáng chúc phúc, có phải chúng ta sẽ không xa cách?

Nếu có ánh sáng chúc phúc, có phải tôi sẽ không bị nhốt trong bóng đêm hàng chục triệu năm?

Vợ yêu của tôi, bây giờ em đang ở đâu?

Lúc tôi khóc trong bóng tối, lúc tôi khó nhọc đếm thời gian dài vô tận, người vợ tôi coi như châu báu, em đang ở năm nào, ngày tháng nào, tỉnh cầu nào, đại lục nào?

Em có bị giầy vò bởi nỗi đau khổ như tôi, em có nhớ đến ánh sáng hạnh phúc tôi đã tạo ra cho em?

Hoa Dao, Hoa Dao thân yêu của tôi. Nếu như tồn tại ánh sáng chúc phúc thật sự, có phải chúng ta sẽ không chia ly?

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Sắc trời u ám, mây mù che phủ.

Mục Huyền nằm ngủ rất say bên cạnh tôi. Mái tóc ngắn của anh lòa xòa, gương mặt tĩnh lặng, hàng lông mi vừa dài vừa đen, trông anh như một cậu bé.

Tôi nhắc bàn tay lớn đang đặt trên bụng tôi, ngồi dậy xuống giường, pha cốc trà nóng. Sau đó, tôi mở máy vi tính để xem tình hình đầu tư. Vừa khởi động, màn hình nhảy ra con số màu trắng mờ mờ: ‘164’.

Còn 164 ngày nữa là tới ngày hành tinh Stan bị hủy diệt.

“Về giường đi.” Giọng nói trầm khàn ngái ngủ quen thuộc vang lên. Mục Huyền đã thức giấc, anh gối hai tay ra sau gáy, nhìn tôi chăm chú.

Tôi tắt vi tính, đứng dậy đi về phía giường ngủ. Mục Huyền giơ tay, kéo tôi ngã vào lòng anh.

“Em thích tư thế nào?” Mục Huyền cắn nhẹ tai tôi.

“Nửa tiếng nữa, Mạc Lâm và Mạc Phở đến gọi chúng ta.” Tôi cảm thấy cần nhắc nhở anh: “Thời gian không đủ, không kịp đâu.”

“Anh có thể nhanh hơn một chút.” Giọng nói của Mục Huyền càng trở nên khàn khàn.

Hai mươi phút sau...

Tôi nằm sấp trên giường, toàn thân mềm nhũn không muốn động dậy.

Thực tế chứng minh, Mục Huyền không chỉ nhanh hơn một chút, mà cường độ...

Lúc này, anh đang nằm sau người tôi, liếm láp lưng tôi.

“Anh mau đi tắm đi!” Tôi cất giọng buồn bực.

“Ồ!” Mục Huyền ngồi dậy, thanh âm trầm thấp của anh có vẻ chưa thỏa mãn.

Đến khi Mục Huyền tắm xong đi ra ngoài, tôi đã có quyết định. Tôi cảm thấy ân ái như vừa rồi tốt hơn. Tuy khá mệt mỏi nhưng chúng tôi có thể rút ngắn thời gian, không cần mỗi lần tốn vài tiếng đồng hồ trên giường.

Thế là nhân lúc mặc áo cho anh, tôi nói: “Sau này, chúng ta làm như hôm nay được không anh? Nhanh hơn một chút, hiệu suất sẽ càng cao hơn?”

Mục Huyền nhú mày, thanh âm hơi ngạc nhiên: “Em thích như vậy à?”

Tôi tất nhiên không thể nói thật, rằng tôi không muốn lãng phí thời gian vào chuyện chăn gối: “Vâng, em thích.”

“Được.” Mục Huyền cúi xuống nhìn tôi.

Tôi không ngờ anh dễ dàng nhận lời, trong lòng không khỏi vui mừng. Vừa giúp Mục Huyền cài cúc quần, thanh âm trầm khàn của anh đột nhiên vang lên bên tai: “Anh có thể cả đêm nhanh như vậy.”

Tôi ngăn người: “Em không phải có ý đó, em...” Tôi muốn rút ngắn thời gian, chứ không cần tần suất nhanh hay chậm.

Khóe mắt Mục Huyền vụt qua ý cười, anh cảm áo khoác quần phục mặc vào người, đi nhanh ra cửa: “Lát nữa anh sẽ về đón em.”

Bất gặp nụ cười của anh, tôi hơi nghi ngờ, hình như anh cố ý trêu tôi thì phải?

Đúng, nhất định là như vậy. Anh đã sớm nhìn thấu ý đồ của tôi nhưng cố tình lái sang nghĩa khác để dọa tôi.

Trong lòng tôi rất ngọt ngào, đến mức tôi muốn cười. Ai ngờ khóe miệng vừa cong lên, Mục Huyền đột nhiên quay người, cất giọng trầm thấp: “Hoa Dao, chúng ta sẽ bắt đầu từ tối hôm nay.”

Tôi lập tức dờ người. Lẽ nào anh thật sự nghiêm túc...

Nhưng Mục Huyền đã đóng cửa đi ra ngoài.

Căn phòng khôi phục sự yên tĩnh. Vắng anh, bầu không khí hình như thiếu một chút độ ấm quyền luyến nào đó.

Nhớ tới lời đối thoại vừa rồi, tôi hơi thất thần. Một lúc sau, tôi mới phát giác miệng tôi đang ngoác rộng.

Tôi lại mở máy vi tính, con số màu trắng ‘164’ lại nhảy trên màn hình. Lòng tôi nặng trĩu, nụ cười trên môi biến mất.

Còn 164 ngày nữa là đến thời điểm hành tinh Stan hủy diệt.

Còn 164 ngày nữa là đến ngày Mục Huyền hy sinh.

Bên tai tôi vang lên câu nói của Cố Mẫn: “Nếu lịch sử không thể thay đổi, em hãy cố gắng để người em yêu thương nhân lúc còn sống, có cuộc sống tốt hơn.”

Nếu lịch sử không thể thay đổi.

Tôi cảm thấy trái tim tôi co rút mạnh một cái.

Trong lịch sử, thời đại siêu năng hai lần đều bắt đầu từ ngày hôm đó. Mà Mục Huyền cũng hai lần chết vào ngày hôm đó.

Tôi hít một hơi sâu, lại thở hắt ra, cổ đờ nén nỗi đau trong lòng.

Tôi đã kể chi tiết câu chuyện hai đời với Mục Huyền. Anh không phát biểu ý kiến gì. Nhưng với trí thông minh và sự nhạy bén của anh, có phải anh cũng đoán được, lịch sử có nhiều khả năng không thể thay đổi, quanh đi quẩn lại, cuối cùng cũng trở về điểm xuất phát?

Mấy ngày này, Mục Huyền dồn hết tâm sức vào việc di dời hành tinh Stan. Nhưng chỉ cần có thời gian, anh sẽ quán quýt bên tôi, không rời nửa bước. Có phải anh nghĩ, chúng tôi nhiều khả năng chỉ còn sống 164 ngày?

Không, tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Hơn nữa, có một chuyện nhất định sẽ thay đổi.

Đó là lần này, tôi sẽ đứng về phía Mục Huyền, cùng anh nỗ lực, cùng anh chiến đấu, cho đến khi chết đi.

Bất kể chúng tôi chết vào ngày nào.

*** Một tiếng sau, ba hạm đội của Mục Huyền, một đạo quân to lớn đã tới quỹ đạo của hành tinh Stan. Trên bầu trời Đế đô, tôi và anh cùng ngồi trên một chiếc máy bay chiến đấu, bay thẳng tới hoàng cung.

Hoàng cung vẫn đẹp đẽ và yên tĩnh như ngày nào. Ngọn núi Dục ở chính giữa, lúc này vẫn chưa có bức tượng điêu khắc của Mục Huyền. Ngọn núi với những tảng đá lớn nhẵn bóng nằm phủ phục trên bãi cỏ xanh mướt.

Khi nhìn thấy núi Dục, chúng tôi hơi thất thần. Sau đó không hẹn, hai bàn tay siết chặt vào nhau.

Mục Huyền đã sớm thỉnh cầu hội kiến hoàng đế khẩn cấp, vì vậy chúng tôi vào hoàng cung để gặp hoàng đế.

Tuy Mục Huyền nắm quân đội trong tay, nhưng di dời cả hành tinh Stan là một quá trình vô cùng phức tạp, chẳng khác nào động đến xương cốt của Đế quốc, dựa vào một mình Mục Huyền không thể thực hiện. Mạc Phô đã tính toán sơ qua khối lượng công việc, cho dù toàn Đế quốc trên dưới đồng tâm hiệp lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng hoàn tất công việc di dời ngay trước ngày diễn ra đại nạn.

Vì vậy, chúng tôi buộc phải thông qua hoàng đế.

Trước đó, tôi và Mục Huyền đã thống nhất kế sách, đó là bộc lộ thân phận chủng tộc thời gian của tôi với hoàng đế. Đồng thời, tôi sẽ dự báo về một thảm họa mang tính hủy diệt.

Nhưng nghĩ đến chuyện hoàng đế từng đuổi cùng giết tận, tôi hơi do dự: “Liệu bệ hạ có tin không?”

Mục Huyền nói lãnh đạm: “Tin.”

Cung điện tĩnh mịch, đèn đóm sáng choang.

Trên lối đi lát đá hoa bóng loáng, thị vệ hoàng cung trầm mặc đứng nghiêm. Hoàng đế ngồi ở nơi sâu nhất, mỉm cười với chúng tôi.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Hoàng đế đi thẳng vào vấn đề.

Mục Huyền lặng lẽ nhìn ông ta: “Phụ thân, hành tinh Stan sắp bị hủy diệt.”

Nghe câu trần thuật ngắn gọn của Mục Huyền, thần sắc hoàng đế vụt qua một tia ngạc, nghi ngờ và trầm tư.

Ông ta quay sang tôi, ánh mắt sắc bén bức người: “Con là người của chủng tộc thời gian?”

Tôi gật đầu, lặng lẽ vung tay tạo ra ảo ảnh.

Thật ra, đây không thể coi là ảo ảnh, đó là một phần ký ức của tôi. Vết đen hằng tinh bùng phát một cách dị thường, khiến trăm họ lầm than, bóng tối bao trùm cả tinh cầu, và hình ảnh hàng chục triệu năm sau, vũ trụ tràn ngập không khí chết chóc tang thương.

Xem xong những hình ảnh này, thần sắc hoàng đế trở nên nặng nề, ông ta hỏi tôi: “Tại sao bây giờ con mới nói ra?”

“Trước đó con bị thương.” Tôi trả lời: “Con đã bị thương trong cuộc hành trình vượt qua thời không gian. Gần đây, con mới hồi phục trí nhớ.”

Hoàng đế trầm mặc không lên tiếng.

“Phụ thân.” Mục Huyền mở miệng: “Thời gian cấp bách, xin phụ thân hãy lập tức ban bố lệnh cảnh giới cao nhất.”

Lệnh cảnh giới cao nhất có nghĩa là đất nước lâm vào tình trạng khẩn cấp, hoàng đế có thể trực tiếp giải quyết quốc sự, không cần thông qua nghị viện.

Hoàng đế cất giọng trầm trầm: “Nặc Nhĩ, Hoa Dao, sự việc này quá nghiêm trọng, ta cần lập tức triệu tập Viện khoa học và thủ tướng để cùng thảo luận, các con cũng có thể tham gia.”

Thần sắc của hoàng đế rất kiên định, ngữ khí cương quyết, tôi bất giác gật đầu. Tôi quay sang Mục Huyền, thần sắc anh lãnh đạm, đôi mắt như bị một lớp sương mù che phủ, không nhìn ra tâm tình bên trong.

Tôi rất quen thuộc với biểu hiện này của anh. Câu nói của hoàng đế không khiến anh hài lòng.

Một tiếng đồng hồ sau, tôi mới hiểu tại sao Mục Huyền không hài lòng.

Hơn mười nhà khoa học được triệu tới hoàng cung, ngồi cùng bàn với chúng tôi. Thủ tướng, bộ trưởng Bộ quốc phòng, bộ trưởng Bộ tài chính cũng đến nơi. Nghe chúng tôi trần thuật, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Người phát ngôn đầu tiên là ông già tóc bạc trắng, viện trưởng Viện khoa học. Thần sắc của ông ta rất uy nghiêm: “Bệ hạ, gần đây vết đen hằng tinh đúng là thường xuyên hoạt động, nhưng theo tính toán chính xác của chúng tôi, xác suất hằng tinh biến thành hồng cự tinh trong 100 năm là một phần hai trăm ngàn ($1/200.000$). Xác suất này không hề sai sót.”

Bộ trưởng Bộ tài chính là một người phụ nữ trung niên. Bà ta lập tức tiếp lời: “Viện trưởng, ý của ngài là, việc biến thành hồng cự tinh không thể xảy ra? Hành tinh Stan không có khả năng bị hủy diệt?”

Viện trưởng lắc đầu: “Không, có khả năng, chỉ là khả năng vô cùng nhỏ, coi như không đáng kể.”

Lúc này, các nhà khoa học lần lượt lên tiếng, đa số cho rằng không thể có khả năng đó. Chỉ một hai người đưa ra ý kiến, dù khả năng rất nhỏ nhưng nếu xảy ra, tôi nhận định hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Lẽ nào chỉ vì xác suất một phần hai trăm ngàn mà phải bỏ tinh cầu này?” Thủ tướng lên tiếng, ánh mắt và ngữ khí của ông ta vô cùng sắc bén: “Ngoài ra, tiểu thư Hoa Dao bị mất trí như thế nào? Có thể nói cho tôi biết không?”

Tôi càng nghe càng thấy loạn, vừa định mở miệng, bộ trưởng Bộ quốc phòng đã cướp lời: “Tôi tin vào phán đoán của Nặc Nhĩ điện hạ. Chúng ta nên lập tức bắt đầu công việc di dời, Bộ quốc phòng sẽ ủng hộ hết mình.” Bộ trưởng Bộ quốc phòng là thượng tướng ngoài năm mươi tuổi, cũng là cấp trên hữu danh vô thực của Nặc Nhĩ. Câu nói của ông ta cũng đại diện thái độ của giới quân sự Stan, khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Nhưng bộ trưởng Bộ quốc phòng vừa bày tỏ sự ủng hộ, những người khác lập tức bàn tán sôi nổi, cục diện lại bắt đầu hỗn loạn. Chỉ có hoàng đế, Mục Huyền và tôi là im lặng. Hoàng đế nghiêm nghị đảo mắt qua những người ở bên dưới, thể hiện thái độ nghiêm túc lắng nghe ý kiến của mỗi người. Mục Huyền không quan sát bất cứ một ai, thần sắc anh lạnh nhạt. Tôi cảm thấy hình như anh hơi tức giận.

Ngẫm nghĩ vài giây, tôi đứng dậy: “Tôi muốn nói vài câu.” Mọi người liền im bật và quay đầu về phía tôi. Tuy ánh mắt mỗi người mỗi khác nhưng đều sắc bén như nhau.

Không cần cúi đầu, tôi cũng có thể cảm thấy Mục Huyền đang nhìn tôi chăm chú.

“Tôi vượt qua ba mươi triệu năm đến đây, chỉ với mục đích ngăn cản sự diệt vong của hành tinh Stan.” Tôi cất giọng chậm rãi và chân thành: “Tôi thật sự không có ác ý. Hơn nữa, tôi và Nặc Nhĩ đã là vợ chồng, chúng tôi sẽ sống với nhau trọn đời. Tổ quốc của anh, cũng là tổ quốc của tôi.”

Mọi người không ai lên tiếng.

“Kỳ thực chúng tộc thời gian chúng tôi chưa từng can thiệp vào lịch sử. Bởi vì tổ tiên chúng tôi can đảm, chúng tôi chỉ là người bảo vệ thời không gian, chứ không phải là kẻ chi phối. Nhưng tôi đã chứng kiến vô số chúng tộc bị hủy diệt trong tai họa, nhìn thấy hồ đen khổng lồ thôn tính một nửa vũ trụ, vũ trụ không còn tinh tú, người còn sống sót lâm vào cảnh lầm than. Vì vậy, tôi mới làm trái lời dặn của tổ tiên để quay về quá khứ. Tôi vì hòa bình và sinh tồn mới đến Stan. Nếu tôi muốn lừa các vị, tôi sẽ không dùng phương thức khó tin này. Vì vậy, xin các vị hãy tin tưởng tôi.” Nói xong, tôi cúi thấp người.

Phòng hội nghị vô cùng yên tĩnh. Tôi cúi thấp người một lúc lâu. Dù không ngẩng đầu, ánh mắt của những người xung quanh vẫn như vô vàn mũi kim phóng vào người tôi.

Eo đột nhiên bị một bàn tay lớn ôm lấy, có người kéo tôi ngồi xuống. Mục Huyền nhìn tôi, gương mặt anh lạnh lùng, đôi mắt đen sắc bén bức người. Tôi hơi hoảng hốt nhưng vẫn kiên định đối mặt Mục Huyền.

“Nói rất hay.” Thanh âm bình tĩnh của Mục Huyền vang lên. Bàn tay đang đặt trên thắt lưng tôi âm thầm siết chặt.

Lúc này, hoàng đế liếc tôi một cái, đồng thời mở miệng: “Ta đã nghe hết ý kiến của các vị. Bây giờ ta hy vọng các vị hãy bày tỏ lập trường về vấn đề này.”

Tôi khần trương vô cùng. Viện trưởng Viện khoa học lên tiếng trước tiên: “Lời của tiểu thư Hoa Dao khiến tôi rất cảm động, xin cho phép tôi bày tỏ sự tôn kính đến cô.” Nói xong, ông ta bỏ mũ, cúi người về phía tôi. Chứng kiến cử chỉ của ông già tóc bạc đức cao vọng trọng, tôi vừa vui mừng vừa cảm động. Tôi định đứng lên cảm ơn ông ta nhưng bị Mục Huyền ôm chặt đến mức tôi không thể nhúc nhích.

Viện trưởng vẫn đứng nguyên tại chỗ: “Nhưng khoa học tin vào số liệu và sự thật. Vì vậy, tôi thay mặt Viện khoa học, không tán thành kế hoạch di dời.”

Tôi không ngờ ông ta lại thẳng thừng bác bỏ, trong lòng trĩu nặng.

Hoàng đế gật đầu, Mục Huyền lạnh lùng vô cảm.

Sau đó, thủ tướng và bộ trưởng Bộ tài chính cũng bày tỏ sự phản đối, chỉ có bộ trưởng Bộ quốc phòng tán thành. Lời nói của tôi không hề phát huy tác dụng.

Cuối cùng, mọi người dồn ánh mắt về phía hoàng đế. Tôi đột nhiên có cảm giác tội tệ, trực giác báo cho tôi biết, hoàng đế sẽ phủ quyết. Bởi vì lần trước, ông ta cũng không tin tôi.

Trong không khí căng thẳng và chờ đợi, hoàng đế trầm tư vài giây mới mở miệng: “Các vị, sự việc này liên quan đến tồn vong của Đế quốc, tôi không thể phủ nhận đề nghị của Nặc Nhĩ.”

Tôi giật mình kinh ngạc, trong lòng dấy lên tia hy vọng.

Hoàng đế nói tiếp: “Tôi quyết định sắp xếp như thế này: Bộ quốc phòng tăng lệnh cảnh giới, tất cả các hạm đội ở tư thế sẵn sàng. Mọi người phụ trách có liên quan tiến hành điều tra tỉ mỉ; viện khoa học đưa ba báo cáo nghiên cứu cụ thể trong ba ngày. Nặc Nhĩ...” Ông ta quay sang chúng tôi: “Ta hy vọng các con hãy đưa ra chứng cứ xác thực hơn, để ta có thể quyết định.”

“Vâng ạ.” Mọi người đồng thanh đáp, chỉ có tôi và Mục Huyền im lặng.

Việc di dời liên quan đến mạch máu của đất nước. Quyết định của hoàng đế nghe qua có vẻ khách quan, chu toàn và thận trọng. Nhưng tôi không khỏi sốt ruột, tình thế vô cùng cấp bách, tiến hành điều tra sẽ lãng phí nhiều thời gian.

Có điều, hoàng đế nói vậy đã rất coi trọng ý kiến của Mục Huyền. Đây có lẽ là kết quả tốt nhất chúng tôi đạt được từ hoàng đế. Tôi bất giác nghĩ thầm, tôi phải tìm chứng cứ ở đâu? Tôi bắt đầu hồi tưởng những chuyện xảy ra ở đời trước...

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lẽo vang lên: “Con có chứng cứ.”

Tôi kinh ngạc ngoảnh đầu. Mục Huyền nhìn hoàng đế chăm chú, hàng lông mi dài của anh như khu rừng rậm, che khuất đôi mắt sâu thẳm: “Phụ thân, con còn có chứng cứ. Nhưng đây là cơ mật của Đế quốc, không tiện để người khác biết. Xin mọi người hãy lui ra ngoài. Con khẩn thiết thỉnh cầu phụ thân, phụ thân hãy xem xong chứng cứ này rồi quyết định sau cũng chưa muộn.”

Tôi và những người khác đều rất bất ngờ. Mục Huyền còn chứng cứ mà tôi không biết?

Lẽ nào khoảng thời gian ở trong Dục, anh đã nắm được điều gì đó?

Hoàng đế không hề do dự, gật đầu ra hiệu mọi người sang phòng bên cạnh chờ đợi. Sau khi cánh cửa lớn khép lại, Mục Huyền đảo mắt qua mười mấy thị vệ hoàng cung đứng gác. Hoàng đế nói lãnh đạm: “Bọn họ không sao đâu, con đưa chứng cứ ra đi.”

Tìm tôi đập thình thịch, tôi nghi hoặc nhìn Mục Huyền.

Mục Huyền trầm mặc vài giây. Ánh mắt bình tĩnh của anh tỏa ra khí lạnh đáng sợ.

“Con xin lỗi, phụ thân, chúng ta một ngày cũng không thể lãng phí.”

Hoàng đế biến sắc mặt, tôi giật mình. Đúng lúc này, Mục Huyền gơ hai tay, tia sáng màu xanh lam vụt qua. Không khí xung quanh phảng phất chấn động, mười mấy thị vệ đứng quanh căn phòng lặng lẽ đổ xuống đất, không một tiếng động.

Sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi: “Sức mạnh tinh thần của con đã mạnh như vậy sao?” Bây giờ tôi mới tỉnh ngộ. Hoàng đế giữ lại đám thị vệ, chắc là để đề phòng Mục Huyền. Nhưng ông ta không ngờ, sức mạnh tinh thần của Mục Huyền so với trước kia mạnh gấp vô số lần.

“Con sẽ đưa phụ thân đi Vùng đất hoang vu một thời gian, cho đến khi tai họa kết thúc.” Mục Huyền nói từ tốn: “Nếu Đế quốc di dời thành công, phụ thân vẫn là hoàng đế của Đế quốc.”

Hoàng đế không hề tỏ ra hoảng hốt, ông ta cất giọng lạnh lùng: “Nặc Nhĩ, tại sao con lại làm chuyện khó hiểu và vô lý như vậy? Lễ nào con đưa ta đi, các đại thần ở ngoài kia sẽ nghe lời con? Thái Thụy và Khải Á sẽ nghe lời con? Người dân cả nước sẽ đi dòi theo mệnh lệnh của con?”

Đây cũng là điều tôi lo lắng và nghi hoặc. Cho dù chế ngự hoàng đế, Mục Huyền cũng không thể dựa vào vũ lực, cưỡng ép mọi đại thần, cưỡng ép vài tỷ người dân rời khỏi đất nước. Vì lý do đó, hôm nay chúng tôi mới phải đến đây để thuyết phục hoàng đế.

Rốt cuộc Mục Huyền muốn làm gì?

Về mặt Mục Huyền không thay đổi, ánh sáng xanh lam trong tay anh biến thành lớp sương mỏng trôi về phía hoàng đế. Gương mặt hoàng đế lộ vẻ khó tin và phẫn nộ. Nhưng ông ta nhanh chóng bị luồng sáng xanh lam bao trùm toàn thân. Ông ta nhắm nghiền hai mắt, bất tỉnh, ngẹo đầu trên thành ghế.

Mục Huyền lặng lẽ chứng kiến cả quá trình. Thần sắc của anh hơi căng thẳng, đôi mắt đen phảng phất có thứ gì đó cuộn trào, nhưng cuối cùng khôi phục về bình tĩnh.

Nhìn đám người gục trên mặt đất, trong lòng tôi hỗn loạn vô cùng: “Mục Huyền, anh...”

Mục Huyền giơ tay, nói vào máy liên lạc: “Mạc Phổ, đưa Dịch Phổ Thành vào đây.”

Tôi giật mình kinh ngạc, Dịch Phổ Thành?

Anh định để Dịch Phổ Thành đóng giả làm hoàng đế?

Đây là chuyện... không thể tưởng tượng.

Thảo nào sau khi đạt được thỏa thuận với Dịch Phổ Thành, anh đã đưa hân về Đế đô.

Tất nhiên, Dịch Phổ Thành tỏ thái độ hợp tác không hoàn toàn vì lý do khuất phục trước sức mạnh tinh thần của Mục Huyền. Chúng tôi cho hân một khoản tiền lớn và lời cam kết chia hoa hồng trong tương lai, hân mới nhiệt tình hợp tác.

Tiền chúng tôi có được, một mặt từ danh nghĩa chi phí của quân đội, nên được ngân hàng Đế đô ứng trước; mặt khác là lợi nhuận từ những vụ đầu tư ngắn hạn. Lịch sử lặp lại một lần, tất nhiên tôi không bỏ qua cơ hội, bảo Mạc Lâm gửi toàn bộ số tiền vào các công ty đầu tư, kiếm một khoản lớn.

Mang tiếng hợp tác nhưng Mục Huyền không tiết lộ cho Dịch Phổ Thành về vụ tai họa sắp xảy ra.

Tuy nhiên... giam cầm hoàng đế, sử dụng Dịch Phổ Thành làm vua bù nhìn... Tôi thật sự không nghĩ tới chiêu mao hiểm này.

“Em đừng lo.” Phát giác nỗi bất an của tôi, Mục Huyền lên tiếng động viên: “Tất cả sẽ diễn biến theo kế hoạch của chúng ta.”

Một nỗi cảm động, đau lòng bao trùm trái tim tôi.

Có anh ở đây, tôi còn lo lắng điều gì? Anh muốn làm thế nào thì làm đi!

Mười mấy phút sau, Dịch Phổ Thành sai bước dài, nhàn nhã đi vào. Bắt gặp đám cảnh vệ bị ngắt, hân dường như cũng không hề kinh ngạc. Dịch Phổ Thành đi đến trước mặt chúng tôi, liếc qua hoàng đế, nhếch mép nửa cười nửa không: “Thú vị thật đấy.”

Mục Huyền nói lãnh đạm: “Lúc vào đây anh không bị phát hiện đấy chứ?”

“Đương nhiên.”

Mục Huyền gật đầu, rút từ túi áo một tờ giấy đưa cho Dịch Phổ Thành: “Tôi đồng ý những điều khoản của bản thỏa thuận về lĩnh đánh thuê cùng anh thương lượng trước đó. Mười phút sau, anh hãy triệu tập các đại thần và ban bố mệnh lệnh này.”

Dịch Phổ Thành cầm tờ giấy đọc qua. Ánh mắt hân hơi thay đổi: “Hành tinh Stan sẽ bị hủy diệt? Là thật hay giả?”

Tôi trầm mặc.

Dịch Phổ Thành hỏi Mục Huyền nhưng hân nhìn tôi chăm chăm. Biểu hiện của tôi rõ ràng không lọt qua mắt hân. Hân lập tức lộ thần sắc kinh ngạc: “Quả nhiên là sự thật.”

Câu nói của hân khiến tôi đỡ người, đúng là một con cáo già.

“Thêm tiền.” Dịch Phổ Thành nói dứt khoát.

Mục Huyền gật đầu.

Mọi việc sau đó diễn ra rất thuận lợi. Dịch Phổ Thành tuy lưu manh và thâm hiểm, nhưng việc giả dạng thành người khác hân làm đâu ra đấy. Cũng khó trách bởi ngoài Mục Huyền, chưa có người nào bắt được thóp của hân. Tuy tôi không thích Dịch Phổ Thành nhưng hân là người đặt lợi ích lên hàng đầu

nên tương đối đáng tin cậy.

Mục Huyền bí mật chuyển hoàng đế lên máy bay chiến đấu. Mạc Phổ chịu trách nhiệm đưa ông ta đến Vùng đất hoang vu. Mục Huyền đánh thức đám thị vệ, cho gọi các đại thần. Dịch Phổ Thành bày ra bộ dạng bệnh tật yếu ớt nhưng gương mặt vẫn còn thông tuệ, nói Mục Huyền đã cho hắn xem chứng cứ liên quan đến mạch máu Đế quốc. Hắn quyết định lấy danh nghĩa Viện khoa học, thông báo tin tức với người dân cả nước, đồng thời ban bố mệnh lệnh di dời.

Tất cả những điều khác đều làm theo ý của Mục Huyền.

Thứ nhất, Mục Huyền sẽ làm tổng sĩ quan chỉ huy hạm đội trong thời kỳ khẩn cấp. Anh có quyền điều động toàn bộ hạm đội mà không cần xin lệnh hoàng đế.

Thứ hai, hoàng thái tử Tháp Thụy lãnh đạo các trọng thần, lập tức thực thi công việc di dời cụ thể. Tôi cảm thấy quyết định này rất đúng đắn. Di dời là công việc to lớn và nặng nề, Tháp Thụy là người thích hợp nhất. Có điều mấy ngày trước, Mục Huyền cho biết đã âm thầm cử người giám sát Tháp Thụy. Lúc nói điều này, vẻ mặt của anh rất bình thản. Tôi nghĩ, có lẽ sau vụ tôi bị bí mật đem đi hành quyết, anh không còn tin tưởng người anh trai này.

.....

Tất nhiên, các đại thần vẫn tỏ ra nghi hoặc. Thủ tướng nói, nếu vụ tai họa không diễn ra, cả Đế quốc Stan bị lung lay bởi việc di dời lần này, bọn họ sẽ phải ăn nói với quốc dân thế nào?

Vấn đề này chúng tôi chưa từng thương lượng. Tôi hơi căng thẳng nhìn Dịch Phổ Thành. Ai ngờ hắn không hề thay đổi sắc mặt, cất giọng chân thành: “Tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Nếu phán đoán của tôi sai lầm, tôi sẽ dùng cái chết để tạ tội, xin các vị hãy làm chứng cho tôi.”

Mục Huyền nhún mày, tôi hết nói nổi. Các đại thần lập tức dao động.

Kết quả, Dịch Phổ Thành bồi tiếp: “Nếu thành công, các vị sẽ là những công thần có công hiến to lớn trong việc cứu Đế quốc Stan. Tên tuổi các vị sẽ được ghi vào sử sách. Người dân Stan, tôi và con cháu tôi sẽ mãi mãi cảm tạ các vị.”

Đám đại thần vô cùng cảm động, đồng loạt quỳ một chân xuống đất, hành lễ với Dịch Phổ Thành: “Đa tạ bệ hạ.”

*** Ngày hôm đó, nhân tài của các cơ quan chính phủ được triệu tập tới phòng hội nghị của hoàng cung. Sau khi nói một tràng động viên, Dịch Phổ Thành tỏ ra yếu ớt mệt mỏi: “Thân thể ta không được khỏe, Nặc Nhĩ sẽ thay ta giải quyết.” Nói xong, hắn liền quay về tẩm cung.

Tôi cũng được đưa tới một cung điện trong hoàng cung.

Lúc tôi tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng. Bên cạnh giường vẫn lạnh lẽo phẳng lì.

Tuy sớm biết một khi bắt đầu công việc di dời, có nghĩa Mục Huyền và người của anh ngày đêm vất vả. Nhưng thấy anh cả đêm không về, tôi vẫn rất xót xa.

Tôi mặc áo khoác, đi ra ngoài bãi cỏ trước cung điện. Một thân hình quen thuộc đang ngồi trên chiếc ghế tựa ở đó, anh vất tay lên thành ghế, đầu ngón tay lập lòe đốm thuốc. Còn trong gạt tàn ở bên cạnh đã có bốn năm mẩu thuốc lá.

Tôi ngẩn người.

Từ trước đến nay Mục Huyền chưa bao giờ hút thuốc.

Tôi lặng lẽ tiến lại gần. Mục Huyền đưa thuốc lá lên miệng, hít vài hơi. Gương mặt trắng trẻo của anh bộc lộ vẻ cô độc trong làn khói thuốc.

Tôi đột nhiên cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Không nhớ một quyển sách nào đó viết, đối với đại bộ phận đàn ông, thuốc lá không phải nhu cầu sinh lý mà là nhu cầu tâm lý. Bởi vì áp lực, cảm giác thất bại hay gặp chuyện đau buồn...

Hôm nay anh lần đầu tiên hút thuốc, là vì áp lực quá lớn, hay là vì anh tự tay giam giữ phụ thân?

Phát hiện ra tiếng động, Mục Huyền quay đầu nhìn tôi. Anh liền tắt điếu thuốc, gơ tay kéo tôi vào lòng. Lòng tôi tràn ngập niềm thương xót, nhưng trên mặt anh ẩn hiện ý cười.

“Anh xin lỗi, đêm qua đã thất hẹn...” Mục Huyền phủ môi xuống, hôn tôi ngấu nghiến.

“Ồ... anh có bù không?” Tôi cười.

Thanh âm của Mục Huyền rất vui vẻ: “Sau này anh nhất định sẽ bù.”

Tôi lặng lẽ ôm chặt anh, để mặc môi lưỡi lạnh lẽo của anh giầy vò.

Sau này, sau này...

Chúng tôi nhất định sẽ có mai sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Ánh đèn huỳnh quang sáng lóa, nữ phóng viên ngồi ở phía đối diện trang điểm kỹ lưỡng như một bông hoa lộng lẫy.

“Tiểu thư Hoa Dao, tại sao cô lại tiết lộ tin tức với Đế quốc vào nửa năm trước khi tai họa xảy ra?” Thanh âm của cô ta ngọt ngào trong trẻo: “Điều đó có ý nghĩa đặc biệt gì không?”

Tôi nhìn thẳng vào máy camera sau lưng cô ta, trầm mặc trong giây lát.

“Hoa tiểu thư!” Nữ phóng viên gọi tôi.

“Chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì.” Tôi trả lời lãnh đạm: “Chúng tộc thời gian vốn không nên can thiệp vào vận mệnh của các chủng tộc khác. Tôi chỉ là tình cờ nghĩ đến chuyện này, không muốn Nặc Nhĩ buồn nên mới nói ra.”

Thái độ lạnh nhạt của tôi khiến nữ phóng viên hụt hẫng.

Nhưng cô ta phản ứng rất nhanh, cười nói: “Quả nhiên tình cảm giữa Hoa tiểu thư và Nặc Nhĩ điện hạ rất gắn bó kiên định. Hoa tiểu thư cũng là phụ nữ, chỉ còn 138 ngày nữa là đến ngày xảy ra tai họa như lời tiên đoán của cô. Vậy mà cô vẫn ở lại Đế đô, cùng Nặc Nhĩ điện hạ đồng sinh cộng tử. Cô không căng thẳng và sợ hãi sao?”

Tôi đoán cô ta hỏi câu này, chỉ nhằm mục đích thỏa mãn sự hiếu kỳ của dân chúng.

Tôi im lặng một hai giây mới mở miệng: “Câu hỏi vừa rồi không có ý nghĩa gì cả. Bởi vì tôi lúc nào cũng có thể mở khe hở thời gian rồi đi, nên không tồn tại nguy hiểm như chủng tộc của cô phải đối mặt. Bây giờ tôi ở lại đây, chỉ là đợi Nặc Nhĩ làm xong nhiệm vụ.”

Nữ phóng viên lại á khẩu một lần nữa.

Tôi hỏi cô ta: “Cô còn vấn đề gì không? Chiều nay tôi có hẹn với người khác.”

*** Sau khi Mạc Lâm tiễn các phóng viên ra về, tôi đứng trước cửa sổ, nhìn cô phóng viên bất mãn nói với trợ lý đi bên cạnh điều gì đó. Chắc chắn cô ta đánh giá tôi quá lạnh lùng và cao ngạo.

Đây chính là hiệu quả mà tôi mong muốn.

Về thái độ của tôi, Mạc Lâm từng kháng nghị, không hiểu tại sao tôi lại từ bỏ phong cách gần gũi hòa đồng. Nhưng đến ngày hôm sau, cầm một loạt tờ báo có bài phỏng vấn tôi, Mạc Lâm không thể không thừa nhận, hiệu quả đạt được không tồi.

Hiệu quả đúng là rất tốt. Trước khi báo đài tiến hành phỏng vấn tôi, các đại thần đều lo lắng liệu dân chúng có nghi ngờ tôi là kẻ lừa đảo, liệu có khiến dân chúng biểu tình kháng nghị?

Hiện tại, các tờ báo lớn ở Đế đô đều đăng nội dung cuộc phỏng vấn tôi và thảo luận làm thế nào để ứng phó nguy cơ một cách hiệu quả nhất. Tất nhiên, cũng có một số tờ báo công kích tôi là chủng tộc cao cấp, nên tỏ thái độ ngạo mạn và khinh thường người Stan. Chỉ có rất ít cơ quan truyền thông nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của tôi.

Thêm vào đó, Viện khoa học chính thức ban bố thông cáo thảm họa, hoàng đế có bài phát biểu động viên tinh thần người dân cả nước. Vì vậy trong mấy ngày này, đa số người dân đều tin tưởng, chỉ di dời mới có thể sinh tồn.

Nói phải nói thêm, chiêu ‘lấy lùi làm tiến’, dùng thái độ lạnh nhạt của chủng tộc cao cấp để giành được sự kính trọng và tín nhiệm một cách mù quáng của người Stan, là do Dịch Phổ Thành dạy tôi.

Sáng ngày hôm qua, Mục Huyền vừa đi khỏi, Mạc Lâm chạy tới tìm tôi, thần sắc vừa ngưng ngượng vừa phẫn nộ.

“Tiểu thư! Dịch Phổ Thành đúng là vô pháp vô thiên quá!”

“Chuyện gì vậy?” Tôi lau trán, vị hoàng đế này khó hầu hạ thật đấy.

Hiện tại, Mục Huyền bố trí rất nhiều binh lính canh gác hoàng cung. Một mặt, anh sợ Dịch Phổ Thành không cẩn thận bị lời đuổi, mặt khác là để bảo vệ sự an toàn của chúng tôi. Trong cung có bất cứ động tĩnh gì, Mạc Lâm đều báo cáo với tôi trước, bởi vì Mục Huyền không có thời gian quản những chuyện vụn vặt.

Mạc Lâm cất giọng phẫn nộ: “Tôi qua Dịch Phổ Thành cùng hai cung nữ lên giường.”

Tôi ngẩn người.

Sau đó, tôi lập tức xông ra ngoài, cùng Mạc Lâm đi tới ‘tẩm cung của hoàng đế’. Trên đường đi, Mạc Lâm kể rõ mọi chuyện cho tôi nghe. Hóa ra tối hôm qua, Dịch Phổ Thành nói không được khỏe, lưu lại hai cung nữ ở tẩm cung của hắn để chờ phục dịch. Ai ngờ nửa đêm hắn ‘xoi tái’ cả hai người, động tĩnh lớn đến mức khiến thị vệ canh gác bên ngoài đổ mặt xấu hổ. Lúc đó tôi và Mục Huyền đã đi ngủ, vì vậy sáng hôm nay Mạc Lâm mới báo cáo.

Vừa vào tẩm cung, từ xa xa có thể nhìn thấy ‘hoàng đế bệ hạ’ ngồi tựa vào thành giường, một tay chống xuống giường, bộ dạng lười nhác, ánh mắt tràn ngập ý cười. Cô phóng viên xinh đẹp ngồi đối diện hắn đỏ mặt, thanh âm vô cùng ngọt ngào: “Bệ hạ nói rất đúng. Sau khi cuộc phỏng vấn này phát sóng, người dân cả nước chắc sẽ rất cảm động.”

Tôi cảm thấy da mặt tôi căng cứng.

Dịch Phổ Thành đương nhiên nhìn thấy tôi, ý cười trong mắt hắn càng sâu hơn: “Hoa Dao, có chuyện gì mới sáng sớm đã đi tìm phụ thân?” Hắn vừa mở miệng, phóng viên và thợ quay phim đều ngoảnh đầu về phía tôi.

Phụ thân?

Tôi đành nở nụ cười miễn cưỡng: “Bệ hạ, con có một số việc quan trọng, cần lập tức xin ý kiến của bệ hạ.”

Dịch Phổ Thành mỉm cười: “Cô bé, đừng khách sáo thế, con có thể gọi ta là phụ thân.”

Tôi: “..... Phụ thân.”

Dịch Phổ Thành gật đầu hài lòng. Đám phóng viên để lộ thần sắc cảm động. Dịch Phổ Thành nói với bọn họ: “Các vị hãy đi sang phòng bên cạnh uống trà, lát nữa chúng ta nói tiếp.”

Tẩm cung cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh.

“Dịch Phổ Thành!” Tôi tức giận hét lên: “Sao anh có thể lên giường với cung nữ? Hoàng đế bị ốm nặng, nằm bẹp một chỗ ba năm. Anh, anh...”

Dịch Phổ Thành cầm một quả táo trên bàn bên cạnh, từ tốn đưa lên miệng cắn một miếng: “Không sao, tôi đã nói với phóng viên rồi, là cô dùng sức mạnh tinh thần chữa khỏi bệnh cho tôi. Bây giờ tôi khỏe hơn nhiều. Hoàng đế đói khát ba năm trời, dù sao cũng nên được giải phóng.”

Tôi hết nói nổi.

“Sao anh có thể làm hại đời những người cung nữ đó.” Tôi cất giọng lạnh lùng. (Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Dịch Phổ Thành liếc tôi một cái: “Cô nói sai rồi, là bọn họ cam tâm tình nguyện.”

Bất gặp vẻ nửa cười nửa không của hắn, tôi biết rõ bản thân thất bại trong cuộc đối đầu lần này.

Tôi quyết định khi nào về sẽ dặn Mạc Lâm, bảo thị vệ giám sát chặt chẽ, đồng thời đuổi hết cung nữ của tẩm cung thành những người lớn tuổi có diện mạo xấu xí. Nghĩ đến đây, tôi mới hơi bình ổn tâm trạng.

Tôi đứng dậy vừa định bỏ đi, các phóng viên đã quay về. Tôi cười với bọn họ, cô phóng viên xinh đẹp mỉm cười lên tiếng: “Hoa tiểu thư, cô cũng có mặt ở đây, hay là tôi phỏng vấn cô luôn, thay cho cuộc hẹn chiều nay.”

Tôi ngẩn người, tỉnh mở miệng từ chối. Bởi vì Dịch Phổ Thành ở bên cạnh nên tôi cảm thấy rất chướng mắt và không được tự nhiên. Dịch Phổ Thành dường như đọc được ý nghĩ của tôi, không đợi tôi lên tiếng đã nói xen ngang: “Được, Dao Dao lại đây ngồi đi.”

Tôi tất nhiên không ngồi gần hắn, mà cùng phóng viên ngồi xuống ghế sofa cách hắn năm mét.

“Tiểu thư có thể nói với người dân cả nước, chủng tộc thời gian là một chủng tộc như thế nào?” Phóng viên hỏi.

Đối diện với ống kính camera và ngọn đèn huỳnh quang sáng lóa, tôi hơi căng thẳng, mỉm cười cất giọng từ tốn: “Chủng tộc của chúng tôi rất yêu hòa bình, thật ra cũng không khác người Stan là bao. Chúng tôi cũng là nhân loại thuần chủng...”

Phóng viên hỏi tiếp: “Vì sao tiểu thư lại đưa ra lời tiên đoán về thảm họa tại thời điểm này?”

Tôi trả lời: “Bởi vì trước đó tôi bị thương.” Tiếp theo, tôi lại kể một lượt những lời tôi nói với các nhà khoa học hai ngày trước. Cuối cùng, tôi cất giọng

chân thành: “Xin mọi người hãy tin tôi.”

Các phóng viên cười cười, nhìn tôi bằng ánh mắt tán thành. Tôi cảm thấy rất thoải mái, muốn tiếp tục hàn huyên với bọn họ. Đột nhiên, tôi có cảm giác đôi mắt sáng quắc đang nhìn tôi chăm chú.

Dịch Phổ Thành.

“Các vị ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Dao Dao.” Dịch Phổ Thành bỗng mở miệng.

Phóng viên vừa đi khỏi, Dịch Phổ Thành liền đổ ập người xuống giường: “Cuộc phỏng vấn này mà được phát đi, chắc sẽ có một nửa dân số Stan đổ ra đường phản đối cô.”

Tôi vừa tức giận vừa không hiểu: “Mồm thối vừa vừa thôi!”

Dịch Phổ Thành liếc tôi một cái: “Cô không hiểu bản tính con người vốn hèn hạ hay sao?”

“Ý anh là gì?” Tôi hỏi lại.

“Nể tình Nặc Nhĩ chi tiền cho tôi, tôi sẽ chỉ bảo cho cô biết.” Hắn liếc mắt ra hiệu về phía chiếc bàn đối diện chỗ tôi ngồi: “Cầm nhô lại đây.”

Tôi... đành phải lặng lẽ đi lấy một chùm nho đặt trước mặt hắn.

Dịch Phổ Thành hài lòng ăn vài quả, nhả vỏ đầy ra mặt bàn, mới cất giọng lười nhác: “Cô càng ở vị trí trên cao, càng không để ý đến bọn họ, bọn họ mới càng tin cô. Bản tính con người hèn hạ chính là ý này. Cứ như bộ dạng của cô vừa rồi, khi phát biểu còn quan sát phản ứng của phóng viên, chắc cô sẽ bị chìm chết trong nước bọt của người Stan cao ngạo.”

Tôi nhú mày.

Từ nhỏ, tôi được giáo dục làm một người chân thực và hòa nhã. Lời nói của Dịch Phổ Thành hùng hổ dọa người, nhưng hình như cũng có lý. Điều này khiến tôi không mấy dễ chịu.

“Đối xử chân thành mới là điểm mấu chốt đi vào lòng người.” Tôi kiên định bảo vệ ý kiến của mình.

“Chiến thuật tâm lý mới là cội nguồn để mê hoặc kẻ địch.” Dịch Phổ Thành nhanh chóng tiếp lời.

Trong một tích tắc, tôi cảm thấy không thể tiếp tục nói chuyện với người này. Nhưng sau đó, tôi lơ mơ nhận ra, lời nói của hắn có một tầng ý nghĩa khác. Đầu óc tôi bắt gặp hồi tưởng lại cảnh tượng trong cuộc hội nghị, tôi đã thốt ra những lời chân thành, xuất phát từ trái tim, nước mắt cũng sắp trào ra, nhưng những người phản đối vẫn không thay đổi ý định.

Tôi càng nghĩ càng thấy Dịch Phổ Thành nói đúng. Hơn nữa, tôi còn muốn mạo hiểm một lần.

“Cám ơn anh.” Tôi trầm tư một lát rồi đứng dậy: “Anh nói rất có lý, tôi sẽ thử theo cách anh chỉ bảo.”

Lần này đến lượt Dịch Phổ Thành ngây người, hắn nhìn tôi bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa, ý cười thấp thoáng ở đuôi mắt đầy nếp nhăn: “Người đàn bà này... coi như cô không đến nỗi ngốc nghếch.”

Tôi thật sự không muốn cười, nhưng Dịch Phổ Thành trong diện mạo giả nua nhọt nhọt của hoàng đế, lại nụ cười gian tà, nên trông rất quái dị.

“Cô cười gì vậy?” Dịch Phổ Thành nhảy bén phát giác ra phản ứng của tôi.

Tôi không trả lời, đi thẳng ra ngoài cửa.

Sau đó, tôi bảo Mạc Lâm sắp xếp lại buổi phỏng vấn, đồng thời làm theo nguyên tắc của Dịch Phổ Thành, bày ra bộ dạng cao ngạo. Không ngờ, hiệu quả tốt hơn sự tưởng tượng của tôi.

Dịch Phổ Thành quả nhiên là người thâm sâu khó dò.

Tôi sao cũng được, chỉ cần có thể giúp Mục Huyền.

Nghĩ như vậy, tôi cảm thấy có chút an ủi. Tôi bảo Mạc Lâm lọc hết tin tức có liên quan trên các cơ quan truyền thông lớn, sao chép vào một con chip. Tôi biết Mục Huyền chắc chắn không có thời gian xem.

Đến khi tinh tú lấp lánh trên bầu trời, Mục Huyền vẫn chưa trở về. Tôi cầm con chip, lại bảo nhà bếp nấu ít canh nóng, mang đến văn phòng Mục Huyền.

Trời đã về khuya, ngọn núi Dục yên tĩnh dưới ánh sao. Lúc đi ngang qua tẩm cung của hoàng đế, thị vệ do chúng tôi cài vào giờ tay ra hiệu với tôi, ý bảo Dịch Phổ Thành lại hưởng lạc.

Tôi đành để mặc hắn.

Trong cung điện màu trắng được bố trí thành khu làm việc, đèn điện sáng trưng. Tôi đi đến trước cửa văn phòng làm việc của Mục Huyền, gõ tay gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói thanh lãnh quen thuộc vang lên.

Chỉ nghe thanh âm của anh, cũng đủ khiến tôi mềm lòng. Vừa đẩy cửa, tôi lập tức đứng sững lại.

Mục Huyền và thái tử Thập Thụy vai kề vai đứng trước cửa sổ. Nhìn thấy tôi, Mục Huyền sai bước dài đi tới, nhận đồ trong tay tôi, Thập Thụy mỉm cười ôn hòa với tôi.

Thập Thụy bây giờ vẫn chưa gia nhập đội ngũ thẩm vấn tôi theo lệnh của hoàng đế. Thật ra lúc đó, có lẽ anh ta không biết hoàng đế xử tử tôi. Lúc đó, có thể anh ta cũng muốn tôi thoát khỏi diện bị tình nghi.

Chỉ là bất gặp nụ cười tao nhã của anh ta, trong lòng tôi vẫn không được thoải mái.

Đúng lúc này, Mục Huyền cầm khay đồ ăn do tôi mang đến, ngừng mặt nói với Thập Thụy: “Xin đợi một lát.” Thập Thụy gật đầu, Mục Huyền ngồi xuống ăn ngon lành. Anh không bao giờ chia sẻ đồ ăn của tôi cho người khác.

“Còn ấm không?” Tôi hỏi.

Khóe mắt anh để lộ ý cười nhàn nhạt: “Vừa vặn.”

Trong lòng tôi vô cùng ngọt ngào. Thập Thụy nhìn chúng tôi rồi lại quay đầu về phía cửa sổ.

Mục Huyền nhanh chóng ăn xong, buông đũa: “Đợi anh bàn xong việc với Thập Thụy rồi chúng ta cùng về.”

Hôm nay anh sẽ về ngủ? Tôi vui mừng gật đầu: “Không vội, các anh cứ bận rộn đi.”

Hai người đàn ông ngồi xuống bàn làm việc, mở báo cáo dữ liệu, bắt đầu thương lượng. Một lúc sau, Thập Thụy đóng màn hình lơ lửng, hỏi Mục Huyền: “Có cần gọi Khải Á về không?”

Nghe đến tên này, tôi liền ngừng đầu.

Khải Á, hoàng tử thứ hai của Đế quốc Stan, sau khi thất bại trong cuộc binh biến với Mục Huyền ở Đế đô, hần bị hoàng đế lưu đày tại một hành tinh nhỏ cách Stan ba nghìn năm ánh sáng.

Nghe đến đây, tôi chợt cảm thấy Trác Ngộ của ba mươi triệu năm sau hơi giống Khải Á, không biết đây có phải là ảo giác của tôi?

Tôi cũng từng nghe nói nhiều tin đồn về Khải Á. Gia tộc bên ngoại của hần là gia tộc tôn quý, tài lực hùng hậu, có ảnh hưởng lớn trong chính phủ. Nghe nói, Khải Á không an phận ở hành tinh nhỏ đó. Hần mua một số hành tinh nhỏ và vệ tinh ở xung quanh. Hần có mối quan hệ thân thiết với thế lực lính đánh thuê ở nơi đó, rõ ràng có ý đồ cát cứ xưng vương. Bởi vì Khải Á không về Đế đô nên hoàng đế dường như mở một mắt nhắm một mắt, để mặc hần muốn làm gì thì làm.

Gọi Khải Á quay về?

Nhớ đến sự ghen tị sâu sắc của hần với Mục Huyền, tôi liền cảm thấy không ổn thỏa.

Mục Huyền trả lời dứt khoát: “Không cần.”

Có lẽ Thập Thụy vẫn còn do dự, nghe câu nói của Mục Huyền, anh ta liền gật đầu. Sau đó, anh ta cáo từ.

Tôi cùng Mục Huyền đi trong đêm tối. Đây là khoảnh khắc yên tĩnh hiếm có trong mấy ngày gần đây.

Tôi kể chuyện phỏng vấn báo chí với Mục Huyền. Nhưng tôi không dám tiết lộ là ý kiến của Dịch Phổ Thành, chỉ nói Mạc Lâm đọc sách tâm lý rồi dạy tôi. Mục Huyền xoa đầu tôi: “Em làm tốt lắm.”

Chúng tôi tìm một bãi cỏ bằng phẳng ngồi xuống. Mạc Lâm đi theo phía sau lập tức đuổi hết thị vệ ở xung quanh. Mục Huyền lật người, đề tôi nằm xuống đất.

Tất nhiên chúng tôi không làm gì quá trớn, chỉ là thân thể tiếp xúc thân mật thế nào cũng không đủ. Tôi nằm trên nền cỏ giá lạnh, ngắm nhìn các vì sao lơ lửng trên bầu trời. Mục Huyền thò tay vào trong áo tôi, vùi đầu trên cổ tôi. Tôi cảm thấy bản thân như một tế phẩm nằm trong không gian rộng lớn, còn anh là vị thần trầm mặc thưởng thức tôi.

“2400 người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn đã được đưa đi chưa?” Tôi hỏi nhỏ.

“Rồi, sáng nay bọn anh đã đưa họ lên lô cốt vũ trụ.”

Đây là điều tôi quan tâm nhất, nên tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Tôi đã thương lượng với Mục Huyền, bí mật đưa những người đó tới những tình cầu khác nhau, phân tán họ càng rộng càng tốt. Như vậy, kích phát tiềm năng của bọn họ là điều không thể.

Có điều lần trước, hành tinh Stan rơi vào tầm tới, những người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn cuối cùng cũng được kích phát. Sau đó, phần lớn người Stan đều mang sức mạnh tinh thần cực mạnh. Dù bây giờ chúng tôi đã đưa hết những kẻ có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn đi chỗ khác, chúng tôi cũng không thể đảm bảo, người dân Stan sẽ không bộc phát sức mạnh tinh thần trong tương lai.

Nếu tình thế bắt buộc, chúng tôi chỉ còn cách giết chết những kẻ có tiềm năng nguy hiểm nhất.

“Mục Huyền, khi nào kết thúc mọi chuyện, chúng ta hãy sinh một đứa con.”

“Ừ.”

Ngừng một lát, tôi nói tiếp: “Trước đây, chức năng sinh sản của em bị khống chế. Bây giờ không sao rồi.”

Anh lập tức ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm.

Tôi vô cùng áy náy: “Em xin lỗi.”

Khóe mắt Mục Huyền lan tỏa ý cười. Tôi hiểu tại sao anh cười, nhất định anh nhớ lại chuyện trước kia. Tôi cũng tủm tỉm cười.

Vừa định nói tiếp, thần sắc Mục Huyền đột nhiên biến đổi. Anh ngẩng đầu phóng tầm mắt về phía xa xa, ánh mắt trở nên nặng nề trong giây lát.

Tim tôi đập mạnh: “Sao thế?”

Mục Huyền chỉnh lại quần áo của tôi, ôm tôi đứng dậy. Anh nhìn chăm chăm về phía trước, tôi cũng dõi theo ánh mắt anh. Tim tôi run lên một nhịp, đó là phương hướng ngọn núi Dục.

“Anh cảm thấy năng lượng của Dục chấn động.” Mục Huyền cất giọng trầm trầm.

Tôi ngây người. Vì ở trong Dục quá lâu, nên anh có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng của Dục, dù chỉ là một sự biến đổi nhỏ? Bên đó đã xảy ra chuyện gì?

Không cần nhiều lời, hai chúng tôi kẻ trước người sau, nhanh chóng bay qua khu rừng của cung điện, hướng về phía ngọn núi Dục.

Mặt đất lùi lại phía sau. Khi vượt qua nóc cung điện cao nhất, chúng tôi liền nhìn thấy ngọn núi Dục như con vật khổng lồ màu trắng, nằm yên trong đêm tối. Một thân hình màu đen nhanh chóng nhảy từ đỉnh núi Dục xuống dưới, biến mất trong bóng đêm.

Chúng tôi lập tức đuổi theo. Nhưng tới khu vực cung điện đèn đóm sáng trưng, các thị vệ canh gác trước cửa, vài cung nữ nhìn thấy chúng tôi liền tránh sang một bên, đám thuộc hạ của Mục Huyền, hành lễ với chúng tôi từ phía xa xa.

Nhưng bóng đen đã mất dạng.

“Chúng ta mất dấu rồi, làm thế nào bây giờ?” Tôi hỏi.

Ánh mắt Mục Huyền hơi trầm lại: “Không hề mất dấu, hần vừa lấy một vật có năng lượng rất lớn từ núi Dục, anh có thể cảm nhận thấy.”

Tôi hơi ngạc nhiên. Trong núi Dục còn có vật mang năng lượng lớn?

Mục Huyền nhíu mày: “Trước đây anh không hề nhận ra sự tồn tại của vật này. Năng lượng của nó giống hết Dục. Hơn nữa, nó vừa tỏa ra một nguồn năng lượng.”

Tôi càng kinh ngạc hơn. Lẽ nào trong núi Dục còn ẩn giấu bí mật khác?

Mặc dù chúng tôi mất dấu kẻ đó, nhưng ánh mắt Mục Huyền vẫn chuẩn xác dừng lại ở một nơi.

Tâm cung của hoàng đế.

Lẽ nào là Dịch Phố Thành?

Chúng tôi đi vào tâm cung, qua hành lang dài, đến trước phòng nghỉ ngơi của hoàng đế. Cánh cửa khép hờ truyền ra tiếng nam nữ hoan ái kịch liệt.

Tôi hơi ngây người. Tôi chưa nói với Mục Huyền chuyện Dịch Phố Thành ăn chơi trác táng, sợ anh phân tâm. Đúng lúc này, Mục Huyền kéo tôi vào lòng. Anh vung hai tay, tôi liền cảm thấy sức mạnh tinh thần ấm nóng bịt tai tôi, khiến tôi chẳng nghe thấy bất cứ thứ gì.

Sắc mặt Mục Huyền rất tệ. Anh đương nhiên không thích tôi nghe thanh âm này của người khác.

Mục Huyền mở miệng nói một câu. Vài phút sau, một cung nữ áo quần xộc xệch chạy ra ngoài. Cô ta đỏ mặt hành lễ với chúng tôi rồi chạy mất. Chúng tôi lại đứng ở cửa một lúc, sức mạnh bịt tai tôi từ từ biến mất. Mục Huyền dắt tay tôi đi vào trong.

Dịch Phổ Thành đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi tựa vào ghế sofa một cách tùy ý. Áo sơ mi của hắn còn cởi hai cúc, để lộ một khoảng ngực.

“Có việc sao?” Dịch Phổ Thành hất cằm “Cắt ngang hứng thú của người khác là việc làm vô đạo đức.”

Mục Huyền liếc hắn rồi vung tay, tia sáng xanh lam vụt qua. Một thứ phát sáng đột nhiên từ túi quần Dịch Phổ Thành bay ra ngoài, thành một đường vòng cung sáng nhàn nhạt, rồi rơi vào lòng bàn tay Mục Huyền.

Tôi vô cùng nghi hoặc, Dịch Phổ Thành biến sắc mặt. Hắn bật dậy khỏi ghế sofa: “Trả lại cho tôi.”

Mục Huyền nhìn vật thể trong tay. Anh lại vung tay, một luồng sáng xanh lam tỏa ra, Dịch Phổ Thành bị một sức mạnh vô hình đánh bật về ghế sofa. Sắc mặt hắn tối sầm, không còn một chút ý cười.

“Anh nhận lời hợp tác với tôi là vì cái này?” Mục Huyền hỏi.

Tôi giật mình. Dịch Phổ Thành có âm mưu nên mới vui vẻ giúp đỡ chúng tôi? Nếu không phải Mục Huyền có thể cảm nhận thấy năng lượng của Dục, vật thể này đã bị Dịch Phổ Thành ăn trộm? Vậy hắn đêm đêm hoan lạc, chỉ là để che giấu mục đích thật sự của hắn?

Ở kiếp trước, Dịch Phổ Thành không làm chuyện này.

Hoặc giả ở đời trước, hắn không có cơ hội chôm chĩa.

Dịch Phổ Thành rút cuộc che giấu bí mật gì?

Dịch Phổ Thành đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng: “Anh đang nói gì vậy? Đây là đồ của tôi.”

“Nó là thứ gì?” Gương mặt Mục Huyền vô cùng lạnh lẽo: “Không nói tôi sẽ bóp nát nó.”

Dịch Phổ Thành nhìn Mục Huyền vài giây, rồi tựa vào thành ghế phía sau, chửi thề một câu: “Mẹ kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Trong một thời gian dài, ấn tượng của tôi về Dịch Phổ Thành là một sĩ quan chỉ huy của lính đánh thuê xảo quyệt, âm hiểm và khá thú vị. Về chuyện con người cải tạo thành nửa người máy, tôi đã từng hỏi qua trường bồi trong bộ tộc, nhưng chẳng ai hay biết. Trong lịch sử hình như cũng có người thuộc chủng tộc thời gian có mối quan hệ dây dưa với Dịch Phổ Thành, chỉ là ở thời đại quá xa xôi nên các bậc trưởng bối đều không có ấn tượng.

Lời nói tiếp theo của Dịch Phổ Thành khiến tôi vừa kinh ngạc vừa bất an.

Hắn mở miệng: “Được thôi, anh đây không có ác ý, tất cả đều do lời căn dặn của tổ tiên.” Thấy tôi và Mục Huyền cùng trầm mặc, hắn lại bổ sung thêm một câu: “Chúng tộc nửa người máy.”

Chúng tộc... nửa người máy?

Tôi chưa bao giờ nghe đến chủng tộc này.

“Ở đâu?” Mục Huyền cất giọng lạnh lẽo, gương mặt trắng trẻo của anh phảng phất tỏa ra khí lạnh: “Cư trú ở đâu?”

Dịch Phổ Thành lắc đầu: “Anh đây không biết. Tôi chưa bao giờ gặp người cùng chủng tộc. Nhưng có hai điều răn dạy luôn tồn tại ở con chip trong thân thể của tôi, kể từ lúc tôi bắt đầu có ý thức.”

Cả hai chúng tôi đều im lặng. Dịch Phổ Thành lười nhác tựa vào thành ghế phía sau, duỗi thẳng chân. Bộ dạng của hắn không hề giống một kẻ tình nghi đang bị thẩm vấn.

“Thứ nhất, nửa người máy vĩnh viễn là kẻ bảo vệ trung thành của chủng tộc thời gian.” Dịch Phổ Thành liếc tôi bằng ánh mắt sâu thẳm. Tôi hơi ngạc nhiên, còn Mục Huyền thay đổi sắc mặt.

“Thứ hai, bảo vệ ‘trái tim của Dục’, cho đến khi vũ trụ bị hủy diệt.” Hắn đưa mắt về phía vật thể trong tay Mục Huyền, nhếch mép: “Là thứ anh đang

cầm”

Tôi giật mình, lấy vật đó từ tay Mục Huyền, giờ ra trước mắt quan sát kỹ lưỡng.

Đó là một vật giống miếng ngọc mỏng, chỉ to bằng quả trứng chim bồ câu. Nó không phải trong suốt, mà bên trên có hoa văn dày đặc, nhìn qua có vẻ phức tạp nhưng lại lò mờ tuân theo kết cấu nào đó.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Tôi cầm miếng ngọc đưa lên ánh đèn sáng. Dịch Phổ Thành phì cười: “Soi gì mà soi? Nếu cô có thể soi ra bí mật của ‘trái tim của Dục’, anh đây ngả mũ thán phục cô.”

Tôi trừng mắt với Dịch Phổ Thành, nhưng hắn đã quay sang Mục Huyền: “Tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi. Tôi không rõ tại sao trong người tôi lại tồn tại hai điều răn dạy đó. ‘Trái tim của Dục’ có tác dụng gì, tôi cũng mù tịt. Anh muốn trả cho tôi hãy giữ lại thì tùy. Có điều tôi xin anh đừng hủy hoại nó. Những lời căn dặn của tổ tiên tuy khó hiểu và làm ra vẻ huyền bí, nhưng kiểu gì cũng có lý của nó, đúng không?”

Dịch Phổ Thành thốt ra những lời này bằng ngữ khí khẩn thiết hiếm thấy.

Tôi nhìn Mục Huyền, anh gật đầu: “Đi núi Dục.”

Dịch Phổ Thành nhún vai: “Anh đúng là chẳng chừa mặt mũi cho tôi gì cả.”

Tôi ngăn người. Nhớ tới câu nói của Mục Huyền trước đó, tôi chợt hiểu ra vấn đề. Anh nói anh ở trong Dục ba mươi triệu năm, vậy mà không phát hiện ra sự tồn tại của ‘trái tim của Dục’. Dịch Phổ Thành làm thế nào lấy nó ra ngoài? Muốn xem lời nói của hắn là thật hay giả, chỉ cần đưa hắn đến núi Dục, bắt hắn biểu diễn lại một lần là xong.

Chúng tôi nhanh chóng lên đỉnh ngọn núi Dục. Tinh tú trên trời sáng lấp lánh, xung quanh không một bóng người. Mục Huyền mạnh dạn trả lại vật thể đáng ngờ cho Dịch Phổ Thành.

Dịch Phổ Thành giờ tay bắt lấy. Sau đó, hắn quỳ một chân xuống đất, đặt miếng ngọc xuống nền đá, thần sắc của hắn nghiêm túc vô cùng.

“Tiêu thư của chủng tộc thời gian, phiền cô ra lệnh cho tôi.” Hắn đột nhiên quay sang tôi, nửa cười nửa không: “Như vậy anh đây không bị coi là tự ý tiết lộ bí mật ‘trái tim của Dục’.”

Tôi ngó người. Mục Huyền gật đầu với tôi, tôi nói nhỏ: “Dịch Phổ Thành, hãy cho chúng tôi biết ‘bí mật của Dục’.”

“Vâng, thưa chủ nhân của thời gian.” Dịch Phổ Thành thu lại nụ cười, đôi mắt đen của hắn nhìn miếng ngọc chăm chú.

Vâng, thưa chủ nhân của thời gian.

Câu nói này thốt ra từ miệng hắn, tại sao tôi bất chợt có một cảm giác bị thương chưa từng thấy?

Trực giác báo cho tôi biết, Dịch Phổ Thành đúng là có mối quan hệ mật thiết với chủng tộc thời gian chúng tôi. Bởi vì, câu nói của hắn khiến lực trường sức mạnh tinh thần của tôi hơi chấn động.

“Vòng xoáy đen tối thôn tính năm ánh sáng, chủ nhân của thời gian, tái sinh trong trái tim của không gian.” Dịch Phổ Thành lầm rầm niệm mấy câu, trong lòng tôi đột nhiên run sợ.

“Khoan đã.” Tôi hét lên: “Vừa rồi anh nói gì?”

“Vòng xoáy đen tối thôn tính năm ánh sáng, chủ nhân của thời gian, tái sinh trong trái tim của không gian.” Dịch Phổ Thành mở mắt nhắc lại một lần. Hắn nói bằng ngôn ngữ chủng tộc thời gian chứ không phải tiếng Stan.

“Câu này có nghĩa là gì?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết.” Dịch Phổ Thành trả lời lãnh đạm: “Đây cũng là nội dung tổ tiên để lại.”

Mục Huyền nhìn tôi: “Em nghĩ đến điều gì?”

Lòng tôi hỗn loạn vô cùng.

Vòng xoáy đen tối thôn tính năm ánh sáng. Lẽ nào đây là điềm báo vũ trụ bị hủy diệt, bị hố đen thôn tính?

Trái tim của không gian ám chỉ điều gì? Chắc không phải là vật thể ‘trái tim của Dục’ này đấy chứ? Nhưng tại sao lại gọi là trái tim của không gian?

Tái sinh có nghĩa là gì?

Tôi và Mục Huyền chưa từng nhắc đến chuyện vũ trụ bị hủy diệt với người ngoài. Hiện tại tiến hành công việc di dời, chúng tôi cũng chỉ nói là cứu hành

tin Stan. Dịch Phổ Thành chắc chắn không thể biết chuyện xảy ra trong tương lai. Câu nói vừa rồi cũng không phải do hấn bịa ra.

Nếu đây đúng là lời căn dặn mà tổ tiên của nửa người máy và tổ tiên của chủng tộc thời gian để lại. Liệu bọn họ đã sớm đoán được, vũ trụ sẽ có ngày diệt vong?

Chủng tộc nửa người máy rốt cuộc có mối quan hệ như thế nào với chủng tộc thời gian?

“Tiếp tục.” Mục Huyền đột nhiên mở miệng.

Dịch Phổ Thành liếc tôi một cái, Sau đó hấn cúi đầu, thọc hai tay xuống bề mặt núi Dục. Cả lòng bàn tay hấn nhanh chóng vùi vào bên trong. Lúc này tôi mới để ý, tay Dịch Phổ Thành biến thành kim loại từ lúc nào.

Chỉ trong giây lát, trước mắt tôi xảy ra sự việc ly kỳ.

Bàn tay Dịch Phổ Thành bắt đầu biến hình.

Tấm màng mỏng kim loại từ bàn tay Dịch Phổ Thành thò ra, lan rộng về bốn phương tám hướng. Trong tích tắc, đỉnh núi Dục được phủ bởi lớp kim loại màu xám mờ. Cổ tay Dịch Phổ Thành nối liền với tấm màng mỏng kim loại này.

Đúng lúc này, ‘trái tim của Dục’ vụt sáng, sau đó tỏa ra luồng sáng nhàn nhạt khắp không trung, bao trùm trên tấm màng kim loại của Dịch Phổ Thành. Tôi mở to mắt theo dõi, luồng sáng chợt biến mất, ‘trái tim của Dục’ trên mặt đất cũng không còn.

Cùng lúc đó, tấm màng kim loại mỏng trên đỉnh núi nhanh chóng thu về, Dịch Phổ Thành rút tay, tấm màng kim loại thu vào lòng bàn tay của hấn. Hấn đứng dậy, bàn tay trở lại trạng thái bình thường.

Đỉnh núi Dục khôi phục sự yên tĩnh, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Dịch Phổ Thành nhìn chúng tôi: “Đây chính là cách lấy và trả ‘trái tim của Dục’. Hai người đừng hỏi tôi, tôi cũng nghi hoặc như hai người. Nếu các người không thông báo hành tinh Stan sắp đổi mặt với tai họa nghiêm trọng, tôi cũng không nhớ ra, nơi này giữ một thứ phiền phức như trái tim của Dục.”

Ánh sáng sức mạnh tinh thần màu xanh lam bao trùm toàn thân Dịch Phổ Thành. Từ nay về sau, Mục Huyền đều có thể cảm nhận được vị trí của hấn, bất kể hấn đi đâu. Dịch Phổ Thành tỏ ra không hề gì, hấn quay người đi về tầm cung. Còn Mục Huyền dắt tay tôi rời khỏi nơi đó.

Trời đêm mát lạnh. Tôi và Mục Huyền đi xuyên qua rừng cây, men theo hồ nước tĩnh lặng.

Tâm trạng của tôi tương đối nặng nề.

Sau khi thời gian quay ngược, tôi luôn hy vọng mọi chuyện đều diễn ra như đời trước, để chúng tôi dễ dàng tìm cách ứng phó, cuối cùng tránh được vụ tai họa và chết chóc.

Nhưng Dịch Phổ Thành rõ ràng là một biến số nằm ngoài kế hoạch, mà chúng tôi không thể xem thường.

Mục Huyền buộc phải khống chế chính quyền Đế quốc, mới có thể thay đổi lịch sử. Để đạt mục đích, anh mới tạm thời hợp tác với Dịch Phổ Thành. Ở đời trước, Dịch Phổ Thành che giấu thân phận. Lần này, hấn sớm bị vạch trần, đồng thời kéo theo ‘trái tim của Dục’.

Tôi đột nhiên cảm thấy, những điều tôi biết trước kia có lẽ chỉ là một góc của lịch sử.

Tôi đột nhiên có cảm giác, tồn tại một bàn tay vô hình, bàn tay của lịch sử đối kháng chúng tôi, cùng ảnh hưởng đến hướng phát triển của tương lai.

Liệu chúng tôi có thể thay đổi kết cục?

Mục Huyền đi bên cạnh đột ngột dừng bước, ngồi xổm trước mặt tôi: “Lên đây!”

Tôi mỉm cười, trèo lên lưng anh. Khóe miệng anh ẩn hiện ý cười, anh cõng tôi đứng dậy.

“Anh có tin Dịch Phổ Thành không?” Tôi áp mặt vào gáy anh.

Mục Huyền trầm ngâm một vài giây, trả lời: “Anh tin.”

“Ồ.” Tôi cũng nghĩ như anh. Không ai biết Mục Huyền có khả năng cảm nhận được năng lượng của Dục. Dịch Phổ Thành tới nay vốn có thể đánh cắp ‘trái tim của Dục’ mà thần không biết quỷ không hay. Hơn nữa, hấn dùng cách độc nhất vô nhị trả ‘trái tim của Dục’ về chỗ cũ, khiến tôi tin tưởng, bộ tộc nửa người máy đúng là đang bảo vệ ‘trái tim của Dục’.

“Anh sẽ bảo Viện khoa học gấp rút nghiên cứu trái tim của Dục.” Mục Huyền nói.

Tôi đáp lại: “Mấy ngày tới em cũng đi Viện khoa học. Trái tim của Dục có liên quan đến chủng tộc thời gian, có khi em giúp được gì đó.”

Mục Huyền gật đầu.

Không khí có vẻ nặng nề, tôi cố ý tìm đề tài nhẹ nhàng hơn: “Nếu không nghiên cứu ra điều gì, sau khi chúng ta hoàn tất việc di dời và xây dựng Đế quốc Stan, anh sẽ xử lý ‘trái tim của Dục’ này thế nào? Trả lại cho Dịch Phổ Thành?”

Mục Huyền nheo mắt, khóe miệng cong lên: “Bắt hẳn bỏ tiền ra mua.”

Tôi phì cười: “Anh cũng thâm hiểm thật đấy.”

Hai chúng tôi im lặng. Mục Huyền công tôi đi về cung điện.

Trong đêm tối, gương mặt nghiêng của anh hết sức ôn hòa, bờ vai rộng lớn khiến tôi có cảm giác rất yên lòng.

“Hoa Dao, thời gian ở trong Dục, anh luôn nhớ em”

Tim tôi bị co rút mạnh một cái, vừa đau đớn, vừa chua xót, vừa ngọt ngào.

Khi tôi kể cho Mạc Lâm nghe chuyện đời trước, anh ta khóc nức nở. Mạc Lâm rất lo cho Mục Huyền, anh ta nói không người nào có thể ở trong bóng tối một trăm năm, dù sức mạnh tinh thần mạnh đến mấy. Mạc Lâm sợ Mục Huyền nếu không bị mắc chứng rối loạn tinh thần sau biến cố (PTSD), cũng bị tổn thương tâm lý.

Nhưng Mục Huyền rất kiên nghị.

Kể từ ngày đầu tiên sau khi sống lại, anh đã gánh vác trên vai vận mệnh của cả Đế quốc, chịu gánh nặng thay đổi lịch sử. Anh không một phút buông lỏng, cũng không hề tỏ ra yếu đuối.

Nhưng tôi và Mạc Lâm vẫn không dám nhắc đến chuyện anh ở trong Dục ba mươi triệu năm, sợ động đến nỗi đau trong lòng anh. Anh cũng không nói cho chúng tôi biết, lúc ở trong Dục, anh từng trải qua điều gì.

Hôm nay, Mục Huyền chủ động nhắc tới.

Anh nói, ở trong Dục, anh luôn nhớ tôi.

Viên mắt tôi ngân ngấn nước: “Mục Huyền, hãy hứa với em, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không xa nhau, sống chết ở bên nhau. Nếu thời gian có thể quay lại một lần nữa, em thà cùng anh bị nhốt trong Dục ba mươi triệu năm. Sau khi anh hy sinh, em sống không bằng chết, nhưng em không nỡ kết thúc mạng sống của mình. Bởi vì nếu chết đi, em sẽ không thể tiếp tục nhớ anh.”

Mục Huyền bỗng dừng bước, thả tôi xuống đất. Hai chân tôi chưa kịp chạm đất, anh đã xoay người tôi, ôm tôi vào lòng. Đôi mắt đen của anh nhìn tôi chăm chú, bờ môi lạnh giá phù xuống môi tôi.

Trong nụ hôn mãnh liệt của anh, đầu óc tôi đã sớm mê loạn từ lâu. Chúng tôi không biết đã về phòng lúc nào, anh đặt tôi xuống giường. Nước mắt giàn giụa trên mặt tôi.

“Sao em khóc?” Thanh âm khàn khàn của Mục Huyền hàm chứa ý cười bất lực. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên nước mắt của tôi.

“Em lo...” Tôi nghẹn ngào.

Tôi lo sợ lịch sử lặp lại, anh sẽ chết trước mặt tôi.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát. Anh đột nhiên bế tôi đứng dậy, đè người tôi vào bờ tường. Anh kéo chân tôi quặp vào thắt lưng anh, sau đó nâng mông và eo tôi, khiến cả người tôi đu bám trên thân hình của anh. Chỉ một cú nhấp người, anh đã tiến sâu vào thân thể tôi, bắt đầu luật động cuồng dã. Ngọn đèn chiếu xuống gương mặt lắc lư của anh. Ngũ quan thanh tú nho nhỏ lúc này như một con dã thú. Đôi mắt đen của anh không rời khỏi tôi. Trong lúc tôi thờ hồn hên, anh cất giọng dịu dàng bên tai tôi: “Đừng lo lắng, tất cả giao cho anh xử lý.”

Hai ngày sau, Viện khoa học không đưa ra bất cứ kết luận chính xác nào.

“Xét về mặt kết cấu, nó giống một con chip.” Viện trưởng nói: “Nhưng dựa vào phân tích tính chất vật lý, nó là một viên Dục bình thường. Chúng tôi không tìm ra dấu vết con người gia công.”

Nghe ông ta nói vậy, tôi trầm mặc trong giây lát rồi cho gọi Mạc Lâm.

Kể từ lúc tôi trấn thủ ở Viện khoa học, Mạc Lâm cũng đi theo tôi, thay tôi chạy ngược chạy xuôi. Bởi vì anh ta biết cách nói chuyện, ngày nào cũng mang đồ ăn ngon cho các nhà khoa học nên tạo được mối quan hệ rất tốt với người ở Viện khoa học.

Thật ra, tôi đưa Mạc Lâm đến Viện khoa học, vì một nguyên nhân khác. Đó là Đăn An, chuyên gia hàng đầu của Viện khoa học ba mươi triệu năm sau.

“Mạc Lâm, tôi giao cho anh một việc.” Tôi nói nhỏ: “Nhưng anh nhớ đừng cho Mục Huyền biết.”

Mạc Lâm gật đầu.

Sau khi dặn dò xong xuôi, tôi để Mạc Lâm ở lại Viện khoa học, tiếp tục theo dõi tình hình. Còn tôi mang ‘trái tim của Dục’ về hoàng cung.

Người sĩ quan phụ trách bảo vệ hoàng cung báo cáo với tôi, hai ngày nay, Dịch Phổ Thành không bày trò, cũng không dụ dỗ cung nữ. Tôi đoán hành vi trước đó của hắn nhằm mục đích che giấu chuyện đánh cắp ‘trái tim của Dục’.

Tôi đi thẳng tới văn phòng của Mục Huyền.

Bây giờ là buổi chiều, văn phòng anh không một bóng người. Phòng hội nghị ở bên trong khép chặt cửa. Tôi nhìn qua cánh cửa kính, Mục Huyền đang đắm chiêu họp qua màn hình với đám quan chức. Nhìn thấy tôi, anh gật đầu.

Tôi tự mình đi đến bàn làm việc của Mục Huyền, sắp xếp lại đồng tài liệu lộn xộn trên bàn. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp.

Là A Đạo Phổ.

Thần sắc của anh ta rất nặng nề, anh nói nhỏ với tôi: “Tiểu thư, ngài chỉ huy có ở đây không?”

“Anh ấy đang họp ở bên trong. Xảy ra chuyện gì vậy?”

A Đạo Phổ trả lời: “Tôi vừa nhận được tin tức từ hạm đội, phi thuyền vận chuyển những người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn gặp một siêu tân tinh (*) bùng nổ ở khu vực gần tinh hệ Thạch Hoàn Tỉ thứ ba. Năng lượng phát nổ hủy diệt mọi vật thể trong vòng một năm ánh sáng. Hiện tại, chúng tôi vẫn chưa tìm thấy bất cứ người sống sót nào.”

(*) Siêu tân tinh, hay siêu sao mới, là một số loại vụ nổ của sao tạo nên các vật thể rất sáng chủ yếu gồm plasma bùng lên trong một thời gian ngắn, cấp sao biểu kiến tăng đột ngột hàng tỉ lần, rồi giảm dần trong vài tuần hay vài tháng. Tổng năng lượng thoát ra đạt tới 10⁴⁴J. Cấp sao tuyệt đối có thể đạt đến -20m. (Nguồn wiki)

Tôi giật mình kinh ngạc: “Siêu tân tinh bùng nổ? Lẽ nào trước khi định ra hành trình, các anh không kiểm tra thăm dò xem trên đường đi có gặp nguy hiểm hay không?”

Sắc mặt A Đạo Phổ u ám, thanh âm khô khốc: “Chúng tôi đã tiến hành kiểm tra. Ngôi siêu tân tinh đó ít nhất một trăm năm sau mới bùng nổ. Đây là một sự kiện ngẫu nhiên khác thường. Chúng tôi vô cùng áy náy.”

Lòng tôi chùng xuống.

Chúng tôi cố tình đưa những người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn đi chỗ khác, bởi vì đây là điều kiện tất yếu để ngăn chặn thời đại siêu năng. Không ngờ lại trùng hợp như vậy, bọn họ tình cờ gặp nạn do siêu tân tinh bùng nổ.

Đúng lúc này, Mục Huyền mở cửa đi ra ngoài. A Đạo Phổ nhanh chóng báo cáo tình hình. Tôi và Mục Huyền đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi đều thấy rõ sự chấn động trong đáy mắt đối phương.

“Bọn họ... bọn họ đã chết hay chưa được tìm thấy?” Tôi cất giọng run run.

A Đạo Phổ trả lời: “Về mặt lý luận, chỉ có thể nhận định bọn họ bị mất tích. Tất nhiên bọn họ cũng có khả năng còn sống, nhưng khả năng này rất nhỏ.”

Chỉ có thể nhận định bị mất tích..

Đây là sự việc ngẫu nhiên nhưng vô cùng khác thường.

Sóng lưng tôi đổ mồ hôi lạnh. Mục Huyền trầm mặc từ đầu đến cuối, anh nắm chặt tay tôi.

Tại sao tôi có cảm giác, bọn họ vẫn chưa chết?

Nếu chưa chết, bọn họ đi đâu? Lẽ nào bọn họ vẫn giẫm lên vết xe lịch sử, lại quay về hành tinh Stan?

Không, không thể nào. Bọn họ đã biết tinh cầu sắp bị hủy diệt. Dù còn sống, bọn họ chắc cũng không quay về.

Đây lại là một biến số thoát khỏi tầm kiểm soát của chúng tôi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Trước mắt tôi là một ngôi sao lớn bốc cháy.

Cách lớp kính phi thuyền khá dày, siêu tân tinh đang bùng nổ đó vẫn dữ dội đến mức khiến con người không thể nhìn thẳng. Ánh sáng chói lòa gần như bao trùm cả tinh hệ xung quanh.

Tôi quay sang Mục Huyền: “Anh có cảm giác gì không?”

Mục Huyền gật đầu: “Bọn họ xảy ra sự cố ở đây.”

Tôi qua, sau khi nhận được tin phi thuyền của những người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn gặp nạn, chúng tôi bay cả đêm đến nơi này. Năng lượng của siêu tân tinh mạnh đến nỗi hủy diệt mọi phi thuyền và trạm không gian ở xung quanh, không còn một chút vết tích.

Nhưng chúng tôi phát hiện, ở khu vực này tồn tại lực trường của sức mạnh tinh thần, chắc là do bọn họ lưu lại.

Như nghiệm chứng cảm giác của tôi, Mạc Phổ đẩy cửa bước nhanh vào: “Ngài chỉ huy, tiểu thư, đã có báo cáo đánh giá sức mạnh tinh thần, có tình hình mới ạ.”

Giọng nói nặng nề của Mạc Phổ tiếp tục vang lên: “Chúng tôi đo được nhiều lực trường sức mạnh tinh thần mạnh yếu khác nhau. Tôi đoán, bọn họ đã phát ra sức mạnh tinh thần trong lúc gặp nạn. Trong số đó có một người, sức mạnh tinh thần đạt chỉ số rất cao.”

Tôi nhận tập tài liệu, xem số liệu đo đạc ở trên đó. Tôi không khỏi giật mình, chỉ số này cao hơn mức bình thường, tương đương chỉ số của Mục Huyền khi sức mạnh tinh thần của anh lần đầu tiên bùng phát. Đó là cuộc chiến với lính đánh thuê, anh bị đâm mấy bay nên mới bùng nổ sức mạnh tinh thần.

Tôi ngoảnh đầu về phía Mục Huyền, ánh mắt anh trở nên u tối và lạnh lẽo.

Ngày hôm sau, chúng tôi quay về Đế đô. Ngay buổi tối, Mục Huyền đưa ra một quyết định: Thông qua Dịch Phố Thành, ra lệnh các cơ quan chính quyền, di chuyển nhân vật chủ chốt và vật tư trọng tâm trước thời hạn.

Những người này không phải là quan chức hay hoàng tộc, mà là các nhà khoa học, học giả xuất sắc nhất và một số thanh niên có tố chất gen tốt nhất Đế quốc. Vật tư trọng tâm là thiết bị nguồn năng lượng và thành quả khoa học kỹ thuật. Bọn họ là niềm hy vọng tương lai của Đế quốc, nên sẽ được đưa tới hành tinh nhỏ Sfutan, vùng đất an toàn và có môi trường tốt nhất.

Thời gian di chuyển bọn họ được quyết định vào hai ngày sau, bất chấp thái tử Tháp Thụy một mực nhấn mạnh, không thể tiến hành di dời trước thời hạn. Quá trình tập trung con người, chuẩn bị vật tư, bảo vệ an toàn... đều cần thời gian.

*** Đêm trước hôm đột người đầu tiên rời khỏi hành tinh Stan.

Trời vừa tối, Mục Huyền gọi điện thoại, nói lát nữa sẽ về nhà ăn cơm. Điều này khiến tôi và Mạc Lâm rất vui mừng. Có lẽ mọi công việc cho cuộc di dời vào ngày mai đã chuẩn bị xong xuôi.

Mạc Lâm nói: “Tối nay chúng ta đánh chén no say một bữa, để lấy tinh thần cho ngày mai.”

Tôi gật đầu đồng tình. Mọi người quay như chong chóng hơn một tháng trời, ngày nào cũng sống trong không khí căng thẳng, tôi cũng thấy cần thả lỏng bản thân. Còn hơn năm tháng nữa mới đến ngày xảy ra tai họa. Đây là một cuộc chiến lâu dài.

“Ăn lẩu.” Tôi đề nghị: “Lẩu tương đối có không khí. Hơn nữa trời lạnh, ăn lẩu rất thích hợp.”

Mạc Lâm tỏ ra khó xử: “Tôi chưa từng nghiên cứu món này, để tôi lên mạng download thực đơn đã...”

Tôi phì cười, vỗ vai anh ta: “Để tôi.”

Khi nồi lẩu bốc khói nghi ngút được bê lên, Mục Huyền và Mạc Phổ vừa vặn đi vào, Mạc Lâm lập tức báo cáo: “Ngài chỉ huy, tối nay tiểu thư làm đầu bếp, bỏ nhiều công sức chuẩn bị đồ ăn cho ngài.”

Mạc Phổ mỉm cười cầm tài liệu đi về thư phòng trước. Mục Huyền cởi áo khoác ngoài và bỏ mũ, đảo mắt qua chiếc bàn đầy ắp thức ăn. Gương mặt trắng ngần của anh ẩn hiện ý cười vui vẻ.

“Cảm ơn, anh rất thích.”

Trong thực đơn của người Stan không có món lẩu. Nhưng biểu hiện của Mục Huyền rất bình thản. Anh ngồi xuống cạnh tôi, nhẹ nhàng hôn lên má tôi.

“Có thể bắt đầu rồi.” Tôi cười nói.

Mục Huyền gật đầu, cầm cái nĩa, chọc một miếng thịt dê sống, tao nhả bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nuốt. Lông mày của anh giãn ra: “Ngon lắm.”

Tôi và Mạc Lâm đều cười.

Kết quả lúc vào bữa ăn, Mục Huyền chỉ chén các loại thịt sống mà anh ưa thích, lẩu trở thành món độc quyền của tôi. Ăn một lúc, tôi cảm thấy hơi tê nhạt. Món này nhiều người cùng ăn mới có không khí. Hơn nữa, Mục Huyền thường im lặng trong suốt bữa ăn.

Phảng phất phát giác ra tâm trạng của tôi, Mạc Phổ đột nhiên mở miệng: “Trong cung có rất nhiều loại rượu ngon, tiểu thư và ngài chỉ huy có muốn thưởng thức không?”

Tôi bất giác đưa mắt về phía anh ta. Ở đời trước, chính Mạc Phổ đề nghị dẫn tôi đi suốt cầu nguyện, kết quả tôi bị say khướt, không kiểm chế nổi, lần thứ hai phát sinh quan hệ với Mục Huyền. Sau đó... tên bản ra không thể thu hồi.

Bây giờ ở địa điểm khác, tình huống khác, anh ta vẫn có đề xuất tương tự.

Mặt tôi bỗng nóng ran.

Mạc Phổ đâu chỉ lấy một ít rượu? Anh ta kéo Mạc Lâm đi cùng. Hai người vác về hơn mười chai rượu các loại. Cũng may bọn họ chiếu cố đến tôi, chỉ cho tôi uống loại rượu có ga. Tuy từ lượng của tôi kém vô cùng, nhưng độ cồn của loại rượu này không đến nỗi làm tôi say. Hơn nữa, vị của nó chua chua ngọt ngọt rất dễ uống.

Mục Huyền mở một chai rượu nặng, thông thả uống một mình. Khói từ nồi lẩu bốc lên, khiến gương mặt anh ửng đỏ. Ngắm dung mạo của anh, tim tôi đập thành thịch.

“Chúng ta chơi trò ‘đoán số’ (*) đi.” Mạc Lâm đột nhiên cất giọng hưng phấn: “Đây là trò chơi trí tuệ đơn giản của người Trái Đất. Ngài chỉ huy và tiểu thư thua sẽ phải uống rượu, chúng tôi thua sẽ phải đu xà lên cao.”

(*) Đoán số là trò chơi kiểu oẳn tù tì người Trung Quốc hay chơi trong bữa nhậu.

Tôi không lên tiếng, Mục Huyền tỏ ra hứng thú với trò ‘trò chơi trí tuệ đơn giản’ này. Anh bình thản trả lời: “Được.”

Trước đây, dù thỉnh thoảng tiêu khiển, Mục Huyền cũng chỉ chơi trò chiến đấu mô hình quân sự quy mô lớn.

Bất Mục Huyền gào lớn tiếng ‘hai con ong nhỏ’ là điều không thể, anh chịu trách nhiệm ra nắm đấm, còn tôi chịu trách nhiệm đọc khẩu lệnh. Tôi thật sự không ngờ, một người tài giỏi như Mục Huyền chơi trò ‘đoán số’ hoàn toàn là ‘tay mơ’. Chúng tôi thua ba vòng liền, tôi và anh buộc phải uống rượu, đầu óc nhanh chóng choáng váng. Còn Mạc Lâm đắc ý vô cùng, Mạc Phổ cũng trở nên hưng phấn.

Tôi đương nhiên không cho Mục Huyền tiếp tục ra nắm đấm. Tuy tôi chưa chơi trò này bao giờ, nhưng Mạc Phổ Mạc Lâm cũng chẳng khá hơn là bao. Tay mơ gặp nhau, kẻ đừng cảm thán, chúng tôi thắng thua chia đều cho hai bên.

Sau đó tôi hơi chệnh choáng. Đến khi định thần, tôi phát hiện Mạc Lâm cầm cốc rượu tu ừng ực, Mạc Phổ cầm một chai rượu nặng khác uống với Mục Huyền. Tôi kéo tay áo Mục Huyền: “Người máy uống say là khái niệm thế nào hả anh?”

Mục Huyền vẫn tỉnh táo, anh cất giọng dịu dàng: “Chập mạch.”

Tôi mơ hồ cảm thấy không tốt lắm. Mục Huyền nói nhỏ bên tai tôi: “Em đừng lo, có thể sửa chữa.”

Tôi lập tức yên lòng.

Sau đó, bọn họ quả nhiên... bị chập mạch.

Người kiêu lòi như Mạc Phổ cũng bắt đầu luôn mồm lái nhái. Anh ta mặt mày rạng rỡ, chốc lại nói với Mục Huyền, chốc lại quay sang nói chuyện với tôi, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu ngôn ngữ của anh ta. Mục Huyền cười tủm tỉm, tôi cất giọng nghi hoặc: “Mạc Phổ nói tiếng gì vậy?” Mục Huyền trả lời: “Số Hex (*) của lập trình vi tính.”

(*) Khái niệm số Hex là viết tắt trong tiếng Anh để biểu diễn các số hay chuỗi số dưới dạng của hệ đếm thập lục phân (cơ số 16). (nguồn wiki)

Tôi chợt hiểu vấn đề, liền ôm cánh tay Mục Huyền: “Em cũng muốn học.”

Mục Huyền mỉm cười: “Được, sau này anh sẽ dạy.”

Mạc Lâm không đọc số Hex, anh ta ngẫu nhiên hát. Nhưng anh ta không hát từ tế, mà một tay cầm cái đĩa không, một tay cầm đôi đũa, nhảy lên bàn, vừa hát vừa gõ như học sinh tiểu học. Giọng hát của anh ta tương đối kinh khủng. Một điều khôn khổ hơn, sau khi nghe kỹ, tôi phát hiện anh ta hát câu: “Khi ngọn núi không có góc cạnh...”

Tôi bịt tai chui vào lòng Mục Huyền. Mạc Phổ ngoảnh đầu, tiếp tục dùng ‘số hex’ hét một câu gì đó với Mạc Lâm, thái độ của anh ta hơi hung dữ.

Sau đó, Mạc Lâm chuyển sang dùng ‘số Hex’ ca hát.

Tôi cười đau bụng, mặt cũng hơi đau, bởi vì Mục Huyền giữ gáy tôi ấn mạnh vào vào ngực anh.

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh... Mục Huyền cúi đầu, hôn lên môi tôi. Một dòng dung dịch lạnh lẽo từ miệng anh chảy vào miệng tôi.

Tôi ho sặc sụa, cổ họng bỏng rát, là rượu.

“Khụ khụ, tôi còn tưởng tình cầu loại bỏ hoàn toàn mối nguy hiểm rồi cơ đấy.” Một giọng nói lười nhác từ cửa ra vào truyền tới: “Từ xa đã nghe thấy tiếng ca hát rộn ràng.”

Tôi mơ màng quay đầu, bắt gặp một thân hình cao lớn đứng tựa vào cánh cửa. Tuy người đó vẫn mặc áo dài của hoàng đế, nhưng hấn đã khôi phục diện mạo của mình. Đôi mắt hấn rất sáng, hấn nửa cười nửa không nhìn chúng tôi.

Sao Dịch Phổ Thành tự nhiên đến đây?

Mạc Lâm từ bàn nhảy xuống đất, cất giọng nói của con người: “Dịch vô liêm sỉ! Dịch hồ ly, chúng tôi không hoan nghênh anh, anh đi đi!”

“Ôi trời, chập mạch rồi phải không?” Dịch Phổ Thành liếc Mạc Lâm một cái, sải bước dài đi vào. Hấn đảo mắt qua đồng thức ăn và nồi lẩu sôi sùng sục trên bàn, khoe miệng cong lên: “Tôi thích món lẩu nhất.” Nói xong, hấn tự động ngồi xuống, cầm đũa gấp miếng thịt sống bỏ vào nồi lẩu. Lúc này, hấn mới ngẩng đầu nhìn tôi và Mục Huyền: “Hai vị không để ý đấy chứ?”

Tôi càng đau đầu hơn, tại sao Dịch Phổ Thành biết món lẩu?

Mục Huyền bình tĩnh trả lời: “Để ý.”

Tôi nhìn Mục Huyền: “Anh nói sai rồi.” Đồng thời quay sang Mạc Lâm: “Anh cũng nói không đúng.”

Thế là cả bốn người dồn ánh mắt về phía tôi.

Tôi cười cười với Dịch Phổ Thành, sau đó vẫy tay, kêu Mạc Lâm đến trước mặt tôi, nói dịu dàng với anh ta: “Tôi biết anh rất ghét Dịch vô liêm sỉ, tôi cũng chẳng thích hấn. Nhưng bây giờ, chúng ta đang hợp tác với hấn, có chửi cũng không thể chửi ngay trước mặt. Anh hiểu không?”

Tôi vừa dứt lời, bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

“Cô ghét tôi thật sao?” Thanh âm uể oải pha trộn ý cười ở phía đối diện truyền tới.

Tôi nghiêm túc suy nghĩ, mới trả lời: “Thực ra cũng không đến nỗi, tôi cảm thấy con người anh rất thú vị, rất đàn ông.” Eo đột nhiên bị siết chặt. Tôi ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt tối sầm của Mục Huyền, sắc mặt anh rất khó coi.

Tôi liền cảm thấy lời nói của mình dường như không thỏa đáng, nhưng nhất thời nghĩ không ra bắt đầu ở điểm nào. Tôi vẫn quyết định nói tiếp với Dịch Phổ Thành: “Có điều, mồm miệng anh điều ngoa quá, anh lại không có trách nhiệm với phụ nữ, nói lời không giữ lời, tham lam, đầu cơ, tự cho mình là nhất...”

“Nói hay lắm!” Mạc Lâm hưng phấn kêu lên một tiếng. Đầu óc tôi nhất thời lúng búng, tôi lẩm bẩm: “Tôi vẫn chưa nói hết...” Phía đối diện vang lên tiếng sì sụp, Dịch Phổ Thành cầm mặt ăn cơm, chẳng thèm để ý đến tôi.

“Để hấn ăn uống ở đây thật sao?” Tôi nghi hoặc nhìn Mục Huyền. Anh mỉm cười, cất giọng dịu dàng: “Là em nói, chúng ta đang hợp tác với hấn.”

Tiếp theo, ý thức của tôi trở nên mơ hồ, tôi cảm thấy Mục Huyền ôm tôi, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Không biết bao lâu sau, có người vỗ vai tôi, đánh thức tôi dậy.

Vừa mở mắt, tôi liền nhìn thấy Mạc Lâm thò mặt trước mắt tôi. Còn tôi đang ngồi trên đùi Mục Huyền, gương mặt anh ửng đỏ, ngón tay dài cầm chai rượu nặng... đối ẩm với Dịch Phổ Thành?

Sắc mặt hai người đàn ông bình thản. Họ không nói chuyện mà chỉ cụng chai.

Có lẽ do tác dụng của sức mạnh tinh thần, sau khi ngủ một giấc, đầu óc tôi đã tỉnh táo trở lại. Nhưng tôi vẫn không thể tiêu hóa nỗi sợ thật Mục Huyền và Dịch Phổ Thành đối ẩm. Lúc này, Mạc Lâm nói nhỏ bên tai tôi: “Tiểu thư, tôi cầu xin cô một việc.”

Tôi cười nói: “Việc gì?” Đồng thời giơ tay xoa đầu anh ta.

“Cô có cách nào cải tạo tôi thành nửa con người không?” Anh ta chớp mắt: “Nghe nói kỹ thuật cải tạo người máy do chủng tộc thời gian phát minh. Gần đây, tôi tự dung muốn làm con người.”

Tôi ngây ra, đầu óc càng tỉnh táo thêm mấy phần.

Không bàn đến chuyện tôi chưa từng nghe nói về kỹ thuật cải tạo này, nhưng tôi biết, dù có kỹ thuật cải tạo, cũng chỉ cải tạo con người thành nửa người máy, chứ không có chuyện cải tạo người máy thành nửa con người. Bởi vì dù người máy được thay làn da và lắp bộ phận trong cơ thể con người, cũng chỉ là một cỗ máy được chế tạo mà thôi.

Nhưng nhìn vào đôi mắt to của Mạc Lâm, tôi không nỡ cự tuyệt.

“Tôi không chắc chắn lắm, tôi phải nghiên cứu đã. Có thể được, cũng có thể không được, anh đừng nuôi hy vọng quá lớn.” Tôi cất giọng dịu dàng.

“Vâng.” Dù tôi nói vậy, Mạc Lâm vẫn vui mừng gật đầu. Anh ta lại cầm chai rượu tu ừng ực, sau đó đổ gục xuống đất. Mạc Phở ở bên cạnh cũng đã say khướt, không có động tĩnh từ lâu.

“Tại sao cô lại lừa anh ta?” Giọng nói uể oải vang lên. Tôi ngẩng đầu nhìn Dịch Phở Thành, hần nheo đôi mắt hàm chứa ẩn ý: “Sợ anh ta đau lòng?”

Tôi trừng mắt với Dịch Phở Thành rồi quay sang Mục Huyền nói nhỏ: “Sau này em sẽ tìm cơ hội giải thích với Mạc Lâm.”

Mục Huyền trả lời: “Không cần đâu.”

Tôi thanh thần gật đầu.

Sau đó tôi lại ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy, tôi phát hiện Dịch Phở Thành nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, thân hình bất động, tiếng ngáy của hắn như tiếng sấm.

Mục Huyền bế tôi đứng dậy. Gương mặt anh đỏ như quả cà chua chín, nhưng đôi mắt sáng lấp lánh giống như ánh sao trên trời.

Tôi đưa mắt về đồng vỏ chai rượu rỗng, cảm thấy hơi bất ngờ: “Anh chuốc say Dịch Phở Thành?” Tôi tưởng tử lượng của hạng người lưu manh như Dịch Phở Thành tốt hơn người đàn ông nghiêm chỉnh như Mục Huyền.

“Ồ.” Mục Huyền cất giọng nhàn nhạt: “Hắn sẽ bị đập mạch, còn anh thì không.”

Tôi liền hiểu ra vấn đề, Dịch Phở Thành là nửa người máy.

“Hắn rất đàn ông?” Vẫn là thanh âm bình thản thường lệ, nhưng đôi mắt Mục Huyền tỏa ra khí lạnh bức người. Tôi lập tức ôm cổ anh, nở nụ cười rạng rỡ: “Đó là em nói ngược, nhằm mục đích nhấn mạnh những lời hạ thấp giá trị của hắn sau đó. Đây gọi là trước khen sau chê ấy mà.”

Biểu hiện của Mục Huyền vẫn lãnh đạm, tôi vỗ vai anh: “Mau thả em xuống đi.”

Chân vừa chạm đất, tôi liền đi đến bên Dịch Phở Thành, đập hắn một phát thật mạnh. Cặp lông mày đen của hắn nhú lại, sau đó hắn trở mình, quay lưng về phía tôi tiếp tục ngáy o o.

Tôi quay đầu nhìn Mục Huyền: “Thế đã được chưa?”

Dưới ánh đèn, ý cười tựa như ánh sao xán lạn ẩn hiện trên gương mặt Mục Huyền.

“Ồ, rất tốt.” Mục Huyền lại bế tôi, đi nhanh về phòng ngủ.

Trời đã về khuya, tinh tú lấp lánh bên ngoài cửa sổ. Trong bồn tắm cỡ lớn, hơi nước bốc nghi ngút như trong giấc mộng. Tôi và Mục Huyền quấn chặt lấy nhau, mùi rượu trên toàn thân vẫn chưa rửa sạch, thân thể và ý thức đều trầm luân.

Đêm hôm đó, Mục Huyền đè tôi xuống thân không biết bao lâu. Anh chiếm hữu cơ thể tôi bằng những động tác ra vào vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng. Kích thích cực độ khiến tôi lại một nửa mê mê man man. Tôi không còn nhớ quá khứ, không quan tâm đến tương lai mà chỉ biết hôm nay, thời khắc này, hai chúng tôi kết hợp làm một.

Nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại khoảng thời gian này, tôi đột nhiên cảm thấy, mỗi khi chuẩn bị xảy ra một sự kiện đều có điềm báo trước.

Ví dụ, trong đêm tân hôn của chúng tôi, Mục Huyền hưng phấn biến đỉnh núi Dục thành bức tượng điêu khắc đỉnh ước. Sau đó, anh bị nhốt trong Dục ba mươi triệu năm.

Ví dụ, ở bãi diễn văn kết hôn, Mục Huyền thề: “Dù vũ trụ có bị hủy diệt, chúng tôi sẽ không chia xa.” Sau đó, tôi tận mắt chứng kiến hố đen khổng lồ từ từ thôn tính vũ trụ, còn anh chết trước mặt tôi.

Ví dụ, Mạc Lâm đột nhiên đề xuất muốn cải tạo thành nửa con người, Mục Huyền nói không cần giải thích rõ ràng, để anh ta nuôi hy vọng chờ đợi.

Buổi tối hôm nay, thậm chí cả Dịch Phở Thành cũng bỏ qua xích mích trước kia, cùng chúng tôi cạn chén. Chúng tôi giống như bị một sức mạnh nào đó thúc đẩy, không hẹn mà cùng buông thả bản thân, phảng phất đây là lần cuối cùng chúng tôi cùng nhau vui vẻ hết mình, phảng phất chúng tôi không hề có ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Mục Huyền, hãy hứa với em một chuyện.

Ừ.

Kể từ bây giờ trở đi, chúng ta sẽ không cách xa dù chỉ một giây một phút.

Được.

Anh có hiểu ý em không?

Anh hiểu.

*** Ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng khắp Đế đô, cảng không gian rộng lớn vô cùng náo nhiệt. Tôi đứng ở đài chỉ huy trên cao, Mục Huyền đứng yên lặng bên cạnh tôi.

Hôm nay là ngày đầu tiên tiến hành kế hoạch di dời. Trong năm tháng sau đó, đội phi thuyền sẽ không ngừng đi đi về về giữa hành tinh Stan và vũ trụ, cho tới khi toàn bộ người dân rời khỏi tinh cầu này.

Tôi phóng tầm mắt về phía xa xa, trên mấy con đường quốc lộ ngoài cảng không gian tụ tập rất đông dân chúng. Bọn họ gần như vây kín cảng không gian. Tôi lơ mơ nghe thấy tiếng la hét của bọn họ, có người hô vang: ‘Stan vạn tuế’, ‘Đế quốc hồi sinh vạn tuế’. Lẫn trong đó cũng có tiếng phản đối: ‘Ngăn chặn việc bỏ lại tinh cầu’, ‘Chúng tôi tuyệt đối không rời đi’...

Bên trong cảng không gian ngược lại rất có trật tự. Hàng trăm phi thuyền chờ khách cỡ vừa đậu ngay hàng thẳng lối trên đường băng. Xung quanh là vô số chiếc máy bay chiến đấu cỡ nhỏ, những chiếc máy bay này chịu trách nhiệm hộ tống đội phi thuyền. Rất nhiều nhân viên mặt đất đi đi lại lại giữa phi thuyền và máy bay chiến đấu, làm công việc kiểm tra cuối cùng trước khi khởi hành.

Trên không trung phía xa có một đoàn tàu hỏa cao tốc đi theo đường ray lơ lửng của quân đội. Từng tốp người bước xuống tàu hỏa, trong số đó có nhà khoa học tóc bạc trắng, cũng có thanh niên tràn đầy sức sống. Dưới sự bảo vệ của binh sĩ, bọn họ tụ tập ở một chỗ, chờ lên phi thuyền.

Trong đài chỉ huy ở đằng sau chúng tôi, mấy chục sĩ quan ngồi sau bàn làm việc, điều khiển hiện trường. Thái tử Tháp Thụy là tổng chỉ huy hiện trường. Anh ta đứng trước mặt các sĩ quan, không ngừng đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn. Thần sắc của anh tương đối căng thẳng.

Một bên đài chỉ huy là màn hình lập thể cực lớn, đang phát đoạn phim tuyên truyền của cuộc di dời lần này. Dịch Phó Thành mặc hoàng bào màu vàng ngồi phía dưới màn hình, tươi cười trả lời phỏng vấn báo chí. Ánh đèn huỳnh quang chói lóa như trên sân khấu.

Tất cả đã được chuẩn bị đầu vào đầy. Hai tiếng đồng hồ sau, Dịch Phó Thành sẽ chính thức tuyên bố lệnh di dời với người dân cả nước. Sau đó, đoàn phi thuyền đầu tiên sẽ bay vào vũ trụ.

“Các anh bận rộn vất vả bao nhiêu ngày, vậy mà hôm nay nhân vật chính lại là hần.” Tôi đưa mắt nhìn Dịch Phó Thành, hần được đám phóng viên bao vây, chẳng khác nào ngôi sao nổi tiếng.

Những ngày qua, Mục Huyền và công sự của anh ngày đêm không chợp mắt. Trong khi đó, Dịch Phó Thành ngày nào cũng ngủ đến khi mặt trời lên cao, chẳng có việc gì làm ngoài chuyện dụ dỗ cung nữ lên giường, đêm đêm hoan lạc. Cho tới thời điểm này, mọi việc diễn ra thuận lợi, hần lại trở thành người anh hùng của Đế quốc, được giới truyền thông và dân chúng tôn sùng.

Mục Huyền hôm nay mặc quân phục chính tề, ngực đeo đầy huân huy chương của Đế quốc. Anh đội mũ sĩ quan màu xám đậm, đeo găng tay trắng. Trông anh càng thanh tú như tuyết.

Nhận ra vẻ chưa chất trong câu nói của tôi, Mục Huyền để lộ ý cười nhàn nhạt: “Người trở thành nhân vật chính là phụ thân.” Nhắc đến hoàng đế, thần sắc của anh u tối trong giây lát. Tôi hơi đau lòng, nắm chặt tay anh: “Bệ hạ sẽ hiểu cho anh.”

“Phụ thân là người có nguyên tắc, người sẽ hiểu.” Mục Huyền dời mắt về nơi xa xăm: “Đồng thời cũng sẽ truy cứu tội của anh.”

Tôi giật mình: “Vậy phải làm thế nào?” Trong đầu tôi bất chợt vụt qua ý nghĩ, chỉ bằng giam cầm hoàng đế đến già? Nhưng tôi không nói ra miệng, bởi vì trực giác báo cho tôi biết, Mục Huyền sẽ không bao giờ làm vậy.

Trầm mặc vài giây, Mục Huyền đưa mắt về phía tôi: “Hoa Dao, sau khi Đế quốc được an toàn, chúng ta đi...”

“Đi Trái Đất?” Tôi cướp lời anh.

Đáy mắt anh ẩn hiện ý cười. Anh nhìn tôi chăm chú, gật đầu.

Tôi cảm thấy một luồng khí nóng trào dâng trong lòng.

Đây là lời ước hẹn của chúng tôi trước kia. Mục Huyền từng nói, dải Ngân Hà rất lớn, chúng tôi đi đâu cũng được.

Tôi giờ tay ôm cổ anh, nói nhỏ: “Dù là chân trời góc bể hay vũ trụ hồng hoang, em đều theo anh.” Ánh mắt Mục Huyền trầm lại, yết hầu chuyển động, anh từ từ cúi mặt.

Đột nhiên, ánh đèn ở sau lưng Mục Huyền chớp lóa không ngừng. Tôi chờ người, lập tức bùng tỉnh. Các phóng viên đã chú ý đến cử chỉ thân mật của chúng tôi.

Tôi hơi hốt hoảng, Mục Huyền liền xoay người che chắn tôi khỏi ánh đèn. Sau lưng tôi là lan can bảo vệ của đài chỉ huy, ngọn gió mát lạnh thổi qua làn da, khiến tôi cảm giác sắp rơi xuống. Thân hình cao lớn của Mục Huyền như một vị thần, tách tôi khỏi thế giới ồn ào huyền ảo ngoài kia.

Trái tim tôi rung động, bất chấp sự có mặt của các phóng viên, tôi ngẩng đầu hôn lên yếm hầu và cầm Mục Huyền. Gương mặt trắng trẻo của anh ửng đỏ, đôi mắt đen vụt qua ý cười, bàn tay đặt trên eo tôi dần dần siết chặt...

“Ngài chỉ huy, nhiệm vụ tìm kiếm và cứu nạn ngân thạch có manh mối mới.” Giọng nói nghiêm túc của Mạc Phổ đột ngột vang lên.

Tôi giật mình, Mục Huyền lập tức buông người tôi, sắc mặt khôi phục vẻ thanh lãnh.

Nhiệm vụ tìm kiếm và cứu nạn ngân thạch, là tên gọi của hoạt động tìm kiếm cứu nạn 2400 người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn bị mất tích.

Mục Huyền gật đầu, dắt tay tôi cùng Mạc Phổ đi tới văn phòng tạm thời của anh ở đằng sau đài chỉ huy. Vừa vào phòng, Mạc Phổ liền đóng cửa và nói nhỏ: “Chúng tôi vừa nhận được tin, lúc vụ nổ xảy ra, một hạm đội nhỏ dưới trướng Khải Á điện hạ cũng xuất hiện ở khu vực đó. Phi thuyền của hạm đội bị hỏng hóc do nhiễm xạ, nhưng người ở trên phi thuyền đều may mắn sống sót. Hai ngày trước đã an toàn trở về chỗ của Khải Á.”

Lòng tôi nặng trĩu, sắc mặt của Mục Huyền trở nên lạnh lùng.

Mạc Phổ đưa cho chúng tôi một bản báo cáo, tiếp tục lên tiếng: “Theo kết luận điều tra trước đó, xác suất những người có sức mạnh tinh thần tiềm ẩn còn sống là rất nhỏ. Nếu bọn họ may mắn thoát chết, vậy thì chỉ có một khả năng là được hạm đội của Khải Á đưa đi.”

Tôi giật mình kinh hãi, vô thức quay sang Mục Huyền. Anh đứng thẳng người, cúi đầu xem báo cáo, gương mặt anh phảng phất bị một lớp sương mù che phủ. Tôi cũng ngó bản báo cáo, trong lòng hỗn loạn vô cùng.

Khải Á sẽ đưa đám người đó quay về hành tinh Stan?

Ý nghĩ này tự động xuất hiện trong đầu tôi, khiến sống lưng tôi lạnh toát. Tôi biết rõ khả năng này rất nhỏ, nhưng dự cảm vô cùng mãnh liệt và chắc chắn.

Bởi vì... lịch sử không thể thay đổi hay sao?

“Mấy ngày nay có phi thuyền của Khải Á vào cảng không?” Mục Huyền hỏi, tôi phập phồng chờ đợi câu trả lời.

Mạc Phổ lắc đầu: “Không ạ. Chúng tôi luôn theo dõi sát sao động tĩnh của Khải Á.”

Trong lòng tôi hơi nhẹ nhõm, Mục Huyền lạnh mặt hỏi tiếp: “Phi thuyền thương mại của gia tộc bên ngoại Khải Á thì sao?”

Mạc Phổ ngó người, tôi xuất hiện dự cảm chẳng lành. Bất cứ người Stan nào cũng biết, mẹ của Khải Á xuất thân từ danh gia vọng tộc. Công ty của ông ngoại hẳn lũng đoạn và độc quyền nhiều ngành nghề. Dù Khải Á bị hoàng đế giam lỏng ở một hành tinh nhỏ xa xôi, gia tộc của hắn vẫn có sức ảnh hưởng lớn trong giới kinh tế và chính trị Stan. Nhờ có sự hậu thuẫn này, hắn mới từ một hoàng tử bị lưu đày, sắp trở thành vua một cõi.

Mạc Phổ cúi đầu kiểm tra tài liệu, từ tốn trả lời: “Mấy ngày vừa qua, có ba phi thuyền thương mại của bọn họ vào cảng.”

Tai họa sắp xảy ra, phi thuyền thương mại của họ không rời đi mà lại vào Đế đô?

Mục Huyền im lặng nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ. Tâm trạng tôi rối bời.

Khải Á, Khải Á. Đây là cái tên xa vời nhưng để lại ấn tượng sâu sắc với tôi. Đầu óc tôi hiện lên hình ảnh người đàn ông mắt xanh tóc nâu. Hắn nho nhã, nhay bén, thâm độc, tàn bạo. Mục Huyền từng đoạt binh quyền của hắn, còn tôi từng đâm hắn một nhát dao. Hắn là người hận hai chúng tôi nhất trên đời.

Lần này, việc di chuyển đám người có sức mạnh tinh thần diễn ra vô cùng bí mật, đến Dịch Phố Thành và Khải Á cũng không biết. Chúng tôi giữ bí mật vì sợ dân chúng nghi ngờ và hoảng loạn. Nếu bọn họ rơi vào tay Khải Á, hắn là người thông minh như vậy, một khi vô tình biết được bí mật của chúng tôi, chắc hắn sẽ không bỏ qua cơ hội hạ bệ chúng tôi.

Có điều, Khải Á chắc chắn không nắm được tầm quan trọng của những người có sức mạnh tinh thần. Hắn rốt cuộc định làm gì?

Nghĩ đến đây, lòng tôi nặng trĩu. Ở đời trước, Khải Á từ đầu đến cuối không nhúng tay vào việc ở Đế đô. Tôi không cho rằng hắn không có tham vọng, hắn chỉ là chưa tìm ra cơ hội lật bài ngửa, hành tinh Stan đã rơi vào tầm tới.

Còn hiện tại, tôi và Mục Huyền đã thay đổi một phần lịch sử. Do đó, sự ảnh hưởng của Khải Á đối với lịch sử cũng thay đổi, giống Dịch Phố Thành?

Trong lúc đầu óc tôi hỗn loạn, Mục Huyền đột nhiên cất giọng lạnh lùng: “Bảo Dịch Phố Thành vào đây.”

Mạc Phổ lập tức nhận lệnh đi ra ngoài.

“Anh định làm gì?” Tôi hỏi.

Mục Huyền từ tốn trả lời: “Người duy nhất Khải Á kính trọng là phụ thân.”

Tôi gật đầu. Xem ra Mục Huyền có ý chủ động liên hệ với Khải Á. Chúng tôi nên làm vậy, bởi đám người có sức mạnh tinh thần là quả bom hẹn giờ đáng sợ, bọn họ lưu lạc ở bên ngoài một giây, đều là mối nguy hiểm không thể dự đoán trước.

Hơn nữa trong số đó, có một người đã bùng phát sức mạnh tinh thần.

*** Dịch Phổ Thành nhanh chóng tới nơi. Vừa vào cửa, thần sắc nhân từ thông tuệ của hắn lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng vốn có. Hắn nửa cười nửa không, tựa như phát hiện chúng tôi gặp phải bài toán khó, cần hắn ra mặt giải quyết.

Mục Huyền giải thích ngắn gọn về mối hiểm họa từ những người có sức mạnh tinh thần. Sắc mặt Dịch Phổ Thành lập tức thay đổi, hắn thốt ra một câu chữ thề: “Mẹ kiếp.”

“Vì vậy trong tương lai không chỉ có hành tinh Stan mà cả vũ trụ bị hủy diệt?” Dịch Phổ Thành cười nhạt, hỏi bằng một giọng kỳ quái.

“Có khả năng đó.” Mục Huyền lạnh lùng đảo mắt qua Dịch Phổ Thành: “Tôi cần anh thuyết phục Khải Á giao người.”

Dịch Phổ Thành sa sầm mặt, ngồi yên bất động, ngón tay của hắn gõ nhẹ trên mặt bàn. Mục Huyền cũng im lặng, chấp hai tay ra sau lưng nhìn hắn. Một lúc sau, Dịch Phổ Thành ngẩng đầu, thần sắc khôi phục về bình tĩnh: “Được.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, Mục Huyền lên tiếng: “Cám ơn anh.”

Dịch Phổ Thành tỏ ra lãnh đạm: “Ồ.” Mục Huyền mở hệ thống liên lạc, dẫn dò Mạc Phổ lập tức chuẩn bị. Ấn tượng của tôi về Dịch Phổ Thành tốt thêm mấy phần. Đối mặt với việc đại sự, hắn tỏ ra dứt khoát quyết đoán hơn tôi tưởng.

“Cám ơn anh.” Tôi nói. Dịch Phổ Thành liếc tôi một cái, gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn: “Còn gì nữa?”

Tôi ngó người. Dịch Phổ Thành phì cười một tiếng: “Chân cô đập mạnh quá đấy.” Lúc này tôi mới có phản ứng, hắn nhắc đến cú đập của tôi vào người hắn tối hôm qua. Thì ra hắn biết hết.

“Tôi xin lỗi.” Tôi mỉm cười với hắn. Dịch Phổ Thành hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay đầu về phía cửa sổ, nhưng ý cười trong mắt hắn vẫn còn đọng lại.

Mạc Phổ đi vào, bắt đầu dùng mặt mũi uy quyền của hoàng đế, điều chỉnh kênh thông tin bí mật của hoàng thất, liên lạc với Khải Á. Ba chúng tôi ngồi bên cạnh chờ đợi.

“Bây giờ Khải Á an bình bất động, là vì hắn điều tra không ra tác dụng của đám người có sức mạnh tinh thần đối với chúng ta.” Mục Huyền đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh nhạt: “Anh hãy khiến hắn tin tưởng, đám người đó là vô dụng đối với hắn, nhưng anh không được cho hắn biết sự thật.”

Tôi trầm tư suy nghĩ, Mục Huyền nói đúng, Khải Á bắt người nhưng không hiểu lý do chúng tôi bí mật chuyển người đi chỗ khác, vì vậy hiện tại hắn mới an bình bất động. Chúng tôi không thể cho Khải Á biết sự thật vũ trụ sẽ bị hủy diệt, bởi ai biết được hắn sẽ giở trò gì?

Về yêu cầu của Mục Huyền, Dịch Phổ Thành trầm mặc từ đầu đến cuối. Tôi ngẩng đầu nhìn Dịch Phổ Thành, phát hiện hắn đang ngồi im, đôi mắt ra ngoài cửa sổ, bộ dạng hơi thất thần.

Người như Dịch Phổ Thành cũng có lúc phân tâm? Không biết hắn đang nghĩ gì?

Mục Huyền nghiêm giọng: “Dịch Phổ Thành!”

Thân hình Dịch Phổ Thành hơi chấn động. Lúc này hắn mới từ từ thu tầm mắt, quay sang Mục Huyền. Hắn rõ ràng không nghe thấy câu nói vừa rồi của Mục Huyền nên anh đành lặp lại một lần. Dịch Phổ Thành thờ ơ gật đầu: “Được, tôi sẽ tùy cơ hành động.”

Vài phút sau, Mạc Phổ đang ngồi trước bàn đột nhiên đứng dậy, nói với chúng tôi: “Có tín hiệu rồi.”

Tôi giật mình, Mục Huyền cầm tay tôi, ngồi xuống cạnh tôi. Hệ thống thông tin được mở ra, màn hình màu xanh lam cao hơn hai mét nổi lên trong không trung, ngay trước mặt Dịch Phổ Thành. Đầu bên kia là một khoang máy bay bình thường, bốn bức tường kim loại màu xám mờ lạnh lẽo, giữa màn hình là một chiếc ghế sofa đơn giản.

Dịch Phổ Thành đã khôi phục thần sắc tỉnh anh và nghiêm nghị, ngồi thẳng người dõ lên màn hình. Một lúc sau, một người đàn ông đi đến trước chiếc ghế sofa ngồi xuống, hắn mặc bộ quần phục màu trắng mới tinh.

Thân hình hắn tựa vào thành ghế phía sau, vắt chân thoải mái. Hắn ngẩng mặt, khoe miệng nhếch lên, nhưng đôi mắt vô cùng lạnh lẽo.

“Phụ thân.” Thanh âm của hắn rất thản nhiên.

Tôi không khỏi giật mình.

Khải Á đã thay đổi.

Trước đây, hấn ngạo mạn ngông cuồng. Còn bây giờ, đôi mắt xanh biếc đó sâu thẳm và lạnh lẽo, che giấu sự sắc sảo của ngày nào.

Tôi bất giác quay sang Mục Huyền. Thần sắc anh vẫn bình thường, không hề xuất hiện sự thù hận và khinh miệt, thậm chí không một chút xao động.

Lòng tôi nổi lên một sự cảm động khó diễn tả thành lời. Kể từ khi hai anh em họ đối kháng, trong trái tim Mục Huyền chứa đựng một thế giới hết sức to lớn. Vì vậy Khải Á mới bại dưới tay anh hết lần này đến lần khác.

Tôi nghĩ lần này Mục Huyền cũng sẽ thắng.

Dịch Phó Thành để lộ ý cười ôn hòa: “Khải Á, gần đây con sống thế nào?”

Khóe miệng Khải Á bất chợt xuất hiện nụ cười giễu cợt: “Phụ thân, nếu con nhớ không lầm, hôm nay là ngày đầu tiên tình cầu tiến hành công tác di dời. Lúc này, chẳng phải người nên ở cảng không gian ban bố mệnh lệnh hay sao? Tại sao phụ thân tự đứng quan tâm đến người con trai bỏ đi này? Là chuyện gì khiến phụ nhân nhớ đến con?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Gần đến buổi trưa, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến sàn nhà biến thành màu vàng nhạt. Bên ngoài cửa sổ, đài chỉ huy sừng sững ở phía trước chạt ních giới quan chức của Đế quốc. Ai nấy đều có thần sắc trịnh trọng, ánh mắt ngời sáng, tràn đầy tia hy vọng.

Không khí trong phòng ngược lại căng thẳng vô cùng.

Tôi quan sát gương mặt âm trầm của Khải Á. Rốt cuộc hấn biết được bao nhiêu sự thật?

Trước lời chất vấn không lấy gì làm thân thiện của Khải Á, Dịch Phó Thành có phản ứng rất nhanh, thể hiện tâm tư thâm trầm ngoài dự liệu của tôi. Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, trên mặt Dịch Phó Thành xuất hiện tia thương xót, hấn cất giọng từ tốn: “Con không phải là đứa con bỏ đi.” Ngừng một lát, hấn nói tiếp: “Con cũng biết tại sao ta tìm con đúng không?”

Ngữ khí của hấn trầm ổn. Trong một khoảnh khắc, tôi suýt nữa cho rằng, người ngồi trước mặt tôi là hoàng đế thực sự, chứ không phải Dịch Phó Thành. Lúc này, khóe miệng Mục Huyền cũng xuất hiện ý cười, hình như anh khá hài lòng với lời đối đáp của Dịch Phó Thành.

Dù sau khi xong việc Dịch Phó Thành có đòi thêm tiền đi chăng nữa, tôi nghĩ Mục Huyền cũng sẽ chấp nhận.

Đáy mắt Khải Á vụt qua tia hốt hoảng.

Có lẽ, tâm trạng của hấn bị ‘hoàng đế’ ảnh hưởng. Tôi nghe nói, từ nhỏ đến lớn, Khải Á là người con trai được hoàng đế yêu thương nhất.

Thấy Khải Á trầm mặc, Dịch Phó Thành cất giọng dịu dàng: “Hôm nay, ta đích thân tìm con, là có hai việc quan trọng. Thứ nhất, bọn họ báo cáo với ta, một phi thuyền chở khách gặp siêu tân tinh bùng nổ ở tinh hệ Thạch Hoàn Ti thứ ba. Trên phi thuyền có hơn 2000 người, được hạm đội của con cứu thoát. Có đúng là như vậy không?”

Tôi nghi hoặc trong lòng: Tại sao Dịch Phó Thành lại nói có hai việc?

Khải Á mỉm cười, đôi mắt xanh lam của hấn toát ra vẻ ôn hòa và chân thành: “Con cũng nghe nói đến vụ nổ đó. Tuy nhiên, có rất nhiều phi thuyền thương mại đứng tên con, con cũng không rõ bọn họ có từng cứu người không? Nếu phụ thân quan tâm, con sẽ lập tức cử người đi điều tra.”

Nói xong, Khải Á liền quay đầu: “Đi điều tra.” Đằng sau có tiếng đáp lại: “Vâng ạ.” Và tiếng bước chân đi xa dần.

Câu trả lời công thức của Khải Á khiến tôi hơi bất ngờ. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, đây là câu trả lời hợp tình hợp lý. Nếu đám người có sức mạnh tinh thần thật sự ở trong tay hấn, hấn đương nhiên sẽ không tùy tiện thừa nhận hay phủ nhận trước khi hấn làm rõ vai trò của bọn họ.

Khải Á quả nhiên chuyển đề tài, hỏi Dịch Phó Thành: “Phụ thân, những người trên phi thuyền đó là người thế nào mà phụ thân đích thân tìm kiếm?”

Khải Á vừa dứt lời, Mục Huyền nhú chặt lông mày. Bất gặp phản ứng của anh, tôi chợt hiểu ra vấn đề. Khải Á thâm hiểm thật. Hấn hỏi câu này, nếu Dịch Phó Thành nói thật, hấn sẽ truy vấn tiếp, tại sao lại bí mật đưa những người đó đi chỗ khác? Nếu Dịch Phó Thành bịa lý do khác, sau này sẽ khó bảo hấn tìm người.

Nhưng Dịch Phổ Thành thẳng thắn trả lời mà không hề suy nghĩ: “Đó là 2400 người có sức mạnh tinh thần của Đế quốc.”

Tìm tôi đập nhanh một nhịp.

Khải Á tỏ ra kinh ngạc: “Người có sức mạnh tinh thần? Phụ thân, con chưa từng nghe nói phụ thân ra lệnh đưa bọn họ đi khỏi Đế quốc.”

Dịch Phổ Thành bình tĩnh đáp lời: “Là ta bí mật hạ lệnh Nặc Nhĩ. Chuyện này liên quan đến sự an toàn của Đế quốc, chúng ta sẽ bàn sau.”

Ngừng một giây, Dịch Phổ Thành chuyển sang đề tài khác: “Việc thứ hai, sau khi Đế quốc được di dời, binh lực cần bố trí lại. Ta và Tháp Thụy đã thương lượng, định lập ra hai nguyên soái, quản lý hạm đội khu vực phía Bắc và phía Nam. Con có muốn làm nguyên soái ở khu vực phía Nam không?”

Tôi giật mình. Khải Á trên màn hình lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Về việc quy hoạch lại binh lực sau khi Đế quốc di dời, tôi đã từng nghe Mục Huyền nhắc tới. Anh cũng nói có khả năng chia thành hai chiến khu, nhưng anh chưa bao giờ đề cập đến kế hoạch lập nguyên soái. Dịch Phổ Thành dám tự mình quyết định.

Tôi đại khái đoán ra ý đồ của Dịch Phổ Thành. Hắn đang tung miếng mồi béo bở cho Khải Á? Nhưng Khải Á là người thông minh, liệu hắn có mắc câu?

Tôi quay sang Mục Huyền. Vẻ mặt của anh cũng vụt qua một tia ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh.

“Nguyên soái khu vực phía Nam?” Khải Á chậm rãi nói từng từ một, gương mặt anh tuân của hắn để lộ ý cười phức tạp: “Vậy nguyên soái khu vực phía Bắc là Nặc Nhĩ phải không ạ?”

Dịch Phổ Thành gật đầu: “Đúng vậy.”

Khải Á tựa vào thành ghế, cup mắt nhìn xuống dưới. Vài giây sau, hắn nhướng mày: “Năm đó, phụ thân vì Nặc Nhĩ mới trục xuất con khỏi Đế quốc. Bây giờ tại sao người lại giao trọng trách cho con?”

Đúng vậy, tại sao chứ?

Dịch Phổ Thành mỉm cười: “Năm đó, con vì tranh quyền đoạt lợi, anh em tàn sát, không quan tâm đến mạng sống của binh sĩ Đế quốc. Bây giờ, con đã hối cải chưa?”

Tìm tôi chấn động (Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Vào giây phút này, Dịch Phổ Thành phảng phất thật sự hóa thân thành vị hoàng đế nhỏ nhả, khí thế bức người của Đế quốc Stan.

Khải Á trên màn hình biến sắc mặt. Gương mặt hắn tái nhợt, rồi lại đỏ bừng bừng. Tôi nghĩ thôi xong rồi, cuộc đàm phán đã thất bại. Khải Á là người cao ngạo như vậy, chắc chắn hắn sẽ tức giận.

Căn phòng tĩnh lặng vài giây, Khải Á đột nhiên nhào người về phía trước, nhìn thẳng vào camera. Sau đó, hắn từ tốn gật đầu: “Rồi ạ, thưa phụ thân. Con nguyện dốc sức phục vụ Đế quốc.”

Ngữ khí của hắn vô cùng trịnh trọng.

Xem ra hắn đã bị thuyết phục.

Lời trách móc của ‘hoàng đế’ không làm Khải Á tức giận. Ngược lại, hắn mặc nhận sai lầm trong quá khứ. Cũng có thể bởi vì, hắn không hề nghi ngờ lời nói của ‘phụ thân’ hắn.

Tôi đột nhiên hơi cảm động. Nước cờ này của Mục Huyền rất đúng đắn.

Dịch Phổ Thành nở nụ cười hài lòng, động viên Khải Á vài câu. Hắn còn nhấn mạnh đến trách nhiệm của một vị nguyên soái chiến khu mới. Khải Á gật đầu, khoe miệng hắn động mãi ý cười.

Tôi đoán tình hình đã hòm hòm, Dịch Phổ Thành sẽ nhắc đến chuyện đám người có sức mạnh tinh thần mất tích. Ai ngờ đúng lúc này, Khải Á điềm nhiên hỏi: “Phụ thân, người có thể cho con lệnh bỏ nhiệm bằng văn bản không?”

Dịch Phổ Thành hơi ngạc nhiên. Khải Á cất giọng tự giễu: “Phụ thân, bây giờ trong chính phủ, hơn 50% đều là người của Nặc Nhĩ đúng không?”

Dịch Phổ Thành gật đầu, thần sắc thâm trầm khó đoán.

Tôi thấy ý tứ của Khải Á rất rõ ràng. Hắn không phải không tin hoàng đế, mà muốn đề phòng Mục Huyền. Vì vậy, hắn mới đề cập đến văn bản bỏ nhiệm.

Làm thế nào bây giờ? Lẽ nào phải chuẩn bị văn bản bỏ nhiệm cho Khải Á? Có giấy trắng mực đen rõ ràng, sau này hắn bắt thực thi thì sao?

Ai dè Dịch Phổ Thành không hề bối rối: “Tất nhiên, ta có thể cam kết với con bằng văn bản.” Hấn quay đầu nói với chúng tôi: “Đi chuẩn bị đi.”

Mục Huyền không do dự, đưa mắt ra hiệu cho Mạc Phổ. Mạc Phổ lập tức đi ra ngoài, tìm cận vệ của hoàng đế chuẩn bị giấy bút.

Một lúc sau, cận vệ đưa giấy bút lên. Dịch Phổ Thành cúi đầu nhìn, mỉm cười múa bút, ký tên của hoàng đế, rồi giao cho cận vệ. Cận vệ lập tức đi fax cho Khải Á. Một tháng qua, Dịch Phổ Thành không ngừng luyện tập mô phỏng nét chữ của hoàng đế, hấn đã đạt tới trình độ thượng thừa.

Lúc này, bên Khải Á có tiếng người nói: “Điện hạ, đã nhận được văn bản bổ nhiệm rồi ạ.”

Khải Á đứng dậy nhận tờ giấy, cúi đầu xem một lúc mới ngồi xuống. Hấn mở miệng, ngữ khí vô cùng trịnh trọng, thần sắc cũng trở nên kiên nghị: “Cám ơn phụ thân.”

Dịch Phổ Thành mỉm cười gật đầu, cuối cùng trở lại vấn đề chính. Hấn nói: “Chuyện liên quan đến đám người có sức mạnh tinh thần, con đã có quyền hạn được biết. Trước đó ta không muốn công khai, là vì e ngại khiến dân chúng hỗn loạn.”

Khải Á gật đầu.

Dịch Phổ Thành cất giọng nặng nề: “Ta bảo Nặc Nhĩ tập trung bọn họ, là bởi vì Hoa Dao tiên đoán, những người có sức mạnh tinh thần sẽ bùng nổ...”

Tôi giật mình, sắc mặt Mục Huyền hơi thay đổi.

Dịch Phổ Thành chậm rãi nói tiếp: “..... Một trận dịch đủ hủy diệt nửa Đế quốc.”

*** Dịch Phổ Thành, tôi và Mục Huyền trầm mặc ngồi đối diện nhau.

Vừa rồi Khải Á cho biết sẽ nhanh chóng điều tra, ‘hai cha con’ vui vẻ kết thúc cuộc hội thoại. Lúc này, Dịch Phổ Thành thông thả uống trà, khóe miệng hấn cười cười. Mục Huyền không lên tiếng, thần sắc anh rất bình tĩnh.

Bọn họ đang đợi tin tức từ Khải Á?

Cuộc đối thoại vừa rồi là cuộc chiến tâm lý căng thẳng, tâm trạng của tôi cũng lên lên xuống xuống không ngừng. Bây giờ nghĩ kỹ mới thấy, Dịch Phổ Thành khôn khéo đi từng bước một.

Hấn đặt trọng tâm của cuộc đối thoại vào việc đề bạt Khải Á. Đợi đến khi Khải Á đứng cùng một trận tuyến với hấn, hấn mới đề xuất đến vụ những người có sức mạnh tinh thần, giống như đây là một bài toán khó cần hai cha con hợp sức giải quyết.

Có thể tùy cơ ứng biến đến mức này, Dịch Phổ Thành không hổ danh là một con hồ ly. Ngoài ra, hấn cũng có gan làm liều.

Tôi không nhịn được, lên tiếng: “Anh giao giấy trắng mực đen cho Khải Á, tương lai sẽ giải quyết thế nào?”

Dịch Phổ Thành hết nhìn Mục Huyền lại nhìn tôi, rồi nở nụ cười chế giễu: “Cô cho đây là vấn đề thật sao? Quá đơn giản, việc này chẳng cần phiền ông xã của cô ra tay. Sức mạnh tinh thần của cô ác chiến như vậy, có thể tùy tiện tìm cơ hội giết chết Khải Á là xong. Người chết làm nguyên soái kiểu gì?”

Tôi giật mình kinh ngạc. Không ngờ Dịch Phổ Thành lại có ý định này?

Nhưng hấn nói không sai. Khải Á không hề biết trình độ sức mạnh tinh thần của tôi và Mục Huyền. Đối với chúng tôi, giết hấn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng làm vậy... hơi tàn nhẫn.

Dịch Phổ Thành không chỉ xảo quyệt, mà còn độc ác từ cốt tủy.

Vừa rồi Mục Huyền cũng có ý nghĩ tương tự nên anh mới mặc nhận cách làm của Dịch Phổ Thành? Tôi quay sang Mục Huyền, anh không có bất cứ biểu hiện nào khác, chỉ cất giọng bình thản: “Khải Á là ứng cử viên nguyên soái khu vực phía Nam thích hợp nhất.”

Tôi ngây người, Dịch Phổ Thành chau mày nhìn Mục Huyền.

“Thế lực của gia tộc bên ngoại hấn rất mạnh. Dùng hấn, chính phủ có thể nhận được sự ủng hộ to lớn về mặt tài chính.” Đôi mắt đen của Mục Huyền rất trầm tĩnh: “So với sự ôn hòa của Tháp Thụy, Khải Á có lẽ càng giúp ích cho công cuộc xây dựng Stan. Chúng ta cứ thử xem sao.”

Nghe ngữ khí của Mục Huyền, tôi đoán anh đã sớm có ý định này. Tôi nhớ lần trước Tháp Thụy đề nghị gọi Khải Á trở về tham gia vào công việc di dời, Mục Huyền lập tức phủ quyết. Có thể thấy anh vẫn không tin tưởng Khải Á, nhưng liên quan đến tương lai Đế quốc, anh chấp nhận gạt bỏ ân oán sang một bên.

Tôi gật đầu: “Anh nói đúng.” Dịch Phổ Thành cười cười, không lên tiếng.

Vài giây sau, máy liên lạc đổ chuông, thanh âm của Khải Á truyền tới: “Phụ thân, con đã tìm thấy đám người có sức mạnh tinh thần đó.”

*** Khái Á cho biết, 2400 người có sức mạnh tinh thần quả nhiên bị thuộc hạ của hắc tướng là người dân Đế quốc bình thường gặp nạn, nên đã cứu thoát và đưa về Đế đô. Hắc báo cáo, bọn họ hiện ở một thành phố cách Đế đô hai nghìn cây số.

Chúng tôi thờ phào nhẹ nhõm. Mục Huyền lập tức ra lệnh, Mạc Phổ đưa một tiểu đội đến đó đón người. Sau khi đón người thành công, Mạc Phổ cần cử thuộc hạ theo dõi chặt chẽ xung quanh địa điểm đó. Bởi vì nhiều khả năng Khái Á đã quay về Stan. Tuy hai bên đạt được thỏa thuận sơ bộ, nhưng vẫn cần đề phòng hắc.

Vừa sắp đặt xong những chuyện này, Mạc Lâm gõ cửa đi vào: “Bệ hạ, điện hạ, nghi thức di dời sắp bắt đầu rồi ạ.”

Bấy giờ đã là giữa trưa, cãng không gian rộng lớn sáng lóa dưới ánh mặt trời. Đài chỉ huy trái đầy thảm đỏ, rất đông quan chức của giới quân sự đã có mặt chờ đợi. Tôi và Mục Huyền ngồi ở vị trí chính giữa hàng ghế đầu tiên. Dịch Phổ Thành ngồi ở vị trí hoàng đế phía trước.

Lúc này, các phi thuyền đã chuẩn bị xong xuôi. Qua lớp cửa kính trên phi thuyền, tôi có thể nhìn thấy rất nhiều gương mặt. Bên cạnh mỗi chiếc phi thuyền là năm nhân viên thuộc tổ lái và vô số cảnh vệ.

Những chiếc máy bay bảo vệ ở xung quanh cũng đã sẵn sàng. Các phi công ngồi vào vị trí, mở cửa khoang, tất cả ngoảnh đầu về phía đài chỉ huy.

Mọi người đang chờ lệnh xuất phát.

Sau một đoạn nhạc ngắn ngủi, Tháp Thụy ngồi bên cạnh Mục Huyền đứng dậy, đi đến chiếc micro ở phía trước. Anh ta mặc bộ comple màu đen, thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

“Kính thưa hoàng đế bệ hạ, các quan chức của Đế quốc và đồng bào thân yêu.” Tháp Thụy cất giọng trầm trầm: “Tôi là hoàng tử Tháp Thụy, tôi rất vinh hạnh được thay mặt phụ thân tôi và những người ngày đêm nỗ lực vì công việc di dời tuyên bố, buổi lễ di dời chính thức bắt đầu.”

Trong và ngoài cãng không gian, tiếng vỗ tay vang lên như tiếng sấm. Tôi cũng vỗ tay, đồng thời đưa mắt nhìn Mục Huyền. Khóe mắt anh vụt qua ý cười.

Đến lúc này, trái tim treo lơ lửng của tôi mới phảng phất quay về vị trí của nó.

Việc di dời bắt đầu, chúng tôi tìm thấy đám người có sức mạnh tinh thần, Dịch Phổ Thành cũng không có động thái bất thường. Tất cả mọi việc đều diễn ra thuận lợi.

Sau khi phát biểu, Tháp Thụy mời hoàng đế bệ hạ nói đôi lời với người dân cả nước. Dịch Phổ Thành đỉnh đặc phát biểu. Không thể không công nhận, bài diễn văn của hắc rất xuất sắc, ngay cả tôi cũng mê mẩn lắng nghe. Từng câu từng chữ trong bài phát biểu phảng phất truyền sức mạnh đến mọi người, khiến ai nấy tràn đầy hy vọng, mơ tưởng về cuộc sống tốt đẹp ở Đế quốc Stan mới.

Có điều, Đế quốc Stan mới có tốt đẹp hay không, chẳng liên quan đến tôi. Bởi vì tôi và Mục Huyền đã hứa với nhau, sẽ lấy vũ trụ làm nhà.

Cuối cùng, với tư cách tổng chỉ huy toàn quốc, Mục Huyền phát mệnh lệnh cho các phi công phụ trách đợt di dời đầu tiên. Khởi đầu thuận lợi rất quan trọng, do đó anh đã chọn những phi công xuất sắc nhất quân đội Đế quốc, thực hiện nhiệm vụ vận chuyển lần này. A Đạo Phổ cũng là một trong số đó.

Dưới ánh nắng chói chang và ánh đèn huỳnh quang nhấp nháy, Mục Huyền nắm nhẹ tay tôi rồi đứng dậy. Bộ quân phục màu trắng càng tôn thêm nước da của anh. Trước hàng vạn dân chúng, anh bình thản đi đến micro, cất giọng trầm trầm: “Toàn thể phi công chú ý! Tôi là sĩ quan chỉ huy Nặc Nhĩ. Hãy báo cáo tình hình hiện thời của các vị.”

Hệ thống liên lạc lập tức truyền đến giọng nói trầm ổn vang vang:

“Tiểu đội một chuẩn bị sẵn sàng!”

“Tiểu đội hai chuẩn bị sẵn sàng!”

“Tiểu đội ba chuẩn bị sẵn sàng!”

.....

Cãng không gian yên lặng, chỉ có tiếng trả lời khô khốc của các phi công. Tôi cảm thấy tâm trạng sôi sục. Ngoảnh đầu về phía sau, tôi cũng bắt gặp thần sắc xúc động của những người xung quanh.

Đúng vậy, trừ tính bao lâu, cuối cùng chúng tôi cũng đợi đến ngày này, ngày chính thức bắt đầu cuộc thay đổi vận mệnh của người Stan. Bọn họ không biết, thật ra bọn họ thay đổi cả tương lai của vũ trụ.

Khóe mắt tôi ươn ướt, hình dáng Mục Huyền trở nên mơ hồ, chỉ có giọng nói thanh lãnh của anh vang lên bên tai tôi:

“Các tiểu đội hãy báo cáo tình hình động cơ.”

“Các tiểu đội hãy kiểm tra lần cuối trước khi cất cánh.”

“Tuân thủ khẩu lệnh của tôi, cất cánh theo số thứ tự phi hành: 10, 9, 8... 4, 3, 2, 1!”

Sau khi đưa ra mệnh lệnh cuối cùng, Mục Huyền ngẩng đầu, thân hình cao lớn của anh tựa như thân cây cổ thụ kiêu ngạo, lặng lẽ đứng dưới ánh mặt trời. Còn tôi phảng phất nhìn thấy vô số dân chúng trên những con đường bên ngoài cảng không gian đồng thời ngẩng đầu, ngược ánh mắt chứa đựng kỳ vọng lên không trung.

Có lẽ vào thời khắc này, cả Đế quốc Stan, thậm chí cả nền văn minh trên dải Ngân Hà, đều dõi theo những chiếc phi thuyền đại diện cho sự hồi sinh của Stan bay lên bầu trời.

Hàng trăm chiếc phi thuyền và máy bay chiến khởi động cùng một lúc, không khí phảng phất chấn động. Đội phi thuyền xếp thứ tự đầu tiên nhanh chóng bay lên bầu trời như con chim màu xám không lồ, để lại vệt khói mờ mờ trên không trung.

Tiếp theo là đội thứ hai, thứ ba... Lúc bay đến ngang tầm cao của đài chỉ huy, các phi thuyền hơi dừng lại, giống như muốn kính chào rồi lập tức tăng tốc, lao vút lên tầng mây và nhanh chóng biến mất.

Mặt đất vang lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa. Đài chỉ huy không còn yên tĩnh, Thập Thự đỡ Dịch Phổ Thành đứng dậy, giơ tay chào mọi người. Đám quan chức xúc động bắt tay và ôm nhau.

Mục Huyền cũng đi xuống bắt tay mọi người. Tôi đứng đây, anh lập tức quay đầu, nhìn tôi qua đám đông. Gương mặt tuấn tú của anh lấp lánh ánh nắng vàng, hiện lên ý cười rạng rỡ.

Tôi ngắm anh đến mức thất thần, giống như cả thế giới này chỉ còn lại hai chúng tôi.

Nhưng ở khoảnh khắc sau đó, tôi hơi ngây người.

Mục Huyền cũng cảm thấy điều bất thường, anh rời mắt khỏi người tôi. Chúng tôi đồng thời ngược nhìn bầu trời.

Bầu trời màu xanh biếc đột nhiên sáng chói lạ thường.

Hằng tinh vừa rồi vẫn còn là màu vàng, tỏa ra một lớp màng mỏng màu đỏ.

Ánh sáng chói mắt vô cùng. Tôi phảng phất nhìn thấy màu đỏ từ nơi sâu thẳm trong hằng tinh dần dần lan tỏa.

Màu đỏ.

Dấu hiệu của hồng cự tinh.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi ngơ ngẩn quay đầu nhìn Mục Huyền. Anh vẫn chăm chú dõi theo hằng tinh, ý cười trên gương mặt trắng ngần biến mất hoàn toàn.

Không! Sao có thể như vậy? Hiện tượng này sao có thể xảy ra sớm hơn thời hạn nhiều như vậy?

Tôi nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ từ đáy sâu trong lồng ngực. Tiếng huyên náo ở xung quanh trở nên xa xôi.

Những người khác còn chưa phát giác, tôi đã nhanh chóng lao về phía Mục Huyền. Thần sắc anh vô cùng lạnh lẽo, anh giơ tay nói vào máy thông tin: “Toàn thể chú ý...”

Mục Huyền chưa kịp dứt lời, tôi đã nhào vào lòng anh. Mục Huyền lập tức ôm chặt người tôi. Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân chúng tôi chao đảo. Cả Đế đô trước mắt tôi dường như chấn động.

Tiếng hoan hô tắt lịm ngay tức thì. Thập Thự và một quan chức mặt trắng bệch ngã xuống bên cạnh tôi. Trong và ngoài cảng không gian ồ lên thanh âm kinh ngạc.

Máy thông tin trên tay Mục Huyền truyền đến giọng nói gấp gáp quen thuộc: “Ngài chỉ huy, ngài chỉ huy, tôi là thiếu tá A Đạo Phổ. Chúng tôi bị phóng xạ bởi vết đen hằng tinh cường độ mạnh, không thể rời khỏi tầng khí quyển của hành tinh Stan. Xin hãy hủy bỏ lệnh phi hành, xin hãy cho chúng tôi hạ cánh...”

A Đạo Phổ chưa kịp nói hết câu, một âm thanh sắc nhọn rìn rít vang lên, thanh âm của anh ta biến mất. Mục Huyền tái mặt: “A Đạo Phổ!” Nhưng máy liên lạc hoàn toàn mất tín hiệu.

Toàn bộ quan chức đều quay về vị trí của mình, thần sắc ai nấy vô cùng nặng nề.

“Bệ hạ, hệ thống chỉ huy không có phản ứng!”

“Vết đen hằng tinh bùng nổ gấp 10 lần bình thường, nhưng vẫn đang tiếp tục gia tăng... 15 lần, 17 lần, 20 lần!”

“Bệ hạ! Đây là hiện tượng ‘hồng cự biến’. Hằng tinh đã bắt đầu xảy ra hiện tượng ‘hồng cự biến’!”

(*) *Hồng cự biến: Biến thành hồng cự tinh.*

.....

Đúng lúc này, tầng khí quyển vốn hiền hòa giống như bị một bàn tay vô hình khổng lồ khuấy động, hình thành lốc xoáy khí lưu màu xám cực lớn. Từng quả cầu lửa rực cháy, xé toạc bầu trời, nhanh chóng rơi xuống mặt đất. Dân chúng ở dưới đất kêu gào thảm thiết. Đó là vết đen hằng tinh bùng nổ, bắt đầu tàn sát sinh linh của Đế quốc Stan.

Tháp Thụy tái mặt, thần sắc lo lắng vô cùng: “Nặc Nhĩ, lẽ nào hiện tượng hằng tinh biến thành hồng cự tinh đến sớm hơn chúng ta dự đoán?”

Dịch Phố Thành túm tay Mục Huyền: “Các anh đang làm gì vậy? Mẹ nó, lại là trò đùa gì thế này?”

Gương mặt Mục Huyền như phủ một lớp băng, thân hình anh cứng đờ. Trong lòng tôi dội lên nỗi tuyệt vọng.

Tai họa xảy ra trước thời hạn.

Đoàn phi thuyền của chúng tôi không thể thoát ra ngoài. Chúng tôi không tránh khỏi số mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Tôi ôm một em bé may mắn sống sót từ đồng đồ nát ra ngoài.

Đứa bé trong lòng tôi sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt. Lập tức có người chạy đến, ôm em bé khóc không thành tiếng. Tôi quay đầu, bắt gặp rất nhiều gương mặt hoảng hốt và đau khổ ở phía sau. Không một ai hoan hô hay tỏ ra vui mừng khi thấy người sống sót được cứu thoát, bởi vì người chết còn nhiều hơn.

Đằng sau bọn họ là một thế giới hỗn loạn.

Vô số tia lửa từ trên không trung rơi xuống mặt đất, giống như bầu trời đang rỉ máu. Cả thành phố nhuộm một màu đen, đâu đâu cũng xuất hiện bức tường đồ nát nhام nhỏ, tiếng than khóc vang lên khắp mọi nơi.

Bằng mắt thường, tôi có thể nhìn thấy hồng cự tinh từ từ nở to. Nhiệt độ trong không khí hạ thấp từng giây từng phút.

Hai chân tôi mềm nhũn, người lão đạo, may có Mạc Lâm nhanh tay đỡ lấy: “Tiểu thư! Cô không thể tiếp tục, cô đã liên tục sử dụng sức mạnh tinh thần hơn hai mươi tiếng đồng hồ.”

Ban đầu tôi không để ý, nghe anh ta nói vậy, tôi mới cảm thấy cổ họng khô rát, đôi tai đau buốt, cơ bắp trên toàn thân nhừ mỏi không có sức lực.

Ngước nhìn đồng hoang tàn đồ nát vô cùng vô tận trước mặt, tôi thở một hơi dài, nói nhỏ với Mạc Lâm: “Chúng ta về đi.”

Tôi muốn quay về bên Mục Huyền, không biết anh thế nào rồi, có lẽ anh cũng cần đến tôi.

Nhớ đến sắc mặt trắng bệch của anh lúc xảy ra tai họa, tim tôi phảng phất chìm sâu xuống đáy vực.

Bầu trời u ám, tôi và Mạc Lâm bước nhanh trên đường phố lộn xộn. Những tòa kiến trúc sụp đổ, mặt đất nứt toác. Trên con đường dài mù mịt cát bụi, không thấy một bóng người. Không hiểu bọn họ đã chết hết hay trốn ở đâu đó.

Sau khi tai họa xảy ra vào ngày hôm qua, cả Đế đô gần như sụp đổ trong giây lát. Những nơi khác trên hành tinh Stan chắc chắn còn nghiêm trọng hơn nơi này.

Nhưng đây không phải là điều tôi tệ nhất.

Điều tôi tệ nhất là, thảm họa lần này không đơn giản lặp lại đời trước.

Ở đời trước, vết đen hằng tinh chỉ bùng nổ mười mấy phút đồng hồ. Sau đó, hằng tinh bước vào quá trình chuyển biến thành hồng cự tinh chậm chạp và lâu dài. Người Stan còn mấy tháng chuẩn bị kế sách đối phó. Con người bị chết và bị thương chủ yếu do sóng thần, động đất, lửa cháy và gió lốc được hình thành trong khoảng thời gian vết đen bùng nổ.

Còn lần này, vết đen hằng tinh đã liên tục bùng nổ suốt một ngày một đêm.

Cả hành tinh Stan và người dân Stan sống trong địa ngục hơn ba mươi tiếng đồng hồ.

Ở phía xa xa, cảng không gian vẫn đèn đóm sáng trưng, giống như đó là tia hy vọng cuối cùng của cả thành phố.

Viên mặt tôi ươn ướt. Tôi và Mạc Lâm đi men theo con đường dành riêng cho quân đội vào cảng không gian. Bên ngoài cánh cổng lớn không xa có rất đông người tụ tập, tiếng ồn ào náo động cả một khu vực.

“Nặc Nhì! Chúng tôi muốn gặp hoàng tử Nặc Nhì!”

“Trò lừa đảo! Đây là âm mưu của chủng tộc thời gian!”

“Chính phủ vô dụng! Hoàng thất vô dụng!”

.....

Tôi trầm mặc trong giây lát rồi quay người đi vào trong cảng không gian. Mạc Lâm chạy theo tôi, nói nhỏ: “Tiểu thư đừng buồn. Tai họa xảy ra quá bất ngờ. Chúng ta sẽ giải thích với bọn họ sau.”

Tôi dừng bước, lên tiếng: “Không cần giải thích.”

Chúng tôi không cần giải thích, bởi đã không có ngày mai.

Hành tinh Stan không thoát khỏi vận mệnh rơi vào tầm tới, người Stan sẽ trải qua hàng ngàn năm trong bóng đêm, sống không bằng chết, cho đến khi họ hồi sinh.

Hàng chục triệu năm sau, chủng tộc Stan vẫn ghi nhớ, một người phụ nữ tên Hoa Dao thuộc chủng tộc thời gian đã lừa dối hoàng tử Nặc nhĩ của bọn họ, mang đến tai họa cho bọn họ.

Quả nhiên, dù có cơ hội làm lại một lần, kết cục vẫn là ‘trăm sông đổ về một biển’.

Nghĩ đến đây, trái tim tôi tan nát thành từng mảnh.

Tôi không dám nghĩ tiếp.

Nhưng một nghi vấn đáng sợ cứ quanh quẩn trong đầu tôi.

Liệu Mục Huyền có hy sinh?

Sáng ngày hôm qua, cảng không gian vẫn còn náo nhiệt và tràn đầy hy vọng. Hiện tại, nơi này không khác hơn bên ngoài là bao. Trên mặt đất đầy mảnh vỡ máy bay chiến đấu và thi thể người chết, máu chảy lênh láng khắp nơi. Đội phi thành đầu tiên của A Đạo Phổ đã hy sinh trong tầng khí quyển. Một nửa số phi thuyền chở các nhà khoa học và thanh thiếu niên an toàn trở về mặt đất. Nghe nói lúc đó, A Đạo Phổ ra lệnh tất cả máy bay chiến đấu che chắn sự tấn công của điện lưu cường độ mạnh, người trên phi thuyền mới có cơ hội thoát chết.

Lúc này, con lốc xoáy trên tầng khí quyển vẫn đang tiếp diễn. Tuy một bộ phận máy bay ở cảng không gian không bị tổn hại, nhưng bộ phận siêu quang tốc hệ khởi động là bị phá hủy do năng lượng quá cao. Chúng tôi không thể thoát ra ngoài. Hai hạm đội của Mục Huyền ở bên ngoài tầng khí quyển cũng không thể đáp xuống hành tinh Stan. Đồng thời, tất cả hệ thống mạng gồm điện thoại, internet, hệ thống chỉ huy... đều vô dụng. Hiện tại, mọi người chỉ có thể liên lạc bằng phương thức nguyên thủy nhất là vô tuyến điện.

Trên đường băng rộng lớn vừa dựng một ngôi nhà kim loại đơn giản. Đó là trung tâm chỉ huy tạm thời. Ánh đèn từ cửa sổ hắt ra ngoài, bên trong tụ tập nhiều người: Mục Huyền, Dịch Phổ Thành, Tháp Thụy, viện trưởng Viện khoa học, thủ tướng... Về mặt bọn họ hoặc là nặng nề, hoặc là kích động. Âm thanh tranh cãi kịch liệt vang vọng. Mục Huyền ngồi ở giữa, gương mặt trắng ngần của anh lạnh lẽo như phủ một lớp băng. Anh chỉ trầm mặc không lên tiếng.

Tôi đứng ở một góc tối bên ngoài cửa sổ, ngắm nhìn anh từ xa.

Bao ngày nay, Mục Huyền vì chuyện cứu chủng tộc của anh và thay đổi vận mệnh của vũ trụ, bận rộn đến mức không có thời gian nghỉ ngơi và chợp mắt.

Nhưng hôm nay, hy vọng của chúng tôi cuối cùng vẫn bị cắt đứt.

Anh đang nghĩ gì? Có phải anh rất buồn?

Trong lúc thất thần, tôi chợt nghe thấy một thanh âm sắc lạnh truyền tới.

“Hai ngày? Còn hai ngày nữa là chúng ta đi đời?” Dịch Phổ Thành mở miệng. Hắn vẫn mang dung mạo hoàng đế, nhưng vẻ mặt của hắn lúc này đã rất hung hăng: “Ông già, tôi biết hệ thống vì tính của các ông bị hỏng, kết quả tính toán bằng tay liệu có chính xác không? Không phải ông mất mớ tính sai đây chứ?”

Mọi người ngồi xung quanh kinh ngạc nhìn Dịch Phổ Thành, nhưng hắn chẳng thêm bận tâm, chỉ nhìn viện trưởng bằng ánh mắt lạnh lùng. Mục Huyền ở bên cạnh không ngăn cản, thần sắc anh u ám, giống như đang suy nghĩ điều gì đó đến mức thất thần.

Viện trưởng tóc bạc đỏ mặt, thanh âm có phần run run: “Bê... bê hạ... tôi không chắc chắn...”

Mọi người biến sắc mặt, Mục Huyền cũng quay đầu về phía viện trưởng. Viện trưởng Viện khoa học lắp bắp: “Hai ngày là ước tính tương đối bảo thủ. Cũng có thể chưa đến hai ngày, hành tinh Stan sẽ bị sóng năng lượng của hằng tinh, hất ra khỏi quỹ đạo, trở thành hành tinh trôi dạt trong vũ trụ. Chúng tôi dự tính, trước khi tinh cầu rời khỏi quỹ đạo, số người chết sẽ đạt mức 1/2 đến 2/3 tổng dân số cả nước.”

Hai ngày, chúng tôi chỉ có hai ngày. Mà trong hai ngày đó, người Stan sẽ bị chết một nửa. Trái tim tôi nặng nề đến mức tê liệt.

“Điều đó có nghĩa là gì?” Có người mở miệng hỏi.

“Không có ánh sáng, không có độ ẩm, không có nguồn năng lượng.” Tháp Thụy trả lời, thanh âm của anh ta khô khốc.

Mọi người đều im lặng trong giây lát.

Sau đó, Dịch Phổ Thành mở miệng, ngữ khí của hắn như tự giễu, cũng giống chất vấn tất cả những người có mặt: “Bây giờ chúng ta có thể làm gì? Chờ chết?”

Tháp Thụy đáp lời: “Tôi kiến nghị dùng năng lượng còn sót lại và toàn bộ binh lực đào cơ sở hạ tẩn dưới lòng đất.”

Tôi ngây người. Viện trưởng Viện khoa học phụ họa: “Tôi cũng nhất trí với ý kiến của Tháp Thụy điện hạ. Chúng ta có thể tận dụng mọi khả năng để đưa mọi người xuống lòng đất. Nhiệt độ của tâm tinh cầu rất cao, bởi vì thời gian giả lạnh kéo dài nên lòng đất có thể cung cấp độ ẩm cho chúng ta.”

Sống dưới lòng đất?

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân giúp người Stan sinh tồn trong tăm tối và tiến hóa hàng ngàn năm?

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Thủ tướng hỏi: “Tôi nhớ Viện khoa học từng có một kế hoạch gọi là ‘Stan hồi sinh’, là dự án ứng phó khẩn cấp khi xảy ra tình trạng hằng tinh biến thành hồng cự tinh.”

Nghe đến mấy từ ‘Stan hồi sinh’, tim tôi đập thình thịch.

Tôi thả dể Mục Huyền sống trong tăm tối cả đời, cũng không muốn anh tham gia vào kế hoạch này. Tôi nghe thấy hơi thở gấp gáp của mình. Ở trong phòng, Mục Huyền dường như phát giác ra sự xuất hiện của tôi, anh từ từ ngẩng đầu về phía tôi. Gương mặt anh giống một miếng ngọc dưới ánh đèn, nhưng ánh mắt sâu thẳm khó đoán.

Ông viện trưởng tóc bạc lắc đầu: “Kế hoạch Stan hồi sinh có thể thay đổi quỹ đạo của hành tinh Stan, kéo dài thời gian bị hất vào vũ trụ. Nhưng kế hoạch này mới chỉ ở giai đoạn thử nghiệm. Nếu thất bại, nó sẽ có ảnh hưởng xấu đến tinh cầu. Hơn nữa, kế hoạch cần 2400 người có sức mạnh tinh thần làm cầu nối. Nhưng với tình hình hiện tại...”

Ông ta chưa nói hết câu, thái tử Tháp Thụy đã tiếp lời: “Bây giờ chúng ta chỉ có thể dùng thiết bị thông tin vô tuyến của quân đội nên hiệu quả tương đối thấp. Hơn nữa, những người có sức mạnh tinh thần lại phân tán trong cả nước. Tôi đã thử tìm cách, nhưng vẫn không thể liên lạc với bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Nghe bọn họ nhắc đến ‘kế hoạch Stan hồi sinh’ và 2400 người có sức mạnh tinh thần, trong lòng tôi hoảng loạn vô cùng. Tôi không dám thờ ơ, chỉ chăm chú nhìn Mục Huyền.

Anh ngồi im lặng ở đó, gương mặt hơi ngẩng lên, không biểu lộ bất cứ tâm tình nào.

Cho đến khi mọi người kết thúc cuộc thảo luận, nhất trí quyết định xuống dưới lòng đất lánh nạn, Mục Huyền cũng chỉ gật đầu đồng tình mà không lên tiếng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi chỉ sợ Mục Huyền sẽ nói những người có sức mạnh tinh thần đang ở Đế đô, chỉ sợ anh lấy thân mạo hiểm.

Cửa phòng mở toang, hoàng tử Tháp Thụy và các quan chức đi ra ngoài, thần sắc ai nấy đều u ám nặng nề. Sau đó là Dịch Phổ Thành, hắn liếc tôi một

cái rồi đi mất.

Vừa rồi Dịch Phổ Thành không tiết lộ sự thật đám người có sức mạnh tinh thần đang ở Đê đô. Điều này khiến tôi hơi bất ngờ, hình như hắn có ý giúp tôi và Mục Huyền.

Tuy nhiên, tôi không rảnh nghĩ ngợi nhiều, Mục Huyền là người cuối cùng đi ra ngoài. Nhìn thấy tôi, ánh mắt vốn bình tĩnh của anh xao động, chúng tôi ôm chặt lấy nhau.

“Em mệt lắm phải không?” Mục Huyền vùi đầu vào hõm vai tôi hít ngửi. Tôi biết sau một ngày cứu nạn, toàn thân tôi toàn mùi máu và đất cát.

“Vâng.” Tôi nói nhỏ.

Thân thể nhẹ bẫng, Mục Huyền đã bế tôi lên. Anh cup mắt nhìn tôi, gương mặt tuấn tú trở nên mơ hồ trong bóng đêm: “Quay về thu dọn hành lý.”

“Chuẩn bị xuống đất ngay à?”

“Ừ.”

Tôi ngập ngừng: “Anh không phải lo việc bên này sao?”

“Những chuyện còn lại, Thập Thụy và người khác có thể giải quyết.” Thanh âm của anh điềm nhiên như không, nhưng tôi cảm thấy vừa chua xót và đau lòng. Anh đã bỏ ra nhiều tinh thần và sức lực mới có thể xúc tiến việc di dời. Nhưng cuối cùng, tất cả vẫn là đồ sông đồ bể.

Mục Huyền bế tôi, đi từng bước trên đường băng đổ nát. Xung quanh không ngừng có binh lính và sĩ quan chạy đi chạy lại. Tiếng ra lệnh, tiếng hò hét không ngớt. Còn ở bức tường bên ngoài cảng không gian, tiếng kháng nghị và chửi bới của dân chúng vẫn vang dội.

Chỉ có anh trầm mặc bước đi, phảng phất thế giới chỉ còn lại hai chúng tôi, đi đến tận cùng của thế giới.

“Anh đã tìm thấy đám người có sức mạnh tinh thần chưa?” Tôi hỏi nhỏ.

Mục Huyền cất giọng trầm trầm: “Chưa. Động đất ở khu vực đó rất mạnh, cả thành phố nhỏ bị san bằng, không một người sống sót.”

Trong lòng tôi rất phức tạp.

Kể từ giây phút đầu tiên xảy ra tai họa, tôi đã biết, vũ trụ không tránh khỏi số phận bị diệt vong.

Nhưng bây giờ, những người có sức mạnh tinh thần đã chết, tia hy vọng cuối cùng giúp người Stan thoát khỏi tăm tối tan thành mây khói. Thảo nào trong cuộc họp vừa rồi, Mục Huyền không nhắc đến những người có sức mạnh tinh thần.

Cố Mẫn, em xin lỗi. Đăn An, tôi xin lỗi. Nhân loại ba mươi triệu năm sau, tôi xin lỗi. Chúng tôi đã tận lực, nhưng vẫn không thể thay đổi lịch sử.

Tuy nhiên... tôi giờ tay ôm chặt thắt lưng Mục Huyền.

Mục Huyền sẽ không phải hy sinh mạng sống!

“Đừng khóc nữa.” Anh cất giọng dịu dàng.

Lúc này, tôi mới phát giác trên mặt tôi đọng đầy nước mắt, tôi cất giọng nghẹn ngào: “Anh có biết tại sao em khóc không?”

“Anh biết.” Thanh âm của anh nhẹ như làn gió đêm: “Hoa Dao, chúng ta sẽ phải sống trong tăm tối suốt quãng đời còn lại.”

“Thế thì có quan hệ gì?”

Mục Huyền mỉm môi một lúc lâu. Sau đó khước miệng anh cong lên, để lộ ý cười nhàn nhạt: “Ừ, chẳng có quan hệ gì.” Dù mỉm cười, ánh mắt anh vẫn thăm tối lạnh lẽo.

Tôi lặng lẽ nhìn Mục Huyền, nói dịu dàng: “Sau này ở dưới lòng đất, nếu anh sợ bóng tối, em sẽ luôn ở bên anh.”

Nghe tôi nói vậy, ý cười mới lan tỏa đến tận đáy mắt Mục Huyền. Anh cúi đầu hôn tôi. Bờ môi anh rất lạnh, nhưng đầu lưỡi nóng bỏng. Tôi cũng ôm cổ anh, hết mình hồi ứng nụ hôn của anh, bất chấp trời đất mù mịt xung quanh.

*** Khu vực hoàng cung không bị tổn hại bởi thảm họa. Chỉ là cung điện màu trắng đẹp đẽ ngày nào, bây giờ bị phủ một lớp đất bụi xám đen.

Chúng tôi đi về nơi ở, Mạc Lâm Mạc Phổ bắt đầu thu dọn đồ. Tôi không ngờ, Mạc Lâm tích lũy một khối lượng lớn lương thực và đá cung cấp năng lượng ở phòng chứa đồ.

“Tại sao anh nghĩ tới việc dự trữ đồ?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

Mạc Lâm cười hi hi: “Tính tôi vốn cẩn thận mà. Làm vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn.”

Tôi và Mạc Huyền phì cười.

Không ngờ ‘cảm giác an toàn’ của Mạc Lâm mang lại ích lợi lớn như vậy. Là người của hoàng tộc, tất nhiên việc ăn mặc của chúng tôi sẽ được ưu tiên đảm bảo, nhưng đồ Mạc Lâm tích lũy dù sao cũng là tài sản riêng của chúng tôi.

Mạc Phổ bắt đầu chỉ huy đội người máy bảo vệ đóng đồ của chúng tôi lên xe ô tô. Mạc Huyền ở với tôi một lát, tần số thông tin vô tuyến điện không ngừng reo vang. Anh chau mày, ngồi xuống bàn làm việc, điềm tính trả lời. Tôi một mình vào phòng thu dọn quần áo.

Quần áo mùa hè coi như bỏ đi. Chúng tôi chủ yếu cần mang theo quần áo giữ nhiệt và áo khoác dày, cộng thêm mấy bộ đồ vũ trụ có tác dụng giữ nhiệt độ ổn định. Nhìn những chiếc áo sơ mi Mạc Huyền ưa thích treo trong tủ, tôi thần thờ trong giây lát.

Theo suy đoán của viện trưởng Viện khoa học, sau khi trở thành hành tinh lang thang trôi dạt, tầng điện li (*) có độc tính cực mạnh sẽ bao trùm toàn bộ hành tinh Stan. Chúng tôi không thể ra khỏi tinh cầu, người ngoài cũng không thể vào bên trong.

(*) Tầng điện li là lớp bên trên của khí quyển, nơi chịu nhiều tác dụng các bức xạ sóng ngắn (bao gồm bức xạ tử ngoại, bức xạ Röntgen) của mặt trời và các bức xạ khác từ vũ trụ tới nên chứa nhiều ion và điện tử tự do. Tầng điện li không chỉ có mặt ở Trái Đất mà còn có thể có mặt trên các hành tinh khác trong vũ trụ - Nguồn wiki.

PS: Sau khi Stan bị hất khỏi quỹ đạo, trở thành hành tinh trôi dạt, xung quanh tinh cầu bị bao bọc bởi lớp khí cực độc nên người Stan không thể thoát ra ngoài. Bề mặt tinh cầu lại không có ánh sáng, không có độ ẩm, mà chỉ có tăm tối và giá lạnh. Vì vậy, người Stan buộc phải sinh sống dưới lòng đất. Hàng ngàn năm sau, hành tinh Stan trôi đến một quỹ đạo gần hằng tinh, nên mới có ánh sáng và hơi ẩm. Từ đó, chủng tộc Stan mới được hồi sinh.

Đó là một cuộc sống như thế nào?

Không có ánh sáng mặt trời, không có bầu không khí trong lành, chỉ có mùi tanh nồng của đất cát và giá lạnh.

Tôi và Mạc Huyền sẽ sống một khoảng thời gian dài đằng đẵng trong bóng tối.

Nhưng chỉ cần có anh ở bên là đủ.

Tôi đột nhiên mềm lòng, giờ tay lấy áo khoác của anh gấp ngay ngắn. Vừa định bỏ vào thùng, tôi lại không nhịn được ôm đồng áo vào lòng rồi áp lên mặt.

Trong lúc thất thần, tôi chợt nghe thấy tiếng mở cửa ở sau lưng.

Tôi quay người, Mạc Huyền tay cầm thiết bị vô tuyến, lặng lẽ đứng ở cửa. Thần sắc của anh rất căng thẳng, đôi mắt đen sắc bén nhìn tôi chăm chú.

“Tôi biết rồi, tôi đang ở đây.” Mạc Huyền nói từ tốn.

Tìm tôi nhói một cái, tôi vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hoa Dao, người của anh đã tìm thấy Khải Á.” Mạc Huyền cất giọng khàn khàn: “.... Và 2400 người có sức mạnh tinh thần.”

Đầu óc tôi nổ tung. Tôi lập tức ném đồng quần áo trong tay, xông đến túm cánh tay Mạc Huyền, nhưng cổ họng không thể thốt ra một câu.

Mạc Huyền ôm tôi vào ngực. Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, tôi cảm thấy tan nát cõi lòng. Thanh âm trầm thấp vang lên trên đầu tôi: “Khải Á dẫn đầu đoàn người biểu tình, yêu cầu thực hiện kế hoạch Stan hồi sinh.”

“Anh định làm thế nào?” Tôi cất giọng run run.

Có phải anh cũng muốn khởi động kế hoạch Stan hồi sinh? Muốn dùng sinh mạng của mình để đổi lấy tia hy vọng cuối cùng?

Mạc Huyền trầm mặc. Trong mắt anh có thứ gì đó cuộn trào, nhưng cuối cùng anh chỉ đáp: “Xem tình hình trước đã. Bọn họ sắp tới nơi này.”

Việc Mạc Huyền né tránh câu hỏi, khiến lòng tôi đau như cắt.

Khải Á và đám người có sức mạnh tinh thần đến hoàng cung, để ép Mạc Huyền thực thi kế hoạch Stan hồi sinh?

Tôi đã từng tưởng tượng ra cảnh Khải Á dẫn 2400 người có sức mạnh tinh thần đột ngột xuất hiện. Nhưng khi đứng bên cửa sổ, chứng kiến biển người vây quanh núi Dục, dân chúng tụ tập ngoài hoàng cung ngày càng nhiều, tôi cảm thấy một nỗi thê lương len lỏi vào tận cốt tủy.

Mạc Huyền đã mặc quân phục chính tề, giờ tay về phía tôi. Ngắm gương mặt trầm tĩnh thanh lãnh của anh, tâm trạng của tôi bất giác bình ổn trong giây lát.

Không sao cả, sống hay chết tùy anh quyết định. Chỉ là lần này, chúng tôi sẽ không chia ly.

Lúc chúng tôi đến gần núi Dục, Khải Á đang phát biểu trước đám đông. Một thời gian dài không gặp, trông hần có vẻ gầy hơn trước kia. Nhưng hần vẫn cao quý và nổi bật giữa biển người trong bộ quân phục màu trắng.

Tiến lại gần, tôi mới phát hiện, Dịch Phổ Thành, Tháp Thụy và những quan chức khác cũng vừa tới nơi. Có người vẻ mặt nặng nề, phần lớn thể hiện tâm trạng vui mừng không che giấu nổi.

Chứng kiến cảnh tượng này, tôi bỗng hiểu ra vấn đề. Tại sao sau khi tìm thấy Khải Á và đám người có sức mạnh tinh thần, thuộc hạ của Mục Huyền không thể lập tức khống chế bọn họ. Bởi vì họ nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của dân chúng.

Trong đầu tôi bật ra bốn từ: Xu thế tất yếu. Quay sang Mục Huyền, anh đang nhìn Khải Á bằng ánh mắt lạnh đậm.

Dù đứng ở trên sườn núi như ‘hạc giữa bầy gà’, Khải Á dường như cũng phát hiện ra sự xuất hiện của chúng tôi. Hần đảo mắt qua chỗ chúng tôi, khoe miệng hần nhếch lên rồi hần tiếp tục phát biểu.

“Hoàng đế bệ hạ tôn kính, tức phụ thân tôi đã sớm ra lệnh tôi bí mật bảo vệ những người có sức mạnh tinh thần, nhằm mục đích dự phòng tai họa xảy ra. Bệ hạ anh minh chưa từng từ bỏ hành tinh Stan.”

Lúc này, có người nhận ra ‘hoàng đế bệ hạ’ giá lâm. Tất cả đều quỳ xuống hành lễ, hô to: “Bệ hạ anh minh, Stan hồi sinh.” Dịch Phổ Thành mỉm cười vẫy tay, hần liếc chúng tôi một cái, không lên tiếng.

Khải Á nói tiếp: “Mọi người có muốn sống dưới lòng đất không?”

“Không, không muốn!” Đám đông đồng thanh trả lời.

“Nếu có cơ hội khiến Stan hồi phục ánh sáng và vận hành trên một quỹ đạo mới, mọi người có đồng ý không?”

“Đồng ý! Đồng ý!”

Tiếng la hét ngày càng vang dội. Ngay cả quan chức hàng đầu như thủ tướng cũng hét lớn: “Stan hồi sinh.” Tháp Thụy đỏ mặt phấn khích, quay sang nói với Dịch Phổ Thành và Mục Huyền: “Đã tìm thấy những người có sức mạnh tinh thần, hay là chúng ta thử đi!”

Viện trưởng Viện khoa học lắc đầu: “Nếu có thể thành công, cuộc sống tất nhiên sẽ tốt hơn ở dưới lòng đất. Nhưng muốn tạo ra mạng lưới sức mạnh tinh thần, cần một người có sức mạnh tinh thần cực lớn đóng vai trò chủ đạo. Đất nước chúng ta không tồn tại người như vậy.”

Tìm tôi đập nhanh một nhịp, bọn họ không biết, trình độ sức mạnh tinh thần của Mục Huyền ngày hôm nay cao hơn trước kia rất nhiều lần.

Tôi vô thức nắm tay Mục Huyền. Anh nhìn tôi, đôi mắt đen của anh sâu như đáy bể. Chúng tôi im lặng mắt đối mắt, tiếng ồn ào huyền ảo ở xung quanh phảng phất không liên quan đến chúng tôi.

Anh đang nghĩ gì? Có phải anh sẽ đứng ra gánh vác trách nhiệm?

Tôi nóng ruột vô cùng, cổ họng tắc nghẹn không thể thốt ra lời. Tôi chỉ có thể nắm chặt tay anh, sợ anh động đậy.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp ở phía trước vang lên: “Phụ thân, xin hãy hạ lệnh thực thi kế hoạch Stan.”

Tôi và Mục Huyền đồng thời ngoảnh đầu. Khải Á quỳ trước mặt Dịch Phổ Thành, gương mặt anh tuấn của hần đầy vẻ ngạo mạn. Hần nói to: “Phụ thân, con xin được làm người chủ đạo tạo ra mạng lưới sức mạnh tinh thần.”

Tôi và Mục Huyền ngẩng người nhìn Khải Á.

Hần xung phong làm người chủ đạo?

Dân chúng ở xung quanh xúc động ào tới, vây quanh chúng tôi. Bọn họ vỗ tay hoan hô, nhìn Khải Á bằng ánh mắt tôn kính như một vị thần.

Dịch Phổ Thành lặng thinh. Viện trưởng Viện khoa học lên tiếng: “Khải Á điện hạ, sức mạnh tinh thần của điện hạ không đủ...”

“Vậy sao? Ông hãy kiểm tra đi!” Khải Á cắt ngang lời ông ta.

Tôi chợt bừng tỉnh, lẽ nào là hần?

Tôi quay sang Mục Huyền, anh âm thầm gật đầu với tôi.

Nhất định là Khải Á.

Lúc 2400 người có sức mạnh tinh thần gặp nạn và mất tích, chúng tôi kiểm tra được một người sức mạnh tinh thần bùng nổ. Người đó hóa ra là Khải Á.

Hần vốn là người của hoàng tộc, tổ chất sức mạnh tinh thần tương tự Mục Huyền. Vì vậy, hần mới dễ dàng bùng phát.

Vì vậy, hấn mới tự tin có thể dẫn dắt việc tạo dựng mạng lưới sức mạnh tinh thần.

Ở giây tiếp theo, viện trưởng Viện khoa học lấy máy kiểm tra đeo vào cổ tay Khải Á. Một lúc sau, ông ta đọc ra một thông số, đồng thời cảm thán: “Chỉ số sức mạnh tinh thần của Khải Á điện hạ rất cao. Bệ hạ, chúng ta có thể thử tiến hành.”

Ông ta vừa dứt lời, tiếng hoan hô vang lên như sấm động. Tháp Thụy lên tiếng, ngữ khí đầy xúc động: “Khải Á, tuyệt quá. Sức mạnh tinh thần của chú tiến bộ như vậy từ khi nào?”

Khải Á liếc Mục Huyền, khóe mắt tràn ngập ý cười: “Gần đây. Được rồi, chúng ta không còn nhiều thời gian. Phụ thân, con nguyện cống hiến sức lực của mình vì sự nghiệp cứu hành tinh Stan.”

Tôi ngán người.

Hôm nay Khải Á xuất đầu lộ diện, có lẽ hấn thật lòng không muốn hành tinh Stan rơi vào tầm tới, cũng có thể hấn coi đây là cơ hội tốt để tranh đoạt quyền thừa kế. Bất kể hấn mang ý đồ gì, nếu hấn có thể thay thế Mục Huyền...

Tất nhiên tôi cũng bằng lòng.

Chỉ là sức mạnh tinh thần của Khải Á tuy tương đối cao, nhưng vẫn còn khoảng cách với Mục Huyền. Năm đó, Mục Huyền phải đổi cả mạng sống. Liệu Khải Á có thành công?

Đúng lúc này, Dịch Phổ Thành quay sang Mục Huyền: “Nặc Nhĩ, con nghĩ thế nào?”

Mục Huyền không trả lời ngay mà ngoảnh đầu nhìn tôi.

Ánh mắt của anh rất dịu dàng và kiên định.

Nhưng ánh mắt của anh khiến tôi đau xé nát ruột gan.

Mục Huyền cũng biết rõ sự thật như tôi, Khải Á không thể thành công.

Mục Huyền nắm chặt tay tôi. Anh đảo mắt qua Khải Á, trả lời: “Con không có ý kiến. Nhưng con sẽ cùng tham gia dẫn dắt với Khải Á.”

Trái tim tôi chìm sâu xuống đáy vực trong tích tắc.

Tôi hốt hoảng nhìn gương mặt nghiêng của anh. Khải Á ở bên cạnh biến sắc: “Ngươi? Ta không cần.”

Mục Huyền lên tiếng: “Viện trưởng, xin hãy kiểm tra sức mạnh tinh thần của tôi.”

Viện trưởng Viện khoa học ngập ngừng tiến lại gần, cầm đồng hồ kiểm tra đeo vào cổ tay Mục Huyền. Một giây sau, kim đồng hồ chạy loạn, phát tiếng kêu cảnh báo gấp gáp. Viện trưởng tròn mắt: “Nặc Nhĩ điện hạ...”

Khải Á cũng biến sắc mặt, những người khác kinh ngạc sững sờ.

Dịch Phổ Thành nhìn Mục Huyền: “Anh xác định sẽ tham gia?”

Tôi không kiềm chế nổi, kéo tay Mục Huyền lùi lại phía sau vài bước, tách ra khỏi đám đông. Anh nhìn tôi chăm chú, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Tôi ghen ngào: “Vô dụng thôi, anh cũng biết là vô dụng mà. Lịch sử không thể thay đổi, dù kế hoạch Stan hồi sinh có thành công hay không, thời đại siêu năng cũng sẽ đến, hành tinh Stan vẫn chìm trong tăm tối.”

Mục Huyền nâng cằm tôi, cúi xuống hôn sạch nước mắt trên mặt tôi. Một lúc sau, anh nói nhỏ: “Hoa Dao, anh nhớ em từng kể với anh, ở đời đầu tiên, kế hoạch hồi sinh thành công, hành tinh Stan có thêm 100 năm ánh sáng.”

Lòng tôi chấn động, quả nhiên Mục Huyền có ý nghĩ đó.

“Anh định dùng sinh mạng của mình để đổi lấy 100 năm ánh sáng?” Tôi khóc không thành tiếng.

Anh đã sớm có ý định này, anh đã sớm quyết định. Từ lúc tai họa xảy ra, hay từ khi nghe tin những người có sức mạnh tinh thần vẫn còn sống, anh đã quyết định hy sinh bản thân. Nhưng anh không nhẫn tâm, không nhẫn tâm nói cho tôi biết.

Mục Huyền trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Hoa Dao, em đừng lo. Lần này có Khải Á giúp đỡ, có lẽ anh sẽ không sao đâu.”

Cổ họng tôi tắc nghẹn, đau buốt vô cùng.

Vậy sao? Không có chuyện thật sao? Nhưng trong lịch sử, cả hai lần anh đều hy sinh. Cái chết của anh, giông kết cục của hành tinh Stan, không có cách nào thay đổi.

Tôi biết Mục Huyền không thể không ý thức đến vấn đề này. Đó là con đường chết chóc.

Mục Huyền nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, đôi mắt đen của anh dịu dàng như hồ nước mùa thu: “Hoa Dao, nếu là em, em sẽ làm thế nào?”

Nếu là tôi..

Dùng sinh mạng của tôi để đổi lấy 100 năm ánh sáng của bộ tộc, đổi lấy mạng sống của vô số người...

Nước mắt làm mờ tầm nhìn của tôi, tôi gục đầu vào lòng anh, khóc nức nở.

Một lúc lâu sau, thanh âm trầm thấp của Mục Huyền vang lên trên đỉnh đầu tôi: “Hoa Dao, anh xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

“Hoa Dao, anh xin lỗi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Mục Huyền, ngắm gương mặt anh tuấn không một chút tí vết và đôi mắt đen như bầu trời đêm của anh.

Tôi không thể thốt ra lời.

Mục Huyền, em có thể nói gì?

Đây là lần thứ mấy anh nói câu xin lỗi với em rồi?

“Anh đừng nói xin lỗi.” Cuối cùng tôi cũng mở miệng: “Anh chẳng làm sai điều gì.”

Từ trước đến nay, anh chưa làm sai điều gì.

Anh luôn là người đàn ông thuần khiết và vĩ đại mà em yêu thương. Anh rất tốt, rất tốt.

Nhưng tại sao anh lại tốt như vậy?

Có anh, thế giới mới rực rỡ sáng sủa. Không có anh, thế giới sẽ sụp đổ trong bóng tối.

Giống như đọc hiểu ánh mắt và tâm ý của tôi, đôi mắt trong veo của Mục Huyền tỏa ra tia dịu dàng, khóe miệng mỏng của anh để lộ ý cười nhàn nhạt.

Tôi cũng mỉm cười, đồng thời giơ tay lau nước mắt.

“Chuyện anh đã hứa với em, anh không được nuốt lời.” Tôi giơ tay ôm thắt lưng Mục Huyền, tựa sát vào người anh. Có lẽ, tôi không được ôm thân hình quen thuộc khiến tôi lưu luyến bao lâu nữa.

Mục Huyền hơi ngây người.

Tôi nói chậm rãi: “Anh đã hứa với em, chúng ta một giây một phút cũng không xa nhau.”

Mục Huyền, anh từng nói, anh hiểu.

Từng giây từng phút, từng giờ từng khắc, chúng ta sống chết bên nhau.

Nửa đêm tĩnh giấc, đôi cánh tay chỉ có thể ôm lấy ảo ảnh, tôi không muốn trải qua nỗi đau xé ruột đó một lần nữa.

Mục Huyền siết chặt eo tôi. Gương mặt anh phảng phất bị một lớp khí lạnh bao phủ, trong đuôi mắt dài của anh hiện lên nỗi đau khôn nguôi.

Miệng tôi vẫn cười, nhưng tầm nhìn đã trở nên mơ hồ. Mục Huyền cúi xuống, đặt nụ hôn nồng nàn lên môi tôi. Bàn tay mạnh mẽ của anh ôm chặt lưng tôi, đầu lưỡi lạnh lẽo hun hân xâm nhập, triền miên tàn sát môi lưỡi của tôi.

Em đau, Mục Huyền, nụ hôn của anh làm em đau.

Bởi vì anh cũng rất buồn nên anh mới có phản ứng mãnh liệt như vậy?

“Không sao đâu... Mộc Huyền...” Tôi vỗ nhẹ lưng anh: “Chúng ta sống đủ rồi... đủ rồi...”

Bàn tay anh càng siết chặt, mười đầu ngón tay giống như muốn bập sâu vào da thịt tôi. Nước mắt của tôi làm ướt cả mặt anh. Tôi không muốn khóc, nhưng càng cố nhịn, giọt lệ càng tuôn ra như thác lũ. Làn môi Mộc Huyền nhanh chóng rời đi, anh giờ tay ấn mặt tôi vào ngực anh, phảng phất để tôi khóc tận lực.

Nước mắt của tôi không còn bị đè nén, tôi ôm chặt thắt lưng anh, bắt chấp xung quanh có ai đang chờ đợi hoặc theo dõi chúng tôi. Tôi dán mặt vào bờ ngực rắn chắc của Mộc Huyền, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, chỉ cảm thấy như cách một đời.

Trong lúc rối bời, tôi chợt nghe thấy thanh âm lạnh lẽo của Mộc Huyền vang lên trên đầu tôi.

“Mạc Phở, hãy thông báo hạm đội mặt đất, đưa những người có sức mạnh tinh thần đến vị trí chỉ định trên toàn tỉnh cầu.”

“Viện trưởng, có thể chuẩn bị khởi động cỗ máy Stan hồi sinh rồi.”

“Khải Á, nếu hôm nay tôi có bề gì, hy vọng anh hãy chỉ huy hạm đội của tôi, phò trợ phụ thân và hoàng huynh.”

Tiếng người nói và tiếng bước chân ở xung quanh bỗng chốc dày đặc rồi lại thưa thớt. Từ đầu đến cuối, tôi vẫn ở trong vòng tay ấm áp và mạnh mẽ của Mộc Huyền, chẳng nhìn bất cứ ai cũng chẳng bận tâm đến người nào.

“Chúng ta về nghỉ ngơi một lát, được không em?” Giọng nói dịu dàng như làn gió đêm vang lên bên tai tôi. Tôi nhướn đôi mắt sưng húp, trong mắt đã khô cạn giọt lệ. Nhưng trái tim tôi vẫn ở dưới vực sâu không đáy.

“Được.” Tôi nắm tay Mộc Huyền, mỉm cười. Đáy mắt anh không hề có ý cười, mà chỉ một màu đen thuần túy.

Ánh mắt của anh khiến lòng tôi nhói đau. Tôi quay đầu về đằng sau, né tránh tầm nhìn của Mộc Huyền. Mạc Lâm và Mạc Phở đứng sau lưng chúng tôi vài bước. Hai người cùng có thân hình cao gầy, cùng là cái đầu kim loại tròn trắn dẹt, cùng có đôi mắt đỏ trầm mặc, tôi nhất thời không thể phân biệt ai với ai.

Bọn họ cũng đã nghe chúng tôi kể chuyện tương lai.

Bọn họ đều biết, tôi và Mộc Huyền không có tương lai.

Mộc Huyền dắt tay tôi đi đến trước mặt Mạc Lâm Mạc Phở. Anh giờ tay vỗ vai hai người. Mạc Phở cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng. Mạc Lâm ôm mặt, gật đầu.

Viên mắt tôi lại cay cay một lần nữa. Tôi vội ngoảnh đầu, ngược nhìn bầu trời u ám.

“Chuẩn bị ít đồ ăn đi.” Mộc Huyền cất giọng trầm trầm.

“Vâng ạ.” Mạc Lâm và Mạc Phở chạy về nơi ở của chúng tôi. Mộc Huyền ôm tôi, chậm rãi đi theo sau bọn họ.

“Sau này bọn họ sẽ thế nào?” Tôi hỏi nhỏ.

Mộc Huyền trầm mặc trong giây lát, trả lời: “Anh có thể xóa sạch ký ức của bọn họ.”

Tôi cảm thấy một cơn đau buốt dội lên ngực. Tôi ra sức nghiến chặt răng, mới có thể hàm hồ trả lời: “Ừ.”

*** Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chói lọi vô cùng. Nhưng từng đợt khí lạnh như con dao làm bằng băng, cắt qua làn da con người, đau buốt vô cùng.

Mạc Lâm và Mạc Phở trốn trong nhà bếp. Tôi nằm thẳng trên giường ở phòng ngủ. Mộc Huyền bỏ mũ sĩ quan, gương mặt anh đẹp đẽ như tuyết, đôi mắt đen nhánh yên lặng nhìn tôi chăm chú.

Không cần bất cứ ngôn ngữ nào, tôi ôm cổ Mộc Huyền, nhẹ nhàng hôn anh. Mộc Huyền chợt bừng tỉnh, anh giữ chặt hai tay tôi, môi lưỡi lạnh giá của anh bắt đầu lướt qua mặt tôi, môi tôi, xuống đến cổ tôi.

“Hoa Dao... Hoa Dao...” Thanh âm của Mộc Huyền trầm khàn và ảm đạm. Mỗi nụ hôn và động tác vuốt ve của anh đều chân thực và nóng bỏng. Tôi cảm thấy thân hình nặng nề của anh quấn chặt lấy người tôi. Mỗi tác động da thịt của tôi, phảng phất khao khát sự đụng chạm của anh. Trong đầu tôi lặp đi lặp lại ý nghĩ, như thế này sao đủ? Mộc Huyền, em yêu anh vô cùng, đối với em, thế này không bao giờ đủ.

“Anh yêu em, Hoa Dao.” Mộc Huyền thì thầm bên tai tôi.

Nhìn vào đôi mắt sáng như sao buổi sớm của anh, tim tôi cắt thành từng mảnh, nhưng tôi vẫn cố mỉm cười.

“Em cũng yêu anh, Mộc Huyền, em yêu anh vô cùng.”

Trong lòng em chỉ có anh, từ trước đến nay chỉ chứa một mình anh, bất kể là ba mươi triệu năm trước hay ba mươi triệu năm sau.

Tôi chưa bao giờ có cảm giác, thời gian trôi qua nhanh như hiện tại. Tôi và Mục Huyền dường như mới thân mật một lúc, Mạc Lâm đã đến gõ cửa: “Ngài chỉ huy, tiểu thư, kế hoạch Stan hồi sinh sẽ được khởi động sau 40 phút. Chúng ta có thể ăn cơm rồi.”

Đây là bữa cơm cuối cùng của chúng tôi?

Gương mặt Mục Huyền để lộ ý cười vui vẻ. Anh giúp tôi chỉnh lại quần áo lộn xộn, cúi người bế tôi đứng dậy. Tôi để mặc anh bế tôi rời khỏi phòng ngủ, đi vào nhà ăn.

Mạc Lâm và Mạc Phổ đứng chờ sẵn bên cạnh bàn ăn. Mục Huyền đặt tôi ngồi xuống ghế, rồi anh ngồi xuống cạnh tôi.

“Ăn cơm.” Anh nói dịu dàng: “.... Mới có sức lực.”

Tôi gật đầu. Trên bàn ăn đều là những món tôi thích nhất. Nhưng bây giờ, thân thể tôi giống như chìm trong biển nước mắt chua xót, không hề có một chút khẩu vị.

Tuy nhiên, Mục Huyền nói rất đúng. Một lát nữa, chúng tôi sẽ giải phóng toàn bộ sức mạnh tinh thần để cứu tinh cầu. Chúng tôi cần ăn no bụng.

Tôi cầm bát, từ tốn nhắm nháp. Khoang miệng của tôi toàn là vị đắng, dạ dày nhói đau. Ăn hết nửa bát cơm và vài miếng thức ăn, tôi không thể nuốt trôi. Mục Huyền ngược lại bình thản dùng bữa như mọi ngày. Anh đích thân múc bát canh đưa cho tôi. Tôi miễn cưỡng uống vài hớp rồi lặc đầu. Anh cũng buông bát đĩa.

Đúng lúc này, chuông cửa reo vang.

Tháp Thụy xuất hiện ở cửa ra vào, anh ta đích thân đến đây.

“Nặc Nhĩ, chú đã xong chưa?” Tháp Thụy cất giọng ôn hòa.

“Tôi xong rồi.” Mục Huyền đã khôi phục vẻ mặt thanh lãnh. Anh đứng dậy, nhận chiếc mũ sĩ quan và gắng tay từ Mạc Phổ đội lên đầu.

Tôi cũng đứng dậy.

Nỗi bi thương đã bị đè nén một cách triệt để, trong lòng tôi vô cùng bình tĩnh. Tôi chỉ có một ý nghĩ, Mục Huyền ở đâu, tôi ở đó.

Mục Huyền đi đôi gang tay trắng, cánh tay dài của anh thông xuống hai bên thân. Tôi vừa định nắm tay anh, anh liền quay đầu nhìn tôi chăm chú.

“Mạc Lâm.” Mục Huyền lên tiếng, ngữ khí lạnh lùng và bình tĩnh: “Đưa cô ấy về phòng.”

Đầu tóc tôi nổ tung một tiếng. Bàn tay tôi run rẩy trong không trung.

Mục Huyền nói gì? Chẳng phải anh đã hứa, tôi sẽ cùng đi với anh hay sao? Tôi có thể giúp anh mà.

“Mục Huyền, anh...” Vừa thốt ra ba từ, một cơn buồn ngủ rã rời dội vào đầu tôi, tầm nhìn nhòe đi trong tích tắc.

Chuyện này là thế nào? Tại sao lại như vậy?

Đồ ăn đã bị bỏ thuốc? Anh định, anh định...

Thế giới của tôi trời đất quay cuồng.

Gương mặt trầm mặc của Mục Huyền, ánh mắt u tối của anh rõ ràng ở gần trong gang tấc nhưng lại xa xôi không thể chạm tới. Trước mắt tôi dần tối đen, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Đừng, đừng mà!

Mục Huyền, sao anh có thể làm vậy? Tại sao anh không hiểu?

Đừng rời xa em!

Trong lúc mơ hồ, tôi cảm giác thân thể tôi rơi vào vòng tay quen thuộc. Cả người nhẹ bẫng, tôi đã được Mục Huyền bế lên. Dung nhan của anh lúc gần lúc xa, mơ hồ không rõ, giống như anh được ánh sáng chói lòa bao phủ, cũng giống như anh ôm tôi đi trong bóng tối.

Mục Huyền, sao anh có thể làm vậy?

Lẽ nào đến lúc chết, anh vẫn cứ cố chấp. Anh không hiểu, thứ em cần là gì ư?

“Anh hiểu.”

Một thanh âm khàn khàn và ôn hòa phảng phất từ một nơi rất xa truyền đến.

Anh xin lỗi, Hoa Dao, anh không đành lòng.

Dù thế nào, anh cũng không đành lòng để em hy sinh tính mạng.

Nếu lịch sử đã định anh phải chết, nếu mọi nỗ lực của anh đạt kết quả, em đừng đến, em không cần xuất hiện.

Là một người đàn ông, một quân nhân, anh không cho phép bản thân chết trước mặt người phụ nữ anh yêu thương.

Em hãy nghe lời, hãy ngủ một giấc. Sau khi tỉnh dậy, Mạc Lâm sẽ đưa em về Trái Đất. Mạc Lâm sẽ xóa sạch trí nhớ của em. Em hãy về bên bà ngoại, về với cuộc sống của em, về Trái Đất xa xôi và an bình.

Bất kể anh chết đi hay tiếp tục trầm luân trong Dục ba mươi triệu năm, anh sẽ không bao giờ quên em.

Vợ yêu của anh, Hoa Dao của anh.

*** Cuối cùng, tôi chìm trong bóng tối sâu thẳm.

Không có ánh sáng, cũng không có bất cứ thanh âm nào. Chỉ có tôi một mình đứng trong bóng tối, khóc nức nở.

Mục Huyền, anh đã nghe thấy chưa, anh đã nhìn thấy chưa?

Một mình em ở đây, ôm mặt khóc đau khóc đớn.

Là em ngốc nghếch. Em quên mất anh dịu dàng biết bao, cũng lạnh lùng tàn nhẫn biết bao. Anh tàn nhẫn đến mức có thể một mình xông vào chỗ chết, tàn nhẫn đến mức có thể xóa sạch mọi ký ức của em. Nhưng anh có biết, điều đó đồng nghĩa với việc xóa đi sinh mệnh của em?

Đừng bắt em quên anh, đừng để em sống trong niềm vui giả tạo, như chưa từng yêu anh. Em hứa với anh, em sẽ không chết. Em hứa với anh, em sẽ sống thật tốt. Ít nhất hãy để em nhớ đến anh!

*** Tiếp theo đó, tôi rơi vào trạng thái mù mịt, thân thể đau đớn đến cốt tủy.

Không biết bao lâu sau, tôi nghe thấy một thanh âm quen thuộc gọi khẽ bên tai: “Tiểu thư, tiểu thư!”

Tôi lập tức mở mắt, phát hiện tôi đang nằm trong phòng ngủ bật đèn sáng trưng. Mạc Lâm đứng bên cạnh giường cúi xuống, mở to đôi mắt đỏ nhìn tôi.

Đầu óc tôi văng vất, cổ họng đau rát. Tôi túm cánh tay Mạc Lâm, nói một cách khó nhọc: “Mục Huyền đâu rồi? Anh ấy đâu rồi? Đừng xóa ký ức của tôi, đừng...”

Vừa dứt lời, người tôi tỏa ra luồng sáng màu trắng, trong nháy mắt trở thành một quả cầu ánh sáng. Tôi từ giường ngủ bay lên không trung, nhìn Mạc Lâm bằng ánh mắt hoảng loạn.

“Không, không!” Mạc Lâm vội lên tiếng: “Tôi không... Tiểu thư, tôi đương nhiên không làm vậy! Tiểu thư, cô mau đi núi Dục đi. Mạc Phổ vừa ra ngoài tôi mới dám đánh thức cô dậy. Ngài chỉ huy đã rời khỏi đây một tiếng đồng hồ rồi. Tôi, tôi... Tiểu thư, tôi làm trái lệnh của ngài chỉ huy. Tôi không biết gọi cô dậy là hành động đúng đắn hay sai lầm. Tôi... tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi!”

Tôi lắc đầu: “Cám ơn anh, cám ơn anh, Mạc Lâm. Anh làm rất đúng...” Nói xong, thân thể của tôi lập tức vụt bay về phía trước.

“Tiểu thư!” Mạc Lâm hét một tiếng đầy hoảng sợ. Tôi nghe thấy tiếng kính vỡ loảng xoảng, người tôi bay ra khỏi cửa sổ. Miếng kính vỡ sắc nhọn lập tức tan biến khi cắt qua quả cầu sức mạnh tinh thần của tôi.

Bầu trời u ám vô cùng.

Trong mắt tôi chẳng có bất cứ thứ gì ngoài cột ánh sáng màu xanh lam ở phía xa xa. Cột sáng đó giống như ‘một đầu đội trời, chân đạp đất’, xuyên thẳng vào tầng mây. Dưới ánh sáng chói lọi của nó, mặt đất phảng phất tối sầm, không trung trở nên mờ mịt. Cây cối, cung điện, hồ nước xung quanh tôi phủ một màu xám trắng như đồng hoang tàn.

Anh đang ở đó, Mục Huyền đang ở đó.

Tôi giờ tay ôm miệng, cổ họng trở nên khô rát vô cùng, nước mắt giàn giụa trên gò má. Luồng sáng trắng bao bọc quanh thân thể tôi chói lòa đến mức nhức mắt, đến mức nóng ran.

Mọi cảnh vật ở bên dưới lướt qua chân tôi lùi lại phía sau, cây cối trước mặt tôi uốn cong đứt đoạn, hồ nước bên dưới sôi sục, cung điện trước mắt tôi sụp đổ.

Tôi rơi lệ tiếp tục bay về phía trước.

Khoảng cách mỗi lúc một gần. Tôi đã nhìn thấy núi Dục, nhìn thấy những gương mặt quen thuộc và xa lạ, những dung mạo đầy hoảng sợ hoặc đau khổ. Cuối cùng, tôi nhìn thấy Mục Huyền.

Anh và Khải Á vai kề vai, đứng trong cột sáng trên đỉnh núi Dục. Tấm lưới màu xanh lam trên đầu bọn họ chẳng chặt đan xen. Ngọn núi Dục trắng toát rung lên dưới chân bọn họ. Trong khi đó, Mục Huyền giống bức tượng điêu khắc phát sáng, lặng lẽ đứng yên. Vẻ mặt của anh trầm tĩnh và trang nghiêm. Anh ngẩng đầu dõi mắt lên bầu trời xa xăm, không rõ anh đang ngủ say hay đã tắt thở.

Lịch sử đang diễn lại cảnh tượng này, khiến tôi hồn bay phách tán.

“Mục Huyền... Mục Huyền.” Tôi cất giọng khản đặc và run rẩy.

Trong tiếng ồ lên kinh ngạc, tôi đã hạ xuống đỉnh núi Dục, chỉ cách anh vài bước.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cột sáng trước mặt và tấm lưới xanh lam trên đỉnh đầu phảng phất chấn động. Tiếng hét phát ra từ Khải Á trong cột sáng.

Khải Á cúi khom người, nghiêng chặt răng, khoe miệng hằn rỉ máu tươi.

Hắn không xong rồi.

Tuy nhiên, một vài giây tiếp theo, Khải Á lập tức đứng thẳng người, ánh mắt hắn vừa tàn nhẫn vừa kiên cường. Nhưng bộ dạng của hắn có vẻ rất đau đớn, phảng phất hắn sẽ gục xuống ngay tức thì. Mục Huyền đứng bên cạnh vẫn điềm tĩnh tắm trong ánh sáng xanh lam, giống như anh không hề phát giác ra sự suy sụp của Khải Á, cũng như sự xuất hiện của tôi.

Đây là... điềm báo của cái chết và thân thể tan biến.

Tôi chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn cùng cực. Tôi giang rộng hai tay, chậm rãi đi vào cột sáng, tiến lại gần Mục Huyền.

Luồng sáng màu trắng của tôi từ từ chạm vào cột sáng màu xanh lam. Tôi đã có cảm nhận rõ ràng về nguồn năng lượng cực lớn lưu chuyển trong cột sáng đó. Chúng như lưỡi dao sắc nhọn, từ bốn phương tám hướng chọc vào thân thể tôi...

Đau quá, Mục Huyền, em đau quá.

Có phải... anh còn đau hơn em?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu óc, ánh sáng trắng xung quanh thân thể tôi bất thành linh rực sáng chưa từng thấy, xuyên qua cột sáng xanh lam.

“A...” Cổ họng tôi phát ra một tiếng hét đau đớn.

Nhưng tôi đã ôm Mục Huyền từ phía sau. Cuối cùng, tôi cũng có thể tiến lại gần anh.

Thời gian phảng phất dừng lại ở khoảnh khắc này.

Sau đó, gương mặt của Khải Á đứng bên trái chúng tôi đột nhiên nhăn nhúm thành hình dạng quỷ quái. Thân thể hắn phình to như khí cầu. Một tiếng bụp vang lên, tôi nhìn thấy cơ thể hắn nổ tung, máu thịt bắn tung tóe khắp không trung, phủ đầy đỉnh núi Dục rồi tan biến trong cột sáng bên tôi và Mục Huyền.

Rất nhiều người trèo lên đỉnh núi Dục, ôm mặt khóc nức nở khi chứng kiến cảnh tượng vừa xảy ra.

Tôi chợt bừng tỉnh. Đúng vậy, chúng tôi sẽ chết, bất cứ ai có mặt ở nơi này cũng sẽ chết.

Bởi vì tai họa lần này mạnh hơn và thảm khốc hơn lần trước. Do đó, việc di chuyển tâm tinh cầu cũng cần một nguồn năng lượng lớn hơn. Một mình Mục Huyền không thể chống đỡ, ngay cả cộng thêm Khải Á vẫn chưa đủ.

Nếu cộng thêm tôi thì sao?

Nếu thêm sinh mạng của tôi, liệu có đủ không?

Mục Huyền, em rất yêu anh. Vì chủng tộc của anh, tổ quốc của anh, vì những thứ anh yêu quý và bảo vệ, em nguyện thịt nát xương tan.

Ánh sáng trắng của tôi từ từ hợp nhất với cột sáng màu xanh lam tỏa ra từ người Mục Huyền.

Cảnh tượng này rất đời quen thuộc, tôi đã từng nhìn thấy ở đâu?

Là đời trước.

Trong không gian hư ảo biến dạng, quái vật điên cuồng tấn công. Ánh sáng màu xanh lam trải rộng đến vô cùng vô tận, luồng sáng màu trắng giao thoa hòa quyện với nó.

Hóa ra ở đời trước, chúng tôi đã từng cùng nhau chiến đấu mà tôi không biết.

Còn lần này thì sao?

Cột năng lượng lưu chuyển không ngừng, như chiếc búa nặng hàng vạn tấn gõ xuống đỉnh đầu tôi. Chỉ trong một giây, tôi suýt nữa không chịu đựng nổi, đổ ụp xuống đất. Nhưng nghĩ đến Mục Huyền, tôi làm sao có thể gục ngã? Hóa ra Mục Huyền cũng phải chịu đựng nỗi đau đớn cùng cực như vậy.

Tôi đứng thẳng người đằng sau Mục Huyền, để mặc dòng năng lượng chuyển động như vô số mũi dao sắc nhọn, đâm xuyên qua da thịt tôi..

Bên ngoài cột ánh sáng, tất cả mọi người phảng phất hóa đá. Bọn họ lặng lẽ quan sát chúng tôi. Mạc Lâm, Mạc Phô, gồm cả Dịch Phô Thành, Tháp Thụy... Không, mọi người không cần đau thương, đây chính là điều tôi và Mục Huyền mong muốn.

Đúng lúc này, bờ vai rộng trước mắt tôi đột nhiên động đậy.

Mục Huyền từ từ quay đầu.

Thân thể tôi đau đớn đến mức tê liệt. Nhưng một nỗi vui mừng vô bờ bến dội vào lòng tôi trong giây lát.

Anh vẫn còn sống.

Gương mặt nghiêng anh tuần của Mục Huyền mơ hồ trong ánh sáng chói lòa. Nhưng đôi mắt đen của anh bao trùm một nỗi kinh ngạc và đau đớn khôn người.

Tôi không nhận được, mỉm cười với anh.

Không, Mục Huyền, anh đừng ngạc nhiên, cũng đừng buồn.

Ở đời trước, em từng đứng tại nơi này ôm anh, nhưng hoàn toàn bất lực. Nếu lịch sử đã không thể thay đổi, tất nhiên em đã sớm có sự chuẩn bị từ trước.

Tôi đã sớm lấy danh nghĩa chủng tộc thời gian, yêu cầu Dịch Phô Thành, tức hoàng đế giả mạo phát một mệnh lệnh bí mật cho tôi. Tôi cử Mạc Lâm đến Viện khoa học thực hiện mệnh lệnh này. Đó là mệnh lệnh thay đổi từ trường và tần suất của cỗ máy ‘Stan hồi sinh’, để nó cuối cùng có thể dung nạp cả tôi và Mục Huyền.

Hình như đọc được tâm tư của tôi, vẻ kinh ngạc từ từ biến mất trong đáy mắt Mục Huyền, thay thế vào đó là tia yêu thương nóng bỏng.

Mục Huyền lại ngoảnh đầu về phía trước. Bàn tay lớn lạnh lẽo của anh, vuốt ve mu bàn tay tôi đang ôm trước bụng anh.

“Ôm chặt lấy anh.” Anh nói nhỏ.

“Vâng.” Tôi áp mặt vào lưng Mục Huyền.

Chúng tôi sẽ không bao giờ xa nhau.

*** Thời gian trôi qua rất chậm.

Nỗi đau cắt da cắt thịt vẫn gặm nhấm toàn thân tôi, nhưng có Mục Huyền ở bên cạnh, tất cả đều trở nên không quan trọng.

Tôi không rõ bao lâu sau, tấm lưới màu xanh lam trên đỉnh đầu dường như phát sáng hơn trước đó. Ở bên trong cột sáng, tia sáng xanh lam pha trộn màu trắng đục giống ngọn lửa, đốt nóng mười đầu ngón tay tôi.

Sau đó là cánh tay, bờ vai, thân thể, gương mặt tôi.

Tôi muốn nói câu gì đó với Mục Huyền, nhưng không thể phát ra thanh âm.

Tôi thậm chí không thể động đậy.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Cơ bắp toàn thân tôi cứng đờ. Tôi phảng phất nhìn thấy hình bóng của tôi trong ánh sáng xanh lam, gương mặt tĩnh lặng, đôi mắt vô hồn, như ngủ say, cũng giống đã chết rồi.

Tôi không cảm nhận được hô hấp của mình.

Tôi đang từ từ chết đi.

Mục Huyền vẫn không phát hiện ra sự bất thường của tôi. Bởi vì thanh âm khàn khàn của anh vang lên: “Hoa Dao, chúng ta... thành công rồi.”

Thành công rồi sao?

Tôi mơ hồ cảm thấy mặt đất dưới chân đôi chân động. Bên ngoài cột sáng, vô số gương mặt vui mừng hò hét.

Chúng tôi đã thành công trong việc xoay chuyển tâm tình cầu sao?

“Hoa Dao, hãy đến trước mặt anh.” Mục Huyền dịu dàng nói nhỏ.

Tôi ngẩng người nhìn anh. Mục Huyền, em xin lỗi, em không thể nhúc nhích.

“Chân tay anh không thể động đây.” Thanh âm của anh hơi khô khốc: “Lại đây, để anh ôm em, Hoa Dao.”

Nhưng tôi không có cách nào trả lời anh, thậm chí không thể rơi lệ, tôi chỉ yên lặng nhìn anh từ phía sau.

Giống như phát giác ra điều gì đó, tấm lưng của Mục Huyền cứng đờ trong giây lát.

“..... Hoa Dao?” Anh gọi tên tôi, ngữ khí run run.

Tôi ở sau lưng anh, tan nát cõi lòng.

Trả lời anh, là dòng năng lượng âm thâm chuyển động, xuyên qua thân thể chúng tôi.

Ánh sáng xanh lam chói lọi khắp bầu trời, tinh cầu như bánh xe luân hồi tiến về phía trước, vô số người hò reo mừng rỡ, vô số người đang hoan hô, vô số người đang rơi lệ. Tôi nhìn thấy Mạc Lâm và Mạc Phổ đau khổ lao vào cột sáng, nhưng bị đội ngược về đằng sau, rơi khỏi đỉnh núi Dục trong tích tắc. Tôi nhìn thấy Dịch Phổ Thành lạnh lùng rút khẩu súng của thị vệ ở bên cạnh nhà đạn vào cột sáng, sau đó hắn ném súng xuống đất, đôi mắt đen của hắn lấp lánh ánh lệ. Cuối cùng, tôi nhìn thấy biển người dưới chân núi Dục đều quỳ rạp xuống đất, một màu đen trải dài tận nơi xa...

Ý thức của tôi bắt đầu trở nên mơ hồ. Tôi như đang nằm mơ, rơi vào ảo ảnh, cũng giống đang chết đi...

“Á.....”

Một tiếng thét xé ruột xé gan vang lên, tiếng thét thê lương vang dội cả đất trời. Tôi phảng phất được một bàn tay kéo khỏi bùn lầy tăm tối, thoát khỏi ý thức hỗn độn. Tôi chột bưng tỉnh trong giây lát.

Là Mục Huyền, đúng là Mục Huyền. Anh đã phát ra tiếng kêu đó.

Tôi hoảng hốt ngược nhìn, thấy anh từ từ quay đầu. Một hàng lệ chảy dài trên gương mặt trắng ngần của anh. Đôi mắt đen trống rỗng tràn ngập nỗi đau khổ vô biên.

“Hoa Dao... Hoa Dao...” Gương mặt thanh tú của anh rúm ró trong giây lát. Mục Huyền gọi tên tôi, thanh âm xé lòng, xót xa đến tận cốt tủy.

“Hoa Dao... Hoa Dao...” Tiếng kêu đó như nước nở ghen ngào, như tiếng người cũng như tiếng thú, triền miên không dứt, phần nộ điên cuồng.

Cột năng lượng hình như ngưng trệ trong giây lát. Tấm lưới xanh lam trên đỉnh đầu chân động lắc lư.

Tôi chỉ cảm thấy sống không bằng chết.

Mục Huyền, Mục Huyền ngốc nghếch của em

Tại sao? Tại sao anh lại gọi tên em kiểu đó? Anh không nhớ thấy em chết sao?

Mục Huyền dịu dàng, si mê của em!

Anh đừng đau đớn, em xin anh đừng đau đớn như vậy.

“Á.....”

Tôi nghe thấy tiếng thét của chính mình, một tiếng thét của loài thú giống anh. Tiếng thét phát ra từ nơi sâu thẳm trong lồng ngực tôi, vang đến tận trời mây.

Luồng sáng trắng quanh người tôi đột nhiên bùng phát. Đỉnh núi Dục sáng như ban ngày. Mục Huyền lập tức mở mắt, đôi mắt ngấn nước của anh nhìn tôi chăm chú.

“Hoa Dao!”

Theo tiếng thét gọi của Mục Huyền, cột sáng xanh lam bỗng nhiên bùng nổ như siêu tân tinh xán lạn. Cả bầu trời được nhuộm thành một màu xanh thẫm.

Mục Huyền từ từ quay cả người. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau. Tôi biết, chắc anh cũng biết, đây là sức mạnh tinh thần cuối cùng, là ánh sáng cuối cùng của chúng tôi.

Sức mạnh tinh thần bùng nổ lần cuối, bởi vì chúng tôi sẽ cùng hy sinh.

“Anh sẽ mãi mãi bảo vệ em.”

“Em cũng thế.”

*** Ý thức lại mê man một lần nữa, mọi cảnh vật và tiếng động ở xung quanh trở nên xa xôi. Tôi chỉ có cảm nhận duy nhất là lồng ngực của Mục Huyền và ánh sáng lam trắng hòa quyện, phát sáng chưa từng thấy ở trên đầu chúng tôi.

Chúng ngày càng sáng lóa, ngày càng nóng bỏng.

Tôi chưa bao giờ cảm nhận được, sức mạnh tinh thần của mình lại mạnh mẽ đến mức này.

Hóa ra tôi cũng có thể mạnh như vậy, hóa ra hào quang cũng mãnh liệt như vậy.

Hào quang.

Lúc này, tôi mới phát hiện, một vầng hào quang màu trắng tinh khiết đột nhiên chiếu sáng tầm nhìn đã tăm tối của tôi, giống như được phát ra từ một nơi rất gần.

Vầng hào quang đó quả thực rất sáng, sáng đến bùng mắt, màu trắng hoàn toàn khác sức mạnh tinh thần của tôi. Tôi mở to mắt, nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Tôi chợt bừng tỉnh trong giây lát.

Đó là... trái tim của Dục.

Miếng ngọc phát sáng bay khỏi túi áo của Mục Huyền, lơ lửng giữa hai chúng tôi. Trông nó giống một vì sao rơi xuống nhân gian.

Mục Huyền cũng mở mắt. Hai chúng tôi vẫn bất động, trầm mặc chứng kiến cảnh tượng ly kỳ đang diễn ra.

Sự việc xảy ra sau đó chỉ trong một tích tắc.

Ánh sáng màu trắng và xanh lam hòa quyện xung quanh thân thể chúng tôi bỗng ngưng thu lại, giống như bị hút vào trái tim của Dục. Sau đó, hào quang màu trắng thuần khiết từ trái tim của Dục tỏa ra, chiếu thẳng lên bầu trời. Vầng hào quang đó lan rộng đến tận đường chân trời. Tôi bất chợt nhìn thấy vũ trụ ở bên ngoài tầng khí quyển, nhìn thấy các vì sao lấp lánh và cột Niên Hoa hùng vĩ trong ánh sáng màu trắng đó.

Sau đó, tôi nhìn thấy một vết nứt dài màu trắng trên bầu trời. Đó là khe hở thời gian rất quen thuộc đối với tôi.

Tại sao lại như vậy?

Cảnh tượng này quá đổi ly kỳ. Mục Huyền nhú chặt đôi lông mày, tôi gần như nín thở. Những người ở bên ngoài cột sáng vẫn một vẻ đau thương, bọn họ dường như không phát giác ra điều bất thường.

Đột nhiên, khe hở thời gian đó nứt toác ra, ánh sáng trắng bao trùm cả bầu trời trong giây lát.

Sau đó, tôi nhìn thấy vô số chấm sáng màu trắng từ xa đến gần, dày đặc trên mặt đất và bầu trời. Nó như ánh đèn điểm tuyết, nhưng cũng giống một thể không tách rời.

“Đó là năng lượng của Dục.” Mục Huyền hơi biến sắc mặt: “Năng lượng của Dục trên toàn vũ trụ đang chấn động.”

Tôi giật mình, dõi theo miếng ngọc đang lơ lửng giữa hai chúng tôi.

Vì vậy, nó mới được gọi là trái tim của Dục?

Đúng lúc này, một chuyện ly kỳ hơn xảy ra.

Tôi nhìn thấy không gian trải dài đến vô tận.

Trong khe hở thời gian màu trắng, luồng sáng xanh lam đột ngột xuất hiện. Tiếp theo là từng tinh cầu sinh ra trong luồng sáng xanh lam đó, dải Ngân Hà dần dần hiện rõ. Tôi thậm chí còn nhìn thấy màu xanh của cây cối, tầng mây, đại dương trên mỗi tinh cầu.

Cảnh tượng này vô cùng thần kỳ. Bên trong khe hở thời gian đó, phẳng phất có một thế giới khác đang hiện ra trước mắt tôi.

Nói một cách khác, một thế giới mới đang ra đời.

Đầu óc tôi bất thành linh bật ra một câu. Đó là câu Dịch Phổ Thành từng nói: “Vòng xoáy đen tối thôn tính năm ánh sáng, chủ nhân của thời gian, tái sinh trong trái tim của không gian.”

Thời gian, tái sinh trong trái tim của không gian?

Tôi không kịp đào sâu suy nghĩ câu này, bởi một cảnh tượng đáng sợ đã xảy ra.

Tôi thấy bàn tay tôi đang đặt trên ngực Mộc Huyền từ từ biến mất, vậy mà tôi không hề có cảm giác. Sau đó, bờ vai của anh cũng biến mất trong luồng sáng. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh không tiếp tục theo dõi cảnh tượng ly kỳ mà cúi xuống nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản và ôn hòa.

Lòng tôi đột nhiên trầm lắng.

Mộc Huyền ghé sát mặt hôn tôi. Đầu lưỡi lạnh lẽo của anh xâm nhập, rút sạch không khí trong miệng tôi.

Đúng vậy, cái chết có gì đáng sợ.

Chúng tôi nhắm mắt hôn nhau rất lâu.

Tôi nghĩ chúng tôi đã biến mất, đã tan thành không khí. Bởi vì tôi không còn cảm nhận thấy sức ép của cột năng lượng, không cảm nhận thấy nỗi đau đốn thể xác. Tôi cũng không nghe thấy tiếng than khóc đau khổ của những người ở xung quanh, không thấy mặt đất rung chuyển.

Xung quanh chúng tôi lúc này rất yên tĩnh, tựa như chúng tôi đang ở dưới một đầm nước chết.

Nhưng tại sao, tôi vẫn có thể cảm nhận đôi cánh tay mạnh mẽ của Mộc Huyền đang ôm chặt tôi, cảm nhận bờ ngực rắn chắc của anh, cảm nhận được môi lưỡi anh đang điên cuồng tàn sát trong miệng tôi?

Tôi từ từ mở mắt.

Trước mặt tôi là đôi mắt đen trong trẻo như ánh sao lấp lánh. Hơi thở nóng hổi của anh nhẹ nhàng phả lên mặt tôi.

Chúng tôi vẫn chưa chết?

Mộc Huyền buông người tôi, ngẩng đầu quan sát, nhưng tay anh vẫn ôm chặt thắt lưng tôi, thần sắc anh vụt qua một tia kinh ngạc và vui mừng.

Đây là... hư không?

Chúng tôi đang lơ lửng trong bóng tối mờ mịt. Bóng tối vô cùng vô tận, ngoài hai chúng tôi, dường như chẳng còn bất cứ thứ gì khác.

“Rốt cuộc chúng ta đã chết, hay bị nhốt vào Dục?” Tôi hỏi nhỏ. Tuy tương đối nghi hoặc nhưng một niềm vui to lớn dội vào lòng tôi. Sống hay chết có quan hệ gì? Tôi vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của Mộc Huyền, vẫn nhìn thấy anh, ở bên cạnh anh, cho dù làm hồn ma, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

“Anh không biết.” Mộc Huyền trả lời.

Tôi ngây người, bất giác mỉm cười, dùng sức ôm chặt anh. Mộc Huyền cũng lặng lẽ ôm tôi, nhẹ nhàng hôn lên mặt và tai tôi. Mắt tôi sưng húp do khóc quá nhiều, toàn thân không còn chút sức lực.

Việc gặp đại nạn không chết khiến tâm trạng tôi mừng vui lẫn lộn, khó có thể nói thành lời. Tôi chỉ biết hôn anh cuồng nhiệt. Chỉ cần đứng một chỗ ngắm anh cả đời, cũng là kỷ tích và món quà ông trời ban tặng.

Đột nhiên, tầm mắt tôi phảng phất có một luồng sáng vụt qua. Hư không tối tăm bỗng sáng dần. Mộc Huyền ôm tôi, ngẩng đầu quan sát.

Tôi hoàn toàn sững sờ.

Tôi nhìn thấy năm tháng của vũ trụ trôi qua.

Vô số ảo ảnh sáng trắng lướt qua người chúng tôi như dòng sông chuyển động. Tôi không biết chúng xuất phát từ đâu, cũng không rõ chúng đi về đâu.

Tôi rõ ràng đang đứng ở đây, đứng trong lòng Mộc Huyền, nhưng lại giống như ở trong ảo ảnh sáng trắng đó.

Tôi ở bên trong, nhìn thấy từng cảnh tượng một cách rõ ràng.

Đó là hình ảnh vũ trụ.

Tôi nhìn thấy bom hạt nhân phát nổ, vũ trụ ra đời. Tôi cũng nhìn thấy sự hình thành của hằng tinh, và hành tinh ngưng tụ. Sau đó trên bề mặt của hành

tinh, không khí biến đổi, cây cỏ mọc ra, động vật đầu tiên ở dưới nước ra đời.

Sau đó là nhân loại đứng thẳng.

Tiếp theo là sự phát triển của các tinh cầu, vô số nền văn minh được xây dựng và hủy diệt. Người máy xuất hiện, người thú gầm gào, lò cốt vũ trụ dày đặc, vũ trụ phồn thịnh.

Sau đó có một hố đen khổng lồ, thôn tính nửa giả vũ trụ. Trăm họ lâm than, vũ trụ tới đường cùng.

Tiếp theo, tôi nhìn thấy hai người xa lạ, một người đàn ông và một người phụ nữ. Người đàn ông quỳ trước ngọn núi Dục trên bề mặt một tinh cầu nào đó. Từ người anh ta tỏa ra ánh sáng xanh lam, người phụ nữ chìm trong luồng sáng màu trắng. Người phụ nữ đó thuộc chủng tộc thời gian, còn người đàn ông có sức mạnh tinh thần.

Sau đó, miếng ngọc trái tim của Dục bay lên khỏi núi Dục, phát ra luồng sáng trắng chiếu rọi khắp không gian. Kỳ tích xảy ra, khe hở thời gian nứt toác, bên trong hiện lên hình bóng của một vũ trụ và thế giới khác. Sau đó, đôi nam nữ đứng trong bóng tối, theo dõi thời gian trôi qua. Đột nhiên, bóng tối tách ra một ô cửa, bọn họ rơi qua ô cửa. Không biết bao lâu sau, bọn họ rơi xuống... bề mặt một tinh cầu.

Trên bầu trời, tinh tú sáng như ban ngày.

Trên đỉnh đầu bọn họ là một vũ trụ mới ra đời.

Hai người đứng ở đó rất lâu. Sau đó, họ đi vào một rừng cây rậm rạp và biến mất.

Sau khi được sinh ra trước mặt chúng tôi, vũ trụ phát triển đến phồn vinh. Hàng chục triệu năm sau, hố đen xuất hiện, vũ trụ lại bị diệt vong một lần nữa... Lại có một đôi nam nữ, mở khe hở thời gian, vũ trụ và không gian mới lại ra đời...

Cứ như vậy trở thành một vòng tuần hoàn, sinh sinh tử tử.

Tôi và Mục Huyền tay nắm tay đứng trong ảo ảnh, không biết chứng kiến bao nhiêu đời trôi qua.

Tâm trạng của tôi trở nên vô cùng bình tĩnh.

Tôi nghĩ, tôi đã hiểu rõ sự luân hồi của vũ trụ, ý nghĩa của sinh tử.

Vòng xoáy đen tối thôn tính năm ánh sáng, chủ nhân của thời gian, tái sinh trong trái tim của không gian.

Sự hủy diệt của một vũ trụ, đồng nghĩa với việc một vũ trụ mới ra đời?

“Thời gian là em, không gian là anh. Trái tim của Dục đã thúc đẩy Dục trên toàn vũ trụ cung cấp năng lượng khổng lồ.” Giọng nói trầm thấp của Mục Huyền vang lên bên tai tôi.

Tôi chợt bừng tỉnh, không gian... là anh?

Đúng vậy, sức mạnh tinh thần của anh có thể tạo ra một không gian.

Thời gian, không gian và năng lượng cộng lại... tạo thành vũ trụ mới?

Tôi cũng chỉ hiểu lơ mơ đạo lý này, khó nghiên cứu sâu hơn.

Ở đời cuối cùng, tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Tôi kêu lên thất thanh: “Hóa ra là hấn.”

Mục Huyền nhìn chăm chăm dung nhan đau khổ của người đàn ông trong ảo ảnh. Anh từ tốn trả lời: “Ngoài sức mạnh tinh thần, chỉ có người máy mới có thể tạo ra không gian.”

“Nhưng tại sao hấn...”

“Có lẽ thời gian trôi qua quá lâu, hấn đã quên mất.” Mục Huyền nói nhỏ: “Người máy là bắt từ.”

Tôi lặng thinh.

Ảo ảnh ở xung quanh từ từ biến mất, ý thức của tôi dần trở nên mơ hồ. Tôi ôm chặt Mục Huyền, cảm thấy thân thể của hai chúng tôi bắt đầu rơi xuống.

“Mục Huyền, chúng ta cũng giống bọn họ phải không?” Tôi hỏi nhỏ.

“Ừ.” Anh cất giọng dịu dàng: “Chúng ta đi vũ trụ mới.”

*** Tôi dường như ngủ say sưa trong một thời gian dài.

Sau đó, tôi có cảm giác ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt tôi, mũi người thấy mùi cỏ khô phảng phất đâu đây.

Tôi liền mở mắt. Đập vào mắt tôi đầu tiên là bầu trời xanh biếc, hừng hực lơ lửng trên không trung, chiếu ánh sáng ôn hòa. Dưới thân tôi là thảm cỏ xanh lục. Phía xa xa là dãy núi trùng điệp và hồ nước tĩnh lặng, cảnh đẹp như trong bức họa.

Mục Huyền nằm bên cạnh tôi. Bộ quần phục màu trắng của anh vẫn còn vết bẩn xám đen, mũi mũi quan roi bên cạnh, gương mặt anh dưới ánh mặt trời trắng ngần như ngọc.

Phát giác ra động tĩnh của tôi, anh hơi nhíu mày rồi mở mắt.

Đôi mắt đen của anh sáng như tinh tú trên trời.

Hai chúng tôi nhìn nhau một lúc rồi đồng thời mỉm cười. Mục Huyền dắt tay tôi đứng dậy. Lúc này tôi mới phát hiện, đằng sau chúng tôi là ngọn núi Dục trắng toát, hình dạng giống hệt núi Dục ở hành tinh Stan.

Vì vậy, nơi chúng tôi đang ở là hành tinh Stan của vũ trụ mới hay sao?

“Mục Huyền, chúng ta đang ở trong thế giới chân thực hay thế giới hư ảo?” Trong đầu tôi đột nhiên bật ra nghi vấn này.

Mục Huyền kéo tay tôi, nhẹ nhàng đưa lên môi hôn, thần sắc của anh rất bình thản: “Vậy theo em, vũ trụ trước là chân thực hay hư ảo?”

Tôi ngẩn người, miệng nở nụ cười thư thái.

Mục Huyền cũng mỉm cười. Anh kéo tay tôi đi về phía trước. Sườn núi xanh ngắt như tấm thảm nhung mịn màng. Trời đất phảng phất chỉ có hai chúng tôi.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi Mục Huyền.

“Anh không biết.” Gương mặt anh tràn ngập ý cười.

“Anh thử nói xem, vũ trụ này còn có người khác nữa không?”

“Có lẽ.”

“Ở vũ trụ kia, chúng ta chết rồi phải không?”

“Chắc thế.”

Tôi dừng bước: “Vậy chúng ta vĩnh viễn không được gặp lại Mạc Lâm Mạc Phổ và những người khác?”

Mục Huyền cũng đứng lại, quay sang nhìn tôi. Trầm mặc trong giây lát, đôi mắt anh tỏa ra ánh sáng dịu dàng: “Hoa Dao, chúng ta ở trong hai vũ trụ khác nhau, có thể vĩnh viễn không gặp lại, nhưng chúng ta sẽ cùng sống song song với họ.”

Cảm giác buồn bã dội vào tim, tôi gật đầu.

“Em đừng buồn, có lẽ trên vũ trụ này cũng tồn tại một Mạc Lâm và Mạc Phổ.”

Tôi ngẩn ngơ hỏi anh: “Thật sao?”

Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười: “Em có thể đi tìm thử xem.”

Tôi cười trong làn nước mắt.

Mục Huyền cúi đầu hôn tôi. Tôi ôm vai anh, ngược nhìn bầu trời trong vắt.

Chị gái,别怕, 放心吧! Em đã làm được rồi. Hóa ra cách để cứu vũ trụ, là một vũ trụ khác ra đời.

Mạc Lâm, Mạc Phổ, bà ngoại, và Dịch Phổ Thành, hy vọng mọi người có cuộc sống an lành ở thế giới đó.

Còn chúng tôi...

Tôi lại ngắm gương mặt thanh tú của Mục Huyền.

Thế giới này có thể còn những người khác, hoặc giả chỉ có hai chúng tôi sống cô độc, nhưng tôi đã cảm thấy mãn nguyện.

Bởi vì cuối cùng, chúng tôi vẫn được ở bên nhau.

“Đi thôi.” Mục Huyền buông người tôi, tiếp tục bước đi.

Tôi ôm cánh tay anh, phóng tầm mắt về phía xa xa.

Không biết điều gì đang chờ đón chúng tôi ở vũ trụ này?

*** *Câu chuyện nhỏ số 7 Mọi thứ của tôi đều thuộc về...* Hoa Dao mỗi tháng đều có mấy ngày ‘đặc biệt’.

Vào tháng thứ hai sau khi Mục Huyền và Hoa Dao mới xác định quan hệ, dựa theo quy luật làm việc và nghỉ ngơi ở nhà Mục Huyền, mỗi tối khi bật sáng đèn, trong khi người bình thường bắt đầu cuộc sống về đêm, Mục Huyền và Hoa Dao đã lên giường ‘nghỉ ngơi’.

Nhưng chuyện gì đến, cuối cùng cũng sẽ đến.

Ngày hôm đó trời vừa xẩm tối, Hoa Dao vui vẻ dọn đồ Mục Lâm, tối nay có thể sắp xếp cho cô hai bộ phim điện ảnh kinh điển. Mục Lâm hơi do dự, nhưng lập tức hiểu ra vấn đề, đau buồn đi tìm đĩa phim cho Hoa Dao.

Khi kết thúc công việc trở về nhà, Mục Huyền liền nhìn thấy người phụ nữ của anh đặc ý ngồi trên ghế sofa, một tay cầm cốc nước ngọt có ga, một tay là túi bông ngô, xem phim say mê. Mục Huyền cảm thấy không ổn, nhăm nhăm nhìn thời gian, trong lòng lập tức chùng xuống.

Mục Huyền lặng lẽ ngồi bên cạnh Hoa Dao, ngửi mùi hương từ thân thể cô, quả nhiên là mùi thơm nhẹ nhàng pha lẫn... máu tanh. Hoa Dao xem phim chăm chú mà không để ý đến Mục Huyền. Cô còn tùy ý nói một câu: “Hôm nay anh có thể đi ngủ trước.”

Mục Huyền vốn hô hấp không được thông thuận, nghe câu này, anh càng trở nên ngưng trệ. Trầm mặc một lúc, anh đứng dậy: “Anh đi tắm trước.”

Trong nhà tắm, làn nước lạnh giá chảy xuống thân hình trẻ trung của chàng sĩ quan chỉ huy, nhưng không tài nào dập tắt nổi ngọn lửa trong lòng anh. Khi đến kỳ, chân tay Hoa Dao đều lạnh toát, cô thích rúc vào lòng anh, đáng vẻ càng mềm yếu đáng yêu hơn ngày thường. Nhất cử nhất động của cô đều khiến lòng anh ngứa ngáy. Hơn nữa, tộc thú bẩm sinh thích máu, mùi máu càng có tác dụng kích thích người đàn ông bán thú. Lại nghĩ đến chuyện máu chảy ra từ chỗ đó của cô, toàn thân anh càng nóng bừng khó chịu.

Ngẫm nghĩ một hồi, một bộ phận nào đó trên cơ thể chàng sĩ quan trẻ tuổi như mũi tên ở trên cây cung, không thể không bắn ra. Nhưng Mục Huyền không hề có ý định tự mình giải quyết. Vài năm trước, Mục Lâm từng khách quan kiến nghị ngài chỉ huy, có thể tự dùng hai tay giải phóng dục vọng một cách thích đáng. Nhưng ngài chỉ huy từ chối thẳng thừng mà không cần suy nghĩ.

“Mọi thứ của tôi đều thuộc về người vợ trong tương lai.” Mục Huyền lạnh lùng trả lời: “Bao gồm cả tình trạng của tôi.”

Vì vậy, đêm nay phải làm phiền cô rồi. Tưởng tượng ra dáng vẻ yêu kiều của Hoa Dao khi làm chuyện này, Mục Huyền mới cảm thấy được an ủi.

Thế là buổi tối hôm đó, đang xem phim đến đoạn gay cấn nhất, Hoa Dao bị Mục Huyền bế lên giường đúng giờ, dù sau đó cô ra sức phản kháng nhưng hoàn toàn vô hiệu...

*** *Câu chuyện nhỏ số 8 Xanh và trắng* Rất lâu sau đó, trình độ sức mạnh tinh thần của Mục Huyền và Hoa Dao đã ngang tài ngang sức. Chỉ là dưới sự bảo vệ của Mục Huyền, Hoa Dao rất hiếm khi dùng đến sức mạnh tinh thần. Vì vậy cô không có ý thức sử dụng, thậm chí quên mất mình có khả năng này.

Đặc biệt lúc ở trên giường, Mục Huyền giữ vai trò chủ đạo nhiều năm, Hoa Dao đã quen ngoan ngoãn phối hợp, nên cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sử dụng sức mạnh tinh thần. Dù sao, Mục Huyền giữ thế chủ đạo, cô càng cảm thấy dễ chịu...

Cho đến một ngày.

Mục Huyền: “Thêm một lần nữa.”

Hoa Dao: “Không được! Nhiều lần như vậy rồi, em muốn đi ngủ. Ngày mai em còn phải đưa Tiểu Châu đi khu vui chơi giải trí vũ trụ.”

Mục Huyền (nhú mày): “Bảo Mục Lâm đưa con bé đi.”

Hoa Dao (nghe thấy): “Mục Huyền! Sao anh có thể vì chuyện này mà bỏ mặc con gái! Anh là người cha, người cha đấy nhé!”

Mục Huyền (trầm mặc một hai giây, lông mày giãn ra): “Vậy anh sẽ đưa con bé đi. Em mau nằm xuống, nhắc chân.”

Hoa Dao (tức giận): “Không nằm, không nhắc!”

Nói xong, cô bay người xuống giường, chạy vào nhà tắm, đóng cửa đánh sầm. Mục Huyền mỉm cười đi tới, vặn cửa, cánh cửa đã bị khóa trái.

Anh không nghĩ ngợi nhiều, dùng sức mạnh tinh thần bẻ khóa. Vừa đẩy cửa vào trong, Mục Huyền liền nhìn thấy thân thể trần truồng của Hoa Dao dưới làn nước. Người anh càng rạo rức khó chịu, anh chẳng nói chẳng rằng dùng sức mạnh tinh thần trói cô, ném về giường ngủ.

Hoa Dao phấn nộ, vung tay, một luồng sáng màu trắng cắt ngang tia sáng xanh lam, vây quanh người Mục Huyền.

Mục Huyền mỉm cười, dùng sức vùng vẫy. Thần sắc anh cứng đờ, toàn thân anh không thể nhúc nhích...

Hoa Dao cũng ngây người. Mục Huyền không thoát khỏi sức mạnh tinh thần của cô?

Tác giả nói nhỏ: Đồng chí Mục Huyền vừa ‘lao động vất vả’ lâu như vậy, sức mạnh tinh thần đương nhiên yếu hơn đồng chí Hoa Dao một chút.

Hoa Dao tất nhiên cũng nhận thức ra sự thật này, cô đột nhiên muốn cười rũ rượi.

Bao nhiêu năm rồi, bị anh áp bức bao nhiêu năm rồi? Ông trời cuối cùng cũng có mắt, để cô không chế anh một lần.

Không làm thì thôi, đã làm phải làm cho tới bến. Cơ hội này không biết bao giờ mới xuất hiện lần nữa, Hoa Dao lập tức vận dụng sức mạnh tinh thần, trói Mục Huyền ba vòng lại thêm ba vòng. Sau đó, cô thần nhiên ném Mục Huyền lên giường, như cách anh vừa làm với cô.

Là một người đàn ông gia trưởng tuyệt đối, Mục Huyền không cho phép bản thân bị động ở trên giường. Anh lạnh mặt nhìn Hoa Dao đang tiến lại gần. Ánh mắt anh u ám, gương mặt thanh tú ửng đỏ: “Em muốn làm gì?”

Trong đầu Hoa Dao vụt qua một ý tưởng, lần đầu tiên trong đời cô giơ tay vỗ cặp mông rắn chắc của Mục Huyền, lên tiếng: “Nghe lời... mau nhấc lên...”

Máu phảng phát dồn hết lên mặt Mục Huyền, sức mạnh tinh thần của người đàn ông tộc thú bùng nổ đến cực điểm trong tích tắc. Anh lật người thoát khỏi từng lớp sáng trắng trối buộc bản thân, ôm Hoa Dao đè xuống giường.

Một lúc sau.

“Em vừa nói gì?”

“Gi... cũng... không nói... ưm...”

“Em còn dám dùng sức mạnh tinh thần nữa không?”

“Không... em không... dùng nữa... nhưng... anh... cũng... không được dùng.”

“Anh đâu cần sử dụng.”

“Ừm... không, không công bằng...”

Kể từ ngày hôm đó, hai người quả thật không dùng sức mạnh tinh thần ở trên giường.

Vì vậy, tình trạng trên giường vẫn không có gì thay đổi. Người chủ động vẫn là người chủ động, người bị chèn ép vẫn là người bị chèn ép, nhưng... vẫn hòa hợp như thường lệ.

*** *Câu chuyện nhỏ số 9 Phúc hắc* Sau khi Hoa Dao lần thứ hai ‘thất thân’ với Mục Huyền ở hành tinh Sfutan, một ngày, Mạc Phở đang ngồi bên bàn làm việc chuyên tâm xử lý quân vụ. Vừa ngẩng đầu, anh ta liền nhìn thấy Hoa Dao đứng trước mặt mình, ánh mắt cô... hết sức thâm trầm.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” Mạc Phở cung kính hỏi.

Hoa Dao chớp chớp mắt: “Mạc Phở, bây giờ tôi mới phát hiện anh là người ‘phúc hắc’ (*) nhất trong cái nhà này.” Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

(*) “*Phúc hắc*” nghĩa gốc là bụng đen, bụng dạ đen tối. Từ này quá quen thuộc với độc giả ngôn tình.

Mạc Phở dờ người, nghĩ mãi cũng không hiểu nổi, muốn hỏi cho rõ nhưng tiểu thư Hoa Dao vừa đi vài bước đã bị ngài chỉ huy lôi về phòng.

Mạc Phở đành quay sang Mạc Lâm đang ôm miệng cười trên ghế sofa: “Tiểu thư nói tôi là ‘phúc hắc’. Thế nào gọi là ‘phúc hắc’? Tại sao chứ?”

Mạc Lâm đã sớm nghe Hoa Dao thổ lộ tâm tình. Hiếm có cơ hội được ra oai trước mặt ông anh trai, anh ta liền cười híp mắt chạy đến, nói một tràng giang đại hải.

Mạc Phở chăm chú lắng nghe, đầu mày của anh ta hết nhú lại rồi giãn ra, giãn ra rồi nhú lại.

Cuối cùng, Mạc Lâm hỏi: “Anh đã hiểu chưa?”

Mạc Phở lắc đầu.

Mạc Lâm vốn không có lòng kiên nhẫn, anh ta bữu môi khinh thường rồi bỏ đi mất.

Mạc Phở trầm mặc ngồi ở bàn làm việc một lúc. Sau đó anh ta mở máy vi tính, tìm đến file ‘Kế hoạch tác chiến’ trong tập hồ sơ ‘Văn kiện quân sự’. Anh ta lại mở tài liệu ‘Kế hoạch bảo đảm cuộc hôn nhân giữa ngài chỉ huy và tiểu thư Hoa Dao’, lăm bằm đọc những dòng ghi chép mới nhất:

Mục tiêu cuối cùng: Ngài chỉ huy và tiểu thư Hoa Dao sống hạnh phúc trọn đời.

Mục tiêu ngắn hạn: Giúp bọn họ nhanh chóng phát sinh quan hệ tình dục. (Chú thích: Nghiên cứu khoa học chứng minh, quan hệ tình dục là một trong những biện pháp hữu hiệu nhất đối với việc thúc đẩy tình cảm nam nữ phát triển.)

Phân tích tâm lý: Tiểu thư Hoa Dao gặp chướng ngại về mặt tâm lý.

Sách lược tác chiến: Bầu không khí lãng mạn sẽ khiến tình cảm nam nữ tăng vùn vụt. Lúc cần thiết có thể tính đến chiêu ‘bá vương ngành thượng cung’ (*). (Ghi chú: Những điều trên rút ra từ cuốn sách ‘Tâm tình yêu đương’ do Mạc Lâm sưu tầm.)

(*) “Bá vương ngành thượng cung” nghĩa bóng là QJ - cưỡng gian.

Kế hoạch cụ thể: Đầu tiên, đề xuất đi hành tinh Sfutan, nơi có phong cảnh hữu tình đẹp đẽ. Sau đó, tìm cách đưa tiểu thư Hoa Dao đi suốt cầu nguyện. Tài liệu cho thấy, từ lượng của tiểu thư không khá khẩm hơn sức chiến đấu là bao. Có thể sử dụng chiêu ‘uống rượu say làm càn’, để đạt mục đích ‘bá vương ngành thượng cung’.

Hiệu quả thực thi: Vô cùng thành công.

Tổng kết kinh nghiệm: Đây là một kế hoạch tương đối hoàn hảo. Nếu sau này vợ chồng ngài chỉ huy sinh con trai, gặp khó khăn trong vấn đề theo đuổi bạn gái, có thể áp dụng kế sách nói trên.

Mạc Phô trầm ngâm: Lẽ nào, đây chính là ‘phúc hắc’ mà tiểu thư nhắc tới?

*** Câu chuyện nhỏ số 10 Con cái và giống đực cái Con đầu tiên của Hoa Dao và Mục Huyền là bé gái, con thứ hai là bé trai.

Lúc con gái lên năm tuổi, đã là một cô bé xinh đẹp. Chuyện gì cô bé cũng thuận tâm vừa ý, chỉ có một điểm rất buồn bực.

Cô bé cảm thấy bố Mục Huyền chỉ yêu em trai, không yêu cô bé. Bởi vì, cô bé phát hiện bố Mục Huyền đã rất lâu không ôm mình. Lúc cả nhà đi ra ngoài, lúc bị ôm, bất cứ chuyện gì cũng đều là mẹ Hoa Dao bế cô bé.

Bố chỉ yêu em trai. Ý nghĩ này khiến tâm hồn non nớt của cô bé bị tổn thương nghiêm trọng.

Hôm sinh nhật năm tuổi, cô bé ngồi trước bàn đầy thức ăn ngon, lăm rằm cầu nguyện.

“Con hy vọng mẹ và bố ly hôn, đổi người bố khác.” Cô bé nói bằng một giọng cô bé tự cho là rất nhỏ, mà không biết bố mẹ đều là những người có sức mạnh tinh thần vô địch, họ có thể nghe thấy rõ ràng.

Hoa Dao sững sốt, Mục Huyền đen mặt.

“Đứng lên!” Ngữ khí của bố Mục Huyền rất dịu dàng, nhưng sắc mặt lạnh lùng đến đáng sợ: “Con rõ bản thân đang nói gì không?”

Hoa Dao thương xót con gái, lập tức ôm cô bé vào lòng: “Con yêu, sao con lại có suy nghĩ đó?”

Cô bé òa khóc nức nở: “Tại vì bố không yêu con. Bố chỉ bế em trai, chỉ yêu em trai! Bố đã một năm bốn tháng không ôm con rồi. Con đã ghi chép đầy đủ.”

Mục Huyền trầm mặc, Hoa Dao kinh ngạc.

Buổi tối hôm đó, Hoa Dao kéo Mục Huyền đến trước cửa phòng con gái, nói nghiêm túc: “Anh phải sửa đổi mới được. Tối nay anh hãy ngủ cùng con gái đi.”

Mục Huyền cất giọng trầm trầm: “Anh xin lỗi.”

Thật ra Mục Huyền không phải cố ý xa lánh con gái.

Anh chỉ là... vô thức không gần gũi con gái. Bởi vì, tính cách chung thủy với người vợ bẩm sinh, lớn hơn tình yêu của người cha mà thôi.

Dưới ánh đèn ấm áp, Mục Huyền ngồi bên giường con gái. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cô bé cũng biết lời mình nói ngày hôm nay không đúng. Cô bé vui đầu vào trong chăn, không dám nhìn bố Mục Huyền.

Một lúc sau, cô bé đột nhiên nghe bố nói: “Bố rất yêu con.”

Cô bé từ trong chăn thò đầu ra ngoài, mở to mắt ngược nhìn gương mặt hơi ửng đỏ và nụ cười ôn hòa của bố.

Ngày hôm sau, cô bé thức giấc với tâm trạng mẫn nguyện, bởi vì bố Mục Huyền ngồi bên cạnh giường, dỗ cô bé một đêm. Cả nhà đi ra ngoài, lúc mệt mỏi đến mức không đi nổi, cô bé vẫn kêu mẹ Hoa Dao bế như thường lệ.

Nhớ đến chuyện ngày hôm qua, Hoa Dao rất thương xót con gái, nói nhỏ vào tai cô bé: “Con hãy bảo bố bé.”

Cô bé lắc đầu: “Mẹ sai rồi. Hôm qua bố nói với con, đàn ông ôm đàn ông, đàn bà ôm đàn bà, là thói quen của tộc thú, là sự chung thủy vĩ đại. Sau này con cũng sẽ chung thủy như bố. Do đó mẹ cứ bế con đi! Bố còn nói, bố cũng yêu con như em trai...”

Hoa Dao quay sang nhìn Mục Huyền cách đó không xa, cô không nhìn được, tìm tìm cười.

*** *Câu chuyện nhỏ số 11 Câu chuyện bú sữa mẹ* Sau khi sinh con, đối với Hoa Dao mà nói, cho con bú là việc làm hết sức tự nhiên.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Dao vén áo cho con bú ngay trước mặt mình, Mục Huyền xị máu mũi, vội vàng đi ra ngoài.

Kể từ lúc đó, mỗi lần Hoa Dao cho con bú, Mục Huyền đều tránh đi chỗ khác.

Đến khi em bé cai sữa vào năm một tuổi rưỡi, Hoa Dao không cho con bú nữa, nên bầu ngực căng lên hơi đau nhức. Buổi tối trong lúc ái ân, Hoa Dao rên hừ hừ: “Đau...” Ánh mắt Mục Huyền trầm lại: “Để anh giúp em.”

Nói xong, anh liền ngậm núm hoa đang nở rộ. Giống như bị kích thích, thân thể Mục Huyền luật động vô cùng kịch liệt.

Hoa Dao cúi đầu, liền bắt gặp vẻ mặt si mê nóng bỏng của anh: “Có phải... anh muốn từ lâu rồi?”

“Ừ.”

“Anh mắc chứng luyến ái mẫu thân?”

“Không phải...” Mục Huyền cất giọng trầm khàn: “Hoa Dao, đó là ‘thú tính’.”

Hoa Dao ngây người. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mang hàm ý sâu xa của anh, tim cô đập thình thịch.

*** *Câu chuyện nhỏ số 12 Tình địch* Mãi đến năm Hoa Dao mười tám tuổi, Mục Huyền mới quyết định cưới cô. Mỗi khi hỏi tương lai, Mục Huyền đều cảm thấy thất sách, không biết từ năm mười lăm đến mười tám tuổi, cô có từng tiếp xúc với người con trai nào khác?

Tất nhiên, từ phản ứng ngượng ngùng của Hoa Dao, có thể thấy cô không có kinh nghiệm với đàn ông. Nhưng văn minh Trái Đất không bảo thủ. Theo tư liệu điều tra của Mạc Lâm, thiếu nữ mười mấy tuổi mất trinh tiết không phải là hiếm, ôm ấp và hôn hít là chuyện thường ngày.

Vậy người phụ nữ anh yêu thương có từng hôn người đàn ông khác? Rung động trước người đàn ông khác?

Thời gian đó, Mục Huyền và Hoa Dao mới xác nhận mối quan hệ không bao lâu, cũng là thời điểm ngày đêm dính lấy nhau như keo con voi. Một hôm, nhân lúc Hoa Dao bị chinh phục đến mức toàn thân mềm nhũn, không còn sức lực, Mục Huyền ôm cô vào lòng, cất giọng nhàn nhạt: “Hoa Dao, em đã từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác lần nào chưa?”

Hoa Dao suy nghĩ nửa hồi lại: “Mức độ như thế nào được coi là tiếp xúc thân mật?” Nhưng cô lập tức cảnh giác, kiên định lắc đầu: “Không, đến nắm tay cũng chẳng có nữa là...”

Tất nhiên cô chưa từng nắm tay con trai, chỉ là trao tặng nụ hôn đầu...

Có điều, cậu con trai Hoa Dao trao tặng nụ hôn đầu trông như thế nào, cô cũng chẳng nhớ rõ.

*** *Diện mạo sáng sủa.*

Lông mày rậm, mắt to, ngũ quan cân đối, khí chất không tầm thường.

Mục Huyền chau mày nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi đẹp trai và ôn hòa trên tấm ảnh: “Là cậu ta?”

Mạc Phở mất nửa tháng điều tra mới ra kết quả. Nghe ngài chỉ huy hỏi vậy, anh ta âm thầm thở dài: “Vâng ạ.”

Mục Huyền lại đảo mắt qua tư liệu: Thủ khoa đại học ngành kỹ thuật của tỉnh K, sinh viên xuất sắc đại học X, bố là bộ trưởng bộ XX, mẹ là viện trưởng viện XXX. Sau khi tốt nghiệp, tự thành lập công ty XXX, chỉ trong hai năm đã trở thành doanh nghiệp mũi nhọn của tỉnh.

Kết luận là... một người đàn ông rất xuất sắc.

Người đàn ông cướp nụ hôn đầu của Hoa Dao... vô cùng xuất sắc.

“Có cần quyết đấu với cậu ta không ạ?” Mạc Phở dè dặt hỏi. Thật ra vấn đề này hoàn toàn không công bằng. Một người đàn ông Trái Đất xuất sắc cỡ nào, cũng không phải là đối thủ của hoàng tử có sức chiến đấu cấp S.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, lắc đầu.

Buổi tối hôm đó khi về phòng, Hoa Dao phát hiện Mục Huyền rõ ràng có tâm sự. Bởi vì thấy cô đi ra khỏi nhà tắm, anh không lao đến đẩy cô xuống

giường như thường lệ, mà chỉ nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Ánh mắt của Mục Huyền khiến Hoa Dao hơi kinh sợ. Sau khi kết thúc cuộc ân ái, Hoa Dao càng cảm thấy bất ổn. Bởi vì mọi bữa, cô đều nằm xem tivi, còn anh chuyên tâm liếm thân thể cô. Trong khi đó, hôm nay Mục Huyền nằm thẳng trên giường, nói nhỏ: “Hoa Dao, liếm tôi.”

Hoa Dao đỏ mặt.

Liếm anh?

Thân thể trắng nõn của anh nằm bất động trên giường, trông giống bức tượng điêu khắc bằng đá, đẹp đẽ vô cùng, rắn chắc vô cùng, đồng thời không thể không thừa nhận, cũng rất... gọi cảm.

Hoa Dao thẹn thùng lắc đầu: “Em...”

“Mau liếm tôi.” Mục Huyền giữ gáy cô, đến trước ngực anh: “Nghe lời.”

Liếm thì liếm.

Lúc đầu lưỡi chạm vào da thịt Mục Huyền, Hoa Dao mới có cảm giác, cơ bắp của anh mềm dẻo có tính đàn hồi, không quá cứng cũng không quá mềm. Khác với làn da trắng trẻo sạch sẽ thơm tho, mỗi bắp thịt của anh đều rắn chắc, tràn đầy sức mạnh.

Mới liếm láp một chút, Hoa Dao đã động tình. Khi giải quyết xong nửa thân trên, cô hoàn toàn ý loạn tình mê, nhìn anh bằng ánh mắt mơ mơ màng màng. Mục Huyền nhận ra tâm tư của cô, liền kéo cô ngồi lên người anh, không rời mắt khỏi gương mặt đỏ bừng của cô, thân dưới của anh bắt đầu luật động điên cuồng.

Kết quả, mãi đến nửa đêm, Mục Huyền mới hài lòng. Cũng phải nói thêm, buổi tối hôm đó, Mục Huyền đặc biệt dịu dàng, đặc biệt quán quýt dây dưa.

Nửa đêm, Mục Huyền đã ngủ say. Bởi vì ban ngày ngủ quá nhiều nên Hoa Dao không buồn ngủ, cô thức dậy mờ mịt vì tính nghịch ngợm. Sau đó, cô đột nhiên phát hiện một thư mục bí mật mang tên ‘Đối thủ không thể xem thường’. Trầm tư vài giây, Hoa Dao thử nhập mật mã, là sinh nhật của cô.

Quả nhiên mật mã thông qua. Hoa Dao mở ra xem, bên trong xuất hiện tám ảnh chụp một người đàn ông trẻ tuổi, trông hơi quen quen. Lại xem thêm tài liệu, Hoa Dao tròn mắt, đây chẳng phải là đối tượng cô trao nộ hôn đầu hay sao?

Hoa Dao cảm thấy kinh ngạc trước tiên, sau đó là kinh hãi. Cuối cùng, nhớ đến sự dịu dàng say mê của Mục Huyền tối nay, nhớ đến chuyện anh bắt cô liếm toàn thân anh, cô bất giác mềm lòng.

Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, Hoa Dao liền đổi tên thư mục thành ‘Người qua đường chẳng liên quan’.

Ngày hôm sau, khi Mục Huyền ngồi trước máy tính xử lý quân vụ, Hoa Dao cầm cốc trà lặng lẽ quan sát anh từ phía xa. Một lúc sau, khoe miệng Mục Huyền cong lên, để lộ ý cười vui vẻ. Hoa Dao cũng mỉm cười, nước trà rất đắng, nhưng cô ngược lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Câu Chuyện Nhỏ Số 7 - Mọi Thứ Của Tôi Đều Thuộc Về

Các câu chuyện nhỏ trước có chèn vào số chương trước. Các bạn theo dõi sẽ rõ nhé.

Hoa Dao mỗi tháng đều có mấy ngày ‘đặc biệt’.

Vào tháng thứ hai sau khi Mục Huyền và Hoa Dao mới xác định quan hệ, dựa theo quy luật làm việc và nghỉ ngơi ở nhà Mục Huyền, mỗi tối khi bật sáng đèn, trong khi người bình thường bắt đầu cuộc sống về đêm, Mục Huyền và Hoa Dao đã lên giường ‘nghỉ ngơi’.

Nhưng chuyện gì đến, cuối cùng cũng sẽ đến.

Ngày hôm đó trời vừa xẩm tối, Hoa Dao vui vẻ dặn dò Mạc Lâm, tối nay có thể sắp xếp cho cô hai bộ phim điện ảnh kinh điển. Mạc Lâm hơi do dự, nhưng lập tức hiểu ra vấn đề, đau buồn đi tìm đĩa phim cho Hoa Dao.

Khi kết thúc công việc trở về nhà, Mục Huyền liền nhìn thấy người phụ nữ của anh đặc ý ngồi trên ghế sofa, một tay cầm cốc nước ngọt có ga, một tay là túi bóng ngô, xem phim say mê. Mục Huyền cảm thấy không ổn, nhắm tính thời gian, trong lòng lập tức chùng xuống.

Mục Huyền lặng lẽ ngồi bên cạnh Hoa Dao, ngửi mùi hương từ thân thể cô, quả nhiên là mùi thơm nhẹ nhàng pha lẫn... máu tanh. Hoa Dao xem phim chăm chú mà không để ý đến Mục Huyền. Cô còn tùy ý nói một câu: “Hôm nay anh có thể đi ngủ trước.”

Mục Huyền vốn hồ hấp không được thông thuận, nghe câu này, anh càng trở nên ngưng trệ. Trầm mặc một lúc, anh đứng dậy: “Anh đi tắm trước.”

Trong nhà tắm, làn nước lạnh giá chảy xuống thân hình trẻ trung của chàng sĩ quan chỉ huy, nhưng không tài nào dập tắt nổi ngọn lửa trong lòng anh. Khi đến kỳ, chân tay Hoa Dao đều lạnh toát, cô thích rúc vào lòng anh, đáng vẻ càng mềm yếu đáng yêu hơn ngày thường. Nhất cử nhất động của cô đều khiến lòng anh ngứa ngáy. Hơn nữa, tộc thú bẩm sinh thích máu, mùi máu càng có tác dụng kích thích người đàn ông bản thú. Lại nghĩ đến chuyện máu chảy ra từ chỗ đó của cô, toàn thân anh càng nóng bừng khó chịu.

Ngẫm nghĩ một hồi, một bộ phận nào đó trên cơ thể chàng sĩ quan trẻ tuổi như mũi tên ở trên dây cung, không thể không bắn ra. Nhưng Mục Huyền không hề có ý định tự mình giải quyết. Vài năm trước, Mạc Lâm từng khách quan kiến nghị ngài chỉ huy, có thể tự dùng hai tay giải phóng dục vọng một cách thích đáng. Nhưng ngài chỉ huy từ chối thẳng thừng mà không cần suy nghĩ.

“Mọi thứ của tôi đều thuộc về người vợ trong tương lai.” Mục Huyền lạnh lùng trả lời: “Bao gồm cả tình trùng của tôi.”

Vì vậy, đêm nay phải làm phiền cô rồi. Tưởng tượng ra đáng vẻ yêu kiều của Hoa Dao khi làm chuyện này, Mục Huyền mới cảm thấy được an ủi.

Thế là buổi tối hôm đó, đang xem phim đến đoạn gay cấn nhất, Hoa Dao bị Mục Huyền bế lên giường đúng giờ, dù sau đó cô ra sức phản kháng nhưng hoàn toàn vô hiệu...

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Câu Chuyện Nhỏ Số 8 - Xanh Và Trắng

Rất lâu sau đó, trình độ sức mạnh tinh thần của Mục Huyền và Hoa Dao đã ngang tài ngang sức. Chỉ là dưới sự bảo vệ của Mục Huyền, Hoa Dao rất hiếm khi dùng đến sức mạnh tinh thần. Vì vậy cô không có ý thức sử dụng, thậm chí quên mất mình có khả năng này.

Đặc biệt lúc ở trên giường, Mục Huyền giữ vai trò chủ đạo nhiều năm, Hoa Dao đã quen ngoan ngoãn phối hợp, nên cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sử dụng sức mạnh tinh thần. Dù sao, Mục Huyền giữ thế chủ đạo, cô càng cảm thấy dễ chịu...

Cho đến một ngày.

Mục Huyền: “Thêm một lần nữa.”

Hoa Dao: “Không được! Nhiều lần như vậy rồi, em muốn đi ngủ. Ngày mai em còn phải đưa Tiểu Châu đi khu vui chơi giải trí vũ trụ.”

Mục Huyền (nhíu mày): “Bảo Mạc Lâm đưa con bé đi.”

Hoa Dao (nghe thấy): “Mục Huyền! Sao anh có thể vì chuyện này mà bỏ mặc con gái! Anh là người cha, người cha đấy nhé!”

Mục Huyền (trầm mặc một hai giây, lông mày giãn ra): “Vậy anh sẽ đưa con bé đi. Em mau nằm xuống, nhắc chân.”

Hoa Dao (tức giận): “Không nằm, không nhắc!”

Nói xong, cô bay người xuống giường, chạy vào nhà tắm, đóng cửa đánh sầm. Mục Huyền mỉm cười đi tới, vặn cửa, cánh cửa đã bị khóa trái.

Anh không nghĩ ngợi nhiều, dùng sức mạnh tinh thần bẻ khóa. Vừa đẩy cửa vào trong, Mục Huyền liền nhìn thấy thân thể trần truồng của Hoa Dao dưới làn nước. Người anh càng rạo rức khó chịu, anh chẳng nói chẳng rằng dùng sức mạnh tinh thần trói cô, ném về giường ngủ.

Hoa Dao phần nộ, vùng tay, một luồng sáng màu trắng cắt ngang tia sáng xanh lam, vây quanh người Mục Huyền.

Mục Huyền mỉm cười, dùng sức vùng vẫy. Thân sắc anh cứng đờ, toàn thân anh không thể nhúc nhích...

Hoa Dao cũng ngây người. Mục Huyền không thoát khỏi sức mạnh tinh thần của cô?

Tác giả nói nhỏ: Đồng chí Mục Huyền vừa ‘lao động vất vả’ lâu như vậy, sức mạnh tinh thần đương nhiên yếu hơn đồng chí Hoa Dao một chút.

Hoa Dao tất nhiên cũng nhận thức ra sự thật này, cô đột nhiên muốn cười rũ rượi.

Bao nhiêu năm rồi, bị anh áp bức bao nhiêu năm rồi? Ông trời cuối cùng cũng có mắt, để cô không chế anh một lần.

Không làm thì thôi, đã làm phải làm cho tới bến. Cơ hội này không biết bao giờ mới xuất hiện lần nữa, Hoa Dao lập tức vận dụng sức mạnh tinh thần, trối Mục Huyền ba vòng lại thêm ba vòng. Sau đó, cô thân nhiên ném Mục Huyền lên giường, như cách anh vừa làm với cô.

Là một người đàn ông gia trưởng tuyệt đối, Mục Huyền không cho phép bản thân bị động ở trên giường. Anh lạnh mặt nhìn Hoa Dao đang tiến lại gần. Ánh mắt anh u ám, gương mặt thanh tú ửng đỏ: “Em muốn làm gì?”

Trong đầu Hoa Dao vụt qua một ý tưởng, lần đầu tiên trong đời cô giờ tay vỗ cặp mông rắn chắc của Mục Huyền, lên tiếng: “Nghe lời... mau nhấc lên...”

Máu phảng phát dồn hết lên mặt Mục Huyền, sức mạnh tinh thần của người đàn ông tộc thú bùng nổ đến cực điểm trong tích tắc. Anh lật người thoát khỏi từng lớp sáng trắng trối buộc bản thân, ôm Hoa Dao đè xuống giường.

Một lúc sau.

“Em vừa nói gì?”

“Gi... cũng... không nói... um...”

“Em còn dám dùng sức mạnh tinh thần nữa không?”

“Không... em không... dùng nữa... nhưng, nhưng... anh... cũng... không được dùng.”

“Anh đâu cần sử dụng.”

“Um... không, không công bằng...”

Kể từ ngày hôm đó, hai người quả thật không dùng sức mạnh tinh thần ở trên giường.

Vì vậy, tình trạng trên giường vẫn không có gì thay đổi. Người chủ động vẫn là người chủ động, người bị chèn ép vẫn là người bị chèn ép, nhưng... vẫn hòa hợp như thường lệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Câu Chuyện Nhỏ Số 9 - Phúc Hắc

Sau khi Hoa Dao lần thứ hai ‘thất thân’ với Mục Huyền ở hành tinh Sfutan, một ngày, Mạc Phở đang ngồi bên bàn làm việc chuyên tâm xử lý quân vụ. Vừa ngẩng đầu, anh ta liền nhìn thấy Hoa Dao đứng trước mặt mình, ánh mắt cô... hết sức thâm trầm.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” Mạc Phở cung kính hỏi.

Hoa Dao chớp chớp mắt: “Mạc Phở, bây giờ tôi mới phát hiện anh là người ‘phúc hắc’ (*) nhất trong cái nhà này.” Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

(*) ‘Phúc hắc’ nghĩa gốc là bụng đen, bụng dạ đen tối. Từ này quá quen thuộc với độc giả ngôn tình.

Mạc Phở dờ người, nghĩ mãi cũng không hiểu nổi, muốn hỏi cho rõ nhưng tiểu thư Hoa Dao vừa đi vài bước đã bị ngài chỉ huy lôi về phòng.

Mạc Phở đành quay sang Mạc Lâm đang ôm miệng cười trên ghế sofa: “Tiểu thư nói tôi là ‘phúc hắc’. Thế nào gọi là ‘phúc hắc’? Tại sao chứ?”

Mạc Lâm đã sớm nghe Hoa Dao thổ lộ tâm tình. Hiếm có cơ hội được ra oai trước mặt ông anh trai, anh ta liền cười híp mắt chạy đến, nói một tràng giang đại hải.

Mạc Phở chăm chú lắng nghe, đầu mày của anh ta hết nhíu lại rồi giãn ra, giãn ra rồi nhíu lại.

Cuối cùng, Mạc Lâm hỏi: “Anh đã hiểu chưa?”

Mạc Phở lắc đầu.

Mạc Lâm vốn không có lòng kiên nhẫn, anh ta bữu môi khinh thường rồi bỏ đi mất.

Mạc Phở trầm mặc ngồi ở bàn làm việc một lúc. Sau đó anh ta mở máy vi tính, tìm đến file ‘Kế hoạch tác chiến’ trong tập hồ sơ ‘Văn kiện quân sự’. Anh ta lại mở tài liệu ‘Kế hoạch bảo đảm cuộc hôn nhân giữa ngài chỉ huy và tiểu thư Hoa Dao’, lăm bằm đọc những dòng ghi chép mới nhất:

Mục tiêu cuối cùng: Ngài chỉ huy và tiểu thư Hoa Dao sống hạnh phúc trọn đời.

Mục tiêu ngắn hạn: Giúp bạn họ nhanh chóng phát sinh quan hệ tình dục. (Chú thích: Nghiên cứu khoa học chứng minh, quan hệ tình dục là một trong những biện pháp hữu hiệu nhất đối với việc thúc đẩy tình cảm nam nữ phát triển.)

Phân tích tâm lý: Tiểu thư Hoa Dao gặp chướng ngại về mặt tâm lý.

Sách lược tác chiến: Bầu không khí lãng mạn sẽ khiến tình cảm nam nữ tăng vùn vụt. Lúc cần thiết có thể tính đến chiêu ‘bá vương ngành thượng cung’ (*). (Ghi chú: Những điều trên rút ra từ cuốn sách ‘Tâm tình yêu đương’ do Mạc Lâm sưu tầm.)

(*) “Bá vương ngành thượng cung” nghĩa bóng là QJ - cưỡng gian.

Kế hoạch cụ thể: Đầu tiên, đề xuất đi hành tinh Sfutan, nơi có phong cảnh hữu tình đẹp đẽ. Sau đó, tìm cách đưa tiểu thư Hoa Dao đi suốt cầu nguyện. Tài liệu cho thấy, từ lượng của tiểu thư không khá khẩm hơn sức chiến đấu là bao. Có thể sử dụng chiêu ‘uống rượu say làm càn’, để đạt mục đích ‘bá vương ngành thượng cung’.

Hiệu quả thực thi: Vô cùng thành công.

Tổng kết kinh nghiệm: Đây là một kế hoạch tương đối hoàn hảo. Nếu sau này vợ chồng ngài chỉ huy sinh con trai, gặp khó khăn trong vấn đề theo đuổi bạn gái, có thể áp dụng kế sách nói trên.

Mạc Phổ trầm ngâm: Lẽ nào, đây chính là ‘phúc hắc’ mà tiểu thư nhắc tới?

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Câu Chuyện Nhỏ Số 10 - Con Cái Và Giống Đực Cái

Con đầu tiên của Hoa Dao và Mục Huyền là bé gái, con thứ hai là bé trai.

Lúc con gái lên năm tuổi, đã là một cô bé xinh đẹp. Chuyện gì cô bé cũng thuận tâm vừa ý, chỉ có một điểm rất buồn bực.

Cô bé cảm thấy bố Mục Huyền chỉ yêu em trai, không yêu cô bé. Bởi vì, cô bé phát hiện bố Mục Huyền đã rất lâu không ôm mình. Lúc cả nhà đi ra ngoài, lúc bị ôm, bất cứ chuyện gì cũng đều là mẹ Hoa Dao bế cô bé.

Bố chỉ yêu em trai. Ý nghĩ này khiến tâm hồn non nớt của cô bé bị tổn thương nghiêm trọng.

Hôm sinh nhật năm tuổi, cô bé ngồi trước bàn đầy thức ăn ngon, lăm rằm cầu nguyện.

“Con hy vọng mẹ và bố ly hôn, đổi người bố khác.” Cô bé nói bằng một giọng cô bé tự cho là rất nhỏ, mà không biết bố mẹ đều là những người có sức mạnh tinh thần vô địch, họ có thể nghe thấy rõ ràng.

Hoa Dao sững sốt, Mục Huyền đen mặt.

“Đứng lên!” Ngờ khí của bố Mục Huyền rất dịu dàng, nhưng sắc mặt lạnh lùng đến đáng sợ: “Con rõ bản thân đang nói gì không?”

Hoa Dao thương xót con gái, lập tức ôm cô bé vào lòng: “Con yêu, sao con lại có suy nghĩ đó?”

Cô bé òa khóc nức nở: “Tại vì bố không yêu con. Bố chỉ yêu em trai, chỉ yêu em trai! Bố đã một năm bốn tháng không ôm con rồi. Con đã ghi chép đầy đủ.”

Mục Huyền trầm mặc, Hoa Dao kinh ngạc.

Buổi tối hôm đó, Hoa Dao kéo Mục Huyền đến trước cửa phòng con gái, nói nghiêm túc: “Anh phải sửa đổi mới được. Tối nay anh hãy ngủ cùng con gái đi.”

Mục Huyền cất giọng trầm trầm: “Anh xin lỗi.”

Thật ra Mục Huyền không phải cố ý xa lánh con gái.

Anh chỉ là... vô thức không gần gũi con gái. Bởi vì, tính cách chung thủy với người vợ bẩm sinh, lớn hơn tình yêu của người cha mà thôi.

Dưới ánh đèn ảm áp, Mục Huyền ngồi bên giường con gái. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cô bé cũng biết lời mình nói ngày hôm nay không đúng. Cô bé vùi đầu vào trong chăn, không dám nhìn bố Mục Huyền.

Một lúc sau, cô bé đột nhiên nghe bố nói: “Bố rất yêu con.”

Cô bé từ trong chăn thò đầu ra ngoài, mở to mắt ngược nhìn gương mặt hơi ửng đỏ và nụ cười ôn hòa của bố.

Ngày hôm sau, cô bé thức giấc với tâm trạng mẫn nguyện, bởi vì bố Mộc Huyền ngồi bên cạnh giường, dỗ cô bé một đêm. Cả nhà đi ra ngoài, lúc mệt mỏi đến mức không đi nổi, cô bé vẫn kêu mẹ Hoa Dao bế như thường lệ.

Nhớ đến chuyện ngày hôm qua, Hoa Dao rất thương xót con gái, nói nhỏ vào tai cô bé: “Con hãy bảo bố bế.”

Cô bé lắc đầu: “Mẹ sai rồi. Hôm qua bố nói với con, đàn ông ôm đàn ông, đàn bà ôm đàn bà, là thói quen của tộc thú, là sự chung thủy vĩ đại. Sau này con cũng sẽ chung thủy như bố. Do đó mẹ cứ bế con đi! Bố còn nói, bố cũng yêu con như em trai...”

Hoa Dao quay sang nhìn Mộc Huyền cách đó không xa, cô không nhìn được, tủm tỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Câu Chuyện Nhỏ Số 11 - Câu Chuyện Bú Sữa Mẹ

Sau khi sinh con, đối với Hoa Dao mà nói, cho con bú là việc làm hết sức tự nhiên.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Dao vén áo cho con bú ngay trước mặt mình, Mộc Huyền xịt máu mũi, vội vàng đi ra ngoài.

Kể từ lúc đó, mỗi lần Hoa Dao cho con bú, Mộc Huyền đều tránh đi chỗ khác.

Đến khi em bé cai sữa vào năm một tuổi rưỡi, Hoa Dao không cho con bú nữa, nên bầu ngực căng lên hơi đau nhức. Buổi tối trong lúc ái ân, Hoa Dao rên hừ hừ: “Đau...” Ánh mắt Mộc Huyền thăm lại: “Để anh giúp em.”

Nói xong, anh liền ngậm núm hoa đang nở rộ. Giống như bị kích thích, thân thể Mộc Huyền luật động vô cùng kịch liệt.

Hoa Dao cúi đầu, liền bắt gặp vẻ mặt si mê nóng bỏng của anh: “Có phải... anh muốn từ lâu rồi?”

“Ừ.”

“Anh mắc chứng luyến ái mẩu thân?”

“Không phải...” Mộc Huyền cất giọng trầm khàn: “Hoa Dao, đó là ‘thú tính’.”

Hoa Dao ngây người. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mang hàm ý sâu xa của anh, tim cô đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 87: Câu Chuyện Nhỏ Số 12 - Tình Dịch

Mãi đến năm Hoa Dao mười tám tuổi, Mộc Huyền mới quyết định cưới cô. Mỗi khi hồi tưởng lại, Mộc Huyền đều cảm thấy thất sách, không biết từ năm mười lăm đến mười tám tuổi, cô có từng tiếp xúc với người con trai nào khác?

Tất nhiên, từ phản ứng ngượng ngùng của Hoa Dao, có thể thấy cô không có kinh nghiệm với đàn ông. Nhưng văn minh Trái Đất không bảo thủ. Theo tư liệu điều tra của Mạc Lâm, thiếu nữ mười mấy tuổi mất trinh tiết không phải là hiếm, ôm ấp và hôn hít là chuyện thường ngày.

Vậy người phụ nữ anh yêu thương có từng hôn người đàn ông khác? Rung động trước người đàn ông khác?

Thời gian đó, Mộc Huyền và Hoa Dao mới xác nhận mối quan hệ không bao lâu, cũng là thời điểm ngày đêm dính lấy nhau như keo con voi. Một hôm, nhân lúc Hoa Dao bị chinh phục đến mức toàn thân mềm nhũn, không còn sức lực, Mộc Huyền ôm cô vào lòng, cất giọng nhàn nhạt: “Hoa Dao, em đã từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác lần nào chưa?”

Hoa Dao suyt nữa hỏi lại: “Mức độ như thế nào được coi là tiếp xúc thân mật?” Nhưng cô lập tức cảnh giác, kiên định lắc đầu: “Không, đến nắm tay cũng chẳng có nữa là...”

Tất nhiên cô chưa từng nắm tay con trai, chỉ là trao tặng nụ hôn đầu...

Có điều, cậu con trai Hoa Dao trao tặng nụ hôn đầu trông như thế nào, cô cũng chẳng nhớ rõ.

***

Diện mạo sáng sủa.

Lông mày rậm, mắt to, ngũ quan cân đối, khí chất không tầm thường.

Mục Huyền chau mày nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi đẹp trai và ôn hòa trên tấm ảnh: “Là cậu ta?”

Mạc Phở mắt nửa nhắm điều tra mới ra kết quả. Nghe ngài chỉ huy hỏi vậy, anh ta âm thầm thở dài: “Vâng ạ.”

Mục Huyền lại đảo mắt qua tư liệu: Thủ khoa đại học ngành kỹ thuật của tỉnh K, sinh viên xuất sắc đại học X, bố là bộ trưởng bộ XX, mẹ là viện trưởng viện XXX. Sau khi tốt nghiệp, tự thành lập công ty XXX, chỉ trong hai năm đã trở thành doanh nghiệp mũi nhọn của tỉnh.

Kết luận là... một người đàn ông rất xuất sắc.

Người đàn ông cướp nụ hôn đầu của Hoa Dao... vô cùng xuất sắc.

“Có cần quyết đấu với cậu ta không ạ?” Mạc Phở dè dặt hỏi. Thật ra vấn đề này hoàn toàn không công bằng. Một người đàn ông Trái Đất xuất sắc cỡ nào, cũng không phải là đối thủ của hoàng tử có sức chiến đấu cấp S.

Mục Huyền trầm mặc trong giây lát, lắc đầu.

Buổi tối hôm đó khi về phòng, Hoa Dao phát hiện Mục Huyền rõ ràng có tâm sự. Bởi vì thấy cô đi ra khỏi nhà tắm, anh không lao đến đẩy cô xuống giường như thường lệ, mà chỉ nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

Ánh mắt của Mục Huyền khiến Hoa Dao hơi kinh sợ. Sau khi kết thúc cuộc ân ái, Hoa Dao càng cảm thấy bất ổn. Bởi vì mọi bữa, cô đều nằm xem tivi, còn anh chuyên tâm liếm thân thể cô. Trong khi đó, hôm nay Mục Huyền nằm thẳng trên giường, nói nhỏ: “Hoa Dao, liếm tôi.”

Hoa Dao đỏ mặt.

Liếm anh?

Thân thể trắng nõn của anh nằm bất động trên giường, trông giống bức tượng điêu khắc bằng đá, đẹp đẽ vô cùng, rắn chắc vô cùng, đồng thời không thể không thừa nhận, cũng rất... gọi cảm.

Hoa Dao thẹn thùng lắc đầu: “Em...”

“Mau liếm tôi.” Mục Huyền giữ gáy cô, đến trước ngực anh: “Nghe lời.”

Liếm thì liếm.

Lúc đầu lưỡi chạm vào da thịt Mục Huyền, Hoa Dao mới có cảm giác, cơ bắp của anh mềm dẻo có tính đàn hồi, không quá cứng cũng không quá mềm. Khác với làn da trắng trẻo sạch sẽ thơm tho, mỗi bắp thịt của anh đều rắn chắc, tràn đầy sức mạnh.

Mới liếm láp một chút, Hoa Dao đã động tình. Khi giải quyết xong nửa thân trên, cô hoàn toàn ý loạn tình mê, nhìn anh bằng ánh mắt mơ mơ màng màng. Mục Huyền nhận ra tâm tư của cô, liền kéo cô ngồi lên người anh, không rời mắt khỏi gương mặt đỏ bừng của cô, thân dưới của anh bắt đầu luật động điên cuồng.

Kết quả, mãi đến nửa đêm, Mục Huyền mới hài lòng. Cũng phải nói thêm, buổi tối hôm đó, Mục Huyền đặc biệt dịu dàng, đặc biệt quán quýt dây dưa.

Nửa đêm, Mục Huyền đã ngủ say. Bởi vì ban ngày ngủ quá nhiều nên Hoa Dao không buồn ngủ, cô thức dậy mở máy vi tính nghịch ngợm. Sau đó, cô đột nhiên phát hiện một thư mục bí mật mang tên ‘Đối thủ không thể xem thường’. Trăm tư vài giây, Hoa Dao thử nhập mật mã, là sinh nhật của cô.

Quả nhiên mật mã thông qua. Hoa Dao mở ra xem, bên trong xuất hiện tám ảnh chụp một người đàn ông trẻ tuổi, trông hơi quen quen. Lại xem thêm tài liệu, Hoa Dao trợn mắt, đây chẳng phải là đối tượng cô trao nụ hôn đầu hay sao?

Hoa Dao cảm thấy kinh ngạc trước tiên, sau đó là kinh hãi. Cuối cùng, nhớ đến sự dịu dàng say mê của Mục Huyền tối nay, nhớ đến chuyện anh bắt cô liếm toàn thân anh, cô bất giác mềm lòng.

Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, Hoa Dao liền đổi tên thư mục thành ‘Người qua đường chẳng liên quan’.

Ngày hôm sau, khi Mộc Huyền ngồi trước máy tính xử lý quân vụ, Hoa Dao cầm cốc trà lặng lẽ quan sát anh từ phía xa. Một lúc sau, khóe miệng Mộc Huyền cong lên, để lộ ý cười vui vẻ. Hoa Dao cũng mỉm cười, nước trà rất đắng, nhưng cô ngược lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngoại Truyện 1 - Người – Thú

Kể từ lần Mộc Huyền nhắc tới chuyện muốn Hoa Dao làm tình với anh trong hình dạng thú, cô liền chột dạ lo lắng. Bởi vì cho đến tận bây giờ, Mộc Huyền cũng không phủ định khả năng làm chuyện đó. Anh chỉ nói sẽ chờ, chờ đến khi cô cam tâm tình nguyện.

Nhưng vấn đề vướng mắc ở chỗ, cô có nên cam tâm tình nguyện hay không?

Về phía Mộc Huyền, dù đã nói bóng gió đề cập đến chuyện người và thú giao hợp, nhưng vì lời cam kết tôn trọng cô nên anh buộc phải cấm dục khổ sở, chờ đến ngày Hoa Dao gật đầu đồng ý.

Mộc Huyền đợi nhiều ngày, Hoa Dao vẫn còn tỏ ra lưỡng lự. Chỉ cần nhắc đến từ ‘thú’ là cô liền đỏ mặt. Thậm chí khi thấy đám lông rậm rạp dưới bụng anh, cái đầu nhỏ bé của cô không biết nghĩ tới điều gì mà gương mặt lúc thì đỏ bừng, chốc lại chuyển sang trắng bệch.

Dáng vẻ nũng nịu nhún nhó và nhạy cảm của Hoa Dao đã thành công khiến cơ thể Mộc Huyền bùng lên một ngọn lửa dục vọng chưa từng có. Cuối cùng, thuộc tính ‘phúc hắc’ đã chiến thắng bản chất thật thà trời sinh, anh bắt đầu hết nói xa lại nói gần, thẳng thắn đề cập và ám chỉ đủ kiểu, chậm rãi tiến từng bước một.

Ví dụ sau một buổi ân ái, Mộc Huyền vuốt ve kẻ mộng trắng muốt mịn màng của Hoa Dao, giả bộ vô tình hỏi: “Em còn nhớ hình dạng thú của anh không?”

Hoa Dao lập tức dờ người, sau đó cô trở mình cúi đầu, giả vờ mệt mỏi nhắm mắt, miệng lầm bầm: “Em buồn ngủ quá... Chúng ta ngủ thôi, đừng nói chuyện nữa.”

Lại một lần khác Hoa Dao đang tắm, Mộc Huyền biến thành hình dạng thú đi vào. Trước ánh mắt kinh ngạc của cô, vẻ mặt Mộc Huyền vẫn thản nhiên như không. Anh thong thả bước tới vòi hoa sen, mông thú to khỏe đối mặt Hoa Dao, để cô nhìn rõ vật thô cứng to lớn giữa hai chân anh.

Ai ngờ vừa quay người, Mộc Huyền thấy Hoa Dao trần truồng bỏ chạy ra ngoài, cô cất giọng hơi run run: “Anh tắm trước đi, cứ tắm từ từ, em không làm phiền.”

Chứng kiến Hoa Dao hoảng hốt bỏ chạy hết lần này đến lần khác, Mộc Huyền trầm mặc không lên tiếng.

***

Cuối cùng, vào một buổi tối trăng thanh gió mát, lúc Hoa Dao bị Mộc Huyền làm cho thần trí điên đảo, anh đột ngột rút vật cứng ra ngoài, đón nhận ánh mắt tràn ngập nỗi thất vọng của cô. Tay trái Mộc Huyền khẽ nâng cằm Hoa Dao, tay phải luôn xuống phía dưới, mon trón khu vườn ẩm ướt của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Hoa Dao, chúng mình thử làm trong hình dạng thú nhé?”

Mặt Hoa Dao đỏ ửng ngay tức thì, cô quay đầu đi chỗ khác định trốn tránh. Nhưng làm sao cô có thể dọ sức với Mộc Huyền, mặt cô bị anh giữ chặt, bên dưới bị anh thuận thể chọc một ngón tay vào bên trong. Ngón tay anh không nhanh không chậm ra vào, giống như đang tấu khúc dạo đầu của một bản nhạc kích tình.

Mộc Huyền cũng không vội ép buộc Hoa Dao, anh chỉ nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt sâu thẳm và sáng rực: “Hoa Dao, anh muốn cùng em thưởng thức khoái cảm cực hạn.”

Ưu điểm lớn nhất của Hoa Dao là lương thiện, còn khuyết điểm lớn nhất là dễ mềm lòng. Nghe những lời này của Mộc Huyền, cô vừa cảm động vừa rung động, chút lý trí cuối cùng dần dần tan rã: “Nhưng mà em sợ...”

Câu nói của cô chẳng khác nào đồng ý. Gương mặt tuấn tú trắng nõn như ngọc của Mộc Huyền lộ vẻ vui mừng, anh mỉm cười nói: “Đừng sợ, cứ giao tất cả cho anh.”

“Ừm.” Hoa Dao xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng bừng như quả cà chua chín. Thật ra, cô không sợ Mộc Huyền làm cô đau, anh yêu thương cô như vậy, chắc chắn sẽ không khiến cô bị tổn thương hay khó chịu. Chỉ là cô vẫn không thể khống chế bản thân sợ hãi và kháng cự.

Trong lúc Hoa Dao còn đang thấp thỏm căng thẳng, người đàn ông bên cạnh đã biến hình. Cơ bắp của anh lúc này rắn chắc hơn con người, thân hình trắng kiện hơn dã thú. Đôi mắt thú màu vàng sáng quắc, khuôn mặt dữ tợn, bốn chân thẳng tắp, dáng vẻ của anh khiến người đối diện này sinh cảm giác sợ hãi trong lòng.

Tuy rất yêu Mục Huyền, nhưng nghĩ tới cảnh bị anh đè dưới thân như một con thú cái, để mặc anh ra vào luật động, sắc mặt Hoa Dao trở nên cứng ngắc. Biểu cảm của cô rơi vào đáy mắt Mục Huyền, khiến anh bị tổn thương.

Cô vẫn không thích bộ dạng này của anh.

Sau vài giây trầm tư suy nghĩ, Mục Huyền quyết định không bỏ qua cơ hội, mà sẽ từng bước khiến Hoa Dao thích ứng.

Vì vậy, Mục Huyền nghiêng người nằm xuống, thân hình thú to lớn chiếm nửa chiếc giường rộng lớn, anh giờ một móng vuốt cầm bàn tay nhỏ bé của cô kéo xuống bên dưới: “Sờ anh.”

Phán đoán của Mục Huyền quả nhiên không sai, chỉ ở mức độ thân mật này, chứng ngại tâm lý của Hoa Dao không đến nỗi quá lớn. Thậm chí, sự hiếu kỳ còn lấn át cả cảm giác sợ hãi và e dè ban đầu. Cô chỉ đắn đo vài giây, sau đó đỏ mặt dùng hai tay nắm vật cứng. Sự tiếp xúc với bàn tay mềm mại khiến Mục Huyền âm thầm hít một hơi sâu. Hoa Dao ngược lại tròn mắt kinh ngạc: “To quá cơ...”

Nhận xét của cô khiến Mục Huyền rất vui mừng, anh cố đè nén dục vọng đang cuộn cuộn trong cơ thể. Mặc dù vậy, anh cũng suýt nữa đánh mất lý trí. Anh không ngừng nhắc nhở bản thân, bây giờ cần phải nhẫn nại, để sau này có thể hàng đêm giao hoan với cô trong hình dạng thú. Nghĩ vậy, anh mới miễn cưỡng khống chế bản thân, anh nhìn cô và cất giọng dịu dàng: “Hoa Dao, nó thuộc về em”

Mục Huyền không biết, những lời này khiến thân thể Hoa Dao bứt rứt khó chịu.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô cầm chặt vật thô cứng và lớn hơn so với kích thước của con người. Khi Hoa Dao đưa tay theo nhịp lên xuống với tốc độ không nhanh không chậm, nhịp thở của cô và Mục Huyền trở nên gấp gáp ngay tức thì, thân thể hai người hừng hực như ngọn lửa. Hình dạng của vật cứng đó cũng không giống con người, đỉnh đầu của nó to và tròn hơn, bề ngoài lồi lên vô số mạch chằng chịt. Càng nhìn nó, trong lòng Hoa Dao càng nom nớp lo sợ, nhưng thân dưới của cô ngược lại càng ẩm ướt hơn.

Phản ứng mãnh liệt của cơ thể Hoa Dao làm sao có thể qua mắt Mục Huyền? Nơi tư mật của cô tỏa ra mùi mật hoa nồng đậm đến nỗi miệng lưỡi anh khô khốc. Anh vô thức muốn khám phá điểm nhạy cảm đó, nhưng chợt nhớ ra bây giờ anh không có ngón tay, chỉ có nanh vuốt sắc nhọn, nếu sờ vào chắc chắn sẽ khiến cô bị thương.

Phải làm thế nào bây giờ?

Gương mặt thú đen sì của Mục Huyền hiện lên một tia ửng đỏ mà Hoa Dao không thể nhìn thấy.

Hoa Dao bỗng dưng cảm thấy một thứ có lông chạm vào nơi nhạy cảm của cô, sau đó từ từ tiến vào bên trong, khiến cô vừa ngửa ngửa, vừa trương trướng. Cả người cô cứng đờ, cô ngẩng đầu liên bất giác đôi mắt vàng tràn ngập dục vọng của Mục Huyền, như muốn chiếm đoạt cô ngay lập tức. Hoa Dao lại cúi đầu nhìn xuống.

Đuôi! Không ngờ anh dùng đuôi thăm dò nơi đó của cô!

Mật hoa chảy ra làm ướt đỉnh đuôi, trên đuôi có vô số sợi lông tơ mềm mại, tựa như hàng nghìn hàng vạn bàn tay nhỏ bé, vuốt ve cánh hoa, nhụy hoa. Cảm giác này quá mới mẻ, quá kích thích, và quá bất thường. Hoa Dao thờ hồn hèn, cất giọng khàn đặc cầu xin anh: “Đừng...”

Ý định ban đầu của Mục Huyền là dùng đuôi thay ngón tay, thăm dò khu vườn bí ẩn của Hoa Dao xem nó đã tiết ra đủ mật, để có thể dung nạp vật cứng to lớn của anh hay chưa? Nhưng nhìn thân thể trắng nõn của cô nằm trước mặt anh, bàn tay mềm mại nhỏ bé nắm chặt vật cứng, cặp mông bị ép nhắc lên, nơi bí ẩn ướt át đã hút nửa non đoạn đuôi, còn cô khó chịu vặn vẹo lắc lư... Hai mắt Mục Huyền tối sầm, anh âm thầm tăng lực đạo, cái đuôi bắt đầu tăng tốc ra vào theo quy luật...

“Thích cái đuôi... của anh không?” Giọng nói trầm khàn vang lên, mang theo tình dục nồng đậm.

Hoa Dao xấu hổ và quẫn bách vô cùng. Cô biết rõ làm vậy là không nên, nhưng mà... cảm giác này... dễ chịu chết đi được. Cô đành trầm mặc không lên tiếng, nghe tiếng cười vui vẻ khe khẽ phát ra từ cổ họng của Mục Huyền.

Căn phòng sáng trưng, đã thú đen nhánh nghiêng mặt ngồi tựa trên giường, chân sau ôm người phụ nữ vào lòng. Người phụ nữ đỏ bừng mặt, hai tay túm chặt vật thô cứng to lớn dưới bụng đã thú, đuôi của đã thú chạm rãi ra vào nơi tư mật của người phụ nữ, tiến vào rất sâu, rất sâu... Người phụ nữ theo tần suất ra vào của cái đuôi mà run rẩy kịch liệt. Một người, một thú đều trầm mặc, im lặng hưởng thụ cảm giác kích thích cùng cực này...

Ngay tại thời khắc Hoa Dao sắp đánh mất chính mình, cái đuôi kia dường như cảm nhận được sự thay đổi của cô, liền chậm rãi rút ra. Hoa Dao giương đôi mắt mờ mịt nhìn Mục Huyền, nhưng Mục Huyền tỏ ra rất kiên định. Mãi mới chờ được lần đầu tiên cùng cô quan hệ trong hình dạng thú, anh sao có thể để cái đuôi hoàn thành giai đoạn cuối cùng? Tuy chỉ một đoạn đuôi nhỏ cũng đủ khiến cô thờ hồng hộc.

“Nằm sấp xuống.” Mục Huyền đứng thẳng dậy, bốn chân chạm đất, đôi mắt thú nhìn chằm chằm xuống phía dưới bụng Hoa Dao. Khu vườn bí ẩn của cô đã ướt đầm, tràn ngập mật hoa. Hoa Dao giờ tay che mặt, nằm úp sấp người xuống trước mặt Mục Huyền. Sau đó, cô liền có cảm giác bàn tay thú to lớn ôm lấy thắt lưng cô. Bộ lông thú ấm áp chạm vào lưng và mông cô. Toàn thân Mục Huyền cũng nằm sấp trên người cô.

Cảm giác này quả thật rất kỳ dị, Hoa Dao đột nhiên thấy hoảng sợ. Đến khi vật cứng nóng bỏng ấy đặt ngay ở cửa động hoa của cô, trong đầu Hoa Dao bỗng hiện lên kích thích vật thô mà cô vừa nhìn thấy, nó ít nhất to gấp rưỡi cái của Mục Huyền trong hình dạng con người...

“Không, không chơi nữa!” Hoa Dao giãy dụa bò về đằng trước. Móng thú lập tức giữ chặt eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích. Tuy Mục Huyền luôn

thương hoa tiếc ngọc với Hoa Dao, nhưng vào thời khắc này, anh làm sao có thể chấp nhận sự cự tuyệt của cô?

“Không được chạy trốn.” Giọng nói khàn đặc nhưng quyết đoán vang lên, Mục Huyền đồng thời điều khiển sức mạnh tinh thần trói tay chân Hoa Dao. Bụng dưới anh dùng sức, cố gắng mãi cũng chỉ có thể chọc một nửa thanh cứng vào động hoa.

Con đầu buốt truyền đến, toàn thân Hoa Dao cứng đờ, cô hét lên: “Anh lừa em, không nhét được vào kia kìa!”

Mục Huyền lập tức rút ra, thân hình nặng nề của anh cũng rời khỏi người cô. Hoa Dao thở phào nhẹ nhõm, tưởng anh bỏ cuộc. Nhưng... trong lòng cô lại vương vấn, anh cứ bỏ cuộc như vậy sao?

Hoa Dao còn chưa kịp xoay người, chân trước của Mục Huyền đã đặt lên thắt lưng cô. Một luồng khí nóng hổi đột nhiên phả vào cửa động hoa của cô. Đầu lưỡi to lớn, mềm mại gấp mấy lần con người từ từ trượt vào, khẽ tách cánh hoa, tiến sâu vào trong liếm mát.

Toàn thân Hoa Dao run rẩy. Anh đang liếm cô, anh đang dùng đầu lưỡi thú liếm lấp nơi đó của cô... Trong đầu Hoa Dao hiện lên hình ảnh con dã thú đen nhánh to lớn ngồi xổm phía sau người cô, vùi đầu vào khu vườn bí ẩn giữa hai chân cô. Chỉ nghĩ đến đây, Hoa Dao cũng đủ phát điên phát rồ.

Cùng lúc đó, thanh âm khàn đặc của Mục Huyền vang lên: “Chúng ta sẽ từ từ làm... Nhưng ngày hôm nay, anh nhất định phải tiến vào.”

Dường như muốn khiêu khích giới hạn chịu đựng của Hoa Dao, đầu lưỡi kia như có ma lực bắt đầu luật động cuồng dã, thân thể Hoa Dao run rẩy theo động tác đó. Lần này, cô không khống chế nổi, chỉ sau mười mấy giây, cô liền đạt đến đỉnh cao khoái cảm ngay tại đầu lưỡi của Mục Huyền. Sự giải phóng của cô khiến Mục Huyền vô cùng hưng phấn nhưng cũng không khỏi tiếc nuối, không ngờ lần đầu tiên của cô lại dành cho đầu lưỡi của anh.

Tuy hơi đáng tiếc, nhưng đầu lưỡi của Mục Huyền vẫn rất linh hoạt, mật hoa ngọt ngào trào ra liên tục, đều bị anh dùng lưỡi quỳen hết vào miệng. Trong lúc Mục Huyền vẫn ở dưới tiếp tục nhắm nháp, cả người Hoa Dao không còn chút sức lực, cô mềm nhũn người nằm thẳng cứng trên giường. Dưới ánh đèn sáng chói mắt, một con thú đen sì ghé sát đầu vào nơi tư mật ở giữa hai đùi cô, không ngừng liếm mát, cái đuôi của nó hưng phấn ngoe nguẩy vậy vầy.

Mục Huyền còn chưa có chính thức tiến vào, Hoa Dao đã đạt khoái cảm gấp mấy lần bình thường. Sau đó, thân thể cô hoàn toàn trầm luân, để mặc Mục Huyền chi phối.

“Hoa Dao, dạng chân nữa ra... thêm một chút nữa. Giống tư thế mà trước khi cưới chúng ta được chỉ dẫn ấy... Đúng rồi, tách nữa ra...”

Trên chiếc giường rộng lớn, thân thể cô được bao bọc bởi sức mạnh tinh thần màu xanh lam, lơ lửng giữa không trung, để mặc Mục Huyền điều khiển. Tư thế này thật sự khiến cô vô cùng xấu hổ. Hoa Dao cúi đầu nhìn xuống, nhưng chẳng biết anh đang làm gì ở bên dưới. Cặp mông trắng trẻo, tròn trịa của cô nhô cao, hai chân dạng ra thành chữ ‘nhất’ (一). Khu vườn bí ẩn tách đến cực hạn, đối diện với gương mặt Mục Huyền. Đây là tư thế tốt nhất mà bọn họ được chỉ dẫn trước khi hết hôn. Nhưng ở tư thế này, Hoa Dao không thể nhìn thấy gì, điều đó khiến cô cảm giác giống nô lệ tình dục của anh.

Mục Huyền lại phủ lên người Hoa Dao một lần nữa, vật cứng thức tỉnh từ lâu cuối cùng cũng chậm rãi tiến vào. Nhờ được bôi trơn bởi nước bọt có tác dụng kích thích từ đầu lưỡi Mục Huyền, cuối cùng Hoa Dao cũng có thể dung nạp thanh cứng to lớn một cách miễn cưỡng. Con khoái cảm mãnh liệt đến như thác lũ vào thời khắc hai thân thể hòa nhập làm một khiến họ rên rỉ thành tiếng.

Rất dài, rất thô, rất cứng.

Sau vài nhịp ra vào, Hoa Dao cảm thấy một con rầy bao trùm toàn thân, khoái lạc nhấn chìm cô hoàn toàn, khiến cô lập tức buông giáp đầu hàng. Mục Huyền cũng cảm nhận được một luồng dịch nóng hổi trào ra vật cứng của anh. Anh không nhịn được, khẽ gầm một tiếng, bắt đầu điên cuồng luật động. Động hoa vừa mới lên đỉnh cao trào của Hoa Dao lúc này không chịu nổi bất cứ sự gầy vò nào, huống hồ là động tác cướp đoạt cuồng dã như vậy. Do đó, dòng điện lưu kích thích vẫn còn chưa tan biến lại được kích hoạt, sóng sau cao hơn sóng trước, hoàn toàn chôn vùi ý thức của Hoa Dao...

Cuối cùng Hoa Dao đã hiểu, thế nào gọi là khoái cảm gấp nhiều lần.

Bởi vì cô luôn ở trên đỉnh cao trào.

Không bao lâu sau, Hoa Dao rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Nhưng hôm nay, Mục Huyền không hề có ý định dừng lại. Anh luật động không ngừng nghỉ, thậm chí ngày càng nhanh hơn. Anh lặp đi lặp lại tiếng rên rỉ bên tai Hoa Dao: “Hoa Dao.... Quá tuyệt vời.... Quá tuyệt vời...” Cánh cửa dục vọng của dã thú một khi đã mở ra, sao có thể dễ dàng thỏa mãn?

Trong lúc mơ mơ màng màng, Hoa Dao nhìn thấy trên cửa kính phản chiếu hình ảnh một người phụ nữ quỳ gối trên giường, đầu cúi thấp, cặp mông nhô lên rất cao. Thân hình dã thú đen sì áp sát từ đằng sau, thắt lưng thú điên cuồng lắc lư.

Ngày hôm sau, lúc Hoa Dao tỉnh lại, cô thấy ông xã mặt mũi tươi tỉnh đứng trước cửa sổ, miệng cười tùm tùm với cô. Ngắm gương mặt thanh tú đẹp đẽ của anh, cô thật sự khó có thể liên tưởng anh với con dã thú đen sì, thậm chí... hơi dâm dăng dềm qua.

“Sau này nhiều nhất mỗi tháng một lần!” Toàn thân Hoa Dao đau nhức, cô lập tức định ra điều ước có lợi cho bản thân.

“Một tuần.” Ánh mắt Mục Huyền thanh lãnh: “Đây là giới hạn cuối cùng của anh.”

“.... Được rồi.”

Nhưng đến tối ngày hôm đó...

Hoa Dao kinh ngạc nhìn con thú đen nhánh thông dong từ nhà tắm đi ra, nó thoải mái lắc lắc thân hình, nước bắn tung tóe lên người cô.

“Không phải đã nói một tuần một lần rồi hay sao?” Hoa Dao lùi lại phía sau.

“Đúng.” Mục Huyền nhẹ nhàng trèo đến giữa hai đùi Hoa Dao, giữ chặt eo cô, cúi thấp đầu: “Anh chỉ liếm một chút thôi.”

Nghe anh nói vậy, Hoa Dao mới thả lỏng toàn thân, nằm xuống giường, hưởng thụ sự phục vụ của đầu lưỡi vừa mềm mại vừa nóng bỏng.

Liếm láp một lúc...

“Cái đuôi của anh đang làm gì vậy?”

“Sờ sờ tý thôi.”

“Nhưng... nhưng... đuôi và lưỡi có thể cùng tiến vào sao?”

“Em không thích à?”

“.... Ừm... Không phải vậy...”

Một lúc lâu sau, toàn thân Hoa Dao mềm nhũn ra như cọng bún, cô đỏ mặt quay sang một bên thò thè: “Hay là... chúng ta làm đi... Nhưng không có lần sau đâu đấy.”

“Được.” Thanh âm sung sướng vang lên.

Buổi tối ngày hôm sau nữa, Hoa Dao nằm trên giường, thấp thỏm hồi lâu. Cô lại một lần nữa nhìn thấy con thú lông đen đi từ trong phòng tắm ra.

“Chẳng phải nói một tuần một lần rồi hay sao!” Hoa Dao không nhịn nổi, gào lớn tiếng.

Lần này, Mục Huyền chẳng thèm dụ dỗ hay lừa bịp vợ yêu, gương mặt thú để lộ ý cười nhàn nhạt, anh từ tốn trèo lên trên giường, nhẹ nhàng dùng miệng kéo Hoa Dao từ góc giường ra ngoài, thân hình thú từ từ phủ lên người cô...

PS: (Giải thích một chút về tư thế... chữ (—) , tư thế này Mục Huyền dùng sức mạnh tinh thần để Hoa Dao mới làm ra kiểu... đó, như trong chương truyện trước khi kết hôn ấy, có bài giảng ý... người máy giảng có nhắc đến là cần dùng SMTT để hỗ trợ tư thế ý, nên mọi người đừng hỏi vì sao HD có thể...)

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ngoại Truyện 2 - Sở Thích

Sau khi sinh con gái đầu lòng không lâu, Hoa Dao thường xoay đi xoay lại trước gương, cô luôn cảm thấy thân hình của mình hơi đầy đặn. Mỗi lần Hoa Dao ngắm nghía trước gương là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Mục Huyền. Anh ngồi trên ghế sofa, nhìn vợ yêu hết cời đồ lại mặc đồ, mặc lại cời, thân hình trắng nõn mềm mại lộ ra trước mắt anh, khiến anh nóng ran cả người.

Hoa Dao không hề chú ý đến gương mặt ửng đỏ và khoe miệng tràn đầy ý cười của Mục Huyền, cô tiếp tục cời ra mặc vào. Nhìn đồng quần áo không gọi là nhiều bày trên giường, Hoa Dao bất giác nhớ đến thời Mục Huyền mua rất nhiều quần áo tặng cô. Cô quay sang Mục Huyền: “Anh tặng em thêm mấy bộ đồ nữa đi.”

Mục Huyền không hề do dự: “Được.”

Từ trước đến nay, Mục Huyền làm bất cứ việc gì đều rất nghiêm túc. Ngay buổi tối hôm đó, anh một mình ngồi trước máy vi tính, tìm mục lục thời trang xem kỹ lưỡng. Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở phần “thời trang động vật”. Nhớ đến cảnh cùng Hoa Dao ái ân trong hình dạng thú, gương mặt tuấn tú của Mục Huyền càng đỏ bừng.

Sáng hôm sau, quần áo đặt may được gửi tới nhà Mục Huyền.

Hoa Dao vui mừng mở hộp quần áo. Cô lập tức sờ sờ trong giấy lát.

Bởi vì quần áo toàn là màu sắc sỡ như vàng nhạt, xanh lục, đỏ rực...

“Sao giống quần áo của trẻ con thế?” Hoa Dao lầu bầu.

“Em thử mặc xem nào.” Mục Huyền ngồi trên ghế sofa, tay lắc lắc ly rượu, mắt dán vào đường cong trên cơ thể cô.

Hoa Dao tùy tiện lấy một bộ mặc vào người, cô lập tức cảm thấy bất bình thường. Bởi vì đây là bộ đồ chui đầu, bên trên có hai tai thỏ, dưới hông... mát rượi.

Mục Huyền ngắm người phụ nữ trước mặt. Cô mặc áo sợi len trắng muốt, càng tôn gương mặt nhỏ nhắn và bàn tay trắng nõn như ngọc. Đôi tai thỏ cong cong khiến đôi mắt long lanh của cô càng nổi bật. Còn nữa, đằng sau cái lỗ ở cặp hông, ẩn hiện da thịt trắng hồng.

Anh chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, toàn thân bứt rứt.

“Quần với áo kiểu gì thế?” Hoa Dao vừa quần bách vừa bực dọc, gờ tay muốn cời đồ. Nhưng Mục Huyền đã lặng lẽ đi tới, ôm chặt eo cô, đè cô nằm sấp xuống giường. Anh cất giọng trầm khàn: “Không tồi.”

Hoa Dao dờ người. Chỉ một giây sau, cô liền cảm thấy đầu lưỡi ấm nóng của Mục Huyền, từ cái lỗ đó thò vào bên trong. Anh liếm láp cặp hông tròn trịa của cô, nhanh chóng trượt vào khe thịt, tới khu vườn nhạy cảm.

Bộ đồ này bên trên kín mít, duy nhất có cái lỗ tà ác đó... Cảm giác cấm dục và mê hoặc càng mãnh liệt, Hoa Dao chỉ cảm thấy huyết mạch trên toàn thân cô cuộn trào sôi sục.

“Anh... sao anh lại bày ra trò này?” Hoa Dao lớn tiếng kháng nghị.

Lúc này, Mục Huyền đã không thỏa mãn với đầu lưỡi. Vật cứng của anh xuyên qua cái lỗ, nhẹ nhàng cắm vào cửa động đã ướt át.

“Rất đáng yêu...” Tiếng rên khàn khàn như có như không phát ra từ cổ họng Mục Huyền. Anh nhanh chóng biến thành thú, phủ lên người Hoa Dao, thân dưới điên cuồng ra vào.

Hoa Dao ngẩng đầu, vô tình bắt gặp hình ảnh kích tình trong gương. Người phụ nữ mặc bộ đồ thỏ trắng, hai má ửng đỏ, ánh mắt mê man. Mông cô nhấc lên rất cao, đằng sau là đả thú đen sì không ngừng luật động.

“Biến thái!” Hoa Dao quở trách.

Đáp lại lời cô là tiếng xé rách quần áo. Vừa rồi, bộ đồ thỏ trên người Hoa Dao khiến Mục Huyền mê mẩn. Bây giờ, anh lại chẻ nó vương vãi, lập tức xé thành mảnh vụn. Sau đó, anh găm một tiếng, ôm chặt lấy thân thể trắng nõn của cô.

***

Sau cuộc ái ân, Hoa Dao cất giọng kháng nghị: “Sau này em không mặc nữa.”

“Tại sao?” Mục Huyền chau mày.

Hoa Dao phẫn nộ đẩy người anh: “Có phải anh thích thú cái, hay là thích thỏ mẹ nên mới bắt em mặc đồ này?”

Mục Huyền bình thản trả lời: “Anh chỉ thích em.”

Hoa Dao ngẩn người, nổi bực bội giảm đi một nửa.

“Được rồi... Nhưng như vậy quá biến thái, quá tà ác.” Hoa Dao lầm bầm.

“Chúng ta đổi cách khác?” Mục Huyền nói dịu dàng.

“Cách gì?” Hoa Dao nghi hoặc.

Năm phút sau, Hoa Dao bị ép mặc bộ đồ con mèo nhỏ, đồ mặt tía tai kháng nghị: “Mục Huyền, dù anh biến thành con người, em cũng không muốn lên giường cùng anh trong bộ dạng này.”

Ngắm người phụ nữ mặc bộ đồ con mèo nhỏ màu vàng, ánh mắt Mục Huyền tối thăm, tràn đầy dục vọng. Bất chấp sự cự tuyệt của cô, anh ôm chặt cô vào lòng, vật đàn ông ra vào kịch liệt...

Sau đó...

“Em có thể không cần mặc bộ đồ quái quỷ này trong lúc nấu cơm?” Hoa Dao chỉ tay vào bộ đồ trên người. Cô thờ dài, miệng lầm bầm: “Chỉ tại em chơi cờ vây thua anh. Sớm biết anh có yêu cầu biến thái như vậy, em đã chẳng thêm đánh cược.”

“Không được.” Mục Huyền từ tốn trả lời. Anh thoải mái tựa vào thành ghế sofa, khoe miệng cười cười, đôi mắt không rời khỏi bộ ngực căng tròn và cặp hông để lộ ra ngoài của cô.

“Nhưng con gái sẽ nhìn thấy, không hay một chút nào.” Hoa Dao chỉ tay về bé gái đang nằm trong nôi.

“Con còn bé, không hiểu.” Mục Huyền lập tức gạt bỏ lý luận của cô: “Em đi nấu cơm đi, anh đói rồi.”

Sau đó...

Cuối cùng, Hoa Dao cũng quen mặc những bộ đồ động vật đi đi lại lại trong nhà, quen với ánh mắt nóng bỏng của Mục Huyền khóa chặt trên người cô. Cô còn quen lúc đang đọc sách say mê, thân thể đột nhiên cứng đờ, bàn tay Mục Huyền đã thò vào bên trong. Anh vẫn đang xem sách, trong khi bàn tay linh hoạt vuốt ve thân thể cô, như thể yêu không dứt ra được...

Ngoài ra, Hoa Dao còn quen với chuyện đang làm dở công việc, bị Mục Huyền ôm ngang người bế lên giường, anh vừa ngon ngọt dỗ dành, vừa liếm mát cho đến khi cô ý loạn tình mê, cùng anh trầm luân trên đỉnh hoan ái.

Mãi đến mấy tháng sau, khi con gái của Hoa Dao và Mục Huyền đã bắt đầu biết chau mày nhìn hai người, sở thích này của Mục Huyền mới buộc phải chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ngoại Truyện 3 - Mạc Lâm

Nếu tôi qua đời, không sao cả, sức mạnh tinh thần của tôi sẽ vĩnh viễn ở lại cùng mọi người.

***

Tôi tỉnh dậy từ trong giấc mộng mơ hồ, bên tai là thanh âm vỡ vụn của ngài chỉ huy. Tôi bóp bóp cái đầu kim loại cứng ngắc, rồi ngẩng lên quan sát gương mặt người máy ở trong gương.

Mạc Lâm tôi lại trải qua một ngày bình yên trong cuộc đời.

Tôi xuống giường, mặc quần áo, đội mũ. Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa, thảm cỏ mượt như nhung. Hành tinh Sfutan vĩnh viễn đẹp đẽ yên bình như vậy. Chỉ là trong ngôi nhà lớn ảm áp, có duy nhất một mình tôi nên càng trống trải.

Có lúc, tôi ngồi ở ban công, đun một ấm trà nóng, nước trà tỏa hương thơm dịu dịu khắp không gian. Tuy không uống nhưng tôi ngần ngại như quay về quá khứ. Lúc đó, bọn họ đều ngồi ở đây, tiểu thư đọc sách, ngài chỉ huy ôm tiểu thư vào lòng, hôn cô một lượt. Còn tôi rót trà, đứng sau lưng bọn họ, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Đó đã là quá khứ từ rất lâu... rất lâu rồi.

Tôi thu dọn hành lý, lên máy bay chiến đấu.

Hôm nay là một ngày đáng nhớ. Tôi lên kế hoạch làm nhiều việc, đi gặp nhiều người.

Đầu tiên, tôi bay qua hành tinh Stan. Tôi chỉ đi ngang qua chứ không dừng lại. Từ trên vũ trụ nhìn xuống, hành tinh Stan vẫn trắng lệt như ngày nào.

Mặc dù chỉ quan sát tinh cầu từ xa, tâm trạng của tôi cũng lên xuống thất thường.

Ngài chỉ huy và tiểu thư của tôi. Hai vị đã cứu hành tinh Stan, giúp hàng trăm triệu người trở lại với ánh sáng. Ở trên thiên đường, hai vị có biết hai vị đã tạo ra kỳ tích vĩ đại?

Tôi nhìn hành tinh Stan lần cuối. Bởi vì thời tiết ngày một giá lạnh, bầu khí quyển của Stan như một lớp sương mù dày đặc. Bên dưới mặt đất, ngoài một số ít người tình nguyện và dân chúng không muốn rời đi, chắc không còn bao nhiêu người ở lại hành tinh mẹ. Đế quốc Stan mới do mười lăm hành tinh nhỏ tạo thành. Người Stan xây dựng lại một Đế quốc hùng mạnh không thua kém năm nào. Ở hành tinh mẹ sắp rơi vào cảnh chết chóc này chỉ còn lại hoi ức.

Hồi ức tôi tràn trề nhất.

Sau tám tiếng phi hành, tôi đáp xuống một hành tinh nhỏ, tổng bộ của lính đánh thuê. Một người bạn cũ của tôi đang ở đó.

Lúc tôi được người lính thông tin dẫn đến trước mặt Dịch Phó Thành, hấn không hề tỏ ra bất ngờ, mồm miệng hấn vẫn khó chịu như ngày nào: “Sao anh lại đến đây?”

“Đến thăm anh.” Không đợi Dịch Phó Thành mở miệng mời, tôi ngồi xuống ghế sofa đối diện hấn: “Ai bảo chúng ta là bạn bè.”

Dịch Phở Thành phì cười một tiếng, hần không phủ nhận.

Tôi biết con người Dịch Phở Thành miệng cứng tim mềm. Sau khi ngài chỉ huy và tiểu thư qua đời, hần nói với tôi và Mạc Phở: “Hai con sâu đáng thương, có muốn đi theo tôi không?” Tuy chúng tôi kiên quyết từ chối đề nghị của hần, nhưng kể từ lúc đó, đến Mạc Phở cũng thừa nhận, Dịch Phở Thành trở thành bạn của chúng tôi.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa tôi thích hần.

Tôi gần gũi với hần, có lẽ bởi vì, hần cũng là một người từng dính dáng đến ngài chỉ huy và tiểu thư.

Tuy nhiên, con người Dịch Phở Thành cũng có lúc khiến tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi. Ví dụ như bây giờ, hần lại bảo binh sĩ chuyển một cái thùng chứa đồ vào phòng.

Tôi thò đầu quan sát, lập tức không thể rời mắt. Đó là những vỏ sò rất đẹp, những bộ mặt trừu tượng độc đáo, còn có cả máy chơi điện tử... Tóm lại đều là đồ vật thú vị.

“Thích không?” Dịch Phở Thành nheo mắt: “Bán cho anh với giá năm trăm ngàn tiền liên minh.”

Năm trăm ngàn tất nhiên hơi đắt, nhưng tôi vẫn có khả năng thanh toán.

Mỗi lần gặp Dịch Phở Thành, hần đều bán cho tôi những thứ tôi đặc biệt yêu thích, khó có thể kháng cự. Tôi đại khái đã tốn khoảng một trăm triệu cho hần. Dịch Phở Thành đúng là đồ xảo quyệt.

Tuy nhiên hôm nay... miễn bàn.

“Tôi không cần.” Tôi đẩy cái thùng sang một bên.

Dịch Phở Thành hơi ngạc nhiên: “Hả?”

Tôi lắc đầu: “Tôi sắp về hành tinh Stan rồi. Anh hãy giữ lại những thứ này đi.”

Thần sắc Dịch Phở Thành trở nên kỳ lạ. Hần trầm mặc trong giây lát rồi mở miệng: “Tôi không lấy tiền, tặng cho anh.”

Tôi lập tức ngoác miệng cười: “Tốt! Không được nuốt lời đâu đấy nhé! Anh bị lừa rồi! Ha ha ha!”

Dịch Phở Thành nhìn tôi chăm chú, hần cũng cười híp mắt.

Tôi nghĩ tiểu thư nói đúng. Lúc Dịch Phở Thành cười híp mắt, trông rất giống con hồ ly.

Sau đó, tôi uống rượu với Dịch Phở Thành, uống đến mức tôi lại bị chập điện. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi dường như nghe thấy Dịch Phở Thành nói chuyện với tôi.

“Anh định quay về hành tinh Stan thật sao?”

Tôi phảng phất trả lời hần câu gì đó. Cuối cùng, hần vỗ vai tôi: “Có lẽ, chúng ta sẽ có dịp gặp mặt.”

Cho đến sáng ngày hôm sau, khi tôi tỉnh lại ở trên máy bay chiến đấu, tôi cũng không hiểu ý của Dịch Phở Thành. Bởi vì trở về hành tinh Stan, đồng nghĩa với việc tự sát, ai biết được lời tiên đoán tình cầu rời khỏi quỹ đạo của tiểu thư Hoa Dao sẽ xảy ra vào ngày nào? Lần này tôi quay về hành tinh Stan, cũng không có ý định rời khỏi nơi đó. Người tham sống sợ chết như Dịch Phở Thành, tại sao lại nói, tôi và hần sẽ có dịp gặp lại?

Nhưng tôi không nghĩ ngợi nhiều. Mặc kệ hần, không biết chừng hần cũng muốn tự sát. Dù sao làm một người máy bất tử, sinh mệnh kéo dài đằng đặc cũng là điều rất vô vị.

Sau khi rời khỏi hành tinh của binh đoàn đánh thuê, tôi đáp xuống Vùng đất hoang vu.

Nơi này có người tôi thích.

Tôi dùng máy bay chiến đấu ở bãi đỗ của một trường tiểu học tộc thủ. Theo tiếng giảng bài của Lãng Lãng, tôi dễ dàng tìm đến đích.

Đó là một phòng học sáng sủa, hơn hai mươi trẻ em bán thú đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Một người máy màu bạc mặc váy xanh đang đứng trên bục giảng, mỉm cười giảng giải đề toán.

Phát hiện tôi đứng ngoài cửa sổ, Lãng Lãng hơi bối rối, nàng trở nên lấp bắp. Tôi nhìn nàng chăm chú, nở nụ cười với nàng. Tôi nghĩ, miệng của tôi nhất định ngoác thành hang động nhỏ.

Có điều, tôi biết Lãng Lãng là người kính nghiệp. Trước khi chuông hết giờ reo vang, nàng sẽ không rời khỏi vị trí của mình. Tôi ngắm nàng thêm mười mấy phút, rồi quay người bỏ đi, trở lại chiếc máy bay chiến đấu của tôi.

Ừm, tôi vẫn không đủ can đảm bày tỏ tình cảm với nàng.

Dù sao tôi cũng là ‘bậc trưởng bối ở triều đại trước’, là người thân cận của vua Quang Huy trong truyền thuyết, là người máy già cỗi sống mấy trăm năm. Còn Lăng Lăng chỉ là cô bé người máy mới ra đời. Tuy sinh mệnh của người máy vô cùng vô tận, nhưng tôi vẫn ngại, không dám tỏ tình với nha đầu người máy thuộc hàng cháu chắt đó.

Đổi theo Vùng đất hoang vu một lúc một xa, tôi bất giác nhớ đến lần đầu tiên gặp Lăng Lăng. Đó là một ngày mưa gió vào hai mươi năm trước, lúc đáp xuống Vùng đất hoang vu, tôi tình cờ đỗ máy bay ở một trường tiểu học của tộc thú. Tôi đi dạo một vòng, ngẫu nhiên nhìn thấy Lăng Lăng đang giảng bài trong lớp học ở phía trước. Nàng cũng mặc bộ váy xanh như hôm nay, gương mặt kim loại của nàng giống quả táo xinh đẹp, đôi mắt đỏ như ngọn đèn dịu dàng.

Lúc đó, tôi nghĩ tôi đã bị trúng tiếng sét ái tình rồi. Sau này kể chuyện với Dịch Phổ Thành, hắn cười nhạo tôi: “Tiếng sét ái tình? Người máy cũng có tình yêu? Anh có biết tình yêu là cảm giác thế nào không?”

“Tôi biết!” Tôi tỏ thái độ kiên quyết: “Chính là mỗi khi gặp đối phương đều cảm thấy rất dễ chịu, muốn ở bên cạnh nàng, dù không làm gì cũng rất vui vẻ.”

Lần đầu tiên trong đời, Dịch Phổ Thành á khẩu trước lý luận của tôi. Hắn ngẩn ngơ một lúc lâu, thất thần giống một chàng trai trẻ. Hắn xoa đầu mình, không biết trầm tư suy nghĩ điều gì.

Tôi mặc kệ Dịch Phổ Thành. Tôi đã có người tôi thâm thương trọn đời. Lăng Lăng thích nàng hai mươi năm, tôi cảm thấy rất thỏa mãn.

Mang tâm trạng yêu đương vui vẻ, tôi lại đi Trái Đất một chuyến. Bà ngoại của tiểu thư Hoa Dao đã qua đời vào năm cô ra đi. Năm nào tôi cũng đi tảo mộ của bà. Hàng trăm năm trôi qua, Trái Đất đã nghiên cứu ra lò cốt vũ trụ và phi thuyền nhảy siêu quang tốc, gia nhập liên minh khoa học phát triển của dải Ngân Hà. Bây giờ đi Trái Đất rất tiện lợi, chỉ cần ngồi tàu hỏa tình hệ là được.

Tôi ở Trái Đất mười mấy ngày, vượt quá kế hoạch của tôi. Một điều may mắn là, tuy khoa học kỹ thuật phát triển nhưng quê nhà của tiểu thư Hoa Dao vẫn gần như bảo tồn nguyên vẹn. Tôi đi theo những con đường bốn chúng tôi từng đi qua. Tôi có cảm giác, chúng tôi chỉ mới ở đây ngày hôm qua.

Sau đó, tôi lại đi thăm mấy nhà khoa học già của liên minh Ngân Hà. Đó là những người tôi quen biết và giữ mối quan hệ thân thiết từ cuộc chiến không gian năm nào. Tôi còn đi căn cứ địa không quân của Đế quốc Stan mới, thăm mấy lò cốt vũ trụ của ngài chỉ huy trước kia. Bây giờ, chúng không còn hoạt động mà trở thành di tích.

Sau cuộc hành trình kéo dài mấy tháng, cuối cùng, tôi bay về hành tinh Stan.

Ngày hôm nay tuyết rơi dày đặc, tôi hạ cánh xuống hoàng cung ở Đế đô. Bởi vì cảng không gian đã bị phá bỏ nên trên đường bay đến đây, tôi không gặp bất cứ chiếc máy bay chiến đấu nào.

Vừa đỗ xuống mặt đất, tôi liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc trong rừng cây phía trước. Anh đang mỉm cười với tôi.

“Mạc Phổ!” Tôi tươi cười chạy đến, ôm chặt lấy anh.

“Chúng ta bao nhiêu năm không gặp rồi?” Mạc Phổ hỏi: “Năm mươi năm, hay bảy mươi năm?”

Tôi hơi ngạc nhiên: “Là sáu mươi tư năm. Anh không nhớ sao?”

Mạc Phổ lắc đầu: “Tôi không nhớ, chẳng cần thiết ghi nhớ điều đó.”

Không hiểu tại sao, lời nói của anh khiến tôi hơi buồn.

“Tôi xin lỗi. Xin hãy tha thứ cho sự nhu nhược của tôi. Tôi không nên rời khỏi hành tinh Stan. Những năm qua, anh đã chịu nhiều vất vả rồi.” Tôi nói: “Bây giờ đến lượt tôi bảo vệ nơi này, anh hãy rời khỏi đây đi.”

Mạc Phổ lắc đầu: “Tôi không muốn đi nơi khác. Nhưng tại sao chú lại quay về? Chú cũng biết...”

“Bởi vì tôi không còn nơi nào để đi nữa.” Tôi cắt ngang lời anh.

Mạc Phổ trầm mặc nhìn tôi, gật đầu.

Tất cả dường như vẫn không thay đổi. Năm trăm năm trôi qua, rừng cây xung quanh hoàng cung vẫn rậm rạp, hồ nước vẫn trong vắt như cũ.

Mạc Phổ dẫn tôi đến núi Dục. Tuyết rơi trắng xóa, hai bức tượng điêu khắc ngài chỉ huy và tiểu thư vẫn không nhiễm bụi trần, vẫn sinh động vô cùng. Tôi đứng trước tượng điêu khắc ba ngày ba đêm, đông cứng hai ngón tay kim loại, sau đó bị Mạc Phổ kéo về phòng.

“Thời tiết vô cùng tệ hại, không thể ở bên ngoài một thời gian dài.” Mạc Phổ cảnh cáo tôi.

“Sắp đến lúc rồi sao?” Tôi hỏi.

“Sắp rồi.”

Tôi và Mạc Phở ở hành tinh Stan thêm ba năm. Nghe nói trong ba năm này, những người tình nguyện cuối cùng cũng đã rời đi. Có lẽ cả tinh cầu chỉ còn lại hai chúng tôi. Tuy nhiên, tôi có cảm giác, ba năm ở đây, tôi sống tốt hơn năm trăm năm trước đó. Hồi tưởng lại mới thấy, năm trăm năm qua đi nhanh như tia chớp, trống rỗng như một giấc mộng.

Bây giờ chúng tôi khác hẳn. Tôi và Mạc Phở chia nhau mỗi ngày hai ca, luân phiên đứng gác ở núi Dục, lau chùi tượng điêu khắc, quét dọn phòng của ngài chỉ huy và tiểu thư trước kia. Chúng tôi sống yên ổn và mãn nguyện. Chúng tôi thường có cảm giác, ngài chỉ huy và tiểu thư không phải chết đi mà chỉ đang ngủ say.

Thỉnh thoảng, tôi vẫn nằm mơ, mơ thấy cảnh ngài chỉ huy và tiểu thư tan biến ngay trước mặt chúng tôi. Tôi cũng mơ thấy một ngày, bọn họ đột nhiên quay về, nói cho tôi biết, bọn họ không phải qua đời mà chỉ đi tới một không gian khác, một thế giới khác mà thôi.

Năm 4567 lịch Stan, năm 2508 lịch Trái Đất, hành tinh Stan bị hút khỏi quỹ đạo, trở thành hành tinh chết.

Sự việc xảy ra hết sức đột ngột. Chỉ trong một đêm, chúng tôi mất đi quỹ đạo vốn có, rời xa hằng tinh. Ánh mặt trời tắt dần, thời tiết ngày càng lạnh lẽo. Cuối cùng, bóng tối bao trùm cả không trung.

Tin phát thanh cuối cùng chúng tôi nhận được trước khi hành tinh trôi dạt khiến tôi và Mạc Phở hết sức kinh ngạc. Đó là thanh âm của nữ phát thanh viên đài truyền hình Đế quốc Stan, ngữ khí của cô ta tương đối hoảng loạn: “.... Ba siêu tân tinh bùng nổ, khu vực phóng xạ đã lan ra mười lăm hành tinh nhỏ của Đế quốc Stan mới, cũng bao gồm cả Vùng đất hoang vu, hành tinh Sfutan... Không quân đang lợi dụng bom năng lượng, chống lại sự chấn động của năng lượng từ trường... Hoàng đế bề hạ cho biết, chúng ta chắc chắn có thể vượt qua thảm họa này...”

Tin hiệu phát sóng bị cắt đứt. Tôi và Mạc Phở đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Tôi nhớ tới những lời của tiểu thư Hoa Dao. Lúc đó, cô vừa khóc vừa nói với tôi: Mạc Lâm, lịch sử không thể thay đổi, Mạc Huyền sẽ chết, hành tinh Stan sẽ rơi vào tầm tối, vũ trụ sẽ đi đến diệt vong.

Có lẽ tiểu thư nói đúng, nhưng điều đó đã không còn liên quan đến chúng tôi.

Tôi và Mạc Phở xuống tầng hầm. Công tác dự phòng đã chuẩn bị từ lâu, thiết bị năng lượng đầy đủ. Chúng tôi chuyển hai bức tượng điêu khắc ngài chỉ huy và tiểu thư xuống tầng ngầm sâu ba nghìn mét.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu cùng tinh cầu trôi dạt. Không có ánh sáng, không có hơi ấm. Qua những hình ảnh từ kính viễn vọng vũ trụ trên mặt đất thỉnh thoảng truyền tới, chúng tôi có thể nhìn thấy, tầng điện ly cực độc vẫn bao trùm cả hành tinh Stan. Chúng tôi có thể nhìn thấy, sự thay đổi của tinh hệ trong vũ trụ.

Dần dần, chúng tôi mất đi khái niệm thời gian. Dần dần, tôi và Mạc Phở đều trở nên trầm mặc. Mỗi ngày, ngoài việc lau chùi hai pho tượng điêu khắc, chúng tôi không tìm thấy việc gì để làm trong lòng đất tanh ngòm. Phần lớn thời gian, Mạc Phở ngủ say để tiết kiệm năng lượng. Tôi hỏi anh có dự định gì? Anh nói, anh cần sống đến ngày tinh cầu khôi phục ánh sáng.

Sau đó, Mạc Phở hỏi: “Còn chú thì sao, Mạc Lâm?”

Tôi à?

Tôi cười cười trả lời, tôi vẫn chưa nghĩ ra.

Tôi tưởng, bản thân có thể âm thầm chết đi, nhưng vào giây phút tôi bước lên chiếc máy bay trực thăng và bật công tắc, tôi nhìn thấy Mạc Phở chạy như điên về phía tôi.

“Mạc Lâm, chú làm gì vậy? Chú muốn tự sát sao?” Mạc Phở gầm lên.

Tôi gật đầu: “Ồ, tôi muốn tự sát.”

Máy bay trực thăng đã từ từ bay lên cao. Mạc Phở đứng trong bóng tối cách tôi mười mét.

“Chú quyết định rồi?” Anh hỏi nhỏ.

“Tôi đã quyết định.” Tôi trả lời: “Xin lỗi Mạc Phở, tôi biết tôi vô dụng, nhưng tôi không thể tiếp tục kiên trì.”

Xin lỗi, xung quanh tối tăm như vậy, lạnh lẽo như vậy, cô tịch như vậy, tôi thật sự chịu không nổi.

Tôi biết bản thân quá hèn nhát, quá yếu đuối.

Nhưng Mạc Phở à, anh không biết đâu. Điều tôi sợ hãi nhất không phải là bóng tối và hư không, mà là... dù có ánh sáng, chúng ta cũng không bao giờ được gặp lại ngài chỉ huy và tiểu thư.

Vì vậy... tôi mới muốn kết thúc tất cả.

Máy bay trực thăng bay mỗi lúc một nhanh, thân hình Mạc Phổ đã khuất dạng, chỉ có thanh âm từ nơi xa truyền tới: “Tôi sẽ mãi mãi tưởng nhớ chú.”

“Tôi cũng vậy!” Tôi đột nhiên nghẹn ngào, hét lớn tiếng: “Mạc Phổ, tôi để lại con chip năng lượng của tôi ở trong khoang máy bay. Nếu tương lai có ánh sáng...”

Nếu có ánh sáng, xin hãy đặt con chip năng lượng của tôi vào một người máy mới. Nếu có thể, hãy đặt tên anh ta là ‘Đản An’.

Tiểu thư từng nói, đây là bí mật nhỏ giữa cô và tôi.

Tiểu thư từng nói, tôi sẽ gặp lại cô trong tương lai.

Sau đó, ý thức của tôi dần trở nên mơ hồ. Xung quanh vô cùng giá lạnh. Tuy tôi không cảm thấy đau đớn vì giá lạnh, nhưng tôi nghe thấy xương cốt kim loại của mình phát ra tiếng răng rắc. Tôi thử động cánh tay, liền nghe thấy tiếng gãy rời. Toàn thân tôi không thể nhúc nhích.

Tiếp theo, tôi cảm thấy nhãn cầu nổ tung, tôi đồng thời mất đi thị giác. Cũng chẳng sao cả, thế giới xung quanh tôi vốn tối đen. Không biết bao lâu sau, thân thể tôi dừng lại, chắc đã rơi xuống mặt đất. Chỉ là tôi không thể động đậy, không nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy gì cả. Ý thức của tôi như con đom đóm lập lờ, yếu ớt vô cùng.

Tôi nghĩ, cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc.

Trong lúc mê man, tôi đột nhiên nghe thấy hai giọng nói vô cùng quen thuộc, vang lên từ nơi sâu thẳm trong ý thức của tôi.

“Mạc Lâm, chúng tôi chưa chết, chúng tôi sống ở một không gian khác.”

“Mạc Lâm, chúng tôi rất nhớ anh.”

Mạc Lâm, sau này anh tên là Mạc Lâm, là quản gia của tôi, gây ít phiền phức thôi.

Mạc Lâm, anh là người bạn tốt nhất của tôi ở hành tinh Stan.

Mạc Lâm, Mạc Lâm thân yêu, phải chăng anh cuối cùng cũng về bên chúng tôi?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Độc Quyền Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.